

ஓ

॥ उपदेशसाहस्री ॥

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் அருளிய

உபதேச - ஸாஹஸ்ரீ

(தமிழ் விளக்க உரையுடன்)

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE

1, Judge Jambulinga Mudaliar Road,
MYLAPORE — MADRAS-4

ஓம்

ஸ்ரீமத்

ஆதிசங்கர பகவத் பாதர் அருளிய

உபதேச - ஸாஹஸ்ரீ

தமிழ்விளக்க உரையுடன் கூடியது.

உரையாசிரியர்கள் :

வேதாந்த - மஹோபதேசக

ப்ரஹ்மஸ்ரீ V. S. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள்,

அன்றூரின் மாணவர்

ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராம ஐயர்.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ மடத்தின் ஆதரவுடன்

ஸ்ரீ ராமாயணப் பதிப்பகத்தார்

வெளியிடுவது.

1971

விரோதக்ருத் ஆண்டு

வைகாசித் திங்கள்

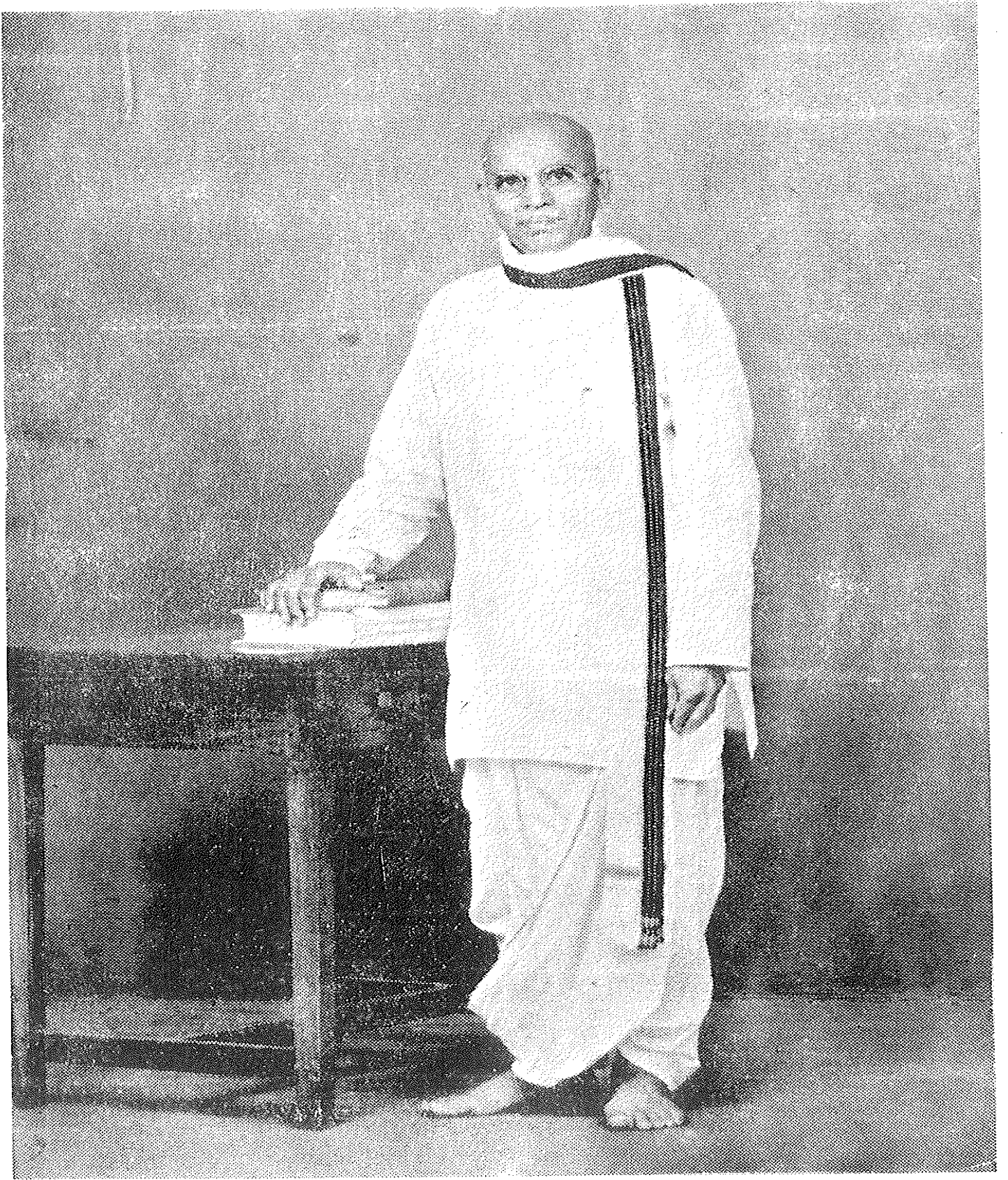
விலை ரூ. 12/-

First Edition:
June 1971

For copies apply to:
RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,
10-G, Edward Elliots Road,
MADRAS-4.

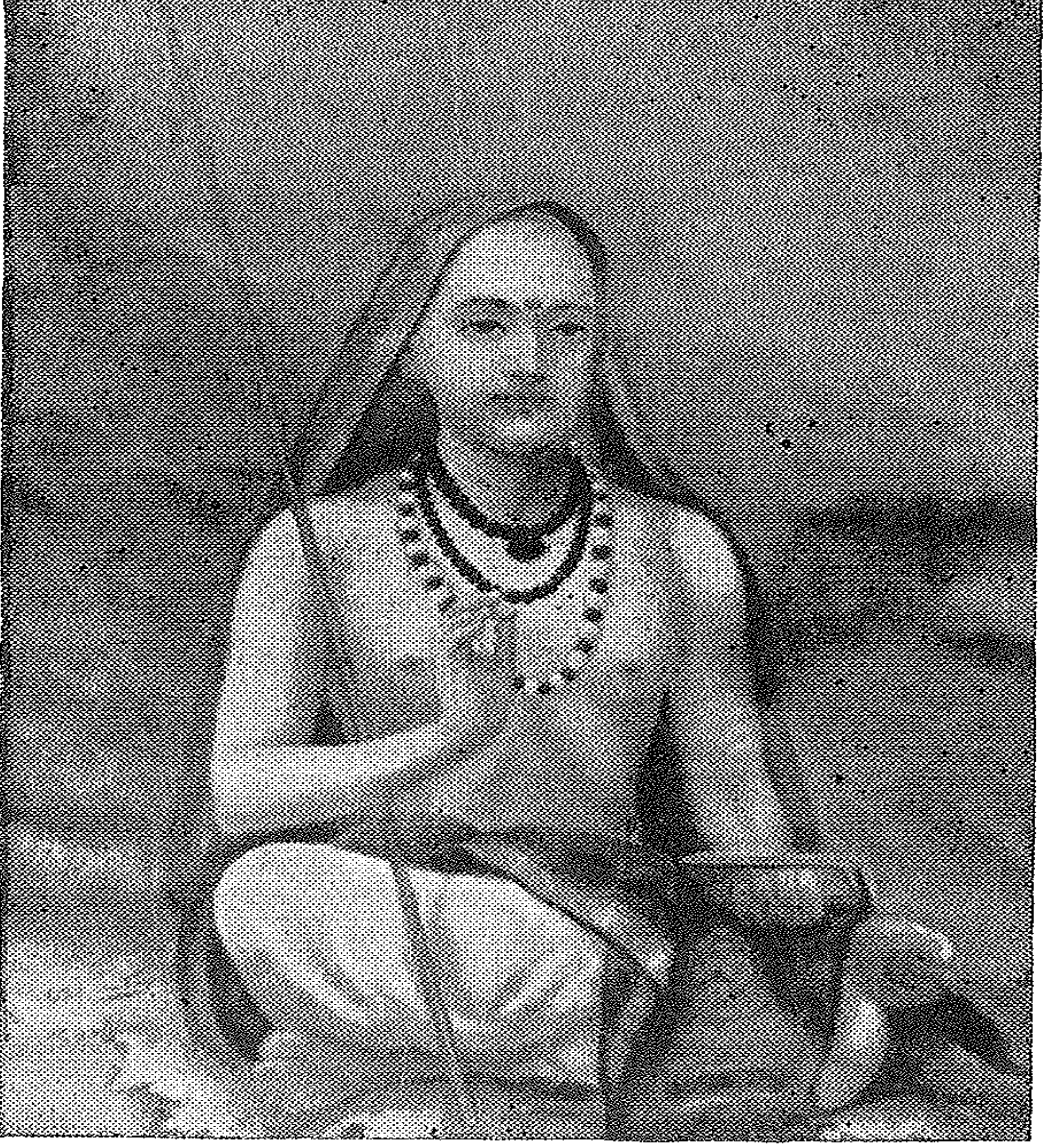
Printed at
RAMAYANA PRINTING WORKS
MADRAS-4

வேதாந்த—மஹோபதேசக
ப்ரஹ்மபூரீ V. S. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள்

वेदान्त-वाक्य-पुष्पेभ्यः ज्ञानामृत-मधूत्तमम् ।
उज्जहारालिवत् यो नः तस्मै सद्गुरवे नमः ॥

ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் அவர்கள்

अज्ञानान्तर्गहनपतितान् आत्मविद्योपदेशैः
त्रातुं लोकान् भव-द्व-शिखा-ताप-पापच्यमानान् ।
मुक्त्वा मौनं वटविटपिनः मूलतो निष्पतन्ती
शम्भोः मूर्तिः चरति भुवने शङ्कराचार्यरूपा ॥

ஸ்ரீ-காஞ்சீ காமகோடிப் பெரியவர்கள்

॥ श्रीः ॥

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य
श्रीमच्छंकर भगवत्पादप्रतिष्ठित
श्रीकाञ्ची कामकोटि पीठाधिप जगद्गुरु
श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादादेशानुसारेण
श्रीमज्जयेन्द्रसरस्वतीश्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः ।

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் அத்வைத ஆத்மஸ்வரூபத்
தைப்பற்றி மூன்று விதங்களாக எல்லோரும் அறிந்து கொள்வதற்கு
வழிவகுத்திருக்கிறார்கள். முதல் பிரிவாக ப்ரஸ்தானத்ரயம் என்கிற
பாஷ்யங்கள் மூலமாக உபநிஷத்துக்களுக்கும், பகவத்கீதைக்கும்,
ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களுக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்கள். இரண்டாவது
பிரிவாக ப்ரஸ்தானத்ரயத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களையே
ப்ரகரணக்ரந்தங்கள் மூலமாக உபதேசித்திருக்கிறார்கள். மூன்றாவது
பிரிவாக பகவதஸ்தோத்ரங்கள் மூலமாக அத்வைத ஆத்மஸ்வரூ
பத்தை விளக்கியிருக்கிறார்கள்.

இவைகளில் ப்ரகரணக்ரந்தங்களில் உபதேசஸாஹஸ்ரீ என்று
சொல்லப்படும் ஆயிரக்கணக்கான உபதேசங்களுடன் கூடியது ஒரு
க்ரந்தம். இக்கிரந்தத்தின் பொருளை தமிழறிந்த எல்லோரும் புரிந்து
கொள்ளும் வகையில் ப்ரம்மஸ்ரீ வி. எஸ் கோபாலகிருஷ்ண ஐயரும்,
இவருடைய மாணவர் வித்வான் ஸ்ரீ. டி. எ. வேங்கடராம ஐயரும்,
ஸ்ரீராமதீர்த்த ஸ்வாமிகளின் ஸம்ஸ்கிருத விரிவுரையை அடிப்படையாகக்
கொண்டு எழுதியுள்ள தமிழ் உரை விளக்கங்களுடனும்,
ஸம்ஸ்கிருத மூலத்துடனும் அமைந்துள்ள இந்த நூலை ஸ்ரீராமாயண
பதிப்பகத்தார் வெளியிடுவதை அறிந்து ஸந்தோஷிக்கிறோம்.

எல்லா ஆஸ்திக வேதாந்த ஜிக்ஞாஸுக்களும் இந்நூலைப்
படித்து ஈச்வரானுக்ரஹத்தினால் எல்லா மங்களங்களையும் அடைவார்
களாக.

யாத்ரஸ்தானம் :
பொள்ளாச்சி
விரோதக்ருத்யேஷ்ட
சுத்தக்ருதியை

நாராயணஸ்மருதி:

ஸ்ரீமத்

ஆதி சங்கரபகவத்பாதர் அருளிய

உபதேசஸாஹஸ்ரீ

முன்னுரை

अहं निर्विकल्पो निराकाररूपः

विभुः व्याप्य सर्वत्र सर्वेन्द्रियाणि ।

सदा मे समत्वं न मुक्तिः न बन्धः

चिदानन्दरूपः शिवोऽहं शिवोऽहम् ॥

உலக மக்கள் யாவரும் மகிழ்ந்திருக்கவே விரும்புகிறார்கள். அதற்காகப் பலவாறு முயல்கின்றார்கள். ஆனால் விரும்பிய இன்பத்தை அடைவதில்லை. துன்பமே வேண்டாம் என்பதுதான், மக்களின் எண்ணம். துன்பத்தைப் போக்கப் பலவகைகளிலும் பாடுபடுகின்றனர். துன்பம் வராமல் போவதில்லை. ஏன் இவ்வாறு உலகவாழ்வு அமைந்திருக்கிறது? இது யாவருக்கும் முதலில் நன்கு விளங்குவதில்லை. உண்மையாகத் துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள மக்கள் விரும்பினால், அதற்குரிய செயல்களைப் புரிதல் வேண்டும். இன்பத்தைப்பெற விரும்பினால், அதற்கேற்ற செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு மக்கள் இன்பமடைய, ஏற்ற நல்ல செயல்களைப் புரிவதில்லை. துன்பமே வேண்டாம் என்று விரும்புகின்றவர்கள், நீடித்த துன்பம் தரும் செயல்களையே அறியாமையால் செய்கின்றனர். “எது இன்பம்? எதனால் துன்பம் அடியுடன் நீங்கும்?” என்பவற்றை ஆராய்வதில்லை. அதனாலேயே விரும்பியபடி இன்பமும் அமைவதில்லை; துன்பத்திலிருந்தும் விலகுவதில்லை.

துன்பங்களை வேருடன் களைந்துகொள்ள வழியாதெனின், அவ்வழி, தன்னை, உண்மையாக, தான் அறிவதே ஆகும். தன்னை உண்மையாக அறிவதென்றால், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எத்தகையது? நான் உண்மையில் யார்? இந்த உடம்பா? அல்லது பொறிகளா? அல்லது மனமா? அல்லது புத்தியா? அல்லது இவை எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவனா? என்று ஆராய்ந்து அறிதல் ஆகும்.

“தன்னையறியாதவர்கள் கூட உண்டா? யாவருமே தம்மை இன்னொருவரென்று அறிந்துதான் இருக்கிறார்கள்” என்று நினைப்பது தவறு.

“நான் படித்தவன்; நான் பணக்காரன்; இன்னாரின் புதல்வன்; இன்னாரின் தந்தை;” என்று ஒவ்வொருவரும் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அறிவு விபீத அறிவு. இதுதான், துன்பத்திற்குக் காரணம். நான் என்பதை ஒருவாறு மக்கள் அறிந்திருப்பினும், நான் உண்மையில் யார்? என்பதை அறியவில்லை. விபீதமாகவே, அறிந்துள்ளார்கள். இந்த விபீத உணர்வைப்போக்கி, நான் யார்? என்பதை விளக்கி, தடங்கலற்ற இன்பத்தை அளிக்க, அவதரித்த வரே ஆதிசங்கரபகவத்பாதராவார். நான் உண்மையில் யார் என்பதை அறிவதே தத்த்வ அறிவு. அதுவே துன்பத்தை அடியுடன் நீக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. அதுவே வேதாந்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“தத்த்வ அறிவிற்கும் துன்ப நீக்கத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? தத்த்வ அறிவால் எவ்வாறு துன்பம் போகும்?” என்ற வினா எழலாம். சற்றே ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதன் விடை விளங்கிவிடும்.

மக்களுக்குத் துன்பம் வரக்காரணமாயிருப்பது உடலே. உடலில்லாதவனுக்கு இன்பதுன்பங்களில்லை. உடல் ஏன் வந்தது? அவரவர் செய்த புண்ணிய பாபச்செயல்களால் வந்தது. ஏன் புண்ணிய பாபச் செயல்களை மனிதன் செய்கிறான்? ஆசையால் செய்கிறான். ஆசை ஏன் உண்டாயிற்று? அபிமானத்தால் உண்டாயிற்று. அபிமானம் ஏன் உண்டாயிற்று? அவிவேகத்தால் அது உண்டாயிற்று. அவிவேகம் எதனால் தோன்றியது? அஜ்ஞானத்தால் தோன்றியது. அஜ்ஞானம் என்பது தன்னை அறிந்து கொள்ளாமை; அந்த அஜ்ஞானம் எப்படி உண்டாயிற்று? என்று கூறல் முடியாது. அது அநாதியாக உள்ளது. அது ஞானத்திற்கு எதிராகிய ஒரு சக்தி; ஜ்ஞானத்தால் அழிந்து விடக்கூடியது. எனவே, அஜ்ஞானத்தால் அவிவேகமும், அவிவேகத்தால் அபிமானமும், அபிமானத்தால் ஆசையும், ஆசையால் செயல்களும், செயல்களால் உடலும், உடலால் துன்பமும் ஏற்படுகின்றன.

துன்பங்களை அடியோடு நீக்க வேண்டுமானால், எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான அஜ்ஞானத்தை அழிக்க வேண்டும். அஜ்ஞானம் மெய்யறிவாலேயே அழியும். எனவே மெய்யறிவே துன்ப நீக்கத்திற்கு ஏற்றவழி.

இத்தகைய தத்த்வோபதேசத்தை இறைவர் துகிணமூர்த்தி வாடிவாய் அமர்ந்து, ஸநகர், ஸநந்தனர் முதலிய நால்வருக்கும்

மெளனமாக இருந்துகொண்டு உபதேசித்தார். சீடர்களோ நல்ல தகுதிவாய்ந்தவர்கள். எனவே அவர்கள், உபதேசத்தைப்புரிந்து கொண்டு விட்டனர். ஏனைய மக்களுக்கு அந்த மெளன பாஷை புரியவில்லை. எனவே இறைவர் மெளனத்தைக் கைவிட்டார்; சங்கரருரு வடிவம் கொண்டார்; உலகமக்கள் உய்யுமாறு ஏற்றகாலத்தில் பல செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து, மக்களின் அறியாமையைப் போக்கினார். அவருடைய நூல்கள் என்றுமே அழிவுறாத சிரஞ்சீவித்தன்மை வாய்ந்தவை.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர், வேதம், யுக்தி, அனுபவம் இம்முன்றையுமும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டார். எழுபத்திரண்டு வகையான மாறுபட்ட கொள்கைகளை மறுத்து, அக்கொள்கைகளை நிலைநாட்டுவதில் மிகமிகச் சிறந்த அறிஞர்களையெல்லாம், தாமே தம் தவற்றினை உணரும்படி செய்தார். முடிவாக அவர் ஆறுமதங்களை மக்களின் தகுதிகளை முன்னிட்டு நிலைநாட்டினார். அவை, சைவமதம், வைஷ்ணவமதம், சாக்தமதம், ஸௌரமதம், வைநாயகமதம், கௌமாரமதம் என்பன. இந்த ஆறுமதங்களும், ஒரே முடிவில் வந்து சேருகின்றன. “வழிமுறைகளில் இவைகள் மாறுபட்டனவேயன்றி, முடிவான ‘ஒரே கடவுள்’ என்ற கொள்கையில் இவற்றிற்கு மாறுபாடில்லை.” என்ற கருத்தை ஸ்ரீ பகவத்பாதர் நிலைநாட்டினார்.

ஸ்ரீ பகவத்பாதர் கூறிய மெய்யறிவே அத்வைதமாகும். எங்கும் நிறைந்த ஒரே சைதன்யம் மாயையால் ஜீவன்போல் விளங்குகிறது. ஒரே சைதன்யமாகிய ப்ரஹ்மம், மாயையால் இரண்டுபோல் விளங்கி, மாயை அழிந்தபின் ஒன்றாகவே உள்ளபடி விளங்குகிறது. உண்மையாக, ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் இரண்டாயிருந்து, பிறகு ஒன்றாவதில்லை. ஜீவன் தன் அறியாமையிலிருந்து விடுதலை பெற்றால் அவனது உண்மை வடிவமே ப்ரஹ்மமாகும். ஜீவன் தன் உண்மை வடிவை அறிந்து அவ்வடிவாக விளங்குவதே ஸ்வரூபஜ்ஞானமாகும். அதுவே மெய்யுணர்வு. அதுவே மோகும். பெரியோர் அந்த நிலையை, “தான், தானாக விளங்கும் நிலை” என்பர்.

ஸ்ரீபகவத்பாதர் முடிவாகக் கூறிவிளக்கிய மெய்யறிவு, பண்பட்ட நல்ல உள்ளத்தினருக்கே புரியும். ஏனையவர்களால் அதை விரைவாகப் புரிந்து கொள்ளுதல் இயலாது. யாவரும் மெய்யறிவு பெறவேண்டும் என்பதே பகவத்பாதரின் கருணை. அதன் பொருட்டு அவர் உபாஸனை முறைகளையும், கர்ம மார்க்கங்களையும் மக்களிடையே போதித்து, அவை, மனத்தாய்மையை உண்டாக்குவதன் மூலம், மெய்யறிவு பெறக்காரணமாகும் என்பதை நிலைநிறுத்தினார்.

மக்கள் மெய்யறிவு பெற்று உய்வதற்காக ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் சிறுபான்மை நூல்

கள், மெய்யறிவுக்குத் துணைபுரியும் பக்தியை விளக்குகின்றன. பெரும்பாலான நூல்கள் ஆத்ம அறிவை விளக்குவனவாகவே அமைந்துள்ளன. அவை ப்ரகரண நூல்கள் என அழைக்கப்படும். கீதாபாஷ்யம், ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம் முதலியவைகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவை ப்ரகரண நூல்களில் அடங்கா. 'ப்ரஸ்தானத்ரயங்கள்' என்று அவை கூறப்படும்.

பகவத்பாதர் இயற்றிய பெரியவையான ப்ரகரண நூல்களில் "உபதேச ஸாஹஸ்ரீ" என்ற நூல் மிகவும் புகழ்பெற்று விளங்கும் நூலாகும். இது வசனநடை வடிவாகவும், செய்யுள் நடைவடிவாகவும் இருபிரிவாக அமைந்துள்ளது. இரண்டையும் தனித்தனி நூல்கள் என்றே கூறலாம். அவற்றின் அமைப்பு முறை அவ்வாறே உள்ளது. இது பல நூற்றுக்கணக்கான உபதேசக்கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது. "ஸஹஸ்ரம்" என்ற சொல் ஆயிரம் என்ற பொருளை இங்கே தராது. "மிகப்பல" என்ற பொருளை இச்சொல் தருகிறது. இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தமானது. வசனப்பகுதியில் 116 பத்திகளும் செய்யுள் பகுதியில் 675 ச்லோகங்களும் இந்த நூலில் உள்ளன. வசனப்பகுதியில் மூன்று பிரிவுகளும், செய்யுள் பகுதியில் 19 பிரிவுகளும் உள்ளன. ஒவ்வொருபிரிவும் "ப்ரகரணம்" என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது.

மிகவிரிவான முறையில் அத்வைத உண்மையை இந்த நூல் நன்கு விளக்குகிறது. அத்வைத முடிவு பற்றிய பல வினாக்களை எழுப்பி, அவற்றிற்கு விடைகளை விளக்குவதன் மூலம், கற்பவர்களின் மனத்தில் சிறிதும் ஐயம் ஏற்படாதவாறு மெய்யறிவை இது பதிய வைக்கிறது. இத்தகைய சிறந்த நூலுக்கு விளக்கமான ஒரு தமிழரை இருந்தால் தமிழ் மக்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் என்று கருதிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ வி. எஸ். கோபாலகிருஷ்ண ஐயரவர்கள், அப்பெரிய காரியத்தைச் செய்து முடிக்க முயன்று, வெற்றிபெற்றார். ஸ்ரீ வி. எஸ். கோபாலகிருஷ்ண ஐயர், முறையாக வேதாந்த நூல்களை, ப்ரஹ்மஸ்ரீ அருணாசல சாஸ்திரிகளிடம் பயின்றவர். தம்முடைய குரு காலஞ் சென்றபின் அவர் ஆற்றிவந்த வேதாந்த போதனைப்பணியைப் பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்தி, அதனால் தூய அறிவு பெற்றவர். குருவின் ஆசீர்வாதங்களும், தாம் பெற்ற அனுபவ உண்மையும் இந்நூலுக்கு உரைசெய்வதில் அவருக்குத் துணைபுரிந்தன.

ஸர். எம். ஸிடி. முத்தைய செட்டியார் ஆண்கள் உயர்பள்ளியில் பல ஆண்டுகள் தலைமையாசிரியராகப் பணிபுரிந்து வந்த அவருக்கு, அப்பணியைக் கடமையுணர்வுடன் நன்கு நிறைவேற்ற, இந்த வேதாந்தப்பொருளின் அனுபவம், உறுதுணையாக இருந்தது.

நூல் திருத்தமுற அச்சவாகனமேறி வெளிவருவதற்கு முன்பு கோபாலகிருஷ்ணய்யர் விதேக கைவல்யம் எய்தினார். ஆகையால் அவர் செய்துவந்த வேதாந்த போதனைப்பணிகளைப் பெறும் பேறு, அடியேனுக்கு வந்தது. அவரிடம் முறைப்படி பலவருஷங்கள் வேதாந்த நூல்களைப்பயின்றவன் என்ற முறையில், உபதேச ஸாஹஸ்ரீ நூலைத்தமிழரையுடன் அச்சிடுவதற்கு ஏற்றவாறு ஆக்கி, வெளிப்படுத்தும் தொண்டும் அடியேனை வந்தடைந்தது. இது அடியேனுக்குவாய்த்த ஒரு பெரும் புண்ணியப் பயனேயாகும். ப்ரஹ்மஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண குருவின் அருளாசிகளால் அத்தொண்டை நன்கு நிறைவேற்றலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

எளிய தமிழரைநடையுடன் நூலை அமைத்து வெளியிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்கிணங்க, நூலில் சில மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாத நிலை ஏற்பட்டது. பலவிடங்களில் விளக்கங்களும் இடம் பெறல் வேண்டியதாயிற்று. எனவே அவற்றை இயன்றவரை ஊக்கத்துடன் செய்து முடித்துவைத்தேன்.

உரையும், விளக்கங்களும் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ ராமதீர்த்தஸ்வாமி கள் எழுதிய ஸம்ஸ்க்ருத விரிவுரையை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் அதிகமான பயிற்சி பெருமல், தமிழ் மொழியில் வேதாந்த அறிவைப்பெற்றவர்களுக்கும், பெறவிரும்புகிற வர்களுக்கும் இந்த உரை விளக்கம் மகிழ்ச்சி தரும் என்று எண்ணுகிறேன்.

பதவுரையாகவோ, தெளிவற்ற பொழிப்புரையாகவோ இருப்பதைவிட, தெளிவுரையாக இருப்பது நலம் என்று எண்ணி உரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பதவுரை வேண்டுவோர் தெளிவுரையின் மூலம் அதைப்பெற்று விடலாம்.

உரைநடையில் வரும் ஸம்ஸ்க்ருதச் சொற்கள் பெரும்பாலும் மாற்றி அமைக்கப்படவில்லை. உச்சாரணமுறை, பிறழவேண்டாம் என்று எண்ணியே அவ்வாறு அச்சொற்கள், மாறுபாடின்றி அமைக்கப்பட்டன. வேதாந்த நூலில் ஸம்ஸ்க்ருத உச்சாரணமுறை, பிறழாமல் இருப்பது நல்லது என்றே பெரியோர் கருதுவர்.

இந்த நூல், மேலும் எளிமையுடனும் சிறப்புடனும் அமைவதற்கேற்ற வழிமுறைகளை, அருளுடன் பிறர் கூறினால், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபதிப்பில் அவற்றைச் செயல்படுத்த இயலும்.

இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு, முதல் துணையாக இருந்த ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிப் பெரியவர்களின் அருளன்பை என்றும்மறவேன். ஸ்ரீ மடத்தின் சார்பில் அமைந்துள்ள நூல் வெளியீட்டுக்குழுவினரின் பணவுதவியால், இந்த நூல் வெளிவருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அக்குழுவினருக்கு என் நன்றிகலந்த வணக்கங்கள் உரியவை.

இந்த நூலை நல்லமுறையில் அச்சிட்டுத்தர முன்வந்த ஸ்ரீராமாயணப் பதிப்பக உரிமையாளருக்கும், அப்பதிப்பக ஊழியர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

அவ்வப்போது காணப்படும் குறைகளை எடுத்துக்கூறி, அவற்றை நீக்கித் திருத்தம் செய்ய உதவிய ஸ்ரீமான் எஸ். நடேச ஐயரின் அன்புத்துணை என்றும் மறக்க முடியாதது.

முடிவாக நல்லமுறையில் இந்நூல் வெளிவர உதவிய எல்லாப்பெரியோர்களுக்கும் என் நமஸ்காரம்.

எல்லாவுகைகளிலும் தோன்றத்துணையாயிருந்து அருள் புரியும் இறைவடிவமான குருநாதருக்கு நமஸ்காரங்கள்.

இங்ஙனம்

டி. ஏ. வேங்கடராம ஐயர்,
பதிப்பாசிரியர்,

ஸர். எம். எலிடி. முத்தையசெட்டியார் உயர்பள்ளி
புரசை—சென்னை-7.

உபதேச ஸாஹஸ்ரீ நூலின் பொருளடக்கம்:
உரைநடைப்பகுதி:

1. திப்யபதிஸோபவிதி ப்ரகரணம் ||

மாண வனுக்கு அறிஞுட்டும் முறைகள் பற்றிக் கூறும் பகுதி: 1.

உரைப்பகுதி எண்—பக்கம்

1.	நூலை இயற்றும் எண்ணமும், அனுபந்த சதுஷ்டயமும்.	1	1
2.	மேற்கூறிய பொருளின் விளக்கம்,	2	2
3.	குருவையடைந்து பயிலல் இன்றியமையாதது எனல்.	3	2
4.	அடிக்கடி, குரு உபதேசம் செய்வதன் காரணம் * 4	4	3
5.	மெய்யுணர்வு தோன்றும் வழிகளைக் கூறல்.	5	4
6.	குருவின் பயிற்றுவிக்கும் முறை.	6	5
7.	வேதங்களாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் ப்ரஹ்மத்தின் இயல்புகளை விவரித்துப் பயிலச் செய்தல். 7-8	7-8	6-7
8.	பயில்வித்தபின் மாணவனை அடிக்கடி வினாவியறிதல். 9	9	8
9.	நன்கு புரிந்து கொள்ளாத மாணவனின் பதில், 10	10	8
10.	மறுபடி உபதேசம் செய்து புரியவைக்க வேண்டும் எனல். 11	11	9
11.	உடலில் அபிமானமகன்றபின்பு மாணவன் கூறல். 12	12	9
12.	மாணவனைப் பாராட்டி ஆசிரியர் கூறல். 13-15	13-15	10
13.	பொருள் நன்கு விளங்குவதற்காக, மாணவன் வினாவுதல். 16	16	10
14.	ஆசிரியர் விடைகூறத் தொடங்குதல்.	17	11
15.	உடலின் தன்மைகளின் விளக்கம்.	18	11-12
16.	உடலின் தோற்றம்.	19-21	12-14

17. நுட்ப உடலில் அபிமானமில்லாமலிருக்கச் செய்தல். 22-23 15
18. ப்ரஹ்மமே ஜீவன் என்பதற்குச் சான்று கூறல். 24 16
19. மேற்கூறிய கொள்கையில் வரும் ஐயத்தைப் போக்குதலும், வேறுபாட்டை நிந்தித்தலும். 25-27 17-18
20. “ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் வேறில்லாதவை” என்பதைப் புகழ்ந்து, கர்மங்கள் விடத்தக்கவை எனல். 28-32 19-22
21. ஒன்றென்ற முடிவை யுத்தியைக்கொண்டு நிறுவுதல். 33-35 22-24
22. இன்பதுன்பங்கள் முதலியவை ஆத்மாவின் இயல்பல்ல எனல். 36-38 25-28
23. ஒன்று என்ற முடிபில் ஏற்படும் ஐயங்கள். 39 29
24. மேற்கூறிய ஐயங்களுக்கு ஸமாதானம். 40 29-30
25. கர்மகாண்டத்தின் ப்ரமாணத் தன்மையில் ஐயமும், நீக்கமும். 41-42 31
26. அறியாமை அழிவதால் தோன்றும் பயன். 43 32
27. மோக்ஷமடைய விரும்புவோன் கர்மங்களை விடல் வேண்டும் என்று கூறல். 44 32-33

2. சூட்சு-அடிய-ஆரம்பி-புரணம் ||

மாறுபாடற்றதும், இரண்டற்றதுமாகிய ஆத்மாவைப் பற்றி அறிவிக்கும் பகுதி-2.

உரைப்பகுதி எண் பக்கம்

1. மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர், செய்ய வேண்டிய வற்றைத் தெரிந்து கொண்ட பின்பு மாணவன் வினாவத் தொடங்குதல். 45 34
2. மாணவனை அமைதி பெறச்செய்ய ஆசிரியரின் பதில். 46-48 35
3. மறுபடி நன்கு அறிவதன் பொருட்டு மாணவன் வினாவதலும் ஆசிரியரின் பதிலும். 49-50 35
4. அத்யாஸம் பொருத்தமற்றது என்று மாணவன் கூறல். 51 36
5. ஆசிரியரின் பதில். 52-54 37-38

6.	அத்யாஸத்தின் காரணமாக ஆத்மா பொருளற்ற
தாகி விடும் என்று மாணவன் ஐயமுறுதல்.	55	38-39
7.	ஆசார்யரின் பதில்.	56	40
8.	“வைநாசிமதக் கொள்கை வரும்” என்ற
ஐயமும் அதன் நீக்கமும்.	57-58	40-41
9.	பிறமதக் கொள்கைகளின் பொருந்தாமை.	59	42
10.	வேற்று முறையில் அத்யாஸத்தைப் பற்றிய
ஐயமும், நீக்கமும்.	60-73	43-49
11.	கூடஸ்தனைப்பற்றிய ஐயநீக்கம்.	74-75	50-51
12.	“அறிபவனாதலின் விகாரமற்ற தன்மை பொருந்
தாது” என்ற ஐயமும் அதன் நீக்கமும்.	76-85	52-56
13.	மூன்று நிலைகளுக்கும் ஸாஷியாக இருப்பதால்
ஏற்படும் ஐயமும் அதன் நீக்கமும்.	86-92	56-59
14.	“சைதன்யம் அழிவற்றது” என்பதில் ஏற்படும்
ஆக்ஷேபமும் ஸமாதானமும்.	93-101	59-65
15.	அறியும் தன்மை பொருந்தாதெனலும்,
அதன் ஸமாதானமும்.	102-103	65-66
16.	செயல்புரிவது பற்றிய ஐயமும் நீக்கமும்.	104-107	67-69
17.	“சைதன்யம், விகாரமற்றது; பயனாக
இருப்பது” என்ற கொள்கையில் ஆக்ஷேப
ஸமாதானங்கள்.	108	70
18.	த்வைதம் பொய்யானது என்பதை
விளக்குதல்.	109-111	71-73

3. परिसंख्यान-प्रकरणम् ॥

அடிக்கடி விசாரித்து ஆராய்தல் என்ற பகுதி: 3.

1.	விசாரித்து அறியும் முறைபற்றிக்
கூறுதல்.	112-113	73-74
2.	“சொல் முதலியவற்றால் ஆத்மாவை அவமதிப்பது
இயலாத செயல்” என்பதை விளக்குதல்.	114-115	74-75
3.	சொல் முதலியவற்றினால் தோன்றும் அனுபவ
மும், ஆத்மாவின் மாறுபாடற்ற இயல்பின்
விளக்கமும்.	116.	76-78

முதல் பகுதியின் பொருளடக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் பகுதியில் வரும்
செய்யுட்களின் பொருளடக்கம்:

1. उपोद्घात-प्रकरणम् ॥

முன்னுரைப் பகுதி:

2.	இறைவனை வணங்குதலும் ப்ரஹ்ம வித்யையின் தொடக்கமும்.	ச்லோகம்—பக்கம் 1-5	79-82
2.	மெய்யறிவே மோக்ஷம் தரும் எனல்.	6-7	82-83
3.	“அறிவும் கர்மமும் சேரா” என்பதை விளக்குதல்.	8-15	83-86
4.	வேதத்தில் கர்மகாண்டம் ப்ரமாணமற்றுப் போகாதெனல்.	16-17	86
5.	அறியாமையின் மறுபிறப்புக்கள்.	18-19	87
6.	உண்மையறிவு மற்றதன் துணையின்றியே மோக்ஷம் தரும் எனல்.	20-24	88-90
7.	“உபநிஷத்” என்ற சொல்லின் பொருள் விளக்கம்.	25-26	90

2. प्रतिषेधप्रकरणम् ॥

ஆத்மாவல்லாதவற்றை விலக்கும் பகுதி:

1.	“மெய்யறிவு வேதமொழிகளால் ஏற்படும்” என்பதன் விளக்கம்.	1-2	91
2.	உண்டான மெய்யறிவை ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் அழிக்கமாட்டா என்று கூறல்.	3-4	92-93

3. ईश्वरार्थप्रकरणम् ॥

ஈசனே ஆத்மா என்று உரைக்கும் பகுதி:

1.	ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே எனல்.	1-2	93-94
2.	“அவை வேறுபட்டிருந்தால் வேதப்பொருள் பொருத்தமற்றதாகும்” என்று கூறுதல்	3-4	94-95

4. तद्विज्ञानस्वभावप्रकरणम् ॥

மெய்யறிவின் இயல்பை விளக்கும் பகுதி:

1.	“ஆத்ம அறிவு மோக்ஷம் தராது. கர்மங்கள் தடை புரியும்” எனல்.	1-2	96
----	---	-----	----

2. ப்ராரப்த விணையின் முடிவில் மெய்யுணர்வாகிய
மோகும் ஏற்படும் என்று கூறல். 3-5½ 97-98

5. बुद्धअपराधप्रकरणम् ॥

புத்தியின் தவறுகளை விளக்கும் பகுதி:

1. யாவரும் மெய்யுணர்வு பெருமைக்குக்காரணம்.
உதங்கன்கதை. 1 99
2. பிறவிக்கடலில் உழலுவதற்குக்காரணமும்,
சான்றும். 2-4 99-100
3. மோகமடைய விரும்புவோன் பொருள்களைப்
பிரித்தறிதல் வேண்டும் எனல். 5 101

6. विशेषाऽपोहप्रकरणम् ॥

ஆத்மாவின் சிறப்பியல்புகள் இல்லை என்பதை விளக்கும் பகுதி:

1. வெளிப்படையான முறைகளால் பொருள்களைப்
பிரித்தல். 1-2 102-103
2. சிறப்பியல்புகள் ஆத்மாவல்ல எனல். 3-4 103-104
3. “பிறவுதவியின்றி ஆத்மா என்றுமுள்ளது”
எனல். 5-6 105

7. बुद्धआरूढप्रकरणम् ॥

புத்தியில் ஏறிய அறிவைப்பற்றி விளக்கும் பகுதி:

1. புத்தியில் விளங்கும் பொருளை அனுபவ வாயி
லாக விளக்குதல். 1-2 106-107
2. ஆத்மா, விகாரம் முதலிய மாசுகளில்லாதது
என்று நிறுவுதல். 3-4 108
3. ஆத்மாவின், தூய்மையும், ஒன்றாக விளங்கும்
தன்மையும். 5-6 108-109

8. मतिविलापनप्रकरणम् ॥

புத்தியை அமைதியறக் கூறும் பகுதி:

1. ஆத்மா, புத்தி இவற்றின் உரையாடல். 1-4 110-111
2. இப்பகுதியை இயற்றியதன் காரணம். 5-6 112

9. சூஹமதா-வ்யாபிதா-புரகரணமு ||

ஆத்மாவின் நுண்மையையும், எங்கும் நிறைந்திருக்கும்
இயல்பையும் விளக்கும் பகுதி.

சுலோகம்—பக்கம்

1. ஆத்மா, நுட்பமானது; எங்கும் நிறைந்துள்ளது
எனல். 1-3 113-114
2. நான்முகன் முதலியோர் ஆத்மாவின் உடல்
எனல். 4-6 115-116
3. “மெய்யறிவு என்பது அழிவற்றது; பொருள்
தொடர்பற்றது” எனல். 7-9 116-117

10. ஹிசி-சுவரூப-புரமார்தி-஢ர்ஷன-புரகரணமு ||

மெய்யறிவே ஆத்மஸ்வரூபம் என்பதை விளக்கும் பகுதி:

1. “ஆத்மா என்பது பொருள் தொடர்பில்லாத
அறிவே” என்பதை அனுபவ வாயிலாக
விளக்குதல். 1-2 118-119
2. ஆத்மாவின் இரண்டற்றதன்மையையும், வேறு
பாடற்றநிலையையும் வேதங்களின் சூன்று
கொண்டு விளக்குதல். 3-9 119-123
3. மெய்யுணர்வின் பயன், தான் தானாகவேயிருத்த
லாகும் என்று கூறல். 10-12 124-125
4. ஆத்மாவை அறிந்தவனின் நிலை. 13-14 125-126

11. இஹிதூவ-புரகரணமு ||

ஆத்மாவின் அறிவுவடிவை விளக்கிக் கூறும் பகுதி:

1. கர்மங்களுக்கும் அவற்றுடன் கூடிய ஆத்ம
உணர்வுக்கும் மோக்ஷத்தை அடைவிக்கும்
திறன் இல்லை எனல். 1-3 126-128
2. தீவைதம் இல்லையெனில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலி
யவை பொருத்தமற்றவையாகும் என்ற
ஐயத்தைப் போக்குதல். 4-14 128-133
3. கர்மங்கள் மோக்ஷத்தைத்தரா என்பதைப்
பொருந்தக்காட்டல். 15-16 134

12. प्रकाश-प्रकरणम् ॥

ஆத்மஒளியை விளக்கும் பகுதி:

ச்லோகம்—பக்கம்

1. அந்தக்கரணத்தைப் பிரித்தறியாமையாலேயே
ஆத்மாவின் உண்மைவடிவம் புலப்படுவதில்லை
என்று கூறல். 1-4 135-137
2. ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் புலப்படும்படி
மஹாவாக்ய உபதேசம் செய்தல். 5-15 138-143
3. “ஆத்மா அழியா அறிவு” என்பதை
விளக்கியபின் அது ஏவலுக்குட்பட்டதன்று
என்பதை நிறுவுதல். 16-19 144-145

13. अज्ञान-प्रकरणम् ॥

ஆத்மா “கண் முதலிய உறுப்புக்களற்றவன்” என்பதை
விளக்கும் பகுதி:

1. “ஆத்மா தூய்மையானது; அசைவற்றது”
என்பவற்றை நிறுவுதல். 1-10 146-149
2. பிறவிப்பிணியைப் போக்கும் வழியைக்கூறி
அதில் மாணவனை நடத்துதல். 11-13 149-150
3. மெய்யுணர்வில் மன அசைவும், ஸமாதியும்
இல்லை எனல். 14-18 150-151
4. ஆத்மாவின் நிறைந்த இயல்பு. 19-24 152-154
5. “நானே ப்ரஹ்மம்” என்று எப்போதும்
எண்ணும்படி கூறல். 25-26 154

14. स्वप्न-स्मृति-प्रकरणम् ॥

கனவு, நினைவு, இவற்றைப்பற்றி விளக்கும் பகுதி:

1. அந்தக்கரணம் கண்ணால் காணப்படுவதன்று;
எனினும் உணரப்படுகிறது என்று கூறலும்,
அதனால் ஏற்படும் பயன்களைக்கூறுதலும். 1-10 155-160
2. ஆத்மா கொள்ளத்தக்கதும் விடத்தக்கதும் என்று
என்று கூறல். 11-15 160-162
3. மோஷத்தை அடைய நினைவு கூர்தல். 16-19 162-164
4. ப்ரஹ்மம் அழிவற்றது என்பதன்
விளக்கம். 20-22 164-165

- சீலோகம்—பக்கம்
5. ஆத்மாவை அறிந்தவனுக்குக் கர்மாவீனூல்
பயனில்லை எனல். 23-26 165-167
6. ஆத்மாவை அறிந்தவன் பெறும் உண்மைப்
பயன். 27-29 167-168
7. “ஆத்மா கர்மங்களுக்காக இருப்பதன்று”
என்பதன் விளக்கம். 30-40 169-173
8. “ஆத்மா இருவகையுடல்களுக்கும் வேருனது”
என்று கூறுதல். 41-50 173-178

15. नान्यद्व्यत्-प्रकरणम् ||

ஒன்று மற்றொன்றாகாமையை விளக்கும் பகுதி:

1. “சில ஸாதனங்களாலேயே ஆத்மா தூய்மை
யடைகிறது என்ற கொள்கை பொருத்த
மற்றது எனல். 1-3 179-181
2. ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்தன்மை. 4-6 182
3. அறிவாளி கர்மங்களை நீக்கி ஆத்மாவை
எண்ணவேண்டும் என்று கூறுதல். 7-18 183-188
4. மோக்ஷமடைய விரும்புவோன் பொருள்களைப்
பகுத்தறிதல் வேண்டும் என்று கூறுதல். 19-21 188-189
5. மூன்று நிலைகளும் அவற்றை விளக்கும்
ஸாக்ஷியும். 22-35 189-196
6. மோக்ஷமடைய விரும்புவோன் செய்ய
வேண்டியவை. 36-39 196-197
7. “ஆத்மா தன்னொளியுள்ளது; அது அறியப்
படுவதன்று” என்று கூறல். 40-54 197-203

16. पार्थिव-प्रकरणम् ||

பல வாதிகளின் கொள்கைகளை மறுத்துக் கூறும் பகுதி:

1. பருவுடலை ஆத்மா என்று கூறுவது
பொருந்தாது எனல். 1 204
2. ஐந்து பொறிகளும் ஆத்மாவல்ல எனல். 2-3 204
3. புத்தியும் ஆத்மாவன்று. 4-14 205-210
4. சூன்யம் ஆத்மாவன்று. 15-21 210-213
5. திகம்பரர்களின் கொள்கை தவருனது
எனல். 22 214
6. சாக்யர்களின் கொள்கை தவருனது
எனல். 23-29 214-218

7.	சூன்யவாத மறுப்பும், அத்வைத முடிபின் பொருத்தமும்.	30-44	219-224
8.	ஸாங்க்ய மதத்தை மறுத்தல்.	45-50	225-227
9.	வைசேஷிக மதத்தை மறுத்தல்.	51-57	228-233
10.	பிறவிப்பிணி அறியாமையால் வருவதெனல்.	58-61	234-235
11.	மோக்ஷத்தின் வடிவம்.	62-67	235-237
12.	பிறருடைய கொள்கைகளை மறுத்தபின் தன் கொள்கையை நிலைநாட்டல்	68-74	238-240

17. सत्यक-मति-प्रकरणम् ॥

மெய்யறிவை விளக்கும் பகுதி:

1.	இறைவணக்கம்.	1-3	241-242
2.	மெய்யறிவின் மேன்மை.	4-9	243-245
3.	ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே எனல்.	10-21	246-253
4.	மனம் தூய்மை பெறுவதற்குரிய முறை.	22-26	254-256
5.	மாயையாலேயே ஆத்மா பலவாகிறது எனல்.	27-32	256-260
6.	புத்தியினால் ஆத்மாவை அறிதலும் ஆத்மாவின் அழியாத் தன்மையும்.	33-42	260-265
7.	கர்மங்களினின்றும் விடுதலை.	43-51	265-269
8.	குருவை அடைந்து பணிதல்.	52-53	270
9.	பொருள்களைப் பகுத்தறிதல்.	54-56	270-271
10.	மோக்ஷம் பெற விரும்பும் அறிஞன், அடிக்கடி எண்ண வேண்டியவை.	57-81	272-283
11.	இப்பகுதியின் பொருளைச் சுருங்கக் கூறி முடித்தல்.	82-89	283-286

18. तत्त्वसि-प्रकरणम् ॥

“ஜீவனாகிய நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்று கூறும் பகுதி:

1.	குரு வணக்கமும் தொன்று தொட்டு வரும் தூய்மையும்.	1-2	287
2.	மஹாவாக்யத்தாலே தான், துன்பத்தைப் போக்கும் மெய்யறிவு பெறலாம் எனல்.	3-8	288-291

3. சொல்லைப் பல முறை கூறவேண்டும் என்று
கூறும் ‘‘ப்ரஸங்க்யான’’ வாதிகளின்
கொள்கை. 9-18 292-294
4. அத்வைத முடிபின் விளக்கம். 19-23 295-298
5. ஆத்மாவின் அறியப்படாத நிலை. 24-27 299-301
6. ஆத்மா சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்டது
எனல். 28-33 301-304
7. பிற மதக் கொள்கைகள். 34-36 305
8. ஆபாஸன் என்ற பொருளை நிறுவி, அதை
மறுக்கும் வாதங்கள் பொருத்தமற்றவை
என்று காட்டல். 37-50 305-312
9. அறிகிருன் என்று கூறுவதற்கு ஆத்மா ஏற்ற
தன்று என்ற ஐயம். 51-56 313-316
10. அறிகிருன் என்று கூறுவதற்கேற்ற வகையில்
ஆத்மா உள்ளது என்று காட்டல். 57-66 317-321
11. புத்தியைப்பற்றி தார்க்கிகர்களும் ஸௌகதர்
களும் கொண்டுள்ள கொள்கைகளை
மறுத்தல். 67-74 322-325
12. ஆபாஸனைப் பற்றிய ஐயமும் அதன்
நீக்கமும். 75-90 326-335
13. நீ, நான் என்பவற்றின் ஆய்வு. 91-98 336-340
14. மஹாவாக்யத்தின் சொற்பொருளை நன்கு
உணர்ந்தவனுக்கு அது பயன் தரும் அறிவைத்
தோற்றுவிக்கும் எனல். 99-104 341-343
15. அறியத்தக்க பொருளை நிறுவுதல். 105-140 344-363
16. விஜ்ஞான வாதம், பௌத்தமதம் இவற்றை
மறுத்தல். 141-152 363-369
17. அறிவுக்கும், அறிபவனுக்கும் உள்ள
தொடர்பு. 153-159 369-372
18. அறியாமை, அறிவு இவற்றிடையே உள்ள
அழிக்கும் திறமை. 160-172 373-378
19. தத், த்வம் என்ற சொற்பொருளில்
தோன்றும் ஐய நீக்கம். 173-180 378-382

20.	த்வம் என்ற சொற்பொருளின் விளக்கம்.	181-183	382-383
21.	“தத் த்வம் அஸி” முதலிய மஹா வாச்யங் களின் பொருளை ஆராய்தல்.	184-205	383-391
22.	முன்பு கூறப்பட்ட ப்ரஸங்க்யான வாதத்தை வேறுமுறையில் மறுத்தல்.	206-229	392-401
23.	ப்ரகரணப் பொருளின் முடிவு.	230-233	402-403

19. आत्मनः-संवादप्रकरणम् II

ஆத்மா-மனம் ஆகிய இவற்றின் உரையாடலை விளக்கும் பகுதி.

1.	பிறவிநோய் அறியாமையால் தான் வருகிறது என்பதைக் காட்டுவதற்காக, ஆத்மாவும் மனமும் உரையாடுதல்.	1-8	404-407
2.	ஆத்மாவின் இரண்டற்ற நிலை.	9-12	407-409
3.	ஆத்மா வேற்றுமையறிவுக்கு விஷயமாகாது எனல்	13	410
4.	ஆராய்வது அத்வைத அறிவை உறுதி யாக்கும் எனல்.	14-18	411-415
5.	அத்வைத அறிவு பெருதவர்கள் பிறவிப் பிணியை அடைதல்.	19-20	415-416
6.	உண்மைப் பொருளான சைதன்யம், காரண முமன்று கார்யமும் அன்று என்று விளக்குதல்.	21-24	417-420
7.	த்வைதக் கொள்கையின் போலித்தன்மையும், மங்கலமும்.	25-28	421-424

உபதேச ஸாஹஸ்ரீ நூலின் செய்யுட் பகுதியின்
பொருளடக்கம் முற்றிற்று.

உபதேச ஸாஹஸ்ரீ நூலிலுள்ள ப்ரகரண வரிசை.

வசனம்.

பக்கம்

1. **शिष्यप्रतिबोधविधिप्रकरणम् ॥**
சீடனுக்கு அறிவூட்டும் முறைகள் பற்றிக் கூறும் பகுதி. 1
2. **कूटस्थ-अद्वय-आत्मबोध-प्रकरणम् ॥**
மாறுபாடற்றதும், இரண்டற்றதுமாகிய ஆத்மாவைப் பற்றி அறிவிக்கும் பகுதி. 33
3. **परिसंख्यान-प्रकरणम् ॥**
அடிக்கடி விசாரணை செய்து அறிதல் என்னும் பகுதி. 73

செய்யுள்.

1. **उपोद्घात-प्रकरणम् ॥**
முன்னுரைப் பகுதி. 79
2. **प्रतिषेधप्रकरणम् ॥**
ஆத்மாவல்லாதவற்றை விலக்கும் பகுதி. 91
3. **ईश्वरात्मप्रकरणम् ॥**
ஈசனே ஆத்மா என்று உரைக்கும் பகுதி. 93
4. **तत्त्वज्ञानस्वभावप्रकरणम् ॥**
மெய்யறிவின் இயல்பை விளக்கும் பகுதி. 96
5. **बुद्ध्यापराधप्रकरणम् ॥**
புத்தியின் தவறுகளை விளக்கும் பகுதி. 98
6. **विशेषाऽपोहप्रकरणम् ॥**
ஆத்மாண்டம் சிறப்பியல்புகள் இல்லை என்பதை விளக்கும் பகுதி. 102
7. **बुद्ध्यारूढप्रकरणम् ॥**
புத்தியில் ஏறிய அறிவைப்பற்றி விளக்கும் பகுதி. 106
8. **मति-विलापन-प्रकरणम् ॥**
புத்தியை அமைதியறக்கும் பகுதி. 110

9. **सूक्ष्मता-व्यापिता-प्रकरणम् ॥**
ஆத்மாவின் நுண்மையையும், நிறைவையும் விளக்கும் பகுதி. 113
10. **दृशि-स्वरूप-परमार्थ-दर्शन-प्रकरणम् ॥**
மெய்யறிவே ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பதை விளக்கும் பகுதி. 118
11. **ईक्षित्व-प्रकरणम् ॥**
ஆத்மாவின் அறிவுவடிவை விளக்கிக் கூறும் பகுதி. 126
12. **प्रकाश-प्रकरणम् ॥**
ஆத்மஒளியை விளக்கும் பகுதி. 135
13. **अचाक्षुष्ट्व-प्रकरणम् ॥**
ஆத்மாவின் உறுப்பற்ற தன்மையை விளக்கும் பகுதி. 146
14. **स्वप्न-स्मृति-प्रकरणम् ॥**
கனவு, நினைவு, இவற்றை விளக்கும் பகுதி. 155
15. **नान्यदन्यत्प्रकरणम् ॥**
ஒன்று மற்றொன்றாகாமையை விளக்கும் பகுதி. 179
16. **पार्थिव-प्रकरणम् ॥**
பூதங்களின் விகாரமே ஆத்மா என்கூறும், வாதிகள் பலரின் கொள்கைகளை மறுத்துக்கூறும் பகுதி. 203
17. **सम्यङ्मति-प्रकरणम् ॥**
மெய்யறிவை விளக்கும் பகுதி. 241
18. **तत्त्वमसि-प्रकरणम् ॥**
நீ அதுவாயிருக்கிறாய் என்பதை விளக்கும் பகுதி. 287
19. **आत्मनःसंवाद-प्रकरणम् ॥**
ஆத்மா-மனம் ஆகிய இவற்றின் உரையாடலை விளக்கும் பகுதி. 403

ஓம்

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதரால் இயற்றப்பட்ட

உபதேசஸாஹஸ்ரீ

வசனப்பகுதி

शिष्यप्रतिबोधविधिप्रकरणम्

சீடனுக்கு அறிவூட்டும் முறைகள் பற்றிக் கூறும் பகுதி:—

1

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமான பொருளை சுருக்கமாகக் கூற விரும்பி, அதன் பொருட்டு இந்நூலை இயற்ற நினைத்து, முதலில் முன்னோர் மேற்கொண்ட முறையின்படி, தாம் செய்ய விரும்பிய நூல் தடையின்றி முடிவுபெறுவதன் பொருட்டு மங்கல வாழ்த்துச் செய்கிறார்.

अथ मोक्षसाधनविधिं व्याख्यास्यामः सुमुख्यां श्रद्धानानां अर्थिनां अर्थाय ॥

இங்கு “अथ” என்ற சொல் மங்கலத்தைக் குறிக்கும்.

பொருள்:—பல சாஸ்த்ர நூல்களை விரிவாகச் செய்த பிறகு மோக்ஷத்தை மட்டும் விரும்புகின்றவர்களும், அதற்காக மோக்ஷ சாஸ்த்ரத்தின் கருத்தை அறிய விரும்புகின்றவர்களும், நல்ல ஊக்கத் துடன் கூடியவர்களும் ஆகிய மக்களுக்கு உதவுவதற்காக தத்வமாகிய ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்குக் கருவியாகிய இந்தப் பேரறிவை உப தேசிக்கும் முறையைத் தெளிவாகச் சொல்லப்போகிறோம்.

விளக்கம்:—இங்கு मोक्ष என்ற சொல்லால் ப்ரத்யக் ஆத்மா விற்கு வேறில்லாத ப்ரஹ்மம் இந்த நூலுக்கு விஷயம் என்பது குறிப் பிடப்படுகிறது. ‘साधन’ என்ற சொல்லால் அறியாமையை மூலமாகக் கொண்ட ஸம்ஸாரத்தின் நீக்கம், பயனாகக் குறிக்கப்படுகிறது. सुमुख्य என்ற சொல்லால் அதிகாரி குறிக்கப்படுகிறான். ‘उपदेशविधि’ என்ற தொடரால், அறிவிப்பது அறிவிக்கப்படுவது ஆகிய சம்பந்தம் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு அநுபந்தசதுஷ்டயங்கள் கூறப்பட்டன.

तदिदं मोक्षसाधनं ज्ञानं साधनसाध्यात् अनित्यात् सर्वस्मात् विरक्ताय
 त्यक्त-पुत्रवित्तलोकैषणाय प्रतिपन्नपरमहंस-पारिव्राज्याय शमदमादियुक्ताय शास्त्र-
 प्रसिद्ध-शिष्यगुण-सम्पन्नाय शुचये ब्राह्मणाय विधिवत् उपसन्नाय शिष्याय
 जातिकर्म-वृत्त-विद्याऽभिजनैः परीक्षिताय ब्रूयात् पुनःपुनः यावत् ग्रहणं
 दृढीभवति ॥

பொருள்:—அழிவோடு கூடிய எல்லா ஸாத்ய ஸாதனங்களாகிய இம்மை மறுமைப் போகங்களில் விருப்பமற்றவனும், புதல்வன், செல்வம், மேலுலகு ஆகிய இவற்றில் ஆசையை விட்டவனும், பரம ஹம்ஸ பாரிவ்ராஜ்யமாகிய துறவறத்தை மேற்கொண்டவனும், சமம், தமம், தயை முதலிய நல்லியல்புகளுடன் கூடியவனும், முன்னோர் நூலில் கூறி உள்ள மாணவர்க்குரிய குணங்களுடன் கூடியவனும், தூய்மையுள்ளவனும், ப்ராஹ்மணனாயிருப்பவனும் ஆகிய சிஷ்யன் முறைப்படி வித்யையைப் பெறுவதற்காகத் தன்னை நெருங்குவானானால் அப்போது அவனுடைய ஜாதி, செயல், குணம், படிப்பு, குலம் ஆகிய வற்றைச் சோதனை செய்த பிறகு ஆசார்யர் இந்த மோக்ஷ ஸாதன மாகிய ஞானத்தை மாணவன் உறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை அடிக்கடி உபதேசிக்கவேண்டும்.

விளக்கம்:—தகுதியற்ற மாணவர்க்கு இதை மொழிதல் தகாது என்பது இதன் கருத்து.

மேலே கூறிய கருத்துக்கு வேதச்சான்று கூறப்படுகிறது.

श्रुतिश्च—‘ परीक्ष्य लोकान् ’ ‘ तत्वतो ब्रह्मविद्या ’ इति ॥

दृढगृहीता हि विद्या आत्मनः श्रेयसे सन्तत्यै च भवति । विद्या सन्ततिश्च प्राण्यनुग्रहाय भवति नौरिव नदीं तितीर्षीः । शास्त्रञ्च—‘ यद्यप्यस्मा इमामद्भिः परिगृहीतां धनस्य पूर्णां दद्यात् एतदेव ततो भूयः ’ इति । अन्यथा च ज्ञानप्राप्त्यभावात्—‘ आचार्यवान् पुरुषो वेद ’ ‘ आचार्यात् हैव विद्या विदिता , ‘ आचायः प्लावयिता ’ ‘ सम्यग्ज्ञानं पुत्र इहोच्यते ’ इत्यादिश्रुतिभ्यः, ‘ उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ’ इत्यादिस्मृतेश्च ॥

பொருள் :—“ நற்காரியங்களால் அடையத்தக்க உலகங்களை ப்ராஹ்மணன் அழிவுள்ளவை என்றறிந்து அவற்றில் பற்றுதலை நீக்கவேண்டும்” என்று தொடங்கி, எதனால் அழிவற்ற புருஷனை அறியலாமோ அந்த ப்ராஹ்மவித்யையை உண்மையாக விளக்கிச் சொன்னார்” என்று கூறும் வேதத் தொடரால் மேற்கூறியது வலியுறுத்தப்படும்.

“ நன்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வித்யையே ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தைத் தரும். அதுவே சிஷ்யர் ப்ரசிஷ்யர்களின் மூலமாக வித்யாஸந்ததியைத் தரும்”

நதியைத் தாண்ட விரும்புகிறவனுக்கு எவ்வாறு ஓடும் உதவுமோ அவ்வாறு மக்களின் நன்மையின் பொருட்டு வித்யாஸந்ததி உதவும்.

“ குருவானவர் முன் சொன்ன முறைப்படி தன்னை நெருங்கிய மாணவனுக்கு இதைக் கூறவேண்டுமேயல்லாமல், தன் லாபத்தை எண்ணியோ, வேறு காரணத்தாலோ இதைக் கூறல் தகாது” செல்வம் நிறைந்ததும், கடல் சூழ்ந்ததும் விசாலமானதும் ஆகிய பூமியை ஒருவன் குருவுக்கு அளித்தாலும் அதற்காக இந்த வித்யையை உபதேசித்தல் தகாது” என்று வேதம் கட்டளையிடுகிறது.

குரு மூலம் தான் இதைப் பெறவேண்டும். தானாகவே நூல்களைக் கொண்டும், யுக்திகளைக்கொண்டும் இந்த அறிவைப் பெறல் முடியாது.” “ஆசார்யனை அடைந்தவன் அறிவான்” “ஆசார்யனிடமிருந்து அறிந்த வித்யை பயன் தருவதாகும்” “ஆசார்யனை ஞானமாகிய ஓடத்தால் பிறவிக்கடலின் மறுகரையை அடைவிப்பவன்” என்ற வேதமொழிகளினாலும் “தத்வத்தை அறிந்த ஞானிகள் உனக்கு ஞானத்தையுபதேசிப்பார்கள்” என்பது போன்ற ஸ்ம்ருதிகளின் மொழிகளாலும் நுட்பமான இந்த ஆத்மாவைத் தன் புத்தித் திறமையால் மட்டும் அறிதல் முடியாது என்பது விளங்கும்.

4

ஒரு தடவை உபதேசித்தாலேயே ஞானம் உறுதியாகிவிடுமே; ஏன் அடிக்கடி உபதேசிக்கவேண்டும்? என்றால்

शिष्यस्य ज्ञानाग्रहणं च लिङ्गैः बुद्ध्या अग्रहणे हेतून् अधर्म-लौकिक-प्रमाद-
नित्यानित्यविवेक-विषयासञ्जात-दृढपूर्व-श्रुतत्व-लोक-चिन्तावेक्षण-जात्याद्यभिमा-

नादीन् तत्प्रतिपक्षैः श्रुतिस्मृतिविहितैः अपनयेत् अक्रोधादिभिः अहिंसादिभिश्च
यमैः ज्ञानाविरुद्धैश्च नियमैः ।

பொருள் :— ஞானத்தை உபதேசித்த பிறகு, சிஷ்யன் அதை நன்கு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை அடையாளங்களால் அறிந்து, உள்ளபடி அதை அறியாததற்குக் காரணமான, அதர்மம், உலக ஈடுபாடு, கட்டுப்பாடற்ற ஒழுக்கம், அழியும் பொருள் அழியாப் பொருள் ஆகிய இவற்றை அறிவதற்குரிய கேள்வியறிவுபெருமை, மரியாதையும் புகழும் பெறவிரும்பி பிறர்க்கு ஏற்றவாறு நடித்தல், ஜாதியிலும் குலத்திலும் அபிமானம் கொள்ளல் முதலியவற்றை நீக்குவதன் பொருட்டு, அவற்றிற்கு எதிரிடையானவையும், வேதங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்பட்டவைகளுமாகிய சினமின்மை முதலிய நல்ல பழக்கங்களையும், அஹிம்மை முதலிய அடக்கங்களையும், ஞானத்திற்கு விரோதமில்லாத நியமங்களையும், மற்றுமுள்ள நல்ல உபாயங்களையும் மேற்கொள்ளச் செய்யவேண்டும்.

5

இவ்வாறு ஞானத் தடங்கல்களை நீக்கி, ஞானம் வருவதற்கான காரணங்களைக் கூறல்வேண்டுமென்பதைக் கீழ்வரும் தொடர்குறிக்கும்.

अमानित्वादिगुणं च ज्ञानोपायं सम्यक् ग्राहयेत् ।

பொருள் :— ஞானம் வருவதற்குக் காரணமான அகங்காரமின்மை முதலிய நல்லகுணங்களை மேற்கொள்ளுமாறும் கூறவேண்டும்.

விளக்கம் :— ஒரு தடவை கேட்டவுடன் ஞானம் வந்து விடாது. கேட்டபின் சிந்தனை செய்யவேண்டும். பிறகு நிதித்யாஸனம் செய்யவேண்டும். வித்யை பயனைக் கொடுக்கும் நிலையை அடைந்தபோதுதான் அது உறுதியான வித்யை எனப்படும். ஆகையால் ஐயமும் திரிபும் இன்றி, பயன் தரும் வரையில் மாணவனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்பது விளங்கும்.

6

இப்போது குருவின் லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது.

आचार्यस्तु ऊहापोह-ग्रहण धारण-शम-दम-दयासुग्रहादि-संपन्नः लब्धा-
गमः दृष्टादृष्ट-भोगेषु अनासक्तः त्यक्त-सर्वकर्म साधनः ब्रह्मवित् ब्रह्मणि स्थितः

அभिन्नवृत्तः दम्भदर्प-गुहकशाठ्य-माया-मात्सर्यान्वृताहङ्कारममत्वादिदोषवर्जितः
केवल-परानुग्रह-प्रयोजनः विद्योपयोगार्थी पूर्वमुपदिशेत् ।

“ सदेव सौम्य इदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयं ” “ यत्र नान्यत्पश्यति ”
“ अत्मैवेदं सर्वं ” “ आत्मा वा इदमेक एव अग्र आसीत् ” “ सर्वं खलु इदं
ब्रह्म ” इत्याद्याः आत्मैक्यप्रतिपादनपराः श्रुतीः ।

பொருள் :—ஆசார்யனே ஊஹம் முதலியவற்றுடன் கூடிய
வனையும், முறையே குருவினிடமிருந்து பயின்றவனையும், இம்மை
மறுமை இன்பங்களில் ஈடுபாடில்லாதவனையும், எனவே எல்லாவித
மான கர்மங்களின் பயனை விட்டவனையும், ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனா
யும், அதிலே நிலைத்த தன்மை உடையவனையும், உள்ளொன்றும் புற
மொன்று மற்றவனையும், தம்பம் முதலிய தீய குணங்களற்றவனையும்,
பிறர்க்குதவுவது ஒன்றையே தன் வாழ்வுப்பயனாக எண்ணுபவனையும்,
மாணவனுக்குத்தான் கற்றதை அளிக்க விரும்புகிறவனையும் இருக்க
வேண்டும்.

அவன் முதலில் ஆத்மா ஒன்றுதான் என்று விளக்கும் வேத
வாக்கியங்களைக் கீழ்வருமாறு உபதேசிக்கவேண்டும்.

“இந்த உலகம், தோன்றுவதற்கு முன்னால், ஒன்றானதும்,
இரண்டற்றதும் ஆகிய ஸத்தாகவே இருந்தது” “எந்த ஞான
நிலையில் வேறு ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லையோ, கேட்பதில்லையோ
அது பூர்ணமான ப்ரஹ்மம்” “காணப்படுவன யாவும் ப்ரஹ்மமே”
“தோன்றுவதற்கு முன்னால் இந்த உலகம் ஆத்மாவாகவே இருந்
தது” “நாம் பார்க்கும் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே” என்று உபதே
சிக்கவேண்டும்.

விளக்கம்:— ஊஹம்—மாணவரின் ஐயங்களைத் தாமே அறிதல்.

அபோஹம்—மாணவரின் ஐய விபரீத அறிவைப் போக்
குதல்.

க்ரஹணம்—மாணவர் கேட்கும் வினாக்களின் கருத்தை
உடனே அறிதல்.

தாரணம்—மாணவர் வினவிய வினாக்களை மனத்தில்
இருத்தி ஏற்ற வகையில் விடை கூறல்.

சமம்—மனவடக்கம். தமம்—பொறிகளையடக்குதல்.

தயை, அனுக்ரஹம்—துன்பமுற்றவர்களின் மீது கருணை
கொண்டு அத்துன்பத்தை நீக்க முயலல்.

தம்பம்—தன்னைத் தர்மவானென்று பறைசாற்றிக்
கொள்ளுதல்.

தர்ப்பம்—மதம் கொண்டிருத்தல்.

குஹகம்—பிறரை ஏமாற்றல். சாட்யம்—கொடுங்குணம்.

மாயா—பிறரை மயங்கச்செய்வது.

அகங்காரம்—தேகாபிமானம்.

மமத்வம்—எனது என்ற ஆசை.

மாத்ஸர்யம்—குணங்களைக் குற்றமாகக் கூறல்.

அந்ருதம்—பொய் பேசுதல்.

7

ப்ரஹ்மமென்பது யாது? அது ஒன்றுதான் என்று எங்ஙனம்
அறியப்படுகிறது? எனில்

उपदिश्य च ग्राहयेत् ब्रह्मणो लक्षणं 'य आत्मा अपहतपाप्मा' 'यत्
साक्षात् अपरोक्षात् ब्रह्म' 'योऽशनायापिपासे' "नेति नेति" 'अस्थूलमनणु',
'स एष नेति,' 'अदृष्टं द्रष्टु', 'विज्ञानमानन्दं', 'सत्यं ज्ञानमनन्तं,' 'अदृश्ये
अनात्म्ये,' 'स वा एष महानज आत्मा,' 'अप्राणो ह्यमनाः', 'सबाह्याभ्यन्तरो
ह्यजः', 'विज्ञानघन एव', 'अनन्तरं अबाह्यं', 'अन्यदेव तत् विदितात् अथो
अविदितात्', आकाशो वै नाम' इत्यादिश्रुतिभिः ॥

பொருள் :—உபதேசித்தபின் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணத்தைப்
பின்வரும் வேதமொழிகளால் போதித்தல்வேண்டும்.

“எந்த ஆத்மா பாபமற்றதோ, மூன்று நிலைகளுக்கும்
ஸாக்ஷியோ அதுவே பரமாத்மா” “எது கண்களுக்கும் கண்ணாய்
அபரோக்ஷமாய் உள்ளதோ அதுதான் ப்ரஹ்மம்” “எது பசிதாகம்,
சோகம் மோஹம், மூப்பு, மரணம் இல்லாததோ அது ப்ரஹ்மம்” “இது
வன்று இதுவன்று என்று எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கியபின் எது
மிஞ்சுகிறதோ அது ப்ரஹ்மம்”

“எது ஸ்தூலமூமன்றோ எது அணுவூமன்றோ அது ப்ரஹ்மம்”

“இந்த ஆத்மா இதுவன்று இதுவன்று என்று விலக்கியறிய
வேண்டிய பொருள்”

“கண்ணால் எது பார்க்கமுடியாததோ, கண்ணுக்கு எது ஒளி
தருகிறதோ அது ப்ரஹ்மம்”

“ எது அறிவாயும் ஆனந்தமாயும் உள்ளதோ அது ப்ரஹ்மம் ”

“ ப்ரஹ்மம் அழிவற்றது, அறிவாய் விளங்குவது, எல்லை யற்றது ”

“ அது பார்க்கப்படாதது. அது தனது ஆகாதது. அதில் எவன் நிலைத்தவனோ அவன் பயமற்ற தன்மை பெறுகிறான்.

“ இந்த ஆத்மா மிகப்பெரிது ; பிறப்பற்றது ; மூப்பற்றது ; அழிவற்றது ;

“ இது ப்ராணனுமன்று மனமுமன்று ”

“ பிறப்பற்ற இது உள்ளும் வெளியும் உள்ளது ”

“ இந்த ஆத்மா அறிவின் பெருவடிவாகும் ”

“ இது உள்ளும் வெளியுமற்றது ”

“ இந்த ஆத்மா அறியப்பட்டதுமன்று ; அறியப்படாதது மன்று ”

“ இந்த ஆத்மா எல்லையற்றதாய் உள்ளது ”

8

ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களாலும் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணத்தை அறியலாம் என்பது கூறப்படுகிறது.

स्मृतिभिश्च—“ न जायते म्रियते वा ” ‘ नादत्ते कस्यचित् पापं ’ ‘ यथा-
ऽऽकाशस्थितो नित्यं ’ ‘ क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि ’ ‘ न सत् तत् नासदुच्यते ’
‘ अनादित्वान्निर्गुणत्वात् ’ ‘ समं सर्वेषु भूतेषु ’ ‘ उत्तमः पुरुषः ’ इत्यादिभिः
श्रुत्युक्तलक्षणाविरुद्धाभिः परमात्मासंसारित्वप्रतिपादनपराभिः तस्य सर्वेण
अनन्यत्वप्रतिपादनपराभिश्च ।

பொருள் :—“ ஆத்மா பிறப்பதில்லை மரிப்பதுமில்லை ”

“ பரமாத்மா யாருடைய பாபத்தையும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை ; (நீக்குவதுமில்லை) ” புண்யத்தையும் எடுத்துக்கொள்வதில்லை

“ எவ்வாறு வாயு எப்பொழுதும் ஆகாசத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ அவ்வாறு எல்லா பூதங்களும் பரமாத்மாவிடம் நிலைபெற்றுள்ளன ”

“சரீரத்திலுள்ள ஜீவனை, அஸம்ஸாரி பரமாத்மாவாகிய நான் என்றறிக”

“பரமாத்மா (ஸத்) கார்யம் அன்று; (அஸத்து) காரணமுமன்று” என்று கூறப்படுகிறது,

“தனக்கு ஒரு காரணம் இன்மையாலும், குணங்களின்றி இருப்பதாலும் பரமாத்மா அழிவற்றது”

“எல்லா பூதங்களிலும் (சமமாயிருக்கும்) மாறுதல் இல்லாமலிருக்கும் பரமாத்மாவை”

“கூரம், அகூரம் ஆகிய இவற்றிற்குப் பரமாத்மா வேருள உத்தம புருஷன்”

இவை போன்ற, வேதத்தில் கூறிய லக்ஷணங்களுக்கு மாறில்லாமல், “பரமாத்மா ஸம்ஸாரதர்மமற்றது” என்பதை விளக்குவனவும், ஆத்மா “எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்துக்கு வேறுபடாதது” என்பதை விளக்குவனவாயுமுள்ள ஸம்ருதிவாக்யங்களாலும், முமுகூஷுவிற்கு, ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தை எடுத்துக் காட்டவேண்டும்.

9

एवं श्रुति-स्मृतिभिः गृहीत-परमात्मलक्षणं शिष्यं संसार-सागरात् उत्तिर्षुं पृच्छेत् कः त्वं असि सोम्य इति ॥

பொருள் :—பிறவிக்கடலிலிருந்து, கரையேற விரும்பும் மாணவனுக்கு இவ்வாறு வேதங்கள், ஸம்ருதிகள் ஆகியவற்றின் வாக்யங்களால் பரமாத்ம லக்ஷணத்தைப் போதித்த பிறகு, அவனை நோக்கி, சுமுகனே நீ யார்? என்று வினாவேண்டும்.

10

स यदि ब्रूयात्— ब्राह्मण पुत्रः अदोन्वयः ब्रह्मचार्यासं गृहस्थो वा, इदानीमस्मि परमहंसपरिव्राट् संसारसागरात् जन्ममृत्युमहाग्राहात् उत्तिर्षुरिति ॥

பொருள் :— அவன், “நான் ப்ரஹ்மண புத்ரன்; இக்குலத்தைச் சேர்ந்தவன்; ப்ரஹ்மசாரியாக இருந்தேன்; அல்லது இல்லறமுடையவனாயிருந்தேன்; இப்பொழுது துறவு பூண்டு பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகனாயிருக்கின்றேன்; பிறப்பும் இறப்புமாகிய பெருமுதலைகள் நிறைந்த பிறவிக்கடலைத் தாண்டவிரும்புகிறேன்” என்று கூறுவனையானால்,

11

आचार्यो ब्रूयात्—इहैव तव सोम्य मृतस्य शरीरं वयोभिः अद्यते मृद्धाव
वा आपद्यते, तत्र कथं संसारात् उद्धर्तुं इच्छसीति । नहि नद्याः अवरं कूले
भस्मीभूते नद्याः पारं तरिष्यसीति ॥

பொருள்:-“ஆசார்யன் அவனிடம் கூறவேண்டும்” குழந்தாய் நீ இறந்தால் உனது உடல் இங்கேயே பறவைகளால் உண்ணப்படுகிறது. அல்லது அது மண்ணில் புதைபுண்டு மண்ணாகிவிடுகிறது. இவ்விதமிருக்க, பிறவிக் கடலைத் தாண்டுவதற்கு எப்படி விரும்புகிறாய்? ஒரு நதியின் இக்கரையில் நீ எரிந்து சாம்பலாகி விட்டால் அதன் மறுகரையை எங்கு அடைதலை விரும்புவாய்?

12

स यदि ब्रूयात् अन्योऽहं शरीरात् । शरीरं तु जायते म्रियते वयोभिः
अद्यते शस्त्रान्यादिभिश्च विनाश्यते व्याध्यादिभिश्च प्रयुज्यते । तस्मिन् अहं
स्वकृतधर्माधर्मवशात् पक्षी नीडमिव प्रविष्टः पुनः पुनः शरीरविनाशे धर्मा-
धर्मवशात् शरीरान्तरं यास्यामि पूर्वनीडविनाशे पक्षीव नीडान्तरं. एवमेव अहं
अनादौ संसारे देवमनुष्य—तिर्यङ्निरय—स्थानेषु—स्वकर्मवशात् उपात्तं उपात्तं
शरीरं त्यजन् नवं नवं च अन्यत् उपाददानः जन्ममरण प्रबन्धचक्रे घटीयन्त्रवत्
स्वकर्मणा भ्राम्यमाणः क्रमेण इदं शरीरमासाद्य संसारचक्रभ्रमणात् अस्मात्
निर्विण्णः भगवन्तं उपसन्नोऽस्मि संसारचक्रभ्रमणप्रशमाय । तस्मात् नित्यएवाहं
शरीरादन्यः, शरीराणि आगच्छन्ति अपगच्छन्ति च वासांसीव पुरुषस्येति ॥

பொருள்:— அந்த மாணவன் “ நான் உடலினும் வேறுபட்டவன்; உடலோ உண்டாகிறது; மரிக்கிறது; பறவைகளால் உண்ணப்படுகிறது; கூரிய ஆயுதங்களாலும் நெருப்பு முதலியவற்றாலும் அழிகிறது; நோய் முதலியவற்றால் துன்பமடைகிறது. இந்த உடலில் அபிமானங் கொண்டு என்னால் செய்யப்பட்ட தர்ம அதர்மங்களின் பயனாக, ஒரு பறவை கூட்டினுள் புகுவதுபோல், நான் இதில் புகுந்தேன். மறுபடியும் மறுபடியும் தர்ம அதர்மங்களின் பயனாக உடல் அழிந்தபின், பறவையொன்று, தன் கூடு நாசமுற்றபின் வேறு கூட்டினை அடைவதுபோல், வேறு உடலை யானடைவேன். இவ்வாறே அனாதியாய் வரும் இந்த ஸம்ஸாரவாழ்வில் தேவர், மனிதர், விலங்கு முதலிய நரகப்பிறவிகளில் என் கர்மப்பயனால் யான் மேற்கொண்ட

அந்தந்த உடலை விட்டு விட்டுப் புதிய புதிய வேறு வேறு உடல்களை எடுத்து எடுத்து, பிறப்பு இறப்புகள் தொடரும் சக்கரத்தில் சிக்கி, கேணியிலுள்ள இராட்டினம் போன்று என் கர்மவசத்தால் சுற்றிச் சுற்றி முறையாக இந்த உடலையடைந்து, இப்போது இந்த வாழ்வுச் சுழலினால் மிகவும் துன்பமடைந்து, இதனின்று விடுதலைபெறுவதற்காகத் தங்களை நெருங்கியுள்ளேன். ஆகையால் நான் அழிவற்றவன்; உடலினும் வேறுபட்டவன், உடல்களோ மனிதனுக்கு ஆடைகள் போல் வந்து சேர்வதும் விலகுவதுமாக உள்ளன.” என்று கூறுவானாயின்,

13

आचार्यो ब्रूयात्—साधु अवादीः सम्यक् पश्यसि, कथं मृषा अवादीः
ब्राह्मण पुत्रः अदोन्वयः ब्रह्मचार्यासं, गृहस्थो वा, इदानीमस्मि परमहंसपरिव्राडिति ॥

பொருள். — ஆசார்யன் அவனை நோக்கி, நன்குசொன்னாய்; நன்றாய் அறிகிறாய். ஆத்மா உடலினும் வேறாயிருக்க, நீ ஏன் தவறு பட “நான் பிராஹ்மண புதல்வன்; இவ்வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்; ப்ருஹ்ம சாரியாகவோ இவ்வாழ்வாகைவோ இருந்தேன்; இப்போது துறவியாயிருக்கிறேன்” என்று கூறினாய்? என்று வினவ வேண்டும்.

14

तं प्रति ब्रूयात् आचार्यः स यदि ब्रूयात्—भगवन् कथमहं मृषा अवादिषं
इति ॥

பொருள் :— மாணவன், “ஐயா! நான் எவ்வாறு தவற்றினைக் கூறியவனாவேன்” என்று கூறினால், ஆசார்யன் அதற்குப்பின்வருமாறு பதிலளிக்க வேண்டும்.

15

यतः त्वं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं शरीरं जात्यन्वयवर्जितस्य आत्मनः
प्रत्यभ्यज्ञासीः ब्राह्मणपुत्रः अदोन्वयः इत्यादिना वाक्येनेति ॥

பொருள் :— ஜாதி, வம்சம் முதலிய குணங்களற்ற உன்னை, அநாத்மதர்மங்களாகிய பலவகை ஜாதி, வம்சம், ஸம்ஸ்காரம் இவற்றுடன் கூடிய உடலாகக்கருதி விட்டாய். அதனாலேயே நீ “நான் அந்தணனின் புதல்வன்; இந்த வம்சத்தில் பிறந்தவன்” என்ற மொழிகளைக் கூறினாய். இது தவறு அல்லவா?

16

स यदि पृच्छेत्—कथं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं शरीरं ? कथं वा अहं
जात्यन्वयसंस्कारवर्जितः इति ॥

பொருள் :— உடல் எவ்வாறு பலவகையான ஜாதிகளையும், வம்சங்களையும் ஸம்ஸ்காரங்களையும் உடையதாகும்? எங்ஙனம் நான் ஜாதி, வம்சம், ஸம்ஸ்காரம் முதலியவை இல்லாதவனாவேன்? என்று மாணவன் கூறுவானாயின்.

17

आचार्यो ब्रूयात्—शृणु सोम्य, यथेदं शरीरं स्वत्तः भिन्नं भिन्नजात्यन्वय-
संस्कारं । त्वं च जात्यन्वयसंस्कारवर्जितः इत्युक्त्वा तं स्मारयेत्—

स्मर्तुमर्हसि सोम्य परमात्मानं सर्वात्मानं यथोक्तलक्षणं श्रावितोऽसि
'सदेव सोम्येदं' इत्यादिभिः श्रुतिभिः स्मृतिभिश्च । लक्षणं च तस्य श्रुतिभिः
स्मृतिभिश्च ॥

பொருள் :— குரு, “ சுமுகனே! கவனமாகக் கேள். இந்த உடல் உன்னினும் வேறுபட்டிருப்பது எப்படியென்பதையும், அநாத்ம தர்மங்களாகிய ஜாதி, வம்சம், ஸம்ஸ்காரம் இவற்றுடன் கூடியிருப்பது எப்படியென்பதையும், நீயோ, ஜாதி, வம்சம், ஸம்ஸ்காரம் முதலியவை இல்லாதவனாயிருத்தல் எப்படியென்பதையும் கூறுவேன் கேள் ” என்று கூறிய பிறகு அவனுக்கு முன்பு சொன்ன பரமாத்ம ஸ்வரூபம், லக்ஷணம் ஆகியவற்றைப் பின்வருமாறு ஞாபகப்படுத்த வேண்டும்.

“ சுமுகனே! இந்த உலகம் தோன்றுவதற்குமுன் ஸத்தாகவே இருந்தது ” என்பது போன்ற வேதவாக்யங்களாலும் ஸம்ருதி வாக்யங்களாலும் முன்பே உனக்கு ஜாதி முதலியவை இல்லாத ஸர்வாத்மாவான பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. அதை நினைவு கூர்வாயாக. மேலும் அவ்வகை வேதமொழிகளாலும், ஸம்ருதி மொழிகளாலும், பரமாத்மாவின் லக்ஷணமும் கூறப்பட்டது. அதையும் நினைவு கூர்வாயாக.

18

இவ்வாறு நினைவு கூர்ச்செய்து, உடல்தான் ஜாதி முதலிய தர்மங்களை உடையது என்று விளக்குவதற்காக, அதன் தோற்றம் எவ்வாறு என்பது குருவால் கூறப்படுகிறது.

लब्धपरमात्मलक्षणस्मृतये ब्रूयात् । योऽसौ आकाशनामा नामरूपाभ्यां
अर्थान्तरभूतः अशरीरः अस्थूलादिलक्षणः अपहृतपाप्मादिलक्षणश्च सर्वैः संसार-
धर्मैः अनागन्धितः 'यत्साक्षात् अपरोक्षात् ब्रह्म' 'य आत्मा सर्वान्तरः' 'अदृष्टो
द्रष्टा अश्रुतः श्रोता अमतो मन्ता अविज्ञातो विज्ञाता' नित्यविज्ञानस्वरूपः

अनन्तरः अबाह्यः विज्ञान घन एव परिपूर्णः आकाशत् अनन्तशक्तिः आत्मा सर्वस्य अशनायादिवर्जितः आविर्भावतिरोभाववर्जितश्च स्वात्मविलक्षणयोः नामरूपयोः जगद्धीजभूतयोः स्वात्मस्थयोः तत्त्व-अन्यत्वाभ्यां अनिर्वचनीययोः स्वयंवेद्ययोः सद्भावमात्रेण अचिन्त्यशक्तित्वात् व्याकर्ता अव्याकृतयोः ॥

பொருள்: — பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணத்தையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்ட மாணவனிடம் குரு மீண்டும் பின்வருமாறு சொல்ல வேண்டும். “இந்த ஆத்மா எங்கும் ஒளியாய் நிறைந்திருப்பதால், வேதத்தில் இது ஆகாசம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஆத்மா பூதாகாசம் முதலிய எல்லா நாமரூபங்களுக்கும் அடிப்படையாய் இருந்துகொண்டு, அவற்றினும் வேறுபட்டதாய் இருக்கிறது. இது பருவுடல், லிங்கவுடல், காரணஉடல் ஆகியவற்றின் தர்மங்களில்லாதது; இது ஸ்தூலமும்; அணுவும்; என்று கூறப்படும் லக்ஷணத்துடன் கூடியது; பாபம் புண்ணியம் ஆகியவற்றின் சம்பந்தமற்றது; எல்லா ஸம்ஸாரதர்மங்களும்ற்றது; இதுவே நேருக்கு நேராய் அபரோகாமாய் விளங்கும் ப்ரஹ்மம்; இந்த ஆத்மாவே எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே இருப்பது; இது காணப்படாதது; ஆனால் எல்லாவற்றையும் காண்பது; கேட்கப்படாதது; ஆனால் எல்லாவற்றையும் கேட்பது; எண்ணப்படாதது; ஆனால் எல்லாவற்றையும் எண்ணுவது; அறியப்படாதது; ஆனால் எல்லாவற்றையும் அறிவது; இது அழிவற்றது; மாறுபாடற்றது; அறிவே வடிவானது; உள்ளும் வெளியுமில்லாதது; இது வானம் போல் எங்கும் நிறைந்தது; அளவற்ற சக்தியுடன் கூடியது; எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாய் விளங்குவது; பசிதாகம் முதலிய குணங்கள் இல்லாதது; அழியா அறிவாய் இருப்பதால் இதற்குத் தோன்றலும் இல்லை மறைதலுமில்லை;

இந்த ஆத்மாவே தனக்கு வேறுபட்டுள்ளவையும், ஜடமாயிருப்பவையும், உலகிற்குக்காரண மாயுள்ளனவும், விதைபோன்று இருப்பனவும், மறைந்திருப்பனவுமாகிய நாமரூபங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. எண்ணிப்பார்க்கவுமியலாத சக்திகொண்டுள்ளதால் இந்தப் பரமாத்மா, தன்னிடம் உள்ளனவும், மறைந்திருப்பனவும், ஸத் என்றோ அஸத் என்றோ கூறமுடியாமல் இருப்பனவும், தன்னாலேயே விளங்குவனவும் ஆகிய உள்ள நாம ரூபங்களை தன் இருப்பு மாத்திரத்தால் வெளிப்படுத்துகிறது.

ते नामरूपे अव्याकृते सती व्याक्रियमाणे तस्मात् एतस्मात् आत्मनः आकाशनामाकृती संवृत्ते । तच्च आकाशाख्यं भूतं अनेन प्रकारेण परमात्मनः

सम्भूतं प्रसन्नादिव सलिलात् मलमिव फेनं । न सलिलं नच सलिलात् अत्यन्त
भिन्नं फेनं । सलिलव्यतिरेकेण अदर्शनात् । सलिलं तु स्वच्छं अन्यत् फेनात्
मलरूपात् । एवं परमात्मा नामरूपाभ्यामन्यः फेनस्थानीयाभ्यां शुद्धः प्रसन्नः
तद्विलक्षणः । ते नामरूपे अव्याकृते सती व्याक्रियमाणे फेनस्थानीये आकाश-
नामाकृती संवृत्ते ॥

பொருள்:— அத்தகைய இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து, அதன்
மாயாசக்தியில் அடங்கியிருந்த நாமரூபங்கள் வெளிப்படும்போது,
முதலில் ஆகாசம் என்ற பெயரும் உருவமும் தோன்றின. தூயநீரி
னின்று தூய்மையற்ற நுரை எவ்வாறு உண்டாகிறதோ, அவ்
வாறே தூய அறிவு வடிவான பரமாத்மாவிடமிருந்து மாயையால்
தூய்மையற்ற ஜடவடிவம் கொண்ட ஆகாசம் என்ற பூதம் உண்டா
யிற்று. நுரை தூய்மையற்ற வடிவமானதால் தூயநீராகாது.
நீரைக்காட்டிலும் தனித்துக் காணப்படாததால் அந்நீரினும் வேறு
பட்டதாகவும் ஆகாது. நீரோ தூயவடிவம். அது தூய்மையற்ற
நுரையினும் வேறுபட்டது. இவ்விதம் பரமாத்மா, நுரைபோன்ற
நாமரூபங்களுக்கு வேறுபட்டது; அது தூயது; அதனினும் வேறான
அந்த நாமரூபங்கள் பிரளயகாலத்தில் மறைந்திருந்து, ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் வெளிப்படுத்தப் படும்போது, நுரையைப் போலவே
ஆகாசம் என்ற பெயரையும் உருவத்தையும் அடைகின்றன.

20

இப்போது வாயு முதலியவற்றின் தோற்றம் கூறப்படும்.

ततोऽपि स्थूलभावं आपद्यमाने नामरूपे व्याक्रियमाणे वायुभावं
आपद्यते । ततः अग्निभावं अग्नेः अब्भावं ततः पृथिवीभावं इत्येवं क्रमेण पूर्व
पूर्वानुप्रवेशेन पञ्च महाभूतानि पृथिव्यन्तानि उत्पन्नानि ॥ ततः पञ्च-
महाभूतगुणविशिष्टा पृथिवी । पृथ्व्याश्च पञ्चात्मिकयः व्रीहियवाद्याः ओषधयः
जायन्ते । ताभ्यः भक्षिताभ्यः लोहितं च शुक्रं च स्त्रीपुंसशरीरसंबन्धि
जायते । तदुभयं ऋतुकाले अविद्याप्रयुक्तकामखजनिर्मथनोद्भूतं मन्त्रसंस्कृतं
गर्भाशये निषिच्यते । तत् स्वयोनिरसानुप्रवेशेन विवर्धमानं गर्भीभूतं नवमे
दशमे वा मासि संजायते ॥

பொருள்:— ஆகாச வடிவாயுள்ள நாமரூபங்கள், அவற்றிற்கு
அடிப்படையான பரமாத்மாவால் வேறுவடிவம் அடைவிக்கப்பட்டு

ஸ்தூலமாகி வாயுவின் நாமரூப வடிவங்களாக மாறுகின்றன; பிறகு அவை தீவடிவையும், நீர்வடிவத்தையும், பூமி வடிவத்தையும் முறையாக அடைந்தன; இவ்வாறு முறையாக முன்முன் தோன்றிய பூதங்களின் குணங்களைப் பின்பின் தோன்றிய பூதங்கள் பெற்று விளங்க, பிறகு பூமியை முடிவாகக் கொண்ட ஐந்து ஸூக்ஷ்ம மஹாபூதங்கள் தோன்றின. இதனால் பூமி ஐந்து பூதங்களின் குணங்களையும் பெற்றுள்ளது.

பிறகு பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பூமியிலிருந்து ஐம்பூதங்களின் மயமான நெல், வால்கோதுமை முதலிய பயிர்கள் உண்டாயின. அவற்றை உயிர்கள் உண்டவுடன் பெண் உடலில் சோணிதமும், ஆணுடலில் சுக்லமும் உண்டாயின. ருது காலத்தில் அவை இரண்டும் அவித்யையைக் காரணமாகக் கொண்ட காமம் என்ற மத்தினால் கடையப்பட்டு, வெளிவந்து மந்த்ரங்களால் தூய்மைபெற்று பெண்ணுடலிலுள்ள கருப்பையில் ஒன்று சேருகின்றன. அக்கலவை பெண்ணுடலிலுள்ள ஒருவகை ரஸத்தின் சேர்க்கையால் வளர்ந்து, கர்ப்பமாகி, ஒன்பது அல்லது பத்தாம் மாதத்தில் குழந்தையாகப் பிறக்கிறது.

21

இப்போது உடலுக்கே ஜாதியும், குலமும், ஸம்ஸ்காரமும் உண்டு என்பது கூறப்படுகிறது.

तत् जातं लब्धनामाकृतिकं जातकर्मादिभिः मन्त्रसंस्कृतं पुनः उपनयन-
संस्कारयोगेन ब्रह्मचारिसंज्ञं भवति । तदेव शरीरं पत्नीयोगसंस्कारयोगेन
गृहस्थसंज्ञं भवति । तदेव वनस्थसंस्कारेण तापससंज्ञं भवति । तदेव क्रिया-
विनिवृत्तिनिमित्तसंस्कारेण परिव्राट्संज्ञं भवति । इत्येवं त्वत्तः भिन्नं भिन्न-
जात्यन्वयसंस्कारं शरीरं ॥

பொருள்:—பிறந்த உடல் பெயரையும் உருவத்தையும் பெற்று, ஜாதகர்மா முதலியவற்றால் மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் பெற்றுப் பின் உபநயனம் என்ற சம்ஸ்காரத்தைப் பெறுவதால் ‘ப்ரஹ்ம சாரீ’ என்ற பெயரை அடைகிறது. அதே உடல் திருமணம் என்ற ஸம்ஸ்காரத்தால் இல்வாழ்வான் என்ற பெயரை அடைகிறது.

அந்த உடலே, வானப்ரஸ்தனுக்குரிய ஸம்ஸ்காரத்தால் ‘தபஸ்வீ’ என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. அந்த உடம்பே கர்மாவின் விடுதலையைக் காரணமாகக் கொண்ட ஸந்யாஸ ஸம்ஸ்காரத்தால் ‘துறந்தவன்’ என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. இவ்விதம் இந்த உடல் ஐம்பூதங்களை முதற்காரணமாய்க் கொண்டுள்ளது; பெற்றோ

ரைத் துணைக் காரணமாகக் கொண்டது; ஆகையால் வேறுவேறான ஜாதி, குலம், ஸம்ஸ்காரம் ஆகியவற்றுடன் கூடியது. இது உன்னை காட்டிலும் வேறானது.

22

ஸஞ்சம் சரீரமும் பூதங்களின் காரியமே என்பது கூறப்படுகிறது.

मनश्च इन्द्रियाणि च नामरूपात्मकान्येव । ‘अन्नमयं हि सोम्य मनः’ इत्यादिश्रुतिभ्यः ॥

பொருள் :— மனம் பொறிகள் ஆகியவை அடங்கிய ஸஞ்சம் சரீரமும் ஐம்பூதங்களின் காரியமாகிய நாமரூபங்களில் அடங்கியதே யாகும். “சமுகனே! மனம் அன்னத்தாலாக்கப்பட்டது” என்பது போன்ற வேத மொழிகளால் இதை அறியலாம்.

23

நான் எங்ஙனம் ஜாதிகுலமற்றவன்? என்ற வினாவிற்கு விடை கூறப்படுகிறது.

कथं चाहं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारवर्जितः इत्येतत् शृणु । योऽसौ नामरूपयोः व्याकर्ता नामरूपधर्मविलक्षणः स एव नामरूपे व्याकुर्वन् सृष्ट्वेदं शरीरं स्वयं संस्कारधर्मवर्जितः नामरूपे इह प्रविष्टः अन्यैः अदृष्टः स्वयं पश्यन् तथा अश्रुतः शृण्वन्—अमतो मन्वानः—अविज्ञातो विजानन् ‘सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरो नामानिकृत्वाऽभिवदन् यदास्ते’ इति

अस्मिन्नर्थे श्रुतयः सहस्रशः ‘तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्’ ‘अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां’ ‘स एष इह प्रविष्टः’ ‘एष ते आत्मा’ ‘स एतमेव सीमानं विदार्य एतया द्वारा प्रापद्यत’ ‘एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा’ ‘सेयं देवता ऐक्षत हन्ताहं इमाः तिस्रः देवताः’ इत्याद्याः ॥

பொருள் :—எப்படி நான் வேறுபட்ட ஜாதி, வம்சம், ஸம்ஸ்காரம் இவைகளில்லாதவனாவேன் என்பாயானால், இதைக் கவனத்துடன் கேள்;

எந்த பரமாத்மா நாம ரூபங்களற்றவரோ, எல்லா ஸம்ஸ்கார தர்மங்களும் இல்லாதவரோ, அவரே தம்மில் அடங்கிய நாமரூபங்களை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் நாமரூபங்களை வெளிப்படுத்தி, இந்த உடலை உண்டாக்கி நாமரூபப் பொருள்களில் நுழைந்து, வேறு யாராலும் காணப்படாமல் தாமே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்

கொண்டும், அவ்வாறே வேறு எதனாலும் கேட்கப்படாமல் தாமே எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டுமிருக்கிறார். மேலும்வர் வேறு எதனாலும் எண்ணப் படாதவராய்த் தாமே எல்லாவற்றையும் எண்ணுபவராயும், வேறு எதனாலும் அறியப்படாமல் தாமே எல்லாவற்றையும் அறியும் தகுதி வாய்ந்தும், ஜீவவடிவமாக வ்யவஹாரம் செய்துகொண்டும் இருக்கிறார்.

“ எல்லாமறிந்த பரமாத்மா எல்லா ரூபங்களையும் உண்டாக்கி, அவற்றிற்குப் பெயரைக் கொடுத்து, ஜீவவடிவமாக வ்யவஹாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் ” என்று வேத மந்திரங்கள் மொழிகின்றன.

இப்பொருளை விளக்கிக் காட்டும் வேத வாக்கியங்கள் ஆயிரக் கணக்கிலுள்ளன; அவற்றுள் சில:

“ பரமாத்மா உடலை உண்டாக்கி அந்த உடலிலேயே ஜீவவடிவாய் நுழைந்தார் ”

“ பரமாத்மா உள்ளே நுழைந்து உயிர்களை அடக்கி ஆளுகிறார் ”

“ இந்தப் பரம் பொருளே உடலில் நுழைந்திருக்கிறது ”

“ அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவே உன்னுடைய ஆத்மா ”

“ இந்த ப்ரஹ்மம் உலகை உண்டாக்கி, கபாலத்தைப் பிளந்து கொண்டு, அந்த வழியின் மூலம் ஜீவவடிவாய் உடலில் நுழைந்தது ,,

“ இந்த பரமாத்மா எல்லா பூதங்களிலும் மறைந்து ஆத்மவடிவமாய் இருக்கிறார் ”

“ உலகத்தைத் தோற்றுவித்த தேவதை ‘யான் இந்த மூன்று பூதங்களினாலும் ஆக்கப்பட்ட உடல்களில் நுழைந்து நாம ரூபங்களை ஆக்குவேன்’ என்று எண்ணிற்று”.

24

“ மேற் கூறிய கருத்துக்கு ஸ்ம்ருதிப்ராமாண்யமும் உண்டு ” என்பது கூறப்படுகிறது.

स्मृतयोऽपि ‘आत्मैव देवताः सर्वाः’ ‘नवद्वारे पुरे देही’ ‘क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि’ ‘समः सर्वेषुभूतेषु’ ‘उपद्रष्टानुमन्ताच्च’ उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः ‘अशरीरं शरीरेषु’ इत्याद्याः । तस्मात् जात्यन्वयसंस्कारवर्जितस्त्वमिति सिद्धं ॥

பொருள் :— ஸ்ம்ருதி மொழிகளும் இக்கருத்தினைக் காட்டும். சில வருமாறு:—

“ எல்லா தேவதைகளும் பரமாத்மாவே ”

“ ஒன்பது த்வாரங்களுடன் கூடிய உடம்பில் பரமாத்மா இருக்கிறார்.”

“ எல்லா உடம்புகளிலுமுள்ள ஜீவனை நான் என்று அறிக ”

“ எல்லா பூதங்களிலும் பரமாத்மா வேறுபாடின்றி உள்ளார் ”

“ இவ்வுடலில் பரமாத்மாவே ஸாக்ஷியாகவும் கட்டளையிடுபவராயும் இருக்கிறார் ”

“ உத்தம புருஷன் ப்ரக்ருதிகளைக் காட்டிலும் வேருனவன் ”

“பரமாத்மா எல்லா உடம்புகளிலும் சம்பந்தமற்று இருக்கிறார்”

இத்தகைய சான்றுகளால் நீ, ஜாதியும், குலமும், ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாதவன் என்பது விளங்கும்,

25

स यदि ब्रूयात्—अन्य एवाहं अज्ञः सुखी दुःखी बद्धः संसारी अन्योऽसौ मद्विलक्षणः असंसारी देवः । तमहं बल्युपहार नमस्कारादिभिः वर्णाश्रमकर्मभिश्च आराध्य संसारसागरात् उत्तिर्षुरस्मि । कथं अहं स एवेति ॥

பொருள்:— “ நான் பரமாத்மாவின்னும் வேருனவன். அறிவற்றவன்; சுகமும் துன்பமும் நுகர்பவன்; ஆசையால் கட்டுண்டவன்; ஸம்ஸாரீ. பரமாத்மாவோ என்னைவிட வேருனவர்; அவர் ஸம்ஸாரத் தொடர்பே இல்லாதவர். உயர்ந்த அவரை யான் பலி, உபஹாரம், நமஸ்காரம் முதலியவற்றாலும் என் ஜாதி குலங்களுக்குரிய நற்காரியங்களைச் செய்வதாலும் பூஜை செய்து பிறவிக்கடலைத் தாண்ட விரும்புகிறேன். நான் எவ்வாறு அந்த பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் முடியும்?” என்று மாணவன் வினவினான்

26

आचार्यो ब्रूयात्—नैवं सौम्य प्रतिपत्तुमर्हसि । प्रतिषिद्धत्वात् भेदप्रतिपत्तेः । कथं प्रतिषिद्धा भेदप्रतिपत्तिरित्यत आह । ‘अन्योऽसौ अन्योऽहमस्मीति न स वेद’ ‘ब्रह्म तं परादात् योऽन्यत्र आत्मनो ब्रह्म वेद’ ‘मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति’ इत्येवमाद्याः ॥

பொருள் :— ஆசார்யன் பின்வருமாறு விடை கூறல் வேண்டும். சுமுகனே! நீ அவ்விதம் அறிவது தகுதியன்று. ஏனெனில் வேதங்கள் பேத அறிவைத் தடுக்கின்றன.

“எனக்கும் ஈசனுக்கும் கண்கூடாக விளங்கும் வேற்றுமையை எவ்விதம் வேதம் தடுக்கும்?” என்று ஐயமுறல் வேண்டாம். கீழ்வரும் வேதமொழிகளை அறிக.

“எவன் நான் வேறு ஈசன் வேறு என அறிகிறானே அவன் உண்மையை அறிந்தவனல்லன்”

“ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மணனாகிய நான் வேறு என்று எண்ணுபவனை, அந்த வேற்றுமை எண்ணமே உண்மையறிவினிருந்து விலக்கிவிடும்”

“எவன் வேற்றுமையுடன் கூடிய பொருள்களை உண்மையில் இருப்பவைபோலப் பார்க்கிறானே, அவன் ஒரு யமன் வாயிலிருந்து மற்றொரு யமன் வாயை அடைகிறான்”

இந்த வகையான வேதங்களின் மொழிகள், ஈசனுக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமில்லை என்பதை முதன்மையாகக் காட்டுகின்றன.

விளக்கம்:—ஈசனுக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதம் கண்கூடாக உள்ளது என்று மாணவன் எண்ணுவது தவறு. குணங்களற்ற ஈசன் வேதமொன்றினாலேயே அறிவிக்கப்படுகிறான். ஆகையால், அவன் கண்கூடாவது எப்படி? ஆகையால், ஜீவனுக்கும் ஈசனுக்குமுள்ள வேறுபாடு கண்கூடாதல் ஒருநாளும் பொருந்தாது. ஜீவனிடம் கண்கூடாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரதர்மங்கள் மயக்கத்தால் ஏற்பட்டவை. அவை மனத்தின் தர்மங்கள். “உண்மையில் ஜீவன் ஸம்ஸாரதர்மங்களில்லாதவன்” என்று கூறும் வேத வாக்யங்களுக்கு விரோதமொன்றுமில்லை.

27

“மேலே கூறிய சான்றுகள் ஈசஜீவ பேதமில்லை என்பதை மட்டும் கூறவில்லை. பேதத்தை அறிபவனுக்கு வரும் துன்பங்களையும் கூறுகின்றன” என்பது கீழ்வரும் மொழிகளால் விளங்கும்.

एता एव श्रुतयः भेदप्रतिपत्तेः संसार गमनं दर्शयन्ति ॥

பொருள்:—முற்கூறிய இந்த வேத மொழிகளே, ‘எவன் மயக்கத்தால் பேதமுண்டு என அறிகிறானே அவன் பிறவித் துன்பங்களை யடைகிறான் என்பதையும் காட்டுகின்றன.

வேற்றுமையற்ற அறிவே மேற்கொள்ளத் தக்கது என்பது கூறப்படுகிறது.

அபேதप्रतिपत्तेश्च मोक्षं दर्शयन्ति सहस्रशः ‘स आत्मा तत्त्वमसि’ इति परमात्मभावं विधाय ‘आचार्यवान् पुरुषो वेद’ इत्युक्त्वा ‘तस्य तावदेव चिरं’ इति मोक्षं दर्शयन्ति । अभेदविज्ञानादेव सत्याभिसन्धस्य अतस्करस्येव दाहाद्य-भाववत् संसाराभावं दर्शयन्ति दृष्टान्तेन—भेददर्शनात् असत्याभिसंधस्य संसारगमनं दर्शयन्ति तस्करस्येव दाहादि दृष्टान्तेन ॥

பொருள்:—ஆயிரக்கணக்கான வேத வாக்கியங்கள் அபேத அறிவால் மோகும் ஏற்படும் என்று விளக்குகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஆரும் அத்யாயத்தில் “அந்த ஆத்மாவாகிய நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்று சொல்லியபின்பு குருவினிடமிருந்து இந்த மஹா வாக்கியத்தின் கருத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனே உண்மையை அறிந்தவன்” என்று கூறிப்பின், “இந்த உடல் அழியும் வரையில் தான், அவன் மோகும்மடையத் தாமதம் உண்டு; அதன் பின் அவன் ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றாகிறான்” என்று அபேத அறிவால் மோகும் ஏற்படும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் அவ்விடத்தில் “திருடியவன் நான் திருடவில்லை என்றால் பொய்யானாகிறான். அவனைக் காய்ச்சிய இரும்பு எரிக்கும். திருடாதவன் நான் திருடவில்லை என்று கூறினால் உண்மையன் ஆகிறான். அவனைப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு எரிக்காது. அதுபோல எங்கும் பரந்த அறிவாகவே தானிருக்கத் தன்னை வேருகக் கருதினால் ஸம்ஸாரத் துன்பங்கள் தாக்கும். அவ்வாறு கருதாதவனை அவை தாக்கா” என்று உவமை காட்டி விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளதால் அபேத அறிவால்தான் மோகும் ஏற்படும் என்பது விளங்கும்.

மற்றொரு எடுத்துக் காட்டால் இதே கருத்து விளக்கப்படுகிறது,

‘त इह व्याघ्रो वा’ इत्यादिना च अभेददर्शनात् ‘स स्वराट् भवति’ इत्युक्त्वा तद्विपरीतेन भेददर्शनेन संसारगमनं दर्शयन्ति । ‘अथ ये अन्यथा अतो विदुः अन्ये राजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति’ इति प्रतिशाखं । तस्मात् सृपैव एवं अवादीः ब्राह्मणपुत्रः अदोन्वयः संसारी परमात्मविलक्षणः इति ॥

பொருள்:—“தூக்கத்தில் எல்லா உயிர்களும் பரமாத்மாவுடன் ஒன்றுபட்டு இருந்தும் அங்கு அறியாமையுள்ளதால் புலி புலியாகவும், சிங்கம் சிங்கமாகவும், விழிப்பில் வெளிவருகின்றன”. என்று வேதம் கூறுகிறது “அபேத அறிவு ஏற்படுமானால் அந்த ஜீவன் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரஹ்மமாகிருன்” என்றும் வேதம் கூறுகிறது. பிறகு இதற்குமாறாக, “எந்த அரசர் இதற்கு வேருகத்தம்மை அறிகிறார் களோ, அவர்கள் அழியும் உலகங்களையடைகிறார்கள்” என்றும் வேதம் கூறுகிறது. “பேத அறிவால் பிறவித் துன்பத்தை யடை கின்றனர்” என்றும் அது கூறுகிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு சாகை யிலும் வேதவாக்யங்கள் இதுபோன்ற அபேதக் கருத்தை வலியுறுத்து கின்றன.

ஆகையால் “நான் ப்ராஹ்மணபுத்ரன்; இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்; ஸம்ஸாரீ; பரமாத்மாவின்னும் வேறுபட்டவன்.” என்று பொய்யான சொற்களையே நீ கூறினாய்.

30

உபாஸனையினால் மோகஷம் ஏற்படும் என்ற அறிவும் பொருத்த மற்றது என்பது கூறப்படுகிறது.

तस्मात् प्रतिषिद्धत्वात् भेददर्शनस्य भेदविषयत्वाच्च कर्मोपादानस्य कर्म साधनत्वाच्च यज्ञोपवीतादेः कर्मसाधनोपादानस्य परमात्माभेदप्रतिपत्या प्रतिषेधः कृतो वेदितव्यः । कर्मणां तत्साधनानां च यज्ञोपवीतादीनां परमात्माभेदप्रति- पत्तिविरुद्धत्वात् । संसारिणो हि कर्माणि विधीयन्ते तत्साधनानिच यज्ञोपवीता- दीनि न परमात्मनोऽभेददर्शिनः । भेददर्शनमात्रेण च ततोऽन्यत्वं ॥

பொருள்:— ஆகையால் ஞானநிலையில் பேத அறிவு விலக்கப் பட்டிருப்பதாலும், பேத அறிவு இருக்கும் போதுதான் கர்மா நிகழும் என்பதாலும், பூநூல் முதலியவைகள் கர்மாவிற்குச் சாதனங்கள் ஆகையாலும், பரமாத்மாவுடன் அபேத அறிவு ஏற்பட்டுவிட்டால், கர்மாவும், அதன் ஸாதனங்களும் தள்ளத் தக்கவை என்று அறிதல் வேண்டும், இதுவே வேதத்தின் கருத்து.

கர்மங்களும் அவற்றின் ஸாதனங்களாகிய பூநூல் முதலியன வும் அபேத அறிவிற்கு எதிரானவை. ஜாதி முதலியவற்றில் அபிமானம் கொண்டுள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்குத்தான் கர்மங்களும், அதன் ஸாதனங்களான பூநூல் முதலியனவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அபேத அறிவு கொண்டவனுக்கு அவை விதிக்கப்படவில்லை. பேதத்தைப் பார்ப்பதாலேயே ஸம்ஸாரியான ஜீவன் பரமாத்மாவின்னும் வேருகக் காணப்படுகிறான்.

உண்மையில் ஜீவன் பரமாத்மாவின்னும் வேருனவனல்லன்.

31

மேலே கூறிய கருத்தே எதிர்மறை முறையில் விளக்கப்படுகிறது.

यदि कर्माणि कर्तव्यानि न निवर्तयिषितानि, कर्मसाधनासंबन्धिनः कर्मनिमित्तजात्याश्रमाद्यसंबन्धिनश्च परमात्मनश्च आत्मनैव अभेदप्रतिपत्तिं नावक्ष्यत् 'स आत्मा तत्त्वमसि' इत्येवमादिभिः निश्चितरूपैः वाक्यैः । भेदप्रतिपत्तिनिन्दाश्च नाभ्यधास्यत् 'एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य' 'अनन्वागतं पुण्येन अनन्वागतं पापेन, अत्र स्तेनोऽस्तेनः' इत्यादिना ॥

பொருள்:—கர்மங்களைக் கட்டாயம் செய்தல்வேண்டும்; விடுதல்தகாது என்பது வேதத்தின் கருத்தாயிருந்தால், அந்த வேதம், கர்மங்களுடனும் அவற்றின் ஸாதனங்களுடனும் தொடர்பில்லாததாயும், கர்மங்களுக்குக் காரணமான ஜாதியுடனும், நால்வகை நிலைகளுடனும் சம்பந்தமற்றதாயுமுள்ள பரமாத்மாவும் ஜீவனும் ஒன்றே என்று கூறியிருக்காது. ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவிற்கும் வேறுபாடு உண்டு என்றறிந்தவனை நிந்தனை செய்துமிருக்காது. ஆனால் வேதமோ “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்பது போன்ற ஐயமற்ற முடிவான கருத்தை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்களால் அபேதத்தைக் கூறுகிறது. அவ்வாறே” ஒருயமன் வாயிலிருந்து மற்றொருயமன் வாயில் நுழைகிறான் என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் பேத அறிவின் நிந்தனையையும் கூறுகிறது.

“ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு இது அழியாத பெருமை”

“புண்ணியத்துடனும் பாபத்துடனும் அவன் தொடர்பற்றவன்”

“இந்த நிலையில் திருடன் திருடன்ல்லன்” என்பன போன்ற வேதமொழிகள் ஞானநிலையில் ஜீவபரமாத்ம ஐக்யத்தையே கூறுகின்றன.

மேலே கூறிய கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

कर्मासंबन्धि स्वरूपत्वं कर्मनिमित्तवर्णाद्यसंबन्धरूपतां च नाभ्यधास्यत्
कर्माणि च कर्मसाधनानि च यज्ञोपवीतादीनि यद्यपरितित्याजयिषितानि ।
तस्मात् ससाधनं कर्म परित्यक्तव्यं मुमुक्षुणा परमात्नाऽभेदर्शनविरोधात् । आत्मा
च पर एवेति प्रतिपत्तव्यः यथाश्रुत्युक्तलक्षणः ॥

பொருள்:— கர்மங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களாகிய பூநூல் முதலியவற்றையும் விடவேண்டும் என்பது வேதத்தின் கருத்து இல்லையானால், அந்த வேதம், கர்மங்களின் தொடர்பில்லாததும் அவற்றிற்குக் கருவிகளான ஜாதி, ஆச்ரமம் இவற்றின் தொடர்பற்றதாயும் விளங்குகிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கூறியிராது. ஆனால் வேதமே அதைக் கூறுகிறது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன், அபேத அறிவிற்கு எதிராக இருப்பதால், எல்லா ஸாதனங்களுடனும் கூடிய கர்மங்களை விடல் வேண்டும். வேதங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ள லக்ஷணங்களுடன் கூடிய பரமாத்மாவே ஜீவாத்மா என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு வேதத்தைச் சான்றாகக்கொண்டு அபேத அறிவு விளக்கப்பட்டது. யுக்தியாலும் அதை நிரூபணம் செய்ய மேலுள்ளவை கூறப்படுகின்றன ஒன்றோடொன்று வேறுபட்ட இயல்புகளையுடைய ஜீவனும் பரமாத்மாவும் எவ்வாறு ஒன்றாகும்? என்பது வினவப்படுகிறது.

स यदि ब्रूयात् भगवन् ! दह्यमाने छिद्यमानेवा देहे प्रत्यक्षा वेदना ।
अशनायादिनिमित्तं च प्रत्यक्षं दुःखं मम । परश्रायमात्मा 'अयमात्मा अपहत-
पाप्मा विरजो विमृत्युः विशोकः विजिघत्सः अपिपासः सर्वगन्धरसवर्जितः' इति
श्रूयते सर्वश्रुतिषु स्मृतिषु च । कथं तद्विलक्षणः अनेक-संसार-धर्म-संयुक्तः
परमात्मानं आत्मत्वेन च मां संसारिणं परमात्मत्वेन अग्निमिव शीतत्वेन प्रति
पद्येयं । संसारी च सन् सर्वाभ्युदयनिश्रेयससाधने अधिकृतः अभ्युदय निश्रेयस
साधनानि कर्माणि तत्साधनानि च यज्ञोपवीतादीनि कथं परित्यजेयमिति ॥

பொருள்:— “ஐயா! உடல் கொளுத்தப்படும்போதும், வெட்டப் படும்போதும் கண்கூடாக வலி என்னால் உணரப்படுகிறது. அவ்

வாறே பசியாலும் நீர்வேட்கையாலும் ஏற்படும் துன்பமும் கண்கூடாயுள்ளது. பரமாத்மாவோ பாபமற்றதென்றும், மரணம் சோகம், பசி, தாஹம், சுவை, நாற்றம் முதலியவைகள் இல்லாததென்றும் எல்லா வேதங்களிலும், எல்லாஸ்மிருதிகளிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பரமாத்மாவை, அதற்கு எதிரான பல தீய குணங்களுடன் கூடிய ஜீவனாகிய நானாக எங்ஙனம் அறிதல்கூடும்? நெருப்பைக் குளிர்ந்தது என்று அறிவதுபோல ஸம்ஸாரியாகிய என்னை எவ்வாறு பரமாத்மா என அறிதல்கூடும்? நான் ஸம்ஸாரீ; ஆகையால் இம்மை மறுமை நலன்களுக்குக் காரணமான நற்செயல்களில் ஈடுபடுவதற்குரியவன். ஆகையால் நான் இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தரும் நற்செயல்களையும், அவற்றின் சாதனங்களாகிய பூநூல் முதலியவற்றையும் எவ்விதம் விடுதல் பொருந்தும்? ” என்று மாணவன் வினவினால்,

34

மேற்கூறிய வினாவிற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது.

तं प्रति ब्रूयात्—यद्वोचः दह्यमाने छिद्यमाने वा देहे प्रत्यक्षा वेदना उपलभ्यते ममेति । तदसत् । कस्मात् । दह्यमाने छिद्यमाने इव वृक्षे उपलब्धुः उपलभ्यमाने कर्मणि शरीरे दाहच्छेदवेदनायाः उपलभ्यमानत्वात् दाहादिसमानाश्रयैव वेदना । यत्र हि दाहः छेदो वा क्रियते तत्रैव व्यपदिशति दाहादिवेदनां लोकः । न वेदनां दाहाद्युपलब्धरि इति । कथं ? क ते वेदना इति पृष्टः शिरसि मे वेदना उरसि उदरे इति वा यत्र दाहादिः तत्रैव व्यपदिशति, नतु उपलब्धरीति । यद्युपलब्धरि वेदना स्यात् वेदनानिमित्तं वा दाहच्छेदादि वेदनाश्रयत्वेन उपदिशेत् दाहाद्याश्रयवत् ॥

பொருள்:—குரு, கீழ்வருமாறு விடைதரல் வேண்டும். “உடல் கொளுத்தப்படும்போதும் வெட்டப்படும்போதும் வலி கண்கூடாக எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்று நீ கூறுவது பொருத்தமற்றது. எவ்வாறெனில்,

ஒரு மரம் கொளுத்தப்படும்போதும், வெட்டப்படும்போதும் அதைக் காண்பவனுக்கு யாதொரு துன்பமும் எவ்வாறு இல்லையோ, அவ்வாறே நெருப்பு, வெட்டு இவற்றாலுண்டான வலி, காணப்படும் உடலை அடைந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. ஆகையால் நெருப்பும், வெட்டும் எந்த உடலில் ஏற்படுகின்றனவோ அந்த உடலையே

அவற்றால் ஏற்படும் வலியும் அடைந்திருக்க வேண்டும். எரியும் வெட்டும் எவ்வுடலில் விளைந்தனவோ, அவ்வுடலிலேயே அவற்று லுண்டாகும் வலியும் விளைந்தது என்று உலக மக்களும் கூறுகின்றார்கள், உடல் முதலியவைகளுக்கு ஸாக்ஷியாயுள்ள சேதனாத்மா வினிடத்தில் வலியிருப்பதாகக் கூறுவதில்லை.

ஒருவனைப் பார்த்து, 'எங்கு உனக்கு வலியுள்ளது?' என்று கேட்டால், அவன் "எனக்குத் தலையில் வலி" அல்லது "மார்பில் வலி" அல்லது "வயிற்றில் வலி" என்கிறான். எங்கு எரிதலும், வெட்டுதலும் ஏற்படுகின்றனவோ, அந்த உறுப்பிலேயே வலி யிருப்பதாகக் கூறுகிறான். அறியும் ஆத்மாவினிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறுவதில்லை. வலியோ அல்லது அதன் காரணமான எரிதல், வெட்டுதல் முதலியவைகளோ அறியும் ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்குமே யானால், எவ்வாறு எரிதல் முதலியவற்றிற்கு உடலை இடமாக உலக மக்கள் கூறுகிறார்களோ, அவ்வாறு வலிக்கு இடமாக ஆத்மாவைக் கூறல் வேண்டும், ஆனால் அவ்விதம் கூறுவதில்லை.

35

இக்கருத்தை விளக்க மற்றொரு யுக்தி காட்டப்படுகிறது.

स्वयं च नोपलभ्येत चक्षुर्गतरूपवत् । तस्मात् दाहच्छेदादि समानाश्रयत्वेन उपलभ्यमानत्वात् दाहादिवत् कर्मभूतैव वेदना । भाव-रूपत्वाच्च साश्रया तण्डुलपाकवत् । वेदनासमानाश्रय एव तत्संस्कारः । स्मृतिसमानकाल एव उपलभ्यमानत्वात् वेदनाविषयः । तन्निमित्तविषयश्च द्वेषोऽपि संस्कार समानाश्रय एव । तथाचोक्तं "रूपसंस्कारतुल्याऽऽधी रागद्वेषौ भयं च यत् । गृह्यते धीश्रयं तस्मात् ज्ञाता शुद्धोऽभयस्सदा" ॥

பொருள்:—வலி ஆத்மாவின் தர்மமாய் இருக்குமானால் அஃது அறிவிற்கு விஷயமாகாது. கண் தன்னிடமுள்ள கருமையை அறிவதில்லை. ஆத்மா தன்னிடமுள்ள வலியை அறியாது.

ஆதலால், எரிதல் வெட்டுதல் இவற்றிற்கு இடமாகிய உடலிலேயே வலி அறியப்படுவதால், எரிதல் முதலியவற்றைப் போல் வலியும் ஆத்மாவின் அறிவுக்கு விஷயமாகிறது. அஃது காரியப் பொருளாதலால் அதற்கு ஓர் இருப்பிடம் இருக்கவேண்டும். எவ்வாறு, சமைத்தல் என்ற காரியம் அரிசியை இருப்பிடமாக அடைந்துள்ளதோ, அவ்வாறு வலியும் ஓர் பற்றுக் கோட்டினை அடைந்திருக்க

வேண்டும். வலிக்குப் பற்றுக்கோடு இல்லையானால் அந்தவளி மறைந்த வுடன் ஸம்ஸ்காரம் ஏற்படாது. எனவே மற்றொரு காலத்தில் அதன் நினைவு தோன்றாமல் போகும். ஆனால் நினைவோ தோன்றுகிறது. ஆகையால் வலி, அதன் ஸம்ஸ்காரம், அதனால் ஏற்படும் நினைவு இவற்றிற்கு ஒரே இருப்பிடம் இருத்தல் வேண்டும்.

மேலும் நினைவு எந்தக்காலத்தில் ஏற்படுகிறதோ, அக்காலத் தேயே வலியும் தோன்றுகிறது. நினைவு தோன்றாத உறக்க காலத்தில் வலியும் காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் வலியும் நினைவும் ஒரே இருப்பிடத்தை அடைந்துள்ளவை என அறியலாம்.

அநாத்மாவாகிய உடல் முதலியன தோன்றும் விழிப்பு நிலை, ஸ்வப்னநிலை இவைகளில் வலியும், அதன் நினைவும் தோன்றுவதால், அவை அநாத்மாவை இருப்பிடமாகக் கொண்டவை. வலிக்குக் காரணமாகிய எரிதல், வெட்டுதல் ஆகியவற்றில் நாம் கொள்ளும் வெறுப்பும் ஸம்ஸ்காரத்தின் இடத்தையே தனக்கும் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளது.

விளக்கம்:— உடல் எரிக்கப்படும் போதும், வெட்டப்படும் போதும், “நான் எரிக்கப்பட்டேன்” “நான் வெட்டப்பட்டேன்” என்று உடலுடன் ஒன்று படுத்தித் தன்னை அறியும் ஜீவனுக்கே துன்பம் ஏற்படுகிறது; உடலபிமான மில்லாத நிலையில் துன்பம் தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் உடலுக்கே வலி முதலியவை உரியன; உடலுடன் சம்பந்தமில்லாத அழிவற்ற தூய ஆத்மாவிற்குத் துன்பம் முதலியவை இல்லை.

பெரியோர்களும் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

நீலம் முதலிய ரூபங்களும், அவற்றின் ஸம்ஸ்காரங்களும் எப்பொருளை இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளனவோ, அப்பொருளையே ஆசை, வெறுப்பு, அச்சம் இவைகளும் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளன. இவை புத்தியை இடமாகக் கொண்டுள்ளன என்பது அறியப்படுகின்றது. ஆகையால் புத்திக்கு வேருகிய-அறிபவனாகிய ஆத்மா தூய்மையானது; பயம் முதலிய குணங்களில்லாதது.

36

“வலி முதலியவை ஆத்மாவுக்குரியவையல்ல” என்ற கருத்து மேலும் வினா விடைகளின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

किमाश्रयाः पुनः रूपादि-संस्कारादय इति । उच्यते । यत्र कामादयः । क्व पुनस्ते कामादयः ? ‘कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा’ इत्यादि श्रुतेः बुद्धावेव । तत्रैव रूपादिसंस्कारादयोऽपि ‘कस्मिन्नु रूपाणि प्रतिष्ठितानीति हृदये’ इति

श्रुतेः । 'कामा येऽस्य हृदिश्रिताः' 'तीर्णो हि तदा सर्वान् शोकान् हृदयस्य'
'असङ्गे ह्ययं' 'तद्वा अस्यैतदतिच्छन्दाः' इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

'अविकार्योऽयमुच्यते' 'अनादित्वात् निर्गुणत्वात्' इत्यादि । इच्छा-
द्वेषादिच क्षेत्रस्यैव विषयस्य धर्मः नात्मन इति स्मृतिभ्यश्च । कर्मस्थैवाशुद्धिः
नात्मन्या इति ॥

பொருள்:—நீலம் முதலிய ரூபங்களும் அவற்றின் ஸம்ஸ்காரங்
களும் எதனிடம் உள்ளன? சொல்கிறோம். காமம் முதலியவை எங்
குள்ளனவோ அங்கு. காமம் முதலியவை எங்கே தங்கியுள்ளன?

“காமம், ஸங்கல்பம், ஐயம் முதலியவை எல்லாம், மனமே”
என்று வேதம் கூறுவதால், புத்தியில்தான் அவை தங்கியுள்ளன.
அந்தப்புத்தியிலேயே ரூபம் முதலியனவும் அவற்றின் சம்ஸ்காரங்
களும் தங்கியுள்ளன. இதற்குச் சான்றான வேதவாக்யங்கள் வருமாறு

“ரூபங்கள் எங்கேயுள்ளன? ஹ்ருதயத்தில்”

“எந்த ஆசைகள் புத்தியில் தங்கியிருக்கின்றனவோ,”

“அப்போது புத்தியில் உள்ள எல்லாச் சோகங்களையும்
கடந்த வனுகிறான்”

“இந்தப் புருஷன் எதனுடனும் தொடர்பற்றவன்”

“இது ஆத்மாவின் காம ஸம்பந்தமற்றநிலை” இவைபோன்ற
வேத மொழிகள் ஆத்மா தூய இயல்பினன் என்றும், காமம்
முதலியவை புத்தியின் இயல்புகள் எனவும் விளக்குகின்றன.

“இந்த ஆத்மா விகாரமற்றது என்று கூறப்படுகிறது”

“ஆத்மா அநாதியானதாலும், குணங்களற்றதாலும் அழி
யாதது”

என்பவைபோன்ற ஸம்ருதி வாக்யங்களும் இவ்வாறே கூறுகின்றன.
ஆகையால் “ஆசை, வெறுப்பு முதலிய குணங்கள் அறியப்படும்
உடலின் தர்மங்களே; ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல. தூய்மையற்ற
ஆசை முதலியவை உடலின் இயல்புகளே; அவை ஆத்மாவின்
இயல்புகளல்ல.” என்பது மேலே கூறிய சான்றுகளால் விளங்கு
கிறது.

अतः रूपादिसंस्काराद्यशुद्धिसंबन्धाभावात् न परस्मादात्मनः विलक्षणः
त्वमिति । प्रत्यक्षादि विरोधाभावात् युक्तं पर एव आत्माऽहमिति प्रतिपत्तुम् ।

‘ததாட்மானமேவ அவேத் அஹ் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ ‘ஔக்ஷேரானுட்ரஔவ்யம்’ ‘அஹ்மேவா஑-
ஸ்தாத்’ ‘அட்மீவா஑ஸ்தாத்’ ‘ஸர்வமாட்மானம் பश्यேத்’ ‘யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆட்மீவ’
‘ஔடம் ஸர்வம் யத்யமாட்மா’ ‘ஸ ஔபோ஑க்லஃ’ ‘அநந்ந்ரமவாஔ்யம்’ ‘ஸவாஔ்யா஑்யந்ந்ரோ
ஔஜஃ’ ‘ப்ரஹ்மீவேதம்’ ‘ஔதயாஔதாரா ப்ராப஑த’ ‘ப்ரஔ்ஞானஸ்ய நாமஔயேயானி’ ‘ஸத்யம் ஔ்ஞான-
மநந்நம் ப்ரஹ்ம’ ‘தஸ்மாஔதா’ ‘தத்சூஔ்யா ததேவானுப்ராவிஸ்தத்’ ‘ஔக்லோ தேவஃ ஸர்வஔஔுதேஔு
ஔஔுஔஃ ஸர்வவ்யாஔுபீ’ ‘அஔ்ரீரம் ஔ்ரீரேஔு’ ‘ந ஔயதே ஔ்ரியதே’ ‘ஸ்வஔ்மான்தம் ஔாஔாரி-
தான்தம்’ ‘ஸ மீ ஆட்மீதீ விஔயாத்’ ‘யஸ்து ஸர்வாஔி ஔஔுதானி’ ‘ததேஔயதீ தந்நீஔயதீ’
‘வேநஸ்தத்பश्यந்’ ‘ததேவாஔ்ரிஃ’ ‘அஹ் மநுரஔ஑ம் ஔர்யஔ்’ ‘அந்நஃ ப்ரவிஔஔஃ ஔாஸ்தா
ஔானாஃ’ ‘ஸதேவ ஔோஔ்ய’ ‘ததஸத்யம் ஔ ஆட்மா தத்ச்வமஸி’ ஔத்யாஔி ஔ்ருதிஔ்யஃ ॥

பொருள் :— ஆகையினால் ரூபம் முதலியவற்றால் உண்டாகும்
ஸம்ஸ்காரம் முதலிய தோஷகுணங்களுடன் எவ்வகையிலும் ஆத்மா
விற்குத் தொடர்பு இன்மையால் நீ பரமாத்மாவிற்கு வேறுபட்ட
வனல்லவன்; இதில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோத
மில்லை, ஆகவே ‘நான் பரமாத்மாவே’ என்று அறிவது தான்
ஏற்றதாகும். பின்வரும் வேத வாക്யங்களும் ஜீவன் பரமாத்மா
விற்கு வேருனவனல்லன் என்பதைக் காட்டுக்கின்றன :—

“ அது தன்னையே நான் ப்ரஔ்ம்மமாயிருக்கிறேன் என்று
அறிந்தது ”

“ வேதங்களைக் கொண்டு அப்பொருளை ஒரே வடிவமாக
அறியவேண்டும் ”

“ கீழும் நானே ” “ கீழும் ஆத்மாவே ”

“ எல்லாவற்றையும் ஆத்மாவாய்ப் பார்க்கவேண்டும் ”

“ எந்த ஔானநிலையில் அவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவோ ”

“ காணப்படும் இவையெல்லாம் அப்ரோக்ஷமாய் விளங்கும்
ஆத்மாவே ”

“ இந்த ஆத்மா அவயவங்களற்றது ” “ உள்வெளியற்றது ”

“ உள்ளும் வெளியும் இருப்பது பிறப்பற்றது ”

“ இவைகளெல்லாம் ப்ரஔ்ம்மமே ” “ தலையிலுள்ள த்வாரம்
மூலமாக பரமாத்மாவே உடலில் ஜீவரூபமாக நுழைந்தார் ”

“ எல்லாப் பொருள்களும் அறிவுவடிவான ஆத்மாவின்
பெயர்களே ”

“ப்ரஹ்மம் அழியாதது ; அறிவாயிருப்பது ; அளவுக்குட்படாதது”

“ஆத்மாவிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டாயிற்று”

“ப்ரஹ்மமே உடலை உண்டாக்கி அதனுள் நுழைந்தது”

“ஒளி வடிவான ஒரே தேவன் எல்லா பூதங்களிலும் மறைந்துள்ளான்; அவன் எங்குமுள்ளவன்.

“உடல்களில் உடல் தொடர்பின்றி இருக்கிறான்.”

“அவன் பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை.”

“எவன் ஸ்வப்ந நிலையையும், விழிப்பு நிலையையும் அறிகிறானோ”

“அது என் ஆத்மா என்று அறியவேண்டும்”

“எவன் எல்லா பூதங்களையும் தன்னிடத்தில் பார்க்கிறானோ”

“அது உபாதி ஸம்பந்தத்தால் அசைகிறது; உண்மையில் அசையவில்லை”

“அதை அறிந்தவன் ஒளிமயமான ஈசுவடிவாகிறான்”

“அதுவே அக்னி” “நான் மனுவானேன் சூரியனானேன்”

“அவன் உள்ளே நுழைந்து எல்லா உயிர்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவன்”

“இந்த உலகமெல்லாம் தோன்றுவதற்குமுன்பு ப்ரஹ்ம வடிவாகவே இருந்தன”

“அது உண்மைப் பொருள்; அது ஆத்மா; நீ அதுவாக இருக்கிறாய்.”

38

स्मृतिभ्यश्च—‘पूः प्राणिनः सर्वगुहाशयं’ ‘आत्मैव देवताः’ ‘नवद्वारे-
पुरे’ ‘समं सर्वेषु भूतेषु’ ‘विद्याविनयसंपन्ने’ ‘अविभक्तं विभक्तेषु’ ‘वासुदेवः
सर्वं’ इत्यादिभ्यः एक एव आत्मा परंब्रह्म सर्वसंसारधर्मविनिर्मुक्तः त्वमिति
सिद्धं ॥

பொருள்—“எல்லா உயிர்களின் சரீரங்களிலும் புத்தி ஸாக்ஷியாய் இருப்பது ஒரே ஆத்மா”

“எல்லா தேவதைகளும் ஆத்மாவே”

“ஒன்பது ஓட்டைகளையுடைய உடலில் ஆத்மா உள்ளது”

“ எல்லா பூதங்களிலும் ஸமமாய் ஆத்மா இருக்கிறது ”

“ வித்யை விநயம் இவற்றுடன் கூடிய ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் பசுவினிடத்திலும் ஆத்மா ஸமமாய் உள்ளது ”

“வேறுபட்ட உடல்களில் ஆத்மா வேறுபடாததாக உள்ளது”

“ எல்லாம் வாஸுதேவனே” இவைபோன்ற ஸ்ம்ருதி வாக்களால் ஜீவன் ப்ராஹ்மமே என்று விளங்கும்.

39

“உலக வழக்கிற்கும், வேத வழக்கிற்கும், ஜீவ ப்ராஹ்ம அபேத அறிவு விரோதமாயுள்ளதே” என்பது கூறப்படுகிறது.

स यदि ब्रूयात्—यदि भगवन् ‘अनन्तरोऽबाह्यः’ ‘सबाह्याभ्यन्तरोऽह्यजः’
‘कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव’ सैन्धव घनवत् आत्मा सर्वमूर्तिभेदवर्जितः आकाशवत्
एकरसः तर्हि किमिदं दृश्यते श्रूयते वा साध्यं साधनं वा साधकश्चेति श्रुतिस्मृति
लोकप्रसिद्धं वादि-शत-विप्रतिपत्ति-विषय इति ।

பொருள் :—ஐயா! ஒன்றான ப்ராஹ்ம தத்வம், உள்வெளியற்றது; உள்வெளி எங்கும் நிறைந்தது; பிறப்பற்றது; எல்லாமாய் உள்ளது; கேவல அறிவாய் விளங்குவது; உப்புக்கட்டி போன்றும் ஆகாசம் போன்றும் ஒரே தன்மையானது; எல்லாவகை வடிவ வேற்றுமைகளும் இல்லாதது என்பது உண்மையானால், உலக வழக்கிலும் வேத வழக்கிலும் பயனென்றும், கருவியென்றும், முயல்பவன் என்றும் வேறுபாடுகள் இருப்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? இவை ஸ்ம்ருதிகளிலும் ப்ராஸித்தமாகக் கூறப்படுகின்றன. ஸாத்யம், ஸாதனம், ஸாதகன் என்று மூன்றாக வேறுபட்டிருக்கும் வ்யவஹாரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான வாதிகள் தங்களுக்குள் முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறார்களே? இது ஏன்? என்று மாணவன் வினவினால்,

40

உலக வழக்கு, அவித்யையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அது அஸத்யமானது. அதனால் ஸத்யமான ப்ராஹ்மாத்ம் ஒருமைப்பாடு விரோதமடைவதில்லை என்று சமாதானம் கூறப்படுகிறது.

आचार्यो ब्रूयात्—अविद्याकृतमेतत् यदिदं दृश्यते श्रूयते वा, परमार्थतस्तु
एक एव आत्मा अविद्यादृष्टेः अनेकवत् आभासते । तिमिरदृष्ट्या अनेकचन्द्रवत् ।
‘यत्र वा अन्यदिव स्यात्’ ‘यत्रहि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति’

‘மृत्योऽस्मृत्युमाप्नोति’ ‘अथ यत्र अन्यत् पश्यति अन्यत् शृणोति अन्यत् विजानाति तदल्पं अथ यदल्पं तन्मर्त्यमिति’ ‘वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यं’ ‘अन्योऽसौ अन्योऽहं’ इति भेददर्शननिन्दोपपत्तेः अविद्याकृतं द्वैतं । ‘एकमेवाद्वितीयं’ ‘यत्र त्वस्य’ ‘तत्र को मोहः कः शोकः’ इत्याद्येकत्वं विधिश्रुतिभ्यश्चेति ॥

பொருள் :—அதற்கு இவ்வாறு விடை தரவேண்டும்:-

எவை உலக வழக்கில் காணப்படுகின்றனவோ, அல்லது வேதங்களில் உரைக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் அவிவேகத்தால் ஏற்பட்டவையே. உண்மையில் ஆத்மா ஒன்றே உள்ள பொருள். கண்ணில் குறையுள்ளவனுக்கு ஒரு சந்திரன் பல சந்திரர்களாய்த் தோன்றுவதுபோல அவித்யா நோக்கமுள்ளவனுக்கு ஒரே ஆத்மா அநேகம் போல் தோன்றுகிறது. வேதங்களும் இவ்வாறே கூறுகின்றன. சில வேதவாக்யங்கள் வருமாறு,

“ எந்த அவித்யாநிலையில் மற்றொன்று இருப்பதுபோல் காணப்படுகிறதோ ”

“ எந்த அவித்யாநிலையில் த்வைதப்பொருள் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதோ அந்நிலையில் ஒருவன் மற்றொன்றைப்பார்க்கிறான்.”

“ எவன் வேற்றுமைப்பட்ட பொருள்களை இருப்பனபோல் பார்க்கிறானோ, அவன் ஒரு மரணத்திலிருந்து மற்றொரு மரணத்தை அடைகிறான்.”

“ எந்த நிலையில் மற்றொன்றை ஒருவன் பார்க்கிறானோ, மற்றொன்றைக் கேட்கிறானோ மற்றொன்றை அறிகிறானோ அது அற்பம் ; எது அற்பமோ அது அழிவது.”

“ கார்யங்கள் யாவும் வாக்கால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெயர் மாத்திரமே ; காரணமாகிய மண் ஒன்றுதான் ஸத்யம்.”

“ எவன் நான் வேறு ஈசன் வேறு என்று அறிகிறானோ, அவன் உண்மையை அறிந்தவன்ல்லன் ” என்று இவ்வாறாக பேத அறிவு நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் காணப்படும் த்வைதப் பொருள்கள் யாவும் அவித்யாமயமே.

“ தோன்றுவதற்குமுன் இவ்வுலகம் இரண்டற்ற ஒன்றாக ஸத்தாக இருந்தது ”

“ எந்த ஞானநிலையில் அவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகிறதோ, அப்போது யார் எதைப் பார்ப்பது? ”

“ ஒன்றேயான பரம்பொருளைப் பார்ப்பவனுக்கு அந்த ஞான நிலையில் சோகமேது? மோஹமேது ” என்பன போன்ற வேத மொழிகள் ஒரு பரம்பொருளையே கூறுகின்றன. ஆகையால் எல்லா பேத வ்யவஹாரங்களும் அவித்யாமயமே.

41

यद्येवं भगवन् , किमर्थं श्रुत्या साध्यसाधनादिभेदः उच्यते उत्पत्तिः प्रलयश्चेति ॥

பொருள் :—ஐயா! நீங்கள் கூறுவது உண்மையானால் வேதங்களின் கர்மகாண்டபாகம், பலபல ஸாதனங்களையும், அவற்றிலேற்படும் பயன்களையும் எதன்பொருட்டுக் கூறுகின்றன? ஞானகாண்டபாகத்திலும் ஏன் உலகத் தோற்றமும் உலக அழிவும் கூறப்படுகின்றன?

42

அபேத அறிவு ஏற்படுவதற்கு முன்பு கர்மகாண்டபாகம் பயனுடையது என்பது கூறப்படுகிறது,

अत्र उच्यते । अविद्यावतः उपात्तशरीरादिभेदस्य इष्टानिष्टयोगिनं आत्मानं मन्यमानस्य साधनैरेव इष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारोपायविवेकं अजानतः इष्टप्राप्तिं च अनिष्टपरिहारं च इच्छतः शनैः तद्विषयं अज्ञानं निवर्तयितुं शस्त्रं न साध्यसाधनादिभेद विधत्ते । अनिष्टरूपः संसारो हि स इति तद्देदृष्टिमेव अविद्यां संसारमूलं उन्मूलयति उत्पत्तिप्रलयाद्येकत्वोपपत्तिप्रदर्शनेन ॥

பொருள் :—அவித்யையுடன் கூடிய மனிதன், தானாகாத உடலிலும் பொறிகள் முதலியவற்றிலும் நான் என்ற அபிமானம் கொண்டு, வெளியிலுள்ள விருப்பமான பொருள்களை அடைவதாலும் விருப்பமற்ற பொருள்களை விலக்குவதாலும் தனக்குப் புருஷார்த்தம் ஏற்படுமென எண்ணுகிறான். அதை, ஸாதனங்களாகிய யாகம் முதலியவைகளாலேயே அடையவேண்டியவனாகிறான். விரும்பியதை அடைவதற்கும், விரும்பாததை விடுவதற்கும் தகுந்த ஸாதனம் எது என்று அவன் ஆலோசனை செய்து அறிந்துகொள்வதில்லை, ஆனால் விரும்பியதை அடையவும், விரும்பாததை நீக்கவும் ஆசைகொள்கிறான். இந்த நிலையிலுள்ள ஒருவனுக்கு அந்த விஷயமான அறியாமையைப் போக்குவதற்கு வேதம் கர்மங்களை விதிக்கின்றது. “முறையாக அவன் மேலான் நிலைமையை அடையவேண்டும்” என்பதே சாஸ்த்ரங்களின் நோக்கமாகும். “ஸாதனமாகிய யாகம் முதலி

யனவும், ஸாத்யமாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலியனவும் உண்மையாக உள்ள பொருள்கள் என்று உரைப்பதில் சாஸ்த்ரங்களுக்கு நோக்க மில்லை. “அவன் ஸாத்யஸாதன வடிவான ஸம்ஸாரம் முழுவதும் துன்பமயம் என்று அறிந்துகொண்டு, ஆசைகளை நீக்கி, அறியாமையைப் போக்க ஞானவழியில் செல்வானாக” என்பதே வேதங்களின் நோக்கம். ஆகையாலேயே வேதங்கள், பிறகு ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்து, பேத அறிவுடன் கூடிய ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகிய அவித்யையைப் போக்குகின்றன. அதற்காகவே அவை உலகத் தோற்றம், உலக அழிவு முதலியவற்றைக் கூறிப்பின்பு பரமாத்மா ஒன்றே என்பதை அறிவுறுத்துகின்றன.

43

அவித்யை அழிந்தபின் என்ன ஏற்படுமெனில்

अविद्यायां उन्मूलितायां श्रुतिस्मृतिन्यायेभ्यः ‘अनन्तरमवाह्यं’ ‘सवाद्या-
भ्यन्तरोहजः’ ‘सैन्धवघनवत्’ ‘प्रज्ञानघन एव एक आत्मा’ ‘आकाशवत्
परिपूर्णः’ इत्यत्रैव एका प्रज्ञाप्रतिष्ठा परमार्थदर्शिनो भवति। न साध्यसाधनो-
त्पत्तिप्रलयादिभेदेन अशुद्धिगन्धोऽपि उपपद्यते।

பொருள் :—வேதங்களாலும், ஸம்ருதிகளாலும், யுக்திகளாலும் அவித்யை வேருடன் களையப்பட்டபிறகு, பரம்பொருளைக் காணும் ஞானியின் புத்தி “உள்ளும் வெளியும்ற்றது” “உள்ளேயும் வெளியேயும் உள்ளது; பிறப்பற்றது;” “உப்புக்கட்டியைப்போல் ஏகரஸமுடையது” “அறிவின் கனவடிவு கொண்ட ஒரே ஆத்மா” “ஆகாசம் போல் எங்கும் நிறைந்தது” என்பன போன்ற வேதவாக்யங்களால் கூறப்படும் ஒரே ஆத்மவடிவிலேயே நிலைபெற்று விடுகிறது. அந்த நிலையில் கர்மகாண்டமுட்பட எல்லா த்வைதப் பொருள்களும் விளங்கமாட்டா. ஆகையால், ஸாத்யம், ஸாதனம், பிறப்பு, அழிவு முதலிய வேறுபாடுகளால் ஏற்படும் கேடுகளின் வாஸனைகூட ஞானியிடம் அணுகுவதில்லை.

44

तच्चैतत् परमार्थदर्शनं प्रतिपत्तुमिच्छता वर्णाश्रमाद्यभिमानकृतपाङ्क-
रूप—पुत्रवित्तलोकैषणादिभ्यः व्युत्थानं कर्तव्यं। सम्यक्प्रत्ययविरोधात्
तदभिमानस्य भेददर्शनप्रतिषेधार्थोपपत्तिश्च उपपद्यते। न ह्येकस्मिन् आत्मनि
असंसारित्वबुद्धौ शास्त्रन्यायोत्पादितायां तद्विपरीता बुद्धिः भवति। न ह्यग्नौ

शीतत्वबुद्धिः शरीरे वा अजरामरणबुद्धिः । तस्मात् अविद्याकार्यत्वात् सर्व कर्मणां तत्सधनानां च यज्ञोपवीतादीनां परमार्थदर्शन-निष्ठेन त्यागः कर्तव्यः ॥

பொருள் :— மேலும் பரம்பொருளின் ஞானத்தை அடைய விரும்புகிறவன், ஜாதி ஆசிரமம் முதலியவற்றில் அபிமானம் கொள்வதால் ஏற்படும் மூவாசைகளினின்று வெளிவருதல்வேண்டும். இந்த மூவாசைகளும் புதல்வன், பொருள் தேவலே கம் என்பவற்றைப் பற்றிய ஆசைகள் என்றும், “இவை ஐந்து வகையாக, ப்ருஹ தாரண்யக உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன” என்றும் அறிதல் வேண்டும். அவன் கர்மங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையும் விட்டுத்துறவியாதல்வேண்டும். ஏனெனில் ஜாதி குலங்களைப் பற்றிய அபிமானம் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கு முரணானது. பேத அறிவை நிந்தனை செய்து ஒரே ஆத்மவைக் காட்டும் வேத வாக்கியங்களின் கருத்தும், இவ்விதம் ஒப்புக்கொண்டால்தான் பொருத்தமுறும். ஞானமும் கர்மாவும் சேர்ந்து மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் என்று கூறுவது பொருந்தாது. சாஸ்த்ரங்களாலும், யுக்திகளாலும், “ஆத்மா ஒன்றே; அது ஸம்ஸாரியன்று” என்ற அறிவு ஏற்பட்டபிறகு, அதற்கு எதிரிடையாக, “நான் கர்த்தா; நான் கர்மவைச் செய்ய வேண்டும்” என்ற எண்ணம் ஏற்படாது. நெருப்பினிடம் குளிர்ச்சி என்ற எண்ணமும், உடலினிடம் மூப்பும் மரணமும் இல்லை என்ற எண்ணமும் எவ்வாறு ஏற்படாவோ, அவ்வாறு ஞானியிடத்தில் ‘நான் கர்த்தா’ என்ற எண்ணம் ஏற்படாது. ஆகையால் மெய்ஞ்ஞானத்தில் நிலையுள்ளவனுக்கு அவிவேகத்தால் ஏற்படும் எல்லாக் காரியங்களும், அவைகளுக்குக் கருவிகளாகிய பூநூல் முதலியவைகளும் விடத்தக்கவைகளேயாகும்.

முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று,

कूटस्थानात्मबोधप्रकरणम् ॥ २ ॥

மாறுபாடற்றதும், இரண்டற்றதுமாகிய ஆத்மவைப்பற்றி அறிவிக்கும் பகுதி.

45

சென்ற ப்ரகரணத்தில் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்பதும் ஞான நிலையில் கர்மங்கள் இல்லாமல் போகும் என்பதும் விளக்கப்பட்டன. இப்போது ஆத்மாவுக்கு, மாறுபடாத குணம் இயல்பானதென்றும், மாறுபடுவனவெல்லாம் அநாத்மவடிவங்களென்றும் விளக்குவ

தற்கு இந்த இரண்டாம் பகுதி ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. முதலில் மோக்ஷமடைய விரும்பும் துறவிக்கு, 'கேட்டல்' என்பது மிக அவசியம் என்ற கருத்து, கூறப்படும்.

सुखमासीनं ब्राह्मणं ब्रह्मनिष्ठं कश्चित् ब्रह्मचारी जन्ममरणलक्षणात् संसारात् निर्विण्णो मुमुक्षुः विधिवत् उपसन्नः पप्रच्छ । भगवन्, कथमहं संसारात् मोक्षिष्ये शरीरेन्द्रिय-विषय-वेदनावान् जागरिते दुःखं अनुभवामि, तथा स्वप्ने अनुभवामि च पुनः पुनः सुषुप्तिप्रतिपत्त्या विश्रम्य विश्रम्य, किमयमेव मम स्वभावः किंवा अन्यस्वभावस्य सतः नैमित्तिक इति । यदि स्वभावः न मे मोक्षाशा । स्वभावस्य अवर्जनीयत्वात् । अथ नैमित्तिकः निमित्तपरिहारे स्यात् मोक्षोपपत्तिः ॥

பொருள்:—மனத் தெளிவுடன் வீற்றிருக்கும் ப்ராஹ்மணனான ஞானியை, பிறப்பும் இறப்புமுள்ள வாழ்வினால் வெறுப்படைந்து மோக்ஷமடைய விரும்பும் ஒரு தகுதி வாய்ந்த மாணவன் முறைப்படி நெருங்கிப் பின்வருமாறு வினவினான்.

“ஐயா! நான் எவ்வாறு பிறவித் துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை அடைவேன்? உடலாலும் பொறிகளாலும், பொருள்களை நுகர்ந்து விழிப்பு நிலையில் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றேன். அவ்வாறே ஸ்வப்னத்திலும் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றேன். அடிக்கடி தூக்கத்தை அடைந்து அந்த நிலையில் இளைப்பாறி இளைப்பாறி மீண்டும் மீண்டும், விழிப்பிலும் ஸ்வப்னத்திலும் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றேன். இந்தத் துன்ப அனுபவங்கள் என்னுடைய இயல்புகளா? அல்லது குணங்களற்ற எனக்கு வேறு காரணங்களால் ஏற்படுகின்றனவா? அவை என்னுடைய இயல்புகளாகவே இருக்குமானால், நான் மோக்ஷமடைய விரும்புவது தகாது. ஏனெனில் இயல்புகளை எவராலும் நீக்கல் முடியாது. அவ்வாறின்றி, துன்ப அனுபவங்கள் வேறு காரணங்களால் ஏற்பட்டிருக்குமானால், அக்காரணங்களை விலக்கிக் கொள்வதனால் மோக்ஷமடைதல் பொருந்தும்”.

46

तं गुरुवाच—शृणु वत्स न तवायं स्वभावः । किन्तु नैमित्तिकः ॥

பொருள்:—குரு அவனை நோக்கிக் கூறுகிறார்! “குழந்தாய்! கேள், இத் துன்ப அனுபவங்கள் உன்னுடைய இயல்பல்ல. ஆனால் இவை வேறு காரணத்தால் ஏற்பட்டவை.”

47

इत्युक्तः शिष्यः उवाच—किं निमित्तं ? किंवा तस्य निवर्तकं ? कोवा मम स्वभावः ? यस्मिन् निमित्ते निवर्तिते नैमित्तिकाभावः रोगनिमित्तनिवृत्ता-
विव रोगी स्वभावं प्रपद्येय इति ॥

பொருள் :— இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மாணவன் “ அந்தக் காரணம் யாது ? அதை நீக்கக் கூடியது எது ? என்னுடைய ஸ்வபாவம் என்ன ? ஒரு நோயாளி நோய் நீங்கிய பின்பு எவ்வாறு தன்பழைய நிலையை அடைகிறானோ, அவ்வாறு யானும் பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருப்பவை விலகிய பிறகு அத்துன்பமும் நீங்கப் பெற்று என்னுடைய பழைய நிலையை அடைவேன் ” என்று கூறினான் .

48

गुरुवाच—अविद्या निमित्तं, विद्या तस्य निवर्तिका, अविद्यायां निवृत्तायां
तन्निमित्ताभावात् मोक्षयसे जन्ममरणलक्षणात् । स्वप्नजाग्रदुःखं च नानुभ
विष्यसीति ॥

பொருள் :— அதற்குக் குரு, “ பிறவித் துன்பங்களுக்கு அவித்யை காரணம். வித்யையே அந்த அவித்யையை அழிக்கவல்லதாகும். அவித்யை அழிந்தால் அதனால் வந்த பிறவித் துன்பமழியும். நீ பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவாய். ஸ்வப்நம் விழிப்பு என்ற இரண்டு நிலைகளிலும் வரும் துன்பங்களை நீ அனுபவிக்கமாட்டாய் ” என்று விடை கூறினார் .

49

शिष्य उवाच—का सा अविद्या ? किं विषया वा ? विद्या च का ? यथा
स्वभावं प्रतिपद्येय इति ॥

பொருள் :—அந்த அவித்யை யாது ? அது எதைப் பற்றியது ? எதை இருப்பிடமாகக் கொண்டது ? எந்த வித்யையால் நான் துன்பத்தினின்று என் ஸ்வபாவ நிலையை அடைவேனோ அந்த வித்யை யாது ? என்று மாணவன் வினவினான் .

50

गुरुवाच—त्वं परमात्मानं सन्तं असंसारिणं संसारी अहमस्मीति
विपरीतं प्रतिपद्यसे । अकर्तारं सन्तं कर्तेति । अभोक्तारं सन्तं भोक्तेति ।
विद्यमानं च अविद्यमानमिति । इयमविद्या ॥

பொருள் :— “ நீ ஸம்ஸார தர்மங்களற்ற பரமாத்மாவாகிய உன்னை நேர்மாருக ‘ நான் ஸம்ஸாரி ’ என்று அறிந்து கொண்டிருக்க

கிருய். உண்மையில் கர்த்தாவல்லாத உன்னைக் கர்த்தாவாகவும், போக்தா அல்லாதவனாகிய உன்னை போக்தா என்றும், அழிவற்ற உன்னை அழிவுள்ளவன் என்றும் அறிகிருய். இதுதான் அவித்யை எனப்படும். இந்த அவித்யை உன்னை இடமாக அடைந்து இருக்கிறது; அது உன்னையே தனக்கு விஷயமாகவும் கொண்டிருக்கிறது.' என்று குரு கூறினார்.

51

மாணவன் தன்னை அழிவற்றவன் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, ஸம்ஸார தர்மங்களற்றவன் என்பதை ஆக்ஷேபிக்கிறான்.

शिष्य उवाच—यद्यप्यहं विद्यमानः तथापि न परमात्मा । कर्तृत्वमं कृत्व-
लक्षणः संसारो मम स्वभावः प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः अनुभूयमानत्वात् । न
अविद्यानिमित्तः, अविद्यायाः स्वात्मविषयत्वानुपपत्तेः । अविद्या नाम अन्यस्मिन्
अन्यधर्माध्यारोपणा । यथा प्रसिद्धं रजतं प्रसिद्धायां शुक्तिकायां यथा प्रसिद्धं पुरुषं
स्थाणौ अध्यारोपयति प्रसिद्धं वा स्थाणुं पुरुषे । नाऽप्रसिद्धं प्रसिद्धे । प्रसिद्धं च
अप्रसिद्धे । न च आत्मनि अनात्मानं अध्यारोपयति । आत्मनः अप्रसिद्धत्वत् ।
तथा आत्मानं अनात्मनि, आत्मनः अप्रसिद्धत्वादेव ॥

பொருள் :— மாணவன் கூறுகிறான். ‘நான் அழிவற்றவன்; எனினும் பரமாத்மாவாகமாட்டேன். ஏனெனில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ‘நான் கர்த்தா, நான் போக்தா’ என்று அனுபவிக்கப்படுவதால், துன்ப இன்பங்களை அனுபவிப்பதே என்னுடைய இயல்பாகும். இந்த அனுபவம் அவித்யையால் ஏற்பட்டதன்று; ஏனெனில் அவித்யைக்கு ஆத்மா ஒருபோதும் விஷயமாகாது. அவித்யை என்பது பொறிகளால் நுகரப்படும் ஒரு பொருளில் மற்றொரு பொருளின் இயல்புகளை ஏற்றிக் கூறுவதே ஆகும். காணப்படும் கிளிஞ்சலில் ஏற்கனவே கண்டிருந்த வெள்ளியைக் காண்பதும், காணப்படும் கட்டையில் ஏற்கனவே கண்டறிந்துள்ள புருஷனைக் காண்பதும், அல்லது புருஷனிடம் கட்டையைக் காண்பதும், அவித்யையாகும். அறியப்படாத ஒரு பொருளை அறியப்பட்ட ஒருபொருளினிடமோ, அல்லது அறியப்பட்ட ஒரு பொருளை அறியப்படாத ஒரு பொருளிடமோ ஏற்றிக் கூறுதல் பொருத்தமன்று. ஆத்மா பொறிகளுக்குப் புலப்படாதது; அதனிடம் பிறபொருளின் ஆரோபம் பொருந்தாது. இவ்வாறு பிறபொருளினிடம் ஆத்மாவின் அத்யாஸமும் பொருந்தாது. ஆகையால், செய்தல், நுகர்தல் முதலிய தர்மங்கள் அவித்யையால் ஏற்பட்டவையல்ல. ஆத்மாவின் இயல்புகளே ஆகும்.

குருவின் விடை:

तं गुरुवाच - न व्यभिचारात् । नहि वत्स प्रसिद्धं प्रसिद्ध एव अध्यारोप-
यति इति नियन्तुं शक्यं । आत्मनि अध्यारोपणदर्शनात् । गौरोऽहं कृष्णोऽह-
मिति देहधर्मस्य अहंप्रत्ययविषये आत्मनि, अहं -प्रत्यय - विषयस्यच आत्मनः
देहे अयमस्मीति ॥

பொருள் :— அவனுக்குக் குரு விடையளிக்கிறார் : “நீ கூறுவது உண்மையன்று. நீ கூறுவதற்கு மாறுபாடு உண்டு; ஆகையால் அது தவறு. குழந்தாய்! ‘முன்பே காணப்பட்ட பொருளில் தான் ப்ரஸித் தமான மற்றொன்றை எப்போதும் ஆரோபம் செய்வது பொருந்தும்’ என்பது கட்டாயமில்லை; ஏனெனில் ஆத்மாவினிடம் உடலின் இயல்புகளை ஆரோபணம் செய்வதைக் காண்கிறோம். நான் என்ற அறிவிற்குப் பொருளாகிய ஆத்மாவினிடம் ‘நான் மாநிறம் கொண்டவன், கருப்பாயிருக்கிறேன்’ என்று உடலின் நிறங்களை ஆரோபிக்கிறான்; ‘மனிதனாகிய நான் அறிகிறேன்’ என்று உடலினிடம் ஆத்மாவின் சைதன்ய இயல்பினை ஆரோபிக்கிறான் மனிதன். உடலினைக் காட்டிலும் தனியாக எக்காலத்திலும் ஆத்மாவோ புலப்படுவதில்லை. ஆகையால் ப்ரஸித்தமாகிய ஒன்றில் ப்ரஸித்தமாகிய மற்றொன்றின் அத்யாஸம் தான் பொருந்தும் என்று ஏற்றுக் கொள்வது தகாது.

“தூணும் மனிதனும் எவ்வாறு புலப்படுபவைகளோ, அவ்வாறே ஆத்மாவும் உடலும் புலப்படுபவைகளே. உடலைக்கண்ணால் பார்க்கலாம். ஆத்மா, நான் என்ற அறிவால் அறியப்படுகிறது. எனவே மாறுபாடில்லை” என்று மாணவன் ஐயமுறுகின்றான்.

शिष्य आह—प्रसिद्ध एव तर्हि आत्मा अहं - प्रत्यय - विषयतया देहश्च
अयमिति । तत्र एवंसति प्रसिद्धयोरेव देहात्मनोः इतरेतराध्यारोपणात् स्थाणु
पुरुषयोः शुक्तिकारजतयोरिव । तत्र कं विशेषमाश्रित्य भगवता उक्तं प्रसिद्धयोः
इतरेतराध्यारोपणा इति नियन्तुं न शक्यते इति ॥

பொருள் :— மாணவன் வினவுகிறான் : நீங்கள் கூறுவதிலிருந்தே, ஆத்மா நான் என்கிற எண்ணத்திற்குப் பொருளானதால் ப்ரஸித்தமானதே. இவ்விதமே, இந்த உடலும் ப்ரஸித்தமானதே. இவ்விதமிருக்க, கட்டை-மனிதன் என்ற எடுத்துக்காட்டிலும், கிளிஞ்சல் வெள்ளி என்ற எடுத்துக்காட்டிலும் இரண்டு பொருள்களும் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, எவ்வாறு ஒன்றன் மீது மற்றொன்றுக்கு அத்யாஸம் ஏற்படுகிறதோ, அவ்வாறே ப்ரஸித்தமாகிய உடலுக்கும், ப்ரஸித்தமாகிய

ஆத்மாவிற்கும் ஒன்றன்மீது மற்றொன்றுக்கு அத்யாஸம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறிருக்கத் தாங்கள் எந்தக் கருத்தை மனத்தில் கொண்டு “ப்ரஸித்தமான ஒன்றையே ப்ரஸித்தமான மற்றொன்றில் ஆரோபித்தல் பொருந்தும் என்ற வரையறை இல்லை” என்று கூறினீர்கள்?

54

गुरुराह—शृणु । सत्यं प्रसिद्धौ देहात्मानौ, नतु स्थाणुपुरुषाविव विविक्तप्रत्ययविषयतया सर्वलोकप्रसिद्धौ । कथं तर्हि नित्यमेव निरन्तराविविक्तप्रत्ययविषयतया । नहि अयं देहः अयमात्मा इति विविक्ताभ्यां प्रत्ययाभ्यां देहात्मानौ गृह्णाति यतः कश्चित् । अत एव हि मोक्षयते लोकः आत्मानात्मविषये एवमात्मानैवं आत्मा इति । इमं विशेषमाश्रित्य अवोचं नैवं नियन्तुं शक्यमिति ॥

பொருள் :— குரு விடையளிக்கிறார் : “ நான் கூறுவதைக் கேள். நீ சொல்வது சரி; தேஹமும் ஆத்மாவும் ப்ரஸித்தமானவைகளே. ஆனால் எவ்வாறு கட்டை, மனிதன் என்ற இவ்விரண்டும் தனித்தனியே அறியப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே உடலும் ஆத்மாவும் எல்லாராலும் தனித்தனியே பிரித்து அறியப்படுவதில்லை. பின் எவ்வாறு அறியப்படுகின்றனவெனில், எப்போதுமே இடைவிடாமல் தனியே பிரித்தறியப்படாமல், அறிவிற்கு விஷயமாகின்றன. “ இது உடல், இது ஆத்மா” என்ற இரண்டு தனியான அறிவுகளுக்கு விஷயமாய் உடலையும் ஆத்மாவையும் யாரும் அறிவதில்லை. ஆகையாலேயே மக்கள், ஆத்ம, அநாத்மவிஷயத்தில் “ ஆத்மா கர்த்தாவன்று”, “ ஆத்மா எங்குமுள்ளது ” என்று சிலரும் “ ஆத்மா வரம்பிற்குட்பட்டது ” “ அது குணங்களுடன் கூடியது ” என்று சிலரும் பலவாறு சொல்லி மோஹம் கொண்டவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர். கட்டை - மனிதன் என்ற எடுத்துக்காட்டிற்கும், ஆத்மா - உடம்பு என்ற இதற்கும் இந்த வேறுபாடு இருப்பதை மனத்தில் கொண்டே “ ப்ரஸித்தமான ஒன்றையே ப்ரஸித்தமான மற்றொன்றில் ஆரோபிக்கலாம் என்ற வரையறை கிடையாது ” என்று நான் கூறினேன்.

55

ஆத்மா, மற்றொன்றிலும், மற்றொன்று ஆத்மாவிலும் அத்யாஸம் செய்யப்படுமானால், அப்போது இரண்டுமே இல்லாத பொருள்களாகிவிடுமே என்று மாணவன் ஐயமுறுகின்றான்.

ननु अविद्याध्यारोपितं यत्र यत् तत् असत् तत्र दृष्टं । यथा रजतं शुक्ति-
कायां, स्थाणौ पुरुषः, रज्ज्वां सर्पः, आकाशे तलमलिनत्वमित्यादि । तथा
देहात्मनोरपि नित्यमेव निरन्तर - अविविक्तप्रत्ययतया इतरेतर - अध्यारोपणा

कृता स्यात् , तदितरेतरयोः नित्यमेव असत्त्वे स्यात् । यथा शुक्तिकादिषु अविद्याध्यारोपितानां रजतादीनां नित्यमेव अत्यन्तासत्त्वं तद्विपरीतानांच विपरीतेषु । तद्वत् देहात्मनोः अविद्ययैव इतरेतर - अध्यारोपणा कृता स्यात् । तत्र एवं सति देहात्मनोः असत्त्वं प्रसज्येत । तच्चानिष्टं वैनाशिक-पक्षत्वात् । अथ तद्विपर्ययेण देहः आत्मनि अविद्यया अध्यारोपितः देहस्य आत्मनि सति असत्त्वं प्रसज्येत । तच्चानिष्टं प्रत्यक्षादिविरोधात् । तस्मात् देहात्मानौ न अविद्यया इतरेतरस्मिन् अध्यारोपितौ । कथं तर्हि वंशस्तम्भवत् नित्यसंयुक्तौ ॥

பொருள் :—ஐயா ! “எதனிடம் ஒரு பொருள் அவித்யையால் ஆரோபித்துக் கூறப்பட்டதோ, அதனிடம் அந்த ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருள் பொய் ஆகும்” என்று கண்டிருக்கிறோம். கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும், கட்டையில் புருஷனும், கயிற்றில் பாம்பும், வானில் நீலக் கொப்பரையும் எவ்வாறு இல்லாதவையோ, அவ்வாறு அவித்யையால் தோன்றுபவை யாவும் இல்லாதவைகளே. உடல் ஆத்மா இவ்விரண்டும் எப்போதுமே இடைவிடாமல் தனியே பிரித்தறியப்படாமல் தோன்றுவதால் ஒன்று மற்றொன்றில் ஆரோபிக்கப்பட்டதாகும். இப்படி ஒன்று மற்றொன்றில் ஆரோபிக்கப்பட்டதால் அவ்விரண்டு பொருள்களும் எப்போதுமே இல்லாதவைகளாகும். கிளிஞ்சல் முதலியவற்றில் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட வெள்ளி முதலியவைகள் எப்போதுமே முழுமையிலும் இருப்பற்றவை; அதுபோலவே அதற்கு மாறாக வெள்ளி முதலியவற்றில் ஏற்றிக்கூறப்பட்ட கிளிஞ்சல் முதலியவைகளும் முழுமையும் இல்லாதவைகளேயாம். இவற்றைப்போல தேஹம் ஆத்மா இவ்விரண்டும், ஒன்றில் மற்றொன்று ஆரோபிக்கப்பட்டவையாகும். ஆகையால் இவ்விரண்டுமே இல்லாதவை என்று ஏற்படும். இக்கொள்கையை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஏற்றுக் கொண்டால் சூன்யவாதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக முடியும். இதற்கு மாறாக, ‘ஒன்றிலொன்று’ என்ற அத்யாஸத்தை ஏற்காமல் உடல் மட்டும் ஆத்மாவில் அவித்யையால் ஆரோபிக்கப்பட்டது என்று ஏற்றுக்கொண்டால், ஆத்மா இருக்க உடல்மட்டும் இருப்பற்றது என ஆகும். இதையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்வது சரியன்று; ஏனெனில் நமது ப்ரத்யக்ஷ அனுபவத்திற்கு மாறுபாடு ஏற்படும். உடம்பு இல்லாமல் போக, ஆத்மாவை மட்டும் உலகில் நாம் அறிவதில்லை ஆகையால் உடம்பு ஆத்மா இவ்விரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றில் அவித்யையால் ஆரோபிக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் சொல்வது பொருந்தாது. பின் எப்படி இருத்தல்கூடும் என்றால் ;

மூங்கில், தூண் ஆகிய இவைகள் ஒன்று சேர்ந்து எவ்வாறு வீடு என்ற பெயரை அடைகின்றனவோ அவ்வாறு உடம்பும் ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்தலையடைய, அது மனிதன் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

56

மேற்கூறியதை, குரு மறுக்கிறார்.

न अनित्यत्वपरार्थत्वप्रसङ्गात् । संहतत्वात् परार्थत्वं । अनित्यत्वं च
वंशस्तम्भादिवदेव । किंच यस्तु परैः देहेन संहतः कल्पितः आत्मा सः
संहतत्वात् परार्थः । तेन असंहतः परोऽन्यो नित्यः सिद्धस्त्वावत् ॥

பொருள் :— இவ்வாறு சொல்வது சரியன்று. மூங்கிலும் தூணும் போல ஆத்மாவும் உடலும் பிணைக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் “அவ்விரண்டும் அழிவுள்ளவையாயும், பிறர்க்கு உரியவையாயும் உள்ளன” என்று ஏற்படும். உலகில் கூட்டுப்பொருள்களெல்லாம், அழிவுள்ளவையாகவும், அவற்றிற்கு வேறான ஒரு அறிவுள்ளவனின் போகத்தின்பொருட்டு இருப்பவைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. மற்றவாதிகளால் எந்த ஆத்மா தேஹத்துடன் பிணைக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறதோ, அந்த ஆத்மா கூட்டுப்பொருள்களுள் ஒன்றானதால், அது பிறர்போகத்தின்பொருட்டு இருப்பதாகவும் அழிவுள்ளதாகவும், ஜடமாகவும் இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளல் நேரும். ஆகையால் அந்தக் கூட்டுப் பொருள்களில் ஒன்றாகாத வேறொரு அழியாத ஆத்மா உண்டு என்ற முடிவு ஏற்படுகின்றது.

57

உடலுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அத்யாஸத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் முன் கூறியபடி சூன்யவாதம் ஏற்படுமே என்று மாணவன் கூறுகிறான்.

तस्य असंहतस्य देहे देहमात्रतया अध्यारोपितत्वेन असत्त्व - अनित्यत्वादि
दोषप्रसङ्गो भवति । तत्र निरात्मको देहः इति वैनाशिक-पक्ष-प्राप्ति-दोषः
स्यात् ॥

பொருள் :— ஆத்மா கூட்டுப்பொருள்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது சரி. என்றாலும் நான் மனிதன் என்று வழங்குவது இருப்பதால் ஆத்மாவிற்கும் உடம்பிற்கும் உண்மையான ஸம்பந்தமில்லாவிடினும் கல்பித ஸம்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். உண்மையில் உடம்புடன் சேராத ஆத்மா, அதனுடன்

கல்பித ஸம்பந்தத்தை அடையுமேயானால், உடம்பில் ஆத்மா ஆரோபிக்கப்பட்டபடியால், உடம்பு உள்ளது எனவும் ஆத்மா இல்லாதது எனவும் கூற நேரும். ஆரோபிக்கப்பட்ட ஆத்மா அழிவுள்ளது என்ற முடிவும் ஏற்படும். 'இவ்விதம் ஒன்றில் மற்றொன்று' என்ற அத்யாஸத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், உடல் ஆத்மா அற்றது எனவும், ஆத்மா தேஹமற்றுள்ளது எனவும், அவ்விரண்டுமே இல்லாதவை எனவும் கூற நேரும். அப்போது சூன்யவாதம் வந்தடைதாலாகிய தவறு நேரும்.

58

குரு இதை மறுக்கிறார்.

न स्वत एव आत्मनः आकाशस्यैव असंहतत्वाभ्युपगमात् सर्वेण असंहतः स च आत्मेति न निरात्मको देहादिः सर्वः स्यात् । यथाच आकाशं सर्वेण असंहतमिति सर्वं न निराकाशं भवति एवं । तस्मात् न वैनाशिकपक्षप्राप्तिदोषः स्यात् ॥

பொருள் :— ஆகாசத்தைப்போல ஆத்மா உண்மையில் ஒரு பொருளுடனும் சேர்க்கையற்றது; ஆகையால் அது நித்யமானது. தேஹம் முதலியவையாவும் இந்த ஆத்மாவை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டிருப்பதால் அவை ஆசிரயமில்லாதவைகளாகா. ஆகாசம் எல்லாப்பொருள்களுடனும் ஸம்பந்தமற்றிருப்பினும், பொருள்கள் யாவும் அதை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டிருப்பதால் எவ்வாறு ஆகாசமற்றவைகளாக ஆகாவோ, அவ்வாறு உடம்பு முதலியவை களும் ஒரு போதும் ஆத்மா இல்லாதவைகளாகா. ஆகையால் சூன்ய வாதம் என்ற குற்றம் வராது.

விளக்கம் :— உடம்பு, ரூபம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியது; அவயவங்களுடன் கூடியது; உண்மையில் அது குடம் போல் ஜடமானது. ஆனாலும் வ்யவஹாரத்தில் அது அறிவுடன் கூடியதாகக் காணப்படுகிறது. ஆத்மாவோ ஆகாசத்தைப்போல வரையறையற்றது; சுத்தமானது. அது உடலுடன் கலந்திருப்பதுபோல் காணப்படுவது உண்மையன்று; தோற்ற மாத்திரமே யாகும். இவ்வாறு உடம்பு, ஆத்மா இவற்றின் பரஸ்பர அத்யாஸம் அனுபவஸித்தமாக இருக்கிறது. ஆகாசம் நீலநிறத் துடன் தோன்றுவதை இந்த அத்யாஸத்திற்கு உதாஹரணமாகக் கூறலாம். காணப்படும் நீலநிறம், ஆகாசத்தை விட்டுத் தனியே எந்நாளும் காணப்படாதது. ஆகையால் அது முழுவடிவுடன் ஆகாசத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டதாகும். ஆகாசமோ அழிவற்று, வரம்பற்று விளங்குவது. அது தன் ஒரு பகுதியின் சேர்க்கையால் நீலநிறத்

துடன் தோன்றுகிறது. இதற்கு ஸம்ஸர்காத்யாஸம் என்று பெயர். நீலநிற அத்யாஸத்திற்கு ஸ்வரூபாத்யாஸம் என்று பெயர். ஆகாசத்திற்கு நீலநிறத்தில் ஸம்ஸர்காத்யாஸமே உண்டு. ஸ்வரூபாத்யாஸமில்லை, ஏனெனில் நீலநிறமற்ற ஆகாசமும் காணப்படுகிறது. நீலநிறத்திற்கு ஆகாசத்தில் ஸ்வரூபாத்யாஸமே தவிர ஸம்ஸர்காத்யாஸமில்லை. ஏனெனில் ஆகாசமற்ற நீலநிறம் வானில் இல்லை.

இவ்வாறே ஆத்மாவிடத்தில் தேஹம் ஸ்வரூபமாத்ரமாய் அதாவது முழுவடிவத்துடன் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் தனியான இருப்பு உடலுக்கில்லை. ஆகாசம்போன்ற ஆத்மாவுக்கோ உடம்புடன் ஸம்ஸர்காத்யாஸமே உண்டு. ஏனெனில் உடலின் தோற்றமே இல்லாத நல்ல உறக்கத்தில் ஆத்மா தனியே விளங்குகிறது. ஆத்மா எல்லா நிலைகளிலும் ஒரே வடிவமாய் இருப்பதாலும் அதற்கு உடல் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் உண்மையின்றி ஒளபசாரிகமாகக் கூறப்படுவதாலும், அத்வைதக் கொள்கையில் சூன்யவாதத்திற்கிடமில்லை.

59

यत् पुनरुक्तं देहस्य - अत्यन्त - असत्त्वे प्रत्यक्षादिविरोधः स्यात् इति ।
तन्न । प्रत्यक्षादिभिः आत्मनि देहस्य सर्वानुपलब्धेः । न ह्यात्मनि कुण्डे बदरं,
क्षीरे सर्पिः, तिले तैलं, भित्तौ चित्रमिव च प्रत्यक्षादिभिः देहः उपलभ्यते ।
तस्मान्न प्रत्यक्षादिविरोधः ॥

பொருள்:—“ஆத்மாவினிடம் உடம்பு ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற கொள்கையில் ஆத்மா இருக்க உடம்பு முழுமையிலும் இல்லாத பொருளாகும். அப்போது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருமே” என்று நீ சொன்னது பொருந்தாது. ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றால், ஆத்மாவினிடம் தேஹம் இருப்பதாக யாராலும் காணப்படவில்லை. தேஹம்தான் பொறிகளால் பார்க்கப்படுகின்றதே தவிர ஆத்மா பார்க்கப்படவில்லை. ஆகையினால் ஆத்மாவுடன் தேஹ ஸம்பந்தம் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படவில்லை. பாணைக்குள் இலந்தம் பழம் இருப்பது போலவும், பாலில் நெய்யிருப்பது போலவும், எள்ளில் எண்ணெய் இருப்பது போலவும், சுவரில் ஓவியம் இருப்பது போலவும், யாரும் கண்களாலோ, அனுமானத்தாலோ, வேறுவகையான ப்ரமாணங்களாலோ ஆத்மாவினிடம் உடல் தொடர்பு இருப்பதை அறிவ தில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவினிடம் உடல் அன்யோன்ய அத்யாஸத்தால் விளங்குகிறது என்று கூறுவது ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவற்றிற்கு விரோதமாகாது.

விளக்கம் :— கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றி உண்மை தெரிந்தபின், “ வெள்ளியில்லை கிளிஞ்சல்தான் இருக்கிறது ” என்ற அறிவு வந்துவிடுகிறது. அதுபோல ஆத்மாவில் தேஹம் ஆரோபிக்கப்பட்டிருந்தால், நான் என்ற அறிவு வந்ததும் உடம்பு இல்லாமல் போகவேண்டுமே! நான் என்ற அறிவு எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் உடலும் இருக்கிறது. இல்லை என்று கூறுவது ப்ரத்யக்ஷ வீரோதம் என்று மாணவன் உரைத்தான். அதற்கு ஆசிரியர் கிளிஞ்சலும் வெள்ளியும் காணப்படுகின்றன. வெள்ளியிருக்கும்போது கிளிஞ்சல் இல்லை. கிளிஞ்சல் நன்கு அறியப்பட்டுவிட்டால் வெள்ளி இல்லாமல் போகிறது. அது போல, ஆத்மா கிளிஞ்சல் போல் கண்ணுக்குப்புலனாகாததால், அது நன்கு அறியப்படவில்லை. அதன் ஸ்வரூபம் உண்மையாக அறியப்பட்ட நிலையில் உடலும் உண்மையில் இல்லாமல் போகிறது. நான் என்பதை யாவருமறிவர். நான் யார் என்பதை யாவருமறியார். ஆகையால் நான் என்ற அறிவு உண்மையறிவன்று. நான் பரமாத்மா என்ற அனுபவ அறிவே உண்மையான அறிவு. விளக்கமில்லாத நான் என்ற அறிவு இருக்கும்போது உடல் தோன்றாமல் இருக்கவேண்டுமே என்ற வினா தவருனது.

தூணும் மூங்கிலும், தாங்குவது தாங்கப்படுவது என்ற ஸம்பந்தத்துடன் இருந்துகொண்டு வீடாகக் காட்சி தருகின்றன. அவைகள் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் அறியப்படுவன. அதுபோல ஆத்மாவும் உடலும் ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தம் கொண்டவைகளல்ல. ஏனெனில் உடல்மட்டும் கண்ணால் பார்த்தற்குரியது. ஆத்மா கண்ணால் காண்பதற்குரியதன்று. ஆதலால் ஆத்மாவும் உடலும் தூணும் மூங்கிலும் போல இருத்தல் சரியன்று. அவற்றிற்கு ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தம்தான் ஏற்றது.

60

ஆத்மாவில் உடல் முதலியவற்றின் அத்யாஸம் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்று மாணவன் ஐயமுறுகிறான்.

कथं तर्हि प्रत्यक्षाद्यप्रसिद्धात्मनि देहाभ्यारेपणा, देहे च आत्मारोपणा ॥

பொருள் :— ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணங்களால் தெரிந்து கொள்ளமுடியாத ஆத்மாவினிடம் எவ்வாறு உடலின் அத்யாஸம் பொருந்தும்? அவ்வாறே முழுமையிலும் இல்லாத உடலினிடம் எவ்வாறு ஆத்மாவின் அத்யாஸம் பொருந்தும்?

61

“ ஆத்மா விளங்கவில்லை ஆகையால் அதனிடம் அத்யாஸம் பொருந்தாது ” என்கிறாயா? அல்லது, “ பொறிகளால் அது உணரப்

படவில்லை. ஆகையால் அத்யாஸம் பொருந்தாது” என்கிறாயா? அல்லது “ஆத்மாவினிடம் ஸாமான்ய அம்சமென்றும், விசேஷ அம்சமென்றும் இரண்டில்லை; அவைகளிருந்தால்தானே ஸாமான்ய அம்சம் அறியப்பட்டு விசேஷ அம்சம் அறியப்படாமல் இருக்கும் நிலையில் அத்யாஸம் ஏற்படும்.” என்கிறாயா? என மூன்றுவகையாக வினாக்களை எழுச்செய்து ஆசார்யர் பதில் கூறுகிறார்.

नायं दोषः । स्वभाव प्रसिद्धत्वात् आत्मनः । नहि कादाचित्कत्वं सिद्धावेव
अध्यारोपणा न नित्यसिद्धौ इति नियन्तुं शक्यं । आकाशे तलमलाद्यध्यारोपण
दर्शनात् ॥

பொருள் :— இது குற்றமன்று. ஆத்மா தானே விளங்குவதால் இயல்பாகவே ப்ரஸித்தி பெற்றது. ஆகையால் அதில் அத்யாஸம் பொருந்தும், “பொறிகளால் சில காலங்களில் உணரப்படும் பொருளில்தான் அத்யாஸம் பொருந்தும்; எந்நாளும் ஒரே வடிவமாய் அழிவற்றிருக்கும் பொருளில் அது பொருந்தாது” என்று நீ வரையறை செய்வது சரியன்று. ஏனெனில் எந்நாளும் பொறிகளால் உணரப்படாத ஆகாசத்தினிடம் கொப்பரை வடிவத்தையும், நீல நிறத்தையும் அத்யாஸம் செய்வதைக் காண்கிறோம்,

[யாவருக்கும், ஆத்மா, நான் என்று ஸாமான்ய வடிவமாய் விளங்குகிறது; நான், தூயவன், வரம்பற்றவன், ஸச்சிதானந்தவடிவன் என்று சிறப்பாக விளங்குவதில்லை. ஆகையால் அதனிடம், ஸாமான்ய விசேஷ அம்சங்கள் கல்பிதமாக விளங்குவதால் அத்யாஸம் பொருந்தும்.]

62

किं भगवन् देहात्मनोः इतरेतर - अध्यारोपणा देहादि - संघात - कृता
अथवा आत्मकृतेति ॥

பொருள் :— ஐயா! உடலுக்கும் ஆத்மாவிற்கும் உள்ள அத்யாஸம் உடல் முதலியவற்றால் ஏற்பட்டதா? அல்லது ஆத்மாவால் ஏற்பட்டதா?

விளக்கம் :— ஆத்மா அத்யாஸம் செய்யும் அறிவாக மாருது. மாறினால் அது அழிவுள்ளதாகிவிடும். ஆத்மா இல்லாத உடலுக்கு அத்யாஸ அறிவு பொருந்தாது. ஏனெனில் அது ஜடமானது. ஆகையால் இந்த இரண்டிற்கும் அத்யாஸ அறிவு பொருந்தாது என்பது மாணவனின் எண்ணம். ஆகையால் அவன் இவ்வாறு வினவினான்.

63

गुरुवाच—यदि देहादिसंघातकृता, यदिव आत्मकृता, किं तत्र स्यात् ? ॥

பொருள் :— குரு சொல்கிறார். அத்யாஸம் தேஹம் முதலிய வற்றால் ஏற்பட்டும். அல்லது ஆத்மாவால் ஏற்பட்டும். அதனால் உனக்கு என்ன?

64

इत्युक्तः शिष्य आह । यद्यहं देहादिसंघातमात्रः ततो मम अचेतनत्वात् परार्थत्वमिति न मत्कृता देहात्मनोः इतरेतराध्यारोपणा । अथाहमात्मा परोऽन्यः संघातात् चितिमत्वात् स्वार्थ इति मयैव चितिमता आत्मनि अध्यारोपणा क्रियते सर्वानर्थबीजभूता ॥

பொருள் :— இவ்வாறு கூறப்பட்ட மாணவன் கூறுகிறான் : நான் உடல் தொகுதியாக மட்டும் ஆவேனேயானால் அறிவற்ற ஜடமாவேன். அதனால் பிறரின் போகத்தின் பொருட்டு இருப்பவனாவேன். ஆகையால் உடலுக்கும் ஆத்மாவிற்கும் உள்ள அத்யாஸம் என்னால் செய்யப்பட்டதாகாது. இவ்வாறின்றி நான் உடலினும் வேறுப்பட்ட பரமாத்மாவானால், நான் அறிவு வடிவாகவே ஆவேன். அதனால் நான் பிறர் பொருட்டின்றி என் பொருட்டே இருப்பவனாவேன். யான் ஸ்வதந்தரன். ஆகையால் அறிவாளியான என்னாலேயே என்னிடத்தில் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணமாகிய அத்யாஸம் செய்யப்பட்டதாகும். எனக்குத் துன்பங்களை நானே உண்டாக்கிக் கொள்வதால் அவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுதல் என்பது இல்லை.

65

“அறிவு வடிவான ஆத்மா, மாயையால், அகங்காரம் முதல் ஸ்தூல உடல்வரை, தான் என்று அபிமானித்துக் கொண்டிருப்பதால் அதுவே அத்யாஸத்தைச் செய்கிறது என்று வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அது ஸத்யமன்று. உண்மையில் ஆத்மா அத்யாஸகர்த்தாவன்று. அது விகாரமற்ற வடிவம் கொண்டது.” என்ற கருத்தையும், “ தூக்கம் நீங்க ஸ்வப்நம் நீங்குவதுபோல, மாயை நீங்க பிறவிப்பிணி ஒழியும்” என்ற கருத்தையும் மாணவன் மனத்தில் பதியவைக்க எண்ணி குரு கூறுகிறார்.

इत्युक्तो गुरुवाच—अनर्थबीजभूतां चेत् मिथ्याध्यारोपणां जानीषे मा कार्षीः तर्हि ॥

பொருள்!—இவ்வாறு கூறப்பட்ட குரு விடைதருகிறார். பொய்யாக அத்யாஸம் செய்வதே எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணம் என்று நீ அறிவாயானால், அதை நீ செய்யாமல் இருந்துவிடலாமே!

66

नैव भगवन् शक्नोमि न कर्तुम् । अन्येन केनचित् प्रयुक्तोऽहं न स्वतन्त्र इति ॥

பொருள் :— ஐயா! இந்த அத்யாஸத்தைச் செய்யாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. வேறு எவனாலோ ஏவப்பட்டு அப்படிச் செய்கிறேன். நான் ஸ்வதந்த்ரன் அல்லன்.

67

குரு கூறுகிறார் :—

न तर्हि अचितिमत्त्वात् स्वार्थस्त्वं । येन प्रयुक्तः अस्वतन्त्रः प्रवर्तसे स चितिमान् स्वार्थः संघात एव त्वं ॥

பொருள் :— அவ்வாறாயின் “நான் அறிவாளி; என்னாலேயே அத்யாஸம் செய்யப்பட்டது” என்று நீ கூறியது தவறாகும். நீ அறிவாளியல்ல. உன்பொருட்டு இருக்கும் ஸ்வதந்த்ரனாமல்லை. எவனால் ஏவப்பட்டு நீ ஸ்வதந்த்ரமில்லாதவனாய்ச் செயல் புரிகின்றயோ அவனே சேதனனாகிய அறிவாளி. அவனே தன் பொருட்டுச் செயல் புரிபவன். நீ உடலின் கூட்டமேயாவாய்.

68

மாணவன் கூறுகிறான் :—

यद्यचेतनोऽहं कथं सुख-दुःख-वेदनां भवदुक्तं च जानामि ? ॥

பொருள் :—நான் அறிவற்ற ஜடமாயிருந்தால் இன்ப துன்பங்களையும், நீங்களுரைக்கும் சொற்களையும் எப்படி அறிதல் முடியும்?

69

गुरुवाच—किं सुखदुःखवेदनायाः मदुक्ताच्च अन्यस्त्वं, किं वा अनन्य एवेति ॥

பொருள் :— குரு வினவுகிறார் : “நீ உன்னால் அனுவிக்கப்படும் இன்பதுன்பங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனா? வேறுபடாதவனா?”

அதேபோல நான் கூறும் மொழிகளுக்கு நீ வேறுபட்டவனா? வேறுபடாதவனா? விடையளிப்பாய்.

शिष्य उवाच—नाहं तावत् अनन्यः । कस्मात् । यस्मात्तदुभयं कर्म भूतं घटादिकमिव जानामि, यद्यनन्योऽहं तेन तदुभयं न जानीयां, किंतु जानामि । तस्मात् अन्यः । सुखदुःखवेदना विक्रियाच्च स्वार्थेन प्राप्नोति, त्वदुक्तं च स्यात् अनन्यत्वे । न च तयोः स्वार्थता युक्ता । नहि चन्दन कण्टककृते सुखदुःखे चन्दन-कण्टकार्थे । घटोपयोगो वा घटार्थः । तस्मात् तद्विज्ञातुर्मम चन्दनादिकृतः अर्थः । अहं हि ततोऽन्यः समस्तं अर्थं जानामि बुद्ध्यारूढं ॥

பொருள் :— மாணவன் தனது அனுபவத்தை நினைவில் கொண்டு விடைகூறுகிறான் : “ஐயா! நான் என்னால் உணரப்படும் இன்பதுன்பங்களுக்கும், தங்களுடைய சொற்களுக்கும் வேறுபட்டவனே. ஏனெனில் குடம் முதலியவற்றை அறிவதுபோல அவற்றை நானறிகிறேன். நான் அவற்றிற்கு வேறுபடாதவனாக இருப்பேனே யானால், அவைகளை என்னால் அறிதல் முடியாது. ஏனெனில் தன்னை யே தான் வேருக அறிதல் இயலாது. நானே அவற்றை அறிகிறேன். ஆகையால் அவற்றிற்கு நான் வேருனவன். மேலும், நான் அவற்றிற்கு வேருனவனாக இல்லையானால், அந்த இன்பதுன்பங்களும், தமது மொழிகளும் தம்பொருட்டே உள்ளன என்று ஆகும். ஆனால் அவைகளுக்குத் தம்பொருட்டே இருத்தலாகிய ஸ்வார்த்தத்வம் என்பது பொருத்தமில்லை. சந்தனத்தால் ஏற்படும் இன்பமோ, முள்ளால் ஏற்படும் துன்பமோ, சந்தனம் முள் என்பவற்றின் பொருட்டு ஆவதில்லை; குடத்தின் பயன் குடத்தின் பொருட்டே உள்ளது என்பதுமில்லை. இவைகளெல்லாம் பிறர்க்காகவே உள்ளன. ஆகையால் சந்தனம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்கள் அவற்றை அறியும் என் பொருட்டே உள்ளன. நான் அவைகளுக்கு வேருனவனாய் இருந்துகொண்டு, புத்தியில் தோன்றும் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிகிறேன்.

குரு கூறுகிறார் :—

तं गुरुवाच—एवं तर्हि स्वार्थस्त्वं चितिमत्वात् न परेण प्रयुज्यसे नहि चितिमान् परतन्त्रः परेण प्रयुज्यते । चितिमतः चितिमदर्थत्वानुपपत्तेः समत्वात् प्रदीपप्रकाशयोरिव । नापि अचितिमदर्थत्वं चितिमतो भवति, अचितिमतः अचितिमत्वादेव स्वार्थसंबन्धानुपपत्तेः । नापि अचितिमतोः अन्योन्यार्थत्वं दृष्टं । नहि काष्ठकुड्ये अन्योन्यार्थं कुर्वते ॥

பொருள் :— குரு அவனைப்பார்த்துக் கூறுகிறார் :—

இவ்வாறானால், நீ அறிவு வடிவனாகையால் உன் பொருட்டே இருப்பவனாவாய். மற்றொன்றால் ஏவப்பட்டவனாகமாட்டாய். ஏனெனில் ஓர் அறிவாளி மற்றொன்றுக்கு அடிமையாகி அதனால் ஏவப்பட்டவனாகமாட்டான். ஓர் அறிவாளி மற்றோர் அறிவாளிக்கும் கீழ்ப்பட்டவனாகமாட்டான். ஏனெனில் இருவரும் அறிவுத்தன்மையில் ஸமமாயிருப்பவர்கள். ஒரு விளக்கின் ஒளி மற்றொரு விளக்கின் ஒளியை எதிர்பாராது. அவ்விரு ஒளிகளும் ஸமமாய் இருப்பவை. எனவே அவற்றில் ஒன்று மற்றதற்குக் கீழ்ப்பட்டதன்று. ஓர் அறிவாளி ஜடமான மற்றொன்றின் பொருட்டு இருத்தலும் பொருந்தாது. ஜடப்பொருள் ஜடமாய் இருப்பதாலேயே தன்பொருட்டு இருத்தலாகிய ஸ்வார்த்தத்தன்மை அதற்குப் பொருந்தாது. ஒரு ஜடப்பொருள் மற்றொரு ஜடப்பொருளின் பொருட்டு இருக்கிறது என்பதும் பொருந்தாது. கட்டை, சுவர் இவைகளுள் ஒன்று மற்றொன்றுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருத்தலை நாம் கண்டதில்லை.

72

மாணவன் ஐயம் கொள்கிறான் :

ननु चितिमत्वे समेऽपि भृत्यस्वामिनोः अन्योन्यार्थत्वं दृष्टं ॥

பொருள் ;— ஐயா! வேலைக்காரனும் யஜமானனும் அறிவு வடிவில் ஸமமாயினும் அவர்களில் ஒருவர் மற்றவருக்கு உபகாரம் செய்தலைக் கண்டிருக்கிறோமே!

73

குரு ஐயத்தை நீக்குகிறார் :

नैव - अग्नेः उष्णप्रकाशवत् तव चितिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् प्रदर्शितश्च दृष्टान्तः प्रदीपप्रकाशयोरिति । तत्रैवं सति स्वबुद्ध्यारूढमेव सर्वं उपलभसे आन्युष्णप्रकाशतुल्येन कूटस्थ-निय-चैतन्य-स्वरूपेण । यदि चैवमात्मनः सर्वदा निर्विशेषत्वं उपगच्छसि किमिति उचिवान् सुषुप्ते विश्रम्य विश्रम्य जाग्र-त्स्वप्नयोः दुःखमनुभवामीति । किं अयमेव मम स्वभावः किं वा नैमित्तिक इति च । किमसौ व्यामोहोऽपगतः किंवा नेति ॥

பொருள் :— நீ சொல்வது சரியன்று. நெருப்பினுடைய சூடு, ஒளி இவற்றைப்போல் உன் ஸ்வரூபமாகிய அறிவுத்தன்மையை

நான் கூற விரும்பினேன். முன்பு காண்பிக்கப்பட்ட உதாஹரணத்தில் இரு விளக்கின் ஒளிகளுக்கு, 'ஒன்று, மற்றதை எதிர்நோக்கியிருத்தல்' என்பது எவ்வாறு இல்லையோ அவ்வாறு யஜமானன் அறிவுவடிவிற்கும், வேலைக்காரனின் அறிவு வடிவிற்கும், ஒன்று மற்றதை அபேக்ஷித்தல் என்பது இல்லை. இவ்விதம் இருக்கும்போது: ஸ்வதந்த்ர சைதன்ய வடிவாகிய நீ, நெருப்பினுடைய சூடு, ஒளி இவைபோன்ற உனது, விகாரமற்றதும், அழிவற்றதுமான சைதன்யமாகிய அறிவு வடிவத்தால், உன்புத்தியில் ஏறிய எல்லா உலகப் பொருளையுமறிகிருய். இவ்விதம் நீ, உன்னை, எப்போதும் மாருததும், விசேஷங்களற்றதும் ஆகிய சித்வடிவனாய் அறிவாயானால் "உறக்கத்தில் ஓய்வு பெற்று ஓய்வு பெற்று விழிப்பிலும் ஸ்வப்னத்திலும் துன்பங்களை நுகர்கிறேன்; இவ்வாறு நுகர்வதே எனது இயல்பா? அல்லது இத்துன்பங்கள் வேறு காரணத்தால் வந்தனவா?" என்று நீ ஏன் கூறினாய்? இப்போது உன் மயக்கம் விலகியதா? இல்லையா?

விளக்கம் :—இங்கு, சேதனாகிய யஜமானனுக்கு வேலைக்காரனின் உடலாகிய அசேதனபாகமே உதவுகிறது. அவ்விதமே சேதனான வேலைக்காரனுக்கு யஜமானனின் அசேதனபாகம்தான் உதவிசெய்கிறது. ஒருவனின் சேதனபாகம் மற்றொருவனின் சேதனபாகத்துக்கு உபகாரம் செய்கிறதில்லை என்பது ஆசார்யரின் எண்ணம்.

மேலும் இங்கு 62-ஆம் பகுதியில், அத்யாஸம் யாரால் செய்யப்பட்டது? உடலினால்? ஆத்மாவினால்? என வினா எழுந்தது. உடல் ஜடமானதால் அது அத்யாஸத்தைச் செய்யாது. ஆத்மாதான் செய்திருக்கவேண்டும். அது ஏன் தனக்கு அநர்த்தத்தைத்தேடிக்கொள்ளவேண்டும்? என்றும் வினவப்பட்டது. அதற்கு ஏற்ற விடையை பகவத்பாதர் 73ஆம் பகுதிமுடிய விளக்கியுள்ளார். இதன் கருத்தாவது:

ஆத்மா எப்போதுமே நித்ய முக்தனாக இருப்பது. அது அத்யாஸத்தைச் செய்யாது. அதற்கு, ஆரோபம் செய்யப்பட்ட பொருளின் குணங்களுடன் ஸம்பந்தமுமில்லை. ஜடமானதால் தேஹமும் அத்யாஸத்தைச் செய்யாது. பின் யார் அதைச் செய்தார்? என்றால் ஒருவரும் செய்யவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். பின் அது எப்படி வந்தது? எனில், எப்படியோ வந்தது; அது தோன்றுகிறது; அதை அழித்துவிடலாம். ஞானத்தால் அதை அழிக்கலாம். தன்னைத்தான் அறியாததாலேயே அத்யாஸம் தோன்றுகிறது. அது உண்மையில் இல்லாதது. விசாரித்துப்பார்த்தால் இல்லாமல் போவது. ஆகையால் இது எப்படி? ஏன் வந்தது? என்ற வினாக்கள் பயனற்றவை என்பதாகும்.

மாணவன், தான் எவ்வாறு மாறுபடாத கூடஸ்தகை இருத்தக் கூடும்? என்று ஐயம் கொள்கிறான்.

इत्युक्तः शिष्यः आह—भगवन्, अपगतः त्वत्प्रसादात् व्यामोहः । किंतु मम कूटस्थतायां संशयः । कथं ? शब्दादीनां स्वतस्सिद्धिः नास्ति अचेत-
नत्वात् । शब्द द्याकारप्रत्ययोत्पत्तेस्तु तेषां सिद्धिः । प्रत्ययानां इतरेतर-
व्यावृत्त-विशेषणानां नीलपीताद्याकारवतां स्वतस्सिद्धयसंभवात्, तस्मात् बाह्या-
कारनिमित्तत्वं गम्यते इति बाह्याकारवत्-शब्दाद्याकारत्वसिद्धिः । तथा
प्रत्ययानामपि अहंप्रत्ययालम्बनवस्तुभेदानां संहतत्वात् अचेतन्योपपत्तेः स्वार्थ-
त्व-असम्भवात् स्वरूपव्यतिक्त-ग्राहक-ग्राह्यत्वेन सिद्धिः शब्दादिवदेव । असं-
हतत्वे सति चैतन्यात्मकत्वात् स्वार्थोऽपि अहंप्रत्ययानां नीलपीताद्याकाराणां
उपलब्धेति विक्रियात्रानेव कूटस्थ इति संशयः ॥

பொருள் :—இவ்வாறு குரு கூற, மாணவன் சொல்கிறான் :—
ஐயா! தங்களது அருளால், நான் ஸம்ஸாரீ என்று கொண்டிருந்த
மயக்கம் நீங்கிவிட்டது. ஆனால் நான் விகாரமற்றவன் என்று
கூறியதில் ஐயம் உள்ளது. எப்படியெனில் :

சப்தம் முதலிய பொருள்கள் ஜடப்பொருள்கள். ஆகையால்
அவைகளுக்குத்தம்மட்டில் இருப்பு இல்லை. சப்தம் முதலிய பொருள்
களின் வடிவம் கொண்ட சித்த வருத்திகள் உண்டாவதாலேயே அந்த
வெளிப் பொருள்களுக்கு இருத்தல் என்பது ஸித்திக்கின்றது. நீலம்,
மஞ்சள் முதலிய வடிவம் கொண்ட சித்தவருத்தி அறிவுகள் ஒன்றோ
டொன்று வேறுபட்டவை; அவை அவ்வாறு வேறுபட்டிருப்பதா
லேயே, தாமாக அவைகள் ஸித்தித்தல் இயலாது. ஆகையால் சித்தத்
திற்கு வேறுக உள்ள வேறு வேறு வடிவான பொருள்களைக்காரண
மாகக்கொண்டே வேறு வேறு சித்தவருத்தி ஞானங்கள் உண்டா
கின்றன என்று அறிகிறோம். ஆகையால் “ வெளியே உள்ள
சப்தம் முதலிய வடிவங்களுக்கு ஒத்தவாறு வேறு வேறு சித்த வருத்தி
ஞானங்கள் உண்டாகின்றன ” என்று முடிவு ஏற்படுகிறது. அவ்
விதமே சித்தத்தில் தோன்றுகின்ற வேறு வேறு எண்ணங்களும்,
அநேகமாயும், சேர்ந்தும் இருப்பதால், அவை தம் பொருட்டிருப்பவை
யல்ல. அவற்றிற்கு ஸ்வப்ரகாச சைதன்ய வடிவமாயிருத்தல் பொருந்
தாது. ஏனெனில் அவைகள் உண்டாகி அழிகின்றன.

சப்தம் முதலியவைகள் எவ்வாறு தமக்கு வேறான சித்தவருத்தி
ஞானத்தால் ஸித்திக்கின்றனவோ, அவ்வாறே சித்தவருத்தி ஞானங்

களும், அவற்றிற்கு வேறுபட்டதும், அவற்றை விளக்குவதுமாகிய ஸாஷி அறிவால் ஸித்திக்கின்றன.

இந்த ஸாஷியாகிய ஆத்மா அறிவுவடிவானது; அநேக மாகாதது; தன் பொருட்டாக இருப்பது. அவ்வாறு இருப்பினும், அது, நீலம், மஞ்சள் முதலிய வடிவமான சித்த வ்ருத்திகளை அறிதல் என்ற செயலுடன் கூடி இருப்பதால் விகாரமுள்ளதே ஆகும். ஆகையால் “ஆத்மா கூடஸ்தநித்யம்” என்று நீங்கள் உரைத்ததில் எனக்கு ஐயம் ஏற்படுகிறது.

75

तं गुरुवाच—न युक्तः तव संशयः । यतः तेषां प्रत्ययानां नियमेन अशेषतः उपलब्धेरेव अपरिणामित्वात् कूटस्थत्वसिद्धौ निश्चयहेतुमेव अशेषचित्त प्रचारोपलब्धि संशयहेतुमात्य । यदि हि तव परिणामित्वं स्यात् अशेष-स्वविषय चित्त-प्रचारोपलब्धिः न स्यात् चित्तस्यैव स्वविषये । यथा च इन्द्रियाणां स्वविषयेषु । न च तथा आत्मनः तत्र स्वविषयैकदेशोपलब्धिः । अतः कूटस्थतैव तवेति ॥

பொருள் :—குரு மாணவனை நோக்கிக் கூறுகிறார் :—

நீ இவ்வாறு ஐயம் கொள்வது தகாது. ஏனெனில் நீ சித்தத்தின் எல்லா எண்ணங்களையும் மிச்சமின்றி அறிவதனாலேயே உனக்கு யாதொருமாறுதலும் இல்லை. நீ எல்லா சித்த வ்ருத்திகளையும் அறிவதே, உனது விகாரமற்ற தன்மைக்கு உறுதியான காரணமாகும். அப்படியிருக்க, அதையே “கூடஸ்தன இல்லையா” என்ற ஐயத்திற்குக் காரணமாகக் கூறுவது பொருந்தாது.

நீயும் சித்த வ்ருத்திகளைப்போல் மாறுவாயானால், எல்லாவகையான சித்த வ்ருத்திகளையும் அறிதல் என்பது உனக்குப் பொருந்தாது. சித்தம் எவ்வாறு ஒரே சமயத்தில் தனக்குரிய எல்லா விஷயங்களையும் அறியாதோ, பொறிகள் எவ்வாறு தமக்குரிய பொருள்களை ஒரே சமயத்தில் அறியாவோ, அவ்வாறு, மாறுபடும் நீ எல்லா சித்த வ்ருத்திகளையும் ஒரே சமயத்தில் அறிகிறவனாகமாட்டாய். சித்தத்தைப் போலும், பொறிகளைப் போலும் குறிப்பிட்ட சில பொருள்களை மட்டும் அறிதல் என்பது உனது இயல்பன்று. ஆகையால் நீ கூடஸ்தநித்யனே.

விளக்கம் :—தன் ஸந்நிதியில் நடைபெறும் எல்லாச் செயல்களையும் ஒரே காலத்தில் விளக்கமுறச்செய்யும் தீபம்போல, “ஆத்மாவும் தன் ஸந்நிதியில் நிகழும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரே சமயத்தில்

விளக்கும் ஸாஷி அறிவாக உள்ளது” என்ற உண்மையை மனத்தில் கொண்டு இவ்வாறு குரு கூறினார்.

76

மாணவன் கூறுகிறான் :—

तत्राह—उपलब्धिः नाम धात्वर्थः विक्रियैव उपलब्धुः कूटस्थात्मताच इति विरुद्धं ॥

பொருள் :—மாணவன் கூறுகிறான் ‘உப’ என்கிற உபஸர்க்கத் துடன் கூடிய ‘லப்’ என்ற வினைச்சொல்லின் பொருள், அறிபவனுடைய மாறும் ஒரு செயலையே குறிக்கும். அவ்விதமிருக்க, அறியும் ஆத்மாவைக் ‘கூடஸ்த நித்யம்’ என்று நீங்கள் கூறுவது வினைச் சொல்லின் பொருளுக்கு எதிரிடையானது. ஆகையால் அது பொருத்தமின்று.

77

“ ‘வினைச் சொல்லின் பொருள் செயலைத்தான் காட்டும்’ என்று ஊரையறை இல்லை. ஏனெனில் ஸ-உர்யன் ப்ரகாசிக்கிறான் என்று கூறும்போது மாருத ஒளிவடிவான ஸ-உர்யனிடத்திலும் ப்ரகாசிக்கிறது என்ற செயலை உபசாரமாகச் சொல்கிறோம். அவ்விதமே ‘ஆத்மா அறிகிறது’ என்று உரைக்கும்பொழுதும் செயல் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது” என்று குரு கூறுகிறார்.

न । धात्वर्थविक्रियायां उपलब्ध्युपचारात् । यो हि वौद्धः प्रत्ययः स धात्वर्थो विक्रियात्मकः आत्मनः उपलब्ध्याभास-फलावसान इति उपलब्धि शब्देन उपचर्यते । यथा छिदिक्रिया द्वैधीभावफलावसानेति धात्वर्थेन उपचर्यते तद्वत् ॥

பொருள் :—நீ சொல்வது தவறு. வினைச்சொல்லின் பொருளாகிய செயலினிடத்தில் அறிதல் என்ற சொல் உபசாரமாக வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. புத்தியின் வருத்தியே வினைச்சொல்லின் பொருள். அது செயல்வடிவமான ஒரு மாறுதலே. அது ஆத்மாவின் ஆபாஸ அறிவால் விளக்கம் பெற்றுப் பொருள்களை விளக்குவதால் அதன் செயல் “அறிகிறது” என்ற சொல்லால் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. மாருத வடிவத்துடன் கூடிய ஒரு கத்தியுடன் பொருந்தும் பழம் இரு துண்டாகிறது. ஆனால் கத்தி வெட்டுகிறது என்று கத்தியிடம் வெட்டுதல் வினை உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. அதுபோல ஆத்ம ஸந்நிதியில் பொருள்கள் விளங்குவதால், ஆத்மா அறிகிறது என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

விளக்கம் :— அறிவு என்பது வெளிப்பொருளின் தர்மமும்; சித்தத்தின் தர்மமும். ஏனெனில் வெளிப்பொருளும் சித்தமும் ஜடமானவை. எனினும் அழிவற்ற அறிவான ஆத்மாவினிடம் சித்தம் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் அது ஆத்மசைதன்யத்துடன் கலந்து வெளிப்பொருள்களை வந்தடைவதால் சித்தம் அறிகிறது என்று உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. உண்மையில் அறிவு என்பது ஒருசெயலன்று; அது ஆத்மாவின் மாறாத ஒரு தன்மை.

யथाचिदिक्रिया என்ற தொடரின் பொருள்:—கத்தி வெட்டுகிறது என்பதில், வெட்டுதல் என்பது இரண்டாக்குதல் ஆகும். இங்கு இரண்டாதல் என்பது செயலின் பயன், அதுவே சித் என்ற சொல்லின் பொருள், மோதுதல் என்பது வினை, அதனால் ஏற்படுவது இரண்டாதல் என்ற பயன். இங்கு செயலின் பயனைக் காட்டும் சித் என்ற சொல், செயல் என்ற பொருளில் உபசாரமாக வழங்கப்படுகிறது, அதுபோல, உபலப்தி என்ற பயனைக்குறிக்கும் சொல், தாதுவின் பொருளான செயலில் உபசரித்துக் கூறப்படுகிறது.

78

इत्युक्तः शिष्यः आह—ननु भगवन् मम कूटस्थत्व-प्रतिपादनं प्रति असमर्थो दृष्टान्तः कथं चिदिः छेद्यविक्रियावसाना उपचर्यते यथा धात्वर्थत्वेन, तथा उपलब्धिशब्दः उपचरितोऽपि धात्वर्थो बौद्धप्रत्ययः आत्मनः उपलब्धि विक्रियावसानश्चेत् नात्मनः कूटस्थतां प्रतिपादयितुं समर्थः ॥

பொருள் :—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மாணவன் உரைக்கிறான் :—

ஐயா! நீங்கள் உரைத்த உதாஹரணம் எனது கூடஸ்தத்தன்மையை விளக்குவதற்கு ஏற்றதன்று. எப்படி யென்றால், கத்தியினிடத்தில் வெட்டுதல் என்ற வினைச்சொல்லின் பொருள், உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டதாக இருக்கலாம். அது பொருந்தும். ஏனெனில் பழம் இரு துண்டாதல் என்ற மாறுதலை முடிவில் அடைகிறது. அவ்விதமே சித்த விருத்தியினிடத்தில் அறிகிறது என்ற தாதுவின் பொருள் உபசாரத்தால் சொல்லப்படுவது பொருத்தமானது. ஆனால் அறிதல் என்கிற ஒரு மாறுதலை ஆத்மா முடிவில் அடைவதால், ஆத்மாவின் கூடஸ்தத்தன்மையை விளக்க நீங்கள் கூறிய எடுத்துக்காட்டு ஏற்றதன்று.

விளக்கம் :—கத்தியைக்கொண்டு வெட்டுகிறவனிடம் மாறுதல் இன்றியமையாது இருக்கும். அதுபோல சித்தத்தை வைத்துக்

கொண்டு எல்லாவற்றையும் அறிகிற ஆத்மாவினிடமும் மாறுதலிருக்கும் என்பது மாணவனின் கருத்து.

79

गुरुवाच—सत्यमेवं स्यात् यदि उपलब्धि-उपलब्धोः विशेषः । नित्योपलब्धिमात्र एव हि उपलब्धा, नतु तार्किकसमय इव अन्या उपलब्धिः अन्यः उपलब्धा च ॥

பொருள் :—குரு விடையளிக்கிறார் : அறிபவனான ஆத்மாவிற்கும் அறிவிற்கும் வேறுபாடு இருக்குமானால் நீ கூறுவது உண்மையாகும். ஆனால் அதுதானில்லை. உண்மையில், அறிபவனான ஆத்மா அறிவு வடிவமாகவே உள்ளான். தார்க்கிகர்கள் கூறுவது போல் அறியும் ஆத்மா வேறு, அறிவு வேறு என்பது நமது கொள்கையன்று.

80

மாணவன் ஐயம் கொள்கிறான் :

ननु उपलब्धिफलावसानो धात्वर्थः कथमिति ॥

பொருள் :—ஆத்மா விகாரமற்றது எனின் அதனிடம், எவ்வாறு, அறிதல் என்ற பயனை முடிவாகக்கொண்ட வினைச்சொல்லின் பொருள் பொருந்தும்?

81

குரு பதில் கூறுகிறார் :—

उच्यते मृणु उपलब्ध्याभासफलावसान इत्युक्तं किं न श्रुतं तत् त्वया, नतु आत्मा विक्रियोत्पादनावसान इति मया उक्तं ॥

பொருள் :—ஆத்மா, அறிகிறது என்ற இடத்தில் அறிதல் என்பது செயலன்று. அது ஒளியே. அந்த ஒளிவிளக்கம் ஆபாஸம் எனப்படும். அது அந்தக்கரணம் என்ற உபாதியால் ஏற்பட்டது. ஆத்மாவே அந்தக்கரணமாகிய உபாதியால் பொருள் விளங்குதற்குக் காரணமாயிருக்கும்போது அது ஆபாஸன் என்று கூறப்படுகிறது. அதுவே உபலப்தி என்ற சொல்லின் பொருள். அதைப் பலமாக உடையதாக ஆத்மா கூறப்படுகிறதே அன்றி, “அறிதல் என்ற செயலைப் பலமாகக் கொண்டது ஆத்மா” என்று நான் கூறவில்லை. இதை நீ அறியவில்லை போலும். உபலப்தி என்று கூறப்படுவது ஒளிவிளக்கமேயன்றி, அது ஒரு செயலின் பலமன்று.

விளக்கம் :—உண்மையில் அறிவு என்பது செயலினால் உண்டாகும் ஒரு புதிய பலமன்று. ஆத்மாவாகிய அறிவுப் பொருள் சித்த வருத்தியாகிய உபாதியுடன் கூடி விளங்குவதால், சித்தவருத்தி மாறும்போது தானும் மாறியதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆகையால் சித்தவருத்தியுடன் கூடிய அறிவை வினைச்சொல்லின் பொருளாகிய செயலால் ஏற்படும் பயன் என்று உபசாரமாகக் கூறுகிறோம். உண்மையில் அறிவு மாறாதது. சித்தவருத்தியே மாறுவது. இந்த மாறாத அறிவே ஆத்மவடிவம். அது சித்தவருத்தியுடன் பொருள் விளக்கத்திற்குக் காரணமாகும்போது, அதற்குப் ப்ரமாதா என்று பெயர். கர்மேந்த்ரியங்கள், அந்தக்கரணம், ப்ராணன் இவற்றுடன் கலந்து ஆத்மசைதன்யம் விளங்கும்போது, அதற்குக் கர்த்தா அல்லது செய்பவன் என்று பெயர். புண்யங்களாலும் பாபங்களாலும், இன்பதுன்பங்களாக அந்தக்கரணம் மாறுதலை அடையும்போது அதனுடன் கலந்து நிற்கும் ஆத்மசைதன்யம் போக்தாவாகிய அனுபவிக்கிறவன் என்று கூறப்படுகிறது. எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்மஸந்நிதியில் விளங்கும்போது அது ஸாக்ஷி என்ற பெயரைப்பெறுகிறது. இவ்வாறு மாறாத ஆத்ம அறிவு உபாதிகளால் மாறுவதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆகையால் அது கர்த்தா, போக்தா முதலிய பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. உண்மையில் ஆத்மா மாறுபாடற்றது. கூடஸ்தமானது. நித்யமானது. ஆத்மா அறிகிறது என்றால், “ஆத்ம ஸந்நிக்யில் எல்லாப் பொருள்களும், அந்தக்கரணத்தின் வாயிலாக ஒளிவிளக்கம் பெறுகின்றன” என்று அறிதல்வேண்டும்.

82

शिव्य उवाच—कथं तर्हि कूटस्थे मयि अशेष-स्वविषय-चित्तप्रचारो-
पलब्धत्वं इत्याथ ॥

பொருள் :—மாணவன் வினவுகிறான் :—ஐயா! கூடஸ்தனாயும், நித்யனாயுமுள்ள எனக்கு, எல்லாப் பொருள்களையும் வ்யாபிக்கும் சித்த வருத்திகளை விளக்கும் தன்மை உண்டு என்றீர். அது எவ்வாறு பொருந்தும்?

83

तं गुरुवाच—सत्यमोचं, तेनैव कूटस्थतां अब्रुवं तव ॥

பொருள் :—குரு அவனை நோக்கிக் கூறுகிறார் :—ஆம் உண்மை; அவ்வாறு கூறினேன். எல்லா வகையான சித்த வருத்திகளையும் விளக்குவதனாலேயே ஆத்மசைதன்யம் மாறுபாடு அற்றது என்பதை உனக்குக் கூறினேன்.

விளக்கம் :—குறிப்பிட்ட பொருளைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஆத்மா விளக்குமானால் அது அந்தக்கரணத்தைப்போல மாறுதலை உடையதாகும். எல்லாப் பொருள்களையும் எக்காலத்திலும் ஒரே வடிவமாக இருந்துகொண்டு ஸாக்ஷியாகி விளக்குவதாலேயே அது கூடஸ்த நித்யமாகிறது.

84

மாணவன் வினவுகிறான் :

यद्येवं भगवन् कूटस्थ-नित्योपलब्धि-स्वरूपे मयि शब्दाद्याकार-बौद्धप्रत्य-
येषु च मत्स्वरूपोपलब्ध्याभासफलावसानवत्सु उत्पद्यमानेषु कस्त्वपराधो मम ?

பொருள் :—ஐயா! நான் எந்நாளும் மாறுபாடற்றதும், அழிவற்றதுமாகிய அறிவுவடிவாய் இருக்கும்பொழுது, என் ஸந்நிதியில் சப்தம் முதலிய பொருள்களின் வடிவம்கொண்ட சித்தவ்ருத்திகள், என் ஸ்வரூப அறிவின் ப்ரதிபிம்பமாகிய ஆபாஸசைதன்யத்துடன் உண்டாகுமேயானால், அப்போது அதனால் எனக்கு வரும் குற்றம் யாது?

85

குரு பதில் கூறுகிறார்.

सत्यं नास्ति अपराधः । किंतु अविद्यामात्रस्तु अपराध इति प्रागेव
अवोचं ॥

பொருள் :—நீ கூறுவது உண்மை, உனக்கு யாதொரு குற்றமுமில்லை. ஆனால் அவித்யைமட்டும்தான் குற்றம் என்று முன்பே நான் சொன்னேன்.

86

மாணவன் வினவுகிறான் .

यदि भगवन् सुषुप्ते इव मम विक्रिया नास्ति, कथं स्वप्नजागरिते ।

பொருள் :—ஐயா! நல்ல உறக்கத்தில் நான் எவ்வாறு மாறுதலின்றி உள்ளேனோ, அதுபோலவே எப்போதும் எனக்கு மாறுதலில்லை என்றால், எவ்வாறு எனக்கு ஸ்வப்நமும் விழிப்பும் பொருந்தும்?

87

“அவை அனுபவிக்கப்படுவதாலேயே ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல என்று உணர்க” என்று குரு கூறுகிறார்.

तं गुरुवाच—किन्तु अनुभूयेते त्वया सततं ॥

பொருள் :—குரு அவனை நோக்கிக் கூறுகிறார் :—அவ்விரு நிலைகளும் உன்னாலுள் எப்பொழுதும் அனுபவிக்கப்படுகின்றன.

88

முன்னுரை :—ஸததம் என்ற சொல் நாடோறும் தொடர்பாக என்ற பொருளில் குருவினால் கூறப்பட்டது. மாணவன் அதை அறியாமல் எப்போதுமே தொடர்ச்சியாக என்று அதற்குப் பொருள் கொண்டு சொல்கிறான்.

बाढं अनुभवामि । किन्तु विच्छिद्य विच्छिद्य नतु सततं ॥

பொருள் :—ஆம். நான் அவற்றை அனுபவிக்கிறேன். ஆனால் எப்போதும் அனுபவிக்கவில்லை. விட்டு, விட்டு அனுபவிக்கிறேன்.

89

तं गुरुयाच—तर्हि आगन्तुके त्वेते । न तवात्मभूते, यदि तव आत्मभूते चैतन्यस्वरूपवत् स्वतः सिद्धे संतते एव स्यातां । किञ्च स्वप्नजागरिते न तव आत्मभूते । व्यभिचारित्वात् वस्त्रादिवत् । नहि यस्य यत् स्वरूपं तत् तद्व्यभिचारि दृष्टं । स्वप्नजागरिते तु चैतन्यमात्रत्वात् व्यभिचरतः । सुषुप्ते चेत् स्वरूपं व्यभिचरेत् तन्नष्टं नास्तीति वा बाध्यमेव स्यात् आगन्तुकानां अतद्र्माणां उभयात्मकत्वदर्शनात्, यथा धनवस्त्रादीनां नाशो दृष्टः स्वप्न भ्रान्तिलब्धानां तु अभावो दृष्टः ॥

பொருள் :—குரு அவனை நோக்கிக் கூறுகிறார். அப்படியானால் விழிப்பு நிலை, ஸ்வப்நநிலை இவ்விரண்டும், புதியனவாய் வந்தவை. அவை உன் வடிவமாகா. உன் வடிவைச் சேர்ந்தவைகளாகுமானால், உன்னிடம் இயல்பாய் அமைந்துள்ள அறிவுத் தன்மைபோல, அவைகளும் இடைவிடாமல் உன்னிடம் அமைந்திருக்கவேண்டும். எவ்வாறு ஆடை முதலியவை உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதால் உன் ஸ்வரூபமில்லையோ, அவ்வாறே, விழிப்பும் கனவும் உன்னை விட்டுப் பிரிவதால் உன் வடிவத்தைச் சேர்ந்தவைகளல்ல.

ஒரு பொருளுக்கு எது ஸ்வரூபமோ, அது அப்பொருளைவிட்டு நீங்குவதை நாம் கண்டதில்லை. நல்ல உறக்கத்தில் நீ அறிவாக மட்டுமே விளங்க, அப்போது நனவும் கனவும் இல்லாமல் போகின்றன. உறக்கத்தில், நனவும் கனவும் உன்னை விட்டு விலகுவதால், அவற்றை அழிந்தவை என்றே இல்லாதவை என்றே தள்ளிவிட வேண்டும். ஏனெனில், ஒரு பொருளின் தர்மங்களாக இல்லாதவைகளும், வந்து செல்பவைகளும் ஆகிய நிலையிலுள்ள பொருள்கள்,

அழிவதையும், இல்லாமல் போவதையும் கண்டிருக்கிறோம். நம் முடன் சேர்ந்து விலகும், செல்வம் ஆடை முதலியவைகள் எவ்வாறு நாசமடைவதைக் கண்டிருக்கிறோமோ அவ்வாறே நம்முடன் சேர்ந்து விலகும், கனவு மயக்கங்களால் தோன்றும் பொருள்களும் இல்லாமல் போவதைக் கண்டிருக்கிறோம்.

90

மாணவன் ஐயம் கொள்கிறான்.

नन्वेवं भगवन् चैतन्यस्वरूपमपि आगन्तुकं प्राप्तं । स्वप्न-जागरितयोः
इव सुषुप्ते अनुपलब्धेः । अचैतन्यस्वरूपो वा स्यामहं ॥

பொருள் :—ஐயா! அப்படியானால் அறிவுத்தன்மையும் என்னுடன் சேர்ந்து பின் விலகுவதாகத்தான் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் நனவிலும் கனவிலும் எவ்வாறு அறிவு காணப்படுகிறதோ, அவ்வாறு அது உறக்கத்தில் காணப்படவில்லை. ஆகையால் நான் அறிவற்ற ஐடவடிவமாகவும் இருத்தல் கூடும்.

91

குரு கூறுகிறார் :—

न पश्य तदनुपपत्तेः । चैतन्यस्वरूपं चेत् आगन्तुकं पश्यसि पश्य ।
नैतत् वर्षशतेनापि उपपत्त्या कलयितुं शक्नुमो वयं, अन्यो वा अचैतन्योऽपि ।
संहतत्वात् पारार्थ्यं अनेकत्वं नाशित्वं च न केनचित् उपपत्त्या वारयितुं शक्यं ।
अस्वार्थस्य स्वतः सिद्धयभावात् इति अबोचाम । चैतन्यस्वरूपस्य तु आत्मनः
स्वतः सिद्धेः अन्यानपेक्षत्वं न केनचित् वारयितुं शक्यं, अभ्यभिचारात् ॥

பொருள் :—நீ, கவனித்துப்பார். உண்மைப் பொருளின் இயல்பை நன்கு ஆலோசிப்பாயானால், கேவல அறிவு வடிவான அதை, சேர்ந்து விலகும் பொருளாகக் கூறல் இயலாது. நீ உபாதியற்ற கேவல சைதன்யத்தை, சேர்ந்து விலகும் பொருளென்று சொல்கிறாயா? அல்லது கண் முதலியவைகளின் மூலம் ஏற்படும் சித்த வ்ருத்தியுடன் கூடிய அறிவை, சேர்ந்து விலகும் தன்மையுள்ளது என்று கூறுகிறாயா? நீ அவிவேகத்தால், கேவல அறிவுப் பொருளை, சேர்ந்து விலகும் இயல்புள்ளதாக அறியலாம். ஆனால் நல்ல ப்ரமாணங்களுடன் கூடிய யுக்தியால் ஆராயும் நாங்கள் நூறு ஆண்டுகளானாலும், கேவல அறிவுப்பொருளை, போக்கு வரவுடன் கூடியிருப்பதாய் ஒரு நாளும் அறிதல் முடியாது. வேறு எவரும் அவ்

விதம் அறிதல் இயலாது. அறிவு போக்குவரவுடன் கூடியதானால், அதை அவ்வறிவாலேயே அறிதல் முடியாது. ஆகையால், போக்குவரவுடன் கூடிய அறிவை அறிவதும், அழிவற்றதும், மாறுதலற்றது மாகிய மற்றொரு அறிவை எல்லா நிலைகளிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். வேதமும் அவ்விதமே கூறுகிறது.

கண் முதலிவற்றால் ஏற்படும் புத்தி விருத்தியுடன் கூடிய அறிவோ உபாதிகளின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அது பிறர் பொருட்டுள்ளதாகும். கூட்டுப் பொருளாகும். அநேகமாகும். அழிவதாகும். விருத்தி ஞானங்களின் இந்த இயல்புகளை, எந்த ந்யாயங்களாலும் யுக்திகளாலும் மாற்றல் முடியாது. பிறர் பொருட்டுள்ளதாகும் இந்த சித்தவ்ருத்தி அறிவு தன் விளக்கமற்றது என்று முன்னமே உரைத்திருக்கிறோம். கேவல அறிவான ஆத்மாவின், தானே விளங்கும் தன்மையையும், தன் விளக்கத்திற்கு மற்றொன்றை எதிர்பாராமல் இருக்கும் இயல்பையும் யாராலும் மறுத்துக்கூறல் முடியாது. ஏனெனில் கேவல அறிவு வடிவமாகிய ஆத்மா என்றும் மாறாத பொருள்.

92

மாணவன் மறுபடியும் ஐயம் கொள்கிறான்.

ननु व्यभिचारो दर्शितो मया सुषुप्ते न पश्यामीति ॥

பொருள் :—ஐயா! உறக்கத்தில் நான் யாதொன்றையும் அறியவில்லை என்று என்னால் அனுபவிக்கப்படுவதால், அந்த உறக்கத்தில் அறிவு ஆத்மாவிடமிருந்து விலகுகிறது என்று ஏற்கனவே யான் கூறியுள்ளேன்.

93

குரு விடை தருகிறார் :—

न व्याहृतत्वात् । कथं व्याघातः ? । पश्यतस्तव न पश्यामीति व्याहृतं वचनं । नहि कदाचित् भगवन् सुषुप्ते मया चैतन्यं अन्यद्वा किञ्चित् दृष्टं । पश्यन् तर्हि सुषुप्ते त्वं । यस्मात् दृष्टमेव प्रतिषेधसि न दृष्टिं । या तव दृष्टिः तत् चैतन्यमिति मयोक्तं । यथा त्वं विद्यमानदा न किञ्चित् दृष्टमिति प्रतिषेधसि सा दृष्टिः त्वच्चैतन्यं । तर्हि सर्वत्र अव्यभिचारात् कूटस्थनित्यत्वं सिद्धं स्वत एव न प्रमाणापेक्षं । स्वतः सिद्धस्य हि प्रमातुः अन्यस्य प्रमेयस्य परिच्छित्तिं प्रति प्रमाणापेक्षा । या तु अन्या नित्या परिच्छित्तिः अपेक्ष्यते अन्यस्य अपरिच्छित्ति-

रूपस्य परिच्छेदाय, साहि नित्यैव कूटस्था स्वयं ज्योतिःस्वभावा, आत्मनि प्रमाणत्वे प्रमातृत्वे वा न तां प्रति प्रमाणापेक्षा, तस्वभावरत्वात् । यथा प्रकाशनं उष्णत्वं वा लोहोदकादिषु परतः अपेक्षते अग्न्यादित्यादिस्यः अतस्वभावत्वात् न अग्न्यादित्यादीनां तदपेक्षा सर्वदा तस्वभावत्वात् ॥

பொருள் :—நீ கூறுவது பொருத்தமற்றது. அது சரியன்று, எவ்வாறு பொருத்தமற்றதெனின், உறக்கத்தில் அறிவுடன் இருந்து கொண்டே “நான் அறியவில்லை” என்று நீ கூறுவது பொருத்தமற்ற சொல்லாகும்.

“ஐயா! உறக்கத்தில் என்னை அறிவோ அல்லது வேறு எந்தப் பொருளோ அறியப்படவில்லையே” என்றால் கேள் :

உறக்கத்தில் ஒன்றையும் அறியவில்லையென்றால், நீ அந்த நிலையில் அறிவுடன் கூடியே இருக்கிறாய். எப்படியென்றால், அந்நிலையில் நீ அறியப்படும் பொருளையே இல்லையென்கிறாய்; அறிவை இல்லையென்று மறுக்கவில்லை. அழிவற்ற எந்த அறிவின் பலத்தால் “நான் உறக்கத்தில் ஒன்றையும் அறியவில்லை” என்று மறுக்கிறாயோ, அந்த அறிவே உன்னுடைய ஸ்வரூப சைதன்யம். இவ்வாறு நிரூபித்தால், என்றுமே தன் வடிவ இயல்பிலிருந்து அது மாறாமல் இருக்கிறது. ஆகையால் அறிவின் வடிவாகிய உனக்கு “கூடஸ்த நித்யத்தன்மை” தானாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த ஆத்ம சைதன்யம், தான் விளங்குவதன் பொருட்டு வேறு யாதொரு ப்ரமாணத்தையும் எதிர்பார்க்காது.

தானாகவே விளங்கும் ப்ரமாதாவாகிற அறிபவன் தனக்கு வேறுகிய பொருள்களை அறிவதற்குப் பொறிகள் முதலிய கருவிகளை நாடுகிறான். அறிவுவடிவமற்ற, மற்ற ஜடப்பொருளை அறிவதற்கு எந்த மூல அறிவு இன்றியமையாததாய் உள்ளதோ, அந்த மூல அறிவானது, அழிவற்றதாகும். மாறுபாடு இல்லாததாகும். தானாகவே விளங்கும் ஒளியுள்ளதாகும். ‘அது அறிவு வடிவானது’ என்ற விஷயத்திலும், ‘அது நிச்சயமாக இருக்கிறது’ என்றறிவதற்குரிய ப்ரமாண விஷயத்திலும், ‘அதை அறிபவன் இவன்’ என்று கூறக் கூடிய ப்ரமாத்ரு விஷயத்திலும், வேறு ப்ரமாணமோ வேறு ப்ரமாதாவோ தேவையில்லை. ஏனெனில், அந்த ஆத்ம அறிவு, தானே பிற எல்லாவற்றையும் விளக்கும் ஒளி வடிவாக விளங்குகிறது.

இரும்பிற்கு ஒளிவிடும் தன்மையும், நீருக்குச்சூடும் தன்மையும் முறையே நெருப்பாலும் ஸூரியனாலும் ஏற்படுகின்றன. இரும்புக்கும் நீருக்கும், ஒளியும் சூடும் தன்னியல்பல்ல. ஆனால் நெருப்பும்

பிற்கும் ஸ-உர்யனுக்கும், சூடு ஒளி இவைகளை உண்டாக்க மற்ருரு பொருளின் தேவை, யில்லை. ஏனெனில் அவை சூடு, ஒளி இவற்றை இயல்பாகவே கொண்டு இருக்கின்றன. அதுபோல ஆத்மா, அறிவைத் தன் இயல்பாகக் கொண்டுள்ளதால் எல்லா நிலைகளிலும் எக்காலத்திலும் அவ்வறிவு அதைவிட்டு அகலாது. ஆத்மாவினிடம் அறிவை உண்டாக்க வேறு பொருளின் தேவை, இல்லை.

94

மாணவன் ஆக்ஷேபிக்கின்றான்.

अनित्यत्वे एव प्रमा स्यात् न नित्यत्वे इति चेत् ॥

“அறிவு, ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் பயனாகும்” என்று கூறப் படுகிறது. அது அழிவுள்ளதாய் இருந்தால்தான் அதை ‘ப்ரமை’ எனலாம். அறிவு நித்யமாய் இருக்குமானால் அது எவ்வாறு ப்ரமையாகும் ?

விளக்கம் :— “மனத்தாலும் பொறிகளாலும் உண்டாகும் அறிவுகளை ப்ரமை என்று கூறுகிறோம்” என்பது மாணவனின் எண்ணம்.

95

குரு பதில் கூறுகின்றார் :

न अवगतेः नित्यत्व-अनित्यत्वयोः विशेषानुपपत्तेः । नहि अवगतेः प्रमात्वे अनित्या अवगतिः प्रमा न नित्या इति विशेषः अवगम्यते ॥

பொருள் :— நீ கூறுவது சரியன்று. பொறிகளால், குடஅறிவு, ஆடை அறிவு முதலிய அழியும் அறிவுகள் ஏற்படும்போதும், சித்தவ்ருத்திகள் இல்லாதபோது மாறாமல் ஆத்ம அறிவு விளங்கும்போதும், ஆத்மாவின் அழிவற்ற ஞானத்தன்மையில் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லை. ப்ரமை என்ற சொல்லின் பொருள் அறிவு என்பதாகும். “அநித்ய அறிவுதான் ப்ரமை, நித்ய அறிவு ப்ரமையன்று;” என்று கூறுவதற்கு, யாதொரு சிறப்பான காரணமும் இல்லை.

விளக்கம் :— கடலின் நீர் மாறிவரும் அலைகள் வடிவமாகத் தோன்றும்பொழுது, அவற்றுடன் கலந்த நீரும் மாறுபட்டதாகத் தோன்றுகிறது. நீர் அலைகளுடன் கலந்து தோன்றும்போதும், அலைகள் அடங்கியிருக்க, கடல் மாத்திரமாய்த் தோன்றும்போதும், அந்த நீரின் நித்யத் தன்மைகளில் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லை. அவ்விதமே, ஆத்ம அறிவு சித்தவ்ருத்திகளுடன் கலந்து தோன்றும் போதும், சித்தவ்ருத்திகள் அடங்கியிருக்க, கேவல அறிவு மாத்திர

மாய்த் தோன்றும் போதும், அதனுடைய நித்யத்தன்மைகளுக்கு வேறுபாடில்லை.

96

மாணவன் கூறுகிறான் :—

नित्यायां प्रमातुः अपेक्षाभावः । अनित्यायां तु यत्नान्तरित्वात्
अवगतिः अपेक्ष्यते इति विशेषः स्यादिति चेत् ॥

பொருள் :— அறிபவனாகிய ஆத்மா அழியாத அறிவாயிருந்தால், அவனை அறிய ப்ரமாணங்களின் தேவை, இல்லை. அறிபவனை அறித்ய அறிவாக ஏற்றுக்கொண்டால், ப்ரமாணங்களின் மூலமாக ஞானம் ஏற்படவேண்டியிருப்பதால் அவற்றின் தேவை, உண்டு. இவ்வித வேற்றுமைகள் இருப்பதால், எப்படி ப்ரமாதாவாகிய ஆத்ம சைதன்யத்தை நித்யமாகவே ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

97

குரு கூறுகிறார் :—

सिद्धा तर्हि आत्मनः प्रमातुः स्वतः सिद्धिः प्रमाणनिरपेक्षतयैवेति ॥

பொருள் :— அவ்வாறெனில், அழியாத அறிவு ப்ரமாணங்களை எதிர்நோக்காது என்று நீ கூறினால், அத்தகைய ஆத்ம வடிவையே யாம் ஏற்பதால், ப்ரமாதாவாகிய ஆத்ம யாதொரு ப்ரமாணத்தையும் எதிர்பாராது, தானாகவே விளங்குகிறது. அதை யாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

98

“ஆத்மா, தான் விளங்க, ப்ரமாணங்களை எதிர்நோக்குவதில்லை,” என்ற குருவின் மொழியை, மாணவன், “ஆத்மா, தான் விளங்க ப்ரமாணங்களின் இன்மையை எதிர்பார்க்கிறது” என்ற பொருளில் ஏற்றுக்கொண்டு வினவுகிறான். “நீங்கள் ஆத்மா, தான் விளங்க, ப்ரமாணமின்மையை எதிர்பார்க்கிறது.” என்று கூறுகிறீர்கள். “ஆத்மா நித்யம் ஆகையால் ப்ரமாணத்தின் இன்மையை எதிர்நோக்குதலும் அதற்குப் பொருந்தாதே” என்று மாணவன் எண்ணுகிறான். அதற்கு விடை வருமாறு :—

अभावेऽपि अपेक्षाऽभावः नित्यत्वात् इति चेत् । न । अवगतेरेव आत्मनि
सद्भावात् इति परिहृतमेतत् ॥

பொருள் :— ஆத்மா நித்யமானதால், அது விளங்குவதற்கு ப்ரமாணங்களின் இன்மையையும் அது எதிர்பார்க்காது என்று நீ எண்ணினால் அது தவறு. நான் கூறியதை நீ தவறாக அறிந்து கொண்டாய். ஆத்மா தானே இருப்பது; அது தனது இருப்பிற்கு யாதொரு ப்ரமாணத்தையும் எதிர்பார்க்காது என்ற என் சொல்லால், ஆத்மா,

ப்ரமாணங்களின் உண்மையையோ, இல்லாமையையோ யாதொன்றையும் எதிர்பாராமல் தானே விளங்குகிறது என்று உணர்தல் வேண்டும். ஆத்மாவினிடம், அழியாத அறிவு எப்போதும் ஸ்வரூபமாக அமைந்து உள்ளது என்பதால், முன்பே இதற்கு ஸமாதானம் கூறப்பட்டுள்ளது.

99

ஆத்மாவிற்கு ப்ரமாணங்களின் அபேகை இல்லை என்ற கருத்து வேறு முறையில் விளக்கப்படுகிறது.

प्रमातुश्चेत् प्रमाणापेक्षासिद्धिः कस्य प्रमित्सा स्यात् । यस्य प्रमित्सा स एव प्रमाता अभ्युपगम्यते । तदीया च प्रमित्सा प्रमेयविषयैव न प्रमातृविषया । प्रमातृविषयत्वे अनवस्था प्रसङ्गात् । प्रमातुः तदिच्छायाश्च तस्यापि अन्यःप्रमाता तस्याप्यन्य इति । एवमेव इच्छायाः प्रमातृविषयत्वे प्रमातुः आत्मनः अव्यवहितत्वाच्च प्रमेयत्वानुपपत्तिः । लोकेहि प्रमेयं नाम प्रमातुः इच्छा-स्मृति-प्रयत्न-प्रमाणजनमव्यवहितं सिद्धयति नान्यथा । अवगतिः प्रमेयविषया दृष्टा । नच प्रमातुः प्रमाता स्वस्य स्वयमेव केनचित् व्यवहितः कल्पयितुं शक्यः इच्छादीनां अन्यतमेनापि । स्मृतिश्च स्मर्तव्यविषया न स्मर्तृविषया । तथा इच्छायाः इष्टविषयत्वमेव न इच्छावद्विषयत्वं । स्मर्तृ-इच्छावत्-विषयत्वेऽपि हि उभयोः अनवस्था पूर्ववत् अपरिहार्या स्यात् ॥

பொருள் :— அறிபவனான ஆத்மா, ப்ரமாணங்களின் செயல்களை அபேகித்து, இருப்பவனாக அறியப்படுவானேயானால், அந்த ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அறிய விரும்புகின்றவன் யார்? எவன் ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அறிய விரும்புகிறானோ அவனே ப்ரமாதா என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறான். அவன் தனக்கு வேறான பொருள்களையே அறிய விரும்புவான். தன்னையே அறிய விரும்புதல் என்பது அவனுக்குப் பொருந்தாது. ப்ரமாதாவாகிய அறிபவன், அறியப்படும் பொருளாகவேண்டுமானால், ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு இந்த ப்ரமாதாவை அறியவிரும்பும் மற்றொரு அறிபவனை ஒப்புக்கொள்ளல் நேரும். ஏனெனில் அறிபவனும், அறியப்படுவதும் ஒரே பொருளாதல் தகாது. ஆகையால் இந்த ப்ரமாதாவை அறிய மற்றொரு ப்ரமாதாவையும், அவனையறிய வேறொரு ப்ரமாதாவையும் ஏற்க வேண்டி வருமாகையால் அநவஸ்தை என்ற தவறு ஏற்படும்.

இவ்வாறே ப்ரமாதாவை அறியவிரும்புகிறவனையும், அவன் கொண்டுள்ள விருப்பினையும் ஒப்புக்கொண்டால், இவனை அறிய வேண்டுமென்று விரும்பும் மற்றொரு ப்ரமாதாவையும், ஒப்பவேண்டும்.

இவ்விதம் ப்ரமாதாவிற்கும் அவன் கொண்டுள்ள விருப்பத்திற்கும் அநவஸ்தை ஏற்படும்.

ப்ரமாதாவாகிய தான், தன்னிலிருந்து பிரிந்து நிற்காதவனாகையால் அவன் ஒருநாளும் ப்ரமேயமாகிய அறியப்படும் பொருளாக ஆகமாட்டான். உலகில் அறியப்படும் பொருள்கள் அறிபவனைக் காட்டிலும் விலகியனவாய் இருந்து கொண்டு, விருப்பம், நினைவு, முயற்சி, கருவிகளின் உதவி ஆகிய இவற்றால் நிலைபேற்றை அடைகின்றன. வேறு வகையால் அவைகள் இருப்பை அடைவதில்லை. ஆகையால் ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அறிதல் என்பது ப்ரமாதாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளை விஷயமாகக் கொண்டது என்பது யாவரும் கண்டதொன்றாகும்.

“ப்ரமாதாவாகிய அறிபவன், தன்னிடமிருந்து தானே விலகி இருப்பவனாகவும், விருப்பம், நினைவு முதலியவற்றால் அடையத்தக்கவனாயும் உள்ளவன்.” என்று கூறுதல் முடியாது. நினைவு என்பது எப்போதும் நினைக்கப்படும் பொருளைப்பற்றிக் கொண்டதாகவே இருக்கும். நினைப்பவனாகிய தன்னைப்பற்றியதாக இராது. அது போலவே, விருப்பம் என்பது விரும்பப்படும் பொருளைப் பற்றியதாகவே இருக்கும்; விரும்புகின்றவனைப் பற்றியதாக இராது. நினைவும் விருப்பமும், நினைப்பவனையும், விரும்புகிறவனையும் பற்றியதாக இருக்குமானால் முன்போல அந்த இரண்டிற்கும் அநவஸ்தை என்ற குற்றம் நீக்க முடியாததாக இருக்கும்.

100

மாணவன் ஆகேபிக்கின்றான்.

ननु प्रमातृ-विषयावगत्यनुत्पत्तौ अनवगत एव प्रमाता स्यादिति चेत् ॥

பொருள் ;— ப்ரமாதாவான ஆத்மாவை ப்ரமாணங்களால் அறிதல் இயலாது என்றால், அந்த ஆத்மா எப்பொழுதும் அறியப்படாத பொருளாகவே இருக்குமல்லவா? எனில்,

101

न, अवगन्तुः अवगतेः अवगन्तव्यविषयत्वात् अवगन्तुविषयत्वे च अनवस्था पूर्ववत् स्यात् । अवगतिश्च आत्मनि कूटस्थनित्यात्मज्योतिः अन्यतः अनपेक्षैव सिद्धा अग्न्यादित्याद्युष्ण-प्रकाशवत् इति पूर्वमेव प्रसाधितं । अवगतेः चैतन्यात्मज्योतिषः स्वात्मनि अनित्यत्वे आत्मनः स्वार्थताऽनुपपत्तिः कार्यकारण संघातवत् संहतत्वात् पाराध्यं दोषवत्त्वं च अवीचाम । कथं । चैतन्यात्मज्योतिषः स्वात्मनि अनित्यत्वे स्मृत्यादिव्यवधानात् सान्तरत्वं । ततश्च तस्य चैतन्य

ज्योतिषः प्रागुत्पत्तेः प्रध्वंसाच्चोर्ध्वं आत्मन्येव अभावात् चक्षुरादीनामिव संहत-
त्वात् पारार्थ्यं स्यात् । यदा च तदुत्पन्नं आत्मनि विद्यते न तदा आत्मनः
स्वार्थत्वं । तद्भावाभावापेक्षाहि आत्मानात्मनोः स्वार्थत्वपरार्थत्वसिद्धिः ।
तस्मात् आत्मनः अन्यनिरपेक्षमेव नित्यचैतन्य-ज्योतिष्ट्वं सिद्धं ॥

பொருள் :— நீ கூறுவது சரியன்று. அறிபவனின் அறிவு அறியப்படும் பொருளையேதான் அறியும். அறிபவனையே அறிய மானால் முன்சொல்லியவாறு அநவஸ்தை வரும். “நெருப்பு, பகலவன் இவற்றிற்கு சூடும், ஒளியும் மற்றொன்றால் ஏற்படுவதன்றி இயல்பாகவே எவ்வாறுள்ளனவோ, அவ்வாறே ஆத்மாவினிடம், மாருத தும் அழிவற்றதுமாகிய அறிவொளி, இயல்பாகவே எந்நாளமிருக்கிறது. அந்த ஒளி மற்றொன்றால் அமையாமல் தானாகவே அமைந்துள்ளது” என்று முன்னமே நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆத்மாவினிடமுள்ள ஒளிமயமான அறிவுவடிவம் அநித்யமாக இருக்குமானால், தன் பொருட்டே தன்னில் நிலைபெற்றிருத்தல் என்பது அதற்குப்பொருந்தாது. உடல், பொறிகள் ஆகிய இவற்றின் கூட்டம் போல, ஆத்மாவும் பலவற்றின் தொகுதியாகும். அதனால் பிறர் பொருட்டிருப்பதாகவும், மாசுகள் கொண்டதாகவும் இருக்க நேரும்” என்றும் முன்பே கூறியுள்ளோம்.

எப்படியெனில், ஆத்மாவினிடம் சைதன்யஒளி அநித்யமாகுமேயானால், அந்த அறிவொளி நினைவு முதலிய செயல்களின் மூலம் ஏற்படுவதால், அது விட்டு விட்டு ஏற்படுபவதாகும். அவ்வாறானால், அந்த அறிவொளி உண்டாவதற்கு முன்னும், அழிந்த பிறகும் ஆத்மாவினிடம் இல்லாததால், அந்த ஆத்மா கண் முதலியவைகள் போல், ஜடப்பொருளான பலவற்றின் தொகுதியாகும், அது பிறர் பொருட்டிருப்பது என்றுமாகும். அறிவு புதிதாய் உண்டாகி ஆத்மாவினிடம் இருக்குமேயானால், அப்பொழுது ஆத்மா தன் பொருட்டு இருப்பது என்பது தகாது. அநாத்மப் பொருள்கள் பலவின் தொகுதியானதால், “அவை அழிவுள்ள ஒளியை அடைந்து பிறர்பொருட்டானவை” என்று யாவருமறிவர். ஆத்மாவோ பலவின் தொகுதியாகாது. அது அழியாத அறிவொளியுடன் கூடியது ; தன் பொருட்டேயுள்ளது ; ஆகையால் மற்ற யாதொன்றையும் எதிர்பாராமலேயே ஆத்மா, நித்ய சைதன்ய ஒளி வடிவானது என்ற முடிவு ஏற்படுகிறது.

102

மாணவன் ஐயம் கொள்கிறான்.

ननु एवं सति असति प्रमाश्रयत्वे कथं प्रमातुः प्रमातृत्वं ॥

பொருள் :— ஐயா! ப்ரமாதாவாகிய அறிபவன் அழிவற்ற அறிவு வடிவமானால், அழிவுறும் ப்ரமைக்கு இடமாதல்முடியாது. அவ்வாறானால் அவனுக்கு ப்ரமாத்ருத்வம் என்பது எவ்வாறு ஏற்படும்?

விளக்கம் :— “அறித்ய அறிவுகளுக்கு இடமாக இருப்பவனே ப்ரமாதா” என்பது மாணவனின் எண்ணம்.

103

குரு கூறுகிறார் :

उच्यते—प्रमायाः नित्यत्वे अनित्यत्वे च रूपविशेषाभावात् । अवगतिर्हि प्रमा । तस्याः स्मृतीच्छादिपूर्विकायाः अनित्यायाः कूटस्थनित्याया वा न स्वरूप-विशेषो विद्यते । यथा धात्वर्थस्य तिष्ठत्यादेः फलस्य गत्यादि-पूर्वकस्य अनित्यस्य अपूर्वस्य नित्यस्य वा रूपविशेषो नास्तीति तुल्यो व्यपदेशः दृष्टः, तिष्ठन्ति मनुष्याः तिष्ठन्ति पर्वताः इत्यादि । तथा नित्यावगतिस्वरूपेऽपि प्रमातरि प्रमातृत्वव्यपदेशः न विरुद्ध्यते फलसामान्यात् इति ॥

பொருள் :— அறிவு நித்யமானாலும், அநித்யமானாலும் அதன் தன்மையில் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லை. அறிவேதான் ப்ரமை. இந்த அறிவு, நினைவு, விருப்பம் இவற்றை முன்னிட்டு அநித்ய வடிவாய்த் தோன்றினாலும், அல்லது அவற்றை எதிர்பாராத கூடஸ்த நித்யமாய் இருந்தாலும் இதன் தன்மையில் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லை.

நிற்பது என்கின்ற வினையின்பொருளாகிய அசையாமலிருத்தல் என்றநிலை, ஒரு செயலுக்குப் பிறகு அநித்யமாய்ப் புதிதாய் உண்டானாலும், அல்லது நித்ய அசல வடிவாய் அமைந்திருந்தாலும், அசையாமலிருத்தல் என்ற தன்மையில் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லை. மனிதர்கள் நிற்கிறார்கள் என்றும், மலைகள் நிற்கின்றன என்றும், அசைவன, அசையாதவை ஆகிய பொருள்களிடையே ஸமமாகச் சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

அதுபோல அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மா, தனியே கேவல அறிவு வடிவமாயிருந்தாலும், அல்லது ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றை முன்னிட்டு, சித்த வ்ருத்தியுடன் கூடிய அநித்ய அறிவு வடிவம் போல் தோன்றினாலும், ப்ரமாதா என்று கூறப்படுவதில் தவறென்றுமில்லை. ஏனெனில் அறிவு என்ற பயன் இருநிலைகளிலும் ஸமமாய் இருக்கிறது.

விளக்கம் :— அந்தக் கரணம் ஜடமாயிருப்பதால் அது அறிவிற்கு இடமாகாது. கூடஸ்த ஆத்மா மாறுபாடில்லாமலிருப்பதால்

அறிவுக்குக் கர்த்தாவாகாது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்கோ, அந்தக் கரணத்துக்கோ, நேரியவழியில் ப்ரமாத்ருத்வம் உண்டெனல் தகாது. ஆத்மாவில் அந்தக்கரணத்தின் அத்யாஸத்தால், நானறிகிறேன் என்ற வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. உண்மையாகத் தனியான ஆத்மா விற்கும் அறியும் தன்மை இல்லை. தனியான அந்தக்கரணத்திற்கும் அறியும் தன்மை இல்லை. இரண்டும் சேர்ந்ததாகிய ஜீவனுக்கு அறியும் தன்மை விளங்குகிறது. இவ்வாறிருக்கும்போது, தானே ஒளிவடிவாயிருக்கும் தனி அறிவிற்கு அறியும் தன்மை உண்டா? என்ற ஐயத்திற்கே இடமில்லை. அதற்கு அறியும் தன்மை இல்லை தான். எனினும் உபசாரமாக ப்ரமாதா என வழங்கப்படுகிறது.

104

ஆத்ம அறிவிற்கு, அந்தக்கரண உபாதியின்மூலம் ப்ரமாதா வாக இருக்கும் தன்மை கூறப்பட்டது. கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மையும் உபாதியாலேயே அதற்கு ஏற்படுகிறது என்பது இப்போது விளக்கப்படும். அதற்கேற்ற வினாவை மாணவன் எழுப்புகிறான்.

**अत्राह शिष्यः- नित्यावगतिस्वरूपस्य आत्मनः अविक्रियत्वात् कार्य-
करणैः असंहत्य तक्षादीनामिव वास्यादिभिः कर्तृत्वं नोपपद्यते । असंहतस्वभावस्य
च कार्यकरणोपादाने अनवस्था प्रसज्यते । तक्षादीनां तु कार्यकरणैः नित्यमेव
संहतत्वं इति वास्याद्युपादाने नानवस्था स्यादिति ॥**

பொருள் :— இங்கு மாணவன் கூறுகிறான். தச்சன் முதலிய வர்கள் உளி முதலியவற்றுடன் கூடியிருந்து கர்த்தாவாகிறார்கள். அதுபோல் ஆத்மா கர்த்தாவாகாது. ஏனெனில் ஆத்மா அழியாத அறிவுவடிவம். அது யாதொரு மாறுபாட்டினையும் அடையாது. அது உடலுடனும் பொறிகளுடனும் உண்மையான தொடர்பையும் அடைவதில்லை. அது அஸங்கமாயிருப்பது. ஆகையால் அது கர்த்தாவாகாது.

ஆத்மா அஸங்கனாலும் மற்றொன்றின் மூலம் உடல்பொறி முதலியவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு செயலாற்றுகிறான் எனில் அநவஸ்தை ஏற்படும். எப்படியெனில் ஆத்மா எதன் மூலம் உடலைப்பற்றுகிறானோ, அதைப்பற்ற இன்னொரு கருவிவேண்டும். அந்த இன்னொரு கருவியைப்பற்ற மற்றொரு கருவி வேண்டும். இவ்வாறு அநவஸ்தை வரும். தச்சன் முதலியவர்களோ எப்போதும், உடலுடனும் பொறிகளுடனும் கூடியிருப்பவர்கள். ஆகையால், அவர்கள் உளி முதலியவைகளை எடுத்துச் செயலாற்றும் விஷயத்தில் அநவஸ்தை ஏற்படாது. ஆகையால் ஆத்மா எப்படி கர்த்தாவாகும்?

குரு விடையளிக்கிறார்.

इहतु असंहतस्वभावस्य करणानुपादाने कर्तृत्वं नोपपद्यते इति करणं उपादेयं, तदुपादानमपि विक्रियैवेति तत्कर्तृत्वे करणान्तरं उपादेयं, तदुपादानेऽपि अन्यत् इति प्रमातुः स्वातन्त्र्ये अनवस्था अपरिहार्या स्यात् इति । न च क्रियैव आत्मानं कारयति अनिर्वर्तितायाः स्वरूपाभावात् । अथ अन्यत् आत्मानं उपेत्य क्रियां कारयतीति चेत् । न । अन्यस्य स्वतस्सिद्धत्वाविषयत्वाद्यनुपपत्तेः । नहि आत्मनः अन्यत् अचेतनं वस्तु स्वप्रमाणकं दृष्टं । शब्दादि सर्वमेव अवगति फलावसान-प्रत्यय-प्रमितं सिद्धं स्यात् । अवगतिश्चेत् आत्मनः अन्यस्य स्यात् । सोऽपि आत्मैव असंहतः स्वार्थः स्यात् न परार्थः । न च देहेन्द्रिय-विषयाणां स्वार्थतां अवगन्तुं शक्नुमः अवगत्यवसान-प्रत्ययाऽपेक्ष-सिद्धिदर्शनात् ॥

பொருள் :— தச்சர்களுக்கு உள்ளதுபோல செயல்புரியும் தன்மை ஆத்மாவிடம் இல்லாதது. ஏனெனில் ஆத்மா யாதொன்றுடனும் கூடியிராதது. அது தச்சர் போன்ற கர்த்தாவாக இருப்பின் கரணங்களுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் செயலாற்றுவதாக இருத்தல் முடியாது. ஆகையால் கரணங்களுடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு தொடர்பு கொள்வதே ஆத்மாவினிடம் ஒரு மாறுதலை விளைவிக்குமானதால், அக்கரணத்துடன் தொடர்புகொள்ள வேறு ஒரு கரணத்தின் தொடர்பு வேண்டும். அவ்விதமே அஃதுடன் தொடர்பு கொள்ள மற்றொரு கரணத்தின் தொடர்பு வேண்டும். இவ்வாறு அநவஸ்தை, ஆத்மாவை ஸ்வதந்திர கர்த்தாவாக, தச்சர்களைப் போல அங்கீகாரம் செய்தால் ஏற்படும். அதைப்போக்கமுடியாது.

ஆத்மா, ஸ்வதந்திர கர்த்தா அன்று ; செயலே ஆத்மாவைத் தொழில் புரிவதில் தூண்டுகிறது என்று கூறுதலும் பொருந்தாது. ஏனெனில், உண்டாகாத செயலுக்கு இருப்பில்லையாதலால், அது ஆத்மாவைத் தூண்டாது. “முன் செய்த கர்மங்கள் அபூர்வ வடிவாயிருந்து கொண்டு, ஆத்மாவையடைந்து அதைச் செயலில் ஏவுகின்றன” என்று சொல்லுதலும் தகாது. ஏனெனில் ஆத்மாவைத் தவிர வேறொன்று, தன்னிருப்புடன் கூடியதாகவும், ஆத்ம அறிவுக்கு விஷயமாகாததாகவும் இருப்பது பொருந்தாது. ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் அறிவற்றது ஆகையால் தன்னிருப்புடன் கூடியதாய்க் காணப்பட்டதில்லை. சப்தம் முதலிய யாவும் சித்தவ்ருத்தியில் தோன்றும் அறிவினால் அறியப்பட்டு விளங்குகின்றன.

ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேரூயுள்ள ஈசன் அறிவுக்கிடமாக இருக்கிறனெனில், அந்த ஈசனும் ஆத்மாவாகவேதானிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அறிவாளியாயிருக்கும் ஈசன் மற்றொன்றுடன் கூடியில்லாதவன் ; தன்னிருப்புடன் கூடியவன் ; பிறர்பொருட்டாகாதவன். ஆகையால் அவனைக் கர்மங்கள் ஏவிவிடுதல் தகாது.

உடல், பொறிகள், பொருள்கள் ஆகியவை தம்பொருட்டு இருப்பவை அல்ல. அவை ஜடங்கள் ; அவைகள் சித்த வ்ருத்தியில் தோன்றும் அறிவாலேயே இருப்பன என்று கூறப்படுகின்றன. ஆதலால் அவை அறிவுக்கிடமாயிருப்பவையுமல்ல.

விளக்கம் :— செயல்புரியும் தன்மையாகிய கர்த்ருத்வம் இருவகைப்படும். ஒன்று கருவிகளின் துணை கொண்டு ஆற்றும் தன்மை. மற்றொன்று தன் ஸந்நிதியை மட்டும் துணை கொண்டு ஆற்றும் தன்மை. ஆத்மாவுக்கு முதல்வகையான கர்த்ருத்வம் உண்மையாகவே பொருந்தாது. எனினும் அந்தக்கரண உபாதியால் அது கர்த்தாபோல் தோன்றுகிறது, ஆத்ம ஸந்நிதியில் எல்லாம் நடைபெறுவதால், ஆத்மா தன் ஸந்நிதி மாத்திரத்தன்மையால் இரண்டாம் வகையில் கூறிய கர்த்தாவாகிறது என்று சொல்வது பொருந்தும். ஈசனுக்கு உலகைத் தோற்றுவித்தல் என்பதும் மாயையின் மூலமாகத்தான் உண்டு. உண்மையில் இல்லை.

106

“உடல் என்பது தானாகவே விளங்கும் பொருள். நான் மனிதன் என்பதை யாரும் பொறிகள் கொண்டு அறிவதில்லை. அது தானாக விளங்குகிறது என்பது அனுபவ முடிவு.” என்று மாணவன் ஐயம் கொள்கிறான்.

ननु देहस्य अवगतौ न कश्चित् प्रत्यक्षादि-प्रत्ययान्तरं अपेक्षते

பொருள்:— உடலை அறிவதற்கு ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய யாதொரு வ்ருத்தி அறிவையும் யாரும் எதிர்பார்ப்பதில்லையே.

107

குரு விடையளிக்கிறார்.

वाढं । जाग्रति एवं स्यात् । मृतिसुषुप्त्योस्तु देहस्यापि प्रत्यक्षादि प्रमाणापेक्षैव सिद्धिः । तथैव इन्द्रियाणां, बाह्या एव हि शब्दादयः देहेन्द्रिया-कार्परिणता इति प्रत्यक्षादिप्रमाणापेक्षैव हि सिद्धिः । सिद्धिरिति च प्रमाणफलं अवगतिं अत्रोचाम । साच अवगतिः कूटस्था स्वयंसिद्धाऽत्मज्योतिःस्वरूपेति च ।

பொருள் :— உண்மை; நனவில் அவ்விதம் தோன்றுகிறது. வருத்தி அறிவு இன்றி எப்போதுமே உடல் இருப்பதாய் அறியப் படுமானால், மரணத்திலும், உறக்கத்திலும்கூட உடல் இருப்பதாய் விளங்கவேண்டும். அப்படி விளங்குவதில்லை. ஆகையால் உடல் ஜடமானதே. அப்படியே பொறிகளும் ஜடமானவைகளே. அவைகள் தாமாக விளங்கமாட்டா. வெளியேயுள்ள சப்தம் முதலிய ஐந்து பூததன் மாந்தரங்களே, உடலாகவும், பொறிகளாகவும் மாறியுள்ளன. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினாலேயே அவைகள் ஸித்திக் கின்றன. ஸித்தித்தல் என்ற சொல், ப்ரமாண வ்யாபாரங்களின் பயனாகிய அறிவையே குறிக்கும் என்று முன்பே கூறியுள்ளோம். “அந்த அறிவு மாறுபாடு அற்றது. தன்னொளியுடன் இருப்பது. அது ஆத்ம வடிவமேயாகும்.” என்றும் கூறியுள்ளோம்.

விளக்கம் :— நனவில் உடல், கண் முதலிய பொறிகளை வேண்டாமலேயே விளங்குவதாய்த் தோன்றுவது, அவிவேகத்தாலேயே. உடலையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றுபடுத்திக்காணும் சித்தம் விழித்துக்கொண்டிருப்பதால், உடல் தானாக விளங்குவதுபோலத் தோன்றுகிறது.

108

अत्राह चोदकः । “अवगतिः प्रमाणानां फलं । कूटस्थानित्यात्मज्योतिः स्वरूपेति च विप्रतिषिद्धं” इत्युक्तवन्तमाह ॥

न विप्रतिषिद्धं । कथं तर्हि, कूटस्था नित्यापि सती प्रत्यक्षादिप्रत्ययान्ते लक्ष्यते तादर्थ्यात् । प्रत्यक्षादिप्रत्ययस्य अनित्यत्वे अनित्येव भवति । तेन प्रमाणानां फलमिति उपचर्यते ॥

பொருள் :— இவ்விஷயத்தில் வினவுகின்றவன், “ அறிவு என்பது ப்ரமாணங்களின் பயன் என்பதும், அது மாறுபாடின்றி அழியாது விளங்கும் ஆத்ம ஒளி வடிவம் என்பதும் ஒன்றே டொன்று முரண்படுமே” என்று உரைக்கின்றான். இவ்வாறு கூறிய வனை நோக்கிக் குரு கூறுகிறார்.

முரணாகாது. எப்படியென்றால் : ஆத்ம அறிவு, அழியாததாயும், மாறுபாடில்லாததாயும் இருந்தபோதிலும், கண் முதலிய பொறிகள் பல பொருள்களைப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் புத்திவ்ருத்தியில் அது விளங்குகிறது. அந்த புத்திவ்ருத்தி தோன்றித் தோன்றி மறைவதால் அஃதுடனிருக்கும் அறிவும் தோன்றித் தோன்றித் மறைவது போல் காணப்படுகிறது. ஆகையால் “ அறிவு, ப்ரமாணங்களால் உண்டாகும் பயன் ” என்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இப்போது மாணவன் தானறிந்தவாறு தனது அத்வைதஸ்வரூபத்தையும், த்வைதப் பொருள்களின் பொய்த்தன்மையையும் குருவினிடம் தெரிவிக்கிறான்.

यद्येवं भगवन् ! कूटस्थानित्यावगतिः आत्मज्योतिः-स्वरूपैव स्वयं सिद्धा, आत्मनि प्रमाणनिरपेक्षत्वात् । ततोऽन्यत् अचेतनं । संहत्यकारित्वात् परार्थं । येन च सुखदुःख-मोह-प्रत्ययावगतिरूपेण पाराध्यं तेनैव स्वरूपेण अनात्मनः अस्तित्वं नान्येन रूपान्तरेण । अतो नास्तित्वमेव परमार्थतः ।

यथा हि लोके रज्जुसर्पमरीच्युदकादीनां तदवगतिव्यतिरेकेण अभावो दृष्टः एवं जाग्रत्स्वप्नद्वैत-भावस्यापि तदवगतिव्यतिरेकेण अभावो युक्तः । एवमेव परमार्थतः भगवन् अवगतेः आत्मज्योतिषः नैरन्तर्यभावात् कूटस्थानित्यता अद्वैतभावश्च सर्व-प्रत्यय-भेदेषु अव्यभिचारात् । प्रत्यय-भेदाश्च अवगतिं व्यभिचरन्ति ।

यथा स्वप्ने नीलपीताद्याकार-भेदरूपाः प्रत्ययाः तदवगतिं व्यभिचरन्तः परमार्थतो न सन्तीत्युच्यन्ते । एवं जाग्रत्यपि नीलपीतादिप्रत्ययभेदाः तामेव अवगतिं व्यभिचरन्तः असत्यरूपाः भवितुमर्हन्ति । तस्याश्च अवगतेः अन्यः अवगन्ता नास्तीति न स्वेन स्वरूपेण स्वयमुपादातुं हातुं वा शक्यते, अन्यस्य च अभावात् ॥

பொருள் :— ஐயா! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி, மாறுபாடற்றதும், அழிவற்றதுமான அறிவு, ஆத்ம ஒளி வடிவமே. அது தானாக விளங்குகிறது. ஏனெனில் தன்னுடைய விளக்கத்திற்கு அது எந்த ப்ரமாணங்களையும் எதிர்பாராதது. ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற எல்லாம் அறிவற்ற ஜடங்கள். அவை பலவற்றின் தொகுதியாயிருப்பதால் பிறர்பொருட்டாகவே இருப்பவை. அவை, இன்பதுன்ப மயக்க வடிவமான சித்தவ்ருத்தி அறிவால் விளங்குகின்றன. ஆகையாலேயே அவை பிறர் பொருட்டாயுள்ளன. அந்த ஜடப்பொருள்களின் இருப்பும் சித்தவ்ருத்தி அறிவாலேயே ஸித்திக்கிறது. வேறுவகையில், அவை தாமாகவே இருப்புக் கொண்டவையல்ல. ஆகையால் அந்தப் பொருள்கள் உண்மையில் இல்லாதவைகளே.

உலகில் பழுதையில் தோன்றும் பாம்புக்கும், பாலைவில் தோன்றும் நீருக்கும், அவற்றை அறியும் அறிவைத்தவிர, வேறு

இருப்பு, காணப்படவில்லை. ஆகையால் அவை உண்மையாக இருப்பற்றவை; என்று ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம். அதுபோலவே கனவிலும் நனவிலும் தோன்றும் த்வைதப் பொருள்களுக்கும், அவைகளை அறியும் அறிவைத் தவிர, வேறு இருப்பு இல்லை என்று ஒப்புக் கொள்வது ஏற்றது. அவை உண்மையான இருப்பு அற்றவை. ஐயா! அவ்விதமே, ஆத்ம ஒளி இடைவிடாமல் விளங்குவதனாலும், மாறிமாறி வரும் எல்லாச் சித்தவ்ருத்திகளிலும் தான் மாறாமல் விளங்குவதாலும், அழிவற்றதாகவும், மாறுபாடற்றதாகவும், இரண்டற்றதாகவும் இருக்கிறது. அந்த நிலையான அறிவில் விஷய வடிவம் கொண்ட சித்தவ்ருத்திகள் தோன்றி மறைகின்றன.

கனவில், நீலம், மஞ்சள் முதலிய பற்பலபொருள்களின் வடிவமாய்த்தோன்றும் சித்தவ்ருத்திகள், அவற்றை அறியும் அறிவு, நிலையாய் இருக்க, அதில் தோன்றி மறைகின்றன. ஆகையால் அவைகள் உண்மையில் இல்லை என்று நாம் சொல்லுகிறோம். இவ்விதமே நனவில் காணப்படும், நீலம் மஞ்சள் முதலிய பற்பல பொருள் வடிவமாகத் தோன்றும் சித்தவ்ருத்திகள், அதே அறிவு, நிலையாய் நிற்க, அதில் தோன்றி மறைகின்றன. ஆகையால் இவைகளும் உண்மையில் இருப்பற்றவையாய் இருத்தல்வேண்டும். இந்த நிலையான அறிவை அறிவதற்கு மற்றொரு அறிவு இல்லாததால், இதைத் தன்னாலோ, மற்றொன்றினாலோ, விடவோ எடுத்துக் கொள்ளவோ இயலாது. வேறு ஒரு பொருள் இல்லாததால், இந்த அறிவுவடிவாகியுள்ள ஆத்மாவாகிய நான் நிறைந்தவனாவேன்.

110

குரு மாணவனின் உரையைக் ஏற்றுக்கொள்கிறார் :—

तथैवेति । एषा अविद्या यन्निमित्तः संसारो जाग्रत्स्वप्नलक्षणः तस्या अविद्यायाः विद्या निवर्तिका इत्येवं त्वं अभयं प्राप्स्यि नातः परं जाग्रत्स्वप्न दुःखमनुभविष्यसि संसारदुःखात् मुक्तोऽसीति ॥

பொருள் :— நீ சொல்வது உண்மையே. எந்த அவித்யையைக் காரணமாகக் கொண்டு, நினைவு, கனவு வடிவமான ஸம்ஸாரம் தோன்றுகின்றதோ, அந்த அவித்யையை வித்யை தான் போக்கும். அந்த ஆத்மவித்யையை நீ அடைந்து பயமில்லாத மோக்ஷநிலையை அடைந்துள்ளாய்; இதற்குப் பிறகு நனவினாலும் கனவினாலும் உண்டாகும் துன்பங்களை அனுபவிக்கமாட்டாய்; பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுதலை அடைந்தவனாவாய்.

111

ओमिति

பொருள் :— மாணவன் குருவின் சொல்லை ஆமென்று ஏற்றுக் கொண்டு உள்ளடங்கினான்.

இரண்டாம் பாகாணம் முடியும்.

अथ परिसंख्यानप्रकरणं तृतीयम् ॥

அடிக்கடி விசாரணை செய்து அறிதல் என்னும் மூன்றாம் பகுதி.

இரண்டாம் பகுதியில், “தன் ஸ்வரூபத்தை உறுதியாக அறிந்துள்ளவனுக்கு முறையாக மேற்கொள்ளவேண்டிய செயலொன்று மில்லை” என்பது விளக்கப்பட்டது. அவ்வாறு அறிவு பெற்ற சில பெரியோர்களுக்கும், உலகப்பொருளைப்பற்றிய வாஸனையின் காரணத்தால், அசையாத தீபம் போன்று உண்மையறிவு நிலை பெற்றதாக இராமல் போய்விடும். அவர்களுடைய மெய்யறிவை நிலைபெறச் செய்யும் பொருட்டு, சில சிந்தனைச்செயல்களை, மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று இந்த மூன்றாம் பகுதியில் பகவத்பாதர் வலியுறுத்துகிறார்.

112

मुमुक्षूणां उपात्तपुण्यापुण्यक्षयणपराणां अपूर्वानुपचयार्थिनः परि
संख्यानमिदमुच्यते । अविद्याहेतवो दोषाः वाङ्मनः-काय-प्रवृत्तिहेतवः—
प्रवृत्तेश्च इष्टानिष्टमिश्रफलानि कर्माणि उपचीयन्ते इति तन्मोक्षार्थं ॥

பொருள் :— தான் செய்த புண்ய பாபங்களைப் போக்கிப் புதியவையான புண்ய பாபங்களைச் செய்யாமல் இருக்கவிரும்பும், மோகஷவிருப்பம் கொண்டவர்களுக்கு “அடிக்கடி விசாரித்து அறிதல்” என்ற இந்த உபதேசம் அளிக்கப்படுகிறது. விருப்பு வெறுப்பு முதலிய மாசுகள் அவித்யையைக் காரணமாகக் கொண்டவை; அவைகள், மனம் மொழி மெய் இவற்றின் செயல்களுக்குக் காரணம். இவ்வாறு செயல்களைப் புரிவதால், விரும்பும் பயன், விரும்பாத பயன், இரண்டும் கலந்த பயன் ஆகியவற்றைத் தரும் கர்மங்கள் மேலும் மேலும் குவிக்கப்படுகின்றன. அவைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக இது உபதேசிக்கப்படுகிறது.

113

तत्र शब्दस्पर्शरूपरसगन्धानां विषयाणां श्रोत्रादिग्राहत्वात् स्वात्मनि
परेषु वा विज्ञानाभावः । तेषामेव परिणतानां, यथा लोष्टादीनां ।

श्रोत्रादिद्वारैश्च ज्ञायन्ते, येन च ज्ञायन्ते सः ज्ञातृत्वात् अतजातीयः, ते हि शब्दादयः अन्योऽन्य-संसर्गित्वात् जन्मवृद्धि-विपरिणामापक्षयनाशसंयोगवियोगा-विर्भाव-तिरोभाव-विकारविकारि-क्षेत्र-बीजाद्यनेक-धर्माणः सामान्येन च सुख-दुःखाद्यनेककर्माणः । तद्विज्ञातृत्वादेव तद्विज्ञाता सर्वशब्दादि-धर्म-विलक्षणः ॥

பொருள் :— சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய பொருள்கள், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய பொறிகளின் மூலம் ஆத்மாவால் உணரப்படுகின்றன. அவை உணரப்படுபவையாதலால், அவற்றிற்குத்தம்மையோ, தமக்கு வேறுபட்டவைகளையோ அறியும் திறமை இல்லை. ஐம்பூதங்களின் காரியங்களாகிய மண்ணுருண்டை முதலியவைகள் எவ்வாறு அறிவற்றவையோ, அவ்வாறே, ஐம்பூதங்களின் காரியங்களாகிய, சுவை, யொளி முதலிய பொருள்களும், மெய், வாய் முதலிய பொறிகளும் அறிவற்றவைகளே. காது, கண் முதலியவற்றின் மூலமாகவே ஓசை, ஒளி முதலியவை உணரப்படுகின்றன. எவன் அப்பொறிகளின் மூலம் அப்பொருள்களை உணர்கிறானோ அவன், பொறி, பொருள் ஆகிய இவற்றின் இனத்தைச் சேர்ந்தவனல்லன். ஏனெனில் அவன் அறிபவனாயிருக்கிறான். அறிபவன் அறியப்படும் பொருளினும் வேறுபட்டவனேயாவான்.

அந்த ஓசை முதலிய பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று கூடியிருப்பதால், பிறப்பு, வளர்ச்சி, மாறுதல், தேய்வு, அழிவு, சேர்க்கை, பிரிவு, தோற்றம், மறைவு, விகாரம், விகாரி, நிலம், விதை முதலிய பல இயல்புகளுடன் பொருந்தி உள்ளன. பொதுவாக அவைகள் இன்பம், துன்பம், மயக்கம் முதலியவற்றை உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. அப்பொருள்களை அறிவதனாலேயே, அறியும் ஸாக்ஷி, அந்த சப்தம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களினும் வேறுபட்டவன்; தூயவன்.

114

तत्र शब्दादिभिः उपलभ्यमानैः पीड्यमानो विद्वान् एवं परिसंचक्षीत ॥

பொருள் :— அறியப்படும் ஓசை முதலியவற்றால் துன்பத்தை அடையும் விவேகி, பின் வருமாறு அடிக்கடி விசாரித்து அறிதல் வேண்டும்,

115

शब्दस्तु ध्वनिसामान्यमात्रेण विशेषधर्मैर्वा, षड्जादिभिः प्रियैः, स्तुत्यादिभिः इष्टैः, अनिष्टैश्च असत्यवीभत्स-परिभवाक्रोशादिभिः वचनैः, मां दृक्स्व-

भावं असंसर्गिणं अविक्रियं अचलं अनिधनं अभयं अत्यन्तसूक्ष्मं अविषयं गोचरी-
कृत्य स्पष्टुं नैवार्हति असंसर्गित्वादेव मां । अत एव न शब्दनिमित्ता हानिः
वृद्धिर्वा ।

அதோ மாं கிம் கரिष்யதி ஸ்துதி-நிந்நாதி-பிரியாபிரியத்வாதி-லக்ஷண: ஶ்ஷட: ।
அவिवேகினம் ஹி ஶ்ஷடம் ஆத்மத்வெந கதம் பிரிய: ஶ்ஷடோ வர்ஷயெத் அபிரியத்ஷ ஶ்ஷபயெத் அவिवேகி-
த்வாத் । ந து மம விவேகின: வாலாஶ்ரமாத்ரமபி கர்துமுத்ஸஹதே இதி ॥

एवमेव स्पर्शसामान्येन तद्विशेषैश्च शीतोष्ण-मृदुकर्कशादि-ज्वरोदर
शूलादिलक्षणैश्च अप्रियैः प्रियैश्च कैश्चित् शरीरसमवायिभिः बाह्यागन्तुकनिमित्तैश्च
न मम काचित् विक्रिया वृद्धि-हानि-लक्षणा अस्पर्शत्वात् क्रियते व्योम इव
मुष्टिघातादिभिः ।

तथा रूप-सामान्येन तद्विशेषैश्च प्रियाप्रियैः स्त्रीव्यञ्जनादिलक्षणैः अरूप-
त्वात् न मम काचित् हानिः वृद्धिर्वा क्रियते ॥

तथा रस-सामान्येन तद्विशेषैश्च प्रियाप्रियैः मधुराम्ल-लवणकटुतिक्त-
कषायैः मूढबुद्धिभिः परिगृहीतैः अरसात्मकस्य मम न काचित् हानिः वृद्धिर्वा
क्रियते ।

तथा गन्ध-सामान्येन तद्विशेषैः प्रियाप्रियैः पुष्पाद्यनुलेपनादिलक्षणैः
अगन्धात्मकस्य न मम काचित् हानिः वृद्धिर्वा क्रियते—“अशब्दमस्पर्शमरूप-
मव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्” इति श्रुतेः ॥

பொருள்:—சப்தம், ஸாமான்ய ஒலி உருவாய் மட்டுமிருந்தாலும், அல்லது சிறப்பியல்புகளுடன் கூடிய ஷட்ஜம் முதலிய இனிய இசை வடிவமாகவோ, விரும்பத்தக்க, புகழ்மொழி வடிவமாகவோ, வெறுக்கத் தக்க பொய், பயமுறுத்தல், அவமதித்தல், அதட்டுதல் முதலிய வசன வடிவமாகவோ இருந்தாலும், அது என்னைத்தொடாது. ஏனெனில் நான் அறிவு வடிவன்; ஒரு பொருளுடனும் ஒட்டாதவன்; மாறுபாடில்லாதவன்; செயலற்றவன்; அழிவற்றவன்; பயமற்றவன்; மிகவும் நுண்மையை உடையவன்; விஷயமாகாதவன். நான் எப்பொருளுடனும் ஒட்டாமையாலேயே எந்த ஓசையும் என்னைத் தொடாது. ஓசையின் காரணமாக வரும் குறைவோ ஏற்றமோ எனக்கு ஏற்படாது.

ஆகையால், புகழ், இகழ், விருப்பம், வெறுப்பு முதலியவற்றின் வடிவமான ஓசை என்னை என்ன செய்யமுடியும்? பகுத்தறிவில்லாத எவன் சப்த தர்மங்களைத் தன்னில் ஏற்றிப் பார்க்கிறானோ,

அவனுக்கு விருப்பமான ஓசை ஏற்றத்தையும், வெறுப்பான சொல் தாழ்வையும் உண்டுபண்ணும். ஏனெனில் அவன் பகுத்தறிவற்ற வன். பகுத்தறிவுள்ள என்னிடம் எவ்வகை மொழியும், மயிர்க்காலின் முனையளவுகூட எந்த மாறுதலையும் விளைவிக்க இயலாது.

அவ்விதமே ஸ்பர்சமானது, ஸாமான்ய வடிவமாகவோ அல்லது குளிர், வெப்பம், மென்மை, வன்மை, காய்ச்சல், வயிற்றுவலி முதலிய விரும்பத்தக்கனவும், வெறுக்கத்தக்கவையுமரகிய சிறப்பியல்புகளுடன் கூடியதாகவோ இருத்தல் கூடும். எல்லாவகையான ஸ்பர்சங்களும் தாற்காலிகமான வெளிக்காரணங்களால் ஏற்பட்டு உடலுடன் கலந்தே இருக்கின்றன. கையால் குத்துவதால் ஆகாசத்திற்கு எவ்வாறு எந்த வகையான மாறுதலும் ஏற்படாதோ, அவ்வாறு எனக்கு ஸ்பர்சங்களால் எந்த வகையான மாறுதலோ, ஏற்றமோ, தாழ்வோ உண்டாகாது. ஏனெனில் நான் ஸ்பர்ச குணமற்றவன்.

அவ்வாறே ரூபமும், ஸாமான்ய வடிவமாகவோ, அல்லது அழகிய பெண், பொருள் முதலிய விரும்பத்தக்க வடிவாகவோ, வெறுக்கத்தக்க வடிவாகவோ, சிறப்பியல்புகளுடன் கூடியதாக இருத்தல்கூடும். நான் ரூபமற்றவனாகையால், எனக்கு எவ்வித ரூபத்தாலும் உயர்வோ தாழ்வோ ஏற்படாது.

அவ்விதமே சுவையும் ஸாமான்ய வடிவமாகவோ, அல்லது இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கசப்பு, கார்ப்பு முதலிய விரும்பத்தக்கனவும் வெறுக்கத்தக்கனவும் ஆகிய சிறப்பியல்புகளுடன் கூடியோ இருத்தல் கூடும். மயக்கமடைந்த புத்திகொண்டவர்கள் அவற்றில் பற்றுக்கொள்வர். அவற்றால் எந்த வகையான ஏற்றமோ தாழ்வோ எனக்கு இல்லை. ஏனெனில் நான் சுவை என்ற குணமற்றவன்.

அவ்வாறே நாற்றமும், ஸாமான்ய வடிவமாகவோ, அல்லது மலர் சந்தனம் முதலிய விரும்பத்தக்கனவும், வெறுக்கத்தக்கனவுமாகிய சிறப்பியல்புகளுடன் கூடியோ இருத்தல் கூடும். எந்த வகையான மணத்துடனும் தொடர்பற்ற எனக்கு அந்த மணத்தால் உயர்வும் தாழ்வும் ஏற்படா. இவ்வாறாக அடிக்கடி விசாரித்து நன்கு அறிதல் வேண்டும். வேதமும், “ஓசையற்றது, ஊறுகளற்றது, ரூபமற்றது, சுவையற்றது, மணமற்றது, அழிவற்றது, தேய்வற்றது” என்று ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

किं च ये एव बाह्याः शब्दादयः ते शरीराकारेण संस्थिताः तद्ग्राहकैश्च श्रोत्राद्याकारैः अन्तःकरण-द्वय-तद्विषयाकारेण च अन्योन्यसंसर्गित्वात् संहत-

त्वाच्च सर्वक्रियासु । तत्र एवं सति विदुषो मम न कश्चित् शत्रुः मित्रं उदासीनो वा अस्ति । तत्र यदि कश्चित् मिथ्याज्ञानाभिमानेन प्रियं अप्रियं वा प्रयुयुङ्क्षेत क्रियाफललक्षणं तन्मृषैव प्रयुयुङ्क्षते सः । तस्य अविषयत्वात् मम — अव्यक्तोऽयं अचिन्त्योऽयमिति स्मृतेः ।

तथा सर्वेषां पञ्चानामपि भूतानाम् अविकार्यः अविषयत्वात् “ अच्छेद्योऽयं अदाह्योऽयं ” इति स्मृतेः । यापि शरीरेन्द्रिय-संस्थानमात्रमुपलक्ष्य मद्भक्तानां विपरीतानां च क्रियाऽक्रियादि-प्रयुयुङ्क्षा तज्जाच्च धर्माधर्मादिप्राप्तिः सा तेषामेव नतु मयि अजरे अमृते अभये “ नैनं कृताकृते तपतः ” “ न कर्मणा वर्धते नो कनीयान् ” “ स बाह्याभ्यन्तरोद्यजः ” नलिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः ” इत्यादि श्रुति-स्मृतिभ्यः अनात्मवस्तुनश्च असत्त्वादिति परमो हेतुः । आत्मनश्च अद्वयत्वविषयाणि द्वयस्यासत्त्वात् यानि सर्वाणि उपनिषद्वाक्यानि विस्तरशः समीक्षितव्यानि-समीक्षितव्यानि इति ॥

பொருள் :— மேலும், வெளியில் எந்த சப்தம் முதலியவற்றையுடைய ஐந்து பூதங்களிருக்கின்றனவோ, அவைகளே உடல் வடிவாகவும், அவற்றை அறியும் கண் காது முதலிய பொறிகள் வடிவாகவும், மனம் புத்தி ஆகிய அந்தக்கரணத்தின் இருவடிவாகவும், அதனால் அறியும் பொருள் வடிவங்களாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. எப்படியெனில் இவைகளெல்லாம் பலவின் தொகுதிகளாகவும், ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவைகளாயும் எல்லாச் செயல்களிலும் அமைந்து இருக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து வேறுபட்ட, விகாரமில்லாத என் க்கு இவற்றுடன் யாதொரு தொடர்புமில்லை. இவ்வாறான என் க்குப் பகைவரோ, நண்பரோ, இரண்டுமற்றவரோ இல்லை. ஒருவன் அறியாமையால் பற்றினை யடைந்து, என் க்கு நன்மையை யோ தீமையை யோ செய்து, அச்செயலின் பயனை நான் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று நினைத்துச் செயலாற்றினால், அவனுடைய அச்செயல் வீணையாகும். ஏனெனில் அவனுடைய எந்தச் செயலுக்கும் நான் விஷயமாக மாட்டேன். “ இந்த ஆத்மா பொறிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது ” மனத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது.

அவ்விதமே நான் எதற்கும் விஷயமாகாததால் ஐம்பூதங்களும் என்னிடம் எந்த மாறுதலையும் விளைவித்தல்முடியாது. “ ஆத்மாவை வெட்டமுடியாது பொசுக்கமுடியாது ” என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. என்னுடைய அன்பர்களும், பகைவர்களும் என் உடல் தொகுதியை

நானென்றெண்ணி நற்செயலையும், தீச்செயலையும் செய்து அதனால் புண்ய பாபங்களை அடைகிறார்கள். அப்புண்ய பாபங்களின் பயன் அந்த அறியாதவர்களையே சேரும். அவர்களின் செயலால், மூப்பு, மரணம், பயம் இவையற்ற எனக்கு யாதொன்றும் ஏற்படாது.

“இந்த ஆத்மாவுக்குச் செயலாலோ செயலின்மையாலோ தாபம் ஏற்படாது”

“இந்த ஆத்மா செயலால் ஏற்றத்தையோ தாழ்வையோ அடைவதில்லை”

“ஆத்மா உள்ளும் வெளியும் நிறைந்தது; பிறப்பற்றது”

“ஆத்மா உலகத்துன்பங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது” என்றெல்லாம் வேதங்களும் ஸ்மருதிகளும் கூறுகின்றன.

“ஆத்மாவினும் வேறான பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை. அவற்றால் உண்மையாக இருக்கும் எனக்கு யாதொன்றும் ஏற்படாது” என்ற அடிப்படையான காரணத்தை எப்போதும் நன்கறிதல்வேண்டும். த்வைதப் பொருள்கள் உண்மையில் இருப்பற்றவை; ஆகையால் ஆத்மா இரண்டற்றது என்று எந்த உபநிஷத் வாக்கியங்கள் கூறுகின்றனவோ, அந்த எல்லா வாக்கியங்களையும் விரிவாக நன்கு ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்; ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

முன்றும் ப்ரகரணம் முடியும்.

வசனப்பகுதி முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதரவர்கள் அருளிய

உபதேசஸாஹஸ்ரீ

செய்யுள் பகுதி.

उपोद्घातप्रकरणम् ॥ १ ॥

முன்னுரைப்பகுதி

ஸ்ரீபகவத்பாதர் வேதாந்தப் பொருளை வசனநடை வடிவான நூலில் சுருக்கமாக முன்பு உபதேசித்தார். அப்பெரியோர், தாம் வசனநூலில் கூறிய பொருளையே செய்யுள் நூலில் மிகவிரிவாக விளக்க விரும்பி இந்நூலை இயற்றத்தொடங்கினார். முதலில் தாம் இயற்றும் நூலில் கூறப்படும் பரதத்வத்தை வணங்குதல் மூலமாக மங்கல வாழ்த்துக் கூறுகிறார்.

1

चैतन्यं सर्वगं सर्वं सर्वभूतगुहाशयम् ।

यत् सर्वविषयातीतं तस्मै सर्वविदे नमः ॥

பொருள் ;— எந்தப் பரம் பொருள், அறிவே வடிவாக உள்ளதோ, எங்கும் நிறைந்துள்ளதோ, எல்லாமுமாக உள்ளதோ, எல்லா உயிர்களின் புத்தியாகிய குறையில் ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறதோ, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதோ, எல்லா வற்றையும் அறிந்ததாய் உள்ளதோ, அந்தப்பரம் பொருளுக்கு வணக்கம்.

விளக்கம் :— “ பரம்பொருள், நல்லறிவுள்ள மக்களைப்போல தன்னிடமுள்ள அறிவால் எல்லாவற்றையும் அறிகின்றது.” என்பது இங்கே கருத்தன்று. அதுவே அறிவு வடிவாக உள்ளது. அது சூரியன் போல் ஸந்நிதி மாத்திரத்தினாலேயே எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குகிறது என்ற கருத்தைக்காட்ட “சைதன்ய” என்று கூறப்பட்டது. இதே காரணத்தால்தான் அப்பொருள் “சர்வவित” என்றும் கூறப்படுகிறது.

அம்மெய்ப்பொருள், அணுவின் அளவினதாகவோ, அல்லது உடலின் அளவினதாகவோ இல்லை. அது எல்லையற்றதாய் எங்கு முள்ளது என்ற கருத்து “சர்வம்” என்ற சொல்லால் விளக்கப்படுகிறது.

எங்குமுள்ளது என்றால், எங்கும் என்ற இடம் வேறு, உள்ளது என்ற பொருள் வேறு, எனவே பரம்பொருளுக்குப் பிற்பொருளால்

அளவிடப்படும் தன்மை வந்துவிடும் என்ற கருத்தை நீக்குவதற்கு “ சர்வ ” என்ற அடைமொழி கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த எல்லாமுமாய் அப்பரம்பொருள் விளங்குகிறது என்பது கருத்து. அது எல்லா வற்றிற்கும் முதற்காரணமாக இருப்பதால் எல்லாமுமாகவே உள்ளது. முதற்காரணமும் கார்யமும் வேறல்ல.

அப்பரம் பொருள் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறன்று என்பதை “ சர்வமூதகுஹாய ” என்ற தொடர் குறிக்கும். “ உலகினை உண்டாக்கி அதனுள் தானே புகுந்தது ” என்று வேதம் கூறுகிறது.

“பரம்பொருள் எல்லா உயிர்களின் புத்தியிலும் இருக்குமானால் அது மனத்தால் அறியப்படும் தன்மையைப் பெறும். அதுவே எல்லாமும் என்றால் பரம்பொருள் உலக வடிவாக உள்ளது என்ற பொருளும் ஏற்படும்” என்ற ஐயத்தை “ சர்வவியயாதி ” என்ற தொடர் போக்கும். அவித்யை, அதன் காரியங்கள் ஆகிய எல்லாப் பொருளுக்கும் அப்பாற்பட்டது என்பது அத்தொடரின் பொருள். ஆத்மாவைத் தவிர ஏனைய பொருள்கள் யாவும் மாயையின் பரிணாமங்களே ஆகும். அந்தக்கரணமும் மாயையின் காரியமே. அது தன் விளக்கத்துக்குக் காரணமான ஸாக்ஷியாகிய பரம்பொருளை, தான் அறிவதற்குத் திறமையுடையதன்று, ஏனெனில் அதுவே பரம்பொருளால் விளக்கமுறுகின்றது.

இங்கு, இந்த ச்லோகத்திற்கு, ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்ற மஹா வாக்யப் பொருளை, தாத்பர்யமாகக் கூறுவது பொருந்தும். அது இந்த நூலுக்கு விஷயம். சைதன்யஸ்வரூபஸ்திதியே பயன். அதை விரும்புகிறவன் அதிகாரி. நூலுக்கும், பொருளுக்கும், விளக்குதலும், விளக்கப்படுதலுமாகிய தொடர்பு உள்ளது. அதுவே ஸம்பந்தம். இவ்வாறு அநுபந்த சதுஷ்டயம், இங்குள்ளதென அறியலாம்.

2

வேதங்களின் முக்கியமான கருத்து, “ ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை விளக்குவதே ” என்பதை விரிவாகக்கூற விரும்பிய பகவத்பாதர், முதலில் கர்மகாண்டத்திற்கும், ஞானகாண்டத்திற்குமுள்ள முறை வைப்பினைக்கூறுகிறார்.

समापद्य क्रियाः सर्वाः दाराभ्याधानपूर्विकाः ।

ब्रह्मविद्यामथेदानीं यत् वेदः प्रथमम् ॥

பொருள் ;—வேதம், தன் கர்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்டவையும், மனைவி, அக்னி முதலிய ஸாதனங்களைக்கொண்டு செய்யத்தக்கவையுமான எல்லா நற்செயல்களையும், செய்து முடிக்கும்படி மக்களைப் பணித்து, அவ்வாறு செய்து முடித்து ஸாதனசதுஷ்டயங்களையும் பெற

றுள்ள அதிகாரியான மனிதனுக்கு மோக்ஷத்திற்கு நேர் ஸாதனமான ப்ரஹ்ம வித்யையைத் தன் ஞானகாண்டத்தின் மூலம் விளக்கத் தொடங்குகிறது.

விளக்கம் :—“ கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு நேர் ஸாதனங்களாகா ; அவைகள் பயன் கருதிச் செய்யப்படுமானால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அழியும் பயன்களைத் தரும் ; பயன் கருதாமல் அவை செய்யப்பட்டால் மனத்தூய்மையை உண்டாக்கி அதன் மூலம் உண்மையறிவுக்குக் காரணமாகும் ” என்ற கருத்துக்கள் இங்கே குறிக்கப்படுகின்றன. இங்கு ‘அஃ’ என்ற சொல் “ஸாதனசதுஷ்டயங்களைப் பெற்ற பிறகு” என்ற பொருளில் வந்தது. ஸாதன சதுஷ்டயங்களாவன : விவேகம், வைராக்கியம், சமம் தமம் முதலிய அறுவகையான குணங்கள், மோக்ஷமடையும் விருப்பம் என்பனவாகும். “ஒன்றுள்ள ஆத்ம அறிவே மோக்ஷத்திற்கு நெருங்கிய ஸாதனம். அந்த அறிவு கர்மங்கள் முதலியவற்றின் உதவியை எதிர்பார்ப்பதில்லை” என்பது வேதங்களின் கருத்து.

3, 4

“ உலகில் செயல்கள், செய்பவனுக்குப் பயனை அளிக்கின்றன. மோக்ஷம் என்பதும் ஒரு பயன்தான். அதுவும் கர்மாவினால்தான் உண்டாகவேண்டும். தத்வ அறிவால் செய்யத்தகுந்தது ஒன்று மில்லை. ஆகையால் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் ஞானபாகங்களை ஆராய்ந்து அறிய வேண்டியது இன்றியமையாதது இல்லை. அழியாத பயனைத் தரும் நற்செயல்களையே மக்கள் செய்யவேண்டும் ” என்று கூறுகின்றவர்களுக்குப் பதில் கூறப்படுகிறது.

कर्माणि देहयोगार्थं देहयोगे प्रियाप्रिये ।

ध्रुवे स्यातां ततो रागः द्वेषश्चैव ततः क्रियाः ॥

धर्माधर्मौ ततोऽज्ञस्य देहयोगस्तथा पुनः ।

एवं नित्यप्रवृत्तौऽयं संसारश्चक्रवत् भृशं ॥

பொருள் :— வேதங்களில் கூறப்படும் பலவகையான கர்மங்களும், உடலின் தொடர்பினை உண்டாக்குகின்றன. உடல்தொடர்பால் இன்பமும் துன்பமும் கட்டாயமாக ஏற்படும். பிறகு விருப்பும் வெறுப்பும் உண்டாகும். பிறகு மனமொழி மெய்களால் செயல்கள் தோன்றும். அச்செயல்களால் தர்மமும் அதர்மமும் ஏற்படுகின்றன. அவற்றால், அறிவற்றவனுக்கு மீண்டும் உடல்தொடர்பு உண்டாகிறது. இவ்விதம் பலகாலமாய்த் தொடர்ந்துவரும் பிறவித்துன்பம், சக்ரம்போல் சுழன்று சுழன்று வருகிறது.

விளக்கம்:— இவ்வுலகில் செய்யப்படும் செயல்களின் பயன் அழிவுடன் கூடியே உள்ளது. அதுபோலவே வேதங்களில் கூறப்படும் செயல்களின் பயனும் அழிவுள்ளது என அறிதல்வேண்டும். ஆகையால் அழிவில்லாத மோகும் எந்த நற்செயல்களின் பயனுமாகாது.

5

ஒருவன் செய்த நற்செயல்களும் தீச்செயல்களும் பயனை அளித்து அழிந்தபிறகு, ஆத்மஸ்வரூபமாயுள்ள மோகும் தானே ஏற்படும். எனவே மோகத்தின் பொருட்டு எதற்காக ஞானத்தை அடையவேண்டுமெனின் ?

अज्ञानं तस्य मूलं स्यात् इति तद्वानमिष्यते ।

ब्रह्मविद्यात आरब्धा ततोनिश्रेयसं भवेत् ॥

பொருள்:— பிறவித்துன்பத்திற்கு மூலகாரணம் அறியாமையாகும். ஆகையால் அந்த அறியாமையைப் போக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது. அதன் பொருட்டு ப்ரஹ்மவித்யை தொடங்கப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்ம வித்யையால் அறியாமை விலகிய பிறகு, கேவல ஆத்ம ஸ்வரூபநிலையான மோகும் ஏற்படுகிறது.

விளக்கம்:— எல்லாச்செயல்களின் பயன்களையும் நுகர்ந்த பின் மோகும் தானாக ஏற்படும் என்பது பொருந்தாது. ஏனெனில் அறியாமை இருக்கும்வரை மேலும் மேலும் மனிதன் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டேயிருப்பான். ஆகையால், பிறவி ஒருபொழுதும் தானாக ஓய்வுபெறுது. பிறவிக்கு மூலகாரணமான அறியாமை அழிக்கப்பட்டாலொழிய, கர்மங்களிலிருந்தோ, அவற்றின் பயனாகிய பிறவிகளிலிருந்தோ விடுதலை இல்லை.

6

கர்மங்கள் அளவற்ற சக்திகளைக்கொண்டவை. அவற்றாலேயே மோகத்தை அடையலாமே. ப்ரஹ்மவித்யை எதற்கு? என்றால்,

विद्यैवाज्ञानहानाय न कर्माऽप्रतिकूलतः ।

नाज्ञानस्याप्रहाणे हि रागद्वेषक्षयो भवेत् ॥

பொருள்:— பிறவிக்கு மூலகாரணமான அறியாமையைப் போக்க, ப்ரஹ்ம வித்யைக்குத்தான் திறமையுண்டு. கர்மங்களுக்கு இல்லை. ஏனெனில் கர்மங்கள் அவித்யையாகிய அறியாமைக்கு விரோதிகளல்ல. அறியாமை என்பது, அறிவால் விலகாத வரையில், அதனால் உண்டாகும் ஆசையும், வெறுப்பும் ஒருநாளும் அழிய மாட்டா.

விளக்கம்:— வித்யையே, தான் ஒளிவடிவாய் இருப்பதால், இருள்வடிவான அறியாமையையும், அதன் கார்யங்களையும் அழிக்கும். கர்மங்களோ அறியாமையால் தோன்றியவை. அவை ஒளிவடிவ மல்ல. அவை ஜடங்கள். ஆகையால் அவை அறியாமையைப் போக்கா. இருள், இருளை ஒருபோதும் அழிக்காது. ஒளியே இருளையழிக்கும். “கர்மாவால் அம்ருதத்தன்மையை அடைகிறார்கள்” என்பவைபோன்ற வேதவாக்யங்களால் ஸ்வர்க்கமாகிய ஆபேக்ஷிக அம்ருதத்வமே கூறப்படுகின்றது. அந்த வாக்யங்கள் என்றும்ழியாத மோக்ஷத்தைக் கர்மங்களின் பயனென்று கூறவில்லை.

7

ஆசையும் வெறுப்பும் அறியாவிட்டால் என்ன கெடுதி நேரும்? என்றால்,

रागद्वेषक्षयाभावे कर्म दोषोद्भवं ध्रुवं ।

तस्मात् निश्रेयसार्थाय विधैवात्र विधीयते ॥

பொருள்:— ஆசையும் வெறுப்பும் விலகாதவரை, ஸம்ஸார தோஷங்களுக்குக் காரணமான செயல்கள் உறுதியாக உண்டாகும். அறியாமை விலகாதவரையில் அதனாலேற்படும் ஸம்ஸாரம் விலகவே விலகாது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை அடைய விரும்புகிறவனுக்கு வேதாந்தங்களில் ஆத்ம வித்யை ஒன்றுதான் விதிக்கப்படுகிறது.

8

கர்மா தனியே மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாதல்வேண்டாம். தத்வ அறிவுடன் கூடியகர்மா மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகட்டுமே என்ற கருத்து, கூறப்படுகிறது.

ननु कर्म तथा नित्यं कर्तव्यं जीवने सति ।

विद्यायाः सहकारित्वं मोक्षं प्रति हि तद्व्रजेत् ॥

பொருள்:— “மக்கள் உயிருள்ளவரையும் இன்றியமையாமல் நித்ய கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும்” என்று வேதமும், ஸ்ம்ருதியும் கூறுகின்றன. ஆகையால் கர்மங்கள் வித்யைக்கு உதவிசெய்யும் அங்கங்களாயிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும்.

விளக்கம்:— வித்யை மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருப்பினும், அங்கங்கள் குறைந்த வித்யை பயனைத்தராது; ஆகையால் வித்யைக்கு அங்கமாகிய கர்மா அவச்யம் செய்யப்படவேண்டும். இவ்வாறு கூறுபவருக்கு ஸமுச்சயவாதிகள் என்று பெயர்.

மேலும் ஸமுச்சய வாதி கூறுகிறான்.

यथा विद्या तथा कर्म चोदितत्वाविशेषतः ।
प्रत्यवायस्मृतेश्चैव कार्यं कर्म सुसुधुभिः ॥

பொருள்:— மோக்ஷமடைய விரும்புகின்றவர்கள் வித்யையை எவ்வாறு மேற்கொள்கிறார்களோ, அவ்வாறே கர்மங்களையும் அவர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஈசாவாஸ்யம் என்ற உபநிஷத், “வித்யை அவித்யை ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துச் செய்யவேண்டும்” என்று விதிக்கின்றது. மேலும் “வேதம் கூறிய கர்மாவைச் செய்யாவிடின் மனிதன் கீழான நிலையை அடைவான்” என்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்கள் இன்றியமையாது, கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

விளக்கம்:— “கர்மாவினால் ஜீவர்கள் பிறவியை யடைகின்றனர். மெய்யறிவால் விடுதலை பெறுகின்றனர். ஆகையால் ஞானிகளான துறவிகள் செயல்களில் ஈடுபடுவதில்லை” என்று கூறும் ஸம்ருதி வாக்கியத்திற்குப் பதில் கூறும் முறையில் ஸமுச்சயவாதி மேலேயுள்ளதைக் கூறினான் என்றறிக.

10, 11

மெய்யறிவு தானாகவே அவச்யம் பயனளிக்கும். ஆகையால் அது வேறு ஒன்றின் உதவியையும் எதிர்பாராமலேயே மோக்ஷத்தை அளிக்கும் என்ற கொள்கைக்கு ஸமுச்சயவாதி பதிலளிக்கிறான். இங்கு, 8. 9. 10. 11 ச்லோகங்கள் பூர்வபக்ஷத்தை விளக்குகின்றன.

ननु ध्रुवफला विद्या नान्यत् किञ्चिदपेक्षते ।
नाग्निष्टोमो यथैवान्यत् ध्रुवकार्योऽप्यपेक्षते ॥
तथा ध्रुवफला विद्या कर्म नित्यमपेक्षते ।
इत्येवं केचिदिच्छन्ति न कर्म प्रतिकूलतः ॥

பொருள்:— “ப்ரஹ்ம வித்யை நிச்சயமான பயனுடன் கூடியது; அது வேறொன்றின் உதவியையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. என்று நீங்கள் கூறுவது தவறு. அக்னிஷ்டோமம் என்ற நற்செயல் அவச்யம் பயனை அளிப்பதாய் இருந்தாலும், அது “உத்கீதசஸ்த்ரம்” முதலியவற்றின் துணையை அபேக்ஷிக்கின்றது. அதுபோல “ப்ரஹ்ம வித்யையும் கர்மாவின் உதவியை எதிர்பார்த்தே பயனளிக்கும்,” என்று சில ஸமுச்சயவாதிகள் கூறுகின்றனர்.

அது தவறு. கர்மங்கள் மெய்யறிவுக்கு எதிரானவை; ஆகையால் அவை மெய்யறிவுக்கு உதவிபுரியமாட்டா.

விளக்கம் :— “இங்கு **न कर्म प्रतिकूलतः**” என்ற தொடர் ஸித்தாந்தி கூறும் வாக்கியம். இருள் ஒருநாளும் ஒளிக்கு உதவி புரியாது. அதுபோலவே கர்மாவும் மெய்யறிவுக்குத் துணைபுரியாது. என அறிக.

12. 13.

வித்யையும், கர்மாவும் எதிரிடையானவை என்பது விளக்கப் படுகிறது.

विधायाः प्रतिकूलं हि कर्म स्यात् साभिमानतः ।

निर्विकारात्मबुद्धिश्च विद्येतीह प्रकीर्तिता ॥

अहं कर्ता ममेदं स्यात् इति कर्म प्रवर्तते ।

वस्त्वधीना भवेद्विद्या कर्त्रधीनो भवेद्विधिः ॥

பொருள் :— ஜாதி முதலியவற்றில் அபிமானம் கொண்டவனே கர்மாவைச் செய்வதற்குத் தகுதியுடையவன். ப்ரஹ்ம அறிவோ, ஜாதி முதலிய குணங்களில்லாததும், விகாரமற்றதுமாகிய ஆத்மாவைப்பற்றியதாக விளங்குகிறது. ஜாதி முதலியவற்றில் அபிமானம் கொள்ளாதவனே ப்ரஹ்ம வித்யைக்குத்தகுதி உடையவன். ஆகையால் கர்மா மெய்யறிவுக்கு எதிரானது.

மேலும், “நான் கர்த்தாவல்லன்; போக்தா அல்லன்; மாறுபாடற்ற ஆத்மாவே. நான் என்ற அறிவே மெய்யறிவு” என்று வேதாந்தங்களில் கூறப்படுகின்றது. “நான் ப்ராஹ்மணன்; நான் கர்த்தா, எனக்கு இந்த நற்செயலின் பயன் ஏற்படும்; ஆகையால் நான் போக்தா” என்ற அபிமான எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே கர்மங்கள் நிகழும். ஆகையால் இவ்விரண்டும் எதிரெதிரானவைகளே.

மேலும், எவ்விதம் பொருள் இருக்கின்றதோ அவ்விதம் அறிவு ஏற்படும். அறிவு என்பது புருஷனுக்கு அதீனமன்று. விதிக்கப்படும் கர்மாவோ செய்வனின் புத்திக்குக் கட்டுப்பட்டது. கர்மாவைச் செய்யலாம். செய்யாமலும் இருக்கலாம். வேறுவிதமாகவும் செய்யலாம். ஆனால் குடத்தைக் குடமாகத்தான் அறியமுடியுமே தவிர ஆடையாக, மனிதனின் விருப்பம்போல் அறிதல் முடியாது. ஆகையாலும் கர்மாவும், மெய்ஞ்ஞானமும் ஒன்றுசேரா.

14

மேலும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தப்படுகிறது.

कारकाण्युपमृद्नाति विद्या बुद्धिमिवोपरि ।

इति तत् सत्यमादाय कर्म कर्तुं व्यवस्यति ॥

பொருள் :— பாலைவனத்தில் தோன்றும், நீர் என்ற எண்ணத்தை “இது வெறும் மணல் பூமி” என்ற அறிவு போக்கி விடுவது போல, அறியாமையால் ஏற்பட்ட, உடல், பொறி முதலியவற்றின் தோற்ற புத்தியை அழித்துவிட்டே மெய்யறிவு உண்டாகும். இவ்விதமிருக்கும்போது, மெய்யறிவுபெற்றவன் எவ்வாறு உடல், பொறி முதலிய ஸாதனங்களை உண்மையென்று எண்ணி, கர்மாவைச் செய்ய முயல்வான்?

15

विरुद्धत्वादतः शक्यं कर्म कर्तुं न विद्यया ।

सहैव विदुषा तस्मात् कर्म हेयं मुमुक्षुणा ॥

பொருள் :— இவ்விதம் கர்மங்களுக்கும் மெய்யறிவிற்கும் பொருந்தாமை இருப்பதால், மெய்யறிவுடையவன் கர்மாவை உண்மையறிவுடன் சேர்த்து மேற்கொள்ளல் முடியாது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புவன் கர்மாவை இன்றியமையாது விடல் வேண்டும்.

16

மெய்யறிவு, கர்மா, உடல், பொறி முதலிய பொருள்களைப் போக்கிவிடுமானால், வேதத்தினது கர்மகாண்டம் பயனற்றதாகவும் ப்ரமாணமற்றதாகவும் ஆகிவிடுமே என்று ஐயமுறல் தகாது. மெய்யறிவு ஏற்பட்டபிறகு அதுபயனற்றது ஆனாலும், அது ஏற்படுவதற்கு முன்பு கர்மகாண்டம் பயனும் ப்ரமாணமும் உள்ளது” என்பது கூறப்படுகிறது.

देहाद्यैरविशेषेण देहिनो ग्रहणं निजम् ।

प्राणिनां तत् अविद्योत्थं तावत्कर्मविधिर्भवेत् ॥

உடலில் அபிமானம் கொண்ட எல்லாமக்களுக்கும், உடல் பொறி முதலியவற்றில், அறியாமையால் நான், எனது என்ற எண்ணங்கள் இருக்கின்றன. இந்த எண்ணங்கள் அறியாமையால் ஏற்பட்டவை, இந்நிலையில் மக்கள் இருக்கும்வரை, கர்மகாண்டவிதிகள் அவர்களுக்குப் பயன்படுபவை. எனவே கர்மகாண்டம் பயனின்றியும் ப்ரமாணமின்றியும் போகாது.

17

नेति नेतीति देहादीन् अपोह्यात्मावशेषितः ।

अविशेषात्मबोधार्थं तेनाविद्या निवर्तिता ॥

பொருள் :—“இஃதன்று, இஃதன்று” என்று கூறும் வேதத்தால், உடல் முதலியவற்றை விலக்கிவிடின், ஆத்மா ஒன்றே எஞ்சியிருக்கும், குணங்களற்ற ஆத்மாவை அறிவிப்பதற்காகவே வேதம் இவ்வாறு “இஃதன்று இஃதன்று” என்று கூறுகிறது. அதனால் அவித்யை நீங்குகிறது.

விளக்கம் :— மெய்யறிவுடையவனிடம் அவித்யை இல்லை. அதனால் உடல் முதலியவற்றில் அபிமானமேற்படாது. அபிமானம் நீங்கியதால் அதைக்காரணமாகக் கொண்ட எல்லாச்செயல்களும் விலகுகின்றன. ஆகையால் அவனைப்பற்றியவரை கர்மகாண்டம் பயனற்றதேயாகும்.

18

அவித்யை மெய்யறிவால் விலக்கப்பட்டாலும் மறுபடியும் உண்டாகலாம். பழுதையில் காணப்பட்ட பாம்பு ஒருசமயம் பழுதை என்ற அறிவால் விலக்கப்பட்டாலும், மற்றொருசமயத்தில் இது பாம்பு என்ற மயக்கம் ஏற்படலாம். அதுபோல மெய்யறிவுடையவனும் மறுபடியும் தோன்றிய மயக்கத்தால் கர்மங்களைச்செய்யும் தகுதிபெறுவான் எனில்,

निवृत्ता सा कथं भूयः प्रसूयेत प्रमाणतः ।

असत्येवाविशेषेऽपि प्रत्यगात्मनि केवले ॥

பொருள் :— விசேஷங்களற்றதும், தான்மட்டுமிருப்பதுமாகிய ப்ரத்யகாத்மாவில், அவித்யை இல்லாததால் மறுபடியும் மயக்கம் ஏற்படாது. ப்ரமாணங்களால் அழிந்துபோன அந்த அவித்யை எவ்வாறு மறுபடியும் மயக்கத்தை உண்டுபண்ணும்?

விளக்கம் :— மெய்யறிவு பெற்றவனிடம் மறுபடியும் மயக்கம் ஏற்படலாம் என்றால், அது தவறு. மயக்கம் காரணமின்றி உண்டாகாது. மயக்கத்தின் காரணமாகிய எல்லா அவித்யைகளும் மெய்யறிவால் அழிந்து விட்டன. கயிற்றில் மறுபடியும் பாம்பு தோன்றுவதேன்? எனில், அங்கு ஸ்தூலாவித்யைதான் விலகிற்று. மூலாவித்யை விலகவில்லை. ஆகையால் த்வைதப்பொருள்கள் விலகாமலேயே உள்ளன. ஆகையால் அங்கு மறுபடியும் மயக்கம் ஏற்படலாம். அதற்குக் காரணமாகிய மூலாவித்யை இருக்கிறது. ஆத்ம அறிவாகிய மெய்யறிவாலோ மூலாவித்யை முழுவதுமே அழிந்து போவதால் மறுபடியும் மயக்கம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமில்லை.

19

न चेत् भूयः प्रसूयेत कर्ता भोक्तेति धीः कथं ।

सदस्मीति च विज्ञाने तस्मात् विद्याऽसहायिका ॥

பொருள் :— நான் ப்ரஹ்மம் என்ற மெய்யறிவு ஏற்பட்ட பிறகு அவித்யை மறுபடியும் உண்டாகாது. ஆகையால் நான் கர்த்தா, போக்தா என்ற எண்ணம் எப்படி உண்டாகும்? மெய்யுணர்ந்தவனிடம், கர்மங்களைச் செய்யும் தகுதியுள்ளவனுக்கு அவச்யம் இருக்கவேண்டிய “ யான் செய்பவன்; அனுபவிப்பவன்.” என்ற எண்ணங்கள் முழுவதும் மெய்யறிவால் அழிந்துவிட்டன. ஆகையால், ஆத்ம அறிவு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் என்ற விஷயத்தில், கர்மாவின் துணையோ உபாஸனையின் துணையோ அந்த ஆத்ம அறிவுக்கு வேண்டாம். எனவே ஞான கர்ம ஸமுச்சயவாதம் பொருத்த மற்றது.

20, 20½

ஞான கர்மஸமுச்சயம் பொருத்தமற்றது என்று யுக்தியால் விளக்கப்பட்டது. இப்போது அதற்கு வேதங்களின் சான்று கூறப்படுகிறது.

अत्यरेचयत् इत्युक्तो न्यासः श्रुत्या एव हि ।
 कर्मभ्यो मानसान्तेभ्यः एतावदिति वाजिनां ॥
 अमृतत्वं श्रुतं यस्मात् त्याज्यं कर्म सुमुक्षुभिः ।

பொருள் :— தைத்திரீய உபநிஷத்தில், ஸத்யம் முதற்கொண்டு மானஸம் முடிவான பல கர்மங்கள் கூறப்பட்டு, பிறகு “அவை எல்லா வற்றைக்காட்டிலும் ஸந்யாஸம் மேற்பட்டது” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துறவுடன் கூடிய மெய்யறிவே மோக்ஷஸாதனம் என்பதையும், அந்த மெய்யறிவுக்குக் கர்மாவின் துணை வேண்டியதில்லை என்பதையும் இந்த வாக்கியங்களால் அறியலாம்.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில், யாக்ஞவல்க்யர், மைத்ரேயியை நோக்கி, “ பணத்தினாலோ, அதனுதவிகொண்டு செய்யும் கர்மவினாலோ, பிறவியினின்றும் விடுதலை பெறல் முடியாது. ஆத்மாவை அறிய வேண்டும். அதை அறிந்தால் எல்லாமுமறியப்பட்டதாகும்;” என்று கூறியபின் பலவகையான எடுத்துக்காட்டுகளினால் ஆத்ம தத்வத்தை உபதேசித்தார். முடிவில் “பிறவியினின்றும் விடுதலை பெற மெய்யறிவு ஒன்றே ஏற்ற கருவி” என்று கூறுகிறார். ஆகையால் கர்மாவின் துணையை வேண்டாத மெய்யறிவே மோக்ஷஸாதனம் என்பது விளங்கும். எனவே மோக்ஷத்தை விரும்புவோர் கர்மங்களை முற்றிலும் துறக்கவேண்டும்.

விளக்கம் :— இங்கு ஒன்பதாம் ச்லோகத்தில் ஸமுச்சயவாதத்திற்குச்சான்றாக ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தின் வாக்கியம் காண்பிக்கப்பட்டது. அதுபற்றிய ஸமாதானமாவது: ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் “ வித்யை அவித்யை இவ்விரண்டையும் சேர்த்துச் செய்ய

வேண்டும்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு வித்யை என்ற சொல்லால் மெய்யறிவு கூறப்படவில்லை. அதற்கு உபாஸனை என்பது பொருள். “ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவதற்கு, உபாஸனையும் கர்மாவும் சேர்ந்து மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்” என்று அந்த உபநிஷத் கூறுகிறது.

21, 22

10, 11, ஆம் ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டவற்றிற்கு ஸமாதானம் கூறப்படுகிறது.

अग्निष्टोमवदित्युक्तं तत्रेदमभिधीयते ॥

नैककारकसाध्यत्वात् फलान्यत्वाच्च कर्मणः ।

विद्या तद्विपरीतातो दृष्टान्तो विषमो भवेत् ॥

பொருள் :— “ அக்நிஷ்டோமம், எவ்விதம், உத்கீதசஸ்த்ரம் முதலியவற்றின் துணையை வேண்டுகிறதோ, அவ்விதமே ஆத்ம அறிவு மோக்ஷபலனை யளிக்கக் கர்மாவின் உதவியை எதிர்பார்க்கிறது” என்று பூர்வபக்ஷியால் முன்பு கூறப்பட்டது. அதற்கு விடை கூறப்படும்.

அக்நிஷ்டோமம் முதலிய செயல்கள், பலபொருள்கள், மந்த்ரங்கள், தந்த்ரங்கள், காரகங்கள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு நடைபெறுகின்றன. துணைப்பொருள்களின் ஏற்றத்தாழ்விற்கு ஏற்ற படி அவற்றின் பயனிலும் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு. ஆத்ம அறிவோ அதற்கு நேரெதிரிடையானது. அது துணைப் பொருள்களால் ஏற்படுவதில்லை. பொருள் எப்படி யிருக்கிறதோ, அப்படியே ப்ரமாணங்களால் விளங்கும். மோக்ஷம் என்பது ஒரேதன்மை கொண்டது. அதில் ஏற்றத்தாழ்வு முதலியவை இல்லை. ஆகையால் ஸமுச்சயவாதி கூறிய அக்நிஷ்டோம உதாஹரணம் பொருத்தமற்றது.

23

कृष्यादिवत् फलार्थत्वात् अन्यकर्मापवृक्षणम् ।

अग्निष्टोमस्त्रपेक्षेत विद्यान्यत् किमपेक्षते ॥

பொருள் :— உழுதல் முதலிய செயல்கள், அதிக விளைவையுண்டுபண்ண எருவிடுதல் முதலியவற்றின் உதவியை எதிர்பார்க்கும். அதுபோல அக்நிஷ்டோமம் புதியஒரு பயனை உண்டாக்குவதால், அப்பயனை அதிகமாக்க உபாஸனையின் துணையை நாடும். மெய்யறிவோ, ஏற்றத்தாழ்வில்லாத ஒரே வடிவான மோக்ஷப்பயனை அளிப்பதால் அது வேறு எதன் துணையை எதிர்பார்க்கும்? ஒன்றன் துணையும் அதற்கு வேண்டாம்.

24

வேதம் கட்டளையிட்ட செயல்களைச் செய்யாவிடில் தவறு ஏற்படுமே எனில்,

प्रत्यवायस्तु तस्यैव यस्याहङ्कार इष्यते ।

अहङ्कारफलार्थित्वे विद्येते नात्मवेदिनः ॥

பொருள் :— எவனுக்கு “நான் இச்செயலைச் செய்தேன், இதன் பயனை அனுபவிப்பேன்” என்று அஹங்காரமிருக்கிறதோ, அவனுக்கே, வேதம் கூறியதைச் செய்யாததால் குற்றம் ஏற்படும். மெய்யறிவுடையோனுக்கு இவ்வித அஹங்காரம் கிடையாது. பயனில் ஆசையும் இல்லை. ஆகையால் யாதொரு குற்றமும் அவனுக்கில்லை.

25

तस्मात् अज्ञानहानाय संसारविनिवृत्तये ।

ब्रह्मविद्या विधानाय प्रारब्धोपनिषत्त्रयम् ॥

பொருள் :— ஆகையால், அறியாமையைப் போக்குதற்கும், பிறவிப்பிணிகளை நீக்குவதற்கும் ஏற்றஸாதனமாகிய ப்ரஹ்ம வித்யையை விதிக்க, வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிஷத்பாகம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

26

உபநிஷத் என்ற சொல்லின் பொருள் விளக்கப்படுகிறது.

सदेरुपनिपूर्वस्य क्विपि चोपनिषत् भवेत् ।

मन्दीकरणभावाच्च गर्भादेः शातनात् तथा ॥

பொருள் ;—உப, நி, என்ற உபஸர்க்கங்களுடன், ஸத் என்ற வினைப்பகுதியும், க்விப் என்ற விசுதியும் சேர்ந்தமையால் உபநிஷத் என்ற சொல் தோன்றியது. ‘சுட்’ என்ற வினைக்கு, தளரச்செய்தல், அடைதல், அழித்தல் என்ற மூன்றுபொருள்களுண்டு. உபநிஷத் என்ற சொல்லுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை என்பது பொருள். மிகக்குறைவாகக் கடவுளைப் பற்றியறிந்தவர்களின், பிறப்பு, பிணி, மூப்பு இவற்றைத் தளரச் செய்கிறது” என்ற காரணத்தாலும், “கடவுளை நன்கறிய விரும்பியவனை அக்கடவுளின் பக்கத்தை அடைவிக்கிறது” என்ற காரணத்தாலும், “மெய்யுணர்ந்தவரின் பிறவிப்பிணியை முழுதும் அழித்துவிடுகிறது” என்ற காரணத்தாலும் ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு உபநிஷத் என்ற பெயர் வந்தது. இந்த வித்யையை விளக்குவதன் பொருட்டு வேதத்தின் பின்பகுதியான நூல்கள் உள்ளன. ஆகையால் அந்த பாகங்களுக்கும் உபநிஷத் என்று பெயர் வந்தது.

॥ इति प्रथमं उपोद्घात प्रकरणम् ॥

முன்னுரைப் பகுதி என்ற முதல் ப்ரகரணம் முற்றும்.

प्रतिषेध-प्रकरणम् ॥ २ ॥

ஆத்மாவல்லாதவற்றை விலக்கும் பகுதி-2.

1

மெய்ஞ்ஞானத்தை விளக்கும் பொருட்டு வேதாந்தம் தொடங்குகிறது என்று கூறப்பட்டது. அது பொருந்தாது. எப்படியெனின், மெய்யறிவே உண்டாகாது; ஆத்மா ஸம்ஸாரியாயுள்ளான் என்பது கண்கூடாக விளங்குகிறது. அதற்கு விரோதமான முறையில் நூற்றுக்கணக்கான வாக்கியங்களாலும் ஆத்மா ஸம்ஸாரதர்மமற்றவன் என்ற மெய்யறிவை உண்டாக்குதல் இயலாது. ப்ரத்யக்ஷம் என்ற ப்ரமாணம் ஆகமப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் பலமுள்ளது. மேலும், எப்படியோ ஒரு வகையில் உண்டான வித்யை கண்கூடாக இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தை விலக்குமானால், கண்கூடாக இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தின் அனுபவம் “ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம்” என்ற மெய்யறிவை ஏன் விலக்குதல் கூடாது? என்ற வினாவிற்கு விடை கூறப்படுகிறது.

प्रतिषेद्धमशक्यत्वात् नेतिनेतीति शेषितम् ।

इदं नाहमिदं नाहं इत्यज्ञा प्रतिपद्यते ॥

பொருள் :— “இது நான் இல்லை ; இது நானில்லை” என்று பார்க்கப்படும் பொருள் யாவற்றையும் விலக்கியபின்பு, ஒரு பொருள் எஞ்சி நிற்கிறது. அது பாதிக்கப்படமுடியாமல் உள்ளது. அதுவே ஆத்மதத்வம். இது விலக்குபவனின் வடிவமாக உள்ளது. விலக்குவதற்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளது. ஆகையால் இது விலக்கப்படமுடியாதது. “இது நானில்லை, இது நானில்லை” என்று காணப்படுபவற்றை விலக்கியபின், விலக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு ஒளியை அளிக்கும் “நான், தன்னொளியுள்ளவன் ; மாருதவன்” என்று நேராக ஆத்மா அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் வித்யையாகிய ஆத்ம அறிவு உண்டாகாது என்பது தவறு.

2

“நான் ஸம்ஸாரி” என்ற அனுபவம்” விலக்கப்படுவதால் அது ப்ரமாணமன்று. அது மெய்யறிவை விலக்காது. எனவே இங்கு ஆகமப்ரமாணமே பலமுள்ளது. பிற ப்ரமாணங்களால் அது பாதிக்கப்படுவதில்லை” என்பது கூறப்படுகிறது.

अहंघीरिदमात्मोत्था वाचारम्भणगोचरा ।

निषिद्धात्मोद्भवत्वात्सा न पुनः मानतां व्रजेत् ॥

பொருள் :— உடல் முதலியவற்றில் நான் என்ற எண்ணம் கொள்வது, அநாதியான அந்தக்கரண வாஸனையால் உண்டாகிறது.

இது ஒரு மயக்கம். நான் என்ற அஹங்காரத்திற்குப் பொருளாகிய உடல் முதலியவை வெறும் சொல் மாத்திரமாகவே உள்ளன. விசாரித்துப் பார்த்தால் அவை இல்லாமல் போகின்றவை ; தமக்கு என்று இருப்பற்றவை ; ஆகையால், தாமே பொருளற்றவையாகவும் அவித்யையால் உண்டானவைகளாகவும், உண்மையில் இல்லாத பொருளை விஷயமாகக் கொண்டவைகளாகவும் உள்ள இந்த அஹங்கார அனுபவங்கள், வேதாந்த ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்ட மெய்யறிவால் தடுக்கப்பட்டு விலகி விடுகின்றன. அத்தகைய அனுபவங்கள் பலமுள்ள ப்ரமாணங்களல்ல. ஆகையால் வேத வாக்கியங்களால் ஏற்படும் அறிவே தடுக்கப்படாத ப்ரமாணம்.

3

“ ஆராயாத நிலையில், முன்பு ஏற்பட்ட அறிவைக் காட்டிலும், ஆராய்ந்த பின்பு ஏற்படும் அறிவு வலிமைகொண்டது ” என்ற முறையை ஒட்டி, முன் ஏற்பட்ட “ நான் கர்த்தா ” என்ற அறிவைப் பின் ஏற்பட்ட “ நான் கர்த்தா அல்லன் ” என்ற மெய்யறிவு போக்கிவிடும் ” என்கிறார்.

पूर्वबुद्धिमवाधित्वा नोत्तरा जायते मतिः ।

दृशिरेकः स्वयं सिद्धः फलत्वात् स न बाध्यते ॥

பொருள் :—முன் ஏற்பட்ட அறிவை விலக்காமல், பின் அறிவு ஏற்படாது. பின்னால் உண்டாகும் அறிவு, முன் அறிவு உண்டாகும் காலத்தில் இல்லை. அதனால் முன்னறிவு பின்னறிவை விலக்காது. பின்னாலுண்டாகும் ஆத்ம தத்வ ஜ்ஞானம்தான் முன்னால் இருந்த “ நான் கர்த்தா, போக்தா ” என்ற அறிவை விலக்கும். தகுதி வாய்ந்த உபநிஷத் ப்ரமாணத்தால், “ ஆத்மா, அறிவு வடிவானது ; அது ஒன்றே ; அது தன்னிருப்புடன் கூடியது ; ” என்ற அறிவு ஏற்படுகிறது. இந்த அறிவே மக்கள் முடிவாக அடையத்தகுந்த பயனாய் இருப்பதால், இது எதனாலும் விலக்கப்படுவதில்லை.

விளக்கம் :—எப்போதும் அறிவுக்குத் தன்னிருப்பு என்பதுண்டு. அறியப்படும் பொருளுக்குத் தன்னிருப்பு இல்லை. அறியப்படும் பொருள்யாவும் அறிவாலேயே இருப்பைப் பெறுகின்றன. ஆகையால் அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மா மற்றொன்றால் விலக்கப்படுவதில்லை.

4

மெய்யறிவு எவ்வாறு உண்டாகும் ? என்பதை வேதங்களிலுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்களின் மூலம் விளக்குகிறார்.

इदं वनमतिक्रम्य शोकमोहादिदूषितम् ।
वनात् गान्धारको यद्वत् स्वात्मानं प्रतिपद्यते ॥

பொருள் :— “காந்தார தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன், திருடர்களின் வசம் அகப்பட்டான். ஒரு காட்டின் நடுவில் விடப்பட்டான். அவனுடைய இரு கண்களும் கட்டப்பட்டு இருந்தன. அப்போது அவனுடைய நல்ல ஊழ்வினையால் ஒரு கருணையாளன் அங்கேவந்து, அவனுடைய கண்கட்டுகளை அவிழ்த்து, அவன் தன் தேசம் செல்வதற்குரிய வழியையும் உபதேசித்தான். பிறகு அம்மனிதன் தனது புத்தியை உபயோகித்துக் காந்தாரதேசம் சென்றான். அது போல, இந்த உடலாகிய காட்டில், ஜீவனாகிய மனிதன், வெறுப்பு, விருப்பம், மயக்கங்களாகிய திருடர்களால் கொண்டு விடப்பட்டுள்ளான். அவனது நல்லபுத்தியாகிய கண், உலக ஆசைகளால் கட்டப்பட்டுள்ளது. அச்சமயம் கருணையாளராகிய குரு, அவனது நல்ல ஊழின்பயனாக அவனையடைந்து உலக ஆசைகளை நீக்கி நல்ல புத்தியைத் தம் உபதேசங்களின்மூலம் உண்டாக்க, அந்த ஜீவன், உபதேசங்களாலும், தன் புத்தி ஆராய்ச்சியாலும், துன்பமும் மயக்கமும் நிறைந்த உடலாகிய காட்டைவிட்டு வெளியேசென்று தன் இருப்பிடமாகிய ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை அடைகிறான்” என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் கூறுகிறது. எனவே குருவின் உபதேசத்தால் மஹாவாக்யங்களின் பொருளை விசாரித்து உணர்ந்து ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை அடைதல் வேண்டும்.

इति द्वितीयं प्रतिषेधप्रकरणम्

ஆத்மாவல்லாதவற்றை விலக்கும் பகுதி என்ற
இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ईश्वरात्म प्रकरणम् ॥ ३ ॥

ஈசனே ஆத்மா என்று உரைக்கும் பகுதி-3.

1

“வேதங்களில் கூறப்படும் ப்ரஹ்ம சைதன்யம், ஜீவனைக்காட்டிலும் வேருனதா? அல்லது வேறில்லாததா? வேருனது என்பதற்கும், வேறில்லாதது என்பதற்கும் சான்றாக வேத வாக்கியங்கள் இருக்கின்றன.” என்ற ஐயம் இந்தப்பகுதியில் போக்கப்படுகிறது.

ईश्वरश्चेत् अनात्मा स्यात् नासावस्मीति धारयेत् ।

आत्मा चेदीश्वरोऽस्मीति विद्या साऽन्यनिवर्तिका ॥

பொருள் :— உலகத்தைத் தோற்றுவித்த ஈசுவரன், ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்தால் அப்பொழுது “நான் ஈசனல்லன்” என்று அறிய வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறானால் “தத் த்வமஸி” “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” முதலிய மஹா வாக்யங்களுக்கு விரோதம் ஏற்படும். “ஈசுவரனே நான்” என்பது உண்மையானால், மஹாவாக்யங்களுக்கு விரோதம் இல்லை. “ஈசுவரனே நான்” என்ற மெய்யறிவு, அவித்யையையும், அதன் காரியங்களான பிறவிப்பிணிகளையும் போக்கும்.

2

ஈசனும் ஜீவனும் ஒன்று என்பதுதான் வேதங்களின் கருத்து என்று கூறுகிறார்.

आत्मनोऽन्यस्य चेद्दुर्माः अस्यूलत्वादयो मताः ।

अज्ञेयत्वेऽस्य किं तैः स्यात् आत्मत्वे ह्यन्यधीहृतिः ॥

பொருள் :— வேதம் ஈசனை “பருமனும்ல்லன், சிறுவனும்ல்லன், குட்டையும் நெட்டையும்ல்லன்” என்று கூறுகிறது. ஸ்தூலமன்று அணுவன்று என்று கூறும் தர்மங்கள், ஆத்மாவுக்கு வேறான ஈசனுடைய தர்மங்களாக இருக்குமேயானால், தன்னால் அறிய முடியாதவனாயும், தன்னினும் வேறானவனாயும் உள்ள ஈசனுக்கு அந்த தர்மங்களைச் சொல்வதால் மோக்ஷமடைய விரும்பும் ஜீவனுக்கு என்ன பயன் ஏற்படும்? “ஸ்தூலமன்று” “அணுவன்று” என்ற சிறப்பியல்புகளுடன் கூடிய “ஈசனே நான்” என்று மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் அறிந்து கொள்வானேயானால், மயக்கத்தால் தான் கற்பனை செய்துகொண்ட “நான் ஸ்தூலனாயிருக்கிறேன். அணுவாயிருக்கிறேன்” என்பது போன்ற மயக்க அறிவு மறையும். ஆகையால் ஜீவனும் ஈசனும் ஒன்றே என்பதுதான் வேதத்தின் கருத்து.

3

मिथ्याध्यासनिषेधार्थं ततोऽस्थूलादि गृह्यताम् ।

परत्र चेन्निषेधार्थं शून्यताधर्णनं हि तत् ॥

பொருள் :— தன்னிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்ட ஸ்தூலம், அணு முதலிய மயக்க அறிவைப் போக்குவதற்காகவே, வேதம் “ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று” என்று கூறுகிறது. எனவே அவற்றை ப்ரத்யகாத்மாவான ஜீவனின் தர்மங்களென அறிதல் வேண்டும். நான் பருத்தவன் சிறுத்தவன் என்பது மயக்க அறிவு. நான் பருத்தவனில்லை, சிறுத்தவனில்லை என்பது மயக்கமில்லாத அறிவு.

“அஸ்தூலம் அநணு” என்பவை ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான பொருளாகிய ஈசனுக்கே அடைமொழிகளென வேதம் கூறு

கிறது. ஈசனிடம் ஸ்தூலம் முதலியவை இல்லை என்று காட்டுவது தான் வேதத்தின் நோக்கம்” என்ற ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. அவ் விதம் வேதம் கூறியிருந்தால் அது பொருளற்ற வர்ணனை ஆகும்.

விளக்கம் :— எப்படிப் பொருளற்ற வர்ணனை யாகுமெனில் : ஆத்மாவினும் வேருன பொருள்கள் யாவும் ஜடமானவை. அவற்றிற்குப் பருமை சிறுமை முதலிய இயல்புகள் அவச்யம் உண்டு. ஈசனும், ஆத்மாவினும் வேறுபட்ட பொருள்களுள் அடங்கி விடுவதால், அவனைக் குறித்து ஸ்தூல மன்று அணுவன்று என்று கூறுவது பொருளற்ற வர்ணனை.

4

“ஈசன் ஆத்மாவினும் வேருனவனே. அவனைப் பருத்தவனென்றும் சிறுத்தவனென்றும் நினைத்தல் கூடாது” என்பதைக் காட்ட வேதம் “அஸ்தூலம் அநணு” என்று கூறிற்று என்றால் மற்றொரு குற்றமும் நேரும் என்கிறார்.

बुभुत्सोः यदि चान्यत्र प्रत्यात्मन इष्यते ।

अप्राणि ह्यमनाः शुभ्रः इति चानर्थकं वचः ॥

பொருள் :— தன்னையறிய விரும்பும் ஒருவன், ப்ரத்யகாத்மாவாகிய தன்னுடைய, அடைமொழிகளாக “ப்ராணனற்றவன், மனமற்றவன், தூயவன்” என்பவற்றை அறிந்துகொண்டால் அவனுக்குப்பயனுண்டு. தன்னைக்காட்டிலும் வேருன ஈசனை பிராணனற்றவன் மனமற்றவன், தூயவன் என்று வேதம் சொன்னால் யாருக்கு என்ன பயன்? ஆதலின் அவ்வாறு கூறுவது பொருளற்றது.

விளக்கம் :— “ஆத்மா வேறு. ஈசன் வேறு” என்று கருதி ஈசனை அறிவிக்க, வேதம், “அப்ராணன், அமனன், அஸ்தூலன், அநணு” என்ற விலக்கும் வாக்கியங்களைக் கூறியது” எனக் கூறுவது பொருத்தமற்றது. ஏற்கனவே உள்ளதற்குத்தான் விலக்குதல் பொருந்தும். இல்லாததை விலக்கல் என்பது “அப்ராப்தப்ரதிஷேதம்” என்ற குற்றமாகும். ஈசனிடம், பருமையும், சிறுமையும், ப்ராணத் தன்மையும், மனமுடைய தன்மையும் ஏற்கனவே உள்ளன என்று அறிந்த பிறகல்லவா அஸ்தூலம் முதலிய விலக்குகள் பொருந்தும்? அவை உள்ளன என அறிந்தவர் யார்? எப்படியறிந்தனர்? எனவே இந்த விலக்கல் இல்லாததை விலக்குதலாக முடியும்.

“ஈசனும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்று கருதியே வேதம் இந்த விலக்கல் வாக்கியங்களைக்கூறியது” என்று கொள்வதுதான் பொருத்தமானது. ஜீவாத்மாவினிடம் பருமை சிறுமை முதலிய இயல்புகள் அவிவேகத்தால் தோன்றுகின்றன. அவற்றை நீக்குவதற்காக வேதம்

அப்ராணன், அஸ்தூலன் முதலிய விலக்கல் வாக்கியங்களைக் கூறுகிறது. இந்த வாக்கியங்களால், ஜீவாத்மாவின் ஸம்ஸார தர்மங்களற்ற உண்மை நிலை விளங்கும். அதுவே இவ்வாக்கியங்களின் பயனாகும்.

॥ इति तृतीयं ईश्वरात्मप्रकरणम् ॥

ஈசனே ஆத்மா என்று உரைக்கும் பகுதியான மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

तत्त्वज्ञानस्वभावप्रकरणम् ॥ ४ ॥

மெய்யறிவின் இயல்பை விளக்கும் பகுதி-4.

1

“ஈசுவரனே நான்” என்ற அறிவு எவ்விதம் பிறவியினின்றும் விடுதலை பெறுவதற்குத் துணையாகும்? முற்பிறவிகளில் நாம் செய்து சேர்த்துவைத்த பலகர்மங்கள் பயனை அளிக்காமல் அழிய மாட்டா. அவை நாம் விடுதலை பெறத்தடையாகுமே! என்றால்

अहंप्रत्ययबीजं यत् अहंप्रत्ययवत्स्थितम् ।

नाहंप्रत्ययवह्युष्टं कथं कर्म प्ररोहति ॥

பொருள் :— அஹங்காரத்தினின்று தோன்றுவதும், அந்தக்கரணத்தில் இருப்பதும், ஆகிய முற்பிறவிகளில் செய்த கர்மா, “நான் கர்த்தா அல்லன், போக்தா அல்லன்” என்ற மெய்யறிவாகிய நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டுவிடும். பிறகு அது எவ்வாறு பிறந்து மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகும்?

விளக்கம் :— “ப்ராரப்தம், ஆகாமி, ஸஞ்சிதம் என்ற மூவகையான கர்மங்களில் இங்கு ஸஞ்சித கர்மவைப்பற்றியே வினா எழுந்தது.” என அறியவேண்டும். மெய்யறிவு தோன்றும்போது அது தனக்கு எதிரியான அறியாமையை அழித்துவிடும். அந்த அறியாமையின் கார்யமாகிய அந்தக்கரணமும் அப்போது அழியும். அந்த அந்தக்கரணத்தைத் தனக்கு இடமாகக்கொண்ட ஸஞ்சித கர்மங்களும் அழியும். எனவே ஸஞ்சித கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகா. ஆகாமி கர்மங்கள் இனிமேல் செய்யப்படும் கர்மங்களாகும். அந்தக்கரணத்தின் அழிவால் ஆகாமி கர்மங்களும் நிகழ மாட்டா. எனவே மெய்யறிவால் தடையின்றிய மோக்ஷம் ஏற்படும்.

2

दृष्टवच्चेत् प्ररोहः स्यात् न अन्यकर्मा स इष्यते ।

तन्निरोधे कथं तत्स्यात् पृच्छामो वः तदुच्यताम् ॥

பொருள் :— “தத்வஜ்ஞானம் உண்டான பிறகு பிணையெடுத்தல் முதலிய செயல்கள், மெய்யறிந்த துறவிகளிடம் உள்ளன. அவை

போலவே அவர்களிடம் வேறுசெயல்களும் இருந்து பயனைத் தரலாமே” என்பது பொருந்தாது. பிணையெடுத்தல் முதலிய செயல்கள் மெய்யறிவுக்கு எதிரியாகாத ப்ராரப்தகர்மாவின் பயன்களாகும். ஐயம் :—மெய்யறிவால் அறியாமை அழிக்கப்படும். எனவே அறியாமையால் வரும் அஹங்காரமும் அழியும். அப்போது அஹங்காரத்தால் எழும் பலசெயல்களும் அழியும். இவ்விதமிருக்க ப்ராரப்தகர்மங்கள் மட்டும் எப்படி எஞ்சிநிற்கும்? என்று உங்களை வினவுகிறோம். பதில் அளிக்க.

3

விடைகூறுகிறார்.

देहाद्यारम्भसामर्थ्यात् ज्ञानं सद्रिषयं त्वयि ।

अभिभूय फलं कुर्यात् कर्मान्ते ज्ञानसुद्धवेत् ॥

பொருள் :— ப்ராரப்தகர்மா உடல் முதலியவற்றை உண்டாக்கியது. அது ஜீவர்களிடம் உண்டான மெய்யறிவைச் சற்றே தடை செய்யும். அதாவது விதேக கைவல்ய நிலைக்குத் தடைசெய்யும். அவ்வாறு செய்து, உடல் தோற்றத்தையும் உலகத்தோற்றத்தையும் அளித்து, பிணையெடுத்தல் முதலிய செயல்களுக்குக் காரணமாகும். அச்செயல்களும் தோற்றமாத்திரமாகவே இருக்கும்; அபிமான அழுத்தத்துடன் இரா. ப்ராரப்தகர்மாவின் பயன் முழுவதும் அனுபவிக்கப்பட்ட பின்பு, தடைகளற்ற மெய்யறிவு உண்டாகும்.

4

மெய்யறிவுள்ளவனுக்கு, ப்ராரப்த கர்மானினால் போகம் ஏற்படும் என்றும், ஏனைய கர்மங்கள் அழிந்துவிடும் என்றும் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? எல்லாக் கர்மங்களும் அறியாமையால் தோன்றியவை. ஆகையால் அவை ஸமமான தன்மை உடையவைகள். என்றால்

आरब्धस्य फले ह्येते भोगो ज्ञानं च कर्मणः ।

अविरोधस्तयोर्युक्तः वैधर्म्यं चेतस्य तु ॥

பொருள் :— போகம், மெய்யறிவு இவையிரண்டும் ப்ராரப்த கர்மாவின் பயன்கள். ஆகையால் இவ்விரண்டிற்கும் பொருந்தாமை என்பதில்லை. மற்ற ஸஞ்சித ஆகாமி கர்மங்களுக்கோ மெய்யறிவுடன் பகைமையுண்டு. அவைகள் அறிவுத்தீயால் அழிவது பொருந்தும்.

விளக்கம் :— உடலைத்துணை அடைந்து மெய்யறிவு தோன்றுவதால், உடலுக்குரிய போகங்களை மெய்யறிவு பேர்க்காது. “ நான் கர்த்தாவல்லன், நான் போக்தாவல்லன்” என்பது மெய்யறிவின்

வடிவம். ஆகையால் அது ஸஞ்சித ஆகாமி கர்மங்களை அழித்து விடும்.

5. 5 $\frac{1}{2}$

“ஞானிக்கு போகம் உண்டு என்றால், உடலபிமானமும் ஏற்படும். அதனால் தீயசெயல்கள் தோன்றும். அவை மோக்ஷத்திற்குத் தடையாகும்.” என்றால்

देहात्मज्ञानवत् ज्ञानं देहात्मज्ञानबाधकम् ।

आत्मन्येव भवेद्यस्य स नेच्छन्नपि मुच्यते ॥

ततः सर्वमिदं सिद्धं प्रयोगोऽस्माभिरीरितः ।

பொருள் :— அறிவற்றவனுக்கு, நான் மனிதன் என்ற அறிவு யாதொரு ஐயமுமின்றி வேருன்றியிருப்பதுபோல, மெய்யறிவுள்ளவனுக்கு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு உறுதியாக ஏற்படும். அந்ந மெய்யறிவு உடலை ஆத்மாவாக எண்ணும் பொய்யறிவை விலக்கும். இவ்வாறு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற மெய்யறிவு எவனுக்கு உண்டாகுமோ, அவன் விரும்பாவிடினும் பிறவிப்பிணியிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவான்.

ஆகையால் மெய்யறிவுக்கும் ப்ராரப்த கர்மாவுக்கும் பொருந்தாமை என்பதில்லை. “மெய்யறிவுடையவனிடம் ப்ராரப்த கர்மாவின் பயன் காணப்படலாம். மெய்யறிவு மோக்ஷத்தைக் கட்டாயமளிக்கும்” என்ற இக்கருத்துக்கள், வேதம் ஒப்பியவை. இவை தவறற்றவை என்பதற்கேற்ற யுக்தியும் எம்மால் இப்போது கூறப்பட்டது.

॥ इति चतुर्थं तत्त्वज्ञानस्वभाव प्रकरणम् ॥

மெய்யறிவின் இயல்பை விளக்கும் பகுதியான நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

बुद्धयपराध-प्रकरणम् ॥ ५ ॥

புத்தியின் தவறுகளை விளக்கும் பகுதி-5.

1

முன்பு கூறியபடி மெய்யறிவு இறவாத தன்மையை அளிக்கும் ; பிறவிப்பிணியைப்போக்கும் என்றால், ஏன் யாவரும், நான் ப்ரஹ்மம் என்ற உண்மையறிவை அடைவதில்லை? யாவரும் உயர்ந்த அழியாத இன்பத்தைத்தானே அடைய விரும்புகிறார்கள். அதற்கேற்ப ஏன் மெய்யறிவைப் பெறுவதில்லை? எனின்,

सूत्राशङ्को यथोदङ्को नाग्रहीत् अमृतं यथा ।

कर्मनाशभयात् जन्तोः आत्मज्ञानाग्रहस्तथा ॥

பொருள் :—உதங்கர் என்பவர், அம்ருதத்தை மூத்ரமென்று ஐயமுற்று அதை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அதுபோல, மக்கள் தம்முடைய நல்ல செயல்களுக்கு அழிவு வந்துவிடும் என்ற அச்சத்தால், ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை ஏற்பதில்லை.

விளக்கம் :—உதங்கர் என்ற ஒரு முனிவர் தவம்செய்து திருமாலிடம் அம்ருதம் வேண்டுமென்று கேட்டார். திருமால் அந்த முனிவருக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுக்கும்படி இந்திரனிடம் கூறினார். இந்திரனுக்கு அம்ருதத்தை அளிப்பதில் விருப்பமில்லை. திருமாலின் கட்டளையை மீறவும் கூடாது. இந்த நிலையில் இந்திரன் அம்ருத கலசத்தை, சண்டாளன்போல் வேஷம்கொண்டு, எடுத்து வந்தான். அவன் அக்கலசத்தைத் தன், மூத்ரம் கழிக்கும் உடல் பகுதியில் வைத்துக்கொண்டு, பிறகு உதங்கரிடம் கொடுத்தான். உதங்கர் அது சண்டாள மூத்ரம் என்று எண்ணி அதைத்தொடவில்லை. உண்மையான அம்ருதத்தை உதங்கர் வேறுவிதமாக எண்ணியதுபோல, மனிதரும் உண்மையான ஆத்ம அறிவை வேறுவிதமாக எண்ணி அதை மேற்கொள்வதில்லை.

2

உதங்கர், இந்திரனுடைய ஒரு செயலால் ஐயமுற்று அதைக் கொள்ளவில்லை. மக்கள் அவ்வாறு மயக்கமடைய யாதொரு காரணமில்லை. அவர்கள் ஏன் ஆத்மாவைப் ப்ரஹ்மம் என்று அறிவதில்லை? எனின்,

बुद्धिस्थः चलतीवात्मा ध्यायतीव च दृश्यते ।

नौगतस्य यथा वृक्षाः तद्वत् संसार विभ्रमः ॥

பொருள் :—புத்தியில் இருக்கும் ஆத்மா, அசைவதுபோல இருக்கிறது. த்யானம் செய்வதுபோலவும் இருக்கிறது. படகிலுள்ள வனுக்குக் கரையிலுள்ள மரங்கள் செல்பவைபோல விளங்குகின்றன. அதுபோல புத்தியிலுள்ள ஆத்மாவுக்கும், தான் ஸம்ஸாரீ என்ற மயக்கம் ஏற்படுகிறது.

விளக்கம் :—உடலில் நான் என்ற அபிமானமும், அதனால் ஏற்பட்ட விபரீத உணர்வும், ஆகிய இவைகள், ஆத்மாவின் உண்மையான வடிவத்தை அறியாததற்குக் காரணம். ஜீவன் அவித்யையால் கல்பிக்கப்பட்ட புத்தியை, தான் என்று கொண்டு, அது அசையும் போது தான் அசைவதாயும், அது அசையாதபோது தான் அசையாமலிருப்பதாயும் எண்ணுகிறான். உண்மையில், பொருள்களை அறியும் போது புத்தியே அசைகிறது. த்யானம் செய்யும்போது அதுவே

அசையாமலிருக்கிறது, அசைவதும் அசையாமலிருப்பதும் புத்தியின் இயல்புகள். ஆத்மாவிற்கு, அசைதலும் இல்லை, அசையாமையும் இல்லை. படகு செல்லும்போது அதிலுள்ளவனுக்குக் கரைமரங்கள் செல்பவை போன்று உள்ளன. படகு நிற்கும்போது கரைமரங்கள் நிற்பனபோன்று தோன்றுகின்றன. போவதும் நிற்பதும் படகின் இயல்புகள். கரைமரங்களின் இயல்பல்ல. அதுபோல, புத்தியின் இயல்புகளான அபிமானம், ஆசை முதலியவைகளை ஆத்மாவின் தர்மங்கள் என்று எண்ணி அறிவற்றவன் மயங்குகிறான். இந்த மயக்கமே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உண்மையாக அறியமுடியாமைக்குக் காரணம். இதுதான் புத்தியின் குற்றம்.

3

மேலே கூறிய கருத்தே விளக்கப்படுகின்றது.

नौस्थस्य प्रातिलोभ्येन नगानां गमनं यथा ।

आत्मनः संसृतिः तद्वत् ध्यायतीवेतिहि श्रुतिः ॥

பொருள் :—படகில் உட்கார்ந்து இருப்பவனுக்குப் படகு செல்லும்போது, கரையிலுள்ள மரங்கள் எதிர்முகமாகச் செல்வன போல எவ்வாறு காணப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறு, அந்தக்கரணமாகிய உபாதியின் தன்மையால், ஸம்ஸாரமற்ற ஆத்மா ஸம்ஸாரி போல் காணப்படுகிறது. வேதமும் “தியானம் செய்வதுபோல, அசைவதுபோல” என்று கூறுவதன்மூலம் “புத்தியின் செயல்கள் ஆத்மாவிடம் அனிவேகத்தால் ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றன” என்பதைக் கூறுகிறது.

4

चैतन्यप्रतिबिम्बेन व्याप्तो बोधीहि जायते ।

बुद्धेः शब्दादिभिः भासः तेन मोमुह्यते जगत् ॥

பொருள் :—பொருள் வடிவமான புத்திவ்ருத்திகள், ஆத்ம ஒளியின் ப்ரதி பிம்பத்தால் சூழப்பட்டு விளங்குகின்றன. ஆகையால் சப்தம் முதலிய பொருள்வடிவாக, புத்திக்கு விளக்கம் ஏற்படுகிறது. அதனால் மக்கள் மயக்கமடைகிறார்கள்.

விளக்கம் :—புத்தி என்பது ஒரு பொறி. அது கண்ணாடிபோல் தூய்மையானது. அது அன்னத்தின் காரியம். அது சைதன்ய ஒளியின் ப்ரதிபிம்பத்துடன் கூடியுள்ளது. நாம் ஒரு பொருளைப் பார்க்கும்போது, நமது புத்தி, கண்வழியே வெளியேசென்று பொருள் வடிவாகப் பரிணாமத்தை அடைகிறது. உடனே அப்பொருளைப் பற்றிய ஆவரணம் நீங்குகிறது. பொருள்வடிவாக மாறிய புத்தியை புத்திவிருத்தி என்பார்கள். பொருளைப்பற்றிய ஆவரணம் நீங்கிய

புத்தியின் தவறுகளை விளக்கும் பகுதி-5.

வுடன் புத்திவிருத்தியில் இருக்கும் சைதன்யப்ரதிபிம்பம் பொருளை விளக்குகிறது. உடனே இது குடம், இது ஆடை என்பன போன்ற விருத்தி ஜ்ஞானங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த புத்தியின் வருத்தியில், ஆத்ம சைதன்யப்ரதிபிம்பமும், சப்தம் முதலிய பொருள்களும் சேர்ந்து விளங்குவதால், ஒவ்வொன்றையும் பிரித்து அறியாமல் மக்கள் மயக்கத்தை அடைந்து நான் பார்க்கிறேன், நான் கேட்கிறேன் என்று கூறுகின்றனர்.

படகிலிருப்பவன், தானிருக்குமிடத்தின் தொடர்பால், அசையாத கரைமரங்களிடம் அசைதலை அனுபவிக்கிறான். ஓடத்தில் அசைதலை அனுபவிக்கவில்லை. அதுபோல் புத்தியிலிருக்கும் ஆத்மா, அந்த புத்தியின் செயல்களைத் தனியே அனுபவிக்காமல் தன்னிடம் ஆரோபித்துக்கொண்டு அனுபவிக்கிறது. இது அறியாமையாலேற்படும் பொய்யனுபவமே என்பதை “த்யானம் செய்வதுபோல” என்ற வேதவாக்யம் கூறுகிறது. ஆகையால் உபாதியின் தொடர்பால் ஜீவாத்மாவுக்கு, தான் ஸம்ஸாரீ என்ற மயக்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த மயக்கமே மெய்யறிவு தோன்றாமலுக்குக் காரணம்.

5

“நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற அகண்டவடிவ வருத்திஜ்ஞானத்தால் மோகமும் ஏற்படும். ஆகையால் மோகத்தை விரும்புகிறவன் மஹாவாக்யங்களின் பொருளை ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

चैतन्यभास्यताहमः तादर्थ्यं च तदस्य यत् ।

इदमंशप्रहाणेन परः सोऽनुभवो भवेत् ॥

பொருள் : — அஹங்காரம் ஆத்மசைதன்யத்தால் விளங்குகிறது. சித், அசித் இவற்றின் முடிச்சுக்கு அஹங்காரம் என்று பெயர். அது பொருள்களை ஸமர்ப்பணம் செய்வதால், ஆத்மாவிற்கு உபகரணமாக இருக்கிறது. அந்த அஹங்காரத்தில் உள்ள அறியப்படும் பகுதியில் நான் என்ற அபிமானத்தை நீக்கிய பிறகு, எஞ்சியிருக்கும் தூய அறிவு எதுவோ, அதுவே பரமாத்மா என்று அறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம் — அந்தக்கரணத்தோடு கூடியவன் ஜீவன். அந்தக்கரணத்தை உபாதியாகக்கொண்டவன் கூடஸ்த ஆத்மா. ஜீவனிடமுள்ள அந்தக்கரண பாகத்தை விலக்கிவிட்டால், அவனே பரமாத்மா என்பது விளங்கும். அந்தக்கரணத்தையும், சைதன்ய ஒளியையும் ஒன்றாகச்சேர்த்தே, நான் நான் என்று கூறுகிறோம். இந்த இருபொருள்கொண்ட தொகுதியில் அந்தக்கரண பாகம், பார்க்கப்படும்

பாகம். சைதன்ய ஒளிபாகம் பார்க்கும் பாகம். பார்க்கும் பகுதியான சைதன்ய ஒளியே தூய அறிவு. 'அதுவே பரமாத்மா' என்று உறுதி கொள்ளவேண்டும்.

॥ इति पञ्चमं बुद्ध्यपराधप्रकरणम् ॥

புத்தியின் தவறுகளை விளக்கும் பகுதியாகிய ஐந்தாம்
ப்ரகரணம் முற்றும்.

॥ विशेषापोह-प्रकरणम् ॥ ६ ॥

ஆத்மாவினிடம் சிறப்பியல்புகள் இல்லை என்பதை
விளக்கும் பகுதி-6.

1

சென்ற ப்ரகரணத்தில், நுட்பமான முறையில் ஆத்மசைதன்யத்தைப் பிரித்து அறியும் வகையைக் கூறினார். அவ்வாறு அறியும் திறமையற்றவருக்கு, வெளிப்படையான வேறுவகையில், அதை அறியவைப்பதற்காக இந்தப் பகுதி தொடங்கப்படுகிறது. “ஆத்மாவுக்குச் சில இயல்புகள் ஸ்வரூபமாகவே அமைந்துள்ளவை. அவை, ஸத், சித், ஆநந்தம் என்பவை. அவற்றைச் சிறப்பியல்புகள் என்று கூறுதல் தகாது. நெருப்பிற்கு ஒளியும் சூடும் வடிவமாகும். அவை சிறப்பியல்புகளல்ல. அதுபோலவே ஆத்மாவிற்கும், ஸத், சித், ஆநந்தம் இம்மூன்றும் ஸ்வரூபம். பருமன், இளைப்பு, கருமை, செம்மை, கேட்டல், பார்த்தல், ஆசை, கோபம், செய்தல், முதலிய இவை போன்றவைகள்தாம் ஆத்மாவின் சிறப்பியல்புகள். இவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபங்களல்ல. இத்தகைய சிறப்பியல்புகளினும் வேறாக ஆத்மாவை உணரவேண்டும்” என்பதை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

इत्वा त्यक्तेन हस्तेन स्वयं नात्मा विशिष्यते ।

तथा शिष्टेन सर्वेण येन येन विशिष्यते ॥

பொருள் :—ஒருவனுடைய கை வெட்டப்பட்ட பின்பு, அவன் கையுடன் கூடியவன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதில்லை. அவ்விதமே கால் முதலியவை வெட்டப்படுமேயானால் அவன் கால் முதலியவற்றுடன் கூடியவன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதில்லை. அதுபோல, கைகால் போல விளங்கும் எல்லா வகையான விசேஷணங்களும் விடப்பட்ட பின்பு, ஆத்மாவை அந்த விசேஷணங்களுடன் கூடியதாகக் கருதுதல் கூடாது.

ஆத்மாவினிடம் சிறப்பியல்புகள் இல்லை என்று விளக்கும் பகுதி-6. 103

விளக்கம் :—கையும் காலும் வெட்டப்பட்ட மனிதனைக் கையுடையவன், காலுடையவன் என்று சொல்லுவது எவ்வாறு பொருத்தமின்றே, அவ்வாறு மெய்யறிவில், பருமை, கருமை, செய்தல் முதலிய பலவும் நீங்கி இருக்கும்போது, நான் கரியன், பெரியன், கர்த்தா, என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுதல் கூடாது. எல்லாச் சிறப்பியல்புகளும் இல்லாதவனாக ஆத்மாவை அறியவேண்டும்.

2

பருவுடலின் இயல்புகளும், நுண்ணுடலின் இயல்புகளும், ஆத்மாவை விட்டுச் சில நிலைகளில் விலகுகின்றன. அவை ஆத்மாவின் இயல்புகளல்ல. ஆகையால் ஆத்மா எல்லா விசேஷணங்களுமில்லாத தனியறிவு என்பதை கூறுகிறார்.

तस्मात् त्यक्तेन हस्तेन तुल्यं सर्वं विशेषणम् ।

अनात्मत्वेन तस्मात् शः मुक्तः सर्वैः विशेषणैः ॥

பொருள் :—ஆத்மாவுக்குக் கூறப்படும் எல்லா வகையான சிறப்பியல்புகளும், வெட்டுண்ட கைகளுக்கு ஒப்பானவை. அவை விடத்தக்கவை. அவை ஆத்மாவின் ஸ்வபாவம் அல்ல. ஆகையால் அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மா எல்லாச் சிறப்பியல்புகளாலும் விடப்பட்டதாகும்.

3

ஆத்மாவுக்குரிய விசேஷணங்கள் யாவும், ஆத்மாவல்ல; அதனினும் வேருனவை; எனினும் சில நிலைகளில் அவை ஆத்மாவுடன் சேர்ந்திருப்பதால், அப்போது அவை ஆத்மாவிடம் ஒரு சிறப்பை உண்டுபண்ணலாமே! எனில்,

विशेषणमिदं सर्वं साध्वलङ्करणं यथा ।

अविद्याद्वयासतः सर्वं ज्ञाते आत्मन्यसत् भवेत् ॥

பொருள் :—நாம் அணியும் அணிகள் யாவும் நம்முடன் சேர்ந்து விலகுவதால் நமது வடிவமல்ல. அதுபோலவே, செய்தல், அனுபவித்தல் முதலிய விசேஷணங்களும் ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து விலகுவதால் அவை ஆத்மாவின் ஸ்வரூபங்களாகா. நான் செய்வன், அனுபவிப்பவன் என்ற வ்யவஹாரங்கள், அறியாமையால், தோன்றியவை. நான் மனிதன், கர்த்தா, போக்தா என்பவை, உடலை நான் என்று எண்ணிய மயக்கத்தால் தோன்றியவை. அவித்யை விலகியபின் மெய்யறிவாக ஆத்மா அறியப்படுமானால், அந்த விசேஷணங்கள் இல்லாமல் போகும். “உடல் முதலியவை மூன்று காலத்திலும் இல்லாதவை” என்று உறுதி ஏற்படும்.

முன் ச்லோகத்தில் “ஆத்மா அறியப்படுமேயானால்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஆத்மா அறியப்படுவதற்குரிய பொருள்களில் ஒன்றாகும். அறியப்படுமானால், அதுவும் விசேஷண தர்மங்களைப்போல அநாத்மப்பொருளாகிவிடுமே! எனில்,

ज्ञातैवात्मा सदा ग्राह्यो ज्ञेयमुत्सृज्य केवलः ।

अहमित्यपि यद् ग्राह्यं व्यपेताङ्गसमं हि तत् ॥

பொருள் :— அறியப்படும் பொருள்களெல்லாம் ஆத்மா அல்ல என்று விலக்கி, அறிபவனே ஆத்மா என்று உறுதி கொள்ள வேண்டும். “இது நான்” என்று அநுபவிக்கப்படும் அஹங்காரம், வெட்டுண்டு விலகிய கைக்குச்சமம்.

விளக்கம் :— எது அறியப்படுகிறதோ அது ஆத்மாவன்று. அகங்காரம், நான் என்று அறியப்படுகிறது. அது ஆத்மாவன்று. அறியப்படும் பொருள் யாவும் உண்மையில் இல்லாதவை; ஆகையால், ‘நான் அறிபவன்’ என்ற எண்ணமும் உண்மையில் இல்லாததே. ஏனெனில் அதுவும் அநுபவிக்கப்பட்டு அறியப்படுகிறது. ‘நான் அறிபவன்’ என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டால், “நான் கேவல அறிவு வடிவம்” என்ற ஐயமற்ற அறிவு விவேகிக்கு ஏற்படும். “இது நான்” என்று அறியப்படும் அகங்காரம், அறியப்படுவதாலேயே ஆத்மாவன்று. அந்த அகங்காரம் உறக்கத்தில் இல்லாமல் போவதால், அதை ஆத்மா என்று கூறல் தகாது. உறக்கத்தில் கேவல ஆத்மா விளங்குகிறது. அதுவே, நான் என்பதன் உண்மையான ஸ்வரூபம். அது, ‘அறியப்படுகிறது’ என்று உபசாரமாகப் கூறப்படுகிறதே தவிர, உண்மையாக வேறு பொருளை அறிவதுபோல் அதை அறிதல் இயலாது. த்ரிபுடியான அறிவுக்கு அது விஷயமாகாது. எல்லாப் பொருள்களும் அதன் முன்னிலையில் விளக்கம் பெறுவதால் அதை, ‘அறிகிறது’ என்று உபசாரமாகக் கூறுகிறோம். “கேவல ஆத்மாவாக அது விளங்கும்போது” என்ற கருத்தை, “ஆத்மா என்பது அறியப்பட்டுவிட்டால்” என்ற தொடர் மொழியால் உபசாரமாகக் கூறுகிறோம். உண்மையில் கேவல ஆத்மாவுக்கு, அறியும் தன்மையுமில்லை. அறியப்படும் தன்மையுமில்லை. அதுவே அறிவு வடிவம். ஆகையால் அது அறியப்படும் என்றால் அநாத்மாவாகி விடுமே என்ற ஐயத்திற்கு இடமில்லை. அது அறியப்படாததே.

ஆத்மா அறியப்படாதது என்றால், அதன் இருப்பை நாம் எப்படி நிச்சயம் செய்ய முடியும்? என்றால்

यावान् स्यात् इदमंशो यः स स्वतोऽन्यो विशेषणम् ।
विशेषप्रक्षयो यत्र सिद्धो ज्ञः चित्रगुर्यथा ॥

பொருள் :— ‘இது நான்’ என்று விளங்குகிற அறிவில், இது என்று சுட்டிக்காட்டக்கூடிய எந்த எந்த அம்சங்கள், நான் என்பதற்கு விசேஷணமாகத் தோன்றுகின்றனவோ, அவைகள்தாம், ஆத்மாவாகிய நான் என்பதனுடைய விசேஷ வ்யவஹாரங்களுக்குக் காரணமாகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது ஆத்மஸ்வரூபம். அது எல்லா விசேஷணங்களும் இல்லாத ஆத்ம வடிவாகும். அது மற்ற யாதொன்றையும் எதிர்நோக்காத அறிவு ஸ்வரூபம். ‘பலவகையான பசுக்களையுடையவன் தேவதத்தன்’ என்னுமிடத்தில், தேவதத்தன், பசுக்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்பு எப்படி, தானிருக்கிறானோ, தனது இருப்பிற்குப் பசுக்களின் தொடர்பை எதிர்பார்ப்பதில்லையோ, அவ்விதம், தன்னொளி கொண்டதாயும், தன்னிருப்புள்ளதாகவும் இருக்கிற ஆத்மா, அஹங்காரம் முதலிய விசேஷணத் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்பே, தானிருக்கிறது. அது தனது இருப்பிற்கு அஹங்காரத்தை எதிர்பார்ப்பதில்லை.

விளக்கம் :— அந்தக்கரண வருத்தி ஆத்மப்ரதிபிம்ப ஒளியுடன் கலந்துள்ளது. ஆத்மப்ரதிபிம்ப ஒளி என்பது உண்மையில் ஆத்ம ஒளியே. “இது நான்” என்ற இடத்தில் இது என்பது அந்தக்கரணம். நான் என்பது ஆத்ம ஒளி. இது என்று கூறப்படும் அந்தக்கரணம் பல வருத்திகளையடைந்து, ஆத்மா அறிகிறது, செய்கிறது என்று வழங்குகின்ற பல வ்யவஹாரங்களுக்குக் காரணமாகிறது, அது, நான் என்பதற்கு விசேஷணமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறது நானாகிய ஆத்மா. அந்த ஆத்மாவிடமிருந்து விசேஷணமாயுள்ள அந்தக்கரணத்தின் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்பே, அந்த ஆத்மா, தானிருக்கிறது. அது அப்போது தனது இருப்புக்கு அந்தக்கரணத்தின் உதவியை நாடுவதில்லை. எனவே ஆத்மாவின் இருப்பு ஸ்வதஸ்ஸித்தமானது என்று உணர்க.

6

உலகில் வழங்கும் நான் என்பது, ஆத்மாவாக இல்லையானால், “நான் பிரஹ்மமா” யிருக்கிறேன் என்ற மஹாவாக்யத்தின் பொருள் எவ்வாறு பொருந்தும்? எனில்

इदमंशोऽहमित्यत्र त्याज्यो नात्मैति पण्डितैः ।

अहं ब्रह्मेति शिष्टांशो भूतपूर्वगतेः भवेत् ॥

பொருள் :—நான் என விளங்கும் அஹங்காரத்தில், அறியப்படும் பாகமான அந்தக்கரணத்தை, இது நானல்லன் என்று அறி

வாளிகள் விடவேண்டும். அறியும் பாகமாகிய ஆத்மாவை விடுதல் தகாது. “நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற மஹா வாக்க்யத்திலுள்ள, நான் என்ற சொல், தன் விசேஷணமாகிய அந்தக்கரண பாகம் விலகிய பின்பு, எஞ்சியிருக்கும் ஸாக்ஷிஸ்வரூபத்தை லக்ஷணையால் காட்டுகிறது.

“அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற இடத்தில் அஹம் என்பது எப்படி நிர்க்குணமான ஸாக்ஷியைக் குறிக்கும் எனில், முன்பு கவர்ணராக இருந்தவர் அப்பதவியிலிருந்து விலகினாலும் பின்பும் உபசாரமாகக் கவர்ணர் என்றே அழைக்கப்படுவார். அதுபோல, அந்தக்கரணத்தோடு கூடிய சைதன்யமாகிய அஹங்காரம், தன் விசேஷண பாகமான அந்தக்கரணத்தை விட்டு நீங்கினபோதிலும், அதாவது நிர்க்குண ஸாக்ஷியாக இருந்தபோதிலும் உபசாரமாக அஹம் என்றே சொல்லப்படுகிறது.

விளக்கம் :—அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்ற இடத்தில், அஹம் என்ற சொல்லுக்கு வாச்யப்பொருள், அந்தக்கரணத்தோடு கூடிய சைதன்யமாகிய ஜீவன். லக்ஷ்யப் பொருள் அந்தக்கரணத்தோடு கூடாத தனி சைதன்யம். ப்ரஹ்ம என்ற சொல்லுக்கு வாச்யப் பொருள் அளவற்ற திறமை கொண்டுள்ள மாயையுடன் கூடிய ஈச்வரன். லக்ஷ்யப்பொருள் மாயையுடன் கூடியிராத தனி சைதன்யம். இங்கு லக்ஷ்யமாயுள்ள இருபொருள்களே ஒன்று என்று கூறப்படுகின்றன. இதற்கு விட்டுவிடாத லக்ஷணை என்று பெயர். வாச்யப் பொருளாகிய இரண்டும் ஒன்றல்ல.

॥ इति षष्ठं विशेषापोहप्रकरणम् ॥

ஆத்மாவிடம் சிறப்பியல்புகள் இல்லை என்பதை விளக்கும் பகுதியான ஆருவது ப்ரகரணம் முற்றும்.

बुद्ध्यारूढ-प्रकरणम् ॥ ७ ॥

புத்தியில் ஏறிய அறிவைப்பற்றி விளக்கும் பகுதி-7.

1

பகவத்பாதர், முன்பு “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற மஹா வாக்க்யத்தின் பொருளை யுக்கிகொண்டு விளக்கினார். இப்போது அப்பொருளை அனுபவத்தால் விளக்கிக் காட்ட இந்தப் பகுதியைத் தொடங்குகிறார்.

बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं दृश्यते यत्र तत्र वा ।

मया तस्मात् परं ब्रह्म सर्वज्ञश्चास्मि सर्वगः ॥

நனவிலும், கனவிலும், இம்மையிலும், மறுமையிலும், என்னை எந்த எந்தப் பொருள்கள் ப்ரமாணங்களின் மூலம் காணப்படுகின்றனவோ, அவைகள் யாவும் புத்தி வருத்தியால் சூழப்பட்டே காணப்படுகின்றன. ஆகையால் நான், காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபன், எல்லாப் பொருள்களையும் விளங்கச் செய்வவன், எங்கும் நிறைந்தவன். ஆகையால் அளவின் வரம்பில்லாதவன்.

2

ஆத்மா எவ்வாறு எல்லாவற்றையும் விளக்கும் பொருளாக இருத்தல் முடியும்? வேறு மனிதனுடைய புத்தியில் தோன்றும் பொருள்கள், என்னை அறியப்படவில்லை. ஆகையால் நான் எங்ஙனம் ஸர்வஜ்ஞனாக இருத்தல் கூடும்? எனில்

यथात्म-बुद्धिचाराणां साक्षी तद्वत् परेष्वपि ।

नैवापोदुं नवाऽऽदातुं शक्यस्तस्मात् परो ब्रह्म ॥

பொருள் :—என்னுடைய புத்தியின் வ்யாபாரத்தால் விளங்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நான் எவ்வாறு ஸாக்ஷியாயிருந்து ஒளியை அளிப்பவனோ, அவ்வாறு பிறருடைய புத்திகளின் வ்யாபாரங்களால் விளங்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அறிவு வடிவான நானே ஒளி தருபவன். இந்த ஸாக்ஷியாகிய நான், தள்ளுவதற்கோ, கொள்ளுவதற்கோ இயலாதவன். ஆகையால் இந்த ஸாக்ஷியாகிய நான், எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவன்.

விளக்கம் :—புத்திவருத்திகள் வெளிப்பொருள்களைச் சூழ்கின்றன. அந்த வெளிப் பொருள்கள் ஆவரணம் நீங்கப்பெற்று சைதன்ய ஒளியின் ஸந்நிதியில் விளங்குகின்றன. ஒவ்வொருவருக்கும் புத்தி வேறு. எல்லாருடைய புத்தி வருத்திகளும் பொருள் வடிவமாகப் பரிணமித்து, ஒரே ஆத்ம அறிவின் எதிரில் விளக்கம் பெறுகின்றன. ஸாக்ஷியாகிய ஆத்ம அறிவின் வேற்றுமைக்கு யாதொரு ப்ரமாணமும் இல்லை. அது இரண்டற்றது. ஆத்ம அறிவாலேயே அறிபவனும், அறியப்படுபொருள்களும் பலவகையான சித்தவ்ருத்திகளும் விளக்கம் பெறுகின்றன, அதனால் அதை எல்லாமறிந்த ஸர்வஜ்ஞன் என்கிறோம். எல்லாப் பொருள்களும் இருப்பதற்கு முன்பே அது இருக்கிறது. அதை இல்லையென்று தள்ளுவதற்கு முடியாது. வேறு அறிவாலோ செயலினாலோ அடைதலும் முடியாது. புத்தி தனித்தனியாக இருப்பதால், ஒருவனுடைய புத்தியில் தோன்றுபவை மற்றொருவனுக்கு விளங்குவதில்லை. ஸாக்ஷி, புத்திவ்ருத்திகளை விளங்கச் செய்ய, யாதொன்றும் செய்வதில்லை. ஸந்நிதி மாத்ரமாய் அது இருந்துகொண்டு புத்திவ்ருத்திகளை விளக்குகிறது.

3

ப்ரத்யக் ஆத்மாவால், புத்தியின் மூலம் எல்லாப் பொருள்களும் விளங்குமேயானால், விளக்கமுறச் செய்தல் என்ற தொழில் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுமே எனில்,

विकारित्वमशुद्धत्वं भौतिकत्वं न चात्मनः ।

अशेषबुद्धिसाक्षित्वात् बुद्धिविचारपवेदना ॥

பொருள் :—ஆத்மா எல்லா வகையான புத்தி விகாரங்களுக்கும், ஸாக்ஷியாயிருக்கிறது. ஆகையால் புத்தியைப்போல் குறிப்பிட்ட ஒருபொருளைமட்டும் அறிதல் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. ஆத்மா அவயவமற்றது. ஆகையால் அதற்கு யாதொரு விகாரமும் இல்லை. அது குணங்களும் தொழில்களும் இல்லாதது. ஆகையால் அதற்குத் தூய்மையற்ற தன்மையுமில்லை. ரூபம் முதலியவை இல்லாததால் அது பூதகாரியமுமன்று. ஆகையால் ஆத்மா, புத்தியின் மூலம் பொருளை விளக்கமுறச் செய்கிறது என்பது உபசாரவழக்கு.

4

ஆத்ம அறிவு விகாரமற்றது என்றால் அது எப்படி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கும்? என்ற வினாவின், விடை எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

मणौ प्रकाशयते यद्वत् रक्ताद्याकारताऽऽतपे ।

मयि संदृश्यते सर्वं आतपेनेत्र तन्मया ॥

பொருள் :—பகலவனின் ஒளியில், ஸ்படிகமணியில், அருகே யுள்ள செம்பருத்திப் பூவின் சிவப்பு நிறம் விளங்குகிறது. அதுபோல் அறிவு வடிவான என் ஸந்நிதியில் ஸ்படிகம் போன்ற புத்தியில் செம்பருத்திப் பூவைப் போலுள்ள பொருள்கள் விளங்குகின்றன. ஆகையால் ஸூர்யனின் ஒளிபோல் விகாரமற்ற என்னால் எல்லாம் விளங்குகின்றன.

விளக்கம் :—பகலவனின் ஒளி, தான் ஸந்நிதிமாத்திரமாய் இருந்து, விகாரம் எதையுமடையாமல் ஸ்படிகமணியில் சிவப்பு நிறத்தைத் தோன்றச் செய்கிறது. அதுபோல ஆத்மாவும் தான் ஸந்நிதி மாத்திரமாய் விகாரமடையாமல் இருந்துகொண்டு, புத்தியில் எல்லாப் பொருள்களையும் தோன்றச் செய்கிறது. புத்திதான் விகாரமடைகிறதே தவிர, ஆத்மா விகாரமடைவதில்லை.

5

ஆத்மா மாசற்றது ; தூய்மையானது என்று கூறப்படுகிறது.

बुद्धौ दृश्यं भवेत् बुद्धौ सत्यां नास्ति विपर्यये ।

द्रष्टा तस्मात् सदा द्रष्टा तस्मात् द्रैतं न विद्यते ॥

பொருள் :— நனவிலும், கனவிலும், தன்னில் கல்பிதமாகத் தோன்றும் புத்தி இருக்கும்வரை, அதில் ஏறிய த்வைதப் பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. உறக்கம், மூர்ச்சை முதலிய நிலைகளில் புத்தி இல்லாதபோது த்வைதப் பொருள்களில் ஒன்றும் இல்லை. எல்லா நிலைகளிலும் ஆத்மாவாகிய ஸாக்ஷி, அறிவு வடிவாய் இருக்கிறது. அது ஒருபோதும் இல்லாமற் போவதில்லை. ஸாக்ஷி எப்போதும் விளங்குவதால் அது ஸத்தான பொருள். புத்தி முதலிய யாவும் தோன்றி மறைவதால் அவைகள் இருப்பற்றவை. ஆகையால் ஆத்மா அழியாது, தூய்மையாயிருப்பதாகும்.

6

ஆத்மாவிற்கு வெளிப் பொருள்களுடன் தொடர்பு இல்லா விடினும், மெய்யறிவற்ற நிலையில், அவித்யையுடனும், மெய்யறிவு பெற்ற நிலையில் வித்யையுடனும் தொடர்பு உண்டு. ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு அசுத்தத் தன்மை ஏற்படுமே! எனில்,

अविवेकात् पराभावं यथा बुद्धिरिवैत् तथा ।

विवेकात् परादन्यः स्वयं चापि न विद्यते ॥

பொருள் :— புத்தி, “உடலே நான்” என்று விபரீதமாக அறிகிறது. அதனால் அந்த “புத்தி எல்லாவற்றையும் விளக்கவல்ல ஸாக்ஷியான ஆத்மா ஒன்று இல்லை” என்று அவிவேக நிலையில் எவ்வாறு அறிந்ததோ, அவ்வாறு விவேக அறிவு தோன்றிய பின்பு, அந்த புத்தியே “பரமாத்மாவுக்கு வேருன ஜீவன் ஒருவன் இல்லை” என்று அறிகிறது. அந்த விவேக நிலையில், புத்தியும் இல்லாமல் போகிறது.

விளக்கம் :—மெய்யறிவற்ற நிலையில் புத்தி பிற உலகப் பொருள்களையெல்லாம் நான் என்றும், எனது என்றும் எண்ணி அல்லல்படுகிறது. அதுவே வெளிப் பொருளைவிட்டு உள்முகமாக ஆனால், உள்ளிருக்கும் சைதன்ய வடிவாக மாறுகிறது. இதை அகண்டாகார விருத்திஜ்ஞானம் என்பர். இதுவே விவேக அறிவு. இது தோன்றியவுடன் அவித்யை தன் கார்யங்களுடன் இல்லாது போகின்றது. பிறகு அந்த அகண்டாகார வ்ருத்தி ஜ்ஞானமும் அழிகிறது. அப்போது ஆத்மா தன் ஸ்வரூபமாக விளங்குகிறது. இந்த நிலையில் ஆத்மா மட்டுமே இருப்பதால், அதற்கு அசுத்தத் தன்மை வராது. அவிவேகமும், விவேகமும் புத்தியை இடமாக அடைந்துள்ளன. அவை ஆத்மாவை அடைந்திருக்கவில்லை. எனவே அவற்றால் ஏற்படும் தூய்மையற்ற தன்மை ஆத்மாவிற்கு இல்லை.

॥ इति सप्तमं बुद्ध्यारूढप्रकरणम् ॥

புத்தியில் ஏறிய அறிவைப்பற்றி விளக்கும் பகுதியாகிய ஏழாவது ப்ரகரணம் முற்றும்.

मतिबिलापनप्रकरणम् ॥ ८ ॥

புத்தியை அமைதியுறக் கூறும் பகுதி-8.

1

“சென்ற பகுதியில், விவேகமும் அவிவேகமும், புத்தியை அடைந்துள்ளன என்று விளக்கப்பட்டது. அப்படியானால் ஸாங்க்யர்களின் கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிவிடும். ஸாங்க்யர்கள், புருஷனுடைய போகத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும், புத்தியே அவிவேக விவேக வடிவாய் மாறி உதவுகிறது என்கின்றனர்.” என்ற ஐயத்தைப் போக்கி, அத்வைதம் ஸாங்க்யர்களின் கொள்கைக்கு வேறுபட்டது என்பதை, ஆத்மா, புத்தி இவற்றின் உரையாடல் மூலமாக பகவத்பாதர் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

चित्तिस्वरूपे स्वत एव मे मते ।

रसादियोगस्तव मोहकारितः ॥

अतो न किञ्चित् तव चेष्टितेन मे ।

फलं भवेत् सर्वविशेषहानतः ॥

பொருள் :—ஏ புத்தியே! கேவல அறிவு வடிவாகிய என்னிடத்தில், விருப்பு, வெறுப்பு, செய்தல், அனுபவித்தல் முதலிய குணங்கள் அறியாமை காரணமாக உன்னால் கல்பிக்கப்பட்டன. உண்மையில் என்னிடம் யாதொரு சிறப்பியல்பும் இல்லை. ஆகையால், உன்னுடைய கல்பனைச் செயல்களினால் யாதொரு பயனையும் என்னிடத்தில் உண்டாக்குதல் முடியாது.

2

ஆகையால் நீ அடங்குக என்கிறார்.

विमुच्य मायामयकार्यतामिह ।

प्रशान्तिमायाद्यसदीहितात् सदा ॥

अहं परं ब्रह्म सदा विमुक्तवत् ।

तथाऽजमेकं द्वयवर्जितं यतः ॥

பொருள் :—ஏ புத்தியே! உன்னுடைய கல்பனைத் தொழில்களை நீக்கிவிடுக. பயனற்ற முயற்சியையும் விட்டுவிடுக. இவற்றை நீக்கி விட்டுப் பிறகு, ப்ரத்யகாத்மாவாகிய என்னிடம் ஒருங்குவாயாக. நான் பிறப்பற்றவன்; இரண்டற்றவன்; எல்லா வகையான வேறுபாடுகளுமில்லாதவன்; எப்போதும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவன்.

அத்தகைய நானே பரப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன். நீ என்னில் ஒடுங்குக.

விளக்கம் :—புத்தி மாயாகல்பிதம்; அது ஆத்மாவில் ஒடுங்குகிறது, என்பது அத்வைத முடிவு. ஸாங்க்யர்களின் முடிவு இவ்வாறு இல்லை. ஆகையால் ஸாங்க்ய ஸித்தாந்தம் இங்கு வராது, என்று அறிக.

3

“ப்ரஹ்மம் சிறப்பியல்புகளில்லாதது; பிறப்பற்றது” என்று வேதங்கள் அறிவித்தாலும் உடல்களுடன் கூடிய ஆத்மா எவ்வாறு விசேஷகுணங்களில்லாத ப்ரஹ்மமாகும்? என்றால்,

सदाच भूतेषु समोऽस्मि केवलः ।

यथा च खं सर्वगमक्षरं शिवम् ॥

निरन्तरं निष्कलमक्रियं परम् ।

ततो न मेऽस्तीह फलं तवेहितैः ॥

பொருள் :— நான் எப்போதும் எல்லா உயிர்களினிடமும் ஸமமாய், சிறப்பான குணங்களின்றி இருக்கிறேன். ஆகாசம் எல்லாவற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு, அழிவற்றதாயும், பிறபொருள் களுடன் தொடர்பற்றதாயும், சிறப்பியல்பற்றதாயும் எவ்வாறு இருக்கிறதோ, அவ்வாறே நான், தனித்த தூய ஆனந்த வடிவனாயும், இடைவெளியின்றி எங்கும் நிறைந்தவனாயும், அவயவங்கள் இல்லாதவனாயும், ஒருசெயலும் இல்லாதவனாயும், பரப்ரஹ்ம வடிவினனாயும் இருக்கிறேன். என்னிடம் கல்பனை செய்யப்பட்ட உபாதிகளை விலக்கினால், யாதொரு தர்மமும் என்னிடமில்லை. ஆகையால் ஏ புத்தியே! உன்செயல்களால் நீ என்னிடம் யாதொருபயனையும் உண்டாக்குதல் இயலாது.

4

“ஆத்மா ப்ரஹ்மமானதால், அதனிடம் புத்தி நேராக யாதொரு பயனையும் உண்டுபண்ணுதல் முடியாது; என்றாலும் ஆத்மாவுடன் தொடர்பு கொண்டவைகளுக்கு விகாரத்தை உண்டாக்கி, அதன்மூலம் ஆத்மாவினிடமும் விகாரத்தைத்தேற்றிவிக்கலாமே” என்றால்

अहं ममैको न तदन्यदिष्यते ।

तथा न कस्याप्यहं अस्मि असङ्गतः ॥

असङ्गरूपोऽहं अतो नमे त्वया ।

कृतेन कार्यं तव चाद्रयत्वतः ॥

பொருள் :— நான் ஒன்றாகவே இருப்பவன். என்னிடம் உண்மையில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. ஆகையால் என்னை இயைபு கொண்ட வேறு பொருளே இல்லை. நான் ஒன்றுடனும் இயைபு இல்லாதவன்; ஆகையால் என்னைச் சார்ந்த வேறு பொருளுடன் தொடர்பும் எனக்கு இல்லை. நான் சார்ந்திருப்பதற்குரிய வேறு பொருளுடன் தொடர்பும் எனக்கில்லை. நான் அஸங்கன்; ஆனதால் என்னிடத்தில் எந்த மாறுபாட்டினையும் உன்னால் செய்தல் முடியாது. உன் செயலால் யாதொரு பயனுமில்லை. என்னிடம் நீ கல்பிதமான பொருளாதலால், உண்மையில் நீ இரண்டற்ற என் ஸ்வரூபமே யாவாய். என்னைக்காட்டிலும் நீ தனியாக இல்லை. ஆகையால் எனக்கு நீ யாதொன்றையும் செய்துவிடல் முடியாது.

5

தாம் இவ்வாறு தம் அனுபவத்தைக் கூறுவதற்குக் காரணம், மக்களிடம் தமக்குள்ள மிகுந்த கருணையே என்பதை பகவத் பாதர் கூறுகிறார்.

फलेच हेतौच जनो विपक्तवान् ।
इति प्रचिन्त्याहमतो विमोक्षणे ॥
जनस्य संवादमिमं प्रकृतवान् ।
स्वरूप-तत्त्वार्थ-विबोधकारणम् ॥

பொருள் :— அறிவற்ற மக்கள், பிறப்பு, மரணம், கர்மா இவை வடிவமாயுள்ள உலக வாழ்வில், மிகவும் துன்பமுறுகின்றனர். எனவே அவர்கள் அத்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற எண்ணி, யான், உரையாடல் வடிவமாயுள்ள இந்தப் பகுதியை இயற்றினேன். இப்பகுதியை அறிவதால், ஆத்மாவின் உண்மை நிலையாகிய அறிவு ஏற்படும். ஏனெனில் இப்பகுதி, “ நித்ய அறிவு வடிவான நான் உண்மையில் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன் ” என்ற அறிவு தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது.

6

संवादमेतं यदि चिन्तयेन्नरः ।
विमुच्यतेऽज्ञानमहाभयागमात् ॥
विमुक्तकामश्च तथा जनस्सदा ।
चरत्यशोकः सम आत्मवित् सुखी ॥

பொருள் :— ஒரு மனிதன் இந்த உரையாடல் பகுதியைச் சிந்திப்பானேயானால், அறியாமையால், வந்ததும், மிகுந்த அச்சம்

ஆத்மாவின் நுண்மையையும், நிறைவையும் விளக்கும் பகுதி-9. 113

தருவதுமாகிய ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவான். அவன் எல்லா விருப்பங்களும் அற்றவனாவான். உயிருடன் இருக்கும்போதே வேறு பாடில்லாத ஆத்மநிலையில் இருந்துகொண்டு அழிவற்ற இன்பத்தை நுகர்வான். எல்லாவகையான சோகங்களையும் நீக்கியவனாய் வாழ்வான்.

॥ इति अष्टमं मतिविलापन-प्रकरणम् ॥

புத்தியை அமைதியுறும்படி கூறும் பகுதியாகிய எட்டாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

सूक्ष्मताव्यापिता-प्रकरणम् ॥ ९ ॥

ஆத்மாவின் நுண்மையையும், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இயல்பையும் விளக்கும் பகுதி.

1

சென்ற பகுதியில் மூன்றாம் ச்லோகத்தில் “ஆகாசம் போன்றது ஆத்மா” என்று கூறப்பட்டது. அந்த உவமையால் குறிக்கப்பட்ட பொருள், இப்பகுதியில் விரிவாக விளக்கப்படுகிறது.

सूक्ष्मताव्यापिते ज्ञेये गन्धादेरुत्तरोत्तरम् ।

प्रत्यगात्मावसानेषु पूर्वपूर्वप्रहाणतः ॥

பொருள் :— “வெளியே உள்ள பூமியின் விகாரங்களைக் காட்டிலும், பூமி நுட்பமானது; வ்யாபகமானது; உண்மைத்தன்மையுடையது. பூமியினும், நீர் நுட்பமானது, வ்யாபகமானது, உண்மையைக் கொண்டது. இவ்வாறே நீரைக்காட்டிலும், நெருப்பும், நெருப்பைக் காட்டிலும், வளியும், வளியைக் காட்டிலும் வானமும், வானத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவும் நுட்பமானவை; பலவிடங்களைச் சூழ்ந்திருப்பவை; உண்மையானவை. ஆத்மாவிடம் யாதொரு சிறப்பியல்புமில்லை. அதனால் அதற்கு மற்றொரு காரணம் இல்லை. ஆகையால் முன் முன் உள்ள காரியங்களை விலக்கிப் பின் பின் வரும் காரணங்களை ஆராய்ந்து, முடிவில் இருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபமே, மிகவும் நுட்பமானது; மிகவும் வ்யாபகமானது; மிகமிக உண்மையானது.” என்று உறுதி கொள்ளவேண்டும்.

விளக்கம் :— கார்யம் விளங்கும்போது, அதில் காரண ஸ்வரூபம் இருக்கிறது. எனினும் அது மறைபட்டிருக்கிறது. அதனால் காரணம் நுட்பமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. காரணமென்பது கார்யத்தில் மட்டுமிருப்பதில்லை. வேறிடத்திலும் அது கார்யப்படாமல் இருக்கிறது. ஆதலால் கார்யத்தை நோக்க, காரணம் வ்யாபக

மானது. மேலும் கார்யத்திற்குக் காரணத்தைக் காட்டிலும் வேருன தனியிருப்பு இல்லை. ஆகையால் கார்யம் கல்பிதம் என்று உ-றுதியாக அறிந்து அதை விலக்கிவிட்டுக் “காரணப்பொருளே உண்மையாக இருக்கிறது” என்று கொள்ளுதல் முடியும்.

இம்முறையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், கார்யப்பொருளாகிய எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் நுட்பமானதும், வியாபகமானதும், உண்மையானதுமாய் இருப்பது, ப்ரஹ்ம சைதன்யமே என்பது விளங்கும். ஆகையால் “எப்பொருளுடனும் இயைபற்றதும், விகாரமற்றதும், ஒன்றாயிருப்பதுமாகிய அப்பரம்பொருளே நான்” என்று எப்போதும் எண்ணம் கொள்ளல் வேண்டும்.

2

உடலிலும் வெளியிலும் ஐம்பூதங்கள் இருக்கின்றன; ஆகையால், ‘விகாரமற்ற ஆத்மா ஒன்றே உண்மையானது’ என்று எங்ஙனம் முடிவு கொள்ளலாம்? எனில்,

शारीरा पृथिवी तावत् यावद्वाह्या प्रमाणतः ।

अम्वादीनिच तत्वानि तावत् ज्ञेयानि कृत्स्नशः ॥

பொருள் :— வெளியிலுள்ள பூமியின் பகுதி, எந்த ப்ரமாணத்தால் இருப்பதாக உணரப்படுகிறதோ, அந்த ப்ரமாணத்தாலேயே உடலிலுள்ள பூமியின் பகுதியும் இருப்பதாக அறியப்படுகிறது. இவ்வாறே நீர் முதலிய பூதங்களும், உடலிலும், வெளியிலும் அறியப்படுகின்றன.

விளக்கம் :— அத்யாத்மம் எனப்படும் உடலிலுள்ளவை, அதிதைவம் எனப்படும் தேவதைகளிடம் இருப்பவை, என்று பிரிந்திருக்கும் எல்லா பூதங்களும், ஒரே ஆத்மஸ்வரூப அறிவால் விளங்குகின்றன. அந்த சித்ஸ்வரூபத்தை விட்டு அப்பூதங்களுக்குத் தனி இருப்பில்லை. ஆகையால் “ப்ரத்யகாத்ம ப்ரஹ்மமே எல்லாமுமாக இருக்கிறது” என்று முடிவு ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு ஏகாத்ம தத்வம் நிலை நாட்டப் படுகிறது.

3

வெளிப்பொருள்கள் உண்மையில் இல்லையென்றால் ஆத்மாவை உள்ளிருப்பது என்றும், எங்கும் நிறைந்திருப்பது என்றும் கூறுதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்ற ஐயத்தை ஓர் எடுத்துக் காட்டினால் நீக்குகிறார்.

वाय्वादीनां यथोत्पत्तेः पूर्वं खं सर्वगं तथा ।

अहमेकः सदा सर्वः चिन्मात्रः सर्वगोऽद्वयः ॥

பொருள் :— “காற்று முதலியவை உண்டாவதற்கு முன்பு ஆகாசம் எங்கும் பரவியுள்ளது” என்று எவ்வாறு சொல்லப்படுகிறதோ, அவ்வாறே “வெளிப்பொருள்கள் தோன்றுவதற்கு முன் ஆத்மா எப்போதும் ஒன்றாகவும், எங்கும் நிறைந்ததாகவும், அறிவு வடிவாகவும், இரண்டற்றதாகவும், எல்லாமுமாகவும் இருக்கிறது” என்று கூறப்படுகின்றது.

விளக்கம் :— சிறப்பியல்பற்ற அறிவுவடிவமே, தன்னிடம் ஏற்றிக் கூறப்படும் வெளிப்பொருள்களை நோக்க, ப்ரத்யக் என்றும், எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்துள்ளது என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு அது உபதேசகாலத்தில் குறிக்கப்படுகிறது. உண்மையில் ஆத்மா தானாகவே இருப்பது; அதற்கு உள், வெளி என்று கூறப்படும் வேறுபாடுகள் உண்மையாக இல்லை. வேறு பொருள்கள் யாவும் கல்பிதமானவை; அவற்றுடன் ஆத்மா உண்மையான தொடர்பற்றது.

4.

ப்ரஹ்மா முதலியதேவர்கள், வேற்றுமையுடன் காணப்படுகின்றனர். ஆகையால் ஆத்மா எப்படி ஒன்றாக இருக்கும்? மேலும் ஆத்மா, ஆசை முதலிய குற்றமான குணங்களுடன் கூடி விளங்குவதால், அது எங்ஙனம் கேவல அறிவு வடிவாக இருத்தல் கூடும்? என்றால்,

**ब्रह्माद्याः स्थावरान्ता ये प्राणिनो मम पूः स्मृताः ।
कामक्रोधादयो दोषाः जायेरन् मे कुतोऽन्यतः ॥**

பொருள் :— நான்முகப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் முடிவாக உள்ள எல்லா உயிர்களும் என்னுடைய உடல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. என்ணையன்றி உண்மையில் வேறுபொருளில்லாததால் விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய குற்றமான குணங்கள் என்னிடம் எப்படி உண்டாகும்? அவை தோன்றிமறைவதால், என் இயல்புகளாக ஆகமாட்டா.

5

ப்ரத்யகாத்மா குற்ற குணங்களற்றது என்பது தகாது. விருப்பு வெறுப்பு முதலியவை ப்ரத்யகூமாக உணரப்படுகின்றன! என்றால்,

**भूतदोषैः सदाऽस्पृष्टं सर्वभूतस्थमीश्वरम् ।
नीलं व्योम यथा बालो दुष्टं मां वीक्षते जनः ॥**

பொருள் :— எல்லாபூதங்களிலும் இருப்பவனும், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பவனும் ஆகிய ஈசனே நான். ஆகையால் என் காரிய வடிவமாயுள்ள எல்லா பூதங்களின் தோஷங்களுடன் நான் எவ்வித

இயையும் இல்லாதவன். அறியாத பாலன், வானம் நீல நிறமுள்ளது என்று எண்ணுவதுபோல மக்கள் அறியாமையால், ஒரு தோஷமுமற்ற என்னை ஸம்ஸார தோஷங்களுடன் கூடியவனாக எண்ணுகின்றனர்.

6

நான்முகப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தாவரம் முடிவாயுள்ள ஜீவர்கள் எங்ஙனம் ஒன்றான ஆத்மாவின் உடல்களாவர் எனில்

मच्चैतन्यावभास्यत्वात् सर्वप्राणिधियां सदा ।

पूर्मम प्राणिनः सर्वे सर्वज्ञस्य विपाप्मनः ॥

பொருள் :— எல்லாவற்றையும் விளங்கச்செய்வதும், குற்றம் யாதொன்றுமில்லாததுமாகிய எனது அறிவு வடிவத்தால் எல்லா ப்ராணிகளுடைய புத்திகளும் எப்பொழுதும் விளங்குவதால், எல்லா ப்ராணிகளும் என்னுடைய உடல்களாகும்.

விளக்கம் :— நீர்நிறைந்த பல அண்டாக்களில், பகலவனின் ப்ரதிபிம்பம் விழுந்து விளங்குகிறது. பல பாத்ரங்களில் தோன்றும் பல ஆபாஸ ஸூர்யர்களும், வானில் ஒளிவீசும் ஒரே ஸூர்யனால் விளங்குகின்றன. அந்தப்பாத்ரங்களையும், ஆபாஸப்ரதிபிம்பங்களையும், வானிலுள்ள ஒரே ஸூர்யனின் உடல்கள் என்று சொல்வதுபோல “ஒரே ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பத்தையடைந்து, அதே ஆத்மாவினால் விளக்கம் பெறுகின்ற எல்லா ஜீவர்களும், எல்லா புத்திகளும் அந்த ஆத்மாவின் உடல்கள்” என்று கூறுவது பொருத்தமானது.

7

அப்படியானால், பலபுத்திகளும், அவற்றுடன் கூடிய ஜீவர்களும் இருப்பதால், ஆத்மாவுக்கு இரண்டற்ற தன்மை எங்ஙனம் பொருந்தும்? என்றால்,

जनिमत् ज्ञानविज्ञेयं स्वम ज्ञानवदिष्यते ।

नित्यं निर्विषयं ज्ञानं तस्मात् द्वैतं न विद्यते ॥

பொருள் :— எப்பொருள் உண்டாகிறதோ, அறிவினால் விளக்கப்படுகிறதோ, அது உண்மையன்று. கனவில் அறியப்படும் பொருள்கள் போல. நனவிலும், கனவில் போல எல்லாப் பொருள்களும் அக்காலத்தில் உண்டாவதாலும், அறிவால் அறியப்படுவதாலும், அவை உண்மையாயிருப்பவையல்ல. நனவு, கனவு நிலைகளில் அறியாத எந்த அறிவால் வெளிப் பொருள்கள் விளங்குகின்றனவோ அந்த அறிவு, வெளிப் பொருள்களுடன் தொடர்பில்லாதது. ஆகையால் ஆத்மாவின் இரண்டற்ற தன்மைக்கு ஹானியில்லை. ஏனெனில் த்வைதப் பொருள்களே உண்மையாக இல்லை.

விளக்கம் :— ஆரோபிக்கப்பட்ட த்வைதப் பொருள்களால், அதிஷ்டானமாயுள்ள அத்வைதப் பொருளுக்குக் கேடு வராது.

மேற்கூறிய கருத்தை வலியுறுத்த வேதச்சான்றுகள் காட்டப் படுகின்றன.

ज्ञातुः ज्ञातिर्हि नित्योक्ता सुषुप्ते त्वन्यशून्यतः ।

जाग्रज्ज्ञातिस्त्वविद्यातः तद्ग्राहं चासदिष्यताम् ॥

பொருள் :— “நல்லுறக்கத்தில் வேறு ஒரு பொருளில்லை. அங்கு விளங்கும் ஆத்மாவின ஸ்வரூபமாகிய அறிவு அழியாதது” என்று வேதம் கூறுகிறது. “வேறு பொருளுடன் விளங்காத ஆத்மாவின அறிவு ஸ்வரூபம் அழிவற்றது” என்று வேதம் கூறுவதால், வேறு பொருளுடன் கலந்து விளங்கும், நனவு நிலையில் ஏற்படும் அறிவு, மயக்கத்தால் ஏற்பட்டதாகும். அந்த அறிவால் அறியப்படும் வெளிப் பொருள்களும் உண்மையானவையல்ல. என்று உறுதிக்கொள்ள வேண்டும்.

விளக்கம் :— ஆத்ம அறிவு அழிவற்றது; அது விஷய வடிவமாக மாறாது. அந்தக் கரணம் ஜடமானது; அது அறிவுக்கு இடமாகாது. ஆகையால் நனவில் தோன்றும் விஷயவடிவமான அறிவு கல்பிதம். நனவு முதலிய நிலைகளில் விஷயவடிவமாய்த் தோன்றும் புத்தி வருத்திகள், சைதன்ய ஒளியால் சூழப்பட்டு விளங்குகின்றன. அந்த நிலைகளில் உள்ள, எல்லாவகையான சித்தவருத்திகளின் தோற்றக் கேடுகளுக்கும் ஸாக்ஷியாய் விளங்கும் ஆத்மசைதன்யத்தின் இருப்பை மறுத்தல் முடியாது. அதை ஏற்றுக் கொள்ளவே வேண்டும். எனவே எல்லா நிலைகளிலும் ஸாக்ஷி சைதன்யம் மாறாமல் விளங்குவதால், அது நித்யம் என்றும், நிர்விஷயம் என்றும் முடிவு ஏற்படுகிறது.

“ஆத்மாவை அறியவேண்டும், கேட்க வேண்டும், ஆராய வேண்டும்” என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆகையால் ஆத்மா அறியப்படும் பொருளாகவும், கேட்கப்படும் பொருளாகவும், ஆராயப்படும் பொருளாகவும் ஆகும். இவ்விதமாகின்ற ஆத்மா, ஏனைய பொருளைப்போல உண்மையில் இல்லாத பொருளாகி விடுமே” என்றால்,

रूपवत्वाद्यसत्त्वात् ह्यप्यादेः कर्मता यथा ।

एवं विज्ञानकर्मत्वं भूमौ नास्तीति गम्यते ॥

ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா, ரூபம் முதலியவைகளில்லாதது. ஆகையால் அதைப் பார்த்தலும் இயலாது. கேட்டலும், ஆராய்தலும் இயலாதவை. இதுபோலவே, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பூமாவாகிய

ஆத்மாவுக்கு அறியப்படும் தன்மை இல்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் அது அறியப்படாத பொருள் என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

விளக்கம் :—“ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும்” என்ற வேத வாக்கியத்தின் கருத்து, ஆத்மா அல்லாதவற்றை அறிவதிலிருந்து சித்தத்தை விலக்க வேண்டும் என்பதே ஆகும். அநாத்ம விஷயங்களிலிருந்து மனம் விலகுமேயானால், தன்னிருப்புடன் விளங்குகின்ற ஸாக்ஷிவடிவம் தானே விளங்கும். இந்தக் கருத்தையே “ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும்” என்ற தொடரால் வேதம் உபசாரமாகக் கூறிற்று.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் “எங்கு மற்றொன்றைப் பார்ப்பதில்லையோ, கேட்பதில்லையோ, அறிவதில்லையோ அதுபூமா.” என்று கூறுகிறது. இதன் கருத்தாவது, மற்றயாதொரு பொருளையும் அறியாவிட்டால், குறைவற்ற ஸாக்ஷிஸ்வரூபம் தானே விளங்கும் என்பதாகும்.

इति नवमं सूक्ष्मताव्यापिताप्रकरणं

ஆத்மாவின் நுண்மையையும் எங்கும் நிறைந்த தன்மையையும் விளக்கும் பகுதியாகிய ஒன்பதாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

दृशिस्वरूप-परमार्थदर्शन-प्रकरणं ॥ १० ॥

மெய்யறிவே ஆத்மஸ்வரூபம் என்பதை விளக்கும் பகுதி-10.

1

முன் பகுதியில் ஆத்மா, விஷயமற்ற அறிவு வடிவம் என்பதை, வேத மொழிகளைக் கொண்டும், யுக்திகளைக் கொண்டும் விளக்கம் செய்த பகவத் பாதர், தம் அனுபவத்தின் மூலம் அதே கருத்தை எடுத்து விளக்குகிறார்.

दृशिस्वरूपं गगनोपमं परं ।

सकृद्विभातं त्वजमेकमक्षरं ॥

अक्षेपकं सर्वगतं यदद्वयं ।

तदेव चाहं सततं विमुक्त ओ ॥

பொருள் :—நான் கேவல அறிவு வடிவன்; ஆகாசம்போல எங்கும் நிறைந்தவன்; எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன்; எப்போதும் அறிவொளியுடன் விளங்குபவன்; பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதவன்; ஒருவனாக இருப்பவன்; வெளிப் பொருள்களுடன்

இயைபு இல்லாதவன்; நான் எப்போதும் விடுதலை பெற்றிருப்பவன்; நானே அப்பரம்பொருள்; நானே ஓங்காரம் மூலம் விளங்கும் வடிவம் உடையவன்.

2

அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மா ஆகாசம்போல எப்படி அஸங்கமாகும்? காணப்படும் பொருள்களின் தொடர்பால் அதற்குத் தூய்மையின்மை, மாறுதல் முதலிய தோஷங்கள் ஏற்படுமே! எனில்,

दृशिस्तु शुद्धोऽहं अविक्रियात्मकः ।

नमेस्ति कश्चित् विषयः स्वभावतः ॥

पुरस्तिरश्वोर्ध्वमधश्च सर्वतः ।

संपूर्णभूमा त्वज आत्मनि स्थितः ॥

பொருள்:—நான் கேவல அறிவின் வடிவம்; அறியாமையும், அதன் காரியங்களும் இல்லாததால் நான் எப்போதும் தூயவன்; ப்ராணன் மனம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமில்லாததால் நான் விகாரமற்றவன்; அஸங்கன். ஆகையால் எனக்கு விஷயமாகும் பொருள் உண்மையாக ஒன்றுமில்லை. நான் எங்கும் நிறைந்த-அளவு வரம்பற்ற ஆத்மா; முன், பின், மேல், கீழ் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் உள்ள பொருள்களில் நிறைந்துள்ள பூமா நானே; நான் பிறப்பற்றவன்; எப்போதும் எனது நிலையில் நின்று விகாரமற்று விளங்குபவன்.

3

ஆத்மா, பிறப்பும், இறப்பும், விகாரங்களும் இல்லாதது என்ற கருத்தை விளக்கும் வேத மொழிகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

अजोऽमरश्चैव तथाऽजरोऽमृतः ।

स्वयंप्रभः सर्वगतोऽहमद्वयः ॥

न कारणं कार्यमतीव निर्मलः ।

सदैक तृप्तश्च ततो विमुक्त ओँ ॥

பொருள்:—நான் பிறப்பற்றவன்; இறப்பற்றவன்; மூப்பற்றவன்; அம்ருதனாயிருப்பவன்; தன்னொளியுடையவன்; எங்கும் பரவியவன்; இரண்டற்றவன்; நான் எக்காரணத்தினின்றும் தோன்றியவனல்லன்; என்னிடமிருந்து எக்காரியமும் தோன்றவில்லை; நான் மிகவும் மாசற்றவன். என் ஸ்வரூப ஆனந்தத்தால் எப்போதும் த்ருப்தி அடைந்தவன். ஆகையால் எப்போதும் எல்லாத் தர்மங்

களிலிருந்தும் விடுபட்டவன். ஓம் என்ற சொல்லால் “மாணவன் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கிருன்” என்று அறிக.

விளக்கம்:—இங்கே கீழ்வரும் வேதவாக்யங்களை அறிதல் வேண்டும்,

“ அஜோனிய: ஶாஷ்வதோஸ்யம் புராண: ”

“ சவா ஏஷ மஹானஜ: ஆத்மா அஜரோஸமரோஸமூதோஸமயோ ப்ரஹ் ”

“ அந்ராயம் புருஷ: ச்வயம் ஜ்யோதி: ”

“ தக்ஷுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: ”

“ நியம் விஷும் சர்வகதம் சூசுக்ஷம் ” “ ஏகோதேவ: ”

4

கனவு, நனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் ஆத்மா வேறு வேறு விதமாய்த் தோன்றுகிறது. அது எப்படி விகாரமில்லாதது ஆகும்? என்றால்

சுபுஷ்ஜாயத்ஸ்வபதத்வ ஶ்ரீநம் ।

நமேஸ்தி கிஞ்சித் ச்வமிவேஹ மோஹநம் ॥

ச்வதத்வ தீஷாம் பரதோஸ்யஸ்த்வத: ।

தூரீய ஏவாஸிம சதாஶ்ரீகத்ய: ॥

பொருள் :—உறக்கத்திலும், விழிப்பிலும், கனவிலும், என்னுடன் ஸம்பந்தமுள்ள பொருள் ஒன்றுமில்லை. அந்த நிலைகளில் என்வடிவமாகக் காணப்படும் பொருளும் உண்மையில் யாதொன்றுமில்லை. அந்நிலைகளில் காணப்படும் பொருள்கள் அவித்யையால் ஆரோபிக்கப்பட்டவைகள். அவைகள் தோன்றி மறைகின்றன. அவற்றிற்குத் தன்னிருப்பு என்பது இல்லை. சைதன்ய ஸ்வரூபமாகவும் அவற்றிற்கு இருப்பு இல்லை. ஆகையால் நான் அம்மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட நான்காம் நிலையினன். எப்போதும் இரண்டற்ற அறிவுஸ்வரூபன்.

விளக்கம் :—மூன்று நிலைகளிலும் காணப்படும் பொருள்கள் ஆத்மாவுக்கு வெளியில் தோன்றுகின்றன. நனவில் ஸ்தூல போகங்களையும், ஸ்தூல உடலையும் அபிமானிக்கும் ஜீவனுக்கு விச்வன் என்று பெயர். கனவில் வாஸனாமயமான போகங்களையும் லிங்கசரீரத்தையும் அபிமானிக்கும் ஜீவனுக்கு தைஜஸன் என்று பெயர். உறக்கத்தில் அறியாமையுடன் கூடிய ஜீவனுக்கு ப்ராஜ்ஞன் என்று பெயர். இம்மூவரும் நீரையடைந்த ஸூர்யப்ரதிபிம்பம்போல் கல்பிதமானவர்கள். இவர்களைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்ம சைதன்யம்

வேருனது. மூன்று நிலைகளிலும் காணப்படும் பொருள்கள் ப்ரஹ்ம சைதன்ய வடிவாகவும் இரா. ஏனெனில், அப்பொருள்களுக்கு சைதன்யத்துடன் உண்மையான தாதாத்மய ஸம்பந்தமில்லை. அப்பொருள்கள் கல்பிக்கப்பட்டு மயக்கத்தால் இருப்பனபோல் தோன்றுபவை. ஆகையால் மூன்று நிலைகளிலும் வேறு வேறுகத் தோன்றும் மூவரும், உண்மையான ஆத்மா அல்லர். இவர்களினும் வேறுகியுள்ள தூயநிலையிலுள்ளதே ஆத்மா. அது எப்போதும் ஒளியாக விளங்குவது. அது விகாரமற்றது.

5

ஆத்மா எப்படிச் சிறப்பியல்பு இல்லாதது ஆகும்? உடல் முதலியவற்றுடன் அதற்குள்ள தொடர்பு ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கிறதே! என்றால்,

शरीर-बुद्धीन्द्रिय-दुःखसन्ततेः ।
न मे नचाहं मम निर्विकारतः ॥
असत्त्वहेतोश्च तथैव सन्ततेः ।
असत्त्वमस्याः स्वपतोऽहि दृश्यवत् ॥

பொருள் :— நான் விகாரமற்றவனாலால், உடல், புத்தி, பொறிகள், இன்பம், துன்பம் ஆகிய இவற்றுடன் உண்மையான யாதொரு தொடர்பும் எனக்கு இல்லை. அவைகள் என்னுடன் இயைபு கொண்டவைகளும்ல்ல; அவை என் ஸ்வரூபமும்ல்ல; கனவில் காணப்படும் பொருள்கள் எவ்வாறு உண்மையல்லவோ, அவ்வாறே உடல் முதலியவற்றின் தொடர்பும் உண்மையில்லை. ஆகையால் அவற்றுடன் எனக்கு உள்ள ஸம்பந்தம் உண்மையான தன்று.

6

“ ஆத்மாவின் தர்மங்களாகிய தூய்மை, விகாரமற்றதன்மை இவைகளும் காணப் படுவதால் மித்யை ஆகுமே ! இவைகள் மித்யை ஆனால் இவற்றை உடைய ஆத்மாவும் மித்யை ஆகுமே ! ” என்றால்,

इदं तु सत्यं मम नास्ति विक्रिया ।
विकारहेतुर्न हि मेऽद्वयत्वतः ॥
न पुण्यपापे न च मोक्षबन्धने ।
न चास्ति वर्णाश्रमताऽशरीरतः ॥

பொருள் :— நான் இரண்டற்றவன்; ஆகையால் என் னிடத்தில் விகாரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய பொருள் ஒன்றுமில்லை.

எனவே எனக்கு யாதொரு விகாரமுமில்லை; இது உண்மை. எனக்கு உடல் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமில்லாததால், புண்யமோ, பாபமோ மோக்ஷமோ, பந்தமோ, வர்ணாசிரம தர்மங்களோ, இவையாவும் இல்லை.

விளக்கம் :—தூய்மையும், விகாரமற்ற தன்மையும் ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல. மாசில்லாமை, விகாரமின்மை என்பவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களால், அஸங்கமான ஆத்மஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகிறது. கர்மங்களாலோ, கர்மஸாதனங்களாலோ ஆத்மாவுக்கு யாதொரு விகாரமுமில்லை. அவிக்கரிய, சுத்த, என்ற சொற்கள் ஆத்மாவைக் குறிக்க உபலக்ஷணமாக வந்துள்ளன. ஏனைய பொருள்களைப்போல ஆத்மா விகாரமும், மாசும் உடையதன்று என்பதே இங்கு கருத்து. ஆத்மாவிடம் சுத்தத் தன்மை என்ற குணமும், விகாரமில்லாமை என்ற குணமும் உண்டு என்பது கருத்தன்று.

7

ஆத்மாவுக்கு உடல் முதலியவற்றுடன், அறிதல், அறியப்படுதல் என்ற ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. ஆகையால் ஆத்மா உடலை உடையதே என்றால்

अनादितो निर्गुणतो न कर्म मे ।

फलं च तस्मात् परमोऽहमद्वयः ॥

यथा नमः सर्वगतं न लिप्यते ।

तथाह्यहं देहगतोऽपि सूक्ष्मतः ॥

பொருள் :—நான், காரணமற்று இருப்பதாலும், குணங்களற்று இருப்பதாலும், எனக்குக் கர்மாவுமில்லை. அதனாலேற்படும் இன்ப துன்பங்களாகிய பயனுமில்லை. ஆகையால் நான் எல்லா ஸம்ஸார தர்மங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன்; இரண்டற்றவன். நான், உடலை யடைந்தவனாகக் காணப்படினும், மிக மிக நுட்பமாயிருப்பதால் உடலுடன் ஒட்டுவதில்லை. ஆகாசம் வேறு பொருள்களுடன் கூடி எங்கும் நிறைந்ததாய் இருக்கிறது. ஆனாலும் அதுஒருபொருளுடனும் ஒட்டுவதில்லை. அதுபோலவே நானும் எல்லா உடல்களுடனும் கூடி எங்கும் நிறைந்தவன். ஆனாலும் ஒரு பொருளுடனும் ஒட்டுவதில்லை.

விளக்கம் :—எது கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தப் படுகிறதோ, அது காரணமுள்ளதாயும், பல குணங்களுடன் கூடியதாயும் இருக்கும். இதற்கு உதாஹரணம் ரதம். ஆத்மாவோ காரணமற்றது; குணமற்றது. ஆகையால் அது ரதத்தைப்போல கர்மாவுடன் தொடர்பு கொண்டதன்று. அறிதல், அறியப்படுதல் என்ற ஸம்பந்தத்தால்

ஆத்மா உடலை யடைந்ததாகக் காணப்பட்டாலும், அது மிக நுட்பமானதால் அதற்கு உடலைப்பற்றியிருக்கும் குணங்களுடன் ஒட்டுதலில்லை. ஆகையால் அதற்குப் புண்ய பாபஸம்பந்தங்கள் இல்லை. பந்தமுமில்லை, மோகமுமில்லை. உடல் ஆத்மாவிடம் கல்பிதமான பொருள்; அதனுடைய இயல்புகள் ஆத்மாவுடன் சேரா.

8

உடல்கள் பலவாறு உள்ளன; அவைகளை இடமாகக்கொண்ட ஆத்மாக்களுக்கும் பல வேற்றுமைகள் இருக்கக் கூடும். அப்படியானால் ஆத்மாவுக்கு, பரிபூர்ணத் தன்மையும், பரமாத்மாவாய் இருக்கும் தன்மையும் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றால்,

सदा च भूतेषु समोऽहमीश्वरः ।
 क्षराक्षराभ्यां परमो ह्यथोत्तमः ॥
 परात्मतत्त्वश्च तथाऽद्वयोऽपि सन् ।
 विपर्ययेणाभिमतस्त्वविद्यया ॥

பொருள் :—நான் எல்லா பூதங்களிலும், எப்போதும் ஸமமான ஈசுவரஸ்வரூபமாக இருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்கு உடல்களால் ஏற்படும் பலவகை வேறுபாடுகள் இல்லை. கூடும் எனப்படும் எல்லாக் கார்யக் கூட்டங்களுக்கும், அகூடும் என்று கூறப்படும் மாயையுடன் கூடிய பரம்பொருளுக்கும் வேறுபட்டவன். ஆகையால் நான் புருஷோத்தமன்; நான் எல்லா ஜீவர்களுடைய ஆத்மதத்வமாய் இருக்கிறேன்; நான் ஒருவனேயன்றி இரண்டல்லன்; நான் இவ்வாறு இருந்தாலும் அவித்யையால் பலவாறாக அறியப்படுகிறேன்.

விளக்கம் :—உடல்கள் பலவாக உள்ளன. அவ்வுடல்களில் உள்ள ஆத்மா பல அல்ல; ஒன்றே. உடலினுடைய வேறுபாடுகளால் ஆத்மாவும் பலவாக உள்ளதுபோல் அறியாமையால் தோன்றுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்குப் பரிபூர்ணத் தன்மையும் பரமாத்மாவாயிருக்கும் தன்மையும் பொருந்தும்.

9

அப்படியானால் ஆத்மாவிற்கு அவித்யையுடன் தொடர்பு உண்டா? என்றால்,

अविद्यया भावनया च कर्मभिः ।
 विविक्त आत्माऽव्यवधिः सुनिर्मलः ॥
 दृगादिशक्तिप्रचितोऽहमद्वयः ।
 स्थितः स्वरूपे गगनं यथाऽचलं ॥

பொருள் :—அவித்யை எனப்படும் மூல அறியாமையுடனோ, அதனால் ஏற்படும் உடலபிமானத்துடனோ, உடலபிமானத்தால் செய்யப்படும் புண்ய பாபச் செயல்களுடனோ, எனக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லை. ஏனெனில் வேறு பொருளால் ஏற்படும் அளவு வரம்பு எனக்கு யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவாகிய நான் எல்லா தோஷங்களினின்றும் நீங்கியவன். “நான் பார்க்க கிறேன், கேட்கிறேன்” என்ற வ்யவஹாரம், அவித்யையால் கல்பிக்க பட்ட அந்தக் கரணத் தொடர்பால் ஆத்மாவில் தோன்றுகிறது. அசைவற்ற ஆகாசம் எவ்வாறு தன்னில் நிலைபெற்றுள்ளதோ, அவ்வாறு இரண்டற்ற நான் என்ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெற்றுள்ளேன்.

விளக்கம் :—‘அறிவொளியே ஆத்மா’ என்று வேதம் முதலியவை கூறுகின்றன. அவித்யை என்பது தன்னொளியற்றது; ஜடமானது. நேர்மாருன இவை இரண்டிற்கும் உண்மையில் ஸம்பந்தம் பொருந்தாது. ஆகையால் உண்மையில் ஆத்மா அவித்யைக்கு ஆச்ரயமன்று. குருடர்கள், பகலில் இல்லாத இருளைக் காண்பது போல இல்லாத அவித்யையை, ஒன்றான ஆத்மாவில், அறியாதவர்கள் கல்பிதமாகக் காண்கிறார்கள். உலகில் உடல், பொறி முதலியவைகள் வேறு பொருள்களால் அளவிடப் படுகின்றன. ஆகையால் அவை பரிச்சின்னங்கள் எனப்படும். அவற்றிற்கு அறியாமையுடனும், புண்ய பாபங்களுடனும் தொடர்புண்டு. ஆத்மாவோ வேறு பொருள்களால் அளவிடுதற்குரியதன்று. ஆகையால் அதற்கு அறியாமையுடனும் புண்ய பாபங்களுடனும் தொடர்பு இல்லை.

10

अहं परं ब्रह्म विनिश्चयात्मदृक् ।

न जायते भूय इति श्रुतेः वचः ॥

न चैव बीजे त्वसति प्रजायते ।

फलं न जन्मास्ति ततो ह्यमोहता ॥

பொருள் :—“நான் பரப்ரஹ்மம் என்ற உறுதியான மெய்யறிவு உடையவன், மறுபடியும் பிறப்பதில்லை” என்று வேதம் கூறுகிறது. விதையில்லாவிடில் பழம் உண்டாகாது. அதுபோல, மெய்யறிவுள்ள வனுக்கு அவித்யா மோஹமில்லையாகையால், அதனால் விளையும் பிறப்பும் இல்லை.

11

மோஹத்தின் தன்மையை பகவத்பாதர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ममेदमित्थं च तथेदमीदृशम् ।

तथाऽहमेवं न परो न बान्यथा ॥

विमूढतैवं न जनस्य कल्पना ।

सदासमे ब्रह्मणि चाद्वये शिवे ॥

பொருள் :— முதலில், ஸ்தூல உடலிலும், லிங்க சரீரத்திலும் நான் என்ற அஹங்காரம் தோன்றுகிறது. பிறகு வெளிப் பொருளில் “இது” என்ற கற்பனை தோன்றுகிறது. பிறகு “அப் பொருள்கள் இப்படி இன்பம் தருவனவாயுள்ளன” என்ற ப்ரிய புத்தி தோன்றுகிறது. பிறகு “இவைகள் என்னுடையவைகள்” என்ற மமகாரபுத்தி தோன்றுகிறது. இவ்வாறே “மற்றவன் இவ்விதமிருக்கிறான்; அவ்விதமில்லை” என்ற எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. இவைகள் மயக்கத்தால் ஏற்படுகின்றவைகளே. அறியாத மக்கள் எண்ணும் இவ்வாறான கல்பனை எண்ணங்கள் யாவும், எப்போதும், விசேஷ மற்றதும், இரண்டற்றதும், மேலான ஆநந்தவடிவாயுள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் உண்மையாக இல்லை.

12

‘மேலே கூறிய ஸம்ஸாரமயக்கங்கள் மெய்யறிவால் அழியும்’ என்பது கூறப்படுகின்றது.

यदद्वयं ज्ञानमतीव निर्मलम् ।

महात्मनां तत्र न शोकमोहता ॥

तयोरभावे नहि कर्म जन्म वा ।

भवेदयं वेदविदां विनिश्चयः ॥

பொருள் :— எந்தப் பெரியோர்களுக்கு, ஐயமும் விபரீதமும் இல்லாததும், மாசற்றதும், இரண்டற்றதும் ஆகிய மெய்யறிவு உண்டாகிறதோ, அவர்களுக்கு மோஹமும் இல்லை; சோகமும் இல்லை. எனவே ஸம்ஸார இயல்புமில்லை. சோகமும் மோஹமும் இல்லாததால், கர்மாவும் இல்லை; பிறப்புமில்லை. வேதங்களை நன்கறிந்த பெரியோர்களின் உறுதியான கொள்கை இதுவேயாகும்.

13

மெய்யறிவுடையவனின் ஸ்வரூபம் எப்படியிருக்குமெனில்

सुषुप्तवत् जाग्रति यो न पश्यति ।

द्वयं तु पश्यन्नपि चाद्वयत्वतः ॥

तथाच कुर्वन्नपि निष्क्रियश्च यः ।

स आत्मवित् नान्य इतीह निश्चयः ॥

பொருள் :— எவன் நனவுநிலையில், எல்லாப்பொருள்களும் பொய்யென்று விலக்கப்பட்டதால் த்வைத உலகத்தை மேலெழுந்த

வாறு பார்த்தாலும், உண்மையிலிருப்பதாய்ப் பார்ப்பது இல்லையோ, உறங்குபவன் போல, உலகமடங்கிய ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமாகவே அதைப்பார்க்கிறானோ, எவன் நீராடுதல் முதலிய செயல்களைச் செய்தாலும், மெய்யறிவு ஏற்பட்டு விட்டதால் கர்த்தாவாகத் தன்னை அறிவதில்லையோ, அவனே ஆத்மாவை அறிந்தவனாவான்.

எவன் சாஸ்த்ரங்களின் பொருளை அறிந்திருந்தும் நான் கர்த்தா என்று அபிமானம் கொள்கிறானோ, அவன் ஆத்மாவை அறிந்தவனல்லன். இதுதான் வேதாந்த நூல்களின் முடிவாகும்.

14

इतीदमुक्तं परमार्थदर्शनम् ।

मया हि वेदान्तविनिश्चितं परम् ॥

विमुच्यतेऽस्मिन् यदि निश्चितो भवेत् ।

न लिप्यते व्योम इवेह कर्मभिः॥

பொருள் :— இவ்வாறு இந்த உண்மையறிவு என்னால் கூறப்பட்டது. இது வேதாந்தங்களால் நிச்சயம் செய்யப்பட்ட முடிவாகும். இது மிக மேலானது. இந்த உண்மையறிவில் உறுதியாய் ஒருவன் நிலைபெற்று இருப்பின், அவன் பிறவித்துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுவான். ஆகாசம் எப்பொருளுடனும் ஒட்டுவதில்லை. அதுபோல ஆத்மஜ்ஞானியும் எவ்வித கர்மங்களுடனும் உயிருடனிருக்கும் பொழுதே ஒட்டுவதில்லை.

॥ इति दशमं दृशिस्वरूपपरमार्थदर्शनप्रकरणम् ॥

மெய்யறிவே ஆத்மஸ்ரூபம் என்பதை விளக்கும் பகுதியாகிய பத்தாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

॥ ईशित्वप्रकरणम् ॥ ११ ॥

ஆத்மாவின அறிவு வடிவை விளக்கிக் கூறும் பகுதி-11.

1

“ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்ற மெய்யறிவால் பிறவித்துன்பம் நீங்குமென்பது பொருந்தாது. மோகும் என்பது கர்மவினாலோ, கர்மாவுடன்கூடிய ஞானத்தாலோ ஏற்படலாம். மெய்யறிவே வேதாந்தங்களின் முடிவு என்பதும் பொருத்தமற்றது. அதுவும் ஐயத்திற்கிடமானதே. அனுமானத்தாலும் மெய்யறிவை அடையலாம்” என்ற ஐயக்கருத்தைப்போக்குவதற்கு இந்தப்பகுதி தொடங்கப்பெறுகிறது. முன்பே பலவிடங்களில் இக்கருத்து,

தவருனது என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், மெய்யறிவு உறுதி பெறுவதன் பொருட்டு வேறு முறையில் மறுபடி பகவத்பாதர் மேலே கூறிய தவருன கருத்தைப் போக்குகிறார்.

ईक्षित्वं स्वतः सिद्धं जन्तूनां च ततोऽन्यता ।

अज्ञानादित्यतोऽन्यत्वं सदसीति निवर्त्यते ॥

பொருள் :— எல்லா உயிர்களுக்கும் அறிவுவடிவாயிருக்கும் தன்மை இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது. அதற்கு மாருகத்தன்னைக் கர்த்தாவாகவும், போக்தாவாகவும் அறிவது அறியாமையால் ஏற்பட்டது. தான் கேவல அறிவாயிருப்பதாலும், தன்னை வேறு விதமாய் அறிவது அறியாமையால் ஏற்பட்டதாலும், தத்வ ஜ்ஞானம் ஒன்றுதான் மோக்ஷத்திற்குக்காரணம். இந்த தத்வஜ்ஞானம் “நீ ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறாய்” என்ற பொருளைத்தரும் “தத்வமஸி” என்ற மஹாவாக்யத்தாலேயே ஏற்படும். அவ்வாறு ஏற்பட்ட இந்த மெய்யறிவு “நான் கர்த்தா” என்பது போன்ற அறியாமையின் விளைவுகளைப் போக்கிவிடுகிறது.

விளக்கம் :— ஸம்ஸாரம் என்பது அறியாமையால் ஏற்பட்டது. அறியாமையைப்போக்க அறிவே திறமையுடையது. அறியாமை அடியோடு நீங்குவதே மோக்ஷம். எனவே “ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம்; கர்மாவினாலன்று.” என்பது விளங்கும். ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்பதை வேத வாக்கியத்தின் மூலம் தான் அறிய முடியுமேதவிர வேறு பிரமாணங்களால் அறிதல் முடியாது. அவ்விரண்டும், ரூபம் முதலிய குணங்கள் அற்றவை; ஆகையால் அவை வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகா.

2

கர்மாவினால் மோக்ஷம் ஏற்படும் என்பது வேதத்திற்கும் யுக்திக்கும் பொருந்தாது என்பதைக் கூறுகிறார்.

एतावद्ध्यमृतत्वं न किञ्चिदन्यत्सहायकम् ।

ज्ञानस्येति ब्रुवच्छास्त्रं सलिङ्गं कर्म बाधते ॥

பொருள் :— “மரணமற்ற தன்மையை அடைய ஞானம் தான் வேண்டும்” என்று வேதம் கூறுகிறது. அந்த வேதம் இவ்வாறு கூறுவதனால், ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு வேறுயாதொன்றின் துணையும் இல்லை என்பதை அறிவிக்கிறது. மேலும் அது எல்லா ஸாதனங்களுடன் கூடிக் கர்மங்களையும், மோக்ஷஸாதனமல்ல என்று விலக்குகிறது.

விளக்கம் :— அத்வைதமாகிய மெய்யறிவு தோன்றிய பின்பு ஜாதி முதலியவற்றில் அபிமானம் விலகிவிடுகிறது. அந்த அபிமானத்தால் ஏற்படும் கர்மாவும், விலகுகிறது. ஆகவே அதன் துணை ஞானத்திற்கு ஏற்படாது.

3

மெய்யறிவுள்ளவனுக்குக் கர்மங்கள் பொருத்தமாகா என்று கூறுகிறார்.

सर्वेषां मनसो वृत्तं अविशेषेण पश्यतः ।

तस्य मे निर्विकारस्य विशेषः स्यात् कथंचन ॥

பொருள் :— கர்த்தா என்ற அபிமானமும், ஜாதியில் அபிமானமும் இல்லாமல், மனத்தின் எல்லா வ்யாபாரங்களையும், ஸாக்ஷியாக இருந்து கொண்டு பார்க்கின்ற விகாரமில்லாத எனக்கு, எங்ஙனம் கர்மா என்ற விசேஷம் பொருந்தும்? எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

4

ஸாக்ஷியாக இருந்துகொண்டு மனத்தின் வியாபாரங்களைப் பார்ப்பது எங்ஙனம்? என்பதை விளக்குகிறார்.

मनोवृत्तं मनश्चैव स्वप्नवत् जाग्रतीक्षितुः ।

सम्प्रसादे द्रयासत्त्वात् चिन्मात्रः सर्वगोऽव्ययः ॥

பொருள் :— ஸ்வப்நநிலையில் மனத்தையும், அதன் செயல்களையும் எவ்வாறு ஆத்மா பார்க்கிறதோ, அவ்வாறு விழிப்பிலும் மனத்தையும், அதன்செயல்களையும் ஆத்மா பார்க்கிறது. உறக்க நிலையில் மனமும், அதன் தொழில்களும் இல்லை. ஆகையால் அப்போது ஆத்மா கேவல அறிவாகவும், எங்கும் உள்ளதாயும், நித்யமாயும் இருக்கிறது.

விளக்கம் :— நனவிலும், கனவிலும் ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில் பொருள்கள் விளங்குகின்றன என்ற கருத்தை, ஆத்மா பொருள்களைப்பார்க்கிறது என்ற தொடரால் பகவத்பாதர் கூறுகிறார். நாம் கண்களால் பார்ப்பதுபோல் ஆத்மா பார்ப்பதில்லை. அதன் பார்வை என்பது ஸந்நிதானமாத்ரமே அன்றி வேறன்று.

5

இவ்வாறாயின் 'வெளிப்பொருள்களே இல்லை' என்ற முடிவு ஏற்படுகிறது. 'ஆத்மா ஒன்றே இருக்கிறது' என்ற முடிவும் ஏற்படுகிறது. இப்படியானால் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கும், உலக வழக்கு, வேத வழக்கு ஆகியவற்றிற்கும் பொருந்தாமை ஏற்படுமே! என்றால்,

स्वप्नः सत्यो यथाऽऽबोध्यात् देहात्मत्वं तथैव च ।

प्रत्यक्षादेः प्रमाणत्वं जाग्रत्स्यात्ऽऽआत्मवेदनात् ॥

பொருள் :— விழித்துக் கொள்ளும்வரை கனவில் காணப் பெறும் பொருள் உண்மையே. அங்கு நடைபெறும் வ்யாபாரங்களும் உண்மையே. அதுபோல விழிப்புநிலையிலும் மெய்யறிவு ஏற்படுவதற்கு முன்னால், உடலில் ஆத்மபுத்தியும் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணங்களும், மற்ற உலக, வேத வழக்குகளும் உண்மையே.

விளக்கம் :— மெய்யறிவுக்குப்பின்பு, ப்ரத்யக்ஷம், உலக, வேதவழக்குகள் ஆகியவற்றிற்குப் பொருந்தாமை ஏற்படுவது அத்வைதிகளுக்கு இஷ்டமே. உண்மை என்பது முக்காலத்திலும் விலகாமல் இருக்கும் பொருளே ஆகும். அப்பொருள் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே. ஏனையவை சிலகாலமே உள்ளன. ஆகையால் அவை மித்யை. கனவு நனவுகளில் தோன்றும் பொருள்கள் மூன்று காலங்களிலும் இருப்பதில்லை. ஆகையால் அவை அஸத்யங்கள்.

6

व्योमवत् सर्वभूतस्थः भूतदोषैः विवर्जितः ।

साक्षी चेताऽगुणः शुद्धः ब्रह्मैवास्मीति केवलः ॥

பொருள் :— ஆகாசம் போல நான் எல்லா பூதங்களிலும் இருக்கிறேன். பூத தோஷங்களின் தொடர்பும் எனக்கு இல்லை; நான் ஸாக்ஷி; கேவல அறிவாயிருப்பவன்; தூய்மையுள்ளவன்; குணங்களற்றவன்; எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மமாயிருப்பவன்.

7

नामरूपक्रियाभ्योऽन्यो नित्यमुक्तस्वरूपवान् ।

अहमात्मा परं ब्रह्म चिन्मात्रोऽहं सदाद्वयः ॥

பொருள் :— நான், பெயரும், ரூபமும், செயலும் இல்லாதவன்; அழியாத விடுதலை நிலையை அடைந்தவன்; ஆத்மாவாகிய நான் ப்ரஹ்மம்; அறிவாகவே இருப்பவன்; எப்போதும் இரண்டற்றவன்.

8

எப்படி ஆத்மா இரண்டற்றதாகும்? நான் ப்ரஹ்மம் என்ற அறிவைப்போல, நான் கர்த்தா என்ற அனுபவமும் ப்ரமாணத்தை மூலமாகக் கொண்டுள்ளதே! என்றால்,

अहं ब्रह्मास्मि कर्ताच भोक्ता चास्मीति ये विदुः ।

ते नष्टा ज्ञानकर्मभ्यां नास्तिकाः स्युः न संशयः ॥

பொருள் :— “நான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்; நான் கர்த்தா வாகவும், போக்தாவாகவும் இருக்கிறேன்” என்று இருவிதமாகவும் எவர்கள் அறிவார்களோ, அவர்கள் ஞானமார்க்கத்திலிருந்தும், கர்ம வழியிலிருந்தும், நழுவினவர்கள். ஆகையால் அவர்கள் நாஸ்திகர் களே. ஐயமில்லை.

விளக்கம் :— நான் கர்த்தா என்ற எண்ணமுள்ளபோது மெய்யறிவு இருக்காது. நான் ப்ரஹ்மம் என்ற அறிவு ஏற்பட்டபின், நான் கர்த்தா என்ற எண்ணமிராது. பொருத்தமற்ற இவ்விரண்டு அறிவுகளும் ஒருவனிடம் ஏற்படா. ஒருவனிடம் இவ்விரண்டும் ஏற்பட்டால் அவனுக்கு மெய்யறிவும் இல்லை. கர்மாவைச் செய்யும் தன்மையுமில்லை. ஆகையால் அவன் இரண்டையுமிழந்தவன்; எனவே அவன் நாஸ்திகன்.

9

இவ்விதம் கடுமையாகப் பேசுவதால் அத்வைதம் ஏற்பட்டு விடாது; ப்ரமாணம் வேண்டும். என்று கூறினால்,

धर्माधर्मफलैर्योगः इष्टोऽदृष्टो यथात्मनः ।

शास्त्रात् ब्रह्मत्वमपि अस्य मोक्षो ज्ञानात् तथेष्यताम् ॥

பொருள் :— ‘எவ்வாறு கர்மங்களைக்கூறும் சாஸ்த்ரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கண்ணால் காணாவிட்டாலும், தர்ம, அதர்மங்களின் பயன்களுடன் தனக்குத் தொடர்பு உள்ளது’ என்பதை ஏற்றுக்கொள் கிறோமோ, அப்படியே, மெய்யறிவை போதிக்கும் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, நானே ப்ரஹ்மம் என்பதையும், மெய்யறிவாலேயே மோக்ஷம் ஏற்படும் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

விளக்கம் :— வேதாந்தங்களில், பேதபுத்தியும், கர்மாவும் நிந்திக்கப்பட்டுள்ளன. “மெய்யறிவே விடுதலைதரும்” என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ஒருவனுக்கு ‘நான் கர்த்தா’ என்ற அறிவும், ‘நான் ப்ரஹ்ம’மென்ற அறிவும் ஒரே நிலையில் ஏற்படா. கர்மா நிந்திக்கப்பட்டதால் அது சாஸ்த்ரங்களின் முக்யமான கருத்தன்று. மெய்யறிவே சாஸ்த்ரங்களின் முக்ய தாத்பர்யம்.

10

ஆத்மாவுக்குக் கர்மாவினால் உண்டாகும் தர்ம அதர்ம பலன்களுடன் தொடர்பு உண்டு என்று சாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் அறிகிறோம். வேறுப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமில்லாததால் அவ்வாறு

அதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற வேதாந்த அறிவு, ப்ரத்யக்ஷமாய் அறியப்படும் “நான் கர்த்தா, போக்தா” என்கிற அனுபவத்திற்கு மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. ஆகையால், வேதத்திற்கும், அனுபவத்திற்கும் மாறுபாடு வராமல் இருப்பதற்காக, ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும், பேதத்துடனும் கூடியவை; அபேதத்துடனும் கூடியவை; என்று பேதாபேத வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வது பொருத்தமானது. என்றால்,

या महारजनाद्यास्ताः वासनाः स्वप्नदर्शिनः ।

अनुभूयन्त एवेह ततोऽन्यः केवलो दृशिः ॥

பொருள் :— மஞ்சளில் தோய்க்கப்பட்ட ஆடை, மஞ்சள் நிறமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. அதுபோல விழிப்பு நிலையில் காணப்படும் பொருள்களை அனுபவித்த சித்தம், அவைகளின் வாஸனைகளோடு கூடியிருக்கும். கனவில் அந்த வாஸனைகளும் சித்தமும், மக்களால் காணப்படுகின்றன. கனவில் காணப்படும் அவை, நனவில் உள்ள உலகம் போல் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு வாஸனைகளுடன் கூடிய சித்தம் ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் பொருளாவதால் அதைக் காண்பவன் வேறாக இருத்தல் வேண்டும். அவனே கேவல ஸாக்ஷி; அவன் வாஸனையுடன் கூடிய சித்தத்திற்கு வேறுபட்டவன். கனவில் போலவே நனவிலும், “நான் கர்த்தா போக்தா” என்பவை காணப்படுவதால், அவைகள் காணப்படும் சித்தத்தின் தர்மங்கள். காணுகின்ற ஸாக்ஷியின் தர்மங்களல்ல. தூய்மையான ஸாக்ஷி, அவற்றிற்கு வேறுபட்டவன்.

11

“கனவில் ஆத்மா பார்க்கப்படும் பொருள்களுக்கு வேறாக நன்கு புலப்படுகிறது” என்பதை எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகிறார்.

कोशादिव विनिष्कृष्टः कार्य-कारण-वर्जितः ।

यथाऽसिः दृश्यते स्वप्ने तद्वत् बोद्धा स्वयंप्रभः ॥

பொருள் :— உறையிலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட கத்தி யானது, எவ்வாறு வெளிப்படையாகக் காணப்படுகிறதோ, அவ்வாறே ஸ்வப்னத்தில் ஆத்மா கார்ய காரணவடிவான மனத்திலிருந்து வேறுபட்டவனாய், உள்ளபடி விளக்கமாகக் காணப்படுகிறான். இவன் தனக்கென ஒளியையுடையவன்.

விளக்கம் :— “ஆத்மா வேறாகக் காணப்படுகிறான்” என்றதால் குடம் முதலியவைபோல அறிவிற்கு விஷயமாகி ஆத்மா காணப்படுகிறான் என்று கருதுதல் தகாது. “அவன் தன்னொளி கொண்ட

வனாதலால், தானே விளங்குகிறான். விஷயவடிவாக விளங்குவதில்லை. கனவில் மனமே கார்ய காரணங்களாக விளங்குகிறது. அது ஆத்மாவின் உபாதியாகும். கத்திக்கு உபாதி உறை. உறையை விட்டு கத்தி தனியே விளங்குகிறது. அதுபோல் ஆத்மாவும் தன் உபாதியான மனத்தை விட்டுத் தனியே விளங்குகிறது.” என்ற கருத்தே உவமையால் விளக்கப்படுகிறது.

12

‘நான் கர்த்தா’ என்ற அறிவு ஸ்வப்ந அறிவைப்போல மித்யையானது. சுத்தமான ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம்; ஆகையால் பேதாபேதவாதங்களால் மனம் கலங்கவேண்டாம் என்று அறிவிக்க வேதமொழியைப் ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார்.

आपेयात् प्रतिबुद्धस्य ज्ञस्य स्वाभाविकं पदम् ।
उक्तं नेत्यादिवाक्येन कल्पितस्यापनेतृणा ॥

பொருள் :—“கிள்ளப்பட்டதால் அறிவு வடிவான ஜீவன் விழித்துக் கொண்டான். அந்த ஜீவனே நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் கூறுகிறது. வேதம், “இஃதன்று இஃதன்று” என்று கல்பிதப் பொருள்களை விலக்குகின்ற வாக்யத்தால் “ஜீவனுடைய உண்மையான நிலை ப்ரஹ்மமே” என்று கூறுகிறது.

விளக்கம் :—ப்ருஹ தாரண்யகோபநிஷத்தில் இரண்டாம் அத்யாயத்தில், கார்க்யர் அஜாதசத்ரு ஸம்பாஷணையில், இந்த நிகழ்ச்சி வருகிறது. அஜாதசத்ரு, கார்க்யருடன் தூங்குகிற ஒருவனையடைந்து அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைக்க அவன் எழவில்லை. பிறகு அவனைக் கையால் கிள்ளி எழுப்ப அவன் எழுந்தான். இந்த நிகழ்ச்சி ஜீவனின் உண்மை நிலையை விளக்கவந்தது.

அஜாதசத்ரு, ஜீவஸாக்ஷியின் உண்மை நிலையைக் காட்டுவதற்காக, தூங்குகிற ஒரு புருஷனைக் காண்பித்து, அவனைப் ப்ராணனுடைய பெயரால் கூப்பிட்டான். அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. அவனைக் கையால் கிள்ள அவன் எழுந்து விட்டான். உறக்கத்தில் ப்ராணன் ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. எனினும் அந்த ப்ராணன் அறிவாளியாகிய ஸாக்ஷியன்று. அதனால்தான் ப்ராணனின் பெயரால் அழைக்கப் பட்டும், புருஷன் எழுந்திருக்கவில்லை. கிள்ளப்பட்ட பின்பே சேதனனாகிய ஆத்மா, தனது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திலிருந்து வெளிவந்து, உடல் முதலியவற்றில் அபிமானம் கொள்கிறான். ஆகையால், “ப்ராணன், ஸ்தூல உடல் இவற்றினும் வேறு பட்டவன் ஆத்மா” என்பதை அறியலாம். இந்த ஆத்மாவே “இஃதன்று இஃதன்று” என்ற வாக்யத்தால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்று

காட்டப் படுகிறான். ஆதலால் ஜீவனும், ப்ரஹ்மமும் வேறல்ல. உபாதியின் காரணத்தால் அவை வேறுபட்டவை போல் இருக்கின்றன. உண்மையில் அவற்றிற்கு வேறுபாடில்லை.

13

“இஃதன்று இஃது அன்று” என்ற வேதமொழிகளால் மறுக்கப்படும் பொருள்கள்யாவும் கல்பிதமானவைகளே என்பதற்கு வேதச்சான்று காட்டப்படுகிறது.

महाराजादयो लोकाः मयि यद्वत् प्रकल्पिताः ।

स्वप्ने तद्वत् द्वयं विद्यात् रूपं वासनया सह ॥

பொருள் :—கனவில் காணப்படும் மஹாராஜா முதலிய லோகவிஷயங்கள் என்னிடம் கல்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அது போலவே விழிப்பில் காணப்படுகின்ற, வாஸனைகளுடன் கூடிய எல்லாவகையான தவைதப் பொருள்களும், என்னிடத்தில் கல்பிதமாய் விளங்குகின்றன.

விளக்கம் :—கனவில், லிங்க உடலை உபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மா, தனது உடலுக்குள்ளேயே மஹாராஜா முதலிய பொருள்களைப் பார்க்கிறது. ஆகையால் கனவில் காணப்படும் பொருள்கள் உண்மையல்ல. கனவில் போலவே நனவிலும் நுட்ப உடலுடன் கூடிய பருவுடலை உபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மாவினால் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் உண்மையல்ல. இங்கே கீழ்வரும் ப்ருஹ தாரண்யக உபநிஷத்தின் கருத்து அறியத் தக்கது.

“இந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவ்ருத்தியுடன் ஸஞ்சரிக் கிருளோ அப்போது அவன் மஹாராஜாவைப் போலவோ அல்லது மஹாப்ராஹ்மணனைப் போலவோ இருக்கிறான். கனவில் இவன் ப்ராணன்களைக் கைக்கொண்டு, தன் உடலில் தன் இஷ்டம்போல் திரிகிறான்”

14

“கனவுலகம் போல, நனவுலகமும் ப்ரத்யகாத்மாவில் கல்பிதமாக விளங்குகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவை உணர்ந்தவனுக்குக் கர்மா பொருந்தியிராது” என்று கூறுகிறார்.

देहलिङ्गात्मना कार्याः वासनारूपिणा क्रियाः ।

नेतिनेत्यात्मरूपत्वात् न मे कार्या क्रिया क्वचित् ॥

பொருள் :—மேலும் மேலும் வாஸனைகளைப் பெருக்குகின்ற பருவுடலிலும், லிங்கவுடலிலும் எவன் அபிமானம் கொள்கிருளோ, அவனால் தான் கர்மங்கள் செய்யத் தக்கவை. மெய்யறிவு தோன்றிய

பின்பு “இஃதன்று இஃதன்று” என்ற வேத மொழியின் பலத்தால் இருவகை உடலபிமானங்களும் என்னிடமிருந்து விலகியதால், ஓரிடத்திலும் என்னால் கர்மங்கள் செய்யத்தக்கவையல்ல. எனவே மெய்யறிவு பெற்ற எனக்குக் கர்மா யாதும் செய்வதற்குரியதாக இல்லை.

15

அறியாமையை மூலகாரணமாகக் கொண்ட உடலபிமானத்தால் தான், கர்மா ஏற்படுகிறது. எனவே அக்கர்மாவினால் மோக்ஷத்தை அடைய முடியாது; என்று கூறுகிறார்.

न ततोऽमृतताशास्ति कर्मणोऽज्ञानहेतुतः ।
मोक्षस्य ज्ञानहेतुत्वात् न तदन्यदपेक्षते ॥

பொருள் :—கர்மா அவிவேகத்தை மூலமாகக்கொண்டது. ஆகையால் அவிவேகத்தின் அழிவு வடிவான மோக்ஷத்தை அடைய கர்மா உதவாது. மோக்ஷம் என்பது ஞானத்தால் ஏற்படுவது. ஆகையால் அந்த ஜ்ஞானமானது மற்றொன்றின் துணையை நாடாது.

விளக்கம் :—கர்மாவினால் நான்கு வகையான பயன்கள் ஏற்படும். அவை உண்டாக்கப்படுவது, அடையப்படுவது, திருத்தப்பெறுவது, மாற்றப்படுவது என்பன. இவற்றை உத்பாத்யம், ஆப்யம், ஸம்ஸ்கார்யம், விகார்யம் என்பர். ஆத்மா தானாக இருப்பையுடையது; இந்த நான்கு வகையான கர்மாவின் பயன்களுள் ஒன்றாக இல்லாதது. “ஆத்ம வடிவநிலைபேறே” மோக்ஷம். அது அவிவேகத்தின் விலக்கு வடிவமாக உள்ளது. அவிவேகம் நீங்கினால் ஆத்மாதானாகவே விளங்கும். மெய்யறிவாலேயே அவிவேகம் நீங்கும். எனவே மோக்ஷத்தைக் கர்மா உண்டாக்க முடியாது. அவிவேகம் விவேகத்தால் தான் போகும். அந்த விவேக அறிவுக்குக் கர்மாவின் துணை வேண்டாம். கர்மா மனத்தைத்தூய்மையாக்கும். அவ்வளவு தான் அதன் பயன்.

16

மோக்ஷம் கர்மாவால் உண்டாகுமானால் அது அழிவுள்ளதாகும். அதனால் ‘மோக்ஷம் அழிவற்றது’ என்று கூறும் வேதம், ப்ரமாணமற்றதாகும்; என்பதைக் கருதிக் கூறுகிறார்.

अमृतंचाभयं नार्तं नेतीत्यात्मा प्रियो मम ।
विपरीतमतोऽन्यत् यत् त्यजेत् तत् सक्रियं ततः ॥

பொருள் :—“இஃதன்று இஃதன்று” என்று பார்க்கப்படும் பொருள்களையெல்லாம் விலக்கியபின் எஞ்சிநிற்கும் ஆத்மா, ஆநந்த

வடிவமானதால், அது மிகவும் பரியமானது; மரணமற்றது; பயமற்றது; நாசமற்றது; என்று வேதம் கூறுகிறது. “ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருள்கள், மரணமடைபவை; பயம்தருபவை; நாசம் உள்ளவை.” என அறிந்து, அவற்றைக் கர்மங்களாடன் நீக்கிவிடல் வேண்டும்.

விளக்கம் :— ஆத்மா, பார்க்கும் பொருள்; மற்றவை பார்க்கப்படும் பொருள்கள். அவைகள் ஆத்மாவில் ஏற்றிவைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன. அவற்றிற்குத் தனிப்பொருளாகும் தன்மை இல்லை. அவை கேவல நாமரூபங்களே. ஆகையால் அவற்றில் அபிமானத்தை விடல் வேண்டும் என்பது கருத்து. இங்கு “விடல் வேண்டும்” என்ற கட்டளை, மெய்யறிவு பெற்றவனுக்கு, அனுவாதமாகவும், மோக்ஷமடைய முயல்பவனுக்குக் கட்டளையாகவும் பொருந்தும்.

॥ इति एकादशं ईक्षित्व-प्रकरणम् ॥

ஆத்மாவின் அறிவு வடிவை விளக்கிக்கூறும் பகுதியாகிய பதினொன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

प्रकाश-प्रकरणम् ॥ १२ ॥

ஆத்ம ஒளியை விளக்கும் பகுதி-12.

1

விஷயங்களை நுகரும் ஜீவனே ப்ரஹ்மமாக இருந்தால், ஏன் யாவரும் நான் ப்ரஹ்மமென்று அறியவில்லை? என்ற வினாவிற்கு ஏற்ற விடையை எடுத்துக்காட்டுடன் பகவத்பாதர் கூறுகிறார்.

प्रकाशस्थं यथा देहं सालोक्यमभिमन्यते ।

द्रष्टाभासं तथा चित्तं द्रष्टाऽहमिति मन्यते ॥

பொருள் :— பகலவன் ஒளியில் இருக்கும் பருவுடலை மக்கள் ஒளியுடன் கூடியதாகவே அறிகின்றனர். ஒளியையும் உடலையும் பிரித்துத்தனித்தனியே அறிவதில்லை. அதுபோல ஸாக்ஷியின் ஒளியால் சூழப்பட்டுள்ள சித்தத்தையே “பார்ப்பவன் நான்” என்று மக்கள் அறிகின்றனர். ஸாக்ஷி ஒளியையும், சித்தத்தையும் தனித்தனியே பிரித்து அறிவதில்லை.

விளக்கம் :— பகலவன் ஒளி எங்கும் உள்ளது; அது சிறிய அளவுள்ள உடல் முதலியவற்றில் படும்போது அந்த உடல்களின் வடிவத்தை அடைந்தது போல் விளங்குகிறது. அதுபோல ஸாக்ஷியொளி எங்கும் நிறைந்தது; அது அந்தக் கரணத்துடன் ஸம்பந்த

மடையும்போது, அந்தக்கரண தர்மங்களுடன் கூடியதாக மக்களுக்கு விளங்குகிறது. ஆகையால் மக்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில்லை. நான் பார்ப்பவன், கேட்பவன், அனுபவிப்பவன். என்றே அறிகின்றனர். நான் ஒன்றிலும் உண்மையாகத் தொடர்பில்லாத அஸங்கள் என்று அறிவதில்லை.

2

यदेव दृश्यते लोके तेनाभिन्नत्वमात्मनः ।
प्रपद्यते ततो मूढः तेनात्मानं न विन्दति ॥

உலகில், ப்ராணங்களும், பொறிகளும், பருவுடல்களும், 'நான் நான்' என்று வழங்கப்படுகின்றன. மக்கள், அந்த ப்ராணன், பொறி உடல் முதலியவற்றுடன் கூடியவராகவே தம்மை அறிகிறார்கள். ஆகையால் மோஹம் கொண்டவன், சித்தம் முதல் பருவுடல் வரையுள்ள எல்லாவற்றையும், தானென்று அறிகிறான். தன்னை ப்ரஹ்ம மென்று அறிவதில்லை.

விளக்கம் :— ஆத்மாவின் ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் சேர்ந்தே சித்தம் விளங்குகிறது. ப்ராணனும் விளங்குகிறது. பொறிகளும், உடலும் விளங்குகின்றன. இவ்விதம் விளங்குவதால் மயக்கமுடையவன், அவற்றை நான் என அறிகிறான். முதலில் ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் கூடிய சித்தத்தை நான் என அறிகிறான். பிறகு அத்தகைய சித்தம் ப்ராணனுடன் சேர்ந்திருப்பதால், ப்ராணனை நான் என்று அறிகிறான். பிறகு சித்தம், ப்ராணன் இவற்றுடன் கூடிய பொறிகளில் நான் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. பிறகு அந்த மயக்கமுடையவன், சைதன்யத்தோடுகூடிய சித்தம், ப்ராணன், பொறிகள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பருவுடலை நான் என்று நினைக்கிறான். சித்தம், ப்ராணன், பொறி, உடல் எல்லாவற்றிலும் ஆபாஸ சைதன்யம் கலந்திருக்கிறது. ஆகையாலேயே அறியாதவன் அவ்வாறு நினைக்கிறான். சைதன்யம் வேறு, சித்தம் முதலியவை வேறு என்று பிரித்து அறிவதில்லை. ஆகையாலேயே மக்களுக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் விளங்குவதில்லை.

3

இக்கருத்திற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு :—

दशमस्य नवात्मत्वप्रतिपत्तिवदात्मनः ।
दृश्येषु तद्देवायं मूढो लोको नचान्यथा ॥

பொருள் :— தசமன், காணப்படும் ஒன்பது பேர்களை எண்ணி, எண்ணுகின்ற தன்னைமறந்து, அறியாமையால் “ஒன்பது பேர்களே உள்ளனர்; பத்தாமவனில்லை” என்று எவ்வாறு எண்ணு

கிருஷ்ணே, அவ்வாறே தன்னைக் காணப்படும் அந்தக்கரணம் முதலிய வற்றிலிருந்து தன்னைப் பிரித்து அறியாததால் மக்கள் தம்மைக் கர்த்தா என்றும் போக்தா என்றும் அறிகின்றனர். அந்தக்கரணம் முதலியவற்றை விலக்கித் தன் ப்ரஹ்ம வடிவை யாரும் அறிவதில்லை.

விளக்கம் :— பத்துமாணவர்கள் ஓரிடத்தில் ஒரு நதியைக் கடந்து மறுகரையை அடைந்தனர். பிறகு அவர்கள் தங்களுடைய தொகையைச் சரிபார்க்கத் தங்களை எண்ணினர். எண்ணிய ஒவ்வொருவனும், தன்னை விட்டுவிட்டு “ஒன்பதுபேரே உள்ளனர்” என்றான்; என்பது ஒரு நிகழ்ச்சி. இங்கு எண்ணுபவன், ஒன்பது பேர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகத் தன்னை அறியவில்லை. நாம் ஒன்பதின்மரே; பத்தாமவன் இல்லை என்று மயக்கம் உண்டாயிற்று. ஒன்பது பேர்களுடன் தன்னையும் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டதாலும், ஒன்பது பேர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகத் தன்னைப்பிரித்துணராமையாலும், பத்தாமவனுடைய உண்மை நிலையை அவன் அறியவில்லை. அதுபோல மக்கள் காணுகின்ற ஆத்மாவை, காணப்படுகின்ற புத்தி முதலியவற்றுடன் சேர்த்தே அறிகின்றனர். புத்தி முதலியவற்றினும் வேறுபட்டதாகப்பிரித்து அறிவதில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவின் உண்மையான அஸங்கவடிவை உணர்வதில்லை.

4

“நான் கர்த்தா” என்பது ப்ரத்யக்ஷமாய் உணரப்படுகிறது. வேதமோ “நான் கர்த்தா இல்லை; ப்ரஹ்மமே” என்று கூறுகிறது. இரண்டுமே பொருத்தமான உண்மையாய் இருக்கட்டுமே. நான் கர்த்தா என்பது அறியாமையால் விளைவது என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? என்றால்

त्वं कुरु त्वं तदेवेति प्रत्ययौ एककालिकौ ।

एकनीडौ कथं स्यातां विरुद्धौ न्यायतो वद ॥

பொருள் :— “நீ இதைச் செய்”, நீ “ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்,” என்னும் இவ்விரண்டு அறிவுகளும் ஒன்றோடொன்று விரோதமானவை. இவை இரண்டும் ஒரே புருஷனிடம் ஒரே காலத்தில் எவ்விதம் இருக்கும்? யுக்தியைக் கொண்டு நீ இதற்குப் பதில் அளிப்பாய்.

விளக்கம் :— சென்ற ப்ரகரணத்திலேயே இவ்வகையான வினா விற்கு விடை தரப்பட்டது. எனினும், உண்மையை உறுதியாக மனத்தில் பதியவைக்க மறுபடியும் விளக்கப்படுகிறது. “நீ இதைச் செய்” என்ற வேதத்தை, ப்ரமாணமாகக்கொண்டால் “நான் கர்த்தா” என்று தன்னையறிய வேண்டும். “நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்ற

வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டால், “நான் கர்த்தா அல்லன்” என்று தன்னை அறியவேண்டும்.

ஒரே பொருளைக் குளிர்ந்ததாயும் சூடுள்ளதாயும் ஒரேகாலத்தில் அறிதல் முடியாது. அதுபோல் ஆத்மாவாகிய தன்னைக் கர்த்தா வாகவும், அகர்த்தாவாகவும் ஒரே காலத்தில் எங்ஙனம் அறியமுடியும்? எனவே யுக்தியைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால், இவ்விரண்டு வேத வாக்கியங்களும் ஒரே சமயத்தில் ப்ரமாணமாகா. நான் கர்த்தா என்ற அறிவை விலக்கிய பின்பே நான் ப்ரஹ்மம் என்ற அறிவு ஏற்படும். நான் ப்ரஹ்மம் என்ற புத்தியை, நான் கர்த்தா என்ற புத்தி விலக்காது. முதலில் எவரும் தன்னைப் ப்ரஹ்மம் என்று அறிவதில்லை; கர்த்தா என்றே அறிகின்றனர். நான் கர்த்தா என்ற புத்தி இல்லாமல் போவதை, அனுபவ அறிவால் உணர்ந்து விடலாம். நான் ப்ரஹ்மம் என்ற மெய்யறிவு தோன்றியபின் அது எதனாலும் மறுக்கப் படுவதில்லை. மெய்யறிவு பெருத நிலையில் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்பது உபாஸனையாக இருக்கலாம். அதுவும் மனத்தின் ஒரு செயலே. ஆகையால் அந்த உபாஸனையும், மெய்யறிவு வந்தபின் இராது. ஆகையால் மெய்யறிவுடன், கர்மாவோ, உபாஸனையோ கூடியிருத்தல் என்பது பொருந்தாது.

5

நான் இன்ப துன்பத்தை அனுபவிப்பவன் என்பது ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படுகிறது. “நான் ப்ரஹ்மம்” என்பது ப்ரத்யக்ஷமன்று. அது வேதத்தால் ஏற்படும் கேள்வியறிவு. ஆகையால் நான் இன்ப துன்பமுடையவன் என்ற ப்ரத்யக்ஷ அறிவு, ப்ரத்யக்ஷமில்லாத “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவை விலக்கிவிடலாம். எனவே “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற மெய்யறிவு உறுதிப்படுவதற்கு உபாஸனை இன்றியமையாதது. என்றால்,

देहाभिमानी दुःखं नादेहस्य स्वभावतः ।

स्वापवत् तत्प्रहाणाय तत्रमित्युच्यते दृशेः ॥

பொருள் :— துன்பமென்பது உடலபிமானமுள்ளவனுக்கே ஏற்படுகிறது. உடலபிமானம் இல்லையென்றால் துன்பமுமில்லை. உண்மையில் உடலில்லாத நிலையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம். உடலற்ற ஆத்மாவுக்குத் துன்பமில்லை. உறக்கத்தில் உடலபிமானமற்ற தன்னிலையில் ஆத்மாவாகிய தான் இருப்பதால் அப்போது எவ்வாறு துன்பமில்லையோ, அவ்வாறே, நனவு கனவு நிலைகளிலும் உண்மையாக ஆத்மாவுக்குத் துன்பமில்லை. ஆகையால் கேவல அறிவு வடிவான தனக்கு, அறியாமையால் தோன்றியுள்ள உடலபிமானத்தை விலக்குவதற்காக “நீ ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் உபதேசிக்கின்றது.

விளக்கம் :— இன்பதுன்பங்கள் ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல. அவை அந்தக்கரணம் முதலியவற்றின் தர்மங்கள். அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களாயிருந்தால், அவை, பலதடவை “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று உபாஸனைபுரிந்து அப்யாஸம் செய்தாலும் போகமாட்டா. அறியாமையால் இன்பதுன்பங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றுகின்றன. அவை ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவாலேயே போகும். அறிவு, அறியாமையையே விலக்கும்; ஒரு பொருளுக்கு இயல்பான தர்மத்தை விலக்காது. இன்பதுன்பங்கள் ஆத்மாவின் இயல்பாயிருந்தால் அவை உண்மையறிவாலும் விலகா. அவையோ விலகுகின்றன. ஆகையால் அவை ஆத்மாவின் இயல்பல்ல. தத்த்வமஸி என்ற மஹா வாக்யத்தால், ஆத்மாவின் உண்மைநிலை அறிவுறுத்தப்படுகிறதே அன்றி, உபாஸனையோ, கர்மாவோ விதிக்கப்படவில்லை.

6

“தத்த்வமஸி” முதலிய மஹா வாக்யங்களால், உடல் முதலியவற்றினும் வேறான ஆத்மாவை அறிந்தவர்களும் “நான் துன்புறுகிறேன்” என்று எண்ணுகிறார்களே! ஆகையால் ஆத்மாவுக்குத் துன்பத் தொடர்பு உடலபிமானத்தால் ஏற்பட்டதன்று. என்றால்,

दृशेच्छाया यदारूढा मुखच्छायेव दर्शने ।

पश्यंस्तं प्रत्ययं योगी दृष्ट आत्मेति मन्यते ॥

பொருள் :— முகத்தின் நிழல் அழுக்கடைந்த கண்ணாடியில் விழுந்தால், முகம் அழுக்கடைந்திருப்பதாக அறியாதவன் எண்ணுகிறான். அதுபோல, ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் அவித்யை முதலிய மாசுகளுடன் கூடிய அந்தக்கரணத்தில் விழும்போது, அதைக் கண்டு, அறியாமையுள்ள மனிதன் நான் துன்பமுள்ளவன்; கர்த்தா என்றெல்லாம் நினைக்கிறான்.

விளக்கம் :— துக்கம் முதலியவற்றின் தொடர்பு, ஆத்மாவுக்கு அந்தக் கரணத்தின் விவேகமின்மையால் வருகிறது. ஒருவன் ஐயமின்றியும், விபரீதமின்றியும் மஹா வாக்யத்தால் உண்மையறிவையடைவானேயானால், அவனிடம் இன்பதுன்பங்கள் இருக்கமாட்டா. இந்த ச்லோகத்தில், யோகீ என்ற சொல்லுக்கு அறியாதவன் என்று பொருள்.

7

மெய்யறிவுடையோன் யாவனெனில் :

तं च मूढं च यद्यन्यं प्रत्ययं वेत्ति नो दृशेः ।

स एव योगिनां प्रेषः नेतरः स्यात् न संशयः ॥

பொருள் :— எவன், தனக்கு உபாதியாயிருக்கும் அந்தக் கரணத்தையும், அதன் இயல்புகளாகிய துன்பம், மயக்கம் இவற்றையும், “ இவையெல்லாம், அறியப்படும் பொருள்களே; இவைகளின் தொடர்பு கேவலஸாக்கியான எனக்கு இல்லை” என்று அறிகிருளே; அவனே யோகிகளுள் மிகவும் மேலானவன். முன்பு கூறிய உடலபிமானி உண்மையான யோகி ஆகமாட்டான். இதற்கு ஐயமில்லை.

8

எல்லா மக்களாலும் ‘நான்’ என்று உணரப்படும் அஹங்காரம், ஆத்மாவில்லையானால், அதற்கு வேறுபட்ட ஆத்மா ஒன்று காணப்படவில்லை. எனவே தத் த்வமஸி என்ற இடத்தில் த்வம் என்ற சொல்லுக்கு எதைப்பொருளாகக் கூறமுடியும்? அஹங்காரத்தை அச்சொல்லின் பொருள் என்று கூறல் தகாது. வேறு ஆத்மாவும் இல்லை. எனவே “ தத் த்வமஸி ” என்ற மஹா வாக்கியம் பொருளற்றுப்போகும். என்றால்,

विज्ञातेः यस्तु विज्ञाता स त्वमित्युच्यते यतः।

स स्यादनुभवस्तस्य ततोऽन्योऽनुभवो मृषा ॥

பொருள் :—வேதத்தில், “ அறிவதாகிய அஹங்காரத்திற்கும் ஒளியை யளிக்கும் அழிவிலா மெய்யறிவு வடிவாகிய ஸாக்கி எதுவோ அதுவே நீ ” என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. அத்தகைய கேவல ஸாக்கி ஸ்வரூபமே ‘தத் த்வமஸி’ முதலிய மஹாவாக்கியங்களில் ‘ த்வம் ’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸாக்கியின் அநுபவமே த்வம் பதார்த்தத்தின் உண்மையனுபவம். புத்தி தர்மங்களுடன் கூடிய ஆத்மாவின் அநுபவம் பொய்யனுபவம்.

விளக்கம் :— ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் கூடிய அந்தக் கரணத்தையே அஹங்காரம் என்கிறோம். அது த்வம் பதத்தின் வாச்யப்பொருள். அந்தக் கரணத்தை விலக்கியுள்ள சைதன்யம், த்வம் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப்பொருள். அப்பொருளே தத் த்வமஸி என்ற விடத்தில் த்வம் என்ற சொல்லால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் மஹாவாக்கியம் பொருளற்றுப்போகாது.

9

ஸாக்கியின் அநுபவம் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? உலகில் எல்லாப் பொருள்களும், பிறருடைய அநுபவத்திற்கு விஷயமாகின்றன. அநுபவிப்பவரால் அறியப்படுகின்றன. ஆத்மாவோ அநுபவத்துக்கு விஷயமாகாதது. அது எவ்வாறு அநுபவிக்கப்படும்? என்றால்

दृशिरूपे सदानित्ये दर्शनादर्शने मयि ।

कथं स्यातां ततो नान्यः इष्यतेऽनुभवस्ततः ॥

பொருள் :— எப்பொழுதும் அறிவொளியாயும், அழியாததாயும் உள்ள என்னிடத்தில், அறியப்படுதலும், அறியப்படாதிருத்தலும் எவ்வாறு பொருந்தும்? அது அழியாத ஒளியாயிருப்பதால் அதை விளக்க வேண்டுமென்றின் துணை வேண்டாம். “கேவல அறிவு வடிவமாய் இருப்பதே ஸாக்ஷியின் அனுபவம்” என்று அறியவேண்டும். இதைத் தவிர மற்றொரு அறிவுக்கு விஷயமாய் ஒரு போதும், தன்னை அனுபவித்தல் முடியாது.

விளக்கம் :— ஜடப்பொருள்கள் தன்னொளியில்லாதவைகள். அவைகள் அறிவாயுள்ள ஆத்மாவின் சேர்க்கையாலும், சேர்க்கையின்மையாலும், காணப்பட்டவைகளாகவும் காணப்படாதவைகளாகவும் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு ஞான விஷயமாயிருத்தல் பொருந்தும். தன்னொளியுள்ள ஸாக்ஷிக்கு அது பொருந்தாது.

10

यत्स्थस्तापो रवेर्देहे दशोः स विषयो यथा ।

सत्त्वस्थस्तद्देवेह दशोःस विषयस्तथा ॥

பொருள் :— பகலவனின் ஒளியில் நிற்கும் ஒருவனுடைய உடலில், எப்பகுதியில் வெயில்படுகிறதோ, அப்பகுதியிலேயே வெயிலின் சூடு அம்மனிதனால் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அதுபோல, வ்யவஹாரகாலத்தில், அந்தக் கரணத்தை அடைந்திருக்கும் இன்ப துன்ப வடிவாயுள்ள ஸம்ஸாரதாபம், அந்தக்கரணத்துடன் கூடியதாகவே அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகிறது,

விளக்கம் :— ஆத்மா அறிவுவடிவம் என்பதை இவ்விடத்தில் பகவத்பாதர் வலியுறுத்துகிறார். இன்ப துன்பங்கள், அந்தக்கரண தர்மங்கள்; அவை காணப்படுகின்றன; காணப்படுவதாலேயே அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. ஆத்மா கேவல ஜ்ஞான ஸ்வரூபன். நான் துக்கமுடையவன் என்று வழங்குதல், அந்தக் கரணத்துடன் ஆத்மாவை ஒன்றென இணைத்துக்கொண்ட மயக்க அறிவால் ஏற்பட்டதே. மயக்கமற்ற மெய்யறிவுடையோனுக்கு, ஆத்மா ஒருபோதும் இன்பதுன்பமுடையதாக விளங்காது.

11

प्रतिविद्धेदमंशो ज्ञः खमिवैकरसोऽद्वयः ।

नित्यमुक्तः सदा शुद्धः सोऽहं ब्रह्मास्मि केवलः ॥

பொருள் :—ஸாஷீ, அந்தக்கரணம் முதலிய தர்மங்களில்லாதவன் ; அறிவுவடிவன் ; ஆகாசம்போல ஒரே இயல்புடையவன் ; இரண்டற்றவன் ; எப்போதும் விடுதலை பெற்றவன் ; எப்போதும் தூய்மையுடையவன். அத்தகைய நானே கேவல ப்ரஹ்மஸ்வரூபீ.

விளக்கம் :—அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய சைதன்யத்தில் அந்தக்கரண பாகம் “இதமம்சம்” என்று கூறப்படுகிறது. அதை விலக்கிவிட்டால் சைதன்யம், மாசில்லாத ஸாஷியாக விளங்கும். அந்த ஸாஷியின் ஸ்வரூபத்தையே, பகவத்பாதர் தம் அனுபவத்தால் இங்கு விளக்கினார்.

12

विज्ञातुर्नैव विज्ञाता परोऽन्यः सम्भवत्यतः ।

विज्ञाताहं परो मुक्तः सर्वभूतेषु सर्वदा ॥

பொருள் :—நான் ப்ரஹ்மமானதால், எல்லாவற்றையும் அறியும், என்னை அறியக்கூடிய மற்றொரு மேலான அறிவு ஒன்றும் இல்லை. ஆகையால் நான் எல்லாப் பொருள்களிலும் வேருகியுள்ள அறிபவன் ; எல்லாவற்றையும் அறிபவன் ஆகையால், அறியப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றினுடைய தர்மங்களுமில்லாதவன். ஆகையால் நித்யமுக்தன்.

13

வேதத்தின் உபதேசத்தால், எவன் இரண்டற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தை இடைவிடாமல் நினைக்கிறானோ, அவனும் “நான் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தேன்” என்று அபிமானம் கொள்வான். ஆகவே ப்ரஹ்மமாகிய அவனிடமும் விசேஷ இயல்பு காணப்படுமே! என்றால்,

यो वेदालुसदृष्टित्वं आत्मनोऽकर्तृतां तथा ।

ब्रह्मवित्त्वं तथा मुक्त्वा स आत्मज्ञो न चैतरः ॥

பொருள் :—எவன் “நான் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்” என்ற அபிமானத்தையும் விட்டு, அழிவற்ற சித்ரூபனாகவும், அகர்த்தாவாகவும் தன்னை அறிகிறானோ, அவனே ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன். எவன் சிறிதேனும் “நான் ப்ரஹ்மவித்” என்று அபிமானம் கொள்கிறானோ, அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனல்லன்.

14

“நான் ப்ரஹ்ம வித்” என்ற அறிவு தன்னிடமிருப்பதால், எப்படி அவன் அத்தகைய அபிமானத்தை விடமுடியும்? என்றால்,

ज्ञातैवाहमविज्ञेयः बुद्धो मुक्तः सदत्यपि ।

विवेकी प्रत्ययो बुद्धेः दृश्यत्वात् नाशवान् यतः ॥

பொருள் :— “நான் அறிபவனே; அறியப்படுபவனல்லன் ; எப்போதும் சுத்தன் ; முக்தன் ” என்கிற விவேக அறிவும், புத்தி வருத்திருபமாயுள்ள அறிவேயாகும். அந்த அறிவும் ஸாக்ஷியினால் விளங்குகிறது ; அது விளக்கப்படுவதால் நாசத்துடன் கூடியது ; ஆகையால் கேவல ஸாக்ஷி வடிவாயுள்ள ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியிடம் “நான் ப்ரஹ்மம் ” என்ற அபிமான லேசத்திற்கும் இடமில்லை.

விளக்கம் :— தேத்தாங்கொட்டையின் பொடியைக் கலங்கிய நீரில் போட்டால், அது நீரின் எல்லா அழுக்குகளையும் போக்கி, அவ் வழுக்குகளுடன் தானும் மறைந்துவிடுகிறது. நீர் தூயதாகி இருக்கிறது. அது போல புத்திவ்ருத்தி வடிவாயுள்ள விவேக அறிவு, ஆத்மாவை மறைக்கும் அவித்யை முதலிய மாசுகளைப்போக்கியபின் தானும் அழிந்துவிடுகிறது. பிறகு ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம், எவ்விதமான குணங்களும் இறந்ததான் தானாகவே விளங்குகிறது. இதுவே உண்மையான ஆத்மானுபவம். இங்கு அபிமானத்திற்கு இடமே யில்லை.

15

புத்தி வருத்தியின் வடிவமாயுள்ள அறிவுகள் அழிகின்றன. அதுபோல ஆத்ம அறிவும் அழிவடையலாமே ! எனில்,

अनुमा त्वात्मनो दृष्टिः नोत्पाद्या कारकैः यतः ।

दृश्यया चान्यया दृष्ट्या जन्यताऽस्याः प्रकल्पिता ॥

பொருள் :— புத்திவ்ருத்தி வடிவ அறிவுகள், கர்த்தா, கரணம் முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்பட்டவைகள். ஆகையால் அவற்றுக்கு அழிவுண்டு. ஆத்மாவின் அறிவோ அதன் ஸ்வரூபமானது ; ஆகையால் அழிவற்றது. அது கர்த்தா, கரணம் முதலியவற்றால் ஏற்பட்டதன்று. ஆத்ம அறிவு, காணப்பட்ட புத்திவ்ருத்தி வடிவாகிய உபாதியால் உண்டாவதுபோல எண்ணப்படுகிறது. அது உண்மையில் உண்டாகி அழிவதில்லை.

விளக்கம் :— உலகமக்கள் எனக்கு, ஜ்ஞானம் உண்டாயிற்று என்கின்றனர். அறிவு அழிந்தது என்கிறார்கள். இவ்வாறு கூறுவதால் அறிவுக்குப் பிறப்பும், அழிவும் உண்மையில் உண்டென எண்ணுதல் தகாது. புத்தி வருத்திகள் சைதன்யத்துடன் கலந்தே உள்ளன. புத்தி வருத்தி பொருளையடைந்து அதன் வடிவாக மாறுகிறது. அப்போது அதிலுள்ள சைதன்யம் பொருளை விளக்குகிறது. அப்போது, “இது குடம், இது சுவர் ” என்பன போன்ற

அறிவுகள் உண்டாகின்றன. இங்கு புத்தி எவ்வெப்பொருளாக மாறுகிறதோ அவ்வப்பொருள்கள் சைதன்யத்தால் விளங்குகின்றன. விளக்கும் சைதன்யம் மாறுபடவேயில்லை. புத்திதான் மாறுகிறது. புத்தி பொருள்வடிவாக மாறும்போது சைதன்யம் பொருளை விளக்குவதாலும், புத்தி பொருள் வடிவாக மாறாமலிருக்கும்போது, சைதன்யத்தால் பொருள் விளங்காததாலும், புத்திவ்ருத்தியில் உள்ள அறிவை, 'உண்டாகிறது, அழிகிறது' என்கிறோம். இந்த மயக்கத்தாலேயே எனக்கு, 'அறிவு உண்டாயிற்று அழிந்தது' என்ற வ்யவஹாரம் உண்டாகிறது. உண்டாவதும் அழிவதும் புத்தியே தவிர அறிவன்று.

குடம் உண்டானபோது குடத்தினுள் ஆகாசமுண்டானதாக மக்கள் கருதுகிறார்கள். அதுபோல புத்திவ்ருத்தி பொருள்வடிவாக மாறும்போது அறிவு உண்டானதாக மக்கள் நினைக்கிறார்கள். புத்திவ்ருத்தியுடன் கலந்த அறிவும் ஆத்ம அறிவும் உண்மையில் ஒன்றே. எனவே அதற்கு நாசமும் தோற்றமும் இல்லை. இங்கு, புத்திவ்ருத்தி அறிவு வேறு, ஆத்ம அறிவு வேறு என்ற வேற்றுமையை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு வினாவும், விடையும் ச்லோகத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு செய்தது மனத்தில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு பதியவைப்பதற்கே அன்றி வேறில்லை.

16

இப்போது “ஆத்மா கர்த்தா அன்று” என்பது விளக்கப்படுகிறது.

देहात्मबुद्ध्यपेक्षत्वात् आत्मनः कर्तृता मृषा ।

नैव किञ्चित् करोमीति सत्या बुद्धिः प्रमाणजा ॥

பொருள் :—உடலில், நான் என்ற விபரீத அறிவு ஏற்படுகிறது. அதனால் “நான் கர்த்தா” என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. அந்த எண்ணமாகிய அறிவு பொய்யானது. “நான் ஒன்றையும் செய்யாதவன்” என்று வேதவாக்யத்தால் ஏற்படும் அறிவு உண்மையறிவாகும். இந்த உண்மையறிவு, மயக்கத்தால் ஏற்படும் “நான் கர்த்தா” என்ற பொய்யறிவைப் போக்கிவிடும்.

17

कर्तृत्वं कारकापेक्षं अकर्तृत्वं स्वभावतः ।

कर्ता भोक्तेति विज्ञानं मृषैवेति सुनिश्चितम् ॥

பொருள் :—மேலும், 'நான் கர்த்தா' என்ற அறிவு, கருவிகளின் துணையாலேயே ஏற்படும். இயல்பாகவே ஆத்மா செயலற்றது. எனவே “நான் செய்பவன்; நான் அனுபவிப்பவன்” என்கிற அறிவு பொய்யறிவாகும். இது உறுதியான முடிவு.

விளக்கம் :—ஆத்மா அவயவமற்றது. ஆகையால் அதற்கு எக்கருவியுடனும் உண்மையான தொடர்பே இல்லை. எனவே அது இயல்பாகவே அகர்த்தாவாகவும் அபோக்தாவாகவும் உள்ளது. கர்த்தா, போக்தா என்ற அறிவு இயற்கையன்று; செயற்கை. எனவே அது பொய்யாகும்.

18

மேற்கூறிய கருத்துக்களால் உபாஸனை விதிக்கு இடமே, மெய்யறிவில் இல்லை என்று கூறுகிறார்.

एवं शास्त्रानुमानाभ्यां स्वरूपेऽवगते सति ।

नियोज्योऽहं इति ह्येषा सत्या बुद्धिः कथं भवेत् ॥

பொருள் :—இவ்வாறு நான் யார்? என்று வேதங்களைக் கொண்டும் யுக்திகளைக் கொண்டும் ஆராய்ந்தபின், “நான் செயலற்றவன்; நுகர்வற்றவன்; அறிவே வடிவாக உள்ளவன்.” என்ற உறுதியான மெய்யறிவு ஏற்பட்டுவிட்டால் “நான் வேதத்தால் ஏவப்பட்டவன்” என்றும், “அதன் கட்டளைப்படி கர்மாவையோ உபாஸனையையோ செய்ய வேண்டியவன்” என்றும் எங்ஙனம் உண்மையான எண்ணமேற்படும்?

19

यथा सर्वान्तरं व्योम व्योम्नोप्यभ्यन्तरो ह्यहम् ।

निर्विकारोऽचलः शुद्धोऽजरो मुक्तः सदाऽह्यः ॥

பொருள்:—எப்படி ஆகாசம் எல்லாவற்றினுள்ளேயும் பரவி நுட்பமாய் இருக்கிறதோ, அப்படி, நான் ஆகாசத்தினுள்ளேயும் பரவி, அதைக் காட்டிலும் மிகமிக நுட்பமாயிருக்கிறேன். நான் விகாரமற்றவன்; அசைவற்றவன்; தூய்மை வாய்ந்தவன்; மூப்பற்றவன்; இரண்டற்றவன். ஆகையால் எப்போதும் பிறவிப்பிணியிலிருந்து விடுதலை பெற்றவனே.

॥ इति द्वादशं प्रकाश-प्रकरणम् ॥

ஆத்ம ஒளியை விளக்கும் பகுதியாகிய பன்னிரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

॥ अचाक्षुष्ट्व-प्रकरणम् ॥ १३ ॥

ஆத்மா “கண் முதலிய உறுப்புக்களற்றவன்” என்பதை விளக்கும் பகுதி-13.

1

சென்ற ப்ரகரணத்தின் முடிவில் ஆத்மா விகாரமற்றதென்றும், அசைவற்றதென்றும், தூயது என்றும் கூறப்பட்டது. அத்தன்மைகளை விளக்க இந்தப்பகுதி தொடங்கப் படுகிறது.

अचक्षुष्ट्वात् न दृष्टिर्मे तथाऽश्रोत्रस्य का श्रुतिः ।

अवाक्त्वात् न तु वक्तिः स्यात् अमनस्त्वात् मतिः कुतः ॥

பொருள்: — எனக்குக் கண் இல்லாமையால், அதனால் ஏற்படும் வெளிப் பொருளறிவு இல்லை. காது இல்லாத எனக்கு ஒலியை அறிவதுமில்லை. நாக்கு இல்லையாதலால் பேச்சு என்பதும் எனக்கில்லை. மனமில்லையாதலால் எண்ணுதல் என்றதொழிலும் எனக்கில்லை.

விளக்கம்: — கண், காது, நாக்கு, மனம் ஆகியவைகள் உடலை இடமாகக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவை பூதங்களின் காரியங்கள், அவற்றிற்கும் ஆத்மாவிற்கும் உண்மையான தொடர்பு யாதும் இல்லை. எனவே ஆத்மாவுக்குப் பார்த்தல், கேட்டல், பேசுதல், எண்ணுதல் முதலியவை இல்லை. பொறிகளின் மூலமாக ஏற்படும் புத்திவ்ருத்தி வடிவான, அறிவுத்தொழில்களாக இவையுள்ளன. இவை என் விகாரங்களல்ல. ஏனெனில் நான் விகாரமற்றவன். இவை என் தர்மங்களும்ல்ல; இவைகள் உடலை இடமாகக் கொண்டுள்ளன. அஸங்கமான என்னுடன் இவற்றிற்குத் தொடர்பு இல்லை. ஆகையால் நான் அசைவில்லாதவன்.

2

अप्राणस्य न कर्मास्ति बुद्ध्यभावे न वेदिता ।

विद्याविद्ये ततो नस्तः चिन्मात्रज्योतिषो मम ॥

பொருள்:—எனக்குப் ப்ராண ஸம்பந்தம் இல்லாததால், செயலொன்றுமில்லை. எனக்குப் புத்தியுடன் தொடர்பு இல்லாததால், அறிதல் என்பதுமில்லை. அறிவொளியையே வடிவமாகக் கொண்ட எனக்கு, அறிதலுமில்லை. அறியாமையுமில்லை.

விளக்கம்:—எல்லாச் செயல்களும் ப்ராணபலத்தால் ஏற்படுகின்றன. அறிதல், அறியாமை என்பன புத்தியின் தர்மங்கள்.

ப்ராணன், புத்தி இவற்றின் தொடர்பு ஆத்மாவுக்கில்லை. எனவே அவற்றின் இயல்புகளும் ஆத்மாவிடமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா தூயது.

3

ஆத்மாவின் அறிவொளியாயிருக்குமியல்பு விளக்கப்படுகிறது.

नित्यमुक्तस्य शुद्धस्य कूटस्थस्याविचालिनः ।
अमृतस्याक्षरस्यैवं अशरीरस्य सर्वदा ॥

பொருள் :— நான் எப்பொழுதும் உடல் தொடர்பற்றவன். ஆகையால் எந்நாளும் தூயவன்; அசைவற்றவன்; அழிவற்றவன்; எப்போதும் விடுதலைபெற்றவன்; விகாரமற்றவன்; அம்ருதமாயிருப்பவன். ஆகையால், எனக்கு அறிவு அறியாமை ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு இல்லை.

விளக்கம் :— தூயவனாயிருப்பதால், எப்போதும் முக்தன் என்றும், அசைவற்றவனாதலால் விகாரமற்றவன் என்றும், அழிவற்றவனாதலால் அம்ருதமாயிருப்பவன் என்றும், உடலற்றவனாயிருப்பதால் மேலே கூறியபடியெல்லாம் உள்ளவன் என்றும் கொள்க.

4

जिघत्सा वा पिपासा वा शोकमोहौ जरामृती ।
न विद्यन्तेऽशरीरत्वात् व्योमवत् व्यापिनो मम ॥

பொருள் :— ஆகாசம்போல் எங்கும் பரவியுள்ள எனக்கு உடல் இல்லாததால் மூப்பும இறப்புமில்லை. மனமில்லாததால் துன்பமும் மயக்கமும் இல்லை. ப்ராணன் இல்லாமையால் பசியும் தாகமுமில்லை. ஆகையால் நான் ஆறு ஸம்ஸார அலைகளமில்லாதவன்.

விளக்கம் :— மூப்பு, இறப்பு, சோகம், மயக்கம், பசி, தாகம் என்ற ஆறும் ஷடூர்மிகள்—அதாவது ஆறு ஸம்ஸார அலைகள் என்று கூறப்படும்.

5

अस्पर्शत्वान्नमे स्पृष्टिः नाजिहत्वात् रसज्ञता ।
नित्यविज्ञानरूपस्य ज्ञानाज्ञाने न मे सदा ॥

பொருள் :— எனக்குத் தோலின்மையால், ஸ்பர்ச அறிவு இல்லை. நாக்கு இன்மையால் சுவை உணர்வு இல்லை. அழியாத அறிவாகிய எனக்குப் பொறிகளின் தொடர்பால் ஏற்படும் வ்ருத்தி வடிவான அநித்ய ஜ்ஞானமோ, அவற்றின் தொடர்பின்மையால் ஏற்படும் அஜ்ஞானமோ இல்லை.

6

या तु स्यान्मानसी वृत्तिः चाक्षुष्का रूपरञ्जना ।
नित्यमेवात्मनो दृष्ट्या नित्यया दृश्यते हि सा ॥

பொருள் :—கண்களைக் கருவியாகக் கொண்டு ரூபவடிவான எந்த மனோ வருத்தி ஏற்படுகிறதோ, அந்த வருத்தி, எப்போதும் அழியாத சைதன்ய ஒளியால் விளக்கமடைகிறது. இஃது எல்லோருடையவும் அனுபவ முடிவு.

7

तथाऽन्येन्द्रिययुक्ता या वृत्तयो विषयाञ्जनाः ।
स्मृती रागादिरूपा च केवलान्तर्भनस्यपि ॥

பொருள் :— இவ்வாறே வேறு பொறிகளால் ஏற்படுகின்ற, பொருள் வடிவான மனோவருத்திகளும், பொறிகளின் உதவியின்றி உடலின் உள்ளேயே மனத்தில் தோன்றும் நினைவு, ஆசை முதலிய வருத்திகளும், முன் சொன்னதுபோலவே ஆத்ம அறிவால் விளங்குகின்றன.

விளக்கம் :—பார்ப்பது, கேட்பது முதலிய வருத்திகள் ஆத்மாவினால் விளங்குகின்றன. ஆகையால் அவை ஆத்மதர்மங்களல்ல. எப்பொருள் எதனால் விளக்கப் படுகின்றதோ, அது அதனுடைய தர்மமன்று. எனவே, ஆத்மா பார்ப்பது முதலிய விகாரங்களில் லாதது. ஆகையால் அது “நித்ய சுத்தம், நிர்விகாரம்” என்பது கருத்து.

8

கனவில்போலவே நனவிலும் பொருள்கள் விளங்குகின்றன என்பதைக் கூறுகிறார்.

मानस्यः तद्वदन्यस्य दृश्यन्ते स्वमवृत्तयः ।
द्रष्टुः दृष्टिस्ततो नित्या शुद्धानन्ता च केवला ॥

பொருள் :—கனவில் மனத்தின் பரிணாமமான, பொருள்வடிவம் கொண்ட எந்த வருத்திகள் தோன்றுகின்றனவோ, அவையாவும், அவற்றிற்கு வேருன ஸாக்ஷிசைதன்யத்தால் காணப்படுகின்றன. அவ்விதமே நனவிலும் தோன்றுகின்ற எல்லாமனோவருத்திகளும், அவற்றிற்கு வேருன ஆத்மசைதன்யத்தால் விளங்குகின்றன. ஆகையால் ஸாக்ஷிசைதன்யத்திற்கு யாதொரு பொருளுடனும் தொடர்பின்மையால் அது நித்யம்; சுத்தம்; அநந்தம்; தனித்த அறிவு வடிவம்.

9

அப்படியானால் அது ஏன் விபரீதமாக அறியப்படுகிறது? என்றால்,

अनित्या साऽविशुद्धेति गृह्यतेऽत्राविवेकतः ।

सुखी दुःखी तथा चाहं दृश्ययोपाधिभूतया ॥

பொருள் :—அறிவு வடிவான ஆத்மா விகாரமற்றதானாலும், உலகவழக்கில், தனக்கு உபாதியாயுள்ளதும், காணப்படுவதுமாகிய அந்தக்கரணத்திலிருந்து பிரித்து அறியப்படாததால், அநித்யமாயும் அசுத்தமாயும் அறியப்படுகிறது. அதுபோலவே நான் துன்பமுள்ளவன், இன்பமுள்ளவன் என்றும் அறியப்படுகிறது.

10

मूढया मूढ इत्येवं शुद्धया शुद्ध इत्यपि ।

मन्यते सर्वलोकोऽयं येन संसारमृच्छति ॥

பொருள் :—எல்லாமக்களும், பொய்ப் பற்றுதலினால் அந்தக் கரணத்தில் மோஹ வ்ருத்தி ஏற்படும்போது, “நான் மூட” என்றும் சுத்தவ்ருத்தி ஏற்படும்போது “நான் சுத்தன்” என்றும் எண்ணுகிறார்கள், ஆகையால் பிறவித்துன்பத்தை யடைகின்றனர்.

11

பிறவித் துன்பம் நீங்குவதெப்படி? என்றால்

अचक्षुष्कादिशास्त्रोक्तं सवाद्याभ्यन्तरं त्वजम् ।

नित्यमुक्तमिहात्मानं मुमुक्षुश्चेत् सदा स्मरेत् ॥

பொருள் :—இவ்வுலகில் எவன் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறானோ, அவன் “கண்ணற்றது, ப்ராணனற்றது, மனமற்றது” என்ற கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ள வேதமொழிகளால் உணர்த்தப்படுவதும், உள்ளும் வெளியும் நிறைந்ததும், பிறப்பற்றதும், எப்போதும் பிறவியின் விடுதலை பெற்றதுமாகிய ஆத்மாவை, இடைவிடாமல் மனத்தில் அநுஸந்தானம் செய்யவேண்டும்.

12

अचक्षुष्कादिशास्त्राच्च नेन्द्रियाणि सदा मम ।

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः इति चार्थवणेः वचः ॥

பொருள்.— ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் உள்ள “அசக்ஷுஷ்கம்” என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தாலும், முண்டகோபநிஷத்தில் உள்ள “அப்ராணோஹ்யமநா:” என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தாலும், எனக்கு எப்பொழுதும் பொறிகளின் தொடர்பு இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும்.

விளக்கம்: — “கண்ணற்றது; காதற்றது; நாக்கற்றது; மனமற்றது” என்பது அசக்ஷுஷ்கம் என்று தொடரும் வாக்யத்தின் பொருள். “பிராணனற்றது; மனமற்றது; தூய்மையானது,” என்பது “அப்ராணோஹ்யமநா:” என்ற வாக்யத்தின் பொருள்.

13

शब्दादीनां अभावश्च श्रूयते मम काठके ।

अप्राणो ह्यमना यस्मात् अविकारी सदा ह्यहम् ॥

பொருள் :—கடோபநிஷத், அசப்தம் என்று தொடரும் வாக்யத்தால், எனக்கு, ஒலி, ரூபம், ஊறு, சுவை முதலியன இல்லையென்று கூறுகிறது. இத்தகைய வேதப்ரமாணங்களால், “நான், ப்ராணன், மனம் முதலியவற்றுடன் தொடர்பற்றவன்” என்பதும், “எக்காலத்திலும் வேறுபாடற்றவன்” என்பதும் தெளிவாய் விளங்குகின்றன.

14

विक्षेपो नास्ति तस्मान्मे न समाधिस्ततो मम ।

विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्यात् विकारिणः ॥

பொருள் :—நான் விகாரமற்றவனாதலால், எனக்கு விஷயங்களை அறிதலும் இல்லை. விஷயங்களிலிருந்து திரும்புதலும் இல்லை. பொருள்களை அறிதலும், பொருள்களை அறியாமலிருத்தலும் மாறுகின்ற மனத்தின் இயல்புகளே.

15

ஆத்மா மனத்தின் சேர்க்கையால், ஸமாதியையும், விக்ஷேபத்தையும், அடையலாமே! என்றால்,

अमनस्कस्य शुद्धस्य कथं तत्स्यात् द्वयं मम ।

अमनस्त्वाविकारित्वे विदेहव्यापिनो मम ॥

பொருள் :—நான் தூய்மையானவன்; விகாரமற்றவன்; ஆகையால் எனக்கு மனத்தைப்போல் மாறுதல் என்பது இல்லை. கல்பிதமான மனத்தின் தொடர்பு எனக்கு உண்மையாய் இல்லை. ஆகையால் எப்படி எனக்கு விக்ஷேபமும் ஸமாதியும் ஏற்படும்? நான் உடலற்றவன்; ஆனதால் மனமற்றவன். நான் எங்கும் பரவியிருப்பவன்; ஆகையால் விகாரமற்றவன். எனவே எக்காரணத்தாலும் எனக்கு விக்ஷேபமும் ஸமாதியும் ஏற்படமாட்டா.

16

அப்படியானால் உண்மைப் பொருளை ஆராயும் காலத்தில், ஸமாதிமுதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் என்ன இருந்தது? என்றால்

इत्येतत् यावदज्ञानं तावत्कार्यं समाऽभवत् ।

नित्यमुक्तस्य शुद्धस्य बुद्धस्य च सदा मम ॥

பொருள் :—எதுவரை எனக்கு அறியாமை இருந்ததோ, அது வரை ஸமாதி முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும், என்ற எண்ணமிருந்தது. இப்போது மெய்யறிவு பெற்றதால் நித்ய முக்தனாயும், சுத்தனாயும், அறிந்தவனாயும் உள்ள எனக்கு யாதொன்றும் செய்யவேண்டுவது இல்லை.

விளக்கம் :—அறிந்த நிலையிலும், அறியாத நிலையிலும், ஆத்மா ஒரே மாதிரியாகவே உள்ளது. அது எப்போதுமே விடுதலை பெற்றது. தூயது. அறிவாயிருப்பது. மக்களுடைய அறிந்த நிலையால் ஆத்மாவின் இயல்பில் யாதொரு மாறுதலும் நிகழாது. இத்தகைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறியாத நிலையில், ஸமாதி முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றும். அறிந்துவிட்டநிலையில் அந்த எண்ணமே இராது.

17

மேலே கூறிய கருத்தையே வலியுறுத்துகிறார்.

समाधिर्वाऽसमाधिर्वा कार्यं चान्यत् कुतो भवेत् ।

मां हि ध्यात्वा च बुद्धा च मन्यन्ते कृतकृत्यताम् ॥

பொருள் :—மோஷமுற விரும்புவோர் ப்ரஹ்மமாகிய என்னை விசாரித்து, நேருக்கு நேராயறிந்து, தங்களை, செய்வன செய்தவராக எண்ணுகிறார்கள். என்னையறிந்தவர்க்கே செய்யவேண்டுவது யாதொன்றுமில்லையென்றால், எனக்கு, ஸமாதியோ, அஸமாதியோ, வேறுசெயலோ, செய்யவேண்டியதாக எங்ஙனம் இருக்கும்?

18

“ஆத்ம ஜ்ஞானிக்குச் செய்யவேண்டிய ஸமாதி முதலிய செயல்கள் இல்லாவிடினும், ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மையை, அவன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும். உலகினை விலக்கவேண்டும். ஆகையால் அவனுக்கும் செய்யவேண்டியவை இருக்கின்றன” என்றால்,

अहं ब्रह्मास्मि सर्वोऽस्मि शुद्धो बुद्धोऽस्म्यतः सदा ।

अजः सर्वत एवाहं अजरश्चाक्षयोऽमृतः ॥

பொருள் :—நான் எப்போதும் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்; எல்லா முமாயும் இருக்கிறேன்; எப்போதும் தூயனாயும் அறிவு வடிவனாகவும் இருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குப் பிறவித் துன்பம் கிடையாது. நான் எக்காலத்திலும் பிறப்பற்றவன்; மூப்பற்றவன்; மரணமற்றவன் அம்ருதமாயிருப்பவன்.

விளக்கம் :— ஆத்ம ஜ்ஞானிக்கு ப்ரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை ஏற்கனவே இயல்பாக உள்ளது. அது ஸம்பாதிக்கப்பட வேண்டிய தொன்று அன்று. அறியாமையால் தோன்றும் உலகம், மெய்யறிவால் அறியாமை விலகியவுடன் தானே விலகிவிடும். அதை விலக்க வேண்டாம். எனவே ஆத்ம ஜ்ஞானிக்குச் செய்யவேண்டிய செயல் ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து.

19

ஒவ்வோருடலிலும் சைதன்யம் வேறு வேறுக விளங்குவதால், “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற பூர்ணமான அனுபவம் எப்படி ஏற்படும்? என்றால்;

मदन्यः सर्वभूतेषु बोद्धा कश्चित् न विद्यते ।

कर्माध्यक्षश्च साक्षी च चेता नित्योऽगुणोऽद्वयः ॥

பொருள் :—எல்லா ப்ராணிகளிலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான என்னை காட்டிலும் வேறு அறிவாளியாயுள்ள ஜீவன் ஒருவன் இல்லவே இல்லை. “எல்லா பூதங்களிலும் மறைந்திருப்பவனே, ஸாக்ஷி; அவன் கர்மங்களின் பயனை அளிப்பவன்; கேவல அறிவாயுள்ளவன்; அழிவற்றவன்; குணமற்றவன்; இரண்டற்றவன்.” என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆகையால் எல்லா உடல்களிலும் ஒரே சைதன்யம்தானுள்ளது. வேறுவேறு சைதன்யமன்று. எனவே “பூர்ணப்ரஹ்மானுபவம்” பொருத்தமானதே.

20

“நான் எல்லாமுமாக இருக்கிறேன்” என்றவிடத்தில் “பாத ஸாமானாதிகரண்யம்” எனப்படும் “விலக்கலினால் ஓரிடமுடைமை” என்ற முறையில் கொள்ளப்படும் பொருளை பகவத்பாதர் விளக்குகிறார்,

न सच्चाहं न चासच्च नोभयं केवलः शिवः ।

न मे सन्ध्या न रात्रिर्वा नाहर्वा सर्वदा दृशेः ॥

பொருள் :—நான், ஸத் என்று உலகினர் கூறும் பூமி, நீர், தீ ஆகிய ஸ்தூல பூதங்களுமல்லன்; அஸத் என்று கூறுகின்ற வளி, வானம் ஆகிய ஸுக்ஷ்ம பூதங்களுமல்லன்; இந்த ஐந்து பூதங்களின் கார்யமாகிய உடலும் நானல்லன்; நான் எல்லாச் சிறப்பியல்புகளும் அற்றவன்; முக்குணங்களுமற்ற ஆனந்த வடிவன்; எப்போதும் குன்றாத ஒளிவடிவன். ஆதலால் என்னிடம் மாலைநேரம், இரவு, பகல் முதலிய கால வேற்றுமைகள் இல்லை. நனவு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய நிலைகளும் இல்லை. நான் ஒரே வடிவான ஒளியாக உள்ளவன்.

விளக்கம் :—“எல்லா உலகங்களும் ஆத்ம சைதன்யத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்குத் தனி இருப்பு இல்லை.

அவை விலக்கப்படக் கூடியவை. அவை உண்மையாக ஆத்மாவில் இல்லை. ஆத்மாவைத் தவிர வேறிடத்திலுமில்லை. ஆத்மா ஒன்றே தான் உள்ளது. “நான் எல்லாமுமாக இருக்கிறேன்” என்ற விடத்தில் எல்லாமும் என்பது விலக்கப்பட்டபிறகு நான் என்பது மட்டும் எஞ்சி நிற்கிறது. “அதுவே ப்ரஹ்மசைதன்யம்” என்பதே “பாதஸாமானாதிகரண்யம்” என்ற முறையால் பெறப்படும் பொருள்.

21

सर्वमूर्ति-वियुक्तं यत् यथा खं सूक्ष्ममद्वयम् ।

तेनाप्यस्मि विनाभूतं ब्रह्मैवाहं तथाऽद्वयम् ॥

பொருள் :—எப்படி ஆகாசம், அளவிடுவதற்குரிய எல்லாப் பொருள்களினும் வேறுபட்டதோ, நுட்பமாயுள்ளதோ, இரண்டற்றதோ, எங்குமுள்ளதோ, அப்படியே நான் : நுட்பமானவன்; இரண்டற்றவன்; எங்கும் நிறைந்தவன்; ஆகாசமுமில்லாத நிலையினன்; ப்ரஹ்மமாகவே விளங்குபவன்.

விளக்கம் — இங்கு ஆகாசம் உபமானமாக வந்தது. ஆகாசம், ப்ரஹ்மம் போல் பரிபூர்ணமான பொருள் அன்று. உலக வழக்கை முன்னிட்டு ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்துக்கு உபமானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. உண்மையில் ஆகாசமும் சைதன்யத்தினிடத்தில் கல்பிக்கப்பட்டபொருள். ஆகையால் சைதன்யமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்மையான இரண்டற்ற பரிபூர்ணப்பொருள்.

22

பகவத்பாதர், முன் ச்லோகத்தில் ப்ரஹ்மசைதன்யத்தின் பரிபூர்ணத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டினால் விளக்கினார். இப்போது அதே எடுத்துக்காட்டினால் ஆத்மாவிடம் “வேற்றுமைத் தோற்றமுமில்லை” என்று கூறுகிறார்.

ममात्मा स्वत आत्मेति भेदो व्योम्नो यथा भवेत् ।

एकस्य सुषिभेदेन तथा मम विकल्पितः ॥

பொருள் :— ஒரே ஆகாசம், உபாதி வேற்றுமைகளால், கடாகாசம், மடாகாசம் என்று கூறப்படுகிறது. அதுபோல ஆத்மாவும் உடல் முதலிய உபாதிகளின் தொடர்பால் என்னுடைய ஆத்மா, அவனுடைய ஆத்மா என்று வழங்கப்படுகிறது. இந்த வேற்றுமைகள் ஆத்மாவின் இயல்புகளல்ல.

23

“ஆகையால் அறியாத நிலையில் ‘ஆத்மா வேறுபட்டது’ என்று வழங்கப்பட்டாலும் மெய்யுணர்வுநிலையில் அது வேறு வேறுக வழங்கப்படுதல் இல்லை” என்கிறார்.

मैदोऽभेदस्तथा चैको नाना चेति विकल्पितः ।

ज्ञेयं ज्ञाता गतिर्गन्ता मय्येकस्मिन् कुतो भवेत् ॥

பொருள் :— நான் மெய்யறிவு பெறுவதற்குமுன், ஒன்றான என்னிடம், வேற்றுமையும், வேற்றுமையின்மையும், ஒருமையும், பன்மையும், அறியாமையால் ஏற்றிக்கூறப்பட்டன. நான் அறிபவன் என்றும் அறியப்படுபொருள் என்றும், செல்பவன் என்றும், செல்லுதல் என்றும் கல்பிக்கப்பட்டேன். ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒன்றான என்னிடம் இந்த வேற்றுமைத் தோற்றங்கள் எவ்விதம் இருத்தல் கூடும்?

24

नमे हेयं न चादेयं अविकारी यतो ह्यहम् ।

सदा मुक्तः तथा शुद्धः सदा बुद्धोऽगुणोऽद्वयः ॥

பொருள் :— நான் விகாரமில்லாதவன்; ஆதலால் விடவேண்டியவைகளோ, அடையவேண்டியவைகளோ எனக்குயாவையுமில்லை. நான் எப்போதும் பிறவிப்பிணிப்பினின்றும் விடுபட்டவன்; அறியாமை முதலிய மாசுகளற்றவன்; மெய்யறிவு வடிவன்; உண்டாகி அழியும் குணங்களற்றவன்; இரண்டற்றவன்.

25

इत्येवं सर्वदात्मानं विद्यात् सर्वं समाहितः ।

विदित्र्वा मां स्वदेहस्थं ऋषिर्मुक्तो ध्रुवो भवेत् ॥

பொருள் :— இவ்வாறு முமுக்ஷுவானவன், மனமடங்கியவனாய், எப்போதும், எல்லாமுமாகிய தன் உண்மைவடிவை அறிதல் வேண்டும். தன் உடலில் உள்ள ஆத்மாவாகிய என்னை அறிந்து, எல்லாமறிந்தவனாகி, இன்றியமையாமல் பிறவிப்பிணிப்பினின்றும் விடுதலை பெறல் வேண்டும்.

26

कृतकृत्यश्च सिद्धश्च योगी ब्राह्मण एव च ।

य एवं वेद तत्त्वार्थं अन्यथा ह्यात्महा भवेत् ॥

பொருள் :— எவன் இவ்விதம் உண்மையை அறிகிருளே அவன் செய்வன செய்தவன்; பயனை அடைந்தவன்; அவனே யோகீ எனப்படுவான்; அவனே ப்ராஹ்மணன்; எவன் இவ்வாறு அறியாதவனே அவன் தனது ஆத்மாவைக் கொன்றவனாவான்.

விளக்கம் :— ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவன் முக்ய ப்ராஹ்மணன் ஆவான். மற்றவர்கள் உண்மை ப்ராஹ்மணர்களல்லர். எவன்

ஆத்மாவை அறியவில்லையோ, அவன், தான், அழிவற்ற இன்பவடிவான ஆத்மாவாய் இருந்தும், அந்த இன்பத்தைப் பெருமையால், “ஆத்மாவைக் கொன்றவன்” என்று வேதம் கூறுகிறது.

27

वेदार्थी निश्चितो ह्येषः समासेन मयोदितः ।

सन्यासिभ्यः प्रवक्तव्यः शान्तेभ्यः शिष्टबुद्धिना ॥

பொருள் :— வேதங்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த உண்மைப்பொருள், என்னால் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதங்களைப்பயின்று, குருவினுபதேசம் பெற்றுத்திருந்திய நல்லபுத்தியுள்ளவன், இந்தப்பொருளை, துறவிகளுக்கும், புலனடக்கம் முதலியவற்றைப்பெற்றுள்ள நல்லோருக்கும் எடுத்துக் கூறல்வேண்டும்.

॥ इति त्रयोदशं अक्षाष्टप्रकरणम् ॥

“ஆத்மா, கண் முதலிய உறுப்புக்களற்றவன்” என்பதை விளக்கும் பகுதியாகிய பதின்மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

॥ स्वप्न-स्मृति-प्रकरणम् ॥ १४ ॥

கனவு, நினைவு இவற்றைப்பற்றி விளக்கும் பகுதி-14.

1

முன்பகுதியில், “அந்தக்கரணத்திலிருந்து பிரித்து ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளாததால் ஜீவனிடம் ஸம்ஸாரத்தன்மை தோன்றுகிறது” என்று கூறப்பட்டது. “அஃது எங்ஙனம் பொருந்தும்? அந்தக்கரணத்தையாரும் பார்க்கமுடியாது. ஸம்ஸாரத்தோற்றமோ கண்கூடாக உள்ளது. ஆகையால் கண்ணுக்குத்தெரியாத அந்தக்கரணத்திலிருந்து ஆத்மாவை எவ்வாறு பிரித்தறிவது இயலும்? பிரித்தறியாததாலேயே கண்கூடான ஸம்ஸாரத்தோற்றம் ஏற்படுகிறது என்பதும் எவ்வாறு பொருந்தும்?” என்று ஐயம்தோன்ற, அதை நீக்கும் பொருட்டு இப்பகுதி தொடங்கப்படுகிறது.

स्वप्नस्मृत्योः घटादेर्हि रूपाभासः प्रदृश्यते ।

पुरा नूनं तदाकारा धीर्दृष्टेयनुमीयते ॥

பொருள் :— கனவு காணும் போதும், ஒருபொருளைப்பற்றி நினைவு கூரும்போதும், குடம் முதலியவற்றின் உருவத் தோற்றம் காணப்படுகிறது. ஆகையால் விழிப்புநிலையிலும் “இன்றியமையாமல் குடம்முதலிய பொருள்களின் உருவ வடிவாகிய அந்தக்கரணவ்ருத்தி காணப்பட்டிருக்கவேண்டும்” என்று அனுமானம் செய்து அறியலாம்.

விளக்கம் :— கனவிலும், நினைவிலும் குடம் முதலியபொருள் கள் இல்லை. அங்கு அந்தக்கரண வ்ருத்தியே குடவடிவாகக் காணப் படுகிறது. இதைக்காண்பவன் ஸாக்ஷியே. ஸாக்ஷியாலேயே, கனவு, நினைவுகளில் அந்தக்கரணவ்ருத்தி விளக்கப்படுகிறது. கனவிலும் நினைவிலும் தோன்றும் பொருள்வடிவங்கள் விழிப்பில் இன்றியமையாது காணப்பட்டிருக்கவேண்டும். எனவே விழிப்பிலும் குடவடிவான அந்தக்கரணவ்ருத்தி அவச்யம் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. சித்த வ்ருத்தியின்றிக் குடம் விளங்காது. சைதன்யத்தின் தொடர்பின்றி, சித்த வ்ருத்திவிளங்காது. ஆகையால் எந்த நிலையிலும், வ்ருத்தியோடு கூடிய அந்தக்கரணம் அபரோக்ஷமாக விளங்குகிறது. அப்போது அதனுடன் இருக்கும் சைதன்யத்தை அந்தக் கரணத்தினின்றும் பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ளாததால் அபரோக்ஷமாக ஸம்ஸார நுகர்வு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் “ஸம்ஸாரத் தோற்றம் கண்கூடாக உள்ளது. அந்தக்கரணம் கண்கூடாக இல்லை” என்ற வாதம் சரியன்று. இரண்டும் அபரோக்ஷமாக ஸாக்ஷியால் விளங்குகின்றன. ஆதலால் அந்தக்கரணத்திலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிதல் முடியும். பிரித்து உறுதியாக அறிந்தால், ஆத்மாவிடம் ஸம்ஸாரத்தோற்றம் இராது. ஏனெனில் அத் தோற்றம் அந்தக் கரணத்திற்குரியது.

2

இவ்வாறு, எல்லா நிலைகளிலும் அந்தக்கரணம் கண்கூடாக விளங்குகிறது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதனால் என்ன பயன் வந்தது? என்றால், அந்தக்கரணம் முதலியவற்றிலிருந்து ஆத்மாவை வேறுபடுத்தி அறிதலாகிய பயன் விளைகிறது; என்பதை பகவத்பாதர் உதாஹரணத்துடன் கூறுகிறார்.

भिक्षामटन् यथा स्वप्ने दृष्टो देहो न स स्वयम् ।

जाग्रद्दृश्यात् तथा देहात् द्रष्टृत्वादस्य एव सः ॥

பொருள் :—கனவில் ஒருவன் எந்த உடலைக் கொண்டு பிசை எடுக்கிறானோ, அந்த உடல் அவனில்லை. அந்த உடலைக் காட்டிலும் பார்க்கிற அவன் வேறு. அதுபோல விழிப்பில் காணப்படுகின்ற உடல் முதலியவற்றைக்காட்டிலும், அவற்றைக் காண்பவன் வேறானவனே. ஏனெனில், காண்பவன் காணப்படும் பொருளாகமாட்டான்.

விளக்கம் :— இங்கே பின்வருமாறு அனுமானம் செய்து கொள்க. “விழிப்பில் காணப்படும் பொருள், ஆத்மாவன்று; காணப்படுவதால்; கனவுப் பொருள்போல.” எனவே அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய உடற்கூட்டத்திலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்தறிவது இயலும்.

3

“ அந்தக்கரணமே எல்லா நிலைகளிலும் பொருள் வடிவமாகக் காணப்படுகிறது” என்ற கருத்தை எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்குகிறார்.

मूषासिक्तं यथा ताम्रं तन्निभं जायते तथा ।

रूपादीन् व्याप्नुवत् चित्तं तन्निभं दृश्यते ध्रुवम् ॥

பொருள் :—வார்ப்பில் உருக்கி ஊற்றப்படும் தாம்பரம், எவ்விதம் வார்ப்பின் வடிவமாக மாறுகிறதோ, அவ்விதம் ரூபம் முதலியவைகளைச் சூழும் சித்தம் அவற்றின் வடிவமாக மாறிக் காணப்படுகிறது. இது உறுதியான முடிவு. ஆகையால் எல்லா நிலைகளிலும், பொருள் வடிவமாகக் காணப்படும் சித்தமே ஸாக்ஷியால் அறியப்படுகிறது.

4

தாம்பரம் ரூபமுள்ள ஒரு பருப்பொருள். அது வார்ப்பினால் குளிர்ச்சியடைந்து மாறலாம். அந்தக்கரணம் ரூபமில்லாத நுட்பப் பொருள். அது பொருள்களைச் சூழ்ந்து கொண்டாலும் பொருள் வடிவாக எங்ஙனம் மாறும்? என்றால்,

व्यञ्जको वा यथाऽऽलोकः व्यङ्ग्यस्याकारतामियात् ।

सर्वार्थव्यञ्जकत्वात् धीरर्थाकारा प्रदृश्यते ॥

பொருள் :—நெருப்பு தன்னால் விளக்கப்படும் இரும்பின் வடிவமாக மாறி அதை விளக்குகிறது. பகலவன் வெளிச்சமும் தன்னால் விளக்கப்படும் குடம் முதலிய பொருள்களின் வடிவமாக மாறி அவற்றை விளக்குகிறது. அவ்விதம் எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கும் புத்தி அந்தப் பொருள்களின் வடிவமாக மாறுகிறது. அந்த மாற்றம் ஸாக்ஷியால் காணப்படுகிறது.

5

धीरेवार्थस्वरूपाहि पुंसा दृष्टा पुरापि च ।

न चेत् स्वप्ने कथं पश्येत् स्मरतो वाऽऽकृतिः कुतः ॥

பொருள் :—விழிப்புநிலையில் புத்தியே பொருள் வடிவமாக மாறி மனிதனால் அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு இல்லை என்றால், எங்ஙனம் கனவில் குடம் முதலிய பொருள்களைப் பார்க்கமுடியும்? நினைவு கூரும்போது எங்ஙனம் குடம் முதலிய வடிவங்கள் தோன்றும்?

விளக்கம் :—“விழிப்பு நிலையில் பார்க்கப்பட்டவைகளே பெரும்பாலும் கனவில் தோன்றுகின்றன” என்ற கொள்கையை வைத்து இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. கனவில் பொருள்களில்லை. எனினும்

பொருள்வடிவான சித்தவ்ருத்தி காணப்படுகிறது. அத்தகைய சித்தவ்ருத்தி ஏற்கனவே நனவில் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் கனவில் அவ்வாறு தோன்றாது என்பது கருத்து. ஸ்ம்ருதி என்பதும் அனுபவத்தாலேயே தோன்றக்கூடியது. ஆகையால் ஸ்ம்ருதி காலத்தில் தோன்றும் சித்தவ்ருத்தியும் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

6

புத்தி, பொருள்களை எவ்வாறு விளக்குகிறது என்பது கூறப்படுகிறது.

व्यञ्जकत्वं तदेवास्याः रूपाद्याकार दृश्यता ।

द्रष्टृत्वं च दशेस्तद्वत् व्याप्तिः स्यात् धिय उद्भवे ॥

பொருள் :—புத்தி, ரூபம் முதலிய பொருள்களை விளக்குகிறது என்பது, அந்த புத்தி, தான் ரூபம் முதலிய பொருள்களாக மாறி ஸாக்ஷியால் காணப்படுவதேயாகும். எவ்வாறு ரூபம் முதலிய விஷயங்களை வ்யாபித்து அவ்வடிவங்களாக மாறுவதே புத்தியின் விளக்கும் தன்மையோ, அவ்வாறே ஆத்மசைதன்யம் புத்திவ்ருத்திகள் உண்டாகும் போது அவைகளை வ்யாபித்து, தான் மாறாமல் அந்த அந்த வடிவமாகத் தோன்றுவதே, அந்த புத்தி வ்ருத்திகளை அறிவதாகும்.

விளக்கம் :—பொருள்களை விளக்குவது சைதன்யமே. ஆனாலும் அது புத்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டே தான் பொருள்களை விளக்கும். புத்தி பொருள் வடிவமாக மாறாவிடில் சைதன்யம் பொருளை விளக்காது. ஆகவே பொருள்கள் விளங்கவேண்டுமானால் புத்தி அப்பொருள்களின் வடிவாக மாறுகிறது. அதுவே புத்திக்குரிய, விளக்கும் தன்மை என அறிக. பலவிதமாக மாறுபடும் புத்திவிருத்திகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தான் மாறாமல் எல்லாவற்றையும் தன் எதிரில் விளங்கச் செய்வது என்பதே ஆத்மாவுக்குரிய 'பார்க்கும் தன்மை' என்று அறிதல் வேண்டும். புத்தி, பொருளைச் சூழ்ந்து கொள்ள, பரிணாமத்தையடைகிறது. சைதன்யம், புத்திவ்ருத்திகளைச் சூழும்போது பரிணாமம் வேண்டுவதில்லை. ஏனெனில் ஒளி வடிவான ஆத்மாவிடம், ஒளியால் சூழப்பட்ட புத்தி உண்டாகிறது. ஆனால் புத்தி, விஷயங்களைச் சூழும்பொழுதோ பரிணாமம் அதற்கு இன்றியமையாதது. ஏனெனில் முன்பு விஷயதேசத்தில் புத்தி இல்லை, பிறகு தான் அங்கு உண்டாகிறது.

7

ஸாக்ஷி, பரிணாமமின்றியே புத்திவ்ருத்திகளை அறிந்தாலும், அந்தந்த உடல்களிலுள்ள அந்தந்த புத்தியை விளக்குவதால், ஸாக்ஷியும் வேறுபடலாமே என்றால்,

चिन्मात्र-ज्योतिषा सर्वाः सर्वदेहेषु बुद्धयः ।

मया यस्मात् प्रकाशयन्ते सर्वस्यात्मा ततो ह्यहम् ॥

பொருள் :—எல்லா உடல்களிலும் உள்ள பலவகையான புத்திகள், அறிவையே ஒளியாகக் கொண்ட என்னால் விளக்கப்படுகின்றன; ஆகையால் நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா.

விளக்கம் :—புத்தியும், அவற்றின் விருத்திகளும் மாறுபடும். அவற்றை விளக்கும் சைதன்யத்தில் வேறுபாடு இல்லை. எந்தப் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டும் வேறுபாடு உண்டு என்று முடிவுகூறல் இயலாது. பேதங்கள்யாவும் அறியப்படுகின்றன. அறியப்படுவதாலேயே அவை அறிபவனின் தர்மங்களல்ல. ஆகையால் ஆத்மா அநேகம் என்று கூறுவது தவறு.

8

சைதன்யம் ஒன்றானாலும், அதற்கு வேறாய் புத்தி முதலியவைகள் உள்ளன. ஆதலால் அத்வைதம் என்பது எப்படி முடிந்த கொள்கையாகும்? எனில்,

करणं कर्म कर्ता च क्रिया स्वप्ने फलं च धीः ।

जाग्रत्येवं यतो दृष्टा द्रष्टा तस्मादतोऽन्यथा ॥

பொருள் :—கனவில், கருவி, செய்யப்படும் பொருள், செய்வன், செயல், இன்பதுன்ப நுகர்வு, ஆகிய இவைகளெல்லாம், புத்தி மாத்ரமாகவே காணப்படுகின்றன. இதுபோலவே நனவிலும் யாவும் புத்திமாத்ரமாகவே உள்ளன. இவற்றைக் காண்கின்ற ஆத்மாவோ, காண்பவன் என்ற காரணத்தாலேயே இவற்றினும் வேருனவன்.

விளக்கம் :—கனவில் புத்திக்கு வேருக வெளிப் பொருளில்லை. அவ்விதமே விழிப்பிலும் புத்திக்கு வேறாய் வெளிப் பொருளில்லை. ஏனெனில் புத்தியாலேயே எல்லாப் பொருள்களின் இருப்பும் உணரப்படுகிறது. புத்தியில்லாமல், எந்தப்பொருளும் இருக்கின்றது என்பதைக் கூறுதல் முடியாது. எந்தப் பொருளுக்கும் புத்தியை விட்டுத் தனியிருப்போ விளக்கமோ இல்லை. பொருள்களுடன் கூடிய புத்தி, ஆத்மாவில் ஆரோபம் செய்யப் பட்டுள்ளது. அது அழியும் தன்மை கொண்டது. அழியாத ஆத்மா ஒன்றே உள்ளது. ஆகையால் அத்வைதம் என்பதே ஏற்ற முடிவான கொள்கை.

9

बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं हेयोपादेयरूपतः ।

हानोपादानकर्तात्मा न त्याज्यो न च गृह्यते ॥

பொருள் :—புத்தி முதலியவைகள், ஆடைகளைப்போல விடத்தக்கவையாயும், எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கவைகளாகவும் இருப்பதால், அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல. அவற்றை எடுத்தலும், விடுத்தலும் செய்கின்ற ஆத்மா, விடத்தக்கவனன்று; எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கவனுமன்று.

விளக்கம் :— புத்தியை ஆத்மா தன் ஸந்நிதான மாத்ரத்தால் எடுக்கிறான்; விடுக்கிறான்; இச்செயல் குயவன் குடத்தை எடுத்தலையும், விடுத்தலையும் போன்றதன்று. எல்லாவற்றிற்கும், அதிஷ்டானமாயிருத்தலால், ஆத்மா கர்த்தா எனப்படுகிறான். அவனுக்கு மற்றொரு அதிஷ்டானம் இல்லை. அவன் தன் ஸ்வரூபமாயிருப்பதால், எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கவனும், விடத்தக்கவனுமல்லன்.

10

ஆத்மா எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதன்று; விடத்தக்கதுமன்று. என்றாலும், அது பாபத்தை விடவேண்டும். யோகம் தியானம் முதலியவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் அது எங்ஙனம் தூய்மையுள்ளதாகும்? என்றால்,

स बाह्याभ्यन्तरे शुद्धे प्रज्ञानैकरसे घने ।

बाह्यमाभ्यन्तरं चान्यत् कथं हेयं प्रकल्प्यते ॥

பொருள் :— ஆத்மா, உள்ளும் வெளியும் நிறைந்தது; தூய்மையானது; அறிவாகிய ஒரே தன்மையது; இடைவெளியின்றி நெருக்கமாயிருப்பது. இத்தகைய ஆத்மாவிற்கு வேறும், ஒரு வெளிப்பொருளோ, உள் பொருளோ, எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், விடத்தக்கதாகவும் எங்ஙனம் இருக்கக்கூடும்?

விளக்கம் :—ஆத்மாவின் வடிவம் கேவல இருப்பே. ஆத்மாவுக்கு வேறும் உள்ளேயோ வெளியிலேயோ மற்றொரு பொருள் உண்மையில் இல்லை. ஆகையால் அவற்றின் தொடர்பால் ஆத்மாவுக்கு மாசுவராது. பாபம், யோகம், தியானம் முதலியவை ஆத்மாவில் கல்பிக்கப்பட்டு விளங்குபவை. செயலே இல்லாத ஆத்மாவுக்கு பாபமேது? யோகம் தியானம் இவற்றின் பயனாக இருக்கும் அதற்கு யோகமும் தியானமும் பொருந்துவது எவ்வாறு? அறியாமையுள்ளவன், பாபத்தை விடவேண்டும். யோகம் முதலியவற்றை மேற்கொள்ளவேண்டும். பாபம் முதலியவையும், உண்மையில் ஆத்மாவுடன் தொடர்பற்றவை. ஆத்மா அஸங்கன்.

11

இப்போது மெய்யுணர்ந்தவனின் அனுபவம் கூறப்படுகிறது.

य आत्मा नेति नेतीति परापोहेन शेषितः ।

स चेत् ब्रह्मविदात्मेष्टः यतेतातः परं कथम् ॥

பொருள்:—ஒரு மெய்யுணர்ந்தவன், “ இஃதன்று இஃதன்று ” என்று எல்லாப்பொருள்களையும் விலக்கி, எஞ்சி நிற்கும் ஆத்மாவைத் ‘தான்’ என்று அறிவானேயானால், அவனே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகிவிடுகிறான். அவன் மெய்யறிவு பெற்றபின் எதன் பொருட்டு முயற்சி செய்வான் ?

விளக்கம் :— முயன்று அடையத்தக்க பொருளோ, விடத்தக்க பொருளோ மற்றொன்று இல்லை. ஆகையால் அவன் செய்வன செய்தவன். என்பது கருத்து.

12

இந்த உண்மை, தானே ஆராய்ந்து அறியத்தக்கது என்கிறார்.

अशनायाद्यतिक्रान्तं ब्रह्मैवास्मि निरन्तरम् ।

कार्यवान् स्यां कथं चाहं विमृशेदेवमज्ञसा ॥

பொருள் :— “நான் பசி தாகம் முதலியவற்றைக் கடந்ததும், இடைவெளியற்றதுமாகிய ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன். இத்தகைய நான் எங்ஙனம் செயலுடையவனாவேன் ? ” என்று ஒவ்வொருவனும் தானே தன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை இடைவிடாமல் நினைத்தல் வேண்டும்.

13

இத்தகையவனுக்கு ‘இதைச்செய்யவேண்டும்’ என்ற புத்தியே வராது என்கிறார்.

पारगस्तु यथा नद्याः तस्थः पारं यियासति ।

आत्मज्ञश्चेत् तथाकार्यं कर्तुमन्यदिहेच्छति ॥

பொருள்:—ஒரு நதியைத் தாண்டி மறுகரையை அடைந்தவன், அங்கேயே இருந்துகொண்டு “நான் மறுகரையை அடையவேண்டும்” என்று விரும்பி முயல்வானேயானால், ஆத்மாவையறிந்தவனும் வேறு ஒரு காரியத்தைச் செய்ய விரும்புவான்.

விளக்கம் :—மறுகரையை அடைந்தவன், தான் விரும்பியதை அடைந்துவிட்டதால் அவ்வாறு எண்ணமாட்டான். அதுபோன்று ஆத்மாவை அறிந்தவனும் கார்யங்களைச் செய்ய விரும்பமாட்டான். அவனும் பெறவேண்டியதைப் பெற்றுவிட்டான்.

14

आत्मज्ञस्यापि यस्य स्यात् हानोपादानता यदि ।

न मोक्षार्हः स विज्ञेयः वान्तोऽसौ ब्रह्मणा ध्रुवम् ॥

பொருள் :— ஒருவன் ஆத்மாவை அறிந்தும், “மற்றொன்றை விடல்வேண்டும் ; எடுத்துக்கொள்ளல்வேண்டும்” என்று செயலில் இறங்குவானேயானால் அவன் பிறவிப் பிணிப்பிலிருந்து விடுதலைபெற உரியவனல்லன் ; அவன் ப்ரஹ்மத்தால் விலக்கப்பட்டவன் ; அவன் மெய்யுணர்ந்தவனாகான். இது நிச்சயம்

15

ஸந்த்யா வந்தனம் முதலிய நித்யகர்மங்களை விடாமல் செய்ய வேண்டுமென்று வேதம் கூறுகிறது. ஆகையால் மெய்யுணர்ந்த வனும் அதைச் செய்யவேண்டுமென்றால்,

सादित्यं हि जगत्प्राणः तस्मान्नाहर्निशैव वा ।

प्राणज्ञस्यापि न स्यातां कुतो ब्रह्मविदोऽद्वये ॥

பொருள் :—பேத அறிவு கொண்ட ப்ராணோபாஸகனுக்கு ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய செயல்கள் இல்லை. ஏனெனில், அவன் பகலவன் உள்ளிட்ட எல்லா உலகங்களையும் ஹிரண்ய கர்ப்பனாகிய தனது வடிவமாக உபாஸனை புரிகிறான். அவனுக்குப் பகல் இரவு என்பவை இல்லை. இவ்வாறு பேத அறிவுள்ள ப்ராணோபாஸகனுக்கே ஸந்த்யா வந்தனம் முதலியவை இல்லையெனில், எல்லாக் காலங்களையும் கடந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு எவ்விதம் கர்மா பொருந்தும்?

16

மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு ஸந்த்யா வந்தனம் வேண்டாம். “மோக்ஷமடைவதன் பொருட்டுத் தன்னை எக்காலத்திலும் நினைவு கூரல்வேண்டும்” என்ற கட்டளையுண்டு என்றால்,

नस्मरत्यात्मनो ह्यात्मा विस्मरेद्वाप्यलुप्तचित् ।

मनोऽपि स्मरतीत्येतत् ज्ञानमज्ञानहेतुजम् ॥

பொருள் :—“ஆத்மா தன்னை நினைக்கிறது, அல்லது ஆத்மா தன்னை நினைக்கவில்லை” என்ற வேறுபாடான நிலைகள் ஆத்மாவுக்கில்லை. ஏனெனில் ஆத்மா குன்றாத அறிவு வடிவமாயுள்ளது. ஆத்ம ஜ்ஞானியின் மனம் ஆத்மாவை நினைக்கிறது என்ற அறிவும், அறியாமையைக் காரணமாகக் கொண்டது.

விளக்கம் :—ஆத்மஜ்ஞானியின் நோக்கில், ஆத்மாவுக்கு வேறாய் மனம் என்ற பொருளே இல்லை. ஆகையால் அது எவ்வாறு ஆத்மாவை நினைக்கும்?

17

ஆத்மா குன்றாத அறிவு வடிவானாலும் பரமாத்மாவை நினைக்கலாமே. தன்னை அது நினைக்க வேண்டாம்; எனில்

ज्ञातुर्ज्ञेयः परोह्यात्मा सोऽविद्याकल्पितः स्मृतः ।
अपोढे विद्यया तस्मिन् रज्ज्वां सर्प इवाद्दयः ॥

பொருள் :—பரமாத்மா, அறிபவனான ஜீவனுக்கு, அறியத்தக்க வனானால், அவன் அறியாமையால் கல்பிக்கப்பட்டவனாகவே ஆகி விடுவான். இது பெரியோர்களின் முடிவு. உண்மையறிவால் மயக்கம், கயிற்றில் தோன்றும் பாம்புபோல, போக்கப் படுமேயானால், அறிபவன் அறியப்படுபவன் என்ற பேதங்களற்ற ஒரே ஆத்மா மிஞ்சுகிறது.

விளக்கம் :—உண்மையில் ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறில்லை. ஜீவன் பரமாத்மாவை அறிதல் முடியாது. பரமாத்மாவுக்கே உபாதித் தொடர்பால் ஜீவத்தன்மை ஏற்பட்டுள்ளது. உபாதி நீங்கினால் ஜீவன் இல்லை. பரமாத்மாவே இருக்கிறது.

கயிற்றைப் பற்றிய அறியாமை நீங்கினால், கயிற்றில் பாம்பு இல்லாமல் போகிறது, கயிறுமட்டும் எஞ்சுகிறது. அதுபோல அவித்யையாகிய மயக்கம் நீங்கினால், அநாத்மாவாகிய பொருள்கள் இல்லாமல் போகும். ஆத்மாமட்டும் எஞ்சும். இவ்வாறன்றி ஜீவனின் அறிவுக்கு பரமாத்மா விஷயமாகிறது என்றால், “அறிவுக்கு விஷயமான பொருளெல்லாம் கல்பிதமாகும்” என்ற முறையை யொட்டி, பரமாத்மாவும் கல்பிதமாகும். கல்பிதமாவதால் அழிவுள்ளதாகவும் இருக்கநேரிடும். இது வேத முடிபுக்குப் பொருத்தமானதன்று. எனவே ஜீவனாகிய ஆத்மா பரமாத்மாவை நினைத்தல் முடியாது.

18

ஆத்மா உண்மையில் ஒன்றே; எனினும் அதனிடம் ‘நான் எனது’ என்ற ஸம்ஸாரத் தோற்றம் ஏற்படுகிறது. அதைப்போக்க ஏதாவது செய்யவேண்டும். எனவே ஆத்மா செயல் புரியவே வேண்டும்; என்றால்,

कर्तृ कर्म फलाभावात् स बाह्याभ्यन्तरं ह्यजम् ।
ममाहं वेति यो भावः तस्मिन् कस्य कुतो भवेत् ॥

பொருள் :—ஆத்மா, செய்பவனாகவோ, செய்யப்படும் பொருளாகவோ, அவற்றின் பயனாகவோ இல்லை. ஆகையால் அது உள் வெளி எங்கும் நிறைந்தது; பிறப்பற்ற ப்ரஹ்மமாய் இருப்பது. இத்தகைய ஆத்மாவினிடம் யாருக்கு எவ்விதம், ‘நான் எனது’ என்ற ஸம்ஸாரத் தோற்றம் ஏற்படும்?

விளக்கம் :—மெய்யுணர்வுள்ளவனிடம் ‘நான், எனது’ என்ற எண்ணங்கள் இல்லை. அவ்வெண்ணங்கள் ஒழிந்த பின்பே மெய்யுணர்வு ஏற்படுகிறது. மெய்யுணர்வு ஏற்பட்ட நிலையில் ‘நான்

எனது என்ற எண்ணங்களை விட, என்னசெயலை ஞானி செய்ய முடியும்? அந்த எண்ணங்களே அவனிடமில்லையே! ஆகையால், 'நான் எனது' என்ற எண்ணங்களும், அவற்றால் வரும் செயல்களும் மெய்யறிவு தோன்றுவதற்கு முன்பே நிகழ்வனவாகும்; தோன்றிய பிறகன்று.

19

ஆத்ம ஜ்ஞானிக்கு உடல் முதலியவற்றில் 'நான் எனது' என்ற எண்ணம் இல்லாமலிருக்க யாது காரணமெனில்,

आत्मा ह्यात्मीय इत्येष भावोऽविद्याप्रकल्पितः ।

आत्मैकत्वे ह्यसौ नास्ति बीजाभावे कुतः फलम् ॥

பொருள் :— 'நான் எனது' என்ற எண்ணங்கள் அவித்யையால் கல்பிக்கப்பட்டவை. ஒன்றான ஆத்ம அறிவு தோன்றியபின் அவித்யை அழிவதால் அதனாலேற்படும் அந்த எண்ணங்களும் அழியும். விதையில்லாவிடில் பழம் எங்ஙனம் தோன்றும்?

20

"ஒரே ஆத்மா" என்ற உண்மை வேதாந்தங்களில் கூறப்படுகிறது; எனவே இதற்கு வேதப்ராமாண்யம் உண்டு" என்று கூறுகிறார்.

द्रष्टु श्रोतृ तथा मन्तृ विज्ञात्रेव तदक्षरम् ।

द्रष्ट्राद्यन्यन्न तद्यस्मात् तस्मात् द्रष्टाऽहमक्षरम् ॥

பொருள் :— "பார்ப்பவனாயும், கேட்பவனாயும், நினைப்பவனாயும், நிச்சயிப்பவனாயும், எந்த ப்ரத்யகாத்மா காணப்படுகிறானோ, அவனே அழிவற்ற ப்ரஹ்மமாவான். இத்தகைய பார்ப்பவன் முதலிய வடிவாய் விளங்கும் ஆத்மா, அந்த அழிவற்ற ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு அன்று" என்று வேதம் கூறுவதால், காண்பவனாகிய நான் அழிவற்ற ப்ரமாத்மாவே.

விளக்கம் :— இங்கே கீழ்வரும் உபநிஷத் வாக்யங்கள் அறியத்தக்கவை:

अदृष्टं द्रष्टु अश्रुतं श्रोतृ अमतं मन्तृ अविज्ञातं विज्ञातृ ।

नान्यदतोऽस्ति द्रष्टु नान्यदतोऽस्ति श्रोतृ नान्यतोऽस्ति विज्ञातृ ॥

இவற்றின் பொருளே ச்லோகத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

21

ப்ரத்யகாத்மா ப்ரஹ்மமானாலும், எப்படி அதற்கு இரண்டற்ற தன்மை ஏற்படும்? எனில்,

स्थावरं जंगमं चैव द्रष्टृत्वादि क्रियायुतम् ।
सर्वमक्षरमेवातः सर्वस्यात्माक्षरं त्वहम् ॥

பொருள் :— அசையாப்பொருள்களும், அசையும் பொருள் களும், பார்த்தல் முதலிய செயல்களுடன் கூடிய ஜீவர்களும், ஆகிய எல்லாமும் அக்ஷர பரமாத்மாவே. ஆகையால் நான் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாயுள்ள அழிவற்ற ப்ரஹ்மமே. ஆகையால் இரண்டற்ற நிலையினன்.

22

எல்லாமும் அக்ஷர ப்ரஹ்மமே என்றால், அந்த அக்ஷர பரமாத்மா உலகஇயல்புகளுடன் கூடியவராவாரே! எனில்,

अकार्यशेषमात्मानं अक्रियात्मक्रियाफलम् ।
निर्ममं निरहङ्कारं यःपश्यति स पश्यति ॥

பொருள் :— ஆத்மா யாதொருசெயலுடனும் தொடர்பற்றது. அது தொழிலினது வடிவமுமன்று. தொழிலின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களின் தொடர்பும் இல்லாதது. 'நான் எனது' என்ற இருவகையான செருக்குகளும்ற்றது. இத்தகையதாக ஆத்மாவை எவன் அறிகிருனோ அவனே உண்மையறிந்தவன்.

விளக்கம் :— ஆத்மாவினிடம் உலகப்பொருள்கள் யாவும் ஆரோபிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன. அப்பொருள்களின் இயல்புகள் ஆத்மாவுடன் சேரா. ஆத்மா அஸங்கமாகவும் குணங்களற்றதாகவும் விளங்குவதால் அதனுடன் உலக தர்மங்கள் சேரமாட்டா.

23

ममाहङ्कारयत्नेच्छाः शून्या एव स्वभावतः ।
आत्मनीति यदि ज्ञातं आध्वं स्वस्थाः किमीहितैः ॥

பொருள் :— அவித்யையால் கல்பிக்கப்பட்ட உடல் முதலிய வற்றில் அபிமானம் எனக்கில்லை. எனவே அஹங்காரம், மமகாரம், முயற்சி, ஆசை ஆகிய இவைகள் இயற்கையாகவே என்னிடமில்லை. மோக்ஷமடைய விரும்பும் மக்களே! நீங்கள் இவ்வாறு ஆத்மாவின் உண்மையை யறிவீர்களானால், தன்னிலையில் இருங்கள். இனிமேல் கர்மங்களால் அடையவேண்டியது யாதுமில்லை.

விளக்கம் :— மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள் செய்வன செய்தவர்கள். அவர்களுக்குக் கர்மங்களில் அதிகாரமில்லை. அதிகாரமாகிய தகுதி இல்லாதவர்களால் செய்யப்படும் கர்மங்கள் பயனைத் தரா. எனவே அவர்கள் கர்மங்களை வீணே செய்தல் வேண்டாம்.

‘உடலைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மா இருக்கிறது’ என்பதை அறிந்தவனுக்கே, கர்மங்களைச் செய்வதில் தகுதியுண்டு. மெய்யுணர்ந்தவனும் அவ்வாறுதானே ஆத்மாவை அறிந்துள்ளான்! ஆகையால் அவனுக்கும் கர்மாவும், அதன் பயனும் பொருந்தும்; என்றால்,

योऽहंकारमात्मानं तथा वेत्तारमेव च ।

वेत्ति नात्मज्ञ एवासौ योऽन्यथाज्ञः स आत्मवित् ॥

பொருள் :— எவன், ஆத்மாவை, செயல்புரிபவனாகவும், இன்பதுன்பங்களை அறிந்து புசிப்பவனாகவும் அறிகிறானே, அவன் ஆத்மாவை அறிந்தவனல்லன். எவன் இதற்கு மாறாக ஆத்மாவை, அகர்த்தா என்றும், அபோக்தா எனவும் அறிகிறானே அவனே உண்மையாக ஆத்மாவை அறிந்தவனாவான்.

விளக்கம் :— யாகம் முதலியவற்றைச் செய்து, ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றை அடைய விரும்புகிறவன், ஸ்தூல உடலினும் ஆத்மாவேறு என்பதை உணர்ந்திருக்கிறான். ஸுகுடிம உடலினின்றும் பிரித்துத் தன்னை வேறாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தன்னைக் கர்த்தாவாயும் போக்தாவாயும் நினைக்கிறான். அவன் அபரோக்ஷமாய் ஆத்மாவை அறியவில்லை. ஆகையால் அவன் உண்மையாக ஆத்ம அறிவு பெற்றவனல்லன். அபரோக்ஷமாக மெய்யறிவு பெற்றவனே தன்னிலையில் இருக்கிறான்; ஆகையால் அவனுக்குக் கர்மாவிலும், அதன்பயனிலும் ஆசை இராது. அவனே ஆத்ம ஜ்ஞானி.

ஒவ்வொருவனும் ‘நானே செய்கிறேன்’ என்று கண்கூடாக அறிவதால், எப்படி ஆத்மா அகர்த்தாவாகும்? என்றால்,

यथाऽन्यत्वेऽपि तादात्म्यं देहादिस्वात्मनो मतम् ।

तथाऽकर्तृरविज्ञानात् फलकर्मात्मतात्मनः ॥

பொருள் :— உடல் முதலியவைகள் தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கின்றன; என்றாலும் அவைகளில், அறியாதவனுக்கு ‘நான்’ என்ற எண்ணம் மயக்கத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவன் உடலையே ‘நான்’ என்று எண்ணுகிறான். அதுபோல யாகம் முதலியவற்றில் விருப்பம் கொண்டவனுக்கு, தான் அகர்த்தா என்ற அறிவு ஏற்படவில்லை. ஆகையால் அவன் தன்னைக்கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் எண்ணுகிறான்.

விளக்கம் :— பாமரன் ஸ்தூல உடலை நான் என்று மயக்கத்தால் எண்ணுவதுபோல, கர்மம் செய்பவன் ஸுகுண்ட உடலை நான் என்று மயக்கத்தால் எண்ணுகிறான். அதனாலேயே நான் கர்த்தா என்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த எண்ணம் மயக்கத்தால் ஏற்பட்ட பொய்யான எண்ணம். உண்மையில் ஆத்மா கர்த்தா அல்லன்.

26

அகங்காரந்தானே ஆத்மா ! எப்படி அஹங்காரத்திற்கு ஆத்மா வேறுபட்டதாகும் ? என்றால்,

दृष्टिः श्रुतिः मतिः ज्ञातिः स्वप्ने दृष्टा जनैः सदा ।

तासां आत्मस्वरूपत्वात् अतः प्रत्यक्षताऽऽत्मनः ॥

பொருள் :— பார்ப்பது, கேட்பது, எண்ணுவது, அறிவது முதலியவைகள் கனவில் மக்களால் அறியப்படுகின்றன. இவைகள் அந்தக்கரணவ்ருத்திகளே. இந்த வ்ருத்திகளுடன் கூடிய அந்தக்கரணம், கனவில் அறியப்படுவதால், அதை அறியும் ஸாக்ஷி அதற்கு வேறாய் இருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. அயர்ந்த தூக்கத்தில் அந்த வ்ருத்திகளெல்லாம் அடங்கி, கேவல ஆத்ம ஸ்வரூபமாகின்றன. ஆகையால் ஸாக்ஷிவடிவமாகிய ஆத்மா நித்ய அபரோக்ஷப்ரகாச ஸ்வரூபம். அதாவது, அழிவற்ற கண்கூடான ஒளிவடிவம்.

விளக்கம் :— கனவில் காணப்பட்ட வ்ருத்திகளுடன் கூடிய அந்தக்கரணம் உறக்கத்தில் கேவல ஆத்மாவிலொடுங்கிவிடுகிறது. அது அவித்யை மாத்ரமாய் ஆகி, இல்லாமல் போகிறது. ஆத்மாவோ அழியாமல் உறக்கத்திலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. எனவே தோன்றிமறையாத இயல்புள்ள ஆத்மா, தோன்றிமறையும் இயல்புள்ள அந்தக்கரணத்துக்கு வேறுபட்டது. இங்கு அஹங்காரமென்பது வ்ருத்திகளுடன் கூடிய அந்தக்கரணம் என்றுணர்க.

27

परलोकभयं यस्य नास्ति मृत्युभयं तथा ।

तस्यात्मज्ञस्य शौच्याः स्युः सन्नह्येन्द्रा अपीश्वराः ।

பொருள் :— மெய்யுணர்வு பெற்றவனுக்கு, இவ்வுலகில் மரணபயமும், மறுமையில் நரகம் முதலியவற்றினால் ஏற்படும் பயமும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம அறிவு பெற்றவனுக்கு நான்முகப் ப்ரஹ்மா, இந்த்ரன் முதலிய ஐச்வர்யமுள்ளவர்களும் கூட “ஐயோ பாவம்” என்று இரங்கத்தக்கவர்களாவார்கள்.

விளக்கம் :—மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு, இரண்டாவது பொருளே இல்லை. ஆகையால் அவன் பயம் துன்பம் முதலியவற்றை அடைய மாட்டான். தவைதப் பொருள்களில் உழன்று கொண்டிருக்கும் இந்த்ரன் முதலியவர்களுக்கு, அப்பொருள்களைப் பற்றிய கவலையும் பயமும் ஏற்படல் கூடும். ஆகையால் அவர்கள் இரக்கப்படத் தக்கவர்களாவார்கள்.

28

ப்ரஹ்மபதவியும், இந்த்ரபதவியும் எல்லோராலும் விருப்புடன் வேண்டப்படுகின்றன. அப்பதவியிலிருப்பவர் எங்ஙனம் இரக்கப்படத் தக்கவர் என்பது பொருந்தும்? என்றால்,

ईश्वरत्वेन किं तस्य ब्रह्मेन्द्रत्वेन वा पुनः ।

वृणा चेत् सर्वतः छिन्ना सर्वदैन्योद्भवाऽशुभा ॥

பொருள் :—எல்லாவகையான ஏழ்மைத் தன்மைகளுக்கும் காரணமாயிருப்பதும், நல்லதைச் செய்யாததுமாகிய ஆசை, எந்த ஆத்ம ஜ்ஞானியால் வேருடன் களைந்தெறியப் பட்டதோ, அந்த ஆத்மஜ்ஞானிக்கு நான்முகப்ரஹ்மாவின் பதவியாலோ, இந்த்ர பதவியாலோ, யாவரையும் அடக்கியாரும் சிறப்பாலோ அடைய வேண்டிய பயன் யாது இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை.

விளக்கம் :—மெய்யறிவுள்ளோனுக்கு இனி அடைய வேண்டிய பயன் யாதொன்றுமில்லை. ஏனெனில் அவனுக்கு ஆசை இல்லை. ஆசையாலேயே எல்லா அநர்த்தங்களும் உண்டாகின்றன. ப்ரஹ்மனும், இந்த்ரனும் ஆசைகளை முழுவதும் நீக்கியவர்களல்லர். ஆகையால் அவர்களுக்கு ஏழ்மைத்தன்மை உண்டு. மனிதர் வாழ்வைக் காட்டிலும் இந்த்ரன் முதலியவர்களின் வாழ்வு சற்றே உயர்ந்தது. எனவே அவற்றை மக்கள் வேண்டுகின்றனர். மெய்யறிவு பெற்ற வனடையும் இன்பத்தை நோக்க, ப்ரஹ்மன் இந்த்ரன் முதலியவர்கள் பெறுமின்பம் மிகமிகக் குறைவானதே. ஆகையால் அவர்கள் இரங்குதற்குரியவர்களேயாவர்.

29

இப்போது ஆத்மஜ்ஞானின் லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது.

अहमित्यात्मधीर्या च समेत्यात्मीयधीरपि ।

अर्थशून्ये यदा यस्य स आत्मज्ञो भवेत्तदा ॥

பொருள் :—நான் என்ற அஹங்கார புத்தியும், எனது என்ற மமகார புத்தியும், எவனுக்கு, எப்போது பயனற்றவையாகுமோ, அவன் அப்போது ஆத்மாவை அறிந்தவனாவான்.

விளக்கம் :— ஆத்மாவை அறிந்தவனிடம் 'யான் எனது' என்னும் இருவகைச் செருக்குகளும் இரா.

30

बुद्ध्यादौ सत्युपाधौ च तथाऽसत्यविशेषता ।

यस्य चेत् आत्मनो ज्ञाता तस्य कार्यं कथं भवेत् ॥

பொருள் :—“நனவிலும், கனவிலும், புத்தி முதலிய உபாதிகள் இருக்கும் பொழுதும், உறக்கத்தில் அவை இல்லாத பொழுதும், ஆத்மா ஒரே இயல்புள்ளவனாகவே இருக்கிறான்” என்பதை அறிந்த மெய்யுணர்வுடையவனுக்குச் செய்யவேண்டிய செயல் எங்ஙனம் இருத்தல் கூடும்? ஒரு வகையிலும் இராது.

31

प्रसन्ने विमले व्योम्नि प्रज्ञानैकरसेऽद्वये ।

उत्पन्नात्मधियो ब्रूत किमन्यत् कार्यमिष्यते ॥

பொருள் :—ஆகாசம்போல் தூய்மையானதும், இயல்பாகவே மாசற்றதும், செயற்கை முறையில் வரும் மாசுகளுமில்லாததும், அறிவாகிய ஒரே இயல்பினையுடையதும், இரண்டற்றதும், ஆகிய ப்ரஹ்மத்தினிடம் “இதுவே ஆத்மா” என்ற மெய்யறிவு உண்டானவனுக்குச் செய்யத்தக்க காரியம் யாது இருத்தல் கூடும்? சொல்லுங்கள்.

32

“இவ்வாறு ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தபோதிலும், மோகக்ஷ வழிக்குத் தடைசெய்யும் பகைவர்கள் இருத்தல் கூடும். அவர்களை விலக்குவதற்கு ஆத்ம ஜ்ஞானி ஏதாவது ஒரு செயலை மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்றால்,

आत्मानं सर्वभूतस्थं अमित्रं चात्मनोऽपि यः ।

पश्यन्निच्छत्यसौ नूनं शीतीकर्तुं विभावसुं ॥

பொருள் :—எவன், எல்லா உயிர்களிடமும் உள்ள ஆத்மாவாகவும் தன்னை அறிந்து, தனக்குப் பகைவனாகவும் ஒருவனைக் காண்பானோ, அவன் சூடு என்ற இயல்புடன் கூடிய அக்னியைக் குளிர்ந்த தாக்குவதற்கு முயல்பவனாவான். இது உறுதி.

விளக்கம் :—அக்னியைக் குளிர்ந்ததாகச் செய்தல் எங்ஙனம் இயலாதோ, அங்ஙனம் ஆத்ம அறிவுடையவன் பகைவரை அடைதலும் இல்லை. எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கும் ஆத்மாவாகத் தன்னை அறிந்த ஞானிக்கு, பகைவன் நண்பன் என்ற வேறு வேறு எண்ணங்

கள் தோன்ற. ஆகையால் பகைவரை விலக்க யாதொரு செயலையும் அவன் செய்ய வேண்டாம்.

33

प्रज्ञा प्राणानुकार्यात्मा छायेवाक्षादिगोचरः ।

ध्यायतीवेति चोक्तो हि शुद्धो मुक्तः स्वतो हि सः ॥

பொருள் :— புத்தியையும், ப்ராணனையும் தான் என்று அபிமானிக்கும் ஜீவன், நீரில் தோன்றும் பகலவனின் ப்ரதிபிம்பம்போல, பொறிகள் முதலியவற்றுடன்கூடி, கர்த்தாவாகக் காணப்படுகிறான். வேதமும் “தியானம் செய்பவன் போல, அலைபவன் போல” என்று, இந்த உபாதிகளுடன் கூடிய ஆத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றது. உண்மையில் இயல்பாகவே ஆத்மா தூய்மை வாய்ந்தது; விடுதலை பெற்றது.

விளக்கம் :— நீரில் பகலவனின் ப்ரதிபிம்பம் காணப்படுகிறது. நீர் அசைந்தால் அதுவும் அசைவதுபோல் இருக்கிறது. நீர் அசையாவிடின் அதுவும் அசையாமல் இருக்கிறது. உண்மையில் அந்த ப்ரதிபிம்பம் அசையும் தன்மையற்றதே. நீரின் சேர்க்கையாலேயே அசைவு காணப்படுகிறது. மேலும் ஆராய்ந்தால், ப்ரதிபிம்பம் என்ற ஒரு பொருளே தனியிருப்புடன் இல்லை. பகலவனின் இருப்பே ப்ரதிபிம்பத்தின் இருப்பாகும். நீர் என்ற உபாதி இருப்பதால் பகலவனுக்குப் ப்ரதிபிம்பம் என்ற ஒன்று ஏற்பட்டது. அதுவே உண்மையில் இல்லை. பகலவன் தான் இருக்கிறான். அதுபோல அந்தக் கரணத்தில் சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுகிறது. அதை ஜீவன் என்கிறோம். அந்தக்கரணம் அசைவதால் ஜீவாத்மா அசைகிறது போல் தோற்றமேற்படுகிறது. உண்மையில் ஆராய்ந்தால் ஜீவன் என்ற பொருளே தனியிருப்புடனில்லை. சைதன்யத்தின் இருப்பே ஜீவனின் இருப்பு. அந்தக்கரணம் என்ற உபாதியிருப்பதால் சைதன்யத்திற்கு ஜீவன் என்ற ஒரு தோற்றம் ஏற்பட்டது. அதுவே உண்மையில் இல்லை. சைதன்யம் தான் இருக்கிறது. ஆகையால் இயல்பாகவே இந்த ஆத்ம சைதன்யம், தூயது. விடுதலையுடன் கூடியது. இதை உண்மையாக அறிந்தவனுக்கு எச்செயலுமில்லை.

34

“துறவி, ப்ராணாயாமம் முதலியவைகளைச் செய்ய வேண்டும்” என்று வேதம் கூறுகிறதே! என்றால்,

अप्राणस्यामनस्कस्य तथाऽसंसर्गिणो दृशेः ।

व्योमवत् व्यापिनो ह्यस्य कथं कार्यं भवेन्मम ॥

பொருள் :— நான் க்ரியாசக்தி வடிவமான ப்ராணனுமில்லாதவன்; ஞானசக்தி வடிவமான மனமுமில்லாதவன்; இயல்பாகவே எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லாதவன்; ஆகாசம்போல் எங்கும் சூழ்ந்திருப்பவன்; கேவல அறிவு வடிவாயிருப்பவன். இத்தகைய எனக்கு எவ்விதம் கர்மா ஏற்படும்?

விளக்கம் :— ப்ராணயாமங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று வேதம் கூறியது, ஆத்ம அனுபவ அறிவு பெறாத துறவிகளைப் பற்றியது என்று உணர்தல் வேண்டும்.

35

மனம் தூய்மையடைவதற்காக, “யோகீ இருக்கையிலமர்ந்து ஸமாதிபயப் பயிலவேண்டும்” என்று கீதையில் சொல்லப்படுகிறதே! என்றால்,

असमाधिं नपश्यामि निर्विकारस्य सर्वदा ।

ब्रह्मणो मे विशुद्धस्य शोध्यं नान्यत् विषाम्नः ॥

பொருள் :— நான் உபாதியற்றவன் ஆகையால், எப்போதும் மாறுதலற்றவன். எனவே அஸமாதி எனப்படும் விஷயநுகர்வை நான் அறியேன். எப்போதும் தூயவனாயும், பாபமற்றவனாயும், ப்ரஹ்ம வடிவனாயுமுள்ள எனக்கு விலக்கக்கூடிய மாசுகள் இல்லை. ஆகையால் எனக்கு ஸமாதி ஏது?

விளக்கம் :— கீதையில் பகவான் சொல்லியஸமாதி, ஞானமடைவதற்காகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஞானமடைந்தவனுக்கன்று.

36

மெய்யறிவுடையவன், ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடையவேண்டும். அதற்குத் தவிபுரியும் அர்ச்சிராதி வழிகளையும் அறிதல் வேண்டும் எனில்,

गन्तव्यं च तथा नैव सर्वगस्याचलस्य च ।

नोर्ध्वं नाधस्तिरो वापि निकलस्यागुणत्वतः ॥

பொருள் :— நான் எங்கும் சூழ்ந்திருப்பதால் அடைய வேண்டிய ப்ரஹ்மலோகம் எனக்கு வேறாக இல்லை. நான் அசைவற்றவனானதால் செல்லுதல் என்ற செயலும் எனக்குப் பொருந்தாது. என்னைக்காட்டிலும் வேறு ஒரு பொருளை மேலேயோ, கீழேயோ, எதிரிலோ, பின்னிலோ நான் அறியேன். ஏனெனில் நான் அவயவமில்லாதவன்; குணங்களற்றவன்.

விளக்கம் :— உலகில், அளவுக்குட்பட்ட, அவயவமுள்ள பொருளுக்கே தேசபேதம் உண்டு. குடத்திற்கு மேலும் கீழுமுண்டு, முன்னும் பின்னுமுண்டு. ஆத்மாவோ அவயவமற்றது; அளவு வரம்

பற்றது; எங்கும் நிறைந்தது. ஆகையால் அதற்கு முன்பின், மேல் கீழ் முதலிய தேசபேதங்கள் இல்லை. ஆத்மாவுக்கு அறிவு, இன்பம் முதலிய குணவடிவான அவயவமுண்டு என்றும் ஐயமுறல் தகாது. ஆத்மா குணமற்றது; அறிவு இன்பம் முதலியவை அந்தக்கரண தர்மங்கள். எனவே குணமற்ற ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு, யாதொன்றும் அறியவேண்டியதும், அடைய வேண்டியதுமில்லை. அர்ச்சிராதி வழிகளும், ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைதலும், ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்குரியவை.

37

चिन्मात्रज्योतिषो नित्यं तमस्तस्मिन् न विद्यते ।

कथं कार्यं ममैवाद्य नित्यमुक्तस्य शिष्यते ॥

பொருள் :— நான் அறிவொளியை மட்டும் வடிவமாகக் கொண்டிருப்பதால், என்னிடத்தில் அறியாமை என்பது உண்மையாகவும் இல்லை. தோற்றவடிவிலும் இல்லை. அங்ஙனமிருக்க, நித்ய முக்தனான எனக்கு இப்போது செய்யவேண்டிய செயல் எப்படி மிச்சமிருக்க முடியும்?

38

अमनस्कस्य का चिन्ता क्रिया वाऽनिन्द्रियस्य का ।

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः इति सत्यं श्रुतेर्वचः ॥

பொருள் :— எனக்குப் பொறிகளில்லை; ஆகையால் எனக்குக் கர்மா எது பொருந்தும்? எனக்கு மனமும் இல்லை. ஆகையால் எவ்விதம் எண்ணுதல் பொருந்தும்? வேதம் “ப்ராணனற்றது, மனமற்றது, தூய்மையானது” என்று உண்மையான பொருளைச் சொல்கிறது.

39

ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானி, தேசம், காலம், ஸூர்யசந்த்ர க்ரஹணம், இவற்றை முன்னிட்டுச் செய்யவேண்டிய கார்யங்களுண்டு எனில்,

अकालत्वात् अदेशत्वात् अदिक्त्वात् अनिमित्ततः ।

आत्मनो नैव कालादेः अपेक्षा ध्यायतः सदा ॥

பொருள் :— எப்போதும் ஆத்மநிலையிலுள்ள, மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு, காலமுமில்லை; தேசமுமில்லை; திசையுமில்லை; க்ரஹணங்களுமில்லை. ஆகையால் இவற்றை முன்னிட்டுச் செய்யவேண்டிய எந்த த்யானமும், கர்மாவும் இல்லை.

“மோக்ஷமடைய விரும்பும் துறவி, கங்கை நதியின் கரையில் எந்நாளும் வாழவேண்டும்” என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. ஆகையால் அத்துறவிக்கும் கர்மாவண்டு எனில்,

यस्मिन् देवाश्च वेदाश्च पवित्रं कृत्स्नमेकतां ।

ब्रजेत्तन्मानसं तीर्थं यस्मिन् स्नात्वाऽमृतो भवेत् ॥

பொருள் :— அகண்டவடிவமான எந்த அறிவாகிய தூய நீரில், தேவர்கள் யாவரும், எல்லா வேதங்களும், மக்களைத் தூய்மைப் படுத்தும் ஹரி ஹர நாமங்களை உச்சரித்தலும், ஆகிய இவையாவும் ஒன்றாகின்றனவோ, அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபதீர்த்தத்தில் நீராடி மோக்ஷமடைபவன் அழியாமையைப் பெறுகிறான். அதுவே அவித்யையைப் போக்கும் மானஸதீர்த்தமாகும்.

விளக்கம் :— மாதவன், விச்வேச்வரன், ராமேச்வரன் முதலிய தேவர்களைப் பூஜிப்பதாலும், நான்கு மறைகளையும் முறைப்படிப்பயில்வதாலும், மிகத்தூய்மை வாய்ந்த கடவுளின் பெயர்களை நாவால் கூறுவதனாலும், சித்தம் பரிசுத்தமாகிறது. இரண்டற்ற ஆத்ம அறிவோ, எல்லாவகையான பிறவித்துன்பங்களுக்கும் காரணமான அவித்யையை வேருடன் களைகிறது. ஆகையால் மேலே கூறப்பட்ட பூஜைகளால் உண்டாகும் எல்லாப் பயன்களும், ஆத்ம அறிவாகிய தீர்த்தத்தில் அடங்கி இருக்கின்றன. ஆகையால் துறவிக்கு, க்ஷேத்ரம், தீர்த்தம் முதலியவற்றை எதிர்நோக்கிச் செய்யவேண்டிய செயல் ஒன்றுமில்லை.

மேலே கூறிய மெய்யுணர்வைப் பெற, “த்வம்” என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந்தறிவதுதான் உபாயம்; ஆகையால், இப்போது அச்சொல்லின் பொருளான ஜீவாத்மாவைப் பரு உடலினும் வேறுபட்டவன் என்று பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

न चास्ति शब्दादिरनन्यवेदनः ।

परस्परेणापि न चैव दृश्यते ॥

परेण दृश्यास्तु यथा रसादयः ।

तथैव दृश्यत्वत एव दैहिकाः ॥

பொருள் :— ஒலி, ஊறு, சுவை முதலியவைகள் ஜடப் பொருள்கள். அவை தன்னொளியுள்ளவை அல்ல. அவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றை விளக்காது. அவை தமக்கு வேருள அறிவொளியான ஆத்மாவால் விளங்குகின்றன, உடலுக்கு வெளியில்

இருக்கும் சுவை ஒலி முதலியவைகள் காணப்படுகின்றன. காணப்படுவதாலேயே அவை அவற்றிற்கு வேருன அறிவொளியான ஆத்மாவால் விளங்குகின்றன. அதுபோலவே பருவுடலிலுள்ள ஒளி ஒலி சுவை முதலியவைகளும் காணப்படுகின்றன. காணப்படுவதால் அவைகளுக்கு வேருன ஆத்மாவால் அவை விளங்குகின்றன. ஆகையால் ஆத்மா பருவுடலினும் வேருனவன்.

42

ஆத்மா ஸூக்ஷ்ம உடலினின்றும் வேறுபட்டவன் என்பது கூறப்படுகின்றது.

अहं ममेत्येषणयत्नविक्रिया ।

सुखादयः तद्वदिह प्रदश्यतः ॥

दश्यत्वयोगाच्च परस्परेण ते ।

न दश्यतां यान्ति ततः परो भवान् ॥

பொருள் :— அஹங்கார, மமகார விஷயங்களாகிய, வீருப்பம், முயற்சி, செயல், இன்பம் முதலியவைகள், முன்கூறிய ஒலி முதலிய வற்றைப் போலவே, தன்னொளி பெற்றவை அல்ல. ஏனெனில், அவைகள் காணப்படுபொருள்கள். அவைகள் ஜடமானவை; பார்க்கப்படுபவை; ஆகையால் அவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றை விளக்காது. ஆகையால், அஹங்காரம் முதலியவற்றின் கூட்டமாகிய லிங்கசரீரத்திலிருந்து ஆத்மாவாகிய நீ வேறுபட்டவன். ஏனெனில் நீ அவற்றைக் காண்பவனாயிருக்கிறாய்.

43

பருவுடல், லிங்க உடல் இவற்றினும் ஆத்மா வேறுபட்டவன்; எனினும் ஆத்மாவுக்கு அந்த இருவகை உடல்களுடன் தொடர்பு காணப்படுகிறது. ஆத்மா எவ்வாறு நித்ய முக்தனாக இருக்கமுடியும்? எனில்,

अहंक्रियाद्या हि समस्तविक्रिया ।

सकर्तृका कर्मफलेन संहता ॥

चित्तिस्वरूपेण समन्ततोर्कवत् ।

प्रकाश्यमानाऽसिततात्मनो ह्यतः ॥

பொருள் :— செய்யும் தன்மை, செயலின்பயன் ஆகியவற்றுடன் கூடிய, அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய சித்த வ்ருத்திகள்யாவும், பகலவன் போன்று தன்னொளியுள்ள அறிவாகிய ஆத்மாவினால் நன்கு விளங்குகின்றன. ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு அவற்றால் கட்டப்படாத நிலை உண்டு.

விளக்கம் :— செயல்புரியும் தன்மை, பயனை நுகர்தல், இன்பம், துன்பம் முதலியவை காணப்படுவதால், இவை பொறிகளின் தர்மங்கள். காண்பவனாகிய ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல. ஆகையால் ஆத்மா நித்யமுத்தன்.

44

ஆத்மா ஒவ்வோருடலிலும் அளவுக்குட்பட்டு இருக்கிறான்; அவன் வேறு வேறாக இருக்கிறான். ஆகையால் அவன் எவ்வாறு பூர்ணமான தும் ஒன்றானதுமான ப்ரஹ்மமாக இருக்கமுடியும்? என்றால்,

दृशि स्वरूपेण हि सर्वदेहिनां ।

पियद्यथा व्याप्य मनांस्यवस्थितः ॥

अतो न तस्मादपरोऽस्ति वेदिता ।

परोऽपि तस्मादत एक ईश्वरः ॥

பொருள் :— ஆகாசம், குடம்முதலிய உபாதிகளைச் சூழ்ந்து, வரம்பின்றி ஒரேவடிவாய் நிலைபெற்றுள்ளது. அதுபோல பரமாத்மா, எல்லோருடைய மனங்களையும் தன்னறிவுவடிவால் சூழ்ந்து, வரம்பின்றி ஒரேவடிவாய் எந்நாளும் நிலைபெற்றுள்ளது. ஆகையால் இந்த அளவு வரம்பற்ற ஆத்மாவைக் காட்டிலும், வேறுபட்ட அறிவாளியாகிய ஜீவன் ஒருவனும் இல்லை. வேறுபட்ட ஈசனுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்றே அன்றிப்பலவன்று.

விளக்கம் :— முன்பே இதுபோன்ற வினாவுக்கு விடைவந்துள்ளது. எனினும் உண்மையறிவு உறுதிபெறுவதன் பொருட்டு மறுபடியும் கூறப்பட்டது. ஆத்மா ஒன்றே. அது உடலாகிய உபாதியால் பலவாகத் தோன்றுகிறது. உபாதியாலேயே ஆத்மா அளவுக்குட்பட்டதுபோலவும், வேறு வேறாக இருப்பதுபோலவும் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அது பூர்ணமான ப்ரஹ்மமே.

45

அப்படியானால். சிலர் ஏன் நாஸ்திக மொழிகளைப் பேசுகின்றனர்? என்றால்,

शरीरबुद्ध्योर्यदि चान्यदृश्यता ।

निरात्मवादाः सुनिराकृता मया ॥

परश्च शुद्धो ह्यविशुद्धिकर्मतः ।

सुनिर्मलः सर्वगतोऽसितोद्वयः ॥

பொருள் :— பருவுடலும் ஸூக்ஷ்ம உடலும், அவற்றினும் வேறுபட்ட அழியாத அறிவாகிய ஆத்மாவால் விளங்குகின்றன.

எனவே சூன்யவாதமும், கூணிகவிஞ்ஞானவாதம் முதலியனவும் என்னால் மறுத்துக் கூறப்பட்டன. இந்த ஆத்மா மாசுகளை உண்டாக்கும் அதர்மம், தர்மம் முதலிய கர்மங்களுக்கு வேறுபட்டது. ஏனெனில் அவற்றிற்கு இது ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. ஆகையால், இது தூய்மையானது; கர்மப்பயன்களை நுகர்தலாகிய மாசுகளுடன் தொடர்பற்றது; எங்கும் நிறைந்து இருப்பது; பிணிப்பற்றது; இரண்டற்றது.

விளக்கம் :— இத்தகைய ஆத்மாவை அறியாமையாலேயே நாஸ்திகவாதம் எழுகிறது. மக்களுடைய உள்ளத்திலுள்ள மாசுகளே ஆத்மாவின் உண்மையை அறியமுடியாமைக்குக் காரணம்.

46

உடல், புத்தி முதலியவற்றை ஸாக்ஷியே விளக்குகிறது என்ற கருத்தை எதிர்மறை முறையில் நிலைநிறுத்துகிறார்.

घटादिरूपं यदि ते न गृह्यते ।

मनः प्रवृत्तं बहुधा स्ववृत्तिभिः ॥

अशुद्धचिद्रूपविकारदोषता ।

मतेर्यथा वारयितुं न पार्यते ॥

பொருள் :— உன் மதத்தில், தன் வருத்திகளால் பலவகைகளாகி, குடம் முதலிய பொருள்களின் வடிவாக மாறும் மனமானது, ஆத்மாவால் விளக்கப்படவில்லை என்றால், அப்பொழுது புத்திக்கு, மாசும், ஜடத்தன்மையும், விகாரமும், மற்றும் பல தோஷங்களும் இருப்பதுபோல ஆத்மாவுக்கும் அக்குறைபாடுகள் இருக்கும். இவற்றையாராலும் தடுத்தல் இயலாது.

விளக்கம் :— புத்திவ்ருத்தி வேறு. ஆத்மாவேறு. ஆத்மா, வருத்திக்கு ஸாக்ஷியாக இருக்கிறது. ஆத்மா வேறுகஇல்லாமல் புத்தி வடிவாகவே இருந்தால், புத்திக்குள்ள குறைபாடுகள் ஆத்மாவிற்கும் ஏற்படும். அவ்வாறு ஏற்பட்டால் ஆத்மா அழிவுள்ளதாகும். அதனால் மோக்ஷமில்லாமை என்பது ஏற்படும். பலவகையாகமாரும் புத்தி வருத்தியை வேறான ஆத்மா விளக்குவதால் அந்த ஆத்மாவிற்கு புத்தியின் குறைபாடுகள் வரமாட்டா. ஆத்மா விளக்குவதாக இருப்பதால், அது விகாரமற்றதாகும். ஆகையால் அழிவற்றதுமாகும்.

47

“ புத்தியைப்போல் ஆத்மா அவயவங்களுடன் கூடியதன்று; வரம்புக்குட்பட்டதுமன்று; மாறக்கூடியதுமன்று. ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு மாசுகள் இல்லை” என்ற கருத்தை எடுத்துக்காட்டால் விளக்குகிறார்.

यथा विशुद्धं गगनं निरन्तरं ।
 न सज्जते नापिच लिप्यते तथा ॥
 समस्तभूतेषु सदैव तेष्वयं ।
 समः सदात्मा ह्यजरोऽमरोऽभयः ॥

பொருள் :— ஆகாசம், யாதொரு மாறுதலையும் அடைவதில்லை; ஆகையால் அது எப்போதும் தூயது; இடைவெளியற்றது; அளவுகடந்தது; அவயவமற்றது; அது யாதொன்றுடனும் சேருவதில்லை; எப்பொருளின் இயல்புகளையும் அது அடைவதில்லை. அது போல ஆத்மாவும் எல்லா பூதங்களிலும் எக்காலத்திலும் ஸமமாய் உள்ளது; மாறுதலில்லாதது; தூயது; இடைவெளியற்றது; அளவுகடந்தது; அவயவமற்றது; எப்பொருளுடனும் சேராதது; மூப்பற்றது; மரணமற்றது; பயமற்றது.

48

“காணப்படும் பொருள்யாவும் கல்பிதமானவைகள் ; அவை மெய்யறிவால் விலக்கப்படுகின்றன.” என்பதை வேதவாயிலாக விளக்குகிறார்.

अमूर्तमूर्तानिच कर्म वासना ।
 दृशिस्वरूपस्य बहिः प्रकल्पिताः ॥
 अविद्यया ह्यात्मनि मूढदृष्टिभिः ।
 अपोह्य नेतीत्यवशेषितो दृशिः ॥

பொருள் :— அமூர்த்தமெனப்படும் வானமும், வளியும், மூர்த்தமெனப்படும் தீ, நீர், நிலம் ஆகியவையும், கர்மவாஸனைகளடங்கிய லிங்கசரீரமும், ஆத்மாவினிடம் மூடர்களால் அறியாமையின் காரணமாகக் கல்பிக்கப்பட்டவைகள் ஆகையால், அவித்யையால் ஆத்மாவில் ஏற்றிக் கூறப்பட்ட எல்லா உலகப் பொருள்களையும், அறிவு வடிவமாகிய ஆத்மாவுக்கு வெளியே “இஃதன்று, இஃதன்று” என்று அப்புறப்படுத்தி விட்டபின்; அடிப்படையான ஸத்ய ஜ்ஞான ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகிய ஆத்மா மிஞ்சும்” என்று ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத் தெரிவிக்கிறது.

49

प्रबोधरूपं मनसोऽर्थं योगजम् ।
 स्मृतौच सुप्तस्य च दृश्यतेऽर्थवत् ॥
 तथैव देहप्रतिमानतः पृथक् ।
 दृशेः शरीरं च मनश्च दृश्यतः ॥

பொருள் :— விழிப்பில், வெளிப்பொருளின் தொடர்பால் மனத்தில் உண்டான, விஷயாகாரவடிவம், நினைக்கும்போதும், கனவு காணும் போதும், விஷயம் போல் காணப்படுகிறது. நினைவு, கனவுகளில் போலவே விழிப்பு நிலையிலும், உடலும், மனமும், அவற்றின் வாஸனைகளும் காணப்படுகின்றன. அவை, காணும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேருனவை.

விளக்கம் :— உலகப்பொருள்கள் உண்மையிலில்லை என்பதை யுக்தியினால் இங்கு பகவத் பாதர் நிலைநிறுத்துகிறார். நினைவிலும், கனவிலும், பொருளில்லாவிட்டாலும் பொருள் வடிவம் காணப்படுகிறது. அதாவது பொருள்வடிவான சித்த வ்ருத்திகளே அங்குக் காணப்படுகின்றன, அவை பொருள்கள்போல் தோன்றுகின்றன. உண்மையில் அங்கே பொருள்களில்லை. தோன்றும் அந்த சித்த வ்ருத்திகள், காணுகின்ற ஸாக்ஷியைக் காட்டிலும் வேருனவை. அது போலவே விழிப்பிலும் சித்தவ்ருத்திகளே பொருள் வடிவாகக் காணப்படுகின்றன. காணப்படுவதால் அவை காண்பவனினின்றும் வேருனவை. இவைகள் ஆத்மாவினிடம் ஒரு நிலையில் காணப்பட்டு மற்றொரு நிலையில் விலகுகின்றன. ஆத்மாவோ மூன்று நிலைகளிலும் விலகாமலுள்ளது. எனவே விழிப்பில் காணப்படும் பொருள்களும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளிபோல மயக்கத்தின் தோற்றங்களே யாகும். இங்கு இவ்வாறு அனுமானம் செய்துகொள்ளலாம். “ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள உலகப்பொருள்கள், ஆத்மாவன்று ; பார்க்கப்படுவதால்” “காணப்படுபவையாவும், விலக்கற் சூரியவை. காணப்படுவதால், கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோல” இந்த அனுமானங்கள், உலகப்பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை என்பதைக் காட்டும்,

50

स्वभाव शुद्धे गगने घनादिके ।
मलेऽपयाते सति चाविशेषता ॥
यथाच तद्वत् श्रुति वारितद्वये ।
सदाऽविशेषो गमनीयमे दृशौ ॥

பொருள் :— இயல்பாகவே தூய்மையுள்ள வானில், மேகம் முதலிய மலங்கள் இருக்கும்போதும், அவைகள் விலகிய பிறகும், யாதொரு மாறுபாடும் இல்லை. அதுபோலவே, வானுக்குச் சமமான சைதன்யத்தில், உலகப்பொருள்களாகிய த்வைதம் தோன்றும் போதும், அந்த த்வைதம் வேதங்களால் விலகியபோதும், யாதொரு சிறப்பும் ஏற்படுவதில்லை. சைதன்யாத்மா எப்போதும் விகாரமற்று இருக்கும் தன்மையுள்ளது.

விளக்கம் :— இங்கு “ ஆத்மாவினிடம் உலகம் தோன்றும் போதும், உலகத்தோற்றம் நீங்கியபோதும் ஏதாவது விசேஷநிலை இருக்கவேண்டும். ஆடையில் அழுக்கேறிய போதும் அழுக்கு நீங்கிய போதும் வேறுபட்ட நிலை காணப்படுகிறது.” என்ற ஐயத்தைப் போக்க இந்த ச்லோகம் கூறப்பட்டது. அவயவமற்றதும், ஸூக்ஷ்மமானதும், அஸங்கமுள்ளதுமாகிய ஆத்மா என்றும் பிறவற்றின் தொடர்பால் மாசுருது என அறிக.

इति चतुर्दश-स्वप्न-स्मृति प्रकरणं

கனவு, நினைவு இவற்றைப்பற்றி விளக்கும்பகுதியாகிய பதினான்காம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

नान्यदन्यप्रकरणम् ॥ १५ ॥

ஒன்று மற்றொன்றாகாமையை விளக்கும் பகுதி-15.

1

“ ஆத்மா இயல்பாகவே தூயதன்று. அது தூயதாக இருந்தால் ஸாதன அனுஷ்டானங்கள் வீணாகும். ஆத்மா ஸம்ஸார தர்ம முள்ளவன். அவன் ஞானம், த்யானம் முதலிய ஸாதனங்களை மேற்கொண்டு, அழியாததும் தூயதுமாகிய ப்ரஹ்ம வடிவாக ஆவான் ” என்று சிலர் கூறுகின்றனர். “ அவ்வாறு கூறுவது பொருத்தமற்றது ” என்பதை இப்பகுதியில் பகவத் பாதர் விளக்குகின்றார்.

नान्यत् अन्यत् भवेत् यस्मात् नान्यत् किञ्चित् विचिन्तयेत् ।

अन्यस्यान्यत्वभावेहि नाशस्तस्य ध्रुवो भवेत् ॥

பொருள் :— ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாகாது. ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக ஆகாது. ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் தன்னைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறன்று என்று எண்ணவேண்டும். ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாக மாறுமேயானால் அதற்கு அழிவு இன்றியமையாது ஏற்படும்.

விளக்கம் :— ஜீவன் தனியாக இருந்து பிறகு ப்ரஹ்மமாவதில்லை. அவனுக்குத் தனியிருப்பே இல்லை. ஜீவன் எப்போதும் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறான் என்பது கருத்து. ஜீவன் தனியே இருந்து ஸாதனங்களை மேற்கொள்வதனால் ப்ரஹ்மமாக மாறுவானேயானால், ஒரு வினா எழும். அது ஜீவன் தன் வடிவம் அப்படியே இருக்க ப்ரஹ்மமாக மாறுகிறானா? அல்லது ஜீவன் தன்வடிவம் அழிந்து ப்ரஹ்மமாக மாறுகிறானா? என்பதாகும். ஜீவன், தன் வடிவம்

அப்படியே இருக்க, ப்ரஹ்மமாக மாற இயலாது. ஏனெனில்; மாசுகளுள்ள ஜீவவடிவமும், மாசொன்றுமில்லாத ப்ரஹ்மவடிவமும் இருளும் ஒளியும் போல எதிரானவை. ஜீவன் தன்வடிவம் அழிந்து ப்ரஹ்மமானால், ஜீவன் அழிந்துவிட்டமையால் யாருக்கு ப்ரஹ்மவடிவம் ஏற்படும்? ஒன்றுமில்லாத சூன்யத்திற்கு ப்ரஹ்மவடிவம் ஏற்படாது. ஆகையால் “ப்ரஹ்மமாக இருந்துகொண்டு ப்ரஹ்மமாகிருள்” என்ற வேதத்தின் கருத்தே உண்மையானது. ஜீவன் உண்மையில் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்துகொண்டு அறியாமையால் தன்னை ஸம்ஸாரியாய் நினைக்கிருள். மெய்யறிவால் அறியாமை விலகியவுடன், தனது தூயதாகிய ப்ரஹ்ம வடிவத்தை அறிகிருள். அறியாமை நிலையிலும், அறிவு நிலையிலும் ஜீவனின் உண்மை வடிவம் ப்ரஹ்மவடிவமே. அறியாமை நிலையில் அது தெரிவதில்லை. அறிவு நிலையில் அது தெரிகிறது. இதுதான் வேறுபாடு.

ஆகையால் ஜீவன் தனியே இருந்து, பிறகு தூயவனாகி ப்ரஹ்மமாக மாறுகிருள் என்பது தவறு. தாம்ரம் என்ற பொருள் ரஸாயனமுறையில் மாறுதலைப்பெற்றுப் பொன்னாகிறதே! எனில், அது தவறு. அது பொன்னாக மாறவில்லை. ரஸாயன முறையினால் தாம்ர வடிவம் மறைக்கப்பட்டது. பொன் போன்ற வடிவம் தோன்றிற்று. சில நாட்கள் சென்றபின், பொன்னிறம் மறையும், பழைய தாம்ர நிறம் தோன்றும். ஆகையால் தாம்ரம் பொன்னாக மாறாது. ஒரு பொருள் மற்றொன்றாக மாறாது.

2

மேலே தன்னை, மற்றொன்றாக எண்ணுதல் தகாது என்று கூறப்பட்டது. தன்னையே தான், த்யானம் செய்வதும் பொருந்தாது. நிதித்யாஸனம் செய்யவேண்டும் என்ற விதி, வேறு பொருள் இருந்தால் தானே பொருந்தும்? என்றால்,

स्मरतो दृश्यते दृष्टं पटे चित्रमिवापितं ।

यत्र येन च तौ ज्ञेयौ सत्त्व-क्षेत्रज्ञ-संज्ञकौ ॥

பொருள் :—ஒருவன், தன்னால் முன்பு காணப்பட்ட பொருளை, நினைக்கும்போது, அப்பொருள், துணியில் வரையப்பட்ட ஓவியம் போல, மனத்தில் வாஸனைமயமாக இருந்துகொண்டு காணப்படுகிறது. அந்த மனத்திற்கு ஸத்வம் என்று பெயர். எவன் பொருளைப் பார்க்கிறானோ அவனுக்குக் கேஷத்ரஜ்ஞன் என்று பெயர்.

விளக்கம் :— கேஷத்ரஜ்ஞனே, தூய்மையான ஆத்மா. இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மனம் முதலிய அநாத்மப் பொருள்களிலிருந்து விலக்கித் தனியே அறிவதற்காக வேதம் நிதித்யாஸனத்தை விதிக்கிறது. ஆத்மாவை நிதித்யாஸனம் செய்யவேண்டும் என்ற விதிக்கு

இடைவிடாமல் த்வம் பதத்தின் பொருளைப் பிரித்தறியவேண்டும் என்பதுவே பொருளாகும். பிரிக்கப்பட்ட த்வம் பதப்பொருளே ப்ரஹ்மமாகும். இந்த விவேகத்தால் “ அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ” என்ற அபரோக்ஷ அனுபவம் ஏற்படும். எனவே தனக்கு வேறான மற்றொன்றை த்யானம் செய்வதோ, அல்லது தன்னையேதான் த்யானம் செய்வதோ, நிதித்யாஸனவிதியின் கருத்தன்று.

3

அந்தக்கரணம் கண்கூடாக அறியப்படவில்லை. நினைக்கும் போது எப்படி அதனிடம் நீலம் முதலிய பொருள்கள் காணப்படும்? என்றால்,

फलान्तं चानुभूतं यत् युतं कर्त्रादिकारकैः ।
स्मर्यमाणं हि कर्मस्य पूर्वं कर्मैव तच्चितः ॥

பொருள் :—கர்த்தா முதலிய துணைகளுடன் கூடியதும், இன்ப துன்பங்களைப்பயனாகக் கொண்டதும் ஆகிய எந்த த்வைதப்பொருள் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டதோ, அதுவே நினைக்கும்போது, காணப்படும் பொருளாகிய அந்தக் கரணத்தினிடம் உள்ளதாக அறியப்படுகிறது. பார்ப்பவனிடம் உள்ளதாக அறியப்படவில்லை. ஆகையால் முன்பு அனுபவிக்கும்போதும், அந்தக்கரணம், ஆத்மாவுக்கு செயப்படுபொருளாகவே இருந்தது. அதாவது காணத்தகுபொருளாகவே இருந்தது.

விளக்கம் :— ஒருவன், தான் முன்பு கண்ட பொருளை நினைப்பது ஸ்ம்ருதி எனப்படும். அந்த நினைப்பில், விளங்கும் பொருள், அந்தக்கரணத்தில் இருப்பதாகவே விளங்குகிறது. அப்போது வெளியில் பொருளில்லை. “ நான் இதை நினைக்கிறேன் ” என்ற நினைப்பில் பொருளும், பொருளுக்கு இருப்பிடமான மனமும் விளங்குகின்றன. ஆகையால் பொருளுக்கிருப்பிடமானமனம் ஸாக்ஷியின் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாகிறது. இவ்வாறு, நினைப்பில் ஏற்படுவதால், முன்பு பொருளை நேராகக் கண்டபோதிலும், அந்தக்கரணவ்ருத்திகள் ஸாக்ஷியால் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று அறிகிறோம். ஆகையால் அந்தக்கரணமும், அதன் வ்ருத்திகளும் ஸாக்ஷிக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் விளங்குகின்றன. அந்தக்கரணம் ப்ரத்யக்ஷமாவதில்லை என்பது தவறு.

4

“ ஆத்மாவே, பார்ப்பவன், அவனே பார்க்கப்படுபவன் ” என்று பாட்டர் முதலிய சிலர் எண்ணுகின்றனர். ஆகையால் ஆத்மா ஸ்மரிக்கும்போது, அவன் தன்னிடமுள்ள வாஸனாருபத்தைப் பார்க்கிறான் ; அந்தக்கரணத்தை ப்ரத்யக்ஷமாய் அறிவதில்லை. என்றால்,

द्रष्टुश्चान्यत् भवेत् दृश्यं दृश्यत्वात् घटवत् सदा ।
दृश्यात् द्रष्टाऽसजातीयः न धीवत् साक्षितान्यथा ॥

பொருள் :— “ எப்போதும் பார்க்கப்படும் பொருள் பார்ப்பவனுக்கு வேறுபட்டதாகும். காணப்படுவதனால்; குடம்போல ” என்ற அனுமானம் உள்ளது. இது தவறில்லாத அனுமானம்; ஆகையால், ஆத்மா தன்னிடமுள்ள வாஸனைகளை அறிதல்முடியாது. பார்ப்பவனே பார்க்கப்படும் பொருளாக மாருன். ஏனெனில், அறிவாளியாகிய பார்ப்பவன், ஜடமாகிய பார்க்கப்படுபொருளுக்கு எதிரான குணங்களுடன் கூடியவன். பார்க்கப்படும் பொருளுக்கு வேறுபட்டதாய் ஆத்மா இல்லாமல் போனால், அதுவும் புத்தியைப்போல் விகாரமடையும். அதற்கு ஸாக்ஷித்தன்மையும் இராது.

5

ஆத்மா ஸாக்ஷியன்று. அதற்கு ஜாதி முதலியவை உண்டு. அது கர்மா செய்வதற்கு அதிகாரி. இவ்வாறு எல்லாருக்கும் கண்டாக உள்ளது எனில்,

स्वात्मबुद्धिमपेक्षयासौ विधीनां स्यात् प्रयोजकः ।
जात्यादिः श्ववत् तेन तद्वत् न अनात्मताऽन्यथा ॥

பொருள் :— ஜாதியும், வயதும், நால்வகை நிலைகளும், மயக்கத்தாலேற்படும் அபிமானத்தைத் துணையாகக் கொண்டு மனிதனைக் கர்மாவில் ஏவுகின்றன. ஓர் இறந்த உடல், இது என் தந்தை அல்லது தாய் என்ற அபிமானம் கொண்டவனையே இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்ய ஏவுகிறது. அதுபோல, நான் ப்ராஹ்மணன்; இல்லற முடையவன்; இவ்வளவு வயதுடையவன் என்று அபிமானம் கொண்டவனையே ஜாதி முதலியவை கர்மாவில் ஏவுகின்றன. ஆதலால் சவம்போல ஜாதிகளும் ஆத்மதர்மங்கள் ஆகா. அவை ஆத்மாவின் இயல்புகளாயிருந்தால், குடம்போல் காணப்படுகின்றமையால், அந்த ஆத்மா அநாத்மாவாகிவிடும். ஆகையால் ஆத்மாவே ஸாக்ஷீ.

6

செய்தல் என்பது ஆத்மாவிடம் மயக்கத்தாலுண்டானதன்று; ஆத்மாவே உண்மையில் செய்பவன்; பலநூல்களையறிந்த பெரியோரும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு நற்காரியங்களைச் செய்கின்றனர். எனின்,

न प्रियाप्रिय इत्युक्तेः नादेहत्वं क्रियाफलं ।
देहयोगः क्रियाहेतुः तस्मात् विद्वान् क्रियाः त्यजेत् ॥

பொருள் :— “ உடலில் அபிமானமற்றவனை ப்ரியமும், அப்ரியமும் சேரா ” என்று வேதம் கூறுகிறது. மோக்ஷமென்பது உடலபிமான மற்ற நிலை. கர்மாவின் பயனே இன்பமும் துன்பமுமாகும். அவை உடலபிமானமில்லாதவனிடம் இல்லை. கர்மாவினால் உண்டாவதோ உடல் தொடர்பும் இன்பதுன்பங்களுமே. மோக்ஷமன்று. ஆகையால் அறிஞன், ‘மெய்யறிவாலேயே விடுதலை உண்டு’ என்றறிந்து, அஹங்காரத்துடன் கூடிய எல்லாச் செயல்களையும் துறந்து, கேட்டல் முதலிய வழிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

7

எல்லாச்செயல்களையும் அறிஞனாயிருப்பவன் எப்படிவிட முடியும்? எனில்,

कर्मस्वात्मा स्वतन्त्रश्चेत् निवृत्तं च तथेष्यतां ।

अदेहत्वे फलेऽकार्ये ज्ञाते कुर्यात् कथं क्रियाः ॥

பொருள் :— விருப்பு வெறுப்புள்ளவன் செயல்களுக்கு ஸ்வதந்திர கர்த்தாவாக ஆவனையானால், அவ்விதமே விருப்பும் வெறுப்பும் மற்றவன் அச்செயல்களை விடுவதில் ஸ்வதந்திர கர்த்தா ஆவன். அவன் உடலின் தொடர்பற்ற மோக்ஷநிலை, செயல்களால் ஏற்படாதென்று நன்கறிந்துவிடின், பிறகு கர்மங்களை எங்ஙனம் செய்வான்? பயனின்மையால் விட்டுவிடுவான்.

8

கர்மங்களை விடுவதால் மட்டுமே விடுதலை உண்டாகிவிடுமா? எனில்,

जात्यादीन् सम्परित्यज्य निमित्तं कर्मणां बुधः ।

कर्महेतुविरुद्धं यत् स्वरूपं शास्त्रतः स्मरेत् ॥

பொருள் :— அறிவுள்ளவன் ஜாதி முதலியவற்றில் அபிமானத்தை விடல்வேண்டும். அந்த அபிமானமே கர்மவுக்குக் காரணம். ஆகையால் அதை நீக்கிவிட்டு, கர்மங்களுக்குக்காரணமான அபிமானத்தைப்போக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, வேதங்களின் மூலமாக அறிந்து, இடைவிடாமல் அதை நினைவுகொள்ளல்வேண்டும்.

9

ஈசாவாஸ்யம் என்ற உபநிஷத்திலுள்ள வாக்யத்தை எடுத்துக் காட்டி, நினைவில் கொள்ளவேண்டிய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை பகவத்பாதர் விளக்குகிறார்.

आत्मैकः सर्वभूतेषु तानि तस्मिंश्च खे यथा ।

पर्यगात् व्योमवत् सर्वं शुक्रं दीप्तिमदिष्यते ॥

பொருள் :— எல்லா பூதங்களிலும் இருக்கும் ஆத்மா ஒன்றே. பல ஆத்மாக்களில்லை. ஒரே ஆத்மாவில் எல்லா பூதங்களும் கல்பிதமானவை. எங்கும் சூழ்ந்துள்ள வானில் காணப்படும் பொருள்கள், வானைக்காட்டிலும் வேறல்ல. அவை வானில் கல்பிதமானவை. அது போல, ஆத்மாவிற்கு வேறாக வானம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் இல்லை. ஆகாசம்போல ஆத்மா, எல்லாப் பொருள்களிலும், தனது இருப்பு, அறிவு ஆகிய வடிவத்தால் வ்யாபித்திருக்கிறது. அது தன்னொளியுள்ளது.

விளக்கம் :— இங்கு ச்லோகத்தின் முன்பாதியில் ‘यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति । सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥’ என்ற மந்த்ரத்தின் கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது. பின்பாதியில் ‘सपर्यगात् शुक्रमकायमवणं अस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम् ॥’ என்ற மந்த்ரத்தின் கருத்து கூறப்பட்டுள்ளது,

10

மேலே கூறிய மந்த்ரத்திலுள்ள ‘अवणं अस्नाविरं’ என்ற சொற்களின் கருத்துப்பொருள் கூறப்படுகிறது.

व्रणस्नाय्वोरभावेन स्थूलं देहं निवारयेत् ।

शुद्धापापतयालेपं लिङ्गं चाकायमित्युत ॥

பொருள் :— ஆத்மாவுக்கு வ்ரணமும், நரம்புகளும் இல்லாமை யால், அவற்றையுடைய பருவுடலை ஆத்மாவாக எண்ணல் தகாது. “ஆத்மா ஆசை முதலிய மாசுகளில்லாதது; புண்யமும் பாபமும் அற்றது. ஆகையால் இன்ப துன்பத்தொடர்புகள் அதற்கில்லை. அது லிங்க உடலுமன்று.” என்று வேதம் கூறுவதால், நாம், ஆத்மா ஒன்றென்றும், அது அளவுவரம்பற்றதென்றும், அது உடலின் இயல்புகளுடன் தொடர்பற்றது என்றும் எப்போதும் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

11

वासुदेवो यथाश्वत्थे स्वदेहे चाब्रवीत्समम् ।

तद्वत् वेत्ति य आत्मानं समं स ब्रह्मवित्तमः ॥

பொருள் :— பகவான், அரசமரம் என்ற தாழ்ந்த உபாதியிலும், அளவற்ற திறமைகொண்ட ‘‘கிருஷ்ணனின் உடல்’’ என்ற உபாதியிலும் ஸமமாகத் தாம் இருப்பதாகக் கீதையில் கூறினார். அவர் கூறியபடி எவன் ஆத்மாவை எல்லா உபாதிகளிலும் ஸமமாய் உபாதித் தொடர்பின்றி இருப்பதாக அறிகிருனோ, அவனே மேலான ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியாவான்.

12

வாஸுதேவனுக்கு, அஹங்காரமில்லை. ஆகையால் ஸமமாயிருப்பது பொருந்தும். விடுதலை பெற விரும்பும் ஸாமான்ய மனிதனுக்கு அது எங்ஙனம் ஏற்படும்? எனில்,

यथा ह्यन्यशरीरेषु समाहन्ता न चेष्यते ।

अस्मिन्नापि तथा देहे धीसाक्षित्वाविशेषतः ॥

பொருள் :— வெளியே காணப்படும் வேறு உடல்களில் அஹங்காரமும், மமகாரமும் ஒருவனுக்கு உண்டாவதில்லை. அது போலவே தனது உடலிலும், அஹங்காரமும், மமகாரமும் வைப்பது பொருந்தாது. ஏனெனில், பிற உடலும், தன்னுடலும், காணப்படுபவைகளாய் உள்ளன. அவ்வுடல் வடிவாகமாறிய புத்திக்கு ஆத்மா பொதுவான ஸாக்ஷி.

விளக்கம் :— ஆத்மாவின் உண்மை நிலையை ஆராய்ந்தால், வேறொரு வெளியுடல் எவ்வாறுள்ளதோ அதுபோலவே தன்னுடலுமுள்ளது. இரண்டும் புத்தியின் பரிணாமங்கள். அந்த புத்தியின் பரிணாமங்களுக்கு ஸாக்ஷி ஆத்மாவாகும். “அது எங்கும் ஸமமாயுள்ளது” என்ற அறிவு க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டானது போல யாவர்க்குமுண்டாகக்கூடும்.

13

விடுதலை பெற விரும்புகிறவனிடம் விருப்பம், வெறுப்பும் பயமுமுள்ளன; ஆகையால் அவனுக்கு “அபிமானம் இல்லை” என்பது எங்ஙனம்? எனில்,

रूपसंस्कारतुल्याधी रागद्वेषौ भयं च यत् ।

गृह्यते धीश्रयं तस्मात् ज्ञाता शुद्धोऽभयः सदा ॥

பொருள் :— நாம் முன்புகண்ட வடிவங்களின் ஸம்ஸ்காரங்கள், மனத்தை இடமாகக் கொண்டு இருக்கின்றன. அந்த மனத்தையே, விருப்பம் வெறுப்பும், பயமும் இடமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை மனத்தைச் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. அவற்றைக் காணும் ஆத்மா எப்போதும் தூய்மையானது; பயம் முதலியன இல்லாதது.

விளக்கம் :— காரணத்திற்கு எது இடமோ, அதுதான் கார்யத்திற்கும் இடமாகும். முன்புகண்ட வடிவங்களின் ஸம்ஸ்காரம், விருப்பு, வெறுப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகும். ஸம்ஸ்காரம் என்பது, முன்பு ஏற்பட்ட நிலைபோன்ற மற்றொரு நிலையை உண்டாக்கும் தர்மம். அது மனத்தில் தங்கியிருக்கிறது. அதனால் உண்

டாகும் வீருப்பு, வெறுப்புக்களும் மனத்திலேயே தங்கியிருக்க வேண்டும். அவை ஆத்மாவில் தங்குதல் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா எல்லா ஸம்ஸாரதர்மங்களும் இல்லாதது.

இத்தகையதாக ஆத்மாவை அறிகின்றவனிடம் அபிமானம் இராது.

14

“ஒருவன் எந்த எந்த தேவர்களின் வடிவங்களை எண்ணுகிறானோ, அந்தஅந்த வடிவமாகவே இறந்தபிறகு அவன் ஆகிறான்” என்று வேதமும் ஸ்ம்ருதியும் கூறுகின்றன. ஆகையால் ஒருவன் ப்ரஹ்மமாக ஆவதற்கு, ப்ரஹ்மத்தை எப்போதும் த்யானம் செய்ய வேண்டாமா ? என்றால்,

यन्मनाः तन्मयोऽन्यत्वे नात्मत्वाप्तौ क्रियात्मनि ।

आत्मत्वे चानपेक्षत्वात् सापेक्षं हि न तत् स्वयं ॥

பொருள் :— “எதை த்யானம் செய்கிறானோ, அதன் மயமாகிறான்” என்ற ந்யாயம், தனக்கு வேறான தேவர்களின் தன்மையை அடையும் விஷயத்தில் தான் பொருத்தமானது. ஆத்மஸ்வரூபமாகிய தன்னை அடையும் விஷயத்தில் அது பொருந்தாது. தன்னையடைவதற்குச் செயல் யாதொன்றும் வேண்டுவது இல்லை. தான் தன் வடிவமாக இருப்பதற்கு மற்றொன்றின் துணைவேண்டாம். த்யானம் முதலிய மற்றொன்றின் துணையால் ஏற்படும் ஒருநிலை, தன்வடிவமாக இருப்பதில்லை. அது அநாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

விளக்கம் :— த்யானம் முதலிய செயல்களால், உண்டாக்கத்தக்க பொருள் ஆத்மாவாக இருத்தல் முடியாது. ஆகையால் அது அழிவுள்ளதாகும். அது அழிவற்ற மோக்ஷஸ்வரூபமாய் இராது. மோஹத்தாலேயே ஆத்மா அறியப் படவில்லை. ஆகையால் அந்த மோஹத்தை அகற்ற மெய்யறிவுதான் வேண்டும். த்யானம் முதலிய செயல்களின் துணை வேண்டுவதில்லை.

15

खमिवैकरसा इमिः अविभक्ताऽजराऽमला ।

चक्षुराभ्युपधानात्सा विपरीता विभाव्यते ॥

பொருள் :— அறிவாகிய ஆத்மா ஆகாசம் போன்று ஒரே இயல்பையுடையது; பிரிவற்றது; மூப்பற்றது; மாசற்றது; கண் முதலிய உபாதிகளால் அந்தத் தூய ஆத்மா வேறுவிதமாகக் கருதப்படுகிறது.

16

दृश्यत्वादहमित्येषः नात्मघर्षो घटादिवत् ।

तथान्ये प्रत्यया ज्ञेयाः दोषाश्चात्माऽमलो ह्यतः ॥

பொருள் :— நான் என்று விளங்கும் அஹங்காரமும் ஆத்மாவின் தர்மமன்று. ஏனெனில் குடம்போல அது காணப்படுகிறது. இவ்வாறே, விருப்பம், வெறுப்பு முதலிய எண்ணங்களும், பலவகையான மாசுகளும் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் அவை அநாத்மதர்மங்களேயாகும். எனவே ஆத்மா மாசற்றது.

17

அஹங்காரம் முதலியவை ஆத்மாவின் தர்மங்களில்லை, எனினும், ஆத்மா விகாரமுள்ளதாகவும், அளவுவரம்புக்குட்பட்டதாகவும் அறியப்படுகிறது; எனில்.

सर्वप्रत्ययसाक्षित्वात् अविकारी च सर्वगः ।

विक्रियेत यदि द्रष्टा बुद्ध्यादीवाल्पवित् भवेत् ॥

பொருள் :— ஆத்மா எல்லா எண்ணங்களுக்கும் ஸாக்ஷியானது; ஆகையால் விகாரமற்றது; அது எங்கும் சூழ்ந்திருப்பது. எல்லாவற்றையும் அறியும் ஸாக்ஷியும் மாறுதலை அடையுமேயானால், புத்தி முதலியவற்றைப் போல, அற்பமான பொருள்களை அறிவதாகும்.

விளக்கம் :— ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் கூடிய புத்தி, ஒரு பொருளை அறியும்போது, அஃது அப்பொருள் வடிவமாகிறது. சைதன்யத்தால் அப்பொருள் விளங்குகிறது. பிறகு மற்றொரு பொருளையறியும் போது, அப்புத்தி மாறுபட்ட தன் முன்னையநிலை கெட, மற்றொரு பொருள் வடிவமாக மாறுகிறது. அந்த மற்றொரு பொருள் சைதன்யத்தால் விளங்குகிறது. இவ்விதம் புத்தி மாறுவதாலும், அறிவதாலும், அந்த புத்தி வருத்தியே சைதன்யத்தின் துணையின்றி, முன், பின் அறியும் பொருளை நினைவு கூர்தல் முடியாது. ஸாக்ஷி, நிலையாக இருப்பதாலேயே முன்பார்த்த பொருளை அது நினைக்கும் தன்மையைப் பெறுகிறது. ஸாக்ஷியும் புத்தியைப் போல மாறுமேயானால், எல்லா புத்தி விருத்தி அறிவுகளையும் சேர்த்து நினைத்துப் பார்க்கும் வேறுபொருள் ஒன்று வேண்டும். அதுவோ இல்லை. ஆகையால் நடந்த நிகழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்த்து வ்யவஹாரம் செய்தல் என்பதே ஏற்படாது. ஆகையால் ஸாக்ஷி விகாரமற்று நிலையாக இருப்பவன் என்று ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

18

ஸாக்ஷியும் அற்பமான பொருளையே அறிவதாக இருக்கலாம். ஏனெனில், அறிவு என்பது கருவிகளால்தான் ஏற்படுகிறது. அது பிறந்து அழியும் தன்மை கொண்டது; என்றால்,

न दृष्टिः लुप्यते द्रष्टुः चक्षुरादेः यथैव तत् ।

न हि द्रष्टुरिति ह्युक्तं तस्मात् द्रष्टा सदैकहक् ॥

பொருள் :—கண் முதலியவற்றால் ஏற்படும் அறிவு அழிகின்றது; அதுபோலவே ஸாக்ஷியின் அறிவும் அழியும் என்பதில்லை. ஏனெனில் ஸாக்ஷி, மாறுதலற்ற அறிவுவடிவம். வேதமும் ஸாக்ஷியின் அறிவுக்கு அழிவு இல்லை என்று கூறுகிறது. ஆகையால், ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா எக்காலத்திலும் ஒரே அறிவு வடிவம்.

விளக்கம் :—கண் முதலியவற்றால் ஏற்படும் அறிவு அழிவது போல் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அது கண்களால் தோன்றுவதில்லை, அழிவதுமில்லை. அறிவு என்பது பொருளின் பிரகாசவிளக்கமேயாகும். புத்தி வருத்தியின் தொடர்பால் அறிவு அழிவது போலும் உண்டாவது போலும் தெரிகிறது. புத்தி வருத்தி எப்பொருளாக மாறுகிறதோ அப்பொருளின் விளக்கம் அதிலுள்ள சைதன்யத்தால் ஏற்படுகிறது. புத்திவருத்தி மாறுகிறது; அழிகிறது, அதனால் பொருள் விளக்கத்திற்குக் காரணமான சைதன்யமாகிய அறிவும், மாறுவது போலவும், அழிவது போலவும் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அறிவு மாறாதது; அழிவில்லாதது.

19

ஆத்மா தூய இயல்பு வாய்ந்தது; அது உபாதிகளின் தொடர்பால், மாசுள்ளதுபோல் இருக்கிறது. ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமென்றறிய “நான் யார்” என்று ஆராய்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை பகவத் பாதர் கூறுகிறார்.

संघातो वास्मि भूतानां करणानां तथैव च ।

व्यस्तं वाऽन्यतमो वास्मि को वाऽस्मीति विचारयेत् ॥

பொருள் :—நான் ஐந்து பூதங்களின் கூட்டுப்பொருளா? அல்லது பொறிகளின் கூட்டுப் பொருளா? அல்லது அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் நானா? அல்லது எல்லாமும் சேர்ந்தது நானா? அல்லது அவற்றிற்கு வேறுகிய அந்தக்கரணமா? ப்ராணனா? அல்லது அவைகளுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியா? நான் உண்மையில் யார்? என்று ஆராயவேண்டும்.

20

व्यस्तं नाहं समस्तं वा भूतमिन्द्रियमेव वा ।

ज्ञेयत्वात् करणत्वाच्च ज्ञाताऽन्योऽस्मात् घटादिवत् ॥

பொருள் :—நான் பூதங்களில்லை; பொறிகளுமில்லை; அவற்றின் கூட்டமாகவும் இல்லை. அவற்றில் ஒன்றாகவுமில்லை. ஏனென

னில் அவைகள் குடம்போல அறியப்படுகின்றன. அவைகள் கோடரி போல் கருவிகளாயுள்ளன. ஆகையால் அவற்றில் எதுவும் நானில்லை. அவற்றை அறியும் அறிவாகிய நான் அவற்றைக் காட்டிலும் வேருனவன்.

விளக்கம் :—பூதங்களும், பொறிகளும் உறக்கத்திலில்லை. ஆத்மா இருக்கிறது. நனவு கனவுகளில் பல பொருள்கள் மாறி மாறி வருகின்றன. அவற்றையறியும் ஆத்மாவோ மாருமலுள்ளது. எனவே மாறிவரும் அவற்றைக் காட்டிலும் நான் வேருனவன் என்று ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

21

அறியப்படும் பொருளிலிருந்து ஸாக்ஷியைப் பிரித்தும், மூலகைநிலைகளை ஆராய்ந்தும், 'ஆத்மா தூயது' என்பதைப் பின்வரும் ச்லோகங்களால் விளக்குகிறார்.

आत्मनेरिन्धना बुद्धिः अविद्याकामकर्मभिः ।
दीपिता प्रज्वलत्येषा द्वारैः श्रोत्रादिभिः सदा ॥

பொருள் :—ஆத்மாவாகிய நெருப்பிற்கு புத்தி என்பது விறகு ஆகும், நெருப்பு வாயுவினால் கொழுந்து விட்டு எரிவதுபோல, அவித்யா, காமம், கர்மா, இவற்றால் தூண்டப்பெற்ற, ஆத்மாக்கனியுடன் கூடிய புத்தி என்கிற விறகு கண் காது முதலிய வழிகளின் மூலம் எப்போதும் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

விளக்கம் :—ஆத்ம சைதன்யம் புத்தியில் ஏறினால்தான், அறிவு, விசேஷவடிவமாய் விளங்கி, யாவராலும் வழங்கப்படும் தன்மையைப் பெறுகிறது. சைதன்யத்துடன் கூடிய புத்தி, விசேஷவடிவத்தையடைய, அவித்யை, காமம், முதலியவை காரணங்களாய் உள்ளன. இக்காரணங்களால் தூண்டப்பெற்ற புத்தி, கண்காது முதலிய பொறிகளின் மூலமாக விசேஷ அறிவாக வெளிப்படுகிறது.

22

விழிப்பு நிலை இப்போது விளக்கப்படுகிறது.

दक्षिणाक्षिप्रधानेषु यदा बुद्धिर्विचेष्टते ।
विषयैर्हविषा दीप्ता ह्यात्माग्निः स्थूलभुक् तदा ॥

பொருள் :—வலது கண்ணை முதன்மையாகக் கொண்ட பொறிகளின் மூலமாக, புத்தி, எப்போது வெளியே வந்து பொருள்களை

அறிகிறதோ, அப்போது அதனுடன் கலந்த ஆத்மாவாகிய நெருப்பு, விஷயங்களாகிய நெய் முதலியவற்றால் ஒளிவிட்டுக் கொண்டு, ஸ்தூல போகங்களை நுகர்கிறது. அத்தகைய நிலை விழிப்பு நிலையெனப் படுகிறது.

விளக்கம்:— புத்தியோடுகூடியசைதன்யமாகிய ஜீவன், வெளிப் பொருளைக் கண்டு அனுபவிக்கும் நிலை, விழிப்பு நிலை என்பது கருத்து. இங்கு, ஆத்மசைதன்யம் நெருப்பாகவும், புத்தி விறகாகவும், பொறிகள் வாயில்களாகவும், வெளிப்பொருள்கள் நெருப்பை எரியச்செய்யும் நெய் முதலிய ஹவிஸ்ஸாகவும் உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

23

ह्यन्ते तु इवीषीति रूपादिग्रहणे स्मरन् ।

अरागद्वेष आत्माशौ जाग्रहोपैर्नलिप्यते ॥

பொருள் :— ஒருவன் விழித்திருக்கும் நிலையில் ரூபம் முதலிய வற்றை அறியும்போது, விருப்பம் வெறுப்பும் இல்லாமல் “இந்த வெளிப் பொருள்களாகிய ஹவிஸ்ஸுகள் எனது ஆத்மா என்ற நெருப்பில் ஹோமம் செய்யப்படுகின்றன” என்று த்யானம் செய்வானாயின் அவன் விழிப்பு நிலையில் வெளிப் பொருள்களை அறிவதால் ஏற்படும் குற்றங்களால் பீடிக்கப்படமாட்டான்.

24

இப்போது கனவு நிலை விளக்கப்படுகிறது.

मानसे तु गृहे व्यक्तः सोऽविद्याकर्मवासनां ।

परयंस्तैजस आत्मोक्तः स्वयंज्योतिः प्रकाशिता ॥

பொருள் :— மனத்தின் பரிணாமமாகிய கனவு என்ற வீட்டில் விளங்கும் ஆத்மா, அவித்யை, கர்மம், வாஸனை இவற்றின் கார்யமாகிய கனவுலகிலுள்ள பொருள்களை நுகரும்போது, தைஜஸன் என்று கூறப்படுகிறான். அந்த நிலையில் ஆத்மாவின் தன்னொளியுடன் கூடிய இயல்பு நன்கு விளங்குகிறது.

விளக்கம் :— கனவில் நுகரப்படும் இன்ப துன்பங்கள் மனோ மாத்திரமே ஆகும். ஆகையால் மனம் அந்த நிலையில் பார்க்கப்படும் தன்மையை அடைகிறது. கனவில் ஆத்மாவைத் தவிர, பொருளை விளக்கும் ஒளி வேறில்லை. ஆகையால் ஆத்ம ஒளியாலேயே கனவுலகம் விளங்குகிறது. எனவே அந்த நிலையில் ஆத்மா தன்னொளி கொண்டது என்பது நன்கு விளங்கும்.

25

இப்போது உறக்க நிலை கூறப்படுகிறது.

विषया वासना वापि चोद्यन्ते नैव कर्मभिः ।

यदा बुद्धौ तदा ज्ञेयः प्राज्ञ आत्मा ह्यनन्यदृक् ॥

பொருள் :—எப்போது மனத்தில், நனவுப்பொருள்களோ, கனவுப் பொருள்களோ, ஊழ் வினைகளால் வெளிப்படுதல் இல்லையோ, அது உறக்கநிலை. அந்த நிலையில் இருக்கும் ஆத்மா ப்ராஜ்ஞன் என்று கூறப்படுகிறான். அந்த நிலையில் ஆத்மா தனக்கு வேறான பொருள் யாதொன்றையும் அறிவதில்லை. அது அப்போது அளவற்ற அறிவு வடிவாய் விளங்குகிறது. ஆகையால் ப்ராஜ்ஞன் என்று அதற்குப் பெயர் கூறப்படுகிறது.

26

இவ்வாறு நனவு, கனவு, உறக்கம் என்று மூன்று நிலைகளுள் ளான. இம் மூன்று நிலைகளையும் அபிமானிக்கும் ஜீவனுக்கு முறையே விச்வன், தைஜஸன், ப்ராஜ்ஞன் என்றுபெயர். இந்த மூன்று நிலை கள், இவற்றை அபிமானிக்கும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்கள் ஆகிய இவர்களைக் காட்டிலும் வேறானவன், இவற்றிற்கு ஸாஹியாக இருப் பவன். “அந்த ஸாஹீ துரீயன் எனப்படுவான்; அவன் அழியாத அறிவு வடிவினன்.” என்பதை இப்போது விளக்குகிறார்.

मनोबुद्धीन्द्रियाणां या अवस्थाः कर्मचोदिताः ।

चैतन्येनैव भास्यन्ते रविणोव घटादयः ॥

பொருள் :—ஊழ்வினையால் தூண்டப்பட்டவைகளும், மனம், புத்தி, பொறி, ஆகியவற்றின் நிலைகளுமாகிய, கனவு, உறக்கம், நனவு ஆகிய இம்மூன்றும், சூரியனால் குடம் முதலிய பொருள்கள் விளக்கப் படுவனபோல, அழியாத ஸாஹிசைதன்யத்தால் விளக்கப் படுகின்றன.

27

ஆத்மா விகாரமற்ற ஸாஹியாவான் எனில், அவன் எப்படி புத்தி முதலியவற்றிற்குக் கர்த்தா எனப்படுகின்றான்? என்றால்,

तत्रैवं सति बुद्धीर्ज्ञः आत्मभासावभासयन् ।

कर्ता तासां यदथास्ताः मूढैरेवाभिधीयते ॥

பொருள் :—இவ்வாறு மூன்று நிலைகளினும் வேறான ஸாஹி யாகிய ஆத்மா, அந்த மூன்று நிலைகளிலும் ஏற்படும் புத்தியின் வருத் திகளைத் தனது அழியாத அறிவொளியால் விளக்குகிறான். அந்த

இன்ப துன்ப வடிவான புத்தி வருத்திகள், ஆத்மாவின் பொருட்டு விளங்குகின்றன. அவற்றை ஆத்ம விளக்குவதால் மூடர்கள் அந்த ஆத்மாவை புத்திக்குக் கர்த்தா என்கின்றனர்.

விளக்கம் :—ஆத்மசைதன்யம் புத்திவருத்தியை வைத்துக் கொண்டுதான் வெளிப்பொருளை விளக்குகிறது. ஆத்மசைதன்ய ஒளியை விட்டு விட்டு புத்தி வருத்தி இருப்பதில்லை. புத்தி வருத்தி களுடன் கலந்து விளங்கும் சைதன்யத்தைப்பிரித்து வேருக மூடர்கள் தெரிந்து கொள்வதில்லை; ஆகையால் அவர்கள் புத்திக்கு ஆத்மா கர்த்தா என்று கூறுகிறார்கள். உண்மையில் பொருள்வடிவமாக மாறிய புத்தி வருத்திகள் ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில் விளங்குகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சியில் ஆத்ம ஒளிக்கு ஸந்நிதிமாத்ரமாய் இருப்பதுதான் வேலை. இதை யறியாதவர்கள், ஆத்மாவைக் கர்த்தா என்கிறார்கள். “பார்க்கிறது; விளக்குகிறது; கேட்கிறது.” என்ற வினைச்சொற்கள் யாவும் ஆத்மாவிடம் உபசாரமாகவே கூறப்படுகின்றன என்றறிதல் வேண்டும்.

28

“அறிவு வடிவாகிய ஆத்மா அந்தக்கரணமாகிய உபாதித் தொடர்பால் அறிபவன் என்று சொல்லப் படுவதுபோல, அதே ஆத்மா, மாயை என்ற உபாதியின் தொடர்பால் ஸர்வஜ்ஞன் என்றும், ஸர்வகர்த்தா என்றும் கூறப்படுகிறான்” என்பதை பகவத் பாதர் விளக்குகிறார்.

सर्वज्ञोऽप्यत एव स्यात् स्वेन भासावभासयन् ।

सर्वं सर्वक्रियाहेतोः सर्वकृत्वं तथात्मनः ॥

பொருள் :—ஆத்மா தன்னிடம் மாயையால் ஏற்றிக்கூறப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் தன்னொளியால் விளங்கச் செய்கிறது. ஆகையால் அது ஸர்வஜ்ஞன் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது போலவே தன் ஸந்நிதியில் நடைபெறும் எல்லா பூதங்களின் செயல்களையும் தான் விளக்குவதால் ஸர்வகர்த்தா வென்றும் சொல்லப் படுகிறது.

விளக்கம் :—ஆத்மா விகாரமற்றது. அதன் ஒளியின் முன்னிலையில் எல்லாம் விளங்குகின்றன; எல்லாச் செயல்களும் நடைபெறுகின்றன. ஆத்ம ஒளியின் ஸந்நிதி இன்றி எப்பொருளும் விளங்காது. எச்செயலும் நடைபெறுது. தான் ஸாக்ஷிமாத்ரமாயிருந்து கொண்டு காரணமாவதால் ஆத்மாவை எல்லாம் அறிந்தவன் என்றும், எல்லாவற்றையும் இயற்றுபவனென்றும் மயக்கமுடையவர்கள் கூறுகிறார்கள். காந்த ஊசியின் முன், இரும்பு, தானே அசை

வதுபோல ஆத்மாவின் முன் எல்லாச் செயல்களும் நடைபெறுகின்றன. காந்த ஊசி இரும்பை இழுக்கிறது என்று கூறுவதுபோல ஆத்மா எல்லாவற்றையும் செய்கிறது என்று கூறப்படுகிறது.

29

இப்போது ஆத்மாவின் உண்மையான குணமற்ற இயல்பை விளக்குகிறார்.

सोपाधिश्चैवमात्मोक्तः निरुपाख्योऽनुपाधिकः ।

निष्कलो निर्गुणः शुद्धः तं मनो वाक्च नाप्नुतः ॥

பொருள் :—உபாதியுடன் கூடிய ஆத்மா கர்த்தா என்றும் ஜ்ஞாதா என்றும் சொல்லப்படுகிறது. உபாதியற்ற ஆத்மா இத்தகையது என்று கூற முடியாததாய் உள்ளது. ஏனெனில் அது அவயவங்களில்லாதது; குணங்களற்றது; தூய்மை வாய்ந்தது. அந்த ஆத்ம வடிவை மனமும் வாக்கும் எட்டியடைவதில்லை.

30

ஆத்மா மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

चेतनोऽचेतनो वापि कर्ताऽकर्ता गतोऽगतः ।

बद्धो मुक्तस्तथा चैकोऽनेकः शुद्धोऽन्यथेति वा ॥

பொருள் :—ஆத்மா மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டுமேயானால் சேதனன் என்றும் அசேதனன் என்றும், செய்பவன் என்றும், செயலற்றவன் என்றும், எங்கும் நிறைந்தவன் என்றும், எங்கும் நிறையாதவன் என்றும், ஜீவன் ஸம்ஸாரீ என்றும், ஈச்வரன் அஸம்ஸாரீ என்றும், ஒருவன் என்றும், பலர் என்றும், தூயவன் என்றும், மாசுடையவன் என்றும் ஆத்மாவைப் பலர், பலவிதமாகக்கூறுவது பொருந்தாது.

விளக்கம் :—குடம்போல் ஆத்மாவும் அறியப்படுமேயானால், அதைப் பற்றிய ஒரே கருத்துதான் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் பொறிகளாலறியப்படும் பொருளில் கருத்துவேற்றுமை இராது. ஆத்மாவோ பொறிகளால் அறியப் படவில்லை. ஆகையாலேயே பலர் பலவிதமாக அதைப்பற்றிக் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு கூறுவதாலேயே ஆத்மா மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாமலிருக்கிறது என்பதை அறியலாம். வேதத்தை நம்பாதவர்கள் ஆத்மாவை அசேதனம் என்கின்றனர். வேதத்தை நம்புகிறவர் அதைச் சேதனன் என்கின்றனர். சிலர் ஆத்மாவே கர்த்தா என்கின்றனர். வேறு சிலர் கர்த்தா இல்லை என்கின்றனர். சிலர் அது எங்கும்

நிறைந்தது என்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் அதை அணுவடிவம் என்கின்றனர். இவ்வாறே பலர் பந்தமில்லாதவனென்றும், பந்த முடையவனென்றும், ஒருவனென்றும், அநேகன் என்றும், மாசுள்ளவனென்றும், மாசற்றவன் என்றும் பலவிதமாகக் கூறுகின்றனர். இப்படிப் பலவாறு கூறுவதற்குக் காரணம், அது மனத்திற்கும், வாக்கிற்கும் எட்டாமலிருப்பதுதான்.

31

अप्राप्यैव निवर्तन्ते वचोधीभिः सहैव तु ।

निर्गुणत्वात् क्रियाभावात् विशेषाणामभावतः ॥

பொருள் :—ஆத்மாவிடம் குணங்களில்லை; எச்செயல்களும் இல்லை; யாதொரு சிறப்பியல்புமில்லை. ஆகையால் வாக்கு முதலிய பொறிகள் சித்த வ்ருத்திகளுடன் கூட, ஆத்ம வடிவையடையாமல்திரும்பி விடுகின்றன.

விளக்கம் :—ரூபம் முதலிய குணங்களில்லாமையால், ஆத்மாகண் முதலிய வெளிப் பொறிகளுக்கு எட்டாதது. வெளிப் பொறிகளால் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் பொருள்களையே மனம் ஆலோசிக்கும்; ஆகையால் ஆத்மா மனத்துக்கும் எட்டாதது. அளவற்றதாயும், செயலற்றதாயுமுள்ள ஆகாசத்தினிடம், அளவுள்ளனவும், செயலுள்ளனவுமாகிய குடம் முதலியவை யாதொரு மாறுதலையும் உண்டுபண்ண மாட்டா. அதுபோல அளவற்றதும், செயலற்றதுமான ஆத்மாவிடம் பொறிகள் யாதொரு மாறுதலையும் உண்டுபண்ண மாட்டா. செல்வம் முதலிய வெளிப் பொருள்களுடன் தொடர்பும், ஜாதி முதலியவற்றுடன் தொடர்பும் ஆத்மாவுக்கில்லை. அத்தகைய தொடர்பு இருக்குமேயானால் வாக்கு முதலியவற்றிற்கு ஆத்மா, விஷயமாகும். அதுவோ இல்லை, எனவே ஆத்மா வாக்கு முதலியவற்றுக்கு எட்டாத பொருள்.

32

ஆத்மா லக்ஷணமுறையால் அறியத்தக்கது என்கிறார்.

व्यापकं सर्वतो व्योम मूर्तैः सर्वैः वियोजितं ।

तथा तद्वदिहात्मानं विन्धात् शुद्धं परं पदं ॥

பொருள் :—ஆகாசம், வெளிப்பொருள் எல்லாவற்றோடும் தொடர்பற்றது; அளவுக்குட்படாதது. அதுபோல ஆத்மாவும் நனவுகனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளின் தொடர்பற்றது. அவற்றிற்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளது; அளவற்று எங்குமுள்ளது, இத்தகைய

மாசற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தை வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களின் துணை கொண்டு பரப்ரஹ்ம வடிவமாக அறியவேண்டும்.

33

இவ்விதமறிந்த பிறகு மறுபடியும் மூன்று நிலைகளிலும் அபிமானம் கொள்வது தகாது என்கிறார்,

दृष्टं हित्वा स्मृतिं तस्मिन् सर्वग्रथ तमस्त्यजेत् ।
सर्वदृक् ज्योतिषा युक्तः दिनकृत् शर्वरं यथा ॥

பொருள் :—மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன், நனவில் காணப்படுவனவற்றை விட்டு, அவற்றின் நினைவு வடிவாகிய கனவையும் விட்டு, எல்லாப் பொருள்களையும் மறைக்கும் இருளாகிய உறக்கத்தையும் விடவேண்டும். இவ்வாறு மூன்று நிலைகளையும் விட்டு, அம் மூன்று நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷியாகிய தன் ஆத்மாவை, ஒளி வடிவாயுள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றுபடுத்தி, பகலவன் இரவைச்சேர்ந்த இருளை நீக்கி விளங்குவதுபோலத் தானும், மூன்று நிலைகளுக்கும் காரணமாய் உள்ள அறியாமையைப் போக்கி ஆநந்தமயமான ப்ரஹ்மமாக விளங்கவேண்டும்.

விளக்கம் :—விழிப்பில் காணப்படுவனவற்றை விடுதலாவது, நான் பார்ப்பவன், கேட்பவன், என்ற அபிமானத்தை விடுதலாகும். ஸ்வப்னத்தை விடுதலாவது, ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம், வாஸனையுடன் கூடிய மனத்தின் விகாரங்கள் என அறிந்து, தனது தொடர்பற்ற அஸங்கஸ்வரூபத்தை அடிக்கடி நினைவு கூர்வதாகும். உறக்கத்தை விடுதலாவது, அந்த நிலையிலுள்ள மூடத் தன்மையும் மனத்தின் தர்மமே என்றறிந்து, தன்னைக்குன்றாத ஒளிவடிவமாக அறிதலாகும்.

34

रूपस्मृत्यन्धकारार्थाः प्रत्यया यस्य गीचराः ।
स एवात्मा समो द्रष्टा सर्वभूतेषु सर्वगः ॥

பொருள் :—நனவுப் பொருள்களும், கனவுப் பொருள்களும், உறக்கத்திலுள்ள இருள் வடிவான அஜ்ஞான வருத்தியும் எந்த ஸாக்ஷி ஸ்வரூபத்தால் அறியப்படுகின்றனவோ, அந்த ஸாக்ஷியே எல்லா உயிர்களிலும் இருந்து கொண்டு பார்ப்பவன்; வேற்றுமையின்றி ஸமமாயிருப்பவன்; எங்கும் பரந்திருப்பவன்.

35

ஆத்மா இவ்வாறிருந்தால், அதனிடம் ஏன் விசித்ரமான ஸம்ஸாரத் தோற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன? என்றால்,

आत्मबुद्धिमनश्चक्षुर्विषयालोकसंगमात् ।

विचित्रो जायते बुद्धेः प्रत्ययोऽज्ञानलक्षणः ॥

பொருள் :— ஆத்மா, புத்தி, மனம், கண், பொருள், வெளிச்சம் இவைகளின் சேர்க்கையால் அறியாமையைக் காரணமாகக் கொண்ட பலவகையான புத்தி வருத்திகள், ஸம்ஸாரநிலையில் உண்டாகின்றன.

விளக்கம் :— ஆத்மா தூய அறிவு வடிவமே எனினும், பல நிற மலர்களுடன் உள்ள தொடர்பால் பளிங்கினிடம் பலநிறங்கள் காணப்படுவதுபோல, புத்தி முதலிய உபாதிகளின் தொடர்பால் பலவகையான வருத்தி ஜ்ஞானங்கள் ஆத்மாவிடம் உள்ளனபோல் தோன்றுகின்றன.

36

विविच्यास्मात् स्वमात्मानं विन्द्यात् शुद्धं परं पदं ।

द्रष्टारं सर्वभूतस्थं समं सर्वभयातिगं ॥

பொருள் :— இந்த புத்தி முதலிய உபாதிக் கூட்டத்தினிடமிருந்து, தன் தூய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்து, அதை எல்லா உயிர்களிலும் விளங்கும் ஸாக்ஷியாகவும், வேற்றுமையற்றதாகவும், எல்லாவகையான பயங்களும்ற்ற பரப்ரஹ்மமாகவும் அறியவேண்டும்.

37

समस्तं सर्वगं शान्तं विमलं व्योमवत् स्थितं ।

निष्कलं निष्क्रियं सर्वं नित्यं द्वन्द्वैर्विवर्जितं ॥

பொருள் :— மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் தனது ஆத்மாவை சாந்தமாயுள்ளதாகவும், மாசற்றதாகவும், ஆகாசம் போலுள்ளதாகவும், அவயவங்களற்றதாகவும், செயல்களற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், தட்பவெப்பம் முதலியவைகளற்றதாகவும், எல்லா உயிர்களாகவும், எங்கும் இருப்பதாகவும், பரப்ரஹ்மமாகவும் அறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம் :— தத், த்வம், என்ற சொற்பொருள்களில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளான விசேஷணங்களை நீக்கிவிட்டு, விசேஷணமற்ற அவ்விரு பொருளும் ஒன்றே என உணர்ந்து, நானே ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன் என உறுதி கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து,

38

सर्वप्रत्यय-साक्षी ज्ञः कथं ज्ञेयो मयेत्युत ।

विमृश्यैवं विजानीयात् ज्ञानकर्म न वेति वा ॥

பொருள் :— எல்லாவகையான சித்த வ்ருத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷி யான அந்த அறிவு வடிவன், எத்தன்மையன்? நான் அவனையறிய முடியுமா? அல்லது அறிய முடியாதா? அறியமுடியுமானால் என் அறி விற்கு அவன் விஷயமாவானா? அல்லது ஆகமாட்டானா? எப்படி என்னால் அறியத்தக்கவனாவான்? என்று நன்கு ஆராய்ந்து ஆத்ம உண்மையை யறிதல் வேண்டும்.

39

இவ்வாறு ஆராய்ந்தால், ஆத்மா அறிவிற்கு விஷயமாகாது என்ற உண்மை புலப்படும் என்கிறார்.

अदृष्टं द्रष्टृविज्ञातं दभ्रमित्यादिशासनात् ।

नैव ज्ञेयं मयान्यैर्वा परं ब्रह्म कथंचन ॥

பொருள் :—“அது பார்க்கப்படாதது, ஆனால் பார்ப்பது;” “அறியப்படாதது, ஆனால் அறிவது” “ப்ரஹ்மத்தை நான் நன்கறி வேன் என்று எண்ணுவாயானால், அது அல்பமே” என்று வேதங் கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்மசைதன்யம் எவ்விதத்திலும் எனக்கோ வேறு எவர்களுக்கோ அறிவிற்கு விஷயமாகாது. எவரும் அதை வெளிப்பொருளையறிவதுபோல அறிதல் முடியாது.

40

ப்ரஹ்மம், அறிவுக்கு விஷயமாகாது என்றால் எப்படி “தன்னில் தன்னைப் பார்க்க வேண்டும்” என்று கூறும் வேதம் பொருந்தும்? என்றால்,

स्वरूपाव्यवधानाभ्यां ज्ञानालोकस्वभावतः ।

अन्यज्ञानानपेक्षत्वात् ज्ञातं चैव सदा मया ॥

பொருள் :— ஆத்மா அறிவாகிய ஒளியாய் இருக்கும் தன்மை கொண்டது. ஆகையால் அது தனது ஸ்வரூபமாகவும், தன்னைக் காட்டிலும் விலகுதலில்லாத பொருளாகவுமிருக்கிறது. ஆகையால் அதை அறிய வேறு ஜ்ஞானத்தின் துணை வேண்டுவதில்லை. எப் போதும் எனக்கு ஆத்மா விஷயமாகாமல், என்னால் அறியப்பட்ட பொருளேயாகும்.

விளக்கம் :— எது ஜடமாகவும், ஜ்ஞான தேசத்தைக்காட்டிலும் விலகியதாயும் உள்ளதோ அது அறிவுக்கு விஷயமாகும். குடம் ஜடமானது. அது அறிவைக்காட்டிலும் வெளியே விலகியதாயுள்ளது. ஆகையால் அது அறிவுக்குவிஷயமாகிறது. ஆத்மாவோ ஜடமன்று. அறிவே, தானாதலால் தன்னின் அது விலகியதன்று. ஆதலால் அதை அறிய, வேறு அறிவின் துணை வேண்டுவதில்லை, எப்போதும் ஆத்ம

தத்வம் அறிவுக்கு விஷயமாகாமலேயே விளங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. இந்த ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம் என்று வேதம் கூறுகிறது. இந்த ப்ரஹ்மம் எப்போதும் தானாகவே விளங்கும் பொருளாகும். “தன்னில் தன்னைப்பார்க்க வேண்டும்” என்ற வேதமொழி “தான் தானாகவே, வேறு அறிவுக்கு விஷயமாகாமல் இருப்பதை உணர வேண்டும்” என்பதையே காட்டுகிறது.

41

नान्येन ज्योतिषा कार्यं खेरात्मप्रकाशने ।

स्वबोधान्नान्यबोधेऽत्र बोधस्यात्मप्रकाशने ॥

பொருள் :—பகலவன் தான் விளங்குவதற்காக வேறொரு ரொளியின் துணையை நாடுவதில்லை. அதுபோலவே அறிவுவடிவமான ஆத்மா, தான் விளங்குவதற்குத்தன் வடிவான அறிவினும் வேறான அறிவின் துணையை எதிர்பார்ப்பதில்லை.

42

न तस्यैवान्यतोऽपेक्षा स्वरूपं यस्य यद्भवेत् ।

प्रकाशान्तरदृश्यो न प्रकाशो ह्यस्ति कश्चन ॥

பொருள் :—எப்பொருள் எதனுடைய ஸ்வரூபமோ, அது அப்பொருளை மற்றொன்றிடமிருந்து எதிர்பார்க்காது. மேலும், எந்த ஒளியும் தன்னினும் வேறான ஒளியால் விளங்காது.

விளக்கம் :—பகலவனுக்கு ஒளி என்பது ஸ்வரூபம். அவன் அவ்வொளியை மற்றொன்றிடமிருந்து அடைவதில்லை. அதுபோலவே அறிவுவடிவான ஆத்மா அறிவை மற்றொன்றிடமிருந்து அடைவதில்லை. ஆத்ம அறிவொளி, வேறான அறிவுக்கு விஷயமாகாது.

43

எப்படிப் பகலவன் குடம் முதலியவற்றை விளக்கித்தன்னையும் விளக்குகிறானோ, அப்படி ஆத்மா வேறு அறிவுக்கு விஷயமாகாவிட்டாலும், தன் ப்ரகாசத்திற்கு விஷயமாகலாமே! என்றால்,

व्यक्तिःस्यात् अप्रकाशस्य प्रकाशात्मसमागमात् ।

प्रकाशस्त्वंकार्यः स्यात् इति मिथ्या वचोव्यतः ॥

பொருள் :—பகலவனாகிய ஒளிப்பொருளின் சேர்க்கையால் ஒளியற்ற பொருளின் விளக்கம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அந்த ஒளியற்ற பொருளின் விளக்கம், ஒளிப் பொருளாகிய சூர்யனின் கார்யம் என்று தவறான மொழி மக்களால் கூறப்படுகிறது.

விளக்கம் :—ஒளியற்ற ஜடப்பொருளை இருள்சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்த இருள் ஒளிவடிவான பொருளின் சேர்க்கையால் விலகுகிறது.

உண்மையில் ஒளி என்றகுணம், ஒளியற்றவடிவுடன் கூடிய பொருளுக்கு ஏற்படுவதில்லை ஏனெனில், ஒளிதரும் விளக்கை நாம் மறைத்துவிட்டால், அதனால் முன்பு விளக்கப்பட்டகுடம் இப்போது விளங்குவதில்லை. ஆகையால் ஒளிவடிவப் பொருளின் சேர்க்கையே ஒளியற்றபொருளின் விளக்கம் என்று கூறப்படுகிறது. உண்மையில் ஸூர்யன் முதலிய ஒளிவடிவப் பொருள்களுக்கு ஒளியற்ற பொருளை விளக்குதல் என்ற செயலோ, தன்னைத்தான் விளக்குதல் என்ற செயலோ இல்லை. அதுபோலவே ஆத்மாவிற்கும் வேறு பொருளை அறிவது என்ற தொழிலோ, தன்னைத்தானே அறிவது என்ற தொழிலோ இல்லை.

44

குடம் முதலியவற்றின் விளக்கம், ஏன் பகலவனின் கார்யமாகாது? என்றால்,

यतोऽभूत्वा भवेद्यच्च तस्य तत्कार्यमिष्यते ।

स्वरूपत्वात् अभूत्वा न प्रकाशो जायते रवेः ॥

பொருள் :—ஒருபொருள் முன்பு தன்னிடமில்லாமலிருந்து, பிறகு மற்றொன்றின் தொடர்பால் தன்னிடமுண்டாகுமேயானால், அது அதன் கார்யமாகும். பகலவனிடம் முன்பு ஒளியில்லாமலில்லை. ஒளியே அவன் ஸ்வரூபம், ஆகையால் பகலவன் தன்னைத்தானே ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான் என்பது பொருந்தாது.

விளக்கம் :—குடத்தினிடம் இல்லாத ஒளி புதிதாக உண்டாக்கப் படுவதில்லை. குடத்திடம் பகலவனால் ஒளி உண்டாக்கப்பட்டிருப்பின், அவ்வொளி பகலவனில்லாத இடத்திலும் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இருப்பதில்லை. எனவே ஒளிப் பொருளின் சேர்க்கையே குடம்போன்ற ஒளியற்றபொருளின் விளக்கம் என்று அறிதல் வேண்டும்.

45

ஒளி வடிவான பகலவனை, விளக்குகின்றவன் என்றும், அறிவுவடிவாயுள்ள ஆத்மாவை, அறிகிறவன் என்றும் ஏன் மக்கள் கூறுகின்றார்கள்? என்றால்,

सत्तामात्रे प्रकाशस्य कर्ताऽऽदित्यादिरिष्यते ।

घटादिव्यक्तितो यद्वत् तद्वत् बोधात्प्रनीष्यतां ॥

பொருள் :—ஸூர்ய ஒளியின் தொடர்பு ஏற்படுவதினாலேயே குடம் முதலியவைகள் விளங்குவதால், ஸூர்யன் குடம் முதலிய வற்றை விளக்குகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறான். அதுபோலவே

அறிவு வடிவான ஆத்மாவின் தொடர்பாலேயே எல்லாப் பொருள் களும் விளங்குவதால், ஆத்மா அவற்றை அறிபவன் என்று கூறப் படுகிறான்.

விளக்கம் :—ஸூர்யன் தன் ஸந்நிதி மாத்ரத்தால் எல்லா வெளிப் பொருள்களையும் விளக்குகிறான். அதுபோலவே ஆத்மாவும் தன் ஸந்நிதி மாத்ரத்தால் எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குகிறது.

46

மேலே கூறிய கருத்து ஓர் எடுத்துக் காட்டால் விளக்கப் படுகிறது.

विलात् सर्पस्य निर्याणे सूर्यो यद्वत् प्रकाशकः ।

प्रयत्नेन विना तद्वत् ज्ञातात्मा बोधरूपतः ॥

பொருள் :—பாம்பு தன் வளையிலிருந்து வெளி வரும்போது பகலவன், தான் யாதொரு முயற்சியும் இன்றி ஒளியாயிருந்து கொண்டே எவ்வாறு அந்தப் பாம்பை விளக்குகிறானோ, அவ்வாறே ஆத்மா, தான் அறிவு வடிவமானதால், தன்னிடத்தில் யாதொரு முயற்சியாகிய மாறுபாடுமின்றி, எல்லாவற்றையும் அறிவுவடிவாயிருந்து கொண்டே அறிகிறது.

47

ஆத்மாவுக்கு, உபாதிகளின் தொடர்பாலேயே செயல்புரியும் தன்மையும், அறியும் தன்மையும் உண்டாயின என்பதை விளக்குகிறார்.

दग्धैवमुष्णः सत्तायां तद्वत् बोद्धात्मनीष्यतां ।

सत्येव यदुपाधौ तु ज्ञाते सर्प इवोत्थिते ॥

பொருள் :—எப்படி, எரிக்கப்படும் பொருள்களின் முன்னிலையில் இருக்கும் நெருப்பிற்கு எரிக்கும் தொழில் சொல்லப் படுகிறதோ, அப்படி அறியப்படும் பொருள்களின் ஸந்நிதி மாத்ரத்தால், அறிவு வடிவான ஆத்மாவுக்கு அறிதல் என்ற தொழில் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி மாருத ஸூர்ய வெளிச்சத்தின் ஸந்நிதியில் பாம்பு வளையிலிருந்து வெளிவரும்போது ஸூர்யன் விளக்குகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறானோ, அப்படி உபாதிகள் ஆத்மஸந்நிதியில் தோன்றுமே யானால், அப்போது மாருத அறிவு வடிவாயுள்ள ஆத்மா அந்தப் பொருள்களை அறிகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

விளக்கம் :—ஆகையால், ஆத்மா பொருளையறிகிறான் என்பது உபசாரவழக்கு. உண்மையில் அறிதல் ஆத்மாவுக்கில்லை.

48

ज्ञाताऽयत्नोऽपि तद्वत् ज्ञः कर्ता भ्रामकवत् भवेत् ।
स्वरूपेण स्वयं नात्मा ज्ञेयोऽज्ञेयोऽथवा ततः ॥

பொருள் :—பகலவன் தான் விகாரமடையாமல் உறங்குபவர் களை எழுப்பிச் செயலில் ஈடுபடும்படி செய்கிறான்; அதுபோல அறிவாகிய ஆத்மா தான் யாதொரு முயற்சியின்றிப் பொறிகள் முதலியவற்றைத் தொழிலில் ஈடுபடச் செய்கிறான். ஆத்மா அறிகிறான் என்பதைப் போலவே ஆத்மா செய்கிறான் என்பதும் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகையால், மாருத சித்ருபனான ஆத்மா, பிறபொருளைப் போல ஒரு சிறப்பான வடிவமடைந்து அறியப்படுவதுமில்லை; தான் அறியப் படாமலிருத்தலுமில்லை.

விளக்கம் :—ஆத்மா, விகாரமற்றிருப்பதாலும், அறிவு வடிவானதாலும், எச்செயலும் ஆத்மாவிற்குப் பொருந்தாது என்பது திரண்ட கருத்து. ச்லோகத்திலுள்ள 'ப்ராமக' என்றசொல்லுக்கு அயஸ்காந்தம் என்று பொருள் கொண்டு, எவ்விதம் காந்தச் சட்டம் தான் மாருமல் தன் எதிரிலுள்ள இரும்புத் துண்டுகளை இழுக்கிறதோ, அதுபோல ஆத்மாவும் கர்த்தாவாகிறது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

49

ஆத்மா, அறிவதற்குரியதுமன்று; அறிவதற்கியலாததுமன்று. என்பதற்கு வேதச் சான்று காட்டப்படுகிறது.

विदिताऽविदिताभ्यां तत् अन्यदेवेति शासनात् ।
बन्धमोक्षादयो भावाः तद्वदात्मनि कल्पिताः ॥

பொருள் :—கேளோபநிஷத், “அறியப்பட்ட பொருள்களைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது; அறியப்படாத பொருள்களைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது.” என்று கூறுகிறது. இதனால் சிறப்பான எந்த தர்மங்களும் ஆத்மாவிற்கு இல்லை. எவ்வாறு அறிதல் முதலிய தொழில்கள் அவித்யையால் ஆத்மாவிடம் ஏற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அவ்வாறே பந்தம் மோகும் முதலிய நிலைகளும் ஆத்மாவினிடம் ஏற்றிக் கூறப்பட்டவைகளேயாகும்.

50

ஆத்மாவிடம் பந்தம் முதலியவைகள் கல்பிதங்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகின்றார்.

नाहोरात्रे यथा सूर्ये प्रभारूपाविशेषतः ।
बोधरूपाविशेषान्न बोधाबोधौ तथात्मनि ॥

பொருள் :—மாருத ஒளிவடிவம் கொண்டிருப்பதால் பகல வனிடம் எவ்வாறு இரவு பகல் என்பவைகள் பொருந்தாவோ, அவ்வாறே மாருத அறிவு வடிவம் கொண்டுள்ளதால் ஆத்மாவிடம் அறிவும், அறிவின்மையும் பொருந்தா.

விளக்கம் :—அறிவு நிலையே மோகும். அறிவில்லா நிலையே பந்தம். ஆகையால் ஆத்மாவினிடம் பந்த மோகுகளில்லை.

51

இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதால் பயன் யாதெனில்:—

यथोक्तं ब्रह्म यो वेद हानोपादानवर्जितं ।

यथोक्तेन विधानेन स सत्यं नैव जायते ॥

பொருள் :—இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கீழே சொல்லிய முறையில், விடுத்தலும் எடுத்தலும் இல்லாததென்று எவன் அறிகிறானோ, அவன் ஒரு நாளும் பிறப்பதில்லை. இது உண்மை.

விளக்கம் :—“ஆத்மாவிடம் புதியதான ஒரு குணம் வந்து சேருவதில்லை; இயல்பாக இருக்கும் குணம் பிரிவதில்லை; அது கர்த்தாவு மன்று; போக்தாவுமன்று; அறிதலைச் செய்வதுமன்று; எடுத்துக் கொள்ளத் தக்கது மன்று; விடத்தக்கதுமன்று; அறியப்படுவதுமன்று; அறியப்படாதது மன்று. எல்லாவகையான குணங்களும் அதனிடம் இல்லை” என்று கூறப்பட்டவற்றை உண்மையாகச் சோதித்து அறிந்தவன் பிறப்பதில்லை.

52

“இந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப அறிவைத்தவிர வேறு எந்த உபாயத்தாலும் மோகும் அடைதல் முடியாது” என்று கூறுகிறார்.

जन्ममृत्युप्रवाहेषु पतितो नैव शक्नुयात् ।

इत उद्धर्तुमात्मानं ज्ञानादन्येन केनचित् ॥

பொருள் :—பிறப்பு, இறப்புக்களாகிய தொடர்ந்துவரும் வெள்ளத்தில் விழுந்த மனிதன், மெய்யறிவைத்தவிர வேறு எந்த உபாயத்தாலும் தன்னைக் கரையேற்றல் முடியாது.

53

மேலே கூறிய கருத்துக்கு வேதச்சான்று காட்டப்படுகிறது.

भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे इति श्रुतेः ॥

பொருள் :—ஒருவன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவானால், அப்போதே அவனுடைய ஹ்ருதய முடிச்சுக்கள் சிதைவுறுகின்றன; எல்லா ஐயங்களும் அறுபட்டு விடுகின்றன; எல்லாக் கர்மங்களும் நாசமடைகின்றன.” என்று வேதம் கூறுவதால், மேற்கூறிய கருத்து வலியுறும்.

விளக்கம் :—ஹ்ருதய முடிச்சுக்கள் என்றால், ஆத்மாவினிடம் அநாத்மதர்மங்களைச் சேர்ப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள சித்த வாஸனைகள் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

54

ममाहमित्येतदपोह्य सर्वतः ।
विमुक्तदेहं पदमम्बरोपमम् ॥
सुदृष्टशास्त्रानुमितिभ्य ईरितं ।
विमुच्यतेऽस्मिन् यदि निश्चितो नरः ॥

பொருள் :—யான், எனது என்ற பற்றுக்களை முழுவதும் விலக்கி, ஒருவன் நன்கு ஆராய்ந்த சாஸ்த்ரங்களின் துணைகொண்டும் அனுமானப்ரமாணங்களைக் கொண்டும், விளக்கப்பட்டதும், உடலின் தொடர்பு இல்லாததும், ஆகாசத்திற்கு ஒப்பானதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தினிடம் உறுதியான நினைவுடையவனாக இருந்தால், அவன் பிறவிப்பிணியிலிருந்து விடுதலை பெறுவான்.

इति पञ्चदशं नान्यदन्यत्प्रकरणम् ॥ १५ ॥

ஒன்று மற்றொன்றாகாமையை விளக்கும் பகுதியாகிய
பதினைந்தாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

पाथिंश-प्रकरणम् ॥ १६ ॥

பூதங்களின் விகாரமே ஆத்மா என்று கூறும் பல வாதிகளின் கொள்கைகளை மறுத்துக் கூறும் பகுதி.

1

முந்தின பகுதியில் “ஒன்றே என்ற மெய்யறிவே, மோகூத் தைத் தரும்” என்று விளக்கப்பட்டது. இப்பகுதியில், அத்வைதக் கொள்கையினை மறுத்துக் கூறும் தார்க்கிகர் முதலிய பல மதங்களைக் கொண்டிருப்பவர்களின் கொள்கைகள் யாவும் தவறானவை என்று பகவத் பாதர் நிலைநாட்டுகிறார். இவ்வாறு செய்து மோகூத்தை விரும்புகிறவனுக்கு உண்மைநிலையை எடுத்து விளக்க விரும்பி,

முதலில் “பருவுடலே ஆத்மா” என்று கூறுகின்றவரின் மதம் தவறு என்கிறார்.

पार्थिवः कठिनो धातुः द्रवो देहे स्मृतोऽम्भयः ।

पक्तिचेष्टावकाशाः स्युः वह्निवायवम्बरोद्भवाः ॥

பொருள் :—பருவுடலிலுள்ள மாம்ஸம் முதலிய கடினப் பொருள் பூமியின் கார்யம். உடலிலுள்ள குருதி முதலிய த்ரவப் பொருள்கள் நீரின் கார்யங்கள். வயிற்றிலுள்ள ஜீரணநெருப்பு, உடலின் அசைவு, உடலிலுள்ள இடைவெளி ஆகிய இவைகள், முறையே, அக்னி, வாயு, ஆகாசம் இவற்றின் கார்யங்கள்.

விளக்கம் :—“ஆகையால் பருவுடல் ஆத்மாவன்று. அது ஐம்பூதங்களின் கார்யமாயிருக்கிறதால், புற்றைப்போல்” என்று அனுமானம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

2

பொறிகளே ஆத்மா என்ற வாதத்திற்குப் பதில் கூறப்படும்.

घ्राणादीनि तदर्थश्च पृथिव्यादिगुणाः क्रमात् ।

रूपालोकवदिष्टं हि सजातीयार्थमिन्द्रियम् ॥

பொருள் :—மூக்கு முதலிய பொறிகளும், அவற்றின் அறி பொருள்களாகிய நாற்றம் முதலிய பொருள்களும், முறையே பூமி முதலிய பூதங்களின் கார்யங்களாய் உள்ளன. ஒளியும், அதனால் விளங்கும் வெளி ரூபங்களும், அக்னியாகிய ஒரே பூதத்தின் கார்யங்களாய் இருப்பதுபோல, பொறிகளும் அவற்றால் விளங்கும் புலன்களும் ஒரே பூத ஜாதியின் கார்யங்களாகும்.

விளக்கம் :—பூமியின் இயல்பாகிய நாற்றம், பூமியினது கார்யம். அந்த நாற்றத்தை நுகரும் பொறியும் பூமியின் கார்யமே. இவ்வாறே கண்ணும் ரூபமும் அக்கினியின் கார்யங்கள். சுவையும் நாக்கும் நீரின் கார்யங்கள். ஒலியும் காதுமும் வானின் கார்யங்கள். தோலும் ஸ்பர்சமும் வாயுவின் கார்யங்கள், ஆகையால் பொறிகள் ஆத்மாவல்ல.

3

மேலும், பொறிகள் கருவிகளாயிருப்பதால் ஆத்மா அல்ல வென்றும், அவை மொத்தம் பதினொன்று என்றும் விளக்குகிறார்.

बुद्ध्यर्थान्याहुरेतानि वाक्पाण्यादीनि कर्मणे ।

तद्विकल्पार्थमन्तस्थं मन एकादशं भवेत् ॥

பொருள் :—மூக்கு முதலிய பொறிகள் அறிவை உண்டு பண்ணும் கருவிகள். வாக்கு, கை முதலிய பொறிகள் தொழில் புரியும் கருவிகள், இக்கருவிகளை முறையாக நடத்திவைப்பது உள்ளே இருக்கும் மனமாகும். ஆக மொத்தம் பொறிகள் பதினொன்று.

விளக்கம் :—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என அறிவுப் பொறிகள் ஐந்து; வாக், பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என செயல் பொறிகள் ஐந்து; மனம் ஒன்று; ஆக பொறிகள் பதினொன்று. இவை கருவிகளாதலால் ஆத்மாவல்ல.

மனம் என்ற பதினொன்றாவது பொறியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சிலர் இதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. மனம் இல்லை என்றால், ஆத்மாவிற்கும், எல்லாப் பொறிகளுக்கும், அவற்றின் அறிபொருள்களுக்கும் எப்போதும் சேர்க்கை இருப்பதால், ஒரே சமயத்தில் பலவகை அறிவுகள் ஏற்படவேண்டும். அப்படி ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால், ஒரு சமயத்தில் “ஒருபொறி தன் பொருளை மட்டும் அறியும்படி கட்டுப்படுத்தும் மனம் என்ற பொறி உள்ளது” என்று ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதுவும் ஒரு கருவி ஆகையால் அநாத்மாவேயாகும்.

4

இப்போது கூணிக விஜ்ஞான வாதியின் மதம் மறுக்கப் படுகிறது. அதற்காக புத்தியின் இயல்பு காட்டப்படும்.

निश्चयार्था भवेद्बुद्धिः तां सर्वार्थानुभाविनीम् ।

ज्ञातात्मोक्तः स्वरूपेण ज्योतिषा व्यञ्जयन् सदा ॥

பொருள் :—புத்தி என்பது நிச்சய வடிவமான அந்தக்கரண வருத்தியே ஆகும். அது எல்லாப் பொருள்களையும் தான் விஷய மாக்கிக்கொண்டு அனுபவத்துக்கு எட்டும்படி செய்கிறது. அதை, ஆத்மா தனக்கு இயல்பான ஒளியால் விளக்குபவளாய் அறிபவளாகிறான். ஆகையால் புத்தியை அறிபவளே ஆத்மா; புத்தியன்று.

விளக்கம் :—“விஜ்ஞானமாகிய புத்தியே ஆத்மா என்றும் அது ஒவ்வொரு கூணத்திலும் அழிந்து மேலும் மேலும் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கிறது” என்றும் பௌத்தமதத்தினர் சிலர் கூறுவர். அது தவறு. புத்தி ஒரு கருவி; அது ஆத்மாவால் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் அது ஆத்மாவன்று. விளக்கப்படும் புத்தி விளக்கும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேருனது.

5

புத்தியை ஆத்மா விளக்குமானால், புத்தியின் சேர்க்கையால் ஆத்மாவிற்கு மாசுகள் ஏற்படுமே என்றால்,

व्यञ्जकस्तु यथालोकः व्यङ्ग्यस्याकारतां गतः ।

व्यतिकीर्णोऽप्यसङ्कीर्णः तद्वत् ज्ञः प्रत्ययैः सदा ॥

பொருள் :—பொருளை விளக்குகின்ற வெளிச்சம், தன்னால் விளக்கப்படும் பொருளின் வடிவத்தை அடைந்து அதனுடன் கலந்திருப்பது போல் காணப்படுகிறது; ஆனாலும் அந்த ஒளி அப் பொருளின் இயல்புகளுடன் சேராமல் தனித்தே தூய்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. அதுபோல சித்வடிவமாயுள்ள ஆத்மா புத்திவ்ருத்திகளுடன் கலந்ததுபோல் காணப்பட்டாலும், உண்மையில் அது கலக்காமல் தூயதாகவே இருக்கிறது.

6

ஆத்மா செயலற்றது. அஃது எவ்வாறு புத்தியை விளக்கும்? என்றால்,

स्थितो दीपो यथाऽयज्ञः प्राप्तं सर्वं प्रकाशयेत् ।

शब्दाद्याकार-बुद्धीज्ञः प्राप्ताः तद्वत् प्रपश्यति ॥

பொருள் :—ஒரு விளக்கு, தான் முயற்சியில்லாமல் இருந்து கொண்டு தன் முன்னிலையை அடைந்த எல்லாப் பொருளையும் விளக்குகிறது. அதுபோல சித்வடிவமான ஆத்மாவும் தான் அசையாமலிருந்துகொண்டே தன் முன்னிலையில் உண்டாகும் ஒலி முதலிய பொருள்களின் வடிவாக மாறும் புத்திவ்ருத்திகளை விளக்குகிறது.

7

ஆத்மாவினிடம் இன்பம் முதலிய இயல்புகள் காணப்படுவதால், அது எங்ஙனம் தூய்மையுடையதாகும்? என்றால்,

शरीरेद्रियसंघाते आत्मत्वेन गतां धियं ।

नित्यात्मज्योतिषा दीप्तां विक्षिपन्ति सुखादयः ॥

பொருள் :—இன்ப துன்பங்கள் என்பன, உடல், பொறிகளின் கூட்டம், ஆகியவற்றை மயக்கத்தால் நான் என்று எண்ணும் புத்தியின் குணங்களாகும். அந்த புத்தியை ஆத்மா தன் சைதன்ய ஒளியால் விளக்குகிறது. ஆகையால் இன்பதுன்பங்கள் ஆத்மாவின் குணங்கள் என்று மயக்கம் ஏற்படுகிறது. உண்மையில் அவை புத்தியின் குணங்களேயாகும்.

8

शिरोदुःखादिनात्मानं दुःख्यस्मीति हि पश्यति ।

द्रष्टान्यो दुःखिनो दृश्यात् द्रष्टृत्वाच्च न दुःख्यसौ ॥

பொருள் :—தலை முதலிய உறுப்புக்களில் ஏற்படும் நோயால் “நான் துன்புறுகிறேன்” என்று ஒருவன் நினைக்கிறான். அதாவது ஆபாஸனோடு கூடிய அந்தக்கரணம் நினைக்கிறது. ஆகையால் அந்த ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணமாகிய புத்தி, உடலை, தான் என்று அபிமானிக்கிறது. இப்படி தேஹாபிமானம் கொண்டு துன்பமடையும் புத்தி, அறியப்படும் பொருளாதலால், அதையறியும் ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா வேறு. அறியும் ஸாக்ஷியாக இருப்பதாலேயே அது துன்ப முடையதன்று.

9

மேல் கூறப்பட்டதே வலியுறுத்தப்படுகிறது:

दुःखी स्यात् दुःख्यहंशानात् दुःखिनो दर्शनात् वा ।
संहतेऽज्ञादिभिर्द्रष्टा दुःखी दुःखस्य नैव सः ॥

பொருள் :—ஆத்மா, துக்கவடிவமாக மாறும் புத்தியை, தான் என்று அபிமானிக்குமேயானால், அந்த ஆத்மா துக்க முடையதாகும்; துக்க ரூபமாய் மாறும் புத்தியைப் பார்ப்பதால் ஆத்மா துக்கியாகி விடாது. பல உறுப்புக்களுடன் கூடிய உடலில் உள்ள துக்கத்தை விளக்குகின்ற அந்த ஆத்மா, எவ்வகையிலும் துன்பம் என்ற குண முடையதாகாது.

விளக்கம் :—ஒருமரம் தீயினால் எரிவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுக்குத் துன்பமிராது. அந்த மரம் தன்னுடையது என்று அபிமானம் கொண்டவனுக்கே மரம் எரிவதால் துன்பம் நேரும். அதுபோல ஆத்மா, உடல் அந்தக்கரணம் முதலியவற்றை, தான் என்றே தனது என்றே அபிமானிப்பதில்லை. ஆகையால் அதற்குத் துன்பமில்லை. சித்த வருத்தியோ உடலையும் பிறவற்றையும் தான் என்றும், தனது என்றும் அபிமானிக்கிறது. ஆகையால் துன்புறுகிறது.

10

துக்கத்துடன் கூடிய புத்தியை விளக்கும் ஆத்மாவிற்கும் துக்கம் ஏற்படலாம்; என்ற ஆக்ஷேபமும், அதற்கு ஸமாதானமும் கூறப்படுகின்றன.

चक्षुर्वत् कर्मकर्तृत्वं स्याच्चैत् नानेकमेव तत् ।
संहतं च ततो नात्मा द्रष्टृत्वात् कर्मतां व्रजेत् ॥

பொருள் :—முகத்திலுள்ள கண், கண்ணாடியிலேயே தோன்றும் கண்ணைப் பார்க்கிறது. அவ்வாறு ஆத்மா தன் துக்கத்தை அறியலாமே என்றால், இது பொருந்தாது. கண் பல பாகங்களுடன் கூடியது. ஆகையால் அதற்குப் பார்க்கும் தன்மையும், பார்க்கப்படும் தன்மையும் பொருந்தும். ஆத்மாவோ ஒன்றானது; அதற்கு அம்ச

பேதங்களில்லை; கேவல சைதன்ய வடிவமானதால் அதனிடத்தில் பார்க்கப்படும் தன்மையே இல்லை. பார்க்கும் தன்மைதான் உண்டு.

விளக்கம் :—இங்கு ஆக்ஷேபிப்பவனின்கருத்தாவது: “புத்தியே ஆத்மாவாயிருந்தால், அது பார்க்கப்படுகிறது என்ற தன்மை வரக்கூடாது; எது பார்க்கிறதோ அது பார்க்கப்படுவதன்று. புத்தியை ஆத்மாவாக ஏற்றுக்கொண்டால் அதுவே தன் துக்கத்தைப் பார்ப்பதாகவும், அதுவே பார்க்கப்படுவதாகவும் ஆகும். அதாவது துக்கியான தன்னைத்தானே பார்க்கிறது என்று கூற நேரும். அப்போது கர்ம கர்த்ரு விரோதம் வரும். புத்தியினும் வேறாக ஆத்மாவை ஏற்றுக் கொண்டால் செய்யவனே செய்யப்படு பொருளாதல் என்ற கர்மகர்த்ரு விரோதம் வராது. ஆத்மா பார்ப்பதாயிருப்பதால் பார்க்கப்படும் பொருளாகாது” என்று கூறும் ஸித்தாந்தியின் வாதத்தை, கண் கண்ணாடி உதாஹரணத்தை கொண்டு பௌத்தன் மறுக்கிறான் என்பதாகும். இதற்கு ஸமாதானம்:

கண்ணிடம் மாம்ஸ பாகமும் பார்க்கும் சக்தியும் உள்ளன. பார்க்கும் சக்தியுள்ள கோளகமாகியகண், கண்ணாடியில் வெறும் மாம்ஸ மயமான கோளகத்தையே பார்க்கிறது. கண்ணாடியிலுள்ள கண்ணுக்குப் பார்க்கும் சக்தியில்லை. இவ்விதம் கண்ணானது, தன் பார்க்கும் சக்தி அம்சத்தால் த்ரஷ்டாவாகவும், மாம்ஸ கோளக அம்சத்தால் பார்க்கப்படுவதாகவும் ஆகிறது. இவ்வாறு ஆத்மாவினிடம் இரண்டு அம்சங்களில்லை. ஆகையால் ஆத்மா தானே கர்த்தாவாகவும், தானே கர்மாவாகவும் இராது.

11

தார்க்கிகர்கள், ஜ்ஞானம், ப்ரயத்னம், ஆசை, வெறுப்பு முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவுக்கு உண்டு என்கிறார்கள். அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது நல்லது. அதன்படி பார்த்தால் ஆத்மாவுக்கும் பல அம்சங்களுண்டு. ஆகையால் பார்க்கும் தன்மையும் பார்க்கப்படும் தன்மையும் ஆத்மாவுக்குப் பொருந்தும் என்றால்,

ज्ञानलाघनेकत्वं आत्मनोऽपि मतं यदि ॥

नैकज्ञानगुणत्वात् व्योतिर्वत् तस्य कर्मता ॥

பொருள் :— அறிவு, முயற்சி, முதலிய குண வேறுபாடுகளால் ஆத்மா பலவாகும் என்று ஒப்புக்கொண்டால், பார்த்தலும், பார்க்கப்படுதலும் ஆத்மாவுக்குப் பொருந்துமே! என்றால், அது தவறு, ஏனெனில் ஆத்மா கேவல அறிவுவடிவம். அதற்குப் பல வடிவங்கள் இல்லை. அது ஒன்றே. அது விளக்கப்படும் பொருளாகாது. ஒளியைப் போல விளக்கும் பொருளாகவே அது உள்ளது.

12

ज्योतिषो द्योतकत्वेऽपि यद्वत् नात्मप्रकाशनं ।

भेदेऽप्येवं समत्वात् ज्ञः आत्मानं नैव पश्यति ॥

பொருள் :—பகலவன் முதலிய ஒளிகள் அம்ச பேதங்களுடன் கூடியவையானாலும், எப்போதும் விளங்கும் தன்மையுடன் கூடியவைகளே அன்றித் தம்மை அவை விளக்கமாட்டா. அதுபோல அறிவு வடிவான ஆத்மாவிடம் பேதத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும், அந்த பேத வடிவங்கள் ஸமமான அறிவு வடிவமாதலால், ஒன்று மற்றொன்றை அறியாது. ஆகையால் அறிவு தன்னைப்பார்க்காது.

விளக்கம் :— ஒளி அம்சங்களில் ஒன்றை மற்றொன்று விளக்காது. ஏனெனில் இரண்டும் ஸம ஒளி கொண்டவை. அதுபோல ஆத்மாவில் அம்சங்களுண்டு என ஏற்றுக்கொண்டாலும், எல்லா அம்சங்களும் சேதனவடிவமானதால் ஒன்று மற்றொன்றை விளக்காது. ஆத்மாவின் அம்சங்களில் ஒன்று ஜடம் ; மற்றொன்று சேதனம் என்று ஏற்றுக்கொண்டு, சேதனபாகம், ஜடபாகத்தை விளக்குகிறது என்று கூறலும் தவறு. ஜடமாயிருக்கும் பாகம் ஆத்மாவின் அம்சமாயிருப்பது முடியாது. அது அநாத்மாவே. ஏனெனில் அறிவு வடிவான ஆத்மாவின் அம்சம் ஜடமாக இருக்காது. ஜடமாக இருக்குமானால் அது ஆத்மாவின் அம்சமன்று. வெல்லத்தின் ஓர் அம்சம் தித்திப்பு என்றும் மற்றொரு அம்சம் கசப்பு என்றும் இருத்தல் முடியாது. எனவே ஆத்மாவிடம் அம்சங்களை ஒப்புக்கொண்டாலும் அது குடத்தை விளக்குவதுபோல் தன்னை விளக்காது.

13

ஆத்மா என்னும் பொருள் தன் குணமாகிய அறிவால் அறியப்படலாமே ! என்றால்,

यद्दर्मा यः पदार्थो न तस्यैवेयात् स कर्मतां ।

नद्यात्मानं दहत्यग्निः तथा नैव प्रकाशयेत् ॥

பொருள் :— எந்தப்பொருள் சிறப்பான எந்த குணத்துடன் கூடியிருக்கிறதோ, அந்தப் பொருள் அந்த குணத்திற்கு விஷயமாகாது. நெருப்பின் சிறப்பான குணம் ஒளியும், சூடுமாகும். சூடு நெருப்பையே சுடாது. ஒளி நெருப்பையே ப்ரகாசமடையச் செய்யாது. அதுபோல ஆத்மாவின் இயல்பாகிய அறிவு ஆத்மாவையே அறியாது.

एतेनैवात्मनात्मानः ग्रहो बुद्धेः निराकृतः ।
अंशोप्येवं समत्वाद्दि निर्भेदत्वात् न युज्यते ॥

பொருள் :— இதனால் புத்தியே ஆத்மா என்பதும், அது தன்னைத்தானே அறிகிறது என்பதும் மறுக்கப்பட்டன. கூணிக விஜ்ஞானத்தில் அம்சங்கள் இருக்கின்றன என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும், அவைகள் சமமாயிருப்பதாலும், பேதமின்றி இருப்பதாலும், ஒன்று மற்றொன்றை அறிகிறது என்பது பொருந்தாது.

இவ்வாறு, “புத்தி தன்னையே தானறியாது. வேறொன்றால் தான் அது அறியப்படுகிறது. ஆகையால் அது ஆத்மாவன்று” என்பது விளக்கப்பட்டது. “வேறொன்றால், புத்தி அறியப்படாவிடின் அதற்கு கூணிகத்வமும், ஸித்திக்காது” என்பதும் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அப்படியானால், புத்தியும் வேண்டாம், அதை விளக்கும் ஆத்மாவும் வேண்டாம், சூன்யமே தத்வமாக இருக்கட்டும்! என்ற வாதத்தை பகவத்பாதர் இப்போது மறுக்கிறார்.

शून्यतापि नयुक्तैवं बुद्धेरन्येन दृश्यता ।
युक्तास्तौ घटवत् तस्याः प्राक् सिद्धेश्च विकल्पतः ॥

பொருள் :— புத்திக்கு சூன்யத் தன்மை கூறுதல் பொருத்த மற்றது. ஏனெனில் அஃது தனக்கு வேறான ஸாக்ஷியால் அறியப்படுகிறது. குடம் போல அதற்குப் பார்க்கப்படும் தன்மை பொருந்தும். மேலும், புத்தியின் வேறுபாடுகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பே ஸாக்ஷி உள்ளவனாயிருப்பதால், சூன்யத்தன்மை என்பது பொருந்தாது.

விளக்கம் :— வேறு வேறான புத்திகள் தோன்றுவதற்கு முன்பு, உறக்கநிலையில் ஆத்ம ஒளி விளங்குகிறது; என்று ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில் “நான் ஸுகமாய் உறங்கினேன்” என்ற நினைவு பிறகு ஏற்படாது. ஆகையால் புத்தி வேறுபாடுகளுக்கு முன்னுள்ள அதன் காரணநிலை சூன்யமாகாது.

अविकल्पं तदस्त्येव यत्पूर्वं स्यात् विकल्पतः ।
विकल्पोत्पत्तिहेतुत्वात् यत् यस्यैव तु कारणं ॥

பொருள் :— எந்தப் பொருள் எந்தக் காரியங்களுக்குக் காரணமோ, அது அந்தக்காரியங்களின் தோற்றத்திற்கு முன் வேறு

பாடற்றதாய் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அந்தக்காரணப்பொருள் பலவகைக் கார்யப்பொருள் தோன்றுவதற்குக்காரணமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் :— மண், குடத்திற்குக் காரணம். அது குடம் தோன்றுவதற்குமுன் கார்யவடிவ வேறுபாடின்றி ஒரே மண்ணாக இருக்கிறது. அதுபோல் பலவகையான புத்திகளாகிய கார்யங்கள் தோன்றுவதற்குமுன் அவற்றின் காரணமாகிய, வேறுபாடுகளில்லாத ஒரு பொருள் இருக்கவேண்டும். சூன்யத்திலிருந்து எப்பொருளும் கார்யமாகத் தோன்றுது. அங்ஙனம் தோன்றுமானால் மக்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு கார்யப்பொருளுக்காகக் குறிப்பிட்ட ஒரு காரணப் பொருளைத் தேடமாட்டார்கள். எனவே சூன்யம் காரணமாக இராது. மேலும் எந்தக் கார்யப்பொருள் எதனுடன் கூடியே எப்போதும் இருக்கிறதோ, அதுதான் அப்பொருளுக்குக் காரணம். குடம் மண்ணோடு கூடியே இருக்கிறது. மண், குடத்திற்குக் காரணம். அது போலவே புத்திகளெல்லாம் ஸத் என்ற பொருளோடு கூடியே விளங்குகின்றன. புத்தி இருக்கிறது, குடம் இருக்கிறது, மரம் இருக்கிறது, என்று எல்லாப்பொருள்களும் இருப்பாகிய ஸத் பொருளுடன் கூடி விளங்குகின்றன. ஆகையால் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஸத்தே காரணம். அந்த ஸத் என்பதுதான் ப்ரஹ்மம். எல்லாப்பொருள்களுக்கும் சூன்யம் காரணமாயிருந்தால் அவையாவும் சூன்யத்துடன் கூடியே விளங்கவேண்டும். அவ்வாறு விளங்குவதில்லை. ஆகையால் சூன்யம் உண்மைப்பொருளன்று. சூன்ய வாதம் தவறு.

17

விகாரமற்ற ப்ரஹ்மம் எங்ஙனம் உலகிற்குக் காரணமாகும்? காரணப்பொருள்யாவும் தொழிலுடன் கூடியிருக்கவேண்டும்; என்றால்,

अज्ञानं कल्पनामूलं संसारस्य नियामकं ।

हित्वात्मानं परं ब्रह्म विन्द्यात् मुक्तं सदाऽभयं ॥

பொருள் :— எல்லாவகையான கல்பனைகளுக்கும் மூலகாரணம் அஜ்ஞானமேயாகும். அந்த அறியாமையாலேயே எல்லாவகையான வாழ்க்கைத் துன்பங்களும் தோன்றுகின்றன. அந்த அறியாமையையும், அதன் விளைவுகளையும் மெய்யறிவால் விலக்கி, தனது ப்ரத்யகாத்ம ஸாக்ஷி ஸ்வரூபத்தை, அழிவற்ற விடுதலை பெற்றதும், பயமற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமாய் எப்போதும் அறிதல்வேண்டும்.

விளக்கம் :— அநாதியாகிய அனித்யையால், ஆத்மாவிடம், அதன் உண்மை வடிவம் தெரியாதபடி உலகப்பொருள்கள்யாவும் கல்பிதங்களாக விளங்குகின்றன. ஆகையால், ப்ரஹ்மம் உலகப் பொருள்களுக்கு அதிஷ்டானமாக இருக்கும் முறை பற்றியே, அதற்கு,

உலகத்தின் காரணமாயிருக்கும் தன்மை கூறப்படுகிறது. எனவே தோன்றுகின்ற பாம்புக்கு எவ்வாறு கயிறு யாதொரு தொழிலுமின்றிக் காரணமாகின்றதோ, அதுபோல் தோன்றுகின்ற உலகப்பொருள் களுக்கெல்லாம், ஒரு தொழிலுமில்லாத ப்ரஹ்மம் காரணமாகிறது. இதற்கு விவர்த்தவாதம் என்று பெயர்.

18

அறியாமை ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம் எனப்பட்டது. அதிலிருந்து விலகுவது எங்ஙனம்? என்றால்,

जाग्रत्स्वप्नं तयोर्वीजं सुषुप्ताख्यं तमोमयं ।

अन्योन्यस्मिन्नसत्त्वाच्च नास्तीत्येतन्नयं त्यजेत् ॥

பொருள் :— விழிப்பு நிலை, கனவு நிலை ஆகிய இவ்விருநிலைகளிலும், பருப்பொருள்களின் நுகர்வு, நுண்பொருள்களின் நுகர்வு ஏற்படுகின்றன. இந்த இருநிலைகளுக்கும் காரணமாயிருப்பது இருள் வடிவான உறக்க நிலையாகும். இம்மூன்று நிலைகளிலும், ஒன்று மற்றொன்றில் இல்லை. ஆகையால் இம்மூன்றும் இல்லாதவை என்று விடல்வேண்டும்.

விளக்கம் :— மனிதன் விழித்திருக்கும் போது காணும் பொருள்கள் கனவில் இல்லை. கனவில் காணப்படும் பொருள்கள் விழிப்பில் இல்லை. இவ்விரு நிலைகளிலும் காணப்படும் பொருள்கள் உறக்கத்திலில்லை. இம் மூன்று நிலைகளும் மாறி மாறி வருகின்றன. இவைகள் காணப்படுகின்றன. இவை ஆத்மாவுக்குரியவை அல்ல. ஆத்மாவிடம் தோன்றி மறைகின்றன. ஆகையால் இவை கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு போல உண்மையாக எப்போதுமில்லை; என உணர்ந்து இவற்றை விடல் வேண்டும். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விலகுவதற்கு இது சிறந்த வழி. கனவும் நனவும் ஸம்ஸாரமாகும். உறக்கம் அதன் காரணமாகும். இம் மூன்றும் ஆத்மதர்மங்களல்ல; என்று எண்ணி ஆத்மாவைப் பிரித்து அறியவேண்டும்.

19

இம் மூன்றையும் விடல் வேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருப்பதால், ஆத்மாவுக்குச் செயல் புரியும் தன்மை ஏற்படுமே! அது எங்ஙனம் செயலற்ற ப்ரஹ்மமாகும்? என்றால்,

आत्मबुद्धिमनश्छुरालोकार्थादिसंकरात् ।

भ्रान्तिः स्यात् आत्मकमेति क्रियाणां सन्निपाततः ॥

பொருள் :— உடல், புத்தி, மனம், கண், ஒளி, வெளிப் பொருள் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையால் செயல்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்

றன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா அதிஷ்டானமாயுள்ளது. ஆகையாலேயே “ஆத்மாவின் செயல்களே இவை” என்ற மயக்கம் உண்டாகிறது. உண்மையில் ஆத்மா செயலுடையதன்று.

விளக்கம் :— இத்தகைய கருத்து முன்பே பலவிடங்களில் வந்துள்ளது; எனினும் அறிவில் தெளிவும், உறுதியும் உண்டாவதற்கு மறுபடியும் கூறப்படுகிறது. உண்மையாக ஆத்மா செயலற்றது ஆகையால் அது செயலற்ற ப்ரஹ்மமாகலாம். “இம்முன்றையும் விடல் வேண்டும்,” என்ற விடத்தில் காணப்படும் விடுதலாகிய செய்கை புத்திக்கு உரியசெயல்.

20

உடல் முதலியவற்றின் செயல், ஆத்மாவின் செயலென்று தவறாக எண்ணப்படுகிறது; என்பதற்கு உதாஹரணம் காட்டப்படுகிறது.

निमीलोन्मीलने स्थाने वायव्ये ते न चक्षुषः ।
प्रकाशत्वान्मनस्येवं बुद्धौ न स्तः प्रकाशतः ॥

பொருள் :— கண்ணை மூடுதலும் திறத்தலும் வாயுவின் செயல்கள். அவை கண் என்ற பொறிகளின் செயல்களல்ல. ஏனெனில் கண் என்ற பொறி கேவல ஒளிவடிவான பொறியாகும். சதைக் கோளகம் கண்ணன்று. வாயுவின் செயல்கள் கண்ணில் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறே மனத்திலும் புத்தியிலும், அசைவும் அசையாமையும் தோன்றுகின்றன. அவை ப்ராணனின் செயல்கள். ஆனால் அவை மனத்திலும் புத்தியிலும் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. மனமும் புத்தியும் ப்ரகாசவடிவான பொறிகள். அவற்றிற்கு அசைவும் அசையாமையும் இல்லை. இவற்றைப் போலவே ஆத்மாவினிடமும் ஏனைய பொருள்களின் இயல்புகள் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

21

संकल्पाध्यवसायौ तु मनोबुद्धयोः यथा क्रमात् ।
नेतरैतरधर्मत्वं सर्वं चात्मनि कल्पितं ॥

பொருள் :— எண்ணுவது என்பது மனத்தினியல்பு. நிச்சயிப்பது என்பது புத்தியினியல்பு. ஒரு பொருளின் இயல்பு மற்றொன்றின் இயல்பாகாது. எல்லா ஜடப்பொருள்களும் ஆத்மாவினிடம் கல்பிதமானவை. ஆகையால் அவற்றினியல்பு ஆத்மாவுக்கு இல்லை.

விளக்கம் :— விகாரமற்ற ஆத்மாவுக்குச் செய்யும் தன்மை இயல்பாக இல்லை. அவித்யை, அதன் காரியமாகிய அந்தக்கரணம் முதலியவற்றிற்குத்தானாகத் தொழில்புரியும் தன்மை இல்லை. ஏனென

னில் அவை ஜடங்கள். சேதனஞ்சிய ஆத்மாவுக்கும், ஜடமாகிய அவித்யைக்கும் உண்மையான தொடர்பு உண்டு என்று நிலை நிறுத்த முடியாது. ஆகையால் செயல் புரிதல், நுகர்தல் முதலிய ஸம்ஸாரங்கள் யாவும் மயக்கத்தின் தோற்றங்களே. சித், ஜடம் இவற்றைப் பிரித்து அறிந்து விட்டால் ஸம்ஸாரம் யாருக்கு என்று சொல்லவே முடியாமல்போகும். அவற்றை மயக்கத்தால் ஒன்றாக்கிக் கொண்டு இருக்கும்வரை ஸம்ஸாரத்தோற்றம் இருக்கவே செய்யும். எனவே மயக்கத்தால் தோன்றும் எல்லாவகைப் பொருள்களும் உண்மையிலில்லை. ஆத்மா ஒன்று தான் உண்மையிலுள்ளது.

22

ஜைனர்கள், “ஆத்மா, உடல் முதலியவற்றினும் வேருனது; எனினும் அது உடலின் அளவையே தன் அளவாகக் கொண்டது” என்று கூறுகின்றனர். அது தவறு என்பது விளக்கப்படுகிறது.

स्थानावच्छेददृष्टिः स्यात् इन्द्रियाणां तदात्मतां ।

गता धीः तां हि पश्यन् ज्ञः देहमात्र इवेक्ष्यते ॥

பொருள் :— பொறிகளின் செயல்கள் உடலினுள் நடைபெறுகின்றன. ஆகையால் அவை உடலிலுள்ள கோளகங்களின் அளவையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. புத்தி பொறிகளுடன் கூடிய உடல் முழுவதும் சூழ்ந்து இருந்து, உடலைத்தான் என்று எண்ணுகிறது. அந்த புத்தியை ஆத்மா ப்ரகாசப் படுத்துகிறது. அதனால் ஆத்மா, உடலின் அளவுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது; உண்மையில் ஆத்மா, அளவு வரம்பற்றது.

விளக்கம் :— ஆத்மா, உடலினது அளவைக் கொண்டதாக இருந்தால், குடம் முதலியவை போல அழியும். எது அளவுக்குப் பட்டதோ, அது அழியும் என்பதை யாவருமறிவர். ஆத்மாவுக்கு அழிவுண்டு என்று ஏற்றுக் கொண்டால், அதற்குப் பரலோகத் தொடர்பு ஏற்படாது. அழியும் நமது உடலுக்குப் பரலோகத் தொடர்பு இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா எல்லையற்றது. அது மயக்கத்தால், தேஹ அளவுடன் கூடியது போல் காணப்படுகிறது.

23

இப்போது பெளத்தர்கள் ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள்.

क्षणिकं हि तदर्थं धर्ममात्रं निरन्तरं ।

सादृश्यात् दीपवत् तद्दीः तच्छान्तिः पुरुषार्थता ॥

பொருள் :— “அறிவும், அறியப்படும் பொருளும் ஒரு க்ஷணம் தான் இருக்கும். அவை பொருளாக மட்டுமே இருக்கும். அவற்றிற்கு அடிப்படையான நிலைத்த பொருள் ஒன்றும் கிடையாது. அவை

இடைவிடாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உண்டாகி, உண்டாகி அழிகின்றன. ஒரு விளக்கின் ஜ்வாலையோல் அடுத்தடுத்து உண்டாகும் பொருள் ஒரேமாதிரி இருப்பதால், “அதே பொருள்தான் இது” என்று மயக்க அறிவு ஏற்படுகிறது. இந்த மயக்கத்தோற்றம் அடங்குவதே மோக்ஷம்” என்று பௌத்தர்கள் கூறுகின்றனர்.

24

இப்போது ஸித்தாந்தீ, பிரித்துத் தெளிவாக மறுத்துக் கூறுவதன் பொருட்டு, பௌத்தரின் கொள்கைவேறுபாடுகளைக்காட்டுகிறார்.

स्वाकारान्यावभासं च येषां रूपादि विद्यते ।

येषां नास्ति तदश्वान्यत् पूर्वा संगतिरुच्यते ॥

பொருள் :— “அறிவும், அறிவால் விளங்கும் வெளிப்பொருள்களும் இருக்கின்றன” என்பது சில பௌத்தர்களின் கொள்கை “வெளிப் பொருள்களே இல்லை; எல்லாம் விஞ்ஞான வடிவேயாகும்” என்பது சிலரின் கொள்கை. எல்லோருக்கும், எல்லாப் பொருளும் க்ஷணிகம் என்பதில் வேறுபாடில்லை. இப்போது இங்கே கூறப்பட்ட இரு கொள்கைகளுள் முதல் கொள்கையின் பொருந்தாத தன்மை விளக்கப்படும்.

25

बाध्याकारत्वतो ज्ञप्तेः स्मृत्यभावः सदाक्षणात् ।

क्षणिकत्वाच्च संस्कारं नैवाधत्ते क्वचित्तु धीः ॥

பொருள் :— வெளிப்பொருள் ஒரு க்ஷணத்தில் தோன்றி அழிவதால், அது, அதன்வடிவாக உண்டாகும் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாது. ஜ்ஞானமும் ஒருக்ஷணமே இருப்பதால், முந்தைய நிகழ்ச்சிகளின் நினைவு ஏற்படாது. நிலையான ஆத்மாவையோ வேறு எந்தப் பொருளையுமோ ஏற்றுக் கொள்ளாமையால் க்ஷணிக விஜ்ஞானம் எந்தப் பொருளினிடத்திலும், நினைவுக்குக்காரணமான ஸம்ஸ்காரத்தை வைப்பதில்லை.

விளக்கம் :— அறிவு தோன்றி வெளிப் பொருளை அறிய வேண்டுமானால் அது முதல்க்ஷணத்தில் தோன்றி அடுத்தக்ஷணத்தில்தான் பொருளை அறிய வேண்டும். பொருள், அறிவுக்கு விஷயமாக வேண்டுமேயானால் அது முதல் க்ஷணம் தோன்றி மறுக்ஷணம் அறிவுக்கு விஷயமாக வேண்டும். அப்போது அவைகள் இரண்டு க்ஷணநேரம் இருக்கவேண்டும். இது, “எல்லாமும் ஒரு க்ஷணிகமே” என்ற பௌத்தரின் கொள்கைக்குப் பொருந்தாது. இவ்வாறு வெளிப் பொருள் உண்டு என்கின்ற பௌத்தரின் கொள்கை மறுக்கப்பட்டது. இனிவரும் பகுதிகளில் “வெளிப் பொருளே இல்லை. எல்லாம் விஜ்

ஞானமே. அந்த விஜ்ஞானமும் க்ஷணிகம்” என்று கூறுபவரின் மதம் மறுக்கப்படுகிறது. இதை மறுக்கும்போது க்ஷணிகம் என்ற பாகமே முக்யமாக மறுக்கப்படுகிறது. தொடர்ந்த ஒரு பொருள் இருந்தால்தான் நடந்ததை நினைவு கூர்தல் பொருந்தும். எல்லாமும் க்ஷணத்தில் தோன்றித் தோன்றி அழிவதால் ஸம்ருதி என்பது பொருத்தமற்றுப்போகும். ஆகையால் இந்த வாதம் தவறு.

26

आधारस्याप्यसत्त्वाच्च तुल्यता निनिमित्ततः ।

स्थाने वा क्षणिकत्वस्य हानं स्यात् न तदिष्यते ॥

பொருள் :—க்ஷணிக விஜ்ஞானம், ஸம்ஸ்காரத்தை வைப்பதற்கு இடமாக ஆத்மாவோ அந்தக்கரணமோ இல்லாமையால் முந்தையநிகழ்வை நினைத்தல் என்பது பொருந்தாது. அடுத்தடுத்து உண்டாகும் பொருள் ஒரே மாதிரி இருப்பதால், அதே பொருள் என்ற மயக்கம் ஏற்படுகிறது; என்பதும் பொருந்தாது. ஏனெனில் முன் க்ஷணப்பொருளும் பின்க்ஷணப்பொருளும் ஒத்திருப்பதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை. மேலும் முன் க்ஷணப் பொருளையும் பின் க்ஷணப் பொருளையும் பார்த்து ஒற்றுமையை அறியும் நிலையான ஒரு பொருள் பௌத்தமதத்தில் இல்லை. நிலையான பொருளை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் “எல்லாம் க்ஷணிகம்” என்ற கொள்கைக்கு அழிவு ஏற்படும். அதை அவர்கள் விரும்புவதில்லை.

27

பௌத்தர்கள் எல்லாம் நிலையானவை என்ற மயக்கத்தின் நீக்கமே மோக்ஷம் என்கின்றனர். அதுவும் பொருத்தமற்றது; என்பது விளக்கப்படுகிறது.

शान्तेश्चायत्नसिद्धत्वात् साधनोक्तिरनर्थिका ।

एकैकस्मिन् समाप्तत्वात् शान्तेरन्यानपेक्षता ॥

பொருள் :—பௌத்தர் கூறும் மயக்கநீக்கம் முயற்சியின்றியே ஏற்பட்டுவிடும். எல்லாப்பொருள்களும் ஒரேக்ஷணத்தில் தோன்றி அழிவதால், அவற்றினிடம், மயக்கம் ஏற்படாது. எனவே மயக்கத்தை விலக்க மற்றொன்றின் துணை வேண்டாம். ஆகையால் மயக்கத்தைப் போக்க, ஸாதனங்களை அவர்களுடைய நூல்கள் கூறுவது, வீணாகும்.

விளக்கம் :—க்ஷணத்தில் அழியும் ஒரே பொருளில் நிலைத்திருப்பது என்று மயக்கம் ஏற்படாது. அத்தகைய பொருள்களின் தொடர் பிலும் மயக்கம் ஏற்படுதல் பொருந்தாது. தொடர்பு என்பது தொடர்ந்து வரும் பொருளைக்காட்டிலும் தனியான பொருளாகாது.

தொடர்ந்த பொருள் ஒரேமாதிரியிருப்பதால் மயக்கம் ஏற்படுகிறது; என்பதும் பொருந்தாது. என்று முன்பே மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

28

பௌத்தமதத்தில், உலகில் பழகி வரும் கார்யகாரணத்தன்மையும் பொருந்தாது என்பது விளக்கப்படும்.

अपेक्षा यदि भिन्नेऽपि परसन्तान इष्यतां ।

सर्वार्थे क्षणिके कस्मिन् तथाप्यन्यानपेक्षता ॥

பொருள் :—எல்லாம் ஷ்ணிகம் ஆனதால், காரணம் அழிந்த பின் அந்த அபாவத்திலிருந்து கார்யம் உண்டாகிறது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் தொடர்பற்ற தனியான காரணத்திலிருந்து கார்யம் உண்டாகவேண்டும். தயிராகிய கார்யம், தன்காரணமான பாலைத்துணைகொண்டு தோன்றுகிறது; என்று கூறப்படுமிடத்தில், அந்தத் தயிர் வேறான மணலிலிருந்தும் தோன்ற வேண்டும். “உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஷ்ணிகமானாலும், ஒரு குறிப்பிட்டகாரணப்பொருளை கார்யம் எதிர்பார்க்கிறது” என்று பௌத்தர் கூறினாலும், அவர்களின் ஷ்ணிகக்கொள்கையில் கார்யத்திற்குக் காரணப் பொருளின் அபேகை என்பது பொருத்தமற்றது.

விளக்கம் :—அபாவத்திலிருந்து பாவம் தோன்றுகிறது என்று பௌத்தர்கள் கூறுகின்றனர். விதை அப்படியே இருந்தால் மர முண்டாகாது. விதையழிந்துபோக, மரமுண்டாகிறது. பால் அழிந்து தயிருண்டாகிறது. ஆகையால் அபாவத்திலிருந்து கார்யப்பொருள் தோன்றுகிறது என்பது அவர் கூறும் விளக்கம். அபாவத்திலிருந்து பொருள்தோன்றுமானால் மண்ணிலிருந்து தயிர் உண்டாக வேண்டும். எப்படியெனில், பாலின் அபாவம் மண்ணிலும் உண்டு. அந்த அபாவத்திலிருந்து தயிர் தோன்றவேண்டும். மேலும் பால் அழிந்து விடுவதால் கார்யமான தயிருக்கும் பாலுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் சொல்ல முடியாது. ஆகையால் அவை மிகவும் வேறுபட்டவைகளேயாகும். இவ்வாறு வேறுபட்ட பொருள்களிடையே கார்யகாரண பாவம் இருக்குமானால், வேறுபட்ட மணல் தயிர் இவற்றினிடையே யும் கார்ய காரணபாவம் உண்டு எனலாம். ஆகவே மணலிலும் தயிர் தோன்றலாம் என்பது வரும்; அது உலகிலில்லை.

மணலிலுள்ள பாலின் அபாவம், அந்யோன்யாபாவம். அது தயிருக்குக் காரணமன்று. பாலினது ப்ரத்வம்ஸாபாவமாகிய அழிவே தயிருக்குக் காரணம் என்று பௌத்தர் கூறினாலும், அப்போதும் அவர்களின் பக்ஷத்தில் கார்யம் காரணப் பொருளின் துணையை வேண்டி நிற்கிறது என்பது பொருந்தாது. அத்வைத மதத்தில் “அபாவம் என்பது நான்கு பிரிவுகள் கொண்டது” என்ற கொள்கை ஏற்கப்

படுவதில்லை. ப்ராகபாவம். ப்ரத்வம்ஸாபாவம், அத்யந்தாபாவம் அந்யோன்யாபாவம் என்று நான்கு வகையான அபாவங்களைத் தார்க்கிகர் கூறுவர்.

29

பௌத்த மதத்தில், “கார்யப் பொருள் காரணப் பொருளை அபேக்ஷித்தல் பொருந்தாது” என்பதற்கு யாது காரணமென்றால்;

तुल्यकालसमुद्भूतौ इतरेतरयोगिनौ ।

योगाच्च संस्कृतो यस्तु सोऽन्यं हीक्षितुमर्हति ॥

பொருள் :—இரண்டு பொருள்கள் ஒரேகாலத்தில் இருந்து, அவை, ஒன்றுடன் மற்றொன்று சேர்வதால், அந்த மற்றொரு பொருளினிடம் ஒரு புதுமை தோன்றுமானால், ஒரு பொருளின் துணை மற்றொன்றிற்கு உண்டு என்று கூறலாம். பௌத்தர்களின் கொள்கையில் எல்லாப் பொருள்களும் க்ஷணிகமானவை. ஆகையால் ஒரு பொருள் மற்றொன்றிற்குத் துணைபுரிவதில்லை.

விளக்கம் :—மழை நீரும், முனையும் ஒரேகாலத்திலுள்ளன; அவை ஒன்றோடொன்று சேருகின்றன. முனையில் வளர்ச்சியாகிய புதுமை தோன்றுகிறது. இப்போது மழையின் துணை முனைக்கு உண்டு, என்பது பொருந்தும். பௌத்தர்களோ எல்லாப் பொருள்களையும் க்ஷணிகம் என்கின்றனர். காரணமான பொருள் பிறந்த உடனே அழிந்து விடுகிறது. கார்யப் பொருளுக்கு அது எப்படித் துணைபுரிதல் இயலும்? ஆகையால் கார்யப்பொருளுக்குக் காரணத்தின் துணை பௌத்த மதத்தில் ஏற்படாது.

30

இவ்வாறு க்ஷணிகம் என்ற மதம் மறுக்கப்பட்டது. வெளிப் பொருள் உண்டு என்பவர்களின் கொள்கையும், “வெளிப்பொருளில்லை; எல்லாம் விஞ்ஞானமே” என்பவர்களின் கொள்கையும் மறுக்கப்பட்டன. இவ்விரு கொள்கைகளையும் உடையவர்கள், க்ஷணிகம் என்ற பகுதியில் வேறுபடுவதில்லை. ஆகையால் க்ஷணிகவாதம் பொதுவாக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இனி சூன்யவாதம் மறுக்கப்படும். இந்தவாதம் முன்பே ஒருவகையில் மறுக்கப்பட்டது. மறுபடியும் இங்கு மறுப்பதற்குக்காரணம் உண்டு. அத்வைதக் கொள்கைக்கும், சூன்யக் கொள்கைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நன்கு தெளிவுறுத்துவதற்கே மறுபடி மற்றொரு முறையில் மறுக்கப்படுகிறது; என அறிதல் வேண்டும். முதலில் அதற்காக அத்வைதக் கொள்கையை விளக்கிப் பிறகு பகவத்பாதர் சூன்யவாதத்தை மறுக்கிறார்.

मृषाध्यासस्तु यत्रस्यात् तन्नाशः तत्र नोमतः ।
सर्वनाशो भवेद्यस्य मोक्षः कस्य फलं वद ॥

பொருள்:—எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் அவித்யையால் ஸம்ஸார தர்மங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, அந்த ஸம்ஸாரதர்மங்களின் அழிவு மெய்யறிவால் ஏற்படுகிறது என்பது அத்வைதிகளான எங்களின் கொள்கையாகும். ஆகையால், தூயப்ரஹ்மஸ்வரூபநிலையே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்பது பொருந்தும். பௌத்தர்களுடைய மதத்தில் எல்லாம் சூன்யமாதலால் யாருக்கு மோக்ஷம்? என்பதை நீ சொல்க.

விளக்கம் :— அனுபவிப்பவனும் இல்லாமையால் மோக்ஷத்திற்குரியவர் யாருமில்லை. அத்வைதிகள் அத்மாவைத்தவிர மற்றவைகளெல்லாம் உண்மையில் இல்லை என்கின்றனர். சூன்யவாதிகளோ எல்லாமுமே இல்லை என்கின்றனர். இந்த வேறுபாட்டினை அறியாமல் பலர் அத்வைதிகளையும் சூன்யவாதிகளாக எண்ணிவிடுகின்றனர். அதிஷ்டானம், ஆரோபம் இரண்டுமே அழிவுற்றால் சூன்யவாதக் கொள்கையில் மோக்ஷமே இல்லாமற்போகும்.

31

எல்லாம் அழிந்தபின் உண்மையான ஆத்மநிலை அழியாமலிருக்கிறது என்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? என்றால்,

अस्ति तावत् स्वयं नाम ज्ञानं वात्मान्यदेव वा ।
भावाभावज्ञतस्तस्य नाभावस्त्वधिगम्यते ॥

பொருள் :— எல்லாவாதிகளும் தமது இருப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அது ஜ்ஞானமென்றோ, ஆத்மாவென்றோ, சூன்யமென்றோ எந்தச் சொல்லாலும் உரைக்கப்படட்டும். ஸர்வமும் சூன்யமென்பது ப்ரமாணத்துடன் கூடிய கொள்கையாகாது. உலகில் வழங்கப்படும் பொருள்களின் இருப்பு, அவற்றின் இன்மை ஆகியவற்றையறியும் நிலையான ஸாக்ஷி இல்லாவிட்டால் உலக வ்யவஹாரமே பொருத்தமற்றதாகிவிடும். அந்த ஸாக்ஷியின் அபாவத்தை யாரும் எவ்வகையிலும் அறிதல் முடியாது.

32

ஸாக்ஷியின் அபாவமும் ஒருவனுக்கு விளங்கலாமெனின் :—

येनाधिगम्यतेऽभावः तत् सत् स्यात् तन्न चेद्भवेत् ।
भावाभावानभिज्ञत्वं लोकस्य स्यात् न चेष्यते ॥

பொருள் :— எதனால் பொருள்களின் இன்மையறியப்படுகிறதோ, அது உள்ள பொருளாயிருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறில்லை

யேல் பொருள்களின் இன்மையையும், இருப்பையும் யாரும் அறிய முடியாது. எவன் தன்னை இல்லை என்று மறுக்கிறானோ, அந்த மறுப்பவனே உண்மைப்பொருளாவான். ஆகையால் தன்னை மறுத்தல் என்பது அனுபவத்திற்கு ஒவ்வாததாகும். ஸாக்கியியின் அபாவம் எவனுக்கு விளங்குகிறது என்று நீ கூறுகிறாயோ, அவனே இருக்கும் ஸாக்கியியாவான். தனது இன்மை தனக்கு விளங்காது.

33

உலகப்பொருளின் இருப்பையும், இன்மையையும் அறியும் பொருள் ஒன்று இருக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொள்வோம். எனினும் அது எப்படிப்பட்டது என்பதை நிச்சயிப்பதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை; எனின்,

सदसत् सदसच्चेति विकल्पात् प्राक् यदिष्यते ।

तदद्वैतं समत्वाच्च नित्यं चान्यत् विकल्पितात् ॥

பொருள் :— ஸாக்கி, ஸத்ருபமென்றும், உலகம், அஸத்ருபம் என்றும் பலவாருண எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. அந்தப் பலவகை எண்ணங்களுக்கு முன்பே ஆத்மாவாகிய தான் ஸித்திப்பதால், தனது தத்வம் அத்வைதமாகும். வேற்றுமைகளுடன் கூடிய எண்ணங்களுக்கும் முன்னிலிருப்பதால் அது ஸமமாயிருப்பதாகும். தோன்றிமறையும் வெளிப்பொருள்களுக்கு வேறுபட்டிருப்பதால் நித்யமாகும். எல்லா எண்ணங்களுக்கும் முன் இருப்பதால் தன்னிருப்புள்ள அறிவு வடிவாகும். ஆகையால் ஸாக்கியாகிய ஆத்மஸ்வரூபம், ஸத்ய ஜ்ஞான அநந்த ஆநந்த ரூபம் என்பதற்கு வேறு காரணங்களைத் தேடவேண்டுவதில்லை.

34

பலவகையான வெளிப்பொருள்கள் காணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, எவ்வாறு இரண்டற்ற ஆத்மாவின் அனுபவம் ஏற்படும்? என்றால்,

विकल्पोद्भवतोऽसत्त्वं स्वप्नदृश्यवत् इष्यतां ।

द्वैतस्य प्रागसत्वाच्च सदसत्वादि कल्पनात् ॥

பொருள் :— கனவில் காணப்படும் பொருள்கள் சித்தவிகல்ப வடிவங்களாய் உண்டாகின்றன. ஆதலால் அவை பொய்யே. அது போல விழிப்பிலும் காணப்படும் பொருள்கள் சித்தவிகல்ப வடிவங்களாய் உண்டாகின்றன. ஆதலால் அவைகளும் பொய். எவ்வாறெனில், வெளிப்பொருள் இருக்கிறது அல்லது இல்லை என்று மனத்தில் விகல்பம் தோன்றுவதற்குமுன் அந்த வெளிப்பொருளில்லை. ஆகையால் அது அஸத் என்று சொல்லப்படும்.

விளக்கம் :— வெளிப்பொருள்கள் அறியப்படவில்லையென்றால், அவை இருக்கின்றன என்பதற்கு யாதொரு ப்ரமாணமும் இல்லை. எனவே அவை இல்லாத பொருள் எனப்படுகின்றன. அவற்றை இல்லாதவை என ஒதுக்கிவிடின், பிறகு இரண்டற்ற ஆத்மாவின் அனுபவம் ஏற்படுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

35

த்வைதப்பொருள் பொய் என்பதற்கு வேதச்சான்று காட்டப்படுகிறது.

वाचारम्भण-शास्त्राच्च विकाराणां ह्यभावता ।

मृत्योस्त मृत्युमित्यादेः मम मायेति च स्मृतेः ॥

பொருள் :—“த்வைத வடிவமுள்ள பொருள்கள் வாக்கினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டவை” என்று வேதம் கூறுகிறது. மேலும் “த்வைதப்பொருள்களை உண்மையில் இருப்பனவாக எவன் பார்க்கிறானோ, அவன் ஒரு மரணத்திலிருந்து மற்றொரு மரணத்தை அடைகிறான்” என்றும் வேதம் கூறுகிறது. “என்னுடைய மாயையைக் கடத்தலரிது; ஆனால் எவன் என்னை அறிகிறானோ அவன் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறான்” என்று கீதை கூறுகிறது. ஆகையால் த்வைதப்பொருள்கள் யாவும் உண்மையாக இல்லை. அவை கற்பிக்கப்பட்டவை என்பது விளங்கும்.

36

ஆத்மாவின் தூயதன்மை விளக்கப்படுகிறது.

विशुद्धिश्चात एवास्य विकल्पाच्च विलक्षणः ।

उपादेयो नहेयोऽत आत्मा नान्यैरकल्पितः ॥

பொருள் :—த்வைதப் பொருள்கள் பொய்யானவையாதலால் ஆத்மா நித்யசுத்தமானது. அதாவது புண்ய பாபங்களின் தொடர்பில்லாதது. அதுபலவாறு கூறப்படும் வெளிப்பொருள்களினும் வேறுபட்டது. எனவே அது எடுக்கத்தக்கதுமன்று; விடத்தக்கதுமன்று. எல்லாக் கல்பனைகளுக்கும் அதிஷ்டானமானதால் இந்த ஆத்மா பிறரால் கல்பிக்கப்பட்டதன்று.

37

எல்லாக்கல்பனைகளுக்கும் காரணமாகிய அஜ்ஞானம் உண்மையில் ஆத்மாவில்லை. ஆதலால் ஆத்மா கல்பிக்கப்பட்ட பொருளாகாது என்கிறார்.

अप्रकाशो यथादित्ये नास्ति ज्योतिः स्वभावतः ।

नित्यबोधस्वरूपत्वात् नाज्ञानं तद्वदात्मनि ॥

பொருள் :— பகலவன் ஒளிவடிவமாயிருப்பதால் அவனிடம் ப்ரகாசமின்மை என்பது எவ்வாறில்லையோ, அவ்வாறு ஆத்மா அழிவற்ற அறிவொளி வடிவமாயிருப்பதால், அதனிடம் அஜ்ஞானம் என்பது இல்லை.

விளக்கம் :— குடம் முதலிய பொருள்கள் ஐடமானவை; அவை அஜ்ஞானத்துடன் கூடியவை. அதனால் கல்பிக்கப்பட்டவை. சைதன்ய வடிவில் அவை கல்பிக்கப்பட்டவை. அப்பொருள் களைப்போல ஆத்மாவும் கல்பிதமன்று. ஆத்மா அறிவொளியாதலால் அதனிடம் அஜ்ஞானத் தொடர்பு உண்மையாய் இல்லை. மேலும் ஆத்மாவுக்கு மற்றோரதிஷ்டானமுமில்லை. எது கடைசி அதிஷ்டானமோ அதுவே ஆத்மாவாகும். எனவே ஆத்மா கல்பிதமன்று.

38

तथाऽविक्रियरूपत्वात् नावस्थान्तरमात्मनः ।

अवस्थान्तरवत्त्वे हि नाशोऽस्य स्यान्न संशयः ॥

பொருள் :— எப்படி ஆத்மா அழியாத ஒளிவடிவமோ, அப்படியே அது விகாரமற்ற வடிவமானது. ஆகையால் ஆத்மா எந்நாளும் மாறி, வேற்றுருவத்தை அடையாது. ஆத்மாவின் நிலை மாறுமே யானால், அதற்கு அழிவு இன்றியமையாமல் ஏற்பட்டுவிடும். இதில் ஐயமில்லை.

39

ஆத்மா வேறு நிலையை அடைவதுதான் மோக்ஷம் என்பது சிலரின் வாதம். அது மறுக்கப்படுகிறது.

मोक्षोऽवस्थान्तरं यस्य कृतकः स चलो ह्यतः ।

न संयोगो वियोगो वा मोक्षो युक्तः कथंचन ॥

பொருள் :— எவர்களின் மதத்தில் ஆத்மா வேறு நிலையை அடைவது மோக்ஷமோ, அது புதியதாய் ஏற்பட்டதாகும். ஆகையால் அழிவுள்ளதாகும். பரம்பொருளைச் சேருவதும் மோக்ஷமன்று. ப்ரக்ருதியிலிருந்து விலகுவதும் மோக்ஷமன்று. இவை எந்த வகையிலும் மோக்ஷமாதலைப் பொருந்தா.

40

ஏனெனில்,

संयोगस्याप्यनित्यत्वात् वियोगस्य तथैव च ।

गमनागमने चैव स्वरूपं तु न हीयते ॥

பொருள் :—சேருவது என்பது, செயலால் உண்டாவது. அது அநித்யமாகும். அதுபோலவே பிரிதலும் அநித்யம். ஜீவன் ஸம்ஸாரதேசத்திலிருந்து பரமாத்மாவிடம் செல்வதோ, அல்லது பரமாத்மா, அன்பணக்காக்க அவனிடம் வருவதோ மோக்ஷமாகாது. ஆத்மஸ்வரூபமாக இருத்தலே மோக்ஷமாகும். அதுவே அழியாதது.

விளக்கம் :—இருபொருள்கள் சேர்வது ஸம்யோகம். சேர்ந்த இருபொருள்கள் பிரிவது வியோகம். இவை இரண்டும் அழியும் தன்மையுள்ளன. இவை அழியாத மோக்ஷமன்று. ஜீவனும் விகார மற்றவன். பரமாத்மாவும் விகாரமற்றவர். இவர்களுக்குப் போதலு மில்லை; வருதலுமில்லை. ஆகவே அவை மோக்ஷமல்ல; ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபநிலையே மாருதது. அதுவே அழியாத மோக்ஷமாகும்.

41

ஆத்மஸ்வரூப நிலையாகிய மோக்ஷத்தின் அழியாமைக்குக் காரணம் கூறப்படுகிறது.

स्वरूपस्यानिमित्तत्वात् सनिमित्ता हि चापरे ।

अनुपात्तं स्वरूपं हि स्वेनात्यक्तं तथैव च ॥

பொருள் :—ஆத்மஸ்வரூபநிலை என்பது ஒரு காரணத்தாலேற்படாதது. ஆகையால் அது அழிவற்றது. பிறர் கூறும் மோக்ஷநிலை ஒருகாரணத்தால் ஏற்பட்ட புதிய நிலையாதலால் அது அழிவுறும். தன் ஸ்வரூபமென்பது, தன்னால் அடையப்பட்டதுமாகாது; விடப்பட்டதுமாகாது. ஆகையால் அது நித்யமானது.

42

स्वरूपत्वात् न सर्वस्य त्यक्तुं शक्योऽह्यनन्यतः ।

गृहीतुं वा ततो नित्योऽविपर्ययत्वात् पृथक्त्वतः ॥

பொருள் :—ஆகாசம் முதலிய எல்லாப் பொருளுக்கும், ஆத்மாவே ஸ்வரூபமாகும்; அவற்றினும் ஆத்மா வேறுபடாதது. ஆகையால் அதை விடவும் முடியாது; எடுத்துக்கொள்ளவும் முடியாது. ஆகையால் அது நித்யமானது. ஆத்மா தனக்கு வேறுபட்டிருந்து கொண்டு தனக்கு விஷயமாகாதது. ஆகையால் அது விடத்தக்கதுமன்று; எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதுமன்று.

விளக்கம் :—குடம் கைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது. கைகளால் குடத்தை எடுக்கலாம்; விடலாம். ஆத்மா தன்னினும் தான் வேறுபட்டதன்று. எனவே அது தனியாக எடுத்துக் கொள்ளவும், விடவும் முடியாததாக உள்ளது. கயிற்றில் பாம்புபோல ஆத்மாவில் ஆகாசம் முதலியவை உள்ளன. பாம்புக்குக்கயிறுதான் ஸ்வரூபம்.

பாம்புக்குக் கயிறு வேறுபட்டதன்று. அதுபோல ஆகாசம் முதலிய வற்றிற்கு ஆத்மாவே ஸ்வரூபம். ஆத்மா அவற்றினும் வேருன தன்று. ஆகையால் அதை விடவும் எடுக்கவும் முடியாது.

43

ஆத்மா, நித்யமானது என்பதற்கு மற்றொரு காரணம் கூறப்படுகிறது.

आत्मार्थत्वाच्च सर्वस्य नित्य आत्मैव केवलः ।

त्यजेत्तस्मात् क्रियाः सर्वाः साधनैस्सह मोक्षवित् ॥

பொருள் :— அழியும் தன்மையுள்ள எல்லா போகப்பொருள் களும், ஆத்மாவின் பொருட்டேயுள்ளன. ஆகையால் அந்த ஆத்மா நித்யமானதே. அது உண்மையில் உபாதிகளுமில்லாதது. ஆகையால் அந்த ஆத்மஸ்வரூபநிலையே அழியாத மோக்ஷமாகும்; எனவே மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் ஸாதனங்களுடன் கூட எல்லாச்செயல்களையும் துறத்தல் வேண்டும்.

44

आत्मलाभः परो लाभः इति शास्त्रोपपत्तयः ।

अलाभोऽन्यात्मलाभस्तु त्यजेत्तस्मादनात्मतां ॥

பொருள் :— ஆத்ம லாபத்தைக் காட்டிலும் வேறு மேலான லாபம் இல்லையென்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆத்மாவைத் தவிர வேருன அஹங்காரம் முதலியவற்றில் நான் என்று அபிமானம் கொள்வதால் ஏற்படும் லாபம், லாபமாகாது. ஆகையால் அஹங்காரம் முதலியவற்றை நான் என்று அபிமானிப்பதை மெய்யறிவின் துணைகொண்டு விடல்வேண்டும்.

விளக்கம் :— எல்லாப்பொருள்களையும் த்யாகம் செய்தாவது தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்பது உலகில் காணப்படுகிறது. எனவே ஆத்ம லாபம்தான் உயர்ந்தது என்பது யுத்திக்கும் பொருத்தமானதாகும். அஹங்காரம் முதலியவற்றை நான் என அபிமானிப்பது, தானாகவே உள்ள ஆத்மாநந்தம் விளங்குவதற்குத் தடையாயிருப்பதால், அது லாபமாகாது. ஆகையால் அந்த அபிமானத்தை மெய்யறிவால் விடவேண்டும்.

45

இவ்வாறு அத்வைத மதத்திற்கும் சூன்யவாதத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை பகவத்பாதர் விளக்கி, சூன்யவாதத்தின் பொருந்தாமையையும் அத்வைத நிலையின் அழியாத தன்மையையும் வெளிப்படுத்தினார். இப்போது அத்வைத நிலையில் உறுதியான புத்தியை,

மோஷமடைய விரும்புகின்றவர்களுக்கு உண்டாக்க விரும்பி, ஸாங்க்ய மதம் பொருத்தமற்றது என்பதை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

**गुणानां समभावस्य भ्रंशो नद्युपपद्यते ।
अविद्यादेः प्रसुप्तत्वात् नचान्यो हेतुरुच्यते ॥**

பொருள் : — ஸாங்க்யமதம் பொருத்தமற்றது ; ஏனெனில் மூன்று குணங்களும் தமது ஸமநிலையிலிருந்து பிறழ்வது பொருத்தமற்றது. அவ்வாறு மாறுவதற்குக் காரணமில்லை. அவித்யையுடன் கூடிய புருஷர்கள், முக்குணங்களும் மாறுவதற்குக் காரணமாதல் இயலாது. ஏனெனில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு அவித்யை ப்ரதானத்தில் ஓடுங்கியுள்ளது. அவை மாறுவதற்கு வேறு காரணமுமில்லை.

விளக்கம் : — ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற முக்குணங்களின் ஸமநிலையை, ப்ரதானம் என்று ஸாங்க்யர் கூறுகின்றனர். “இந்தப் ப்ரதானம் ஜடம். இது தன் நிலையிலிருந்து மாற்றமடைந்து பல பொருள்களாக, புருஷனுடைய போகத்தின் பொருட்டு இருக்கின்றது. புருஷன் என்பவன் சேதனன். அவன் அஸங்கனையும் உதாஸீனனையும் உள்ளவன்; அவன் ஆத்மா; பல ஆத்மாக்கள் உண்டு.” என்பது அவர்களின் கொள்கை. இது பொருத்தமற்றது.

ஜடமாயுள்ள ப்ரதானம் காரணமின்றி மாறுபாடு அடைவதில்லை. மாறுபாடு என்பது முக்குணங்களும் தமது ஸமநிலையிலிருந்து பிறழ்தலாகும். அந்தப் பிறழ்ச்சி காரணமின்றியே உண்டாகிறது; என்றால் எப்போதும் முக்குணங்களும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும். அதனால் அவற்றிற்கு ப்ரளயம் என்பது இராது. முக்குணங்களும் ஸமமாயிருப்பதே ப்ரளயம். அது ஏற்படாது; ஏனெனில் அவை காரணமின்றியே எப்போதும் மாறுகின்றன. அவைகளை மாருமலிருக்கச் செய்பவர் யாருமில்லை. சேதன காரண மில்லாமலேயே ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும் ஜடப்பொருளிடம் உண்டாகா. அவித்யையுடன் கூடிய புருஷன், ப்ரதானம் மாறுவதற்குக் காரணம் என்றும் கூறுதல் முடியாது. ஏனெனில் உலகத் தோற்றத்துக்குமுன் ப்ரதானத்தில் அவித்யை ஓடுங்கியுள்ளது. புருஷனே அஸங்கமான தன்மை வாய்ந்தவன். ஆகையால் ப்ரதானம் மாறுவதற்கு அவித்யையுடன் கூடிய புருஷன் காரணமில்லை. ஈசனை ஸாங்க்யர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஆகையால் அவர்கள் மதத்தில் ப்ரதான பரிணாமத்திற்கு ஈசனும் காரணமில்லை. நிரீச்வர ஸாங்க்ய மதம் இங்கு மறுக்கப்படுகிறது; என உணர்தல்வேண்டும்.

46

“மூன்று குணங்களிலும், ஒன்று மற்றொன்றின் மாற்றத்துக்குக் காரணமாகின்றது” என்றால்,

इतरेतरहेतुत्वे प्रवृत्तिः स्यात् सदा न वा ।
नियमो न प्रवृत्तीनां गुणेष्व्वात्मनि वा भवेत् ॥

பொருள் :— முக்குணங்களும் தமது நிலையிலிருந்து மாற வேறு காரணம் வேண்டாம். அவைகளுக்குள்ளேயே, ஒன்று மற்றொன்றின் மாறுதலுக்குக் காரணமாகும்; என்றால்; அந்த மாறுதல் எப்போதும் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். அல்லது ஏற்படாமலிருக்கவேண்டும். உலகப்பொருள்களுக்கு முறையாகத் தோற்றமும், நிலைத்தலும், அழிவும் ஏற்படுகின்றன. இவ்விதம் முறையுடன் ஏற்படும் செயல்களைக் கட்டுப்பாட்டுடன் நடத்திவைக்கும் ஒரு காரணம் குணங்களிடமோ, புருஷர்களிடமோ இல்லை. வேறு காரணம் இருப்பதாய் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை,

விளக்கம் :— உலகில் காணப்படும் பொருள்களிடம் ஒரு நியமம் காணப்படுகிறது. அதாவது: அந்தந்த இயற்கைப் பொருள்களால் குறிப்பிட்ட ஒருவகையான பொருளையே உண்டுபண்ணுதல் முடியும் என்பதாகும். இந்த முறையைக் கட்டுப்படுத்துபவன் சேதனனே. ஜடமன்று. ஆகையால் குணங்களுள் ஒன்றன் முறையான மாறுதலுக்கு மற்றொன்று காரணமாகாது.

47

எப்படியோ ப்ரதானம் புருஷர்களின் போகத்தின் பொருட்டுப் பரிணாமத்தை அடைகிறது; என்று வைத்துக்கொண்டாலும், பொருந்தாத தன்மையைப் போக்குதல் முடியாது என்கிறார்.

विशेषो मुक्तबद्धानां तादर्थ्ये न च युज्यते ।
अर्थार्थिनोस्त्वसंबन्धः नाथीं ज्ञो नेतरोऽपि वा ॥

பொருள் :— ஜடமாகிய ப்ரதானம் எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் ஸமமாயிருந்துகொண்டு அவர்களின் பொருட்டு இயங்குகிறது என்றால், சிலர் முக்தர்கள் என்றும் சிலர் ஸம்ஸாரிகள் என்றும் கூறும் நிலை ஏற்படாது. எல்லோரும் முக்தர்களாயிருப்பர்; அல்லது எல்லோரும் ஸம்ஸாரிகளாயிருப்பர். மேலும் இந்த மதத்தில், விரும்பப்படும் பொருளுக்கும், விரும்புகிறவனுக்கும் ஸம்பந்தம் கூறுவது பொருந்தாது. ஏனெனில் அஸங்க அறிவான புருஷன் விரும்புகிறவனாய் இரான். ப்ரதானமும் விரும்புகிறதாகாது. ஏனெனில் அது ஜடம்.

விளக்கம் :— ப்ரதானம் புருஷனின் போகத்தின் பொருட்டு மாறுமானால், புருஷன் விரும்புவதை வேண்டும். விரும்புகிறவன் விரும்பிய பொருளை அடைவதே போகமாகும். விருப்பமில்லாவிட்டாலும் போகம் ஏற்படாது. பொருளும் விரும்பப்படாதாயின்,

அதனாலும் போகம் ஏற்படாது. புருஷனே அஸங்கன்; ஆகையால் விருப்பமற்றவன். அவனுக்கு விருப்பமில்லாமையால் ப்ரதான பரிணாமப் பொருளும் விரும்பப்பட்டதாகாது. விரும்புகிறவனும், விரும்பப்படும் பொருளும் இல்லாமையால் போகமே ஏற்படாது. ஆகையால் ப்ரதானம் புருஷனின் போகத்திற்காகச் செயல்புகிறது என்பது தவறு. ப்ரதானத்திற்கும் புருஷனுக்கும் விரும்புதல், விரும்பப் படுதலாகிய ஸம்பந்தம் ஏற்படாது.

48

மேலும் :—

प्रधानस्य च पाराध्यं पुरुषस्याविकारतः ।

न युक्तं सांख्यशास्त्रेऽपि विकारेऽपि न युज्यते ॥

பொருள் :—புருஷன் விகாரமற்றவனாதலால் அவனுக்கு போகத்தை உண்டுபண்ண ப்ரதானம் முயலாது. புருஷனை விகார முள்ளவனாக அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும், ப்ரதானம் போகம்தர முயலாது. ஏனெனில் விகாரியான புருஷன் அநித்யனாவான். அநித்யமான புருஷன், நித்யமான ப்ரதானத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரமான போக்தாவாக இருத்தல் பொருத்தமில்லை. இவ்வாறு ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்திலும் பொருத்தாத கொள்கை இருக்கிறது.

49

ப்ரதான புருஷ ஸம்பந்தம் ஏற்படாது. ஏனெனில்,

संबन्धानुपपत्तेश्च प्रकृतेः पुरुषस्य च ।

मिथोऽयुक्तं तदर्थत्वं प्रधानस्याचित्त्वतः ॥

பொருள் :—புருஷன் அஸங்கனாயும், உதாஸீனனாயும் இருப்பவன். ஆகையால் அவனுக்குச் செயல் பொருந்தாது. ப்ரதானம் ஜடப்பொருள் ஆகையால் அதற்குச் செயல் பொருந்தாது. எனவே இந்த இரண்டு பொருள்களுக்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு ஏற்படாது. ஆகையால், ப்ரதானம் புருஷனின் பொருட்டுச் செயல்புகிறது என்ற கொள்கை, யுத்திக்குப் பொருத்தமற்றது.

50

क्रियोत्पत्तौ विनाशित्वं ज्ञानमात्रे च पूर्ववत् ।

निर्निमित्ते त्वनिर्माक्षः प्रधानस्य प्रसज्यते ॥

பொருள் :—புருஷனிடம் ஒரு மாறுதலை ஏற்றுக்கொண்டால் அவனுக்கு அழிவுண்டு என ஏற்படும். ஸாங்க்யர்கள் புருஷனை அழிவற்றவன் என்கின்றனர். புருஷனிடமுள்ள அறிவே மாறுதல்

தொழில் என்று அவர்கள் கூறுவார்களானால், அந்த அறிவு அநித்ய அறிவாயிருப்பின், அதை உடைய புருஷனும் அநித்யமாவான். எனவே முன்போல புருஷனுக்கு அறிவு ஏற்படும். நித்ய அறிவாயிருப்பின் புருஷனிடம் யாதொரு மாறுதலுமின்மையால், அவன் போக்தாவாகமாட்டான். ப்ரதானம் காரணமின்றியே மாறுமானால், எப்போதும் அது செயலுடன் கூடியிருக்குமாதலால், புருஷனுக்கு அதனிடமிருந்து மோக்ஷம் என்பது ஏற்படாது.

விளக்கம் :—காரணமின்றி ஜடப்பொருள் செயல் புரியாது. காரணமோ எதுவுமில்லை. புருஷன் காரணமாகான். ஏனெனில் அவன் அஸங்கன். ஈச்வரனே அவர்கள் மதத்தில் இல்லை. காரணமின்றியே ப்ரதானம் மாறுமானால் அது எப்போதும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அறியும் தன்மை வாய்ந்த புருஷர்களின் பார்வைக்கு ப்ரதானத்தின் மாறுதல் தவருது இருந்துகொண்டே இருக்கும். அதிலிருந்து விடுதலை என்பது ஏற்படாது. எனவே மோக்ஷமில்லாமை என்பது ஏற்படும். ஆகையால் ஸாங்க்யர்களின் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

51

இப்போது தார்க்கிகர்களுடைய கொள்கை மறுக்கப்படுகிறது.

न प्रकाश्यं यथोणत्वं ज्ञानेनैवं सुखादयः ।

एकनीडत्वतोऽग्राह्याः स्युः कणादादिवर्त्मनां ॥

பொருள் :—காணாதர்கள் ஆத்மா ஜடமென்றும், அது மனத்தின் சேர்க்கையால் இன்பம், துன்பம், அறிவு முதலிய குணங்களைப் பெறுகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். இது பொருத்தமற்ற கொள்கை. நெருப்பைச் சார்ந்திருக்கும் ஒளி, அதே நெருப்பைச் சார்ந்திருக்கும் சூட்டினைப் ப்ரகாசப்படுத்தாது. அதுபோல ஒரே ஆத்மாவைச் சேர்ந்திருக்கும் ஜ்ஞானம், அந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்திருக்கும் ஸுகம் முதலியவற்றை விளக்காது. ஒரே பொருளிடம் உள்ள இரண்டு குணங்களுக்குள் ஒன்றை மற்றொன்று விளக்காது. ஆனால் ஸுகம் முதலியவைகள் ஜ்ஞானத்தால் விளங்குகின்றன. எனவே அவர்களின் கொள்கை தவறு.

விளக்கம் :—விளக்குவதும், விளக்கப்படுவதும் ஒரே இடத்தில் இருந்தால், இது விளக்குவது, இது விளக்கப்படுவது என்ற பேத நியமம் ஏற்படாது.

52

சென்ற ச்லோகத்திலிருந்து, 'ந' என்ற சொல்லை இங்கு வரவழைத்துக்கொள்ளல்வேண்டும்,

**युगपत्समवेतत्वं सुखविज्ञानयोरपि ।
मनोयोगैक-हेतुत्वात् अग्राह्यत्वं सुखस्य च ॥**

பொருள் :— தார்க்கிகர்கள், மனமும் ஆத்மாவும் ஒரு முறை சேர்வதால் ஒரு சமயத்தில் ஒரு குணம்தான் தோன்றும்; என்கின்றனர். ஆத்மாவிடம் மனத்தின் சேர்க்கையால் ஒரே சமயத்தில் ஸுகம், அறிவு என்ற இரண்டு குணங்களும் தோன்றல் இயலாது. ஒரு சேர்க்கை ஒரு குணத்திற்கே காரணமாகும். எந்த ஆத்ம மனங்களின் சேர்க்கையால் ஸுகம் உண்டாகிறதோ, அந்தச் சேர்க்கை அழியும்போது ஸுகமும் அழியும். மற்றொரு முறை ஆத்ம மனங்களின் சேர்க்கையால் ஜ்ஞானமுண்டாகுமானால், அது எவ்விதம் ஸுகத்தை விளக்கும்? ஆகையால் அவர்களின் கொள்கைப் படி ஜ்ஞானத்தால் ஸுகம் விளங்குவது பொருந்தாது. ஸுகமோ ஜ்ஞானத்தால் விளங்குகிறது.

விளக்கம் :— ஆத்ம மனங்களின் ஒரு சேர்க்கையால் எல்லா குணங்களும் தோன்றுகின்றன என்று சொல்ல இயலாது. அப்படி உண்டாகுமானால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா குணங்களும் தெரிய வேண்டும். அவ்வாறில்லை. ஆகையால்தான் தார்க்கிகர்கள் ஆத்ம மனங்களின் ஒரு சேர்க்கையால் ஒரு சமயத்தில் ஒரே குணம்தான் உண்டாகிறது. என்கின்றனர். மறுபடியும் வேறுகுணம் உண்டாவதற்கு மற்றொரு முறை ஆத்ம மனங்களின் சேர்க்கை உண்டாகவேண்டும். முதலில் உண்டான அந்தச் சேர்க்கை அழிந்தே மற்றொரு முறை அது உண்டாகவேண்டும். முதலில் உண்டான சேர்க்கை அழியும்போது, அதனால் ஏற்பட்ட குணமும் அழியும். எனவே ஆத்மாவிடம் ஒரே சமயம் இரண்டு குணங்கள் தோன்றல் முடியாது. ஆத்மாவிடம் மனத்தின் சேர்க்கையால் ஜ்ஞானம் தோன்றி அழிந்த பின்பே, ஸுகம் என்ற குணம் தோன்றும். அப்போது அழிந்த ஜ்ஞானம், ஸுகத்தை எவ்வாறு தனக்கு விஷயமாக்கிக்கொள்ள முடியும்? ஆகையால் அவர்களின் மதம் தவறு. அத்வைத மதத்திலோ ஆத்மா அறிவுவடிவாயிருத்தலின் அது எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கிவிடுகிறது. அந்த அறிவு அழியாத ஸ்வரூபமாகிய அறிவாகும்.

மேலும் தார்க்கிக மதத்தில் ஆத்மமனங்களுக்கு ஸம்யோகமே ஏற்படாது. ஏனெனில் இரண்டும் அவயவமற்றவை. ஸம்யோகம் ஏற்பட்டாலும் ஆத்மா எங்குமுள்ளமையால் வியோகமாகிய பிரிவு ஏற்படாது. வியோகமில்லையானால் மறுபடி ஸம்யோகம் ஏற்பட வழியில்லை. மறுபடி ஸம்யோகம் ஏற்படாவிடின் க்ரமமாக ஜ்ஞானம், இன்பம், துன்பம் முதலிய குணங்கள் ஏற்படா,

तथाऽन्येषांच भिन्नत्वात् युगपजन्म नेष्यते ।

युणानां समवेतत्वं ज्ञानं चेत् न विशेषणात् ॥

பொருள் :—ஸுகமும் ஜ்ஞானமும் ஒரேகாலத்தில் ஆத்மாவினிடம் இருத்தல் எவ்வாறு பொருந்தாதோ அவ்வாறே வேறு குணங்களான துன்பம், ஆசை, வெறுப்பு முதலியவைகளும் வேறுபட்டவைகளாதலால் ஒரே காலத்தில் ஆத்மாவில் உண்டாகா. தார்க்கிகர்கள் “ஸுகம் முதலியவை ஜ்ஞானத்தால் விளங்கவில்லை; அவற்றுடன் ஆத்மா சேர்ந்திருப்பதே அவற்றின் ஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்படுகிறது” என்று கூறுவார்களானால், அதுவும் தவறு. ஏனெனில் ஸுகம் அறியப்பட்டது, துக்கம் அறியப்பட்டது என்று ஜ்ஞானத்துடன் கூடியே அக்குணங்களின் வ்யவஹாரம் உலகில் காணப்படுகிறது

ज्ञानेनैव विशेषत्वात् ज्ञानाप्यत्वं स्मृतेस्तथा ।

सुखं ज्ञातं मयेत्येवं तवाज्ञानात्मकत्वतः ॥

பொருள் ;—அறிவுடன் கூடியே ஸுகம் முதலியவை விளங்குவதால், அறிவால் ஸுகம் முதலியவை சூழப்பட்டுள்ளன என்று ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும். “ஸுகம் எனனால் அறியப்பட்டது” என்று பிற்காலத்தில் நினைவு ஏற்படுவதாலும், ஸுகத்தின் அனுபவகாலத்தில் அது அறிவுடன் கூடியே விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஸுகம் முதலியவற்றுடன் ஆத்மா கூடியிருத்தலே அவற்றின் ஜ்ஞானம் என்பதும் பொருந்தாது. தார்க்கிகமதத்தில் ஆத்மா ஜடப்பொருள். ஜடப்பொருளின் சேர்க்கை மாத்திரத்தால் ஸுகம் விளங்காது. ஸுகம் அறிவுடன் தான் விளங்கும்.

விளக்கம் :—ஆத்மாவும் ஜடம், ஸுகமும் ஜடம். இரண்டின் சேர்க்கையால் மட்டும் ஸுகம் விளங்காது. அறிவோடு கூடிய ஆத்மாவில் ஸுகம் விளங்கலாமெனில், அறிவு இருக்கும்போது ஸுகமிருக்காது. ஸுகமிருக்கும்போது அறிவு இருக்காது. ஆகையால் ஸுகம் எப்படி விளங்கும்? எப்படியோ அது விளங்குமானால், அப்போது ஆத்மாவின் குணங்களான, எண், அளவு முதலியனவும் விளங்க வேண்டும். அவை விளங்குவதில்லை. எனவே தார்க்கிகரின் மதம் தவறானது;

“ஜ்ஞானமும் ஸுகமும் ஆத்மாவின் குணங்கள் என்று சொல்வதே பொருத்தமற்றது” என்பது விளக்கப்படுகிறது. முன்பு ஜ்ஞா

னத்திற்கும் ஸுகத்திற்கும் விளக்கப்படுதல் விளங்குதல் ஆகிய இயல்பு இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

सुखादेः नात्मधर्मत्वं आत्मनस्तेऽविकारतः ।

भेदादन्यस्य कस्मान्न मनसो वाऽविशेषतः ॥

பொருள் :— ஸுகம் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. ஏனெனில், ஆத்மா விகாரவடிவமில்லாதது. நித்யமானது. அநித்யமான ஸுகம் முதலியவை நித்யமான ஆத்மாவினிடம் இருப்பதற்கு இடமில்லை. மேலும் குணம் என்பது அதை உடைய பொருளினும் வேறுபட்டது. ஆகையால் ஒரு குணம் ஏற்பட்டால் அது ஏன் மற்றொரு ஆத்மாவின் குணமாகாது? அல்லது ஏன் அக்குணம் அதனினும் வேறுபட்ட மனத்தின் தர்மமாகாது?

விளக்கம் :— தார்க்கிகர்கள் ஆத்மா பலவென்றும், எல்லா ஆத்மாக்களும் எங்குமுள்ளனவென்றும் கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் ஆத்ம மனங்களின் ஒரு ஸம்யோகத்தால் ஏற்படும் ஸுகம் வேறு ஆத்மாவுக்கும் உண்டாகவேண்டும். ஏனெனில் எல்லா ஆத்மாக்களும் எங்குமுள்ளன. எல்லாக் குணங்களும் எல்லா ஆத்மாக்களின் முன்னிலையில் உண்டாவதால், இந்தக் குணம் இந்த ஆத்மாவின் தர்மம் என்று வரையறுக்கமுடியாமல் போகும். ஸுகம் முதலியவை உண்டாகும் இடத்திலேயே மனமும் இருக்கிறது. ஆகையால் ஸுகத்தை மனத்தின் தர்மம் என்று ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? மனம் மாறும் இயல்பை உடையது; செயலுடன் கூடியது. ஆகையால் அதனுடைய தர்மங்கள் தாம் குணங்கள்; என்று கூறுவதே ஏற்றது. அவை ஆத்ம தர்மங்களாகா.

56

வைசேஷிகர்கள் பொருளை ஜ்ஞானம் விளக்குகிறது. பொருளை விஷயமாகக் கொண்ட அந்த ஜ்ஞானத்தை மற்றொரு ஜ்ஞானம் விளக்குகிறது என்று கூறுகின்றனர். அது பொருந்தாது என்று கூறப்படுகிறது.

स्यान्मालाऽपरिहार्या तु ज्ञानं चेत् ज्ञेयतां व्रजेत् ।

युगपद्वापि चोत्पत्तिः अभ्युपेतात इष्यते ॥

பொருள் :— ஒரு ஜ்ஞானம் வேறொரு ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படுமேயானால், அநவஸ்தை என்ற குற்றம் ஏற்படும். இக்குற்றத்தைப் போக்க ஒரே காலத்தில் இரண்டு ஜ்ஞானங்களுமுண்டாகின்றன என்று ஏற்றுக்கொண்டால், ஒரே காலத்தில் சுவை, ஒளி, ஓசை நாற்றம் முதலிய பல ஜ்ஞானங்கள் ஏற்படக்கூடும். இது அனுபவத்திற்குப் பொருந்தாது.

விளக்கம் :— “ ஜ்ஞானம், பொருள்களை விளக்குகிறது. பொருள் விளங்குகிறது. அப்போது ஜ்ஞானம், தான் விளங்குகிறதா இல்லையா? விளங்கவில்லையானால் தானாகவே பொருள்விளங்குகிறதா? அல்லது ஜ்ஞானத்தின் துணையால் பொருள் விளங்குகிறதா? எனப் பிரித்து அறிதல் இயலாது. ஆகையால் ஜ்ஞானம், தான் வேறொரு ஜ்ஞானத்தால் விளக்கம் பெற்ற பிறகு பொருளை விளக்குகிறது என்று ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். விளங்காத ஜ்ஞானம் பொருளை விளக்காது. பொருளை விளக்கும் ஜ்ஞானமானது மற்றொரு ஜ்ஞானத்தால் ப்ரகாசத்தை அடைகிறது ” என்றுவைசேஷிகள் கூறுகின்றனர்.

அது தவறு ; ஏனெனில் அநவஸ்தை என்ற குற்றம் ஏற்படும். எக்காரணத்தால் முதல் ஜ்ஞானத்தை விளக்க இரண்டாம் ஜ்ஞானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அக்காரணத்தாலேயே இரண்டாம் ஜ்ஞானத்தை விளக்க மூன்றாம் ஜ்ஞானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பின்பு அதை விளக்க நான்காவதையும், பிறகு அதை விளக்க ஐந்தாவதையும் ஏற்கவேண்டும். இவ்வாறு முடிவற்றநிலை என்ற அநவஸ்தையாகிய குற்றம் நீக்கமுடியாததாகிவிடும்.

மேலும், முதல் ஜ்ஞானத்தை விளக்கும் இரண்டாம் ஜ்ஞானம் ஒரே ஆத்மமனங்களின் ஸம்யோகத்தால் ஏற்படுகிறதா? அல்லது வேறொரு சேர்க்கையாலா? வேறொரு ஆத்மமனச் சேர்க்கையால் ஏற்படுகிறது என்றால் அந்தச் சேர்க்கையால் இரண்டாம் ஜ்ஞானம் உண்டாகும்போது, முதல் சேர்க்கையும், அதனால் உண்டான முதல் ஜ்ஞானமும் அழிந்துவிடுவதால், இரண்டாவது ஜ்ஞானம் முதல் ஜ்ஞானத்தை விளக்கல் முடியாது.

ஆத்மமனங்களின் ஒரே சேர்க்கையால் ஒரே காலத்தில் இரண்டு ஜ்ஞானங்களும் உண்டாகின்றன என்றால், அதே சேர்க்கையால் அதே காலத்தில், சமீபத்திலுள்ள எல்லாவகையான பொருள்களின் ஞானங்களும் உண்டாகக்கூடும். ஒரே சமயத்தில், ரூபம், ரஸம், நாற்றம், ஓசை முதலியவற்றின் ஜ்ஞானம் அனுபவத்தில் ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞானம், மற்றொரு ஜ்ஞானத்தால் விளக்கப்படுகிறது என்பது பொருத்தமற்ற கொள்கை.

57

“ சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூப லக்ஷணமா? தடஸ்த லக்ஷணமா? ஸ்வரூபலக்ஷணம் என்பது தன்னைவிட்டுப் பிரியாமல் இயல்பாகவே இருப்பது. நெருப்புக்கு ஒளி ஸ்வரூபலக்ஷணம். தடஸ்த லக்ஷணம் என்பது தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோகும் லக்ஷணம். இது உபாதியால் ஏற்படுவது. “ புரு உட்கார்ந்திருக்கும் வீடு ஆசிரியர் வீடு ” என்பது தடஸ்த லக்ஷணம். வைசேஷிகள் சைதன்யத்தை

ஆத்மாவின் ஸ்வரூபலக்ஷணமாக ஏற்பதில்லை. ஏனெனில் ஆத்ம மனங்களின் சேர்க்கையால் ஆத்மாவினிடம் சைதன்யமாகிய அறிவு உண்டாகிறது என்கின்றனர். ஆகையால் “சைதன்யமுடையது” என்ற லக்ஷணம் அவர் மதத்தில் தடஸ்த லக்ஷணமாகும். அப்படியானால், வேறு பொருளிடம் காணப்படாததும், ஆத்மாவை விட்டுப்பிரி யாததுமாகிய ஒரு ஸ்வரூபலக்ஷணத்தை ஆத்மாவுக்கு அவர்கள் சொல்லியாகவேண்டும். அப்போதுதான் பிறபொருளைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று நிலைநாட்டமுடியும். அந்த லக்ஷணம் “சைதன்யம்” என்பதைத் தவிர வேறு எதைச் சொன்னாலும் பொருத்தமற்றதாகிவிடும், ஆகையால் வேறு பொருள்களிடம் காணப்படாத தனிச்சிறப்புடன் கூடிய குணத்துடன் உள்ள ஆத்மாவை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால், அதை சைதன்ய ஸ்வரூப மாய் ஏற்றல்தான் பொருத்தமேற்படும். அவர்கள் அங்ஙனம் ஏற் காமல் ஜடமாகக் கூறுவதால் விகாரமுள்ள அந்த ஆத்மா அநித்யமா கும். அந்த ஆத்மாவிற்கு பந்தமும் மோக்ஷமும் சொல்லல்முடியாது” என்பதை மனத்தில் கொண்டு பகவத்பாதர் கூறுகிறார்.

अनवस्थान्तरत्वाच्च बन्धो नात्मनि विद्यते ।

नाऽशुद्धिश्चाप्यसङ्गत्वात् असङ्गो हीति च श्रुतेः ॥

பொருள் :— ஆத்மா நிலைமாறுதல் அற்றதாக இருப்பதால், அந்த ஆத்மாவினிடம் பந்தம் என்ற சிறப்பியல்பு இல்லை. மாறாத நிலையுடனிருப்பதாலேயே, அதற்கு பந்தம்விலகுதலாகிய மோக்ஷம் என்ற சிறப்பியல்பும் இல்லை. ஆத்மா யாதொன்றுடனும் சேராம லிருப்பதால் அதனிடம் செயற்கையாலும் பந்தம் முதலிய மாசுகள் ஏற்படா. “இந்தப் புருஷன் அஸங்கனல்லவா?” என்று வேதம் கூறுகிறது.

விளக்கம் :— ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்யவடிவாக விளங்கு கிறது. அது அஸங்கமாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால், தன்னாலோ, பிறபொருளாலோ அதற்கு பந்தமும் மோக்ஷமும் ஏற்படா. ஆத்மா விகாரமற்று ஒன்றாக இருப்பதால், அதனிடம் பந்தமும் மோக்ஷமும் கல்பிதமாக விளங்குகின்றன. ஒரே ஆத்மா அறியாமை நிலையில் பந்தமுள்ளது போன்றும் அறிந்தநிலையில் மோக்ஷமடைந்தது போன் றும் மக்களால் பேசப்படுகின்றது. வைசேஷிகர்களின் கொள்கைப் படி ஆத்மா விகாரமுள்ளதாகிறது. விகாரமுள்ள பொருள் அழிவை அடைவது உறுதி, எனவே பந்தம், மோக்ஷம் இவற்றை அடையக் கூடிய ஒரே ஆத்மா ஸித்திப்பது, அவர்களின் கொள்கையில் முடியா மற் போகும்.

57½

“ஆத்மாவுக்கு உண்மையாக பந்தம் இல்லை” என்பது விளக்கப்படுகிறது.

सूक्ष्मैकागोचरेभ्यश्च नलिप्यत इति श्रुतेः ।

பொருள் :— ஆத்மா மனம் வாக்கு முதலியவற்றிற்கு எட்டாத நுட்பப்பொருளாயுள்ளது; இரண்டற்றதாயுள்ளது; எந்தப்பொறியறிவுக்கும் விஷயமாகாதது. ஆகையால் அதற்கு உண்மையான பந்தமில்லை. “ஆத்மா உலகத்துன்பங்களுடன் தொடர்பற்றது” என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவினிடம் பந்தம் தோன்றுவது அறியாமையின் பயனேயாகும்.

58-59

एवं तर्हि न मोक्षोऽस्ति बन्धाभावात् कथंचन ॥
शास्त्रानर्थक्यमेवस्यात् न बुद्धेर्भ्रान्तिरिष्यते ।
बन्धो मोक्षश्च तन्नाशः स यथोक्तो नचान्यथा ॥

பொருள் :—ஆத்மா இவ்வாறு மாசற்றதாயின், எவ்விதத்திலும் அதற்கு பந்தம் இல்லை. பந்தமின்மையால் மோக்ஷமுமில்லை. அப்படியானால் மோக்ஷத்திற்குத் துணைபுரியும் வேதாந்த சாஸ்திரம் பயனற்றுப்போகும் என்ற ஆக்ஷேபம் வருமானால் ;

அது தவறு. புத்தியின் மயக்கமே பந்தம் எனப்படும். அந்த மயக்கத்தின் அழிவே மோக்ஷம் எனப்படும். இவ்வாறு பந்தம், மயக்கத்தால் புத்தியினிடம் ஏற்பட்டது என்று முன்பு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பந்த மயக்கத்தை நீக்க வேதாந்தம் முதலியவை பயன்படுகின்றன. அவை வீணல்ல.

விளக்கம் :—கீழே 17ஆம் ச்லோகத்தில் மயக்கமே ஸம்ஸார கல்பனைக்கு மூலம் என்றும், அது மெய்யறிவால் விலகிவிடும் என்றும், கூறப்பட்டுள்ளது. அதனால் உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு பந்தமும் மோக்ஷமுமில்லை. வேதாந்தங்களின் பயன் அறியாமையை நீக்குவதேயன்றி, எங்கும் நிறைந்த அறிவை உண்டாக்குவதன்று. எனவே அவை வீணாகா.

60

बोधात्मज्योतिषा दीप्ता बोधमात्मनि मन्यते ।

बुद्धिः नान्योऽस्ति बोद्धेति सेयं भ्रान्तिर्हि धीगता ॥

பொருள் :—அறிவு வடிவான ஆத்ம ஒளியால், ப்ரகாசம் பெற்ற புத்தியானது, தன்னிடத்தில் அறிவு இருப்பதாய் எண்ணு

கிறது. நானே அறிபவன் என்றும், என்னைத் தவிர அறிபவன் வேறு ஒருவனுமில்லை என்றும், அது எண்ணுகிறது. இவ்விதமான மயக்கம் புத்தியினிடம் இருக்கிறது. இந்த மயக்கத்தால் “நான் பத்தன்; நான் ஸம்ஸாரீ” என்ற தோற்றம் ஆத்மாவில் ஏற்படுகிறது.

விளக்கம் :— ஆத்மா உண்மையில் பந்தமற்றது. அதற்கு பந்தமென்பது புத்தி தர்மத்தின் அத்யாஸத்தாலேயே ஏற்படுகிறது.

61

புத்தியின் தர்மமே அறிவு என்று ஒப்புக்கொள்ளலாமே !
எனின்,

बोधस्यात्मस्वरूपत्वात् नित्यं ततोपचर्यते ।

अविवेकोप्यनाद्योऽयं संसारो नान्य इष्यते ॥

பொருள் :— அறிவு என்பது எப்போதும் ஆத்மாவின் இயல்பு. ஆத்மாவை விட்டு அறிவு விலகுவதில்லை. புத்தியினிடம் அறிவு இருக்கிறது என்பது, உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. புத்தி அறிவையுடையது என்பது மயக்கத்தால் ஏற்படுவது. இந்த மயக்கம் அநாதியாய் இருப்பதாகும். இந்தமயக்கத்தினாலேயே ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது.

விளக்கம் :— அறிவு புத்தியின் இயல்பன்று. ஆத்மாவின் இயல்பேயாகும். இவ்வாறு இருப்பதாலேயே உறக்கத்தில் புத்தியில்லா விடினும் அறிவு உள்ளது. புத்தி என்பது தோன்றி மறையும் இயல்பு கொண்டது. அது நனவிலும் கனவிலும் இருக்கிறது; உறக்கத்தில் இல்லை. அறிவை இயல்பாகக் கொண்ட ஆத்மாவோ உறக்கத்திலும் இருக்கிறது ஆகையால் அறிவு புத்தியின் தர்மமன்று. புத்தியை ஆத்மாவாக மயக்கமுற்று எண்ணுகிறோம். ஆகையால் “புத்தி, அறிவை இயல்பாக உடையது.” என்று கூறுகிறோம். இதுமயக்கத்தின் விளைவேயாகும். இந்த மயக்க அறிவே ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம். ஆகையால் மெய்யுணர்வால் மயக்கம் நீங்கும். உடனே அதன் விளைவான ஸம்ஸாரமும் நீங்கும். நான் கர்த்தா; நான் போக்தா என்ற அவிவேகமே ஸம்ஸாரம். அது அவிவேகத்தினும் வேறன்று. எனவே உண்மையாக ஸம்ஸாரம் என்பது இல்லை.

62

मोक्षस्तन्नाश एव स्यात् नान्यथानुपपत्तिः ।

येषां वस्त्वन्तरापत्तिः मोक्षो नाशस्तु तैर्मतः ॥

பொருள் :— அவிவேகத்தின் அழிவே மோக்ஷமாகும். விவேகத்தாலேயே அவிவேகம் அழியும். இதற்குமாருக ஒன்றை விடுவதோ,

அல்லது எடுத்துக் கொள்வதோ மோக்ஷமென்று கூறுவது பொருத்தமற்றது. எவர்களின் மதத்தில் வேறென்றை அடைவதுதான் மோக்ஷம் என்று கூறப்படுகிறதோ, அவர்களின் மதத்தில் மோக்ஷம் அழிவுடன் கூடியதென்று ஏற்க வேண்டிவரும்.

விளக்கம்:— ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகிய வேறுபொருளுடன் ஐக்கிய மடைவதே மோக்ஷம் என்று சிலர் கூறுவர். இவர்கள் ஜீவனைவேரு கவும் ப்ரஹ்மத்தை வேருகவும் கூறுவர். ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக ஆவது என்பது பொருத்தமற்றது. ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளாக ஆகாது. வைகுண்டம் முதலிய இடங்களை அடைவதும் மோக்ஷமன்று. ஏனெனில், அடைவது என்பது விடுவதை முடிவாகக்கொண்டிருக்கும். சேர்க்கை இருந்தால் பிரிவும் இருக்கும். இது உறுதி; ஆகையால் இத் தகைய மோக்ஷம் அழிவுள்ளது; என்று கூறல் நேரும். மோக்ஷம் என்பது அழியாதநிலையாக உள்ளது. தான் தானாக இருக்கும் நிலையே அழிவற்ற மோக்ஷமாகும். அவிவேகம் அழிந்தால், ஏற்கனவே இருக்கும் அந்த ஸ்வரூபநிலைதானாகவே விளங்கும்.

63

अवस्थान्तरमप्येवं अविकारान् युज्यते ।

विकारेऽवयवित्वं स्यात् ततो नाशो घटादिवत् ॥

பொருள்:— ஆத்மா விகாரமற்றது; அது வேறு நிலையை அடைவது மோக்ஷம் என்பது பொருந்தாது. ஆத்மாவுக்கு விகாரம் உண்டு என்று ஏற்றுக்கொண்டால், அது அவயவங்களுடன் கூடியது ஆகும். அவ்வாறானால் குடம் முதலியவை போல அதுவும் அழிவுறும்.

விளக்கம்:—“ ஜீவன் தனது மாசுபொருந்திய நிலையினைவிட்டு, மாசற்ற ப்ரஹ்ம நிலையை அடைகிறான்.” இதுவே மோக்ஷம் என்று சிலர் கூறுவர். இதுவும் பொருந்துவதன்று. விகாரமாகிய மாறுதலை அடையும் பொருளுக்கே வேறு வேறு நிலைகளுண்டு. உடல் மாறுகிறது. அதற்கு இளமை, வாலிபம் முதலிய வேறு நிலைகள் உண்டு. ஆத்மாவோ என்றும் மாறுதலற்றது. அதற்கு வேறு நிலை என்பது ஏற்படாது. அதற்கு வேறு நிலையைக் கூறுவதன் பொருட்டு, ஆத்மாவை மாறும்பொருள் என்று ஏற்றுக்கொண்டால், மாறுதல் என்பது அவயவமுள்ள பொருளுக்கே உண்டு; ஆகையால் ஆத்மாவையும் அவயவமுள்ளது என ஒப்பநேரும். அவ்வாறு நேர்ந்தால் குடம்போல அதுவும் அழியும் என்று கூறவேண்டிவரும். ஆகையால் இங்ஙனம் கூறுவது பொருத்தமற்றது. “ அவிவேகமாகிய மயக்கத்தின் நீக்கமே மோக்ஷம்” என்ற முடிவே ஏற்றமுடிவாகும். வேதங்களும், உபதேசங்களும், அவிவேகத்தைப் போக்கப்பயன்படுகின்றன.

64

“மற்ற வாதிகள் கூறும், பந்தமும்மோக்ஷமும், வேதம், ஸ்ம்ருதி, யுக்தி முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்றவையல்ல. எனவே அவற்றில் கவனம் செலுத்தல் வேண்டா” என்று பகவத்பாதர் கூறுகிறார்.

तस्मात् भ्रान्तिरतोऽन्याहि बन्धमोक्षादिकल्पनाः ।
सांख्य-क्राणाद-बौद्धानां मीमांसा-हतकल्पनाः ॥

பொருள் :— ஆகையால் வேதாந்தக் கொள்கையினும் வேறு பட்டுள்ள பந்த மோக்ஷ கல்பனைகள் மயக்கத்தால் ஏற்பட்டவைகளே யாகும். இவ்வாறு கல்பனை செய்து கூறும் ஸாங்க்யர், காணாதர், பௌத்தர் முதலியவர்களின் கொள்கைகள், வேதம், யுக்தி இவற்றைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தால், தவருணவை என விளங்கும். ஆகையால் இவற்றில் கவனம் செலுத்துவது நல்லதன்று.

65

शास्त्र-युक्ति-विहीनत्वात् नादत्तव्याः कदाचन ।
शक्यन्ते शतशो वक्तुं दोषाः तासां सहस्रशः ॥

பொருள் ;—மேலும், இவர்களின் கொள்கைகள், வேதம், யுக்தி ஆகிய ப்ரமாணங்களற்றவை ; அந்த ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமானவை. அந்தக் கொள்கைகளில் நூற்றுக் கணக்காகவும், ஆயிரக் கணக்காகவும் தவறுகள் இருப்பதைக் காட்டி விளக்கல் முடியும். ஆகையால் அவற்றைப் போற்றுதல் வேண்டா.

66

अपिनिन्दोपपत्तेश्च यान्यतोऽन्यानि चेत्यतः ।
त्यक्त्वाऽतो ह्यन्यशास्त्रोक्तीःमतिं कुर्यात् दृढां बुधः ॥

பொருள் :—மேலும், “வேதாந்தக் கொள்கையினும் வேறு பட்டவையும், வேதத்திற்கு முரணாக உள்ளவையும் ஆகிய நூல்கள், பயனற்றவை; அறியாமையைத் தருபவை.” என்று வேறு நூல்களை நம் வேதம் நிந்தனை செய்திருப்பதால், நல்ல அறிவுடையவன், பிற நூற்கொள்கைகளை நீக்கிவிட்டு, வேதாந்த உண்மையில் உறுதியான எண்ணத்தைக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

67

श्रद्धामक्ती पुरस्कृत्य हित्वा सर्वमनार्जवं ।
वेदान्तस्यैव तत्वार्थे व्यासस्याभिमतौ तथा ॥

பொருள் :—கோணலான எல்லா வழிகளையும் விட்டுவிட்டு, ஊக்கம் ஈடுபாடு இவற்றை முதன்மையாகக் கொண்டு, வ்யாஸபகவானின் கருத்தாகிய வேதாந்தம் உரைக்கும் உண்மைப் பொருளில் புத்தியை வைக்கவேண்டும்.

68

इति प्रणुना द्वयवादकल्पना
निरात्मवादाश्च तथाहि युक्तिः ।
व्यपेतशङ्काः परवादतः स्थिराः
सुमुखो ज्ञानपथे स्युरित्युत ॥

பொருள் :—இவ்வாறு யுத்திகளால், பேதவாத கல்பனைகளும், சூன்யவாதங்களும் மறுக்கப்பட்டன. மோக்ஷமடைய விரும்புவோர் “பிறரின் வாதங்களிலும் உண்மையிருக்குமோ” என்ற ஐயமற்றவர்களாய், மெய்யறிவு பெறும் வழியிலேயே உறுதியுடன் செல்வார்களாக.

69

स्वसाक्षिकं ज्ञानमतीव निर्मलं
विकल्पनाभ्यो विपरीतमद्रयं ।
अत्राप्य सम्यक् यदि निश्चितो भवेत्
निरन्वयो निर्वृतिमेति शाश्वतीम् ॥

பொருள் :—மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன், தனக்குத்தானாய் விளங்குவதும், மாசுகளே இல்லாததும், இரண்டற்றதும், எல்லா கல்பனைகளுக்கும் அப்பாலுள்ளதுமாகிய ஆத்ம அறிவையடைந்து, அதில் உறுதியான நிலையைக் கொள்வானாகில், அவன் அறியாமையையும், அதன் விளைவுகளையும் விலக்கி, அழியாத இன்பத்தை அடைவான்.

70

इदं रहस्यं परमं परायणं
व्यपेतदोषैरभिमानवर्जितैः ।
समीक्ष्य कार्या मतिरार्जवे सदा
न तत्त्वद्वक् स्वान्यमतिर्हि कश्चन ॥

பொருள் ;—இந்த ஆத்ம ஜ்ஞானம் மிகவும் ரஹஸ்யமானது; உபதேசத்தாலேயே அடையத்தக்கது ; எல்லாவற்றினும் உயர்ந்தது;

மேலான நிலையை அளிப்பது. ஆசை முதலிய குற்றங்கள் அற்றவர்களாலும், கல்விச் செருக்கற்றவர்களாலும் இந்த உண்மை நன்கு ஆராயப்படவேண்டும். ஆராய்ந்தறிந்த அவர்கள் நேரிய இந்த தத்வத்தில் தங்கள் புத்தியை நிலையாக வைத்தல்வேண்டும். எவன் ப்ரஹ்மத்தைத் தனக்கு வேருனதாகக் கருதி, அதனிடம் புத்தியை வைக்கிறானோ, அவன் உண்மையை அறிந்தவனாகான்.

71

अनेक-जन्मान्तरसंचितैर्नरः

विमुच्यतेऽज्ञाननिमित्तपातकैः ।

इदं विदित्वा परमं हि पावनं

नलिप्यते व्योम इवेह कर्मभिः ॥

பொருள் ;—மிகமிகத் தூயதான இந்தப் பரம்பொருளை அறிந்து, மனிதன் தன் அறியாமையால், கடந்துபோன ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களிலிருந்து, இங்கேயே விடுதலையடைகிறான். ஆகாசம் எவ்வாறு யாதொன்றுடனும் தொடர்பை அடைவதில்லையோ, அவ்வாறே அவனும் எல்லாவகையான கர்மங்களுடனும் தொடர்பையடையமாட்டான்.

72

இந்த உண்மையை யாருக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் ?
என்றால்,

प्रशान्तचित्ताय जितेन्द्रियाय च

प्रहीणदोषाय यथोक्तकारिणे ।

गुणान्वितायानुगताय सर्वदा

प्रदेयमेतत् सततं मुमुक्षवे ॥

பொருள் :— மனவடக்கமுள்ளவனும், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியவனும், எல்லாவகையான குற்றங்களையும் நீக்கியவனும், நூல்களில் கூறியபடி தன் கடமைகளைச் செய்பவனும், கல்வி, பணிவு முதலிய நல்ல பண்புகள் கொண்டவனும், இடைவிடாமல் குருவை அனுஸரிப்பவனும், ஆகிய மோக்ஷத்தை விரும்பும் மாணவனுக்கு இந்த மெய்யுணர்வை குரு உபதேசிக்கவேண்டும்.

73

குருவினிடம் உபதேசம் பெற்ற நல்ல மாணவன் எப்பயனை அடைவானெனில்,

परस्य देहे न यथाभिमानिता
 परस्य तद्वत् परमार्थमीक्ष्य च ।
 इदं हि विज्ञानमतीव निर्मलं
 सम्प्राप्य मुक्तोऽथ भवेच्च सर्वतः ॥

பொருள் :— ஒருவனுக்குப் பிறருடைய உடலில் நான் என்றும் எனது என்றும் அபிமானம் எவ்வாறு ஏற்படுவதில்லையோ, அவ்வாறு தன் உடலிலும், உண்மையறிவைப்பெற்ற பயனால், நான் எனது என்ற அபிமானங்கள் நீங்கவேண்டும். அத்தகைய அபிமான நீக்கம் பெற்ற நல்ல மாணவன், குருவின் அருளால், மிகத்தூய்மை வாய்ந்த இந்த மெய்யறிவைப்பெற்று எல்லாவகையான பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாகிறான்.

74

இந்த உண்மையைத் தகுதியறியாமல் எவருக்கும் உபதேசித் தல்தகாது. ஏனெனில்,

नहीह लाभोऽभ्यधिकोऽस्ति कश्चन
 स्वरूपलाभात्स इतोहि नान्यतः ।
 न देयमैन्द्रादपि राज्यतोऽधिकं
 स्वरूपलाभं त्वपरीक्ष्य यत्नतः ॥

பொருள் :— ஆத்மாவின் உண்மையறிதலாகிய லாபத்தைக் காட்டிலும், இவ்வுலகில் வேறு சிறந்த லாபம் இல்லை. இந்த லாபத்தை வேதாந்த வாக்கியங்களைத் தவிர வேறு நூல்களால் அடைதல் முடியாது. இந்த லாபம் இந்த்ரனுடைய ராஜ்யத்தினும் மிகச் சிறந்தது. ஆகையால் முதலில் மாணவனை, “நல்ல அதிகாரி தானா?” என்று, முயன்று ஆராயாமல் இந்த ரஹஸ்யமான உண்மையை அளித்தல் தகாது.

इति षोडशं पार्थिवप्रकरणं ॥ १६ ॥

“பூதங்களின் விகாரமே ஆத்மா” என்று கூறும் பல வாதிகளின் கொள்கைகளைமறுத்துக் கூறும் பகுதியாகிய பதினாறாம் ப்ரகரணம் முற்றும்.

सम्यङ्मतिप्रकरणम् ॥ १७ ॥

மெய்யறிவை விளக்கும் பகுதி: 17.

1

பிறர் கொள்கைகளை மறுத்துக் கூறியபிறகு மெய்யறிவே மோஷுத்திற்கு ஏற்றதுணை என்று சென்றபகுதியில் பகவத்பாதர் விளக்கினார். மேலும் தமது சாஸ்த்ர விளக்க முறையின் மூலமாகவும் “மெய்யறிவே மோஷுத்திற்குத்துணை” என்பதை விவரித்துக் கூறுவதற்காக இப்பகுதியைத் தொடங்க விரும்பி, இறைவருக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறார். இந்த இறைவணக்கப் பகுதியில் இனிக் கூறப்படவிருக்கும் பொருளைத் தொகுத்து உரைத்துவிடுகிறார்.

आत्मा ज्ञेयः परो ह्यात्मा यस्मादन्यन्न विद्यते ।

सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्धः तस्मै ज्ञेयात्मने नमः ॥

பொருள் :—ஆத்மாவை அறியவேண்டும். இந்த ஆத்மா, அறியப்படும் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் வேறுபட்டது. உண்மையில் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான ஒரு பொருள் இல்லை. ஆத்மா எல்லாவற்றையும் ஒளிபெறச் செய்வதால், ஸர்வஜ்ஞம் என்று கூறப்படுகிறது. எல்லாப் பொருள்களையும் சிறப்பாக அறிவதால் ஸர்வத்ருக் என்றும் கூறப்படுகிறது. இது தாய்மையானது. இந்த அறியத்தக்க ஆத்மாவிற்கு நமஸ்காரம்.

விளக்கம் :—இங்குள்ள சொற்கள் மேலெழுந்தவாறு நோக்குபவருக்கு மாறுபாடு கொண்டிருப்பவை போலத் தோன்றும். உண்மையாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபலக்ஷணத்தை ஆராயும்போது, இச்சொற்களில் உள்ள மாறுபாடற்ற பொருள் விளங்கும். ஆத்மாவைக் குடத்தை அறிவதுபோல அறிதல் முடியாது. ஜாதி, குணம் முதலியவை குடத்திற்குண்டு. ஆத்மாவுக்கு இல்லை. “நான் தன்னொளியுள்ளவன். வேறு எந்த ப்ரமாணங்களாலும் அறிய முடியாதவன்” என்று ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும். ஆத்மசைதன்யத்தில் பிற பொருள்கள் யாவும் கற்பிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன. ஆகையால் அவை உண்மையாக இல்லை. எனவே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான உண்மைப்பொருள் யாதும் இல்லை என உணர்தல் வேண்டும். கல்பிதமான பொருள்கள் உண்மையின்றித் தோன்றுகின்றன. அவற்றிற்கு விளக்கம் ஆத்மசைதன்ய ஒளியாலேயே ஏற்படுகிறது. ஆத்மா, தான், சைதன்யவடிவாய் இருந்துகொண்டு பொதுவாக, தன்னிடம் கல்பிதமான எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதால் அதனை ஸர்வஜ்ஞன் என்று கூறுகிறோம். எல்லாவற்றையும் விளக்கு

மியல்பினன் என்பது இச்சொல்லின் பொருள். “எல்லாப் பொருள் களும் ஆத்மசைதன்ய ஒளியில் விளங்குகின்றன” என்பது கருத்து. மனம் ஆத்ம சைதன்யத்துடன் விரவியிருந்து, பொறிகளின் மூலம் “இது வீடு, இது ஒலி, இது நாற்றம்” என்று பலவற்றை அறிகிறது. இதையே விசேஷ அறிவு என்கிறோம்.

இந்த விசேஷ அறிவும், ஆத்மசைதன்யத்தின் ஒளியே யாகும். சைதன்யத்தின் ஒளியற்ற மனமும் பொறிகளும் விசேஷ அறிவை உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாக இரா. ஏனெனில் அவை ஜடங்கள். ஆத்மாவே மனம் பொறி முதலியவற்றின் உபாதிகளால் விசேஷ அறிவு தோன்றக் காரணமாயிருப்பதால் அதை ஸர்வத்ருக் என்கிறோம். எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவன் என்பது அத்தொடரின் பொருள். ஆத்மா, அழிவுள்ளதும், ஜடமானதும், துன்பமானதும் ஆகிய உலகத்துடன் தொடர்பின்றி என்றும் தூய்மை வாய்ந்தவன். அவன் ஸத்ய ஜ்ஞான அநந்த ஆநந்த வடிவினன். இங்கு நமஸ் காரம் என்ற சொல்லுக்கு, ஜீவ ப்ரஹ்மங்களின் வேற்றுமையுணர்வு நீக்கமே, பொருள் என அறிதல் வேண்டும்.

2

தேவதைகளிடம் உள்ள பக்தியைப்போலவே, குருபக்தியும் மெய்யுணர்வுக்கு நெருங்கிய துணையாகும்; ஆகையால் கீழ்வரும் ச்லோகத்தில் பகவத்பாதர் குருவணக்கம் செய்கிறார்.

पद-वाक्य-प्रमाणज्ञैः दीपभूतैः प्रकाशितं ।

ब्रह्म वेदरहस्यं यैः तान्नित्यं प्रणतोऽस्म्यहं ॥

பொருள் :—பதங்களையும், வாக்கியங்களையும், பலவகையான ப்ரமாணங்களையும் நன்கறிந்தவர்களும், விளக்கினைப் போன்றவர்களும் ஆகிய எந்த குருமார்களால், வேதங்களின் மறைபொருளாகிய ப்ரஹ்மம் மனத்திற்பதியும்படி விளக்கமுற விவரிக்கப்பட்டதோ, அவர்களை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

3

பொதுமுறையில் குருமார்களுக்கு வணக்கம் செலுத்திய பின்பு, சிறப்பான முறையில் தம் குருவிற்கு வணக்கம் செய்து, தாம் எண்ணியதைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

यद्वाक्सूर्याशु-सम्पात-प्रणष्ट-ध्वान्तकल्मषः ।

प्रणम्य तान् गुरुन् वक्ष्ये ब्रह्मविद्याविनिश्चयं ॥

பொருள் :—என்னுடைய குருவின்மொழிகளாகிய பகலவனின் கதிர்களால், எனது அறியாமையாகிய இருள் யாவும் அழிந்தன.

அத்தகைய குருவினை வணங்கி, ப்ரஹ்மவித்யையை உறுதிப்படுத்துவதற்குரிய சிறந்த ந்யாயங்களைக் கூறுவேன்.

4

ஏன் ப்ரஹ்மவித்யையை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்றால்,

आत्मलाभात् परो नान्यः लाभः कश्चन विद्यते ।

यदर्थं वेदवादाश्च स्मार्ताश्चापि तु याः क्रियाः ॥

பொருள் :—ஆத்மலாபத்தைக் காட்டிலும், மேலான வேறுலாபம் ஒன்றும் இல்லை. ஏனெனில் வேதமொழிகளும், ஸ்ம்ருதிமொழிகளும் மெய்யறிவை உண்டாக்கவே இருக்கின்றன. வேதங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களும், மனத்தூய்மையின் வாயிலாக ஆத்மலாபத்தின் பொருட்டே விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

5

புதல்வர், பொருள், முதலியவற்றின் லாபத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மலாபம் மேலானது என்பதைக் கூறுகிறார்.

आत्मार्थोऽपि हि यो लाभः सुखायेष्टो विपर्ययः ।

आत्मलाभः परः प्रोक्तः नित्यत्वात् ब्रह्मवेदिभिः ॥

பொருள் :—உலகில், பிள்ளை, செல்வம் முதலியவற்றின் லாபத்தை விரும்புகிறோம். அந்தலாபம் இன்பத்தின் பொருட்டாக விரும்பப்படுகிறது. இவ்வாறு விரும்பப்படும் அந்தலாபமும் ஆத்மஸுகத்தின் பொருட்டேயாகும். ஆனால், புதல்வன், செல்வம் முதலியவற்றால் துன்பமும் ஏற்படக்கூடும். ஆத்மஸுகம் அப்படியன்று. அது அழியாத இன்பவடிவம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள், “பிறபொருள்களின் லாபத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மலாபம் மேலானது” என்று கூறுகின்றனர்.

6

ஆத்மலாபம் அழியாதது என்பதை விளக்குகிறார்.

स्वयं लब्धस्वभावत्वात् लाभस्तस्य न चान्यतः ।

अन्यापेक्षस्तु यो लाभः सोऽन्यदृष्टिसमुद्भवः ॥

பொருள் :—ஆத்மா எப்போதும் அடையப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. ஆகையால் அதன் லாபம் அழியாதது; அந்தலாபம் வேறு காரணங்களால் ஏற்பட்டதன்று. ஆத்மாவினும் வேருகிய பணம் முதலியவைகளின் லாபம் உலகில் ப்ரஸித்தமாய் இருக்கிறது. அந்த லாபம் வேறொரு காரணத்தால் ஏற்படுகிறது. வேறுகாரணத்

தின் துணைகொண்டு அந்தலாபம் ஏற்படுவதால் அது அழியும் இயல்புள்ளது.

விளக்கம் :—பிறவற்றின் துணைகொண்டு ஏற்படுவது அழியும். செல்வம், புதல்வர், வீடு முதலியவை பிற பொருள்களின் துணையால் நமக்கு ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் அவை அழிகின்றன. ஆத்மாவோ பிறகாரணங்களால் உண்டாவது அன்று. அது ஏற்கனவே இயல்பாக உள்ளபொருள். ஆகையால் அதற்கு அழிவில்லை.

7

“செல்வம் முதலியவை வேறு காரணங்களால் தோன்றுகின்றன” என்று கூறப்பட்டது. அந்த வேறுகாரணங்கள் என்பன யாவை என்பது இங்கு விளக்கப்படும்.

अन्यदृष्टिस्त्वविद्या स्यात् तन्नाशो मोक्ष उच्यते ।

ज्ञानेनैव तु सोऽपि स्यात् विरोधित्वात् न कर्मणा ॥

பொருள் :—அநாத்மப் பொருள்களைக் காண்பதே அவித்யை ஆகும். அதுவே செல்வம் முதலியவற்றின் லாபத்திற்குக் காரணம். இந்த அவித்யையின் அழிவே மோக்ஷம் எனப்படும். மெய்யறிவாலேயே அவித்யையின் அழிவு ஏற்படும். கர்மாவிஞலன்று. மெய்யறிவே அவித்யைக்குப் பகை; கர்மாவன்று.

விளக்கம் :— சென்ற ச்லோகத்தில் அந்யத்ருஷ்டி என்ற தொடர் வந்திருக்கிறது. அதனால் செல்வம் முதலியவற்றின் லாபம் தோன்றுகிறது; என்று கூறப்பட்டது. அந்யத்ருஷ்டி என்பது அவித்யை. அதாவது ஆத்மாவல்லாத பொருளைக் காண்பது ஆகும். இந்த அவித்யையால் வேறு பொருள்கள் தோன்றும் வரையில் ஆத்மாவின் அழியாத இன்ப இயல்பு தோன்றுது. செல்வம், வீடு முதலியவை அவித்யையால் தோன்றுபவைகள். எனவே அவை அழிபவை. அவித்யை அழிந்தால் ஆத்மாவின் அழிவற்ற ஆநந்தவடிவம் விளங்கும். இந்த அவித்யையின் அழிவே மோக்ஷமாகும். இந்த அழிவும் மெய்யறிவாலேயே உண்டாகும். அவித்யை என்பது பொய்யறிவு. அதற்கும் மெய்யறிவுக்குமே பகைமையுண்டு. கர்மாவுக்கும், பொய்யறிவான அவித்யைக்கும் பகைமை இல்லை. நட்பே உண்டு. ஏனெனில், கர்மங்கள் அவித்யையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றுபவை. ஆகையால் கர்மாவினால் அவித்யாநாசம் ஏற்படாது. தத்வஜ்ஞானத்தாலேயே அது ஏற்படும். ஆகையால் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன், எல்லாவற்றையும் துறந்து மெய்யறிவைப் பெற முயலவேண்டும் என்பது கருத்து.

8

கர்மாவினால் மோகும் ஏற்படவேண்டாம். ஆயினும் கர்மாவினால் அழிவற்ற ஒரு புருஷார்த்தமாகிய பயன் ஏற்படலாம். ஆகையால் மெய்யறிவு எதற்கு? என்றால்,

कर्मकार्यस्त्वनित्यः स्यात् अविद्याकामकारणः ।

प्रमाणं वेद एवात्र ज्ञानस्याधिगमे स्मृतः ॥

பொருள் :— அவித்யையால் ஆசை உண்டாகிறது. ஆசையால் கர்மா தோன்றுகிறது. அந்தக் கர்மாவின் பயன் அழியும். இயல்பினது. மெய்யறிவால் ஏற்படும் மோகும் அழியாதது. இக்கொள்கைக்கு வேதமே சான்றாகும். ஆகையால் மோகாததை அடைய, விசாரம் செய்து, ஆத்ம ஜ்ஞானத்தைப் பெற வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

விளக்கம் :— கர்மாவினால் ஏற்படுவது அழியாமல் இருக்காது. கர்மாவினால் அழியாத புருஷார்த்தமாகிய பயன் ஏற்படும் என்பது தவறு. மெய்யறிவே அழியாத பயனைத்தரும் என்பது கருத்து.

9

“வேதத்தின் எல்லாப் பகுதிகளும் ப்ரமாணமுள்ளவை. அவையாவும் “ஒன்றே ஆத்மா” என்ற கொள்கையை வெளியிடுவதிலேயே கருத்துக் கொண்டவை. கர்மங்களைப் போதிப்பதில் அவற்றிற்கு முதன்மையான கருத்து இல்லை.” என்று கருதி உரைக்கிறார்.

ज्ञानैकार्थपरत्वात् तं वाक्यमेकं ततो विदुः ।

एकत्वं ह्यात्मनो ज्ञेयं वाक्यार्थप्रतिपत्तितः ॥

பொருள் :— வேதம் முழுவதும் மெய்யறிவு ஒன்றையே விளக்குவதில் கருத்துக் கொண்டது. ஆகையால் சான்றோர்கள் வேதம் முழுவதையும் “ஒரே வாக்யம்” என்று அறிந்து கூறுகின்றனர். ஆதலால், வேதத்திலுள்ள துணை வாக்யங்கள் மஹா வாக்யங்கள் முதலியவற்றின் பொருளை நன்கறிந்து, “ஆத்மா இரண்டற்றது. அது ஒன்றாகவே உள்ளது.” என்பதை அறிதல் வேண்டும்

விளக்கம் :— வேதத்தில் காணப்படும் “ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம” என்பவை போன்ற வாக்யங்கள் அவாந்தர வாக்யம் எனப்படும். இவைகளே துணை வாக்யங்கள். “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” போன்றவை மஹாவாக்யங்கள் எனப்படும். இவ்வாக்யங்களின் துணையால் ஆத்மா ஒன்றே என அறிதல் வேண்டும். இந்த அறிவே மோகாததிற்குத் துணைபுரிவதாகும். கர்மகாண்டப் பகுதிகள் மெய்யறிவு பெறுவதற்கு வேண்டிய

மனத்தூய்மையை உண்டாக்கும் கர்மங்களை விதிக்கின்றன. எனவே அவை பரம்பரையாக அழியாத பேரின்பத்திற்குக் காரணமாகின்றன. ஆகையால் வேதம் முழுவதும் ஒரே கருத்தை முடிவாகக் கொண்டுள்ளதால் ஏக வாக்கியமாகும் என்று அறிதல் வேண்டும்.

10

“ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற கொள்கை பொருத்தமற்றது. அவை வேறு வேறு மொழிகளால் கூறப்படுகின்றன. ஆத்மா என்ற சொல்லும் ப்ரஹ்ம என்ற சொல்லும் ஒருபொருளைத் தரும் பலமொழிகளல்ல” எனின்:—

वाच्यभेदात् तद्भेदः कल्प्यो वाच्यो हि तच्छ्रुतेः ।

त्रयं त्वेतत् ततः प्रोक्तं रूपं नाम च कर्म च ॥

பொருள் :— பொருளின் வேறுபாடு, சொல்லின் வேறுபாட்டால் நிலைநாட்டப்படுகிறது. சொற்களின் வேறுபாடு பொருள்களின் வேறுபாட்டால் நிலைநாட்டப்படுகிறது. என்பதால் அந்யோந்யாச்ரயமாகிய “ஒன்றை மற்றது சார்ந்திருத்தல்” என்ற குற்றம் வரும். நாமமும், ரூபமும், கர்மாவும் ஆகிய இம் மூன்றையும் வேதம் கூறுவதால், இவை ஆத்மாவினும் வேறுபட்டவை எனில், அது தவறு. இவை மூன்றும் உண்மையில் இல்லாத பொருள்கள்.

விளக்கம் :— பொருள்கள் வேறு என்பது, வேறு ப்ரமாணத்தால் உறுதிசெய்யப்பட்டிருந்தால், அப்போது அவற்றைக் கூறும் சொற்கள் வேறு என்பது உறுதியாகும். அவ்வாறே சொற்கள், ஒரு பொருளைத்தரும் பலமொழியல்ல என்பது வேறுப்ரமாணத்தால் உறுதி செய்யப்பட்டிருப்பின் அப்போது, அவை கூறும் பொருள்களும் வேறுபட்டவை; என்பது உறுதியாகும். இங்கு, “ஆத்மா, ப்ரஹ்மம் ஆகிய இரு சொற்களும் வேருனவை; இவை ஒருபொருளைத்தருவனவல்ல” என்பது நிரூபிக்கப்படவில்லை. எனவே இவை பர்யாயபதங்களே ஆகும். ஒரே பொருளை இவை காட்டுகின்றன. இச்சொற்களை வைத்துக்கொண்டு ஜீவன் வேறு ப்ரஹ்மம் வேறு என்பதை எங்ஙனம் உறுதிப்படுத்த முடியும்? ஜீவன் வேறு ப்ரஹ்மம் வேறு என்பது வேறு ப்ரமாணத்தால் உறுதியான பின்பே, ஜீவ-ப்ரஹ்ம பதங்கள் வேருனவை என்று முடிவு கூறமுடியும். ஆகையால் வேறு பதங்கள் என்று முடிவு ஏற்படாமல் இருக்கும்போது “இவை வேறு பதங்களே” என்று முடிவு வைத்துக்கொண்டு, அதனால் ஜீவப்ரஹ்மங்கள் வேருனவை என்று கூறுதல் பொருத்தமற்றது.

“त्रयं वा इदं नाम रूपं कर्म” என்று வேதம் கூறுகிறது; ஆகையால், பெயர், வடிவம், செயல் இம்மூன்றும் ஆத்மாவினும் வேறுபட்

டனவாக உள்ளன. இங்ஙனம் இருப்பதால் “ஆத்மா ஒன்றே உண்மை” என்பது வேதத்தின் கருத்தாக எங்ஙனம் இருத்தல் முடியும்? என்று ஐயம் தோன்ற லித்தாந்தீ இம்மூன்றும் உண்மையாக இல்லாதவை என்று விடை கூறுகிறான்.

சப்தத்தைக் கொண்டு பொருளின் இருப்பை நிச்சயித்தல் முடியாது. ஏனெனில்; கல்பிதமாயுள்ள பொருள்களையும் சொற்கள் கூறுகின்றன. பொருள்களைக் கொண்டு சப்தங்களின் இருப்பை நிச்சயித்தலும் முடியாது. ஏனெனில்; மனிதன் என்பவன் ஒரே பொருளாயிருக்க, அவனைக் குறித்து, தந்தை, அண்ணன் மாமன் முதலிய பல வேறு சொற்கள் கற்பித்து வழங்கப்படுகின்றன. ஆகையால் சொற்களின் வேறுபாட்டினால், பொருள் வேறுபாடும், பொருள் வேறுபாட்டினால் சொல் வேறுபாடும் உள்ளன என்று கூறல் பொருந்தாது,

ப்ரஹ்தாரண்யக உபநிஷத் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

“எல்லா சப்தங்களும் வாக்கிலிருந்து பிறப்பதால், அவை வாக்கை மாத்திரமேயாகும். எல்லா ரூபங்களும் கண்ணினின்றும் தோன்றுவதால் அவை கண் மாத்திரமேயாகும், எல்லாச் செயல்களும் உடலிலிருந்து தோன்றுவதால் அவை உடல் மாத்திரமேயாகும். இங்ஙனம் நாம ரூப கர்ம வடிவான உலகம்யாவும், பருவுடல் நுட்பவுடல் ஆகியவற்றில் அடங்கும். இவ்விரு உடல்களும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாதலால் ப்ரஹ்மத்திலடங்கும். ஒன்றாகிய அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு பொருள் யாதொன்றுமில்லை” இவ்வாறு இந்த உபநிஷத் கூறுவதால், பெயர், வடிவம், செயல் இவை மூன்றும் உண்மையாக இல்லாதவை என்று விளங்கும்.

“असदेतत् त्रयं” என்ற அடுத்த ச்லோகத்தில் இந்த விடை விளக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

11

असदेतत् त्रयं तस्मात् अन्योन्येन हि कल्पितं ।

कृतो वर्णो यथा शब्दात् श्रुतोऽन्यत्र धिया बहिः ॥

பொருள் :—பெயர், வடிவம், செயல் இம்மூன்றும் உண்மையாக இல்லாதவை, ஏனெனில் இவைகள் ஒன்றுமற்றொன்றால் கற்பிக்கப்பட்டவை, எங்ஙனமெனில்; “இந்த்ர, ஸஹஸ்ராஷு” என்ற ஒலி வடிவான பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு, மனத்தில் ஒருவாறு அந்த தேவனின் வடிவைக் கல்பனை செய்து கொண்டு, பிறகு சுவர் முதலியவற்றில் ஒவியமாக அந்த தேவனை வடித்து விடுகிறோம். இந்த வடிவம், பெயரால் கல்பனை செய்யப்பட்டதாகையால், இது பொய்யானதேயாகும்.

விளக்கம் :— நாம் ஓவியத்தில் தீட்டியபடியேதான் இந்த்ரனின் வடிவம் இருக்கும் என்று கூறுவது தகாது. அவனைக்கண்டுவந்தவர் யாருமில்லை. கண்டு வந்த பின் வடிவம் எழுதப்படவில்லை. சப்தத்தை வைத்துக் கல்பனை செய்து எழுதப்பட்டதால் அந்தவடிவம் உண்மையானதன்று. இவ்வாறு பெயரால் வடிவம் கல்பிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

12

இப்போது ரூபமாகிய வடிவத்தால் பெயர் கல்பிக்கப்படுகிறது என்பதை விளக்குகிறார்.

दृष्टं चापि यथा रूपं बुद्धेः शब्दाय कल्पते ।

एवमेतत् जगत् सर्वं भ्रान्तिबुद्धिविकल्पितं ॥

பொருள் :— சுவரில் தீட்டப்பட்ட தேவதையின் வடிவம், காண்பவனுடைய புத்தியில் தோன்றி ஒரு பெயரால் வழங்கப்படுவதற்கு ஏற்றதாகிறது. இவ்வாறு வடிவத்தால் பெயர் கல்பிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமே நாமரூபமாயுள்ள உலகம் முழுவதும் மயக்கமடைந்த புத்தியால் கல்பிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால் கல்பிக்கப்பட்ட உலகம் உண்மையற்றது.

13

असदेतत् ततो युक्तं सच्चिन्मात्रं न कल्पितं ।

वेदश्चापि स एवाद्यो वेद्यं चान्यत्तु कल्पितं ॥

பொருள் :— ஆகையால் இந்தஉலகம் உண்மையற்றது என்று அறிவதே பொருத்தமானது. அழிவற்ற அறிவாகிய சைதன்யம் கல்பிதமன்று. வேதமும், ஆசார்யரும் அந்த ப்ரஹ்ம வடிவமே. அறியப்படும் பொருளும் ஆத்மவடிவமே. ஆத்மவைத்தவிர வேருள உலகவடிவங்கள் யாவும் கல்பிக்கப்பட்டவை. ஆகையால் அழிவுள்ளவை.

விளக்கம் :— அதிஷ்டானமின்றி எந்தப் பொய்வடிவங்களும் தோன்றா. எல்லா வகையான கல்பனைகளுக்கும் ஆத்மாவே அதிஷ்டானமாயுள்ளது, அதுவே அழிவற்ற அறிவாக உள்ளது. அந்த ஆத்மா கல்பிதமன்று. ஏனெனில் அது எல்லாக் கல்பனைகளுக்கும் முன்பே உள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாய் விளங்குவது. ஆகையால் அது கல்பிதப் பொருளன்று. வேதம் என்பது அறிவைத் தருவதாகும். அதுவும் ஒலி வடிவாகவும், ஆசார்ய வடிவாகவும் மாயையால் விளங்குகிறது. அதுவும் ஆத்ம

சைதன்யமேயாகும். ஏனெனில் பொருளை விளக்கும் சக்தி ஜடமான சப்தத்திற்கு இல்லை. ஆத்மாவுக்கே உண்டு. வேதம் பொருளை விளக்குவதால் அதுவும் ஆத்மாவே. ஆசார்யரும் ஆத்மசைதன்யமே. அக்னியின் ஒளியைக்காட்டிலும் தீபம் முதலியவற்றிற்குத் தனியான வேறு ஒளி இல்லை. அதுபோலவே ஆத்ம சைதன்யத்தைக் காட்டிலும் வேறான, விளக்கும் சைதன்யசக்தி உலகிலில்லை. வேதம், ஆசார்யர் இவர்களிடம் காணப்படும் விளக்குகின்ற அறிவும், ஆத்ம சைதன்யத்திற்கு வேறுபட்டதன்று. அறியப்படுவதற்குரிய உண்மையும் அந்த ஆத்மாவேயாகும். விசேஷ வடிவமாய்த் தோன்றும் உலகம் மாத்திரம், கல்பிதப்பொருளாகும். எனவே கல்பிக்கப்பட்ட விசேஷ வடிவங்களில் தொடர்ந்து ஆத்மா இருப்பதால் அதுவே போதகமாகவும் விளங்குகிறது. கல்பனைகளை “இல்லை இல்லை” என்று விளக்குவதற்கு ஆத்மாவே எல்லையாக இருப்பதால் அது, அறிவதற்குரிய “போத்யம்” ஆகவும் விளங்குகிறது. ஆத்மாவே போதிப்பவன். ஆத்மாவே போதிக்கப்படும் பொருள். என்பது முடிந்தகருத்து.

14

மேற்கூறிய கருத்தினை எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகிறார்.

येन वेत्ति स वेदः स्यात् स्वप्ने सर्वं तु मायया ।

येन पश्यति तच्चक्षुः शृणोति श्रोत्रमुच्यते ॥

பொருள் :—கனவில் இருக்கும் ஆத்மா எதனால் கனவுப் பொருளை அறிகிறதோ, அது ஆத்மாவின் அறிவுவடிவமேயாகும். அங்கு அறியப்படும் பொருள்களையாவும் மாயையால் கல்பிக்கப்பட்டனவே. கனவில் எதனால் ரூபங்களைப் பார்க்கிறோனோ, அந்தக் கண் ஆத்மசைதன்யமேயாகும். எதனால் ஒலிகளைக் கேட்கிறோனோ, அந்தக் காது ஆத்மசைதன்யமேயாகும்.

விளக்கம் :— கனவில் அறிவாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறு விளக்கும் பொருள் இல்லை. ஆகையால் ஆத்ம அறிவே கனவுப்பொருளை அறிகிறது. ஒரே ஆத்ம அறிவு, ரூபம் ஒலி முதலியவற்றை விளக்குவதால், அது கண் என்றும் காது என்றும் கூறப்படுகிறது. கனவில் பகலவன், திங்கள் முதலிய ஒளிகளும் இல்லை. தகுந்த தேசமும் காலமுமில்லை. ஆகையால் கனவுப்பொருள்கள் யாவும் பொய்யானவை. கண் மூடியிருக்கும் நிலையில் கனவு காண்பதால், கண்ணைக் கொண்டு கனவுப்பொருளைப் பார்ப்பது இல்லை. ஆத்மசைதன்யத்தாலேயே காண்கிறான். ஆத்மசைதன்யத்தாலேயே கேட்கிறான். ஆத்ம சைதன்யமே கனவில் கண் காது முதலிய பொறிகளாக இருக்கிறது. எனவே ஆத்மா கனவில், தன்னால் விளக்கப்படுவனவும்

மாயையின் பல தோற்றங்களுமான பொருள்களுடன் கூடி விளங்கும், வடிவத்தால் “வேத்யன்” அதாவது அறியப்படுபவனாகவும் கனவுப்பொருள்களினூடே தொடர்ந்து அதிஷ்டானமாக விளங்கும் வடிவத்தால் “வேதனரூபன்” அதாவது அறிபவனாகவும் விளங்குகிறான்; என்று கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு ஆத்மா அறிபவனாகவும் அறியப்படுபவனாகவும் இருப்பது, மாயையால் ஏற்பட்ட விளைவே யாகும். ஆத்மா கனவில் மாயிகமான பொருள்களை விளக்குவதால், அவன் கனவைக் காண்கிறான் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான். ஆத்மா ஆபாஸவடிவத்தால் அறியப்படுபவன். ஸாஹிவடிவத்தால் அறிபவன். என்பது திரண்டகருத்து.

15

येन स्वप्नगतोवक्ति सा वाक् घ्राणं तथैव च ।
रसनस्पर्शने चैव मनश्चान्यत् तथेन्द्रियं ॥

பொருள் :— கனவு காண்பவன் கனவில் எதனால் பேசுகிறானோ, அந்த வாக்கு என்னும் பொறி ஆத்மசைதன்யமே. அவ்வாறே கனவில் முகருவதும், சுவைப்பதும், தொடுவதும் ஆத்மசைதன்யமே. கனவில் பலவாறு எண்ணுகின்றமனமும், வேறுபல செயல்களைப்பிரியும் பொறிகளும் ஆத்மசைதன்யமே ஆகும்.

விளக்கம் :— கனவுகாணும் தேவதத்தனின் உடலிலுள்ள எல்லாப் பொறிகளும் ஓய்வடைந்து செயலற்று உள்ளன. அவைகளைக் கொண்டு கனவில் செயல்கள் நடைபெறுவதில்லை. கனவில் செயல்களைப்பிரியும் பல பொறிகளாக ஆத்மசைதன்யமே விளங்குகிறது.

16

ஒரேசைதன்யம் எவ்வாறு, அறிவது, அறியப்படுவது, கண்முதலிய பொறிகளாயிருப்பது என்ற வேறுபாட்டினை அடைகிறது? எனில்,

कल्प्योपाधिभिरेवैतत् भिन्नं ज्ञानमनेकधा ।
आधिभेदाद्यथा भेदः मणरेकस्य जायते ॥

பொருள் :— ஒரு ஸ்படிக மணி, பல உபாதி பேதத்தொடர்பால் பற்பல நிறமுடையதாக எவ்வாறு காணப்படுகிறதோ, அவ்வாறே கனவில் ஒரே ஆத்மசைதன்யம், கல்பிதமான பற்பல உபாதிகளினால், பல அறிவுகளாக விளங்குகிறது.

17

பேதமற்ற ஒரே அறிவு கனவில் பல அறிவுகளாக உபாதி பேதங்களால் விளங்குவதுபோலவே, நனவிலும் விளங்குகிறது; என்பதைக் கூறுகிறார்.

आग्रतश्च यथा भेदः ज्ञानस्यास्य विकल्पितः ।

बुद्धिस्थं व्याकरोत्यर्थं भ्रान्त्या तृणोद्भवक्रियः ॥

பொருள் :— கனவில் போலவே நனவிலும் ஒரே ஆத்மசைதன்யம், உபாதி பேதங்களால் பலவாறு வேற்றுமைகளையடைந்து வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. ஆத்மா முதலில் புத்தியைக் கல்பித்துக் கொண்டு, மயக்கத்தால் அதனுடன் ஒன்றுபட்டு, அந்த புத்தியிடமுள்ள பொருள்களைப் பலவாறு தோன்றவைத்து அவற்றுடன் வ்யவஹாரம் செய்கிறது. இவ்வாறு மயக்கத்தால், கல்பனைப் பொருள்களில் ஆசைகொண்டு, அவற்றை அடைவதற்காகச் செயலில் ஈடுபடுகிறது.

விளக்கம் :— ஆத்மா அஜ்ஞானத்துடன் கூடி முதலில் புத்தியைக் கல்பிக்கின்றது. பிறகு புத்தியோடு கூடிய அது, புத்தியின் பரிணாமமாகிய பொருள்களைத் தன்னிடமுள்ளனவாகக் கல்பித்துக் கொள்கிறது. அப்போது நான் கர்த்தா, நான் போக்தா, என்பன போன்றவ்யவஹாரங்கள் தோன்றுகின்றன. புத்தியுடன் கூடிய ஆத்மா அவிவேகத்தால், ஆசை முதலியவற்றை அடைந்து செயல் புரிகிறது. தன்னைக்கர்த்தாவாகவும், போக்தாவாகவும் எண்ணிக் கொண்ட ஆத்மா, தன்னால் கல்பிக்கப்பட்ட பொருள்களுடன் வ்யவஹாரம் செய்துகொண்டு இருக்கிறது. இது அவித்யையின் விளைவேயாகும். அந்தக்கரணத்தின் பலவகையான பரிணாமங்களை ஆத்மாவாகிய ஒரே அறிவு விளக்குவதால், அந்த ஒரே அறிவு, அந்தக்கரண பரிணாமங்களாகிய பொருள்வடிவான உபாதியால், கடஜ்ஞானமென்றும், படஜ்ஞானமென்றும் பலவகையாகக் கூறப்படுகிறது என்பது திரண்ட கருத்து.

18

स्वप्ने यद्दत् प्रबोधे यो बहिश्चान्तस्तथैव च ।

आलेख्याध्ययने यद्दत् तदन्योन्यधियोद्भवं ॥

பொருள் :— எவ்வாறு கனவில், உள் வெளி வ்யவஹாரங்கள் கல்பிதங்களோ, அவ்வாறே நனவிலும் உள் வ்யவஹாரங்களும் வெளி வ்யவஹாரங்களும் கல்பிதங்களாயுள்ளன. எழுதப்படும் எழுத்து வடிவத்திற்கும், அதனால் குறிக்கப்படும் ஒலிவடிவுக்கும், உள்ள தொடர்பு பொய்யாகக் கல்பிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்பனை ஒன்றால் மற்றொன்றிடம் ஏற்படும் கல்பனையாகும். அதுபோல ஆத்மாவிடம் காணப்படும் உள் வெளி வ்யவஹாரங்கள்யாவும் ஒன்று மற்றொன்றால் உண்டானவை. அவை உண்மையிலில்லை. பொய்யாகக் கல்பிக்கப்பட்டவைகள்.

விளக்கம் :— நான் கர்த்தா; போக்தா; ஆசையுள்ளவன்; கர்மாவைப்புரியத்தகுதி வாய்ந்தவன்; என்ற எண்ணங்கள், உள் வ்யவஹாரங்கள். இது என்வீடு; என்பசு; என்செல்வம்; எனது செயல்; என்ற வ்யவஹாரங்கள் வெளி வ்யவஹாரங்கள். உள் வ்யவஹாரத்தால், வெளி வ்யவஹாரமும், பின் வெளி வ்யவஹாரத்தால் உள் வ்யவஹாரமும் கல்பிக்கப்படுகின்றன. நான் கர்த்தா என்ற எண்ணத்தால் வெளிச்செயல்களில் ஈடுபாடு ஏற்படுகிறது. அந்த ஈடுபாட்டினால் இச்செயலின் பயனை நான் அனுபவிப்பேன் என்ற உள் வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. இந்த இரு வ்யவஹாரங்களும் ஒன்றின் துணைகொண்டு மற்றொன்று ஏற்படும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இந்த இரண்டும், கனவில்போலவே நனவிலும் உண்டாகின்றன. இந்த வ்யவஹாரங்கள் உண்மையற்றவை. எதுபோல எனில்:-

ஒருவன் முதலில் கோடுவடிவான எழுத்தைக்கொண்டு ஒலிவடிவான படித்தலைச் செய்கிறான். எழுத்துக்கேற்றபடி ஒலி அமைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. முதலில் வரிவடிவ உதவியின்றித் தான் கற்ற ஒலிவடிவான மந்த்ரங்களை, மறந்து போகாமலிருக்க அவற்றிற்கேற்ற முறையில் ஒலைகளில் வரிவடிவ எழுத்தாக அமைத்துக் கொண்டுவிடுகிறான். இவ்வாறு ஒலி வடிவால் வரிவடிவும், வரிவடிவால் ஒலிவடிவும் கல்பிக்கப்படுகின்றன. இவ்விரண்டுள் ஒன்று உள்ளிருப்பது. மற்றொன்று வெளியிலிருப்பது. வெளியே தோன்றும் வரிவடிவின் துணைகொண்டு, மனத்தில் ஒலிவடிவை அமைத்துக் கொள்கிறான். மனத்திலமைத்த ஒலியை மறுபடி வரிவடிவாக்கிப்பலர் வ்யவஹாரம் செய்வதற்கு எழுதிவைக்கிறான். இங்கு எழுத்து என்ற ஸாமான்யப் பொருளில் கல்பிக்கப்படும் உள் வ்யவஹாரமாகிய ஒலிவடிவும், வெளி வ்யவஹாரமாகிய வரிவடிவும், ஒன்றால் மற்றொன்று கல்பிக்கப்பட்டு எவ்வாறு உண்மையான பொருளாகாவோ, அவ்வாறே ஸாமான்ய ஆத்மாவில் கல்பிக்கப்படும் உள் வ்யவஹாரங்களும், வெளி வ்யவஹாரங்களும் உண்மையான பொருளாகா. என உணர்தல் வேண்டும். இந்த உவமையால் “ஆத்ம அறிவு ஒன்றே” என்பது நிலை நாட்டப்படுகிறது.

19

17-ஆம் ச்லோகத்தில் வரும், बुद्धिस्थं व्याकरोत्यर्थं भ्रान्त्या तृणोद्भव क्रियः என்ற தொடரால் கூறப்பட்ட பொருளை இப்போது விரிவாகக் கூறுகிறார்.

यदायं कल्पयेत् भेदं तत्कामः सन् यथाकृतः ।

यत्कामस्तत्कृतुर्भूत्वा कृतं यत् तत् प्रपद्यते ॥

பொருள் :— எப்பொழுது ஆத்மா புத்தியுடன் ஒன்றுபட்டு வெளிப் பொருள்களைக் கல்பிக்கிறதோ, அப்போது அப்பொருள்

களில் விருப்பம் கொள்கிறது; பிறகு அப்பொருள்களை அடைய வேண்டும் என்று எண்ணம் கொள்கிறது. பிறகு செயல்களைப்புகிறது. இவ்வாறு தன் விருப்பத்திற்கேற்றபடி எண்ணமிட்டுச் செயல்களைச் செய்து அவற்றால் ஏற்படும் பயன்களை நுகர்கிறது.

விளக்கம் :— புத்தியுடன்கூடிய ஆத்மா, பல பொருள்களை அடைய விரும்பிப் பல காரியங்களைச் செய்கிறது. அவற்றின் பயன்களைப் பெறுகிறது. இவ்வாறு பொருள்களையடைந்து பயன்களை நுகர்வதால், மனத்தில் பல ஸம்ஸ்காரங்களாகிய வாஸனைகள் ஏறி விடுகின்றன. அந்த வாஸனைகளால் மீண்டும் ஆசையுண்டாகிறது. ஆசையால் செயலும், செயலால் பயனை நுகர்தலும், அதனால், மீண்டும் வாஸனையும், உண்டாகின்றன. மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்து அவை ஏற்படுகின்றன. இவ்வாறு கல்பிதமான ஸம்ஸார வ்யவஹாரங்கள் தொடர்ச்சியாக ஏற்படுகின்றன. எனவே விழிப்பிலும், கனவிலும் வேறுபாடற்ற ஒரே ஆத்ம அறிவு, உபாதிகளின் பேதங்களால் பலவாறாக வ்யவஹாரத்தை அடைகின்றது.

20

பார்க்கப்படுபவை யாவும் உண்மையற்ற பொருள்களே என்பதைக் காரணத்துடன் விளக்குகிறார்.

अविद्याप्रभवं सर्वं असत् तस्मादिदं जगत् ।
तद्वता दृश्यते यस्मात् सुषुप्ते न च गृह्यते ॥

பொருள் :— நாம்காணும் எல்லாப் பொருள்களும் அவித்யையால் உண்டானவைகளே. ஆகையால் இந்த உலகம் முழுவதும் உண்மையில் இல்லாததாகும். அவித்யையை உடைய மனிதனால், நனவிலும் கனவிலும், அந்த அவித்யை கார்யப்படும்போது உலகப் பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. உறக்கத்தில் அந்த அவித்யை கார்யப்படாமல் அடங்கியிருக்கும்போது, உலகப் பொருள்கள் காணப்படவில்லை. ஆகையால் “இந்த உலகம் அவித்யையைக் காரணமாகக்கொண்டது; உண்மைப் பொருளாக இல்லாதது.” என்று அறிக.

21

உலகிற்குக்காரணமான அவித்யை எப்படிப்பட்டது? அதைப் போக்கும் வித்யை எப்படிப்பட்டது? அதனால் இவை இரண்டையும் அறியலாம்? என்றால்:

विद्याऽविद्ये श्रुतिप्रोक्ते एकत्वान्यधियाँ हि नः ।
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन शास्त्रे विद्या विधीयते ॥

பொருள் :— ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்பதுதான் வித்யை. ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் வேறு என்பதுதான் அவித்யையாகும். இவை இரண்டையும் வேதம் நமக்குக் கூறுகின்றது. இவற்றில் அவித்யையாகிய வேறுபாட்டு எண்ணம் உலகினர்க்குத் தெரிந்ததே. வித்யையே உலகினர் அறியாதது. ஆகையால் வேதம், மக்களிடையே இயல்பாயுள்ள வேற்றுமையறிவைப் போக்கி, “ஆத்மா ஒன்றே” என்ற அறிவை முழு முயற்சியுடன் விளக்கி உபதேசிக்கின்றது. ஆகையால் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் வேதப் பொருளை உணர்தல் வேண்டும்.

22

வேதம் முழுமுயற்சியுடன் வித்யையை விளக்குமானால், யாவரும் ஏன் வேதப்பொருளை அறிவதற்கு முயல்வதில்லை? என்றால்,

चित्ते ह्यदर्शवत् यस्मात् शुद्धे विद्या प्रकाशते ।
यमैर्नित्यैश्च यज्ञैश्च तपोभिस्तस्य शोधनं ॥

பொருள் :—மாசற்ற கண்ணாடியில் முகம் விளங்கும்; அது போல மாசில்லாத சித்தத்தில் தான் வித்யை விளங்கும். ஆகையால் அஹிம்ஸை முதலியவற்றாலும், சௌசம் முதலிய நியமங்களாலும், யாகங்களாலும், தவங்களாலும் சித்தத்தை மாசற்றதாக்க வேண்டும்.

விளக்கம் :— பிறரை துன்புறுத்தாமை, உண்மை, கள்ளாமை முதலியவற்றிற்கு யமம் என்று பெயர். உள்ளும் புறமும் அழுக்கின்றி இருத்தல், மகிழ்வு, அடக்கம், மறைகளை ஒதுதல், இறைவணக்கம் முதலியவற்றிற்கு நியமங்கள் என்று பெயர். நித்யம் என்று இவை, ச்லோகத்தில் கூறப்படுகின்றன. தத்தம் நிலைகளுக்கு ஏற்ற அறங்களைச் செய்து, அவற்றைக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்வது யாகமாகும். தவம் என்பது இனிவரும் ச்லோகத்தில் விளக்கப்படும்.

23

शरीरादि तपःकुर्यात् तद्विशुद्धयर्थमुत्तमं ।
मनआदि समाधानं तत्तद्देहविशोषणं ॥

பொருள் :— மனத்தின் மாசுகளை அகற்றுவதற்காக உடல் முதலியவற்றால் செய்வதற்குரிய மேலான தவத்தைச் செய்தல் வேண்டும். மனத்தையும், பிறபொறிகளையும் அடக்குவதும் தவமே ஆகும். அந்த அந்த பர்வகாலங்களில், குளிர், மழை, வெயில் போன்றவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு உடலை ஒடுக்குவதும் தவமே யாகும்.

விளக்கம் :— தேவர்கள், அந்தணர்கள், ஆசிரியர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோரைப் பூஜிப்பதும் தூய்மையும், நேர்மையும், ப்ரஹ்மசர்யமும், இன்னொசெய்யாமையும் ஆகிய இவைகள் உடலால் செய்யப்படும் தவங்களாகும். பிறர்க்குத் துன்பம்தராததும், உண்மையானதும், யாவரும் விரும்புவதும், நன்மை தருவதுமாகிய மொழியைப் பேசுவதும், வேதங்களை அடிக்கடி பயிலலும் ஆகிய இவைகள் மொழியால் செய்யப்படும் தவங்களாகும். எண்ணத்தெளிவும், மனமலர்ச்சியும், மௌனமும், தன்னடக்கமும், மாசற்ற கருத்தும் ஆகிய இவைகள் மனத்தால் செய்யப்படும் தவங்களாகும். இம் மூன்றுவகையான தவங்களும் ஸத்வகுணத்துடன் அமைந்துள்ளனவாக இருத்தல் வேண்டும். ரஜோகுணத்துடனும் தமோகுணத்துடனும் பொருந்தியவையாக இருத்தல் தகாது. இவைகள் மனத்தூய்மையை உண்டாக்குவதன் வாயிலாக மெய்யறிவுக்குப் பரம்பரையான காரணமாகின்றன.

24

மெய்யறிவைத்தரும் 'கேட்டல்' முதலியவற்றிற்கு நெருங்கி உதவிபுரியும் சிறப்பான தவத்தைக் கூறுகிறார்.

मनसश्चेन्द्रियाणां च ह्यैकग्रयं परमं तपः ।

तत् ज्ञायः सर्वधर्मैभ्यः स धर्मः पर उच्यते ॥

பொருள் :— வேதங்கள் கூறும் பரம்பொருளினிடம், பொறிகளையும் மனத்தையும் ஒருமுகப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவது, மேலான தவமாகும். அது எல்லா ஸாதனங்களைக் காட்டிலும் மேலானது. ஆகையால் அதற்குப் பரமதர்மம் என்று பெயர் கூறப்படும்.

25

இவ்வாறு மனத்தூய்மை பெற்றவன், ச்ரவணம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பின் யாது செய்தல் வேண்டும்? என்றால்,

दृष्टं जागरितं विद्यात् स्मृतं स्वप्नं तदेव तु ।

सुषुप्तं तदभावं च स्वमात्मानं परं पदं ॥

பொருள் :— வெளிப் பொறிகளால், வெளிப் பொருள்களை அறிந்து நுகர்வது, நனவு நிலை என அறிதல் வேண்டும். நனவில் காணப்படும் பொருளே, வாஸனையின் துணையால் தூங்கும்போது விளங்குவதைக் கனவு நிலை என அறிதல் வேண்டும். இவ்விரண்டும் இல்லாத நிலையை ஸுஷுப்தி நிலை என அறிதல் வேண்டும். இந்த மூவகை நிலைகளிலிருந்து, இவற்றின் ஸாக்ஷியாகிய தன்னைப்

பிரித்து, அறிவற்ற அறிவு வடிவாகவும் இன்ப வடிவாகவும் விளங்கும் ப்ரஹ்மமாய் அறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம் :— “ நனவு, கனவு, உறக்கமாகிய மூன்று நிலைகளிலும் நானிருக்கிறேன். ஆனால் இம்மூன்று நிலைகளிலும் ஒன்றில் மற்றொன்று இல்லை. இவை மாறி மாறி வருகின்றன. இவை பார்க்கப்படுகின்றன. ஆகையால் இவை நானில்லை. இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவனே நான். என்னிடம் இவை தோன்றி மறைகின்றன.” என ஆராய்ந்து, தன்னை அறிவும் ஆநந்தமுமாயுள்ள ப்ரஹ்மமாக அறிதல் வேண்டும்.

26

இந்த மூவகை நிலைகளுக்கும் காரணமான அஜ்ஞானம் இருக்கும் போது, எப்படி ப்ரத்யகாத்மாவை இவற்றினின்றும் பிரித்து ப்ரஹ்மமாகக் கூறமுடியும்? என்றால்:—

सुषुप्ताख्यं तमोऽज्ञानं बीजं स्वप्नप्रबोधयोः ।

स्वात्मबोधप्रदग्धं स्यात् बीजं दग्धं यथाऽमवं ॥

பொருள் :— உறக்கம் என்று கூறப்படும் இருள்வடிவான அஜ்ஞானமே நனவுக்கும் கனவுக்கும் விதையாகும். நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட விதை எவ்வாறு முளைக்காதோ, அதுபோல ஆத்ம அறிவால் எரிக்கப்பட்ட அஜ்ஞானம் நனவு கனவுகளை உண்டாக்கும் தன்மையை இழக்கும்.

27

“அஜ்ஞானமே மூன்றுநிலைகளுக்கும் விதையாகும்” என்பதை தெளிவாக்கி, “அந்த அறியாமையின் அழிவாலேயே எல்லா வகையான ஸம்ஸாரத்துன்பங்களும் நீங்குகின்றன” என்று விளக்குகிறார்.

तदैकं त्रिधा ज्ञेयं मायाबीजं पुनः क्रमात् ।

मायाव्यात्माऽविकारोऽपि बहुधैको जलार्कवत् ॥

பொருள் :— அந்த மாயை என்ற விதையே மீண்டும் மீண்டும் முறையாக, நனவு, கனவு, உறக்க நிலைகளாக மாறுகிறது. இந்த மாயைக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள ஆத்மா ஒன்றானது. விகாரமற்றது. அவ்வாறு இருப்பினும் ஆத்மா, நீரில் தோன்றும் பகலவளைப்போல, பலவாகக் காணப்படுகிறது.

விளக்கம் :— ஓர் ஆலம் விதை மண்ணை அடைந்து, அதனிடம் முளை, இலை, கிளை, மலர், காய் முதலியவற்றைத் தோற்றிவைக்கிறது. அதுபோல மாயை என்னும் விதை, ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை அடைந்து

அதனிடம், தேவர் மனிதர் முதலிய வேறு பாடுகளுடன் கூடிய, நனவு கனவு வ்யவஹாரங்களைத் தோற்றிவைக்கிறது. மரவடிவான பொருள் தன் மூலமாகிய வேர் அழிந்தால் தானுமழிந்து மண்ணாகி விடுகிறது. அவ்வாறே மெய்யறிவால் மாயை அழிக்கப்படுமானால், அது தன் கார்யமாகிய ஸம்ஸார உலகுடன் அழிந்து ப்ரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடு கிறது. விதைக்கு மண் இடமாயிருப்பதுபோல மாயைக்கு ஆத்மா இடமாயுள்ளது. ஆத்மா உண்மையில் விகாரமற்றது; ஒன்றாயிருப் பது. ஒருபகலவன் பல நீர் நிலைகளில் தோன்றும்போது பலவாகக் காணப்படுகிறான். அது போல ஆத்மாவும் பலவகையான உடல் களில் தோன்றுவதால் பல வடிவங்களுடன் காணப்படுகிறான்.

மாயை என்பது சைதன்யத்தை இடமாகக் கொண்டுள்ளது. அது ஒன்றாக இருக்கிறது. அநாதியாகவும், இத்தகையது என்று முடிவு கூறமுடியாததாகவும் இருக்கிறது. அது பலவாருண தோற் றங்களை அளிக்கும் தன்மை கொண்டது. சைதன்ய ஒளியுடன் கலந்து இருந்து கொண்டு, அது தனக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள ஆத்மாவினிடம், ப்ராஜ்ஞன் என்றும் ஈச்வரன் என்றும் வ்யவ ஹாரத்தை உண்டாக்குகிறது. அதற்கேற்றபடி உறக்க நிலையாக அமைந்திருக்கிறது. பிறகு அந்த மாயை ஆத்மாவினிடம், ஹிரண்ய கர்ப்பன் என்றும், தைஜஸன் என்றும் வ்யவஹாரத்தை உண்டாக்கு கிறது. அதற்கேற்றவாறு ஸ்வப்ந நிலையாக அமைந்திருக்கிறது. பிறகு அந்த மாயை ஆத்மாவினிடம், விராட் என்றும், விச்வன் என்றும் வ்யவஹாரத்தை உண்டாக்குகிறது. அதற்கேற்றவாறு விழிப்பு நிலையாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த விழிப்பு நிலையிலும் மாயையானது, தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, தாவரம், ஆகிய பொருள்களின் பலவகையான உடல்களாகவும், பொறிகளாகவும், அந்தக்கரணங்களாகவும் மாறியிருந்து கொண்டு, 'அளவற்ற ஜீவாத் மாக்கள் உண்டு' என்ற வ்யவஹாரத்தை ஒரே ஆத்மாவினிடம் உண்டுபண்ணிவிடுகிறது. எனவே ஒரேமாயை ஆலவிதைபோல் பல உலகத் தோற்றங்களை உண்டாக்கியும், பல வகையான வ்யவ ஹாரங்களை உண்டாக்கியும், யாவரையும் மயக்கமுறச்செய்து முடிவில் மெய்யறிவால் அடியுடன் அழிந்து போகிறது. இக்காரியங்களை மாயை ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்வதில்லை. சைதன்யத்தை இடமாகக் கொண்டு அதன் துணையுடன் செய்கிறது. ஆகையால் ஆத்மாவை மாயாவி என்று பகவத்பாதர் கூறினார்.

ஆத்மா மாயாவிடாக இருப்பதால் அவனுக்கு விகாரமடையும் தன்மை இல்லை என்பதை விளக்கவே பகலவனை உதாரணமாகக் காட்டினார்.

அண்டத்திலும், பிண்டமாகிய உடலிலும் பரவியுள்ள சைதன்யம் பல பெயர்களால் அறிவிக்கப்படுகிறது. வ்யஷ்டி ஸ்தூல சரீர அபிமானிக்கு விச்வன் என்று பெயர். ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீர அபிமானிக்கு, வைச்வாநரன் என்று பெயர். இது விழிப்பு நிலையாகும். வ்யஷ்டிலிங்க சரீர அபிமானிக்கு தைஜஸன் என்று பெயர். ஸமஷ்டிலிங்க சரீர அபிமானிக்கு ஹிரண்யகர்ப்பன் என்று பெயர். இது கனவு நிலையாகும். வ்யஷ்டி காரண சரீர அபிமானிக்கு ப்ராஜ்ஞன் என்று பெயர். ஸமஷ்டிகாரண சரீர அபிமானிக்கு ஈச்வரன் என்று பெயர். இது உறக்க நிலையாகும்.

இம்மூவகை நிலைகளையும், உண்டாக்குவது ஒரேமாயைதான். அந்த மாயையே இவற்றை உண்டாக்குவதன் மூலம் ஆத்மாவை, ப்ராஜ்ஞ, தைஜஸ, விச்வ, வைச்வாநர, ஹிரண்யகர்ப்ப, ஈச்வர என்ற வ்யவஹாரங்களுக்குரியதாகச் செய்துவிடுகிறது. இத்தகைய அளவற்ற சக்திகொண்டமாயை மெய்யறிவால் ஒழியும். குணவிசேஷங்களில்லாத ப்ரஹ்ம சைதன்யமே மிஞ்சும். அதுவே உண்மையான பொருள்.

28

மேல் கூறிய கருத்தையே உவமையின் மூலமாக விளக்குகிறார்.

बीजं चैकं यथा भिन्नं प्राणस्वमादिभिस्तथा ।

स्वमजाग्रच्छरीरेषु तद्वच्चात्मा जलेन्दुवत् ॥

பொருள் :—ஒரே விதை எவ்வாறு பலவாகப்பிரிந்து தோன்றுகிறதோ, அவ்வாறு ஒரேமாயை, ஸமஷ்டி, கனவு, நனவு, மூர்ச்சை முதலிய பலநிலைகளாகப்பிரிந்து தோன்றுகிறது. நீருள்ள பல பாத்திரங்களில் ஒரே திங்கள் எப்படிப் பலவாய்த் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே ஒரே ஆத்மா, நனவு, கனவு, உறக்க நிலைகளுக்கூரிய உடல்களில் பலவாகத்தோன்றுகிறான்.

29

“ஆத்மா பலவாருகத்தோன்றினாலும், அவன் விகாரமற்றவனே” என்பதை விளக்குகிறார்.

मायाहस्तिनमारुह्य मायाव्येको यथा ब्रजेत् ।

आगच्छंस्तद्वदेवात्मा प्राणस्वमादिगोचरः ॥

பொருள் :—ஒரு மாயாவி எவ்வாறு தன் மாயா சக்தியால் கல்பிக்கப்பட்ட யானையின் மீது ஏறிச்சென்று திரும்புகிறானோ, அவ்வாறு ஆத்மா கனவு, நனவு, உறக்க நிலைகளில் வ்யவஹாரம் செய்பவனாகக் காணப்படுகிறான். எனவே ஆத்மா விகாரமற்றவனே யாவான்.

30

ஆத்மாவுக்கு மூவகை நிலைகளின் தொடர்பை ஏற்றுக் கொண்டு, முந்தின ச்லோகத்தில் அவன் விகாரமற்றவனே என்பது கூறப்பட்டது. தற்போது, மூவகை நிலைகளே உண்மையில் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.

न हस्ती न तदारूढः मायाव्यन्यो यथास्थितः ।

न प्राणादि न तद्द्रष्टा तथा ज्ञोऽन्यः सदादृशिः ॥

பொருள் :—ஜால வித்தை நிகழுமிடத்தில், உண்மையாக யானையுமில்லை. அதன்மீது ஏறிக்கொண்டவனுமில்லை. மாயாவி யான மனிதன் வேறாக இருக்கிறான். ஆனால் யானையின் தோற்ற மும், ஏறினவனின் தோற்றமும் உள்ளன. அவை உண்மையல்ல. அதுபோல, உண்மையில் நனவு, கனவு, உறக்கமாகிய மூன்று நிலை களுமில்லை. அவற்றில் வ்யவஹாரம் செய்யும் நிகழ்ச்சியுமில்லை. எனவே வ்யவஹாரம் செய்வனுமில்லை. எப்போதும் அழியாத அறிவு வடிவமாகிய சைதன்யம், அவற்றினும் வேறாக, ஒரு செயலு மின்றி இருக்கிறது. மூன்று நிலைகளின் தோற்றம் உள்ளது. அவற்றில் நடக்கும் வ்யவஹாரம் தோன்றுகிறது. ஆத்மா அவற்றை உடையவன் போன்று தோன்றுகிறான். இத்தோற்றங்கள் உண்மை யல்ல.

31

अवद्वचक्षुषो नास्ति माया मायाविनोऽपि वा ।

बद्धाक्षस्यैव सा मायाऽमायाव्येव ततो भवेत् ॥

பொருள் :—இந்தர ஜாலம் செய்பவனின் திறமையால் எவ னுடைய கண் கட்டப்படவில்லையோ அவனுக்கு மயக்கம் இல்லை. மாயவித்யை செய்பவனுக்கும் மயக்கம் இல்லை. ஏனெனில் அவர் களிருவரும் எல்லாம் உண்மையல்ல என்று அறிந்தவர்கள். எவ னுடைய கண் கட்டுண்டதோ, அவனுக்குத்தான் மயக்கமுண்டு. ஆகையால் யாவரும் மயக்கமற்றவராக வேண்டும்.

விளக்கம் :—ஜால வித்யை செய்பவனுக்கும், ஜால வித்யை யால் கட்டுண்ணாதவனுக்கும், மயக்கமில்லை. அதுபோல மாயாவி யான சைதன்யத்திற்கு மாயையின் மயக்கமில்லை. ஸ்வரூப நிலையில் நிலைத்திருக்கும் மெய்யறிவுடையோனுக்கும் மாயையின் மயக்கமில்லை. மெய்யறிவு பெற்றவன் சில சமயங்களில் மாயையின் விளைவுகளான பொருள்களைப் பார்த்தாலும், அவற்றால் அறியாதவர்களைப்போல மயக்கமடைவதில்லை. விகாரமற்றவனாகவே இருப்பான் என்று உணர்தல் வேண்டும்.

“ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தால், மாயையிலிருந்து விடுதலை பெறலாம்” என்பதற்கு வேதச்சான்று காட்டப்படுகிறது.

साक्षादेवः स विज्ञेयः साक्षादात्मेति च श्रुतेः ।

भिद्यते हृदयग्रन्थिः नचेदित्यादितः श्रुतेः ॥

பொருள் :—“இந்த ஆத்மா அபரோக்ஷமான ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் கூறுகிறது. ஆகையால், பிற பொருளின் துணையின்றித்தானாக விளங்குவது ஆத்மாவாகும் என்று அறிதல் வேண்டும், “ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் ஹ்ருதய முடிச்சுகள் அறுபடுகின்றன” என்றும், “இங்கு இந்த ஆத்மாவை அறியாவிடில் பெரிய நஷ்டம் ஏற்படும்” என்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தால் மாயையிலிருந்து விடுதலை பெறலாம்.

விளக்கம் :—இங்கு, கீழே வரும் வேத வாக்கியங்கள் சான்றாக அறியத்தக்கவை.

“ यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म ” “ य आत्मा सर्वान्तरः ”

“ भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्व संशयाः ”

“ न चेदिहावेदीत् महती विनष्टिः ”

“ एकधैवानुद्रष्टव्यं ” “ मृत्योस्त मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ”

மேற்கூறிய ஆத்மஜ்ஞானம் ஆக்ஷேபிக்கப்படுகிறது.

अशब्दादित्वतो नास्य ग्रहणं चेन्द्रियैर्भवेत् ।

सुखादिभ्यस्तथान्यत्वात् बुद्ध्यावापि कथं भवेत् ॥

பொருள் :—ஆத்மாவுக்கு ஒலி முதலிய குணங்கள் இல்லை; ஆகையால் அதை எவ்வாறு பொறிகளால் அறிதல் முடியும்? ஆத்மா இன்ப துன்பங்களைக் காட்டிலும் வேருனது; ஆகையால் அதை எவ்வாறு புத்தியால் அறிதல் முடியும்?

விளக்கம் :—பொறிகள் பலவகையான குணங்களை யுடைய பொருளையே அறியும். அவை குணமேயில்லாத பொருளையறியா. ஆகையால் ஆத்மாவைப் பொறிகளால் அறிதல் இயலாது. மனம் இன்பம் துன்பம் முதலியவற்றை உணரும் ஆற்றலையுடையது. ஆத்மாவோ இன்ப துன்பங்களைக் காட்டிலும் வேருனது. ஆகையால்

மனத்தாலும் அதை அறிதல் முடியாது. எனவே அதை நேராக எப்படி அறியமுடியும்? என்பது ஆக்ஷேபிப்பவனின் கருத்து.

34

மேற்கூறிய வினாவிற்கு விடை தருகிறார்.

अदृश्योऽपि यथा राहुः चन्द्रे बिम्बं यथाम्भसि ।
सर्वगोऽपि तथैवात्मा बुद्धावेव स गृह्यते ॥

பொருள் :—ராஹு, தனியாகக் காணப்படுவதில்லை; ஆனாலும் சந்திரக்ரஹண காலத்தில் சந்திரனிடம் கலந்து காணப்படுகிறது. சந்திரனின் உருவம் நீரில் காணப்படுகிறது. இவைபோலவே, எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மாவும், புத்தியில் ப்ரதிபிம்பத்தை அடைந்திருப்பதால் உணரப்படுகிறது.

விளக்கம் :—நம்மால் பார்க்க இயலாத ஆத்மா எங்கும் நிறைந்தது; அது புத்தியில் ப்ரதிபிம்பித்தலின் மூலம் தானாகவே விளங்குகிறது. அந்த விளக்கத்தையே “புத்தியால் உணரப்படுகிறது” என்கிறோம். புத்தி குடம் முதலியவற்றை அறிவதுபோல ஆத்மாவை அறியாது. புத்திக்கு ஆத்மா விளக்கத்தைத் தருகிறது. புத்திக்கு ஆத்மாவிஷயமன்று. ஆகையால் ஆத்மாவை புத்தியால் மஹாவாக்யங்களின் மூல முணர்ந்து நேராக அறிதல் கூடும். இங்கு ராஹு என்ற எடுத்துக்காட்டு, சாஸ்திரங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்க பொருள், உபாதியின் மூலம் நேராக உணரப்படலாம்; என்பதை விளக்கவந்தது. சந்திர ப்ரதிபிம்பம் என்ற உபமானம், எங்கும் எல்லாவற்றுடனும் கூடிவிளங்கும் ஒருபொருள், சிறப்பான ஓர் உபாதிப்பொருளில் உள்ளபடி நன்கு விளங்கும் என்பதைக் காட்டவந்தது.

35

அறிவு வடிவான ஆத்மா புத்தியில் உணரப்படுமானால் அதை புத்தியின் தர்மம் என்று கூறலாமே! எனில்,

भानोबिम्बं यथाचौण्यं जले दृष्टं न चाम्भसः॥
बुद्धौ बोधो न तद्धर्मः तथैव स्यात् विधर्मतः ॥

பொருள் :—நீரில் காணப்படும் பகலவனின் வடிவமும் குடும், நீரின் தர்மங்களல்ல. அவை பகலவனுடையவையே ஆகும். அது போல புத்தியினிடம் விளங்கும் அறிவும் புத்தியின் தர்மமன்று. அது ஆத்மாவினுடைய தர்மமேயாகும். ஏனெனில் புத்தி என்பது ஜடத்தன்மை கொண்டது. அறிவு, அதனின் இயல்பாகாது.

மஹா வாக்கியங்களால் பண்பட்ட மனத்தில் மட்டும் ஆத்மா விளங்குகிறது என்பதில்லை; அது எல்லோருடைய சித்த வ்ருத்திகளிலும் ஸாக்ஷி வடிவமாக விளங்குகிறது; என்று கூறுகிறார்.

चक्षुर्युक्ता धियो वृत्तिः या तां पश्यन्नलुप्तदृक् ।

दृष्टेः द्रष्टा भवेदात्मा श्रुतेः श्रोता तथा भवेत् ॥

பொருள் :—என்றுமே குன்றாத அறிவாயுள்ள ஆத்மா, கண்களின் வழியே வெளிச்சென்று பொருள் வடிவாக மாறும் சித்த வ்ருத்தியை விளங்கச் செய்கிறது. ஆகையால் அந்த ஆத்மா கண்ணுக்குக் கண்ணாக உள்ளது என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதமே காதுக்குக் காதாய் உள்ளது எனவும் கூறப்படுகிறது.

केवलां मनसो वृत्तिं पश्यन् मन्ता मतेरजः ।

विज्ञाताऽलुप्तशक्तित्वात् तथा शस्त्रं नहीत्यतः ॥

பொருள் :—மனம், கண்முதலியவற்றின் மூலம் வெளியே விஷய வடிவமாக மாறும்போது, அந்த வ்ருத்தியை ஆத்மா விளங்கச் செய்கிறது. ஆகையால் அதை மனத்திற்கும் மனமாயுள்ளது என்று கூறுகின்றனர். அவ்வாறே அழிவற்ற அறிவாயுள்ளதால் விஜ்ஞானத்திற்கும் ஸாக்ஷி என்று கூறப்படுகிறது. அது எப்போதும் விகாரமற்றது. வேதமும் “இந்த வ்ருத்திகளையெல்லாம் விளங்கச் செய்யும் இந்த அறிவுக்கு அழிவில்லை” என்று கூறுகிறது.

விளக்கம் :—கீழ்வரும் வேத மொழிகள் ஆத்மாவாகிய அறிவுக்கு அழிவில்லை என்று கூறுகின்றன.

“ न हि विज्ञातुः विज्ञातेः विपरिलोपो विद्यते ”

“ न दृष्टेः द्रष्टारं पश्येः न श्रुतेः श्रोतारं शृणुयाः न मतेर्मन्तारं मन्वीथाः न विज्ञातेः विज्ञातारं विजानीयाः एष ते आत्मा सर्वान्तरः ”

இங்கு இரண்டாம் சான்று, 36 ஆம் ச்லோகத்தால் கூறப்பட்ட பொருள்களை விளக்கவும் வந்தது.

பார்ப்பவன் கேட்பவன் என்று ஆத்மா கூறப்படுகிறது; ஆகையால் அதற்கு மாறுதலும், மாசும் ஏற்படுதல் கூடுமே! எனின்,

ध्यायतीत्यविकारित्वं तथा लैलायतीत्यपि ।

अत्र स्तेनेति शुद्धत्वं तथाऽनन्वागतं श्रुतेः ॥

பொருள் :--“ த்யானம் செய்வது போன்று ” என்றும், “ அலைவது போன்று ” என்றும், வேதம் கூறுவதால் ஆத்மா மாறுதலற்றது என்பதையறியலாம். “ இங்கு திருடன் திருடன்ல்லன் ” என்றும், “ புண்யம் பாபம் இவற்றால் தொடரப்படாதவன் ” என்றும் வேதம் கூறுவதால் ஆத்மா தூய்மையுள்ளது என்பதையறியலாம்.

39

உறக்கத்தில் அறிவில்லை; நனவிலும் கனவிலும் அறிவு இருக்கிறது; ஆகையால் ஆத்மா எவ்வாறு விகாரமற்றவனாவான்? எனில்:-

शक्त्यलीपात् सुषुप्ते ज्ञः तथा बोधेऽविकारतः ।
ज्ञेयस्यैव विशेषस्तु यत्रवेति श्रुतेः वचः ॥

பொருள் :—உறக்கத்திலும் ஆத்மாவின் அறிவுத்திறனுக்கு அறிவு இல்லை; அவ்வாறே நனவு கனவுகளிலும் ஆத்ம அறிவுக்கு யாதொரு விகாரமும் இல்லை. அறியப்படும் பொருள்களின் இன்மையாலும் இருப்பாலும் உறக்கத்தில் அறிவின்மையும் நனவு கனவுகளில் அறிவும் இருப்பனபோல் தோன்றுகின்றன. இதற்கு “எந்த நனவு கனவுகளில் வேறுபொருள்கள் இருப்பனபோல் தோன்றுகின்றனவோ ” என்ற வேதமொழியே சான்றாகும்.

விளக்கம்:—கனவு, நனவு, உறக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளிலும் ஆத்ம அறிவு குன்றாமலேயே விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. உறக்கத்தில் மனம் அடங்கிவிடுகிறது; அதனால் “நான் ஒன்றையும் அறியவில்லை” என்று மக்கள் கூறுகிறார்கள். மனம் அடங்கி விட்டதால் அதன் வருத்திகள் பொருள் வடிவமாக மாறவில்லை. பொருள் வடிவமாக மாறும் சித்தவருத்திகளே அறியப்படுகின்ற பொருள்கள்; அவை உறக்கத்தில் இல்லை. நனவிலும் கனவிலும் சித்த வருத்திகள் பொருள் வடிவாக மாறி விளங்குகின்றன; அவை இருப்பதால் “நான் அறிகிறேன்” என்று வழங்குதல் ஏற்படுகிறது. மூன்று நிலைகளிலும் ஆத்ம அறிவு ஒரேமாதிரியுள்ளது. சித்த வருத்திகள் அடங்கியும் வெளிப்பட்டுமுள்ளன. அவை ஒரேமாதிரி இருப்பதில்லை. உறக்கத்தில் அறிவில்லை என்று கூறுவதற்கும், நனவு கனவுகளில் அறிவு இருக்கிறது என்று கூறுவதற்கும் இதுவே காரணம்.

40

இவ்வாறு ஆத்மா அழியாத அறிவு வடிவமானது என்றும், எப்போதும் ப்ரத்யக்ஷமானது என்றும், விகாரமற்றது என்றும் கூறப்பட்டது. இக்கருத்தையே மேலும் சில ச்லோகங்களால் விளக்குகிறார்.

व्यवधानाद्धि पारोक्ष्यं लोकदृष्टेरनात्मनः ।

दृष्टेरात्मस्वरूपत्वात् प्रत्यक्षं ब्रह्म तत् स्मृतं ॥

பொருள் :—அநாத்மப் பொருளாகிய குடம் முதலியவை, உலகமக்களின் பார்வைக்கு, நேரே கண்கூடாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஏனெனில், கண் முதலியவற்றுக்கும், குடம் முதலியவற்றுக்கும், காலத்தாலோ இடத்தாலோ மறைபட்டிருத்தல் நேரக்கூடும். ஆத்ம அறிவோ, ஆத்மவடிவமே யாகையால், அது ப்ரத்யக்ஷமாகவே இருக்கும். என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

விளக்கம் :—“ஆத்மா தடையின்றி; நேருக்கு நேராய் விளங்குவது எப்படி?” என்பதை இப்போது பகவத்பாதர் விளக்குகிறார். உலகில் குடம் முதலியவை ஒருவனுக்கு நேராகவும் விளங்கலாம். நேருக்கு நேரில்லாமலும் விளங்கலாம். ஏனெனில் குடம் முதலியவை கண்ணுக்கு நேரே இருந்தால் கண்கூடாக விளங்கும் கண்ணுக்கு நேரே இல்லாவிட்டால் பரோக்ஷமாக விளங்கும். குடம் முதலியவை, காலம் இடம் ஆகியவற்றால் மறைபடுவதற்குரியவை. ஆத்ம அறிவோ அப்படியன்று. அறிவே ஆத்மவடிவமாகும். அறிவு ஆத்மாவை விட்டு விலகாதது. அறிவுக்கும் ஆத்மாவுக்கு மிடையில் எந்த மறைப்பும் இல்லை. எனவே ஆத்ம அறிவு நேருக்கு நேராய் விளங்கும் தன்மை கொண்டது. கண்கூடாக விளங்காமை என்பது, பிற பொருள்களுக்கு உண்டே தவிர ஆத்ம அறிவுக்கு இல்லை. பொறி முதலிய பிறபொருள்களின் துணையின்றித்தானாகவே விளங்கும் இயல்பே, கண்கூடாக விளங்குதல் என்று இங்கே கூறப்படுகிறது.

41

ஆத்ம அறிவு பிறபொருளின் துணையின்றித்தானே விளங்குவது எது போலவெனில்:—

नहि दीपान्तरापेक्षा यद्दीपप्रकाशने ।

बोधस्यात्मस्वरूपत्वात् न बोधोऽन्यस्तथेष्यते ॥

பொருள் :—ஒரு விளக்கைத் தெரியப்படுத்த மற்றொரு விளக்கின் துணைவேண்டா. ஏனெனில் விளக்கு தானாகவே ஒளியுடன் விளங்குகிறது. அதுபோல ஆத்ம அறிவை விளங்கவைக்க மற்றொரு அறிவு வேண்டா. ஏனெனில் ஆத்மா தானாகவே அறிவொளியுடன் விளங்குகிறது.

42

இவ்வாறு ஆத்மாவின் அபரோக்ஷத்தன்மையை விளக்கிய பிறகு இப்போது ஆத்மாவின் விகாரமற்ற தன்மையை விளக்குகிறார்.

विषयत्वं विकारित्वं नानात्वं वा नहीष्यते ।

न हेयो नाप्युपादेयः आत्मा नान्येन वा ततः ॥

பொருள் :—ஆத்மா விஷய மாகாதது; மாறுபாடற்றது; வேற்றுமையற்றது; ஆகையால் அது தன்னாலோ, பிறவொன்றினாலோ எடுக்கத் தக்கதுமன்று, விடத்தக்கதுமன்று.

விளக்கம் :— ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபொருள் உண்மையில் இல்லை. தோன்றுகின்ற அவ்வேறு பொருள்களும் ஜடப் பொருள்கள். ஆகையால் ஆத்மா விடத்தக்கதுமன்று; கொள்ளத்தக்கது மன்று. இவ்வாறு ஆத்மா குணவிசேஷமற்றிருப்பதால் அது மாறுபாடற்றதாகும். எப்பொருள் விசேஷ குணமுடையதோ அது விகாரமடையும். ஆத்மாவோ குணமற்றது; எனவே விகாரமில்லாதது.

43

ஆத்மாவுக்கு நரகம் முதலியவற்றில் அச்சமிருக்கிறது; ஆகையால் அது எப்படி விகாரமற்றதாகும்? என்றால்,

स बाह्याभ्यन्तरोऽजीर्णः जन्ममृत्युजरातिगः ।

अहमात्मेति यो वेत्ति कुतोऽन्वेव विभेति सः ॥

பொருள் :—“அந்த ஆத்மா உள்ளும் வெளியும் நிறைந்தது. அழிவற்றது; பிறப்பும் இறப்பும், மூப்பும் இல்லாதது.” அதுவே நான் என்று எவன் அறிகிறானோ அவன் எதைக் கண்டு பயமடைவான்?

விளக்கம் :— அச்சத்திற்குக் காரணமான வேறு பொருளில் லாமையாலும், ‘அச்சம்தரும் வேறுபொருளில்லை’ என்று அவன் உறுதியாக உணர்ந்திருப்பதாலும் அவனுக்கு அச்சம் வராது. ஆகையால் விகாரமும் வராது.

44

உயிருடன் வாழும் வரை நற்செயல்களைப் புரிதல் வேண்டுமென்று வேதம் கூறுகிறது. புரியாவிட்டால் குற்றமேற்படும் என்றும் அது கூறுகிறது. ஆகையால் மெய்யறிவு பெற்றவனும் நற்செயல்களைப் புரிதல் வேண்டும் இல்லாவிடில் குற்றம் வரும் என்றால்:—

प्रागेवैतद्विधेः कर्म वर्णित्वादेरपोहनात् ।
तदस्थूलादिशास्त्रेभ्यः तत्त्वमेवेति निश्चयात् ॥

பொருள் :—வேதம் “ஸ்தூலமன்று அணுவன்று” என்பன போன்ற வாக்கியங்களால், செயல் புரிவதற்குக் காரணமான ஜாதி, ஆச்ரமம் முதலியவை ஆத்மாவுக்கில்லை என்று விலக்குகிறது. மேலும் அது, தத் த்வமஸி முதலிய மஹாவாக்கியங்களால் “ஆத்மா, விகாரமற்ற ப்ரஹ்ம வடிவம்” என்பதை உறுதியாகக் கூறுகிறது. ஆகையால், “உயிருடனிருக்கும் வரை நற்செயல் புரிய வேண்டும்” என்ற கட்டளை, ஆத்ம உண்மையை விளக்குவதற்கு முன்புதான் பொருத்தமானது. ஆத்ம உண்மையை விளக்கிய பின்பு கர்மவிதி என்பது பொருந்தாது.

விளக்கம் :—கர்மங்களைச் செய்வதற்குக் குறிப்பிட்ட ஜாதியும், நிலையும் இருக்கவேண்டும். ஜாதியும், நிலையும் உடலுக்கே உண்டு. ஆத்மாவுக்கு இல்லை. எவன் அறியாமையால் உடலை ஆத்மா என எண்ணுகிறானோ அவன் தான் கர்மாவைச் செய்வதற்குரிய தகுதியுள்ளவன். வேதப்ரமாணத்தால் தன்னை அஸங்கன் என்றறிந்த மெய்யறிவுடையோன், கர்மாவைச் செய்வதற்கு அதிகாரியல்லன். ஏனெனில் அவனுக்கு ஜாதியிலும், நிலைகளிலும் அபிமானமேயில்லை. ஆகையால் கர்மவிதி என்பது மெய்யுணர்வு பெற்ற பின்பு பொருத்தமற்றது. மெய்யுணர்வு பெறுவதற்கு முன்புதான் அது பொருந்தும்.

45

ஜாதி என்பது உடலுக்குரியது; அது ஆத்மாவுக்குரியதன்று “ஆத்மா ஜாதியை உடையதுபோல் தோன்றுவது அறியாமையாலேயே” என்பதை விளக்குகிறார்.

पूर्वदेहपरित्यागे जात्यादीनां प्रहाणतः ।

देहस्यैव तु जात्यादिः तस्याप्येवं ह्यनात्मता ॥

பொருள் :—முன் பிறப்பிலுள்ள உடலை விடும்போது, அந்த உடலுக்குரிய ஜாதியும் விடப்படுகிறது. ஆகையால் ஜாதி முதலியவைகள் உடலுக்கே உரியவை. இந்த உடல் வந்துபோவதால் இது ஆத்மாவன்று.

விளக்கம் :—இவ்விதம் உடலும், அதைச்சேர்ந்த ஜாதி முதலியவைகளும் ஆத்மாவிடம் உண்மையாக இல்லை. இவைகளே கர்மாவுக்குக் காரணங்களாகும். மெய்யுணர்ந்தவன் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவையுணர்ந்தவன்; அவனிடம் ஜாதியில்லை. ஆகையால் அவனிடம் கர்மா நிகழாது. ஜாதிகளற்ற ஆத்மா ஜாதிகளுடன் விளங்குவது அறியாமைத்தோற்றமேயாகும்.

46

உடலில் நான் என்ற எண்ணம் மிகவும் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. அதை எப்படி விலக்கமுடியும்? என்றால்,

ममाहं चेत्यतोऽविद्या शरीरादिष्वनात्मसु ।

आत्मज्ञानेन हेया स्यात् असुराणामिति श्रुतेः ॥

பொருள் :—உடல் முதலியவை ஆத்மாவல்ல; ஆகையால் அவற்றில் “ நான், எனது” என்னும் பற்று அறியாமையால் ஏற்பட்டுள்ளது. மெய்யுணர்வால் அது தள்ளத்தக்கதேயாகும். வேதமும் “ உடலை ஆத்மா என்றெண்ணுவது அஸுரர்களின் கொள்கை” என்று கூறுகிறது.

47

“ மெய்யுணர்வுக்குப்பின்பு, கர்மாவும் இல்லை; ஜாதியுமில்லை; ” என்பதை எடுத்துக்காட்டினால் விளக்குகிறார்:

दशाहाशौचकार्याणां पारिव्राज्ये निवर्तनं ।

यथा ज्ञानस्य संग्राप्तौ तद्धत् जात्यादिकर्मणां ॥

பொருள் :—ஒருவன் துறவியாகிவிட்டால், “ இறந்துபோன தன் உறவினர்களின் பொருட்டுப் பத்துநாள் தீண்டல் கொள்ள வேண்டும் ” என்ற கட்டளை அவனிடம் பொருந்துவதில்லை. அது போலவே “ நான் ப்ரஹ்மம் ” என்ற மெய்யறிவு உண்டாகிவிட்டால் அதன் பிறகு ஒருவனுக்கு ஜாதியும் கர்மங்களும் இல்லாமல் விலகி விடுகின்றன.

48

“ அறியாதவனே ஸம்ஸாரியாகிறான்; அறிந்தபின் முக்தனாகிறான் ” என்பதை விளக்குகிறார்:

यत्कामस्तत्क्रतुर्भूत्वा कृतं त्वज्ञः प्रपद्यते ।

यदा स्वात्मदृशः कामाः प्रमुच्यन्तेऽमृतस्तदा ॥

பொருள் :—அறியாதவன் எதை விரும்புகிறானோ, அதை அடைய எண்ணி முயற்சி செய்து அதனை அடைகிறான். அவன் எப்போது தன்னை ப்ரஹ்மமென்று அறிகிறானோ, அப்போது எல்லா ஆசைகளும் நீங்குகின்றன. ஆசைகளிலிருந்து விடுதலை பெற்ற அவன் மரணமற்ற நிலையையடைகிறான். ஸம்ஸார விலங்கு அவனை விட்டு விலகுகிறது.

எல்லாவகையான வெளிப்பொருளால் ஏற்படும் இன்பங்களும் ஆத்மவடிவ இன்பத்தின் திவலைகளே என்று உறுதி கொண்டு, அழியாத ஆத்ம இன்பத்தில் திளைப்பவன், வேறொரு பயனையடைவதன் பொருட்டுச் செயலில் இறங்க மாட்டான் என்று கருதி உரைக்கின்றார்:

आत्मरूपविधेः कार्यं क्रियादिभ्यो निवर्तनं ।

न साध्यं साधनं वाऽऽत्मा नित्यवृत्तः स्मृतेर्मतः ॥

பொருள் :—ஆத்மவடிவை அறிவதன் பயன், எல்லாச் செயல்களிலிருந்தும் விலகுவதேயாகும். ஆத்மா எப்போதுமுள்ளதாகையால், அது புதியதாக அடையத்தக்கதுமன்று. மற்றொன்றை அடைவதற்கு அது ஸாதனமுமாகாது. ‘ஆத்ம அறிவைப் பெற்றவன், என்றும் ஆனந்தத்துடன் இருப்பான்’ என்று ஸம்ருதிகள் கூறுகின்றன. ஆகையால் அவனுக்கு யாதொருசெயலுமில்லை.

விளக்கம் :—உலகில் எல்லா முயற்சிகளும் ஆத்ம இன்பத்திற்காகவே உள்ளன. அந்த இன்பத்தை முழுவதும் பெற்றவன், வேறு சிறியபயனைத்தரும் கர்மங்களில் ஈடுபடமாட்டான். ஆத்ம ஸுகமோ ஏற்கனவே அழியாமல் இருப்பது; ஆகையால் அது ஸாத்ய ஸாதனங்களைக் கடந்தது. அதன்பொருட்டு, கர்மா வேண்டுவதில்லை. எவ்விதத்திலும் மெய்யறிவுபெற்றுள்ளவனுக்குச் செயல் யாதொன்றுமில்லை என்பது திரண்டகருத்து.

50

“மெய்யறிவு பெற்றவன் செயல் புரிய வேண்டாம் என்பது மட்டுமில்லை. மெய்யறிவைப் பெற விரும்பும் முழுக்ஷு விற்கும் கர்மங்களில் ஈடுபாடு வேண்டாம்” என்ற கருத்து விளக்கப்படுகிறது.

उत्पाद्याप्यविकार्याणि संस्कार्यं च क्रियाफलं ।

नातोऽन्यत्कर्मणा कार्यं त्यजेत् तस्मात् ससाधनं ॥

பொருள் :—மோக்ஷம் பெற விரும்புகிறவன், பலவகையான ஸாதனங்களுடன் கூடிய எல்லாக் கர்மங்களையும் விடல் வேண்டும். ஏனெனில் கர்மாவினால் ஏற்படும் பயன்கள், உண்டுபண்ணுவது, அடைவது, மாற்றுவது, ஸம்ஸ்காரம் செய்வது ஆகிய இந்த நான்கேயாகும். இவற்றைத்தவிர வேறு யாதொன்றும் கர்மாவின் பயனாக இராது. ஆத்மாவோ கர்மாவின் இத்தகையபயன்களுள் ஒன்றாகாது.

விளக்கம் :—“முழுக்ஷுவாயிருப்பவன் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு நற்செயல் புரிதல் வேண்டாம், ஏனென்றால் மோக்ஷம்

என்பது செயலின் பயனன்று; அது ஏற்கனவே உள்ளது; என்ற கருத்து” இங்கே கூறப்பட்டது. மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன், அறியாமையை நீக்கிக் கொள்ளவும், மனத்தின் வாஸனைகளைப் போக்கிக் கொள்ளவும் சில நல்ல செயல்களைச் செய்தல் தக்கதே. “தான் தன்வடிவமாக இருத்தலாகிய மோக்ஷம், கர்மாவின் பயனன்று” என்பதே இங்கு முக்கியமாகச் சொல்ல வந்த கருத்து.

குயவன் குடத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல ஆத்ம நிலையைச் செயலால் உண்டுபண்ணுதல் இயலாது. ஏனெனில் அது எப்போது மிருக்கும் பொருளாகும். செயலால் ஆக்கப்படும் பொருளாகுமே யானால் அது அழிவுறும். மனிதன் நடந்து ஓரிடத்தை அடைவது போல ஆத்மாவை அடைதல் இயலாது. ஏனெனில் ஆத்மா எப்போதும் நமது வடிவமாகவே இருப்பதால் அது முன்பே அடையப்பட்டிருக்கும் பொருளாகும். அது எங்கும் நிறைந்துள்ளதால் முதலில் அடையப்படாமலிருந்து பிறகு ஓர் இடம் போல அடையப்படும் பொருளாகாது.

செயலின் மூலம் பால் தயிராக மாறுகிறது. அவ்வாறு, ஸம்ஸாரநிலையை அடைந்தவன் விடுதலை பெற்ற நிலையை ஒரு கர்மா வினா அடைவதில்லை. ஏனெனில் ஒரு பொருள் நிலை மாறுமே யானால் அது அழியும் தன்மையைப் பெற்றுவிடும். ஜீவன் உண்மையாகவே பத்த நிலையிலிருந்து முக்தி நிலையை அடைவதில்லை. எப்போதும் ஆத்மா முக்தமாகவே உள்ளது. ஜீவன், ஸம்ஸாரம், பந்தம் என்பவை அவிவேகத்தின் விளைவுகளாகும்.

குணத்தை ஏற்றுவது அல்லது குற்றத்தை விலக்குவதுதான், ஸம்ஸ்காரம் எனப்படும். இவ்வகையான ஸம்ஸ்காரம் செயலினால் உண்டாக்கப்படும். இது ஆத்மாவினிடம் பொருந்தாது. ஏனெனில் ஆத்மா அஸங்கமானது; மாசற்றது. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபநிலையாகிய மோக்ஷம் செயல்களால் ஏற்படும் பயனன்று.

51

ஸாதனங்களுடன் கூடிய கர்மாவை விடுவதாலேயே முக்தி ஏற்படுமா? அல்லது அதற்குப்பிறகு செய்யவேண்டியது ஏதேனும் உண்டா? என்றால் :—

तापान्तत्वात् अनित्यत्वात् आत्मार्थत्वाच्च या बहिः ।

संहत्यात्मनि तां प्रीतिं सत्यार्थी गुरुमाश्रयेत् ।

பொருள் :—வெளிப்பொருள்களில் நாம் வைக்கும் விருப்பம் முடிவில் துன்பத்தையே அளிக்கும்; அது அழிவுறும்; அது ஆத்மாவின் பொருட்டு இருப்பதாகும். ஆகையால் அவைகளிலிருந்து விருப்

பத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு, உண்மையை அறிய விரும்புவோன் குருவை அணுகவேண்டும்.

52

குருவின் லக்ஷணம் கூறப்படுகிறது.

शान्तं प्राज्ञं तथा मुक्तं निष्क्रियं ब्रह्मणि स्थितं ।
श्रुतेराचार्यवान् वेद तद्विद्भीति स्मृतेस्तथा ॥

பொருள் :—அடங்கிய மனமுள்ளவனும், வேதப்பொருளை நன்கறிந்தவனும், ஆசைகளிலிருந்து விடுதலைபெற்றவனும், இம்மை மறுமைகளின் பொருட்டுச்செயல் புரியாதவனும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் நிலைபெற்றவனும் ஆகிய குருவை அடைதல் வேண்டும். “நல்ல குருவையடைந்தவனே பரம்பொருளை அறிவான்” என்று வேதம் கூறுகிறது. குருவை வணங்கி ஆத்மாவைப்பற்றி வினவி அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று பகவத்கீதை கூறுகிறது. ஆகையால் குருவின் மூலமே தத்வ அறிவைப் பெறவேண்டும்.

53

स गुरुस्तारयेद्युक्तं शिष्यं शिष्यगुणान्वितं ।
ब्रह्मविद्यापुत्रेणाशु स्वान्त-स्वान्त-महोदधिं ॥

பொருள் :—அந்த குருவானவர், மனவடக்கமுள்ளவனும், மாணவனுக்குரிய நல்லியல்புகளைக் கொண்டவனும் ஆகிய அந்த சிஷ்யனை, மனத்தை அடைந்திருக்கும் அறியாமையாகிய இருள்வடிவமான பெரிய கடலை, ப்ரஹ்மவித்யை என்ற ஓடத்தின் உதவியால் விரைவாகத்தாண்டும்படி செய்தல் வேண்டும்.

54

“குரு, முதலில் மஹாவாக்யத்திலுள்ள சொற்களின் பொருளை அறியச் செய்தல் வேண்டும்” என்கிறார்:

दृष्टिः स्पृष्टिः श्रुतिः घ्रातिः मतिर्विज्ञातिरेव च ।
शक्तयोऽन्याश्च भिद्यन्ते चिद्रूपत्वेऽप्युपाधिभिः ॥

பொருள் :—“ பார்த்தல், தொடுதல், கேட்டல், முகர்த்தல், எண்ணுதல், நிச்சயித்தல் முதலிய பலவேறு அறிவு சக்திகளும், ஒன்றான ப்ரஹ்ம சைதன்யவடிவமேயாகும். அங்ஙனமிருப்பினும், அந்த அந்தப் பொறிகளாகிய உபாதிகளால் பலவகைகளாக இருக்கின்றன” என்று குரு, அறிவிக்க வேண்டும்.

விளக்கம் :—அறிவு ஒன்றே. அதுவே ப்ரஹ்மம். அது அந்தக் கரணத்தில் ப்ரதிபிம்பத்தை அடைகிறது. அதற்கு ஆபாஸன் என்றுபெயர். ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணம், ஐந்து பொறிகளின் வாயிலாக வெளியேறி, நிறம் ஒலி முதலியவற்றை அறிகிறது. அந்தக்கரணம் வெளிப்பொருளையடைந்து அதன் வடிவமாக மாறுகிறது. அப்போது அப்பொருளிலுள்ள ஆவரணம் நீங்குகிறது. அந்தக்கரணத்திலுள்ள ஆபாஸப்பகுதி அப்பொருளை விளங்கச் செய்கிறது. அப்போது பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய அறிவுகள் பலவாறு தோன்றுகின்றன. ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணத்தில், அந்தக்கரணபாகத்தை நீக்கி ஆராயும்போது, அந்த ஆபாஸனுடைய உண்மைவடிவம், ஸாக்ஷி சைதன்யமே என்பது புலப்படும். அதுவே தத் த்வமஸி என்ற மஹாவாக்யத்திலுள்ள த்வம் என்ற சொல்லின் பொருள் என்று மாணவனிடம் விளக்கவேண்டும்” என்பது கருத்து,

55

‘ஆத்ம அறிவு ஒன்றே’ என்பதை விளக்குகிறார்.

अपायोद्भूतिहीनाभिः नित्यं दीप्यन् रविर्यथा ।

सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्धः सर्वं जानाति सर्वदा ॥

பொருள் :—பகலவன், பிறப்பும் அழிவுமில்லாத தன் கிரணங்களால் எல்லா உலகையும் விளக்கமுறச் செய்துகொண்டு, தானொருவனாகவே இருக்கிறான். அதுபோல ஆத்மா தன் அழியாத அறிவொளியால் எல்லா உலகங்களையும் விளங்கச் செய்துகொண்டு, தானொன்றாய் விகாரமற்றதாய் இருக்கிறது. அந்த ஆத்மா, புத்திவ்ருத்தியால் வேறுபட்டுத் தோன்றும் சிறப்பறிவால் எல்லாப் பொருள்களையும் அறிவதால் “ஸர்வஜ்ஞன்” என்று கூறப்படுகிறது. பொதுவாக இருந்து எல்லாவற்றையும் விளக்குவதால் “ஸர்வத்ருக்” என்றும் கூறப்படுகிறது. எல்லாப்பொருள்களின் தர்மங்களுடன் ஒட்டாமையால் அது தூயதாக உள்ளது. தூய்மையுள்ள ஆத்மா எப்போதும் எல்லாவற்றையும் அதிஷ்டானமாக இருந்துகொண்டு அறிகிறது.

56

இத்தகையதான ஆத்மா, ஏன் ஸம்ஸாரியாகவும், சிறியதாகவும் தோன்றுகிறது? என்றால்,

अन्यदृष्टिः शरीरस्थः तावन्मात्रो ह्यविद्यया ।

जलेन्द्राद्युपमाभिस्तु तद्र्माच विभाव्यते ॥

பொருள் :—அறியாமை காரணமாக உடலில் உள்ள ஆத்மா உடலளவுள்ளதாக அறியப்படுகிறது. உடலிலிருந்து பிரித்து அறியப்படாததால் உடலின் தர்மங்களுடன் கூடிய ஸம்ஸாரியாய் அது காணப்படுகிறது. நீரில் காணப்படும் சந்த்ரன் நீராகிய உபாதியால் வேறுபட்டவன் போலவும், நீரின் அசைவால் தானசைபவன் போலவும் காணப்படுகிறான். அதுபோலவே ஆத்மாவும் உடலாகிய உபாதியால் வேறுபட்டது போலவும் ஸம்ஸாரிபோலவும் காணப்படுகிறது.

57

மோக்ஷமடையவிரும்புகிறவன், விசாரணை செய்து ப்ரஹ்மத்தை அடையும் முறையை விளக்குகிறார்:

दृष्ट्वा बाह्यं निमील्याथ स्मृत्वा तत्प्रविहाय च ।

अथोन्मील्यात्मनो दृष्टिं ब्रह्म प्राप्नोत्यनध्वगः ॥

பொருள் :—வெளிப் பொருள்களை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்தறிந்து, பிறகு அவற்றை உண்மையற்றவை என்று விலக்கி, பிறகு கனவை, நன்றாக ஆராய்ந்து, வெளிப்பொருள்களையாவும் வாஸனையமான கனவே என்று அடிக்கடி எண்ணி, பிறகு அக்கனவுப் பொருள்களையும், காரணமான அவிவேக வடிவ மாயையில் அடக்கி, பிறகு அந்தமாயையும் இல்லாதபொருளே என்று அறிந்து, அதை விலக்கி, ஆத்ம அறிவைப்பெற்று இருக்கும் முழுக்ஷுவானவன் ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான். அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களை அடைவதில்லை.

விளக்கம் :—வெளிப்பொருள்கள் யாவும் ஐந்து பூதங்களின் கார்யங்கள்; அவை சமஷ்டி வடிவிலும் வ்யஷ்டிவடிவிலும் உள்ளன. இவைகள் காணப்படும் பொருள்கள்; ஆகையால் இவற்றைக் காண்பவன் வேறாக உள்ளான் என்று முதலில் நன்கறிதல்வேண்டும்.

பிறகு, வெளிப்பொருள்கள் தனக்குவேறாக உண்மையில் இல்லை; அவைகளையாவும், பார்ப்பவனாகிய தான் மாத்திரமே என அறிதல்வேண்டும். அவ்வாறே கார்யங்களாகிய வெளிப் பொருள்களெல்லாம் காரணப் பொருளாகிய ப்ரஹ்ம மாத்திரமே என்றறிதல் வேண்டும்.

பிறகு, வெளியில் காணப்படும் ஸ்தூல ஜகத்தை, அதன் காரணமாகிய ஸுக்ஷ்மபூதங்களுடன் கூடிய லிங்கவுடலில் அடக்கவேண்டும். நனவில் தோன்றும் எல்லாப் பொருள்களும், நினைவு வடிவமாயுள்ள வாஸனாமான கனவு மாத்திரமே என்று அடிக்கடி நினைத்தல்வேண்டும்.

பிறகு இந்த வாஸனாமயமான லிங்க உடலையும், அதற்குக் காரணமாகிய ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் கூடிய மாயையில் அடக்கல் வேண்டும்.

பிறகு, இந்த மாயையும் உள்ள பொருளா? அல்லது இல்லாத பொருளா? என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அதை நிரூபித்தல் முடியாது என்ற முடிவை உணர்ந்து, அதையும் விவேகபுத்தியால் விலக்க வேண்டும்.

பிறகு, நனவு, கனவு, உறக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷியாகிய ஆத்ம அறிவைப்பெறுதல் வேண்டும். இவ்வாறு, எல்லாவற்றுக்கும் ஸாக்ஷியாயும், எல்லாவற்றுக்கும் அதிஷ்டானமாயு முள்ள “ப்ரஹ்மமே, நான்” என்பதை அறிந்தவன், தானிருக்கு மிடத்திலேயே ப்ரஹ்மமாகிருன்.

நல்ல செயல்களைப் புரிபவர்கள் தக்ஷிணாயன வழிமூலம் பித்ரு லோகம் செல்கிறார்கள். உபாஸனை செய்பவர்கள் உத்தராயணவழி மூலம் ப்ரஹ்ம லோகத்துக்குச் செல்கின்றனர். ஒன்றான மெய்யறி வைப் பெற்றவனோ யாதொரு வழியிலும் செல்வதில்லை. அறியாமை அழிந்து விட்டதால் அவன் மறு பிறப்பையடையாமல் இங்கேயே தன் ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மபதத்தை அடைகிறான். தனக்கு வேறான ஓர் உலகினையோ, உடலையோ அவனடைவதில்லை. அவற் றையடையவே மார்க்கம் வேண்டும். தனது நிலையாகிய ப்ரஹ்மஸ்வ ரூபத்தை அடைவதற்கு யாதொரு வழியின் தேவையுமில்லை.

58

மேலே கூறிய கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

प्राणाद्येवं त्रिकं हित्वा तीर्णोऽज्ञानमहोदधिम् ।

स्वात्मस्थो निर्गुणः शुद्धः बुद्धो मुक्तः स्वतो हि सः ॥

பொருள் :—உறக்கம், நனவு, கனவு ஆகிய மூன்று நிலைகளை யும் விலக்கி, அறியாமை என்ற பெருங்கடலைத் தாண்டியவன், தன் னில் நிலைபெறுகிறான்; யாதொரு குணமும் இல்லாதவனாகிறான்; உபாதிக்களில்லாமையால் தூயவனாகிறான்; அழிவற்ற அறிவாக விளங்குகிறான்; இயல்பாகவே அவன் விடுதலை பெற்றவனாய் விளங்கு கிறான். ஆகையால் அவனுக்கு தக்ஷிணாயன, உத்தராயண வழிகள் வேண்டா.

59

अज्ञोऽहं चामरोऽमृत्युः अजरोऽभय एव च ।

सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्धः इति बुद्धो न जायते ॥

பொருள் :—“ நான் பிறப்பற்றவன்; இறப்பற்றவன்; மூப்பில் லாதவன்; அச்சமற்றவன்; எல்லாமுமறிந்தவன்; எல்லாவற்றையும் விளக்குபவன்; தூயவன் ” என்று இவ்வாறு தன்னை அறிந்து கொண்டவன் பிறப்பதில்லை.

60

ஏன் பிறப்பதில்லை? என்றால்,

पूर्वोक्तं यत् तमोबीजं तन्नास्तीति विनिश्चयः ।

तदभावे कुतो जन्म ब्रह्मैकत्वं विजानतः ॥

பொருள் :—முன்பு கூறப்பட்ட அறியாமை என்னும் இருள் வடிவமான ஸம்ஸார விதை, உண்மையில் இல்லை என்பது வேதாந்த முடிவு. இந்த ஸம்ஸார விதை இல்லாததால், மெய்யுணர்ந்தவனுக்குப் பிறப்பேது?

61

“ நான் ப்ரஹ்மம் ” என்று அறிந்தவனுக்கும் உலகவாழ்க்கை இருக்கிறது. ஆகையால் அவன் தர்மங்களையும் அதர்மங்களையும் செய்து மறுபிறப்பை அடைவது கூடும்; எனில்,

क्षीरात् सर्पिः यथोद्घृत्य क्षिप्तं तस्मिन् न पूर्ववत् ।

बुद्ध्यादर्शः तथाऽसत्यान्न देही पूर्ववद्भवेत् ॥

பொருள் :—பாலிலிருந்து கடைந்து வெண்ணெயை எடுத்துப் பிறகு அந்தப்பாலில் அதைப் போடுவோமானால், அந்த வெண்ணெய் முன்புபோல் பாலுடன் ஒன்றாகக் கலந்திருக்காது. தனியாக மிதக்கும். அதுபோல உண்மையற்ற புத்தி முதலியவற்றிலிருந்து, தன்னைப் பிரித்து, “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று ஒருவன் அறிவானானால், முன்பு போல அவன் உடலபிமானம் கொள்ளமாட்டான்.

விளக்கம் :—வெண்ணெய் கடைந்தெடுக்கப் பட்டபின் பாலில் மிதந்தாலும் பாலுடன் ஒன்று சேரக்கலக்காது. அதுபோலவே ஆத்மாவும் உடல் முதலியவற்றினின்றும் பிரித்தறியப்பட்ட பிறகு, உடலுடனிருப்பினும் ஒன்றுசேரக் கலக்காது. பிரித்தறியப்பட்ட பின்பு, ஆத்மாவுக்கு முன்புபோல உடலுடன் ஒன்றாகக் கலந்து அபிமானங் கொண்டிருக்கும் தன்மை இராது என்பது கருத்து. மெய்யுணர்ந்தோனிடம் உடல் காணப்பட்டபோதிலும், அதில் நான் என்ற அபிமான மில்லாததால், அவன் செய்யும் செயல்கள் போலியான செயல்கள்; அவை அவனைக் கட்டமாட்டா; அவை மறு பிறப்புக்குக் காரணமாவதில்லை. அபிமானத்துடன் செய்யும் செயல்களே

பிறவிக்குக் காரணம். எனவே மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு மறு பிறப்பில்லை.

62

மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு ஸம்ஸாரபயமில்லை என்பதற்குச் சான்று கூறப்படுகிறது.

सत्यं ज्ञानमनन्तं च रसादेः पञ्चकात् परम् ।
स्यामदृश्यादिशास्त्रोक्तं अहं ब्रह्मेति निर्भयः ॥

பொருள் :—அன்னமயம் முதலிய ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாலுள்ளதாயும், “எந்நாளும் காணப்படாதது” என்றபொருளைக் கொண்ட வேதவாக்யங்களால் விளக்கப்படுவதும், ஸத்ய ஜ்ஞான அநந்த வடிவமாயிருப்பதுமான ப்ரஹ்மமே நானாக இருக்கிறேன் என்று அறிந்தவன் பயமற்றவனாகிறான்.

விளக்கம் :—இங்கே கீழ்வரும் தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யங்களின் பொருள், ச்லோகத்தில் வந்துள்ளது.

“ ब्रह्मपुच्छं प्रतिष्ठा ” “ सत्यंज्ञानमनन्तं ब्रह्म”

“ अदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयनेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते”

இவை மேலே கூறிய கருத்திற்குச் சான்றாக வருபவை.

63

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் பயமற்றவன் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

यस्माद्भीताः प्रवर्तन्ते बाहुमनः-पाथकादयः ।
तदात्मानन्दतत्त्वज्ञः न विभेति कुतश्चन ॥

பொருள் :—உடலிலுள்ள வாக்கும், மனமும், பிறபொறிகளும், நெருப்பு, காற்று முதலியவைகளும், எந்த ப்ரஹ்மத்திடம் பயந்து கொண்டு செயலில் ஈடுபடுகின்றனவோ, அந்த ப்ரஹ்மமே, ஆநந்த வடிவமான எனது ஆத்மா என்று உண்மையை அறிந்தவன் எக் காரணத்தாலும் பயமடையான்.

விளக்கம் :—மெய்யுணர்ந்தவனின் நோக்கில் பயத்திற்குக் காரணமான இரண்டாம் பொருள் இல்லை. ஆகையால் அவன் பயமடையான்.

64

ஜ்ஞானியும், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலியவர்களை வணங்குதல் வேண்டும். வணங்காவிடின் பயமேற்படும். ஆகை

யால் அவனுக்கு தேவதைகளை வணங்குதல் முதலிய செயல்கள் உண்டு; என்றால்,

नामादिभ्यः परे भूमि स्वाराज्ये चेत् स्थितोऽद्वये ।

प्रणमेत् कं तदात्मज्ञः न कार्यं कर्मणा तदा ॥

பொருள் :—பெயர்முதல் ப்ராணன் வரையில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் மேலானதும், எங்கும் நிறைந்ததுமான, இரண்டற்ற ப்ரஹ்மத்தில் ஒருவன்நிலை பெற்றவனாயிருந்து விட்டால், அந்த அறிவாளி யாரை வணங்குவான்? அப்போது செயலினால் அடையவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை.

விளக்கம் :—சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “பூமா என்ற ப்ரஹ்மம், நாமம் வாக் முதலிய பல பொருள்களைக் காட்டிலும் மேலானது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆத்மாவை அறிந்தவன் எந்த தேவதைகளினும் தாழ்ந்தவனல்லன். ஆகையால் அவன் யாரையும் வணங்கல் வேண்டா. வணங்குதலால் ஆகவேண்டியகார்யம் யாதொன்றும் அவனுக்கில்லை.

65

தற்போது மூன்று நிலைகளான உறக்கம், கனவு, நனவு, இவற்றை விளக்கி, இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட ஆத்மாவையும் விளக்க விரும்பி, வரும் ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார்.

विराड् वैश्वानरो बाह्यः स्मरन् अन्तः प्रजापतिः ।

प्रविलीने तु सर्वास्मिन् प्राज्ञोऽव्याकृतमुच्यते ॥

பொருள் :—ஆத்மா, விழிப்புநிலையில், வெளியிலுள்ள ஸ்தூல உபாதியை அபிமானிக்கும் விராட்டாகவும், விச்வனாகவும் விளங்குகிறது. கனவில் தனக்குள்ளே வாஸனா மயமான பொருள்களை நினைத்துக்கொண்டு, தைஜஸனாகவும், ஹிரண்யகர்பனாகவும் விளங்குகிறது. உறக்கத்திலும் ப்ரளயத்திலும் ஆத்மா ப்ராஜ்ஞன் ஆகவும், ஈசனாகவும் விளங்குகிறது.

விளக்கம் :—வ்யஷ்டி, ஸமஷ்டி அபிமானிகளுக்குள் வேற்றுமையில்லை; ஆகையால், “விராட், வைச்வாநரன்” என்றும், “தைஜஸன், ஹிரண்யகர்பன்” என்றும், “ப்ராஜ்ஞன், ஈசன்” என்றும் மூன்று நிலையிலுள்ள ஆத்மா, இருபெயர்களுடன் கூறப்பட்டது.

விழிப்புநிலையில், வ்யஷ்டி ஸ்தூல சரீர அபிமானி வைச்வாநரன். ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீர அபிமானி விராட்.

கனவில், வ்யஷ்டி லிங்க சரீர அபிமானி தைஜஸன்.

ஸமஷ்டி லிங்க சரீர அபிமானி ஹிரண்யகர்பன்.

உறக்கத்தில் வ்யஷ்டி காரண சரீர அபிமானி ப்ராஜ்ஞன்.
ஸமஷ்டிகாரண சரீர அபிமானி ஈசன்.

தணித்த பொருள் வ்யஷ்டி எனப்படும். கூட்டமாயிருப்பது ஸமஷ்டி. எனப்படும். உதாரணம் :- வ்யஷ்டி-தனிமரம், ஸமஷ்டி தோப்பு.

66

தற்போது மூன்று நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷியாக விளங்கும் பொருளை அறிபவன் விடுதலைபெறுகிறான் என்கிறார்.

वाचारम्भण-मात्रत्वात् सुषुप्तादितिकं त्वसत् ।
सत्यो ज्ञश्चाहमित्येवं सत्यसन्धो विमुच्यते ॥

பொருள் :- “ உறக்கம், நனவு, கனவு ஆகிய மூன்று நிலைகளும் வாக்கினால் மட்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டவை; ஆகையால் அவை உண்மையில் இல்லாதவைகள். அவைகளுக்கு ஸாக்ஷியாகிய அறிவு வடிவமாகிய ப்ரஹ்மமே நான் ” என்று இவ்வாறு உண்மைப் பொருளில் நிலைபெற்றவன் விடுதலை பெறுகிறான்.

67

“ஆத்மாவை அறியாமையால், ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது. ஆத்மாவை அறிந்துவிட்டால் ஸம்ஸாரம் விலகுகிறது” என்ற கொள்கையில், அறியாமை அறிதல் என்ற இந்த இரண்டும் ஆத்மதர்மங்களாகிவிடும்; என்றால்,

भारूपत्वात् यथा भानोः नाहोरात्रे तथैव च ।
ज्ञानाज्ञाने न मे स्यातां चिद्रूपत्वाविशेषतः ।

பொருள் :- ஸூர்யன் அழியாத ஒளிவடிவமாய் இருப்பவன்; ஆகையால் அவனிடம் பகலுமில்லை; இரவுமில்லை. அதுபோல ஆத்மா அழிவற்ற அறிவு வடிவாயிருப்பது; ஆகையால் ஆத்மாவிடம் அறிவுமில்லை; அறியாமையுமில்லை.

விளக்கம் :- ஆத்மா, தான் அறிவொளியாக விளங்கிக் கொண்டு, அறியாமையையும், விளக்குகிறது. சித்த வருத்தியாலேற்படும் அறிவையும் விளக்குகிறது. அறியாமையும், அறிவும் விளக்கப்படுபவை; அவை கல்பிதமாக உள்ளவை. அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. மேலும் இரவு என்பதை வைத்துக் கொள்வதால் பகல் என்ற ஒன்றைக் கூறுகிறோம். ஸூர்யனிடம் இரவே இல்லை. ஆகையால் பகலுமில்லை. அதுபோல ஆத்மஒளிபில் அறியாமை என்பதே இல்லை. ஆகையால் அறிதல் என்பதுமில்லை. இல்லாத அவைகள் எப்படி ஆத்மதர்மங்களாகும்?

“ ஆத்மா ஒருகுணமுமில்லாதது என்பதை வேதப்ரமாணத்தாலேயே அறிதல் முடியும். யுக்திப்ரமாணத்தால் அறிதல் முடியாது. ஆகையால் வீணான யுக்திகளால் அதை அறிய முயன்று துன்பமுறுதல் வேண்டா ” என்று எண்ணிக் கூறுகிறார்.

शास्त्रस्यानतिशङ्क्यत्वात् ब्रह्मैव स्यामहं सदा ।

ब्रह्मणो मे न हेयं स्यात् ग्राह्यं वेति च संस्मरेत् ॥

பொருள் :—வேதாந்தநூல்கள்கூறும் உண்மைகள், ஐயம் கொள்வதற்கு உரியவையல்ல. ஆகையால், “ நான் ப்ரஹ்மமாகவே எப்போதும் உள்ளேன் ” என்று உறுதிகொள்ளல் வேண்டும். “ப்ரஹ்மமாயுள்ள எனக்கு விடத்தகுந்த பொருளோ, எடுத்துக் கொள்ளத் தகுந்த பொருளோ இல்லை ” என்று நன்றாக நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

ப்ரஹ்மத்தை விளக்கும் சாஸ்த்ரம் யாது? ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்குப் பயன் யாது உண்டாகும்? என்பதற்குரியவிடையை வேதவாக்யத்தாலேயே விளக்குகிறார்.

अहमेव च भूतेषु सर्वेष्वेको नभो यथा ।

मयि सर्वाणि भूतानि पश्यन्नेवं न जायते ॥

பொருள் :— “ ஆகாசம் எங்குமிருப்பதுபோல, நான் ஒருவனே எல்லாப்பொருள்களிலும் இருக்கிறேன். அத்தகைய என்னிடம் எல்லாப் பொருள்களும் கல்பிதமாக விளங்குகின்றன ” என்று அறிகிறவன் மறுபடியும் பிறப்பதில்லை.

விளக்கம் :—இங்கு “ எவன் என்னிடம் எல்லாப்பொருள்களும் விளங்குகின்றன என்றும், எல்லாப்பொருள்களிலும் நானிருக்கிறேன் என்றும் அறிகிறுனே, அவன் பயமுறுவதில்லை ” என்று கூறும் வேதவாக்யத்தின் பொருளே கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆத்மா விசேஷ குணங்களில்லாதது என்பதை இப்போது விளக்குகிறார்.

न बाह्यं मध्यतो वान्तः विद्यतेऽन्यत् स्वतः क्वचित् ।

अबाह्यान्तः श्रुतेः किञ्चित् तस्मात् शुद्धः स्वयं प्रभः ॥

பொருள் :—ப்ரஹ்ம வடிவான ஆத்மாவுக்கு வேறாக, வெளியிலும், உள்ளிலும், நடுவிலும் யாதொரு பொருளுமில்லை. வேதமும்

“உள்ளேயும் வெளியேயும் யாதொருபொருளும் இல்லை” என்று கூறுகிறது. ஆகையால் அது தூய்மைவாய்ந்தது, தன்னொளியுள்ளது.

71

ஆத்மா எல்லாவெளிப்பொருளுடனும் உண்மைத் தொடர்பு இல்லாதது என்பதைக் கூறுகிறார்.

नेति नेत्यादि शास्त्रेभ्यः प्रपञ्चोपशमोऽद्वयः ।

अविज्ञातादि शास्त्राच्च नैव ज्ञेयो ह्यतोऽन्यथा ॥

பொருள் :—ப்ரஹ்மத்தை விளக்கவந்த வேதம் “இஃதன்று; இஃதன்று” என்று பிற பொருள்களை விலக்குவதன் மூலமே ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் உலகப்பொருள்களின் தொடர்பற்றது; இரண்டற்றது. மேலும் வேதம் “ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் அறிவது; ஆனால், அறியப்படாதது.” என்றும், “அறியப்பட்ட பொருள், அறியப்படாதபொருள் ஆகிய இவற்றைக் காட்டிலும் அப்பால் உள்ளது” என்றும் கூறுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஒரு நாளும் அறிவிற்கு விஷயமாகாதது.

72

மனிதர்கள் ஆத்ம உண்மையைப் பெறுவதற்கு, தேவர்கள் தடங்கல் செய்வார்களே என்றால்,

सर्वस्यात्माहमेवेति ब्रह्म चेत् विदितं परं ।

स आत्मा सर्वभूतानां आत्माह्येषामिति श्रुतेः ॥

பொருள் :—“நானே எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக விளங்குகிறேன்; நானே ப்ரஹ்மம்” என்பது நன்கு அறியப்பட்டுவிட்டால், அவனே எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாகிறான். ஆகையால் அவனுக்கு யாரும் தடைசெய்தல் முடியாது. “தடைசெய்யும் தேவர்களுக்கும் அவன் ஆத்மாவாகிறான்” என்று வேதம் கூறுகிறது.

விளக்கம் :—மெய்யுணர்வுபெற முயலும் மக்களுக்கு தேவர்களால்தடை ஏற்படலாம். மெய்யுணர்வைப் பெற்று விட்டவனுக்கு யாராலும் எந்தவிதமான தடையும் நேராது. தேவர்களின் தடை என்பது அறியாதவர்களிடமே செல்லுபடியாகும்.

73

ஆத்ம ஜ்ஞானி தேவர்களாலும் வணங்கத்தக்கவன்; ஆகையால் தேவர்களிடமிருந்து பயம் அவனுக்கில்லை என்கிறார்.

जीवश्चेत् परमात्मानं स्वात्मानं देवमज्ञसा ।

देवोपास्यः स देवानां पशुत्वात् च निवर्तते ॥

பொருள் :—ஜீவன், தன்னைத் தன்னொளி கொண்ட பரமாத்மாவாக நேருக்கு நேர் அறிவானானால், அவன் தேவர்களாலும் வணங்கத்தகுந்தவனாகிறான். தேவர்களின் பொருட்டுப் பசுவாக இருக்கும் நிலையிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

விளக்கம் :—ஆத்மாவை அறியாதவன் கர்மங்களைச் செய்து தேவர்களுக்கு மகிழ்வை அளிக்கிறான். ஆகையால் அவன் தேவர்களுக்குப் பசுவாகிறான் மெய்யுணர்ந்தவனானால் தன்னை அகர்த்தாவென்றறிந்து செயல்களிலிருந்து விலகி, தேவர்களுக்கும் ஆத்மாவாகத்தன்னை அறிகிறான், ஆகையால் அவன் தேவர்களுக்குப் பசுவாவதில்லை. தேவர்களால் வணங்குவதற்குரியவனாகிறான். வேதமும் இக்கருத்தையே கூறுகிறது.

74

கீழே 66 ஆம் ச்லோகத்தில் “सत्यसंधो विमुच्यते” என்று கூறியதை இப்போது விளக்க முறக்கூறுகிறார்

अहमेव सदात्मज्ञः शून्यस्त्वन्यैः यथाम्बरं ।

इत्येवं सत्यसन्धत्वात् असद्वाता न बध्यते ॥

பொருள் :—“நானே, ஸத் சித் ரூபமான பரமாத்மா; பொய்யான பிறபொருள்களுடன் தொடர்பற்றவன். ஆகாசம்போல் தூயவன்” என்று இவ்வாறு உண்மைப் பொருளில் உறுதிகொண்டு, பொய்ப் பொருளைத்துறந்து விடுபவன் ஒரு போதும் பிறவித்துன்பத்தையடைவதில்லை.

விளக்கம் :—உலகில் உண்மை கூறுபவன் சிறைவாசம் பெற மாட்டான். பொய்ப்பேசுபவனே சிறைத்தண்டனை பெறுவான். அதுபோலவே, பொய்ப்பொருளை விடாதவன் பிறவிச்சிறையை யடைவான். உண்மைப் பொருளை அறிந்தவன் பிறவிச்சிறையைப் பெறமாட்டான்.

75

உண்மையறியாதவர்கள் வருந்தத்தக்கவர்கள் என்கூறுகிறார்:

कृपणास्तेऽन्यथैवातो विदुर्ब्रह्म परं हि ये ।

स्वराट् योऽनन्यदृक् स्वस्थः तस्य देवा असन् वशे ॥

பொருள் :—எவர்கள், ப்ரஹ்மத்தைத் தனக்கு வேறாய் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் இரங்குதற்குரியவர்கள். எவன் தன்னில் விளங்குகிறானோ, தன்னில் நிலை பெற்றிருக்கிறானோ, தன்னினும் மற்றொன்றை உண்மையென அறியாதவனானால், அவன் வசத்தில் தேவர்களுமிருக்கிறார்கள்.

76

ஆகையால் மோகும் பெறவிரும்புகிறவர் செய்ய வேண்டுவது யாதெனில் ,

हित्वा जात्यादिसम्बन्धान् वाचोऽन्याः सह कर्मभिः ।
ओमित्येवं सदात्मानं सर्वं शुद्धं प्रपद्यथ ॥

பொருள் :— ஜாதித் தொடர்பு முதலியவற்றை விலக்கியும், செயல்களையும், வேறுவகை மொழிகளையும் விலக்கியும், எப்போதும் “ஓம்” என்பதைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, தூயதும் எல்லாமாயுமுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறுக.

77

ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறுபடியும் சிறப்பிக்கின்றார்.

सेतुं सर्वव्यवस्थानां अहोरात्रादिवर्जितं ।
तिर्यग्ूर्ध्वमधस्सर्वं सकृज्ज्योतिरनामयं ॥

பொருள் :— இந்த ஆத்மா எல்லாவகையான விதி எல்லை களுக்கும் அணைபோல் இருக்கிறது; பகலும் இரவும் இல்லாதது; மேலும், கீழும், குறுக்கேயும் பிற எல்லா இடங்களிலும் உள்ளது; எல்லாமாய் இருப்பது; குன்றாத ஒளிவடிவமாய் உள்ளது; துன்பத் தொடர்பற்றது.

78

மேலும் சிறப்பிக்கிறார் :-

धर्माधर्मविनिर्मुक्तं भूतभव्यात् कृताकृतात् ।
स्वमात्मानं परं विद्यात् विमुक्तं सर्वबन्धनैः ॥

பொருள் :— இந்த ஆத்மா, தர்மம் அதர்மம் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டது; கடந்தவற்றினும், வரப்போகிறவற்றினும் விடுபட்டது; கார்ய காரணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. இவ்வாறு எல்லாவகை களான பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்ட பரப்ரஹ்மமாகத் தன்னை அறியவேண்டும்.

79

“ஆத்மா, எல்லாபந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுள்ளது என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆத்மாவை அகர்த்தா என்று கூறும் வேதம் தன் கர்ம காண்டப்பகுதியில் ஆத்மாவை, கர்த்தா என்றும் கூறுகிறது. ஆத்மாவினிடம் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட தர்மங்கள் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றால்,

36

இயல்பாயமைந்த அவித்யாநிலையில் தோன்றும் கர்த்ருத்வத் தையும் போக்த்ருத்வத்தையும் முன்னிட்டுக் கர்மகாண்டம் பயன்பெறு கிறது. உண்மையில் அவித்யை அழிந்த நிலையில் ஆத்மா கர்த்தாவு மன்று; போக்தாவுமன்று. ஆகையால் ஆத்மாவினிடம் மாறுபட்ட தர்மங்கள் இருப்பதாகக் கூறுவது பொருத்தமானதே என்று கருதி, மாறுபட்ட தர்மங்களைக்கூறும் வேத மொழிகளின்பொருளை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

अकुर्वन् सर्वकृत् शुद्धः तिष्ठन् अत्येति धावतः ।

मायया सर्वशक्तित्वात् अजस्रन् बहुधा मतः ॥

பொருள் :—ஆத்மா யாதொன்றும் செய்வதில்லை; எல்லாவற் றையும் செய்கிறது. அதுதூயது; அசையாமலிருந்து கொண்டே அது மிகவேகமாகச்செல்லும் மனம் முதலியவற்றினும் மிகவேகமாகச் செல்லுகிறது. பிறப்பற்றதாயிருந்து கொண்டே அது பலவிதங் களாக உண்டாகிறது. ஆத்மா தன்னையடைந்துள்ள மாயையால் அளவற்ற சக்தியைக் கொண்டுள்ளது. ஆகையால் அதனால் செய்ய முடியாதது யாதொன்றுமில்லை.

விளக்கம் : இங்கே கீழ்வரும் வேதப்பகுதிகளின் பொருள்கள் கூறப்பட்டன.

“ अनेजदेकं मनसो जवीयः ” “ शुद्धमपापविद्धं ”

“ तद्भावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत् ” “ अजायमानो बहुधा विजायते ”

80

“ செயலற்ற ஆத்மா எல்லாவற்றையும் செய்கிறது என்று கூறுவது உபசார வழக்கு ” என்பதை எடுத்துக்காட்டுகளால் விளக்கு கிறார்.

राजवत् साक्षिमात्रत्वात् सान्निध्यात् भ्रामको यथा ।

भ्रामयन् जगदात्माहं निष्क्रियोऽकारकोऽद्वयः ॥

பொருள் :—அரசன் தான் ஒன்றும் செய்யாமலேயே போரில் வெல்கிறான். காந்தமுள்ள இரும்பு தன் ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் பிற இரும்புகளை அசைக்கிறது. அதுபோல் கேவலஸாஹியாகிய ஆத்மா, தான் செயலற்றதாயிருந்து கொண்டே உலகம் முழுவதையும் இயங் கச் செய்கிறது. அந்த ஆத்மாவே நான்; நான் உண்மையில் செய லற்றவன்; பொறிகள் முதலிய கருவிகளுடன் தொடர்பற்றவன்; இரண்டற்றவன்.

81

“ மேலே கூறிய முறையிலன்றி வேறுவகையாக ஆத்மாவை அறிதல் தகுதியன்று. வேதங்களில் சொல்லியவாறே ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும் ” என்று முடிவாகக் கூறுகிறார்.

निर्गुणं निष्क्रियं नित्यं निर्द्वन्द्वं यन्निरामयं ।

शुद्धं बुद्धं तथामुक्तं तत् ब्रह्मास्मीति धारयेत् ॥

பொருள்: ப்ரஹ்மம் குணமற்றது; செயலற்றது; அழிவற்றது; இன்பதுன்பங்களற்றது; நோயற்றது; தூயது; அறிவாயிருப்பது; விடுதலை பெற்றுள்ளது. இத்தகைய ப்ரஹ்மமே நான் என்று மனத்தில் உறுதி கொள்ளல்வேண்டும்.

விளக்கம் :-இங்கு 68 ஆம் ச்லோகம் முதல் இதுவரை ப்ரஹ்மத்தின் உண்மையான வடிவை வேதப்ரமாணங்களைக்கொண்டே பகவத்பாதர் விளக்கினார். பலவகையான கருத்துக்களமைந்த பல உபநிஷத்வாக்யங்களின் பொருள்களை அப்படியே ச்லோகத்தில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். யாதொரு பொறிக்கும் எட்டாத நிலையை உடையது ப்ரஹ்மம்; ஆகையால் அது வேதவாக்யங்களால் மட்டுமே அறிவதற்குரியது. யுக்திகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தின் உண்மையை அறிதல் இயலாது. அவற்றினால் குழப்பமே ஏற்படும். வேதம் யாவராலும் நம்புவதற்குரியது. அதில் நம்பிக்கையில்லாத வனுக்கு ப்ரஹ்ம அறிவு ஏற்படுதல் இயலாது. வேதத்திற்கு அனு குணமான யுக்திகளை ஏற்றுக் கொள்வதில் தவறில்லை. வேதம் கூறு கிறபடி ப்ரஹ்மசைதன்ய ஸ்வரூபத்தை அறிவதே பிறவி நீங்கு வதற்கு உரிய உபாயம் என்று கருதிய பகவத்பாதர் இந்தப் பதி னான்கு ச்லோகங்களிலும் வேதத்திலிருந்து ப்ரமாண வாக்யங்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் பொருளை விளக்கியுள்ளார். இவற்றின் மூலம் ப்ரஹ்மம் வேதப்ரமாணத்தால் மட்டுமே அறியத்தக்கது என்பதை நாமுணர்தல் வேண்டும்.

இந்த ச்லோகங்களில், வந்த பொருளே திரும்பவும் பலவிடங் களில் வந்துள்ளது. இதைக் “கூறியதுகூறல்” என்ற குற்றமாகக் கொள்ளல் தகாது. ஏனெனில் விளக்கப்படவேண்டிய பொருள் மிக மிக நுட்பமானது; அது அறிவதற்கரியது. ஆகையால் மிகவும் கருணையுள்ள பகவத்பாதர் அன்பர்களின் நன்மையின்பொருட்டு, சில விடங்களில் வேதவாக்யங்களைக் கொண்டும், சிலவிடங்களில் பயனை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலமும், மற்றும் சிலவிடங்களில் மெய் யுணர்வாளரின் அனுபவத்தைக் கூறுவதன்மூலமும் ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தை அடிக்கடி விளக்குகிறார். “நல்லதை அடிக்கடி சொல்ல வேண்டும்” என்பது சான்றோரின் கொள்கையாகும்.

82

கீழே கூறிய ப்ரகரணப் பொருளைநினைவில் கொள்ள எளிமை யாய் இருப்பதன்பொருட்டுத் தொகுத்துக் கூறுகிறார்.

बन्धं मोक्षं च सर्वं यत् इदमुभयं हेयमेकं द्वयं च
ज्ञेयं ज्ञेयाभ्यतीतं परममधिगतं तच्चमेकं विशुद्धं ।

विज्ञायैतत् यथावत् श्रुतिश्रुतिगदितं शोकमोहावतीतः
सर्वज्ञः सर्वकृत्स्यात् भवभयरहितः ब्राह्मणोऽवासकृत्यः ॥

பொருள்:—மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன், முதலில் பந்தம் மோக்ஷம் ஆகிய இவ்விரண்டினையும் நன்கு அறிதல் வேண்டும். பிறகு இந்த இரண்டும் முறையே அறியாமையாலும் அறிவாலும் ஏற்படுகின்றன என்பதை உணர்தல் வேண்டும். பிறகு காரணப்பொருளாகிய ஒன்றே எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து நிற்கிறது என்பதையும், “கார்யப்பொருள் பலவாருகமாறிவரும் தன்மையது; அதுபொறிகளால் அறிவதற்குரியது. அதை விலக்கிவிடவேண்டும்;” என்பதையும் அறிதல்வேண்டும். பிறகு காரணப்படும் பொருள்களுக்கு வேறுபட்டதாயும்¹ மிகமிக மேன்மை பொருந்தியதாயும், மாசற்றதாயும், இரண்டற்றதாயுமுள்ள உண்மைப் பொருளை, வேதங்களின் துணைகொண்டும், குருவின் துணைகொண்டும் உள்ளபடி அறிதல் வேண்டும். இவ்விதமறிந்தபிறகு ஆத்ம வடிவில் நிலைநிற்கும் அவன், சோக மோஹங்களைக் கடந்தவனாவான்; எல்லாமாகிய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனாவான்; எல்லாவற்றையும் தன் மயமாக்கிகொண்டவனாவான்; பிறவிப்பிணியாலுண்டாகும் அச்சமற்றவனாவான்; “ப்ரஹ்மணன்” என்ற சொல்லின் நேர்பொருளாக விளங்குவான்; எல்லாச்செயல்களின் பயனையும் அடைந்தவனாவான்.

விளக்கம் :—“ பந்தமென்பது, ‘நான் செய்பவன்; நுகர்பவன்’ என்று பலவாருள எண்ணங்கள் தோன்றுகின்ற வாழ்க்கை முறையாகும். மோக்ஷம் என்பது ப்ரஹ்மவடிவாயிருத்தல் ஆகும். உண்மையறிவில்லாமையால் பந்தமுண்டாகிறது. உண்மையறிவு ஏற்படுவதால் மோக்ஷம் ஏற்படுகிறது. காரணப்பொருளாக விளங்குவது ப்ரஹ்மமே. கார்யப்பொருளாகத் தோன்றுவன, எல்லா உலகங்களுமாகும். காரணப்பொருள் ஒன்றே. கார்யப்பொருள் பல. காரணப்பொருள், கார்யப்பொருள் எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்திருப்பதாகும். கார்யப்பொருள்கள் யாவும் விலக்குவதற்குரியவைகளே. கார்யப்பொருள்களை விலக்கிப்பார்த்தாலேயே காரணப்பொருளின் உண்மை இயல்பு புலப்படும். காரணப்பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்தை அறிய, குருவின் துணையும் வேதத்தின் துணையும் வேண்டும். இவற்றின் துணைகொண்டு மெய்யறிவுபெற்றவன், மறுபடி பிறப்பதில்லை.” என்பது இங்குள்ள ஸாரமான கருத்தாகும்.

83

“ இவ்விதம் ஆத்மாவை அறிந்தவன், செய்வன செய்தவனாகிறான் ” என்று கூறுகிறார்.

न स्वयं स्वस्र नान्यश्च नान्यस्यात्मा न हेयगः ।

उपादेयो न चाप्येवं इति सम्यङ्प्रतिः स्मृता ॥

பொருள் :—ஆத்மா தன்னால் ஒருபோதும் விடத்தக்கதன்று; கொள்ளத்தக்கதுமன்று. ஏனெனில் தானே கர்த்தாவாகவும் கர்மாவாகவும் இருத்தல் முடியாது. அதுபோலவே பிறபொருள் யாதொன்றும் ஆத்மாவினால் கொள்ளத்தக்கதோ விடத்தக்கதோ அன்று. ஏனெனில் ஆத்மாவுக்கு வேருகப் பிறபொருள் உண்மையிலில்லை.

அதுபோலவே, பிறபொருளினால் ஆத்மாவைக் கொள்ளுதலும் விடுதலும் நிகழமாட்டா. ஏனெனில் பிறபொருள்கள் உண்மையற்றவை. மேலும் அவைஜடப்பொருள்கள். இவ்வாறு ‘ஒன்றாயுள்ள ஆத்ம அறிவில் நிலைபெற்று இருப்பதே மெய்யறிவாகும்’ என்று சான்றோர் கூறுவர்.

84

आत्मप्रत्यायिका ह्येषा सर्ववेदान्तगोचरा ।

ज्ञात्वैतां हि विमुच्यन्ते सर्व-संसार-बन्धनैः ॥

பொருள் :—இந்த மெய்யறிவு “ ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம்” என்ற வடிவாயிருக்கிறது. இதையே எல்லா வேதாந்த நூல்களும் கூறுகின்றன. இந்த அறிவைப் பெற்றவர் எல்லா ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறார்கள். ஆகையால் இந்த அறிவை “ ஸம்யக் மதி ” என்று சொல்வது பொருந்தும்.

85

இந்த மெய்யறிவை யாவரும் பெறல்வேண்டும் என்கிறார்.

रहस्यं सर्ववेदानां देवानां चापि यत्परं ।

पवित्रं परमं ह्येतत् तदेतत्सम्प्रकाशितं ॥

பொருள் :—இந்த அறிவு எல்லாவேதங்களுடையவும் ரஹ்ஸ்யப் பொருளாயுள்ளது; தேவர்களுக்கும் இது அறிதற்கு அரியது; மிகமிகத் தூய்மை வாய்ந்தது; மிகவும் உயர்ந்தது. இத்தகைய உண்மையறிவு இப்பகுதியில் நன்கு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

86

“ இந்த அறிவு கவனத்துடன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். தகுதியற்ற இடங்களில் இதை வெளியிடல் தகாது ” என்று கூறுகிறார்.

नैतदेयमशान्ताय रहस्यं ज्ञानमुत्तमं ।

विरक्ताय प्रदातव्यं शिष्यायानुगताय च ॥

பொருள் :—இந்த உயர்ந்த அறிவை மனவடக்கமற்றவனுக்கு அளித்தல் தகாது. ஆசையற்றவனும், குருசொற்படி நடப்பவனு மாகிய மாணவனுக்குத்தான் அளிக்கவேண்டும்.

87

இதை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை கூறப்படுகிறது.

ददतश्चात्मनो ज्ञानं निष्क्रयोऽन्यो न विद्यते ।
ज्ञानमिच्छंस्तरेत्तस्मात् युक्तः शिष्यगुणैस्सदा ॥

பொருள் :—மாணவர்க்குரிய குணங்களைப்பெற்ற சிஷ்யன், தனக்கு இந்த அறிவை அளிக்கும் குருவிற்குச் செய்யக்கூடிய கைம் மாறு யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் அவன் நல்லொழுக்க முடைய வனாய் இருந்துகொண்டு இந்த அறிவை விரும்பிப்பெற்று, பிறவித் துன்பத்தைக் கடத்தல் வேண்டும்.

88, 89

முடிவு, மங்கலத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்ற முன்னோரின் கொள்கையைப் பின்பற்றி இரண்டு சீலோகங்களால் மங்கல வாழ்த்துக் கூறுகிறார்.

ज्ञानं ज्ञेयं तथा ज्ञाता यस्मादन्यो न विद्यते ।
सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्यः तस्मै ज्ञानात्मने नमः ॥
विद्यया तारिताः स्मो यैः जन्ममृत्यु-महोदधिं ।
सर्वज्ञेभ्यो नमस्तेभ्यो गुरुभ्योऽज्ञानसंकुलं ॥

பொருள் :—அறிபவன், அறியப்படுபொருள், அறிவு ஆகிய இந்த முத்தொகுதிகளும் எதற்கு வேறாக இல்லையோ, அத் தகையதும், எல்லாமறிந்ததும், எல்லா சக்திகளையுடையதும், அறிவு வடிவாயிருப்பதும் ஆகிய ஆத்மாவிற்கு நமஸ்காரம்.

எந்த ஆசிரியர்களால், நாம் மெய்யறிவைப்பெற்று, அதன் மூலம் அறியாமை மலிந்த பிறப்பும் இறப்பும் கொண்ட பெரிய ஸம் ஸாரக் கடலைக் கடந்தோமோ, அத்தகைய எல்லாமறிந்த குருமார் களுக்கு வணக்கம்.

इति सप्तदशं सम्यङ्मतिप्रकरणम्

மெய்யறிவை விளக்கும் பகுதியாகிய பதினேழாம் ப்ரகரணம்

முற்றும்

“ ஜீவனாகிய நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய் ” என்ற மஹாவாக்யத்தின் பொருளை விரிவாகக் கூறும் பகுதி

1

முன்பகுதியில், ஆத்மாவைப்பற்றிய அபரோகை அறிவே பிறவித்துன்பத்தைப்போக்கும் என்றும், அது வேதாந்த வாக்யங்களால் உண்டாகும் என்றும் விளக்கப்பட்டது. “அது தவறு; வேதாந்த வாக்யங்கள் பரோகைமான அறிவையே உண்டாக்குகின்றன. அந்த அறிவைப்பெற்றபின்யு அபரோகை அறிவைப் பெறுவதன் பொருட்டு அடிக்கடி “ நான் ப்ரஹ்மம் ” என்று சொல்லிக்கொண்டு த்யானிக்கும் செயலைப்புரிய வேண்டும். அதற்கு “ ப்ரஸங்க்யானம் ” என்றுபெயர்; ” என்று சிலர்கூறுகின்றனர். அந்தக்கொள்கை பொருத்தமற்றது என்று காட்டி, அத்வைத முடிவை வேதப்ரமாணம், யுக்திப்ரமாணம் முதலியவற்றால் நன்கு விளக்குவதற்காக, பகவத்பாதர் இந்தப்பகுதியைத்தொடங்குகிறார். முதலில் முறைப்படி இறைவணக்கம் செய்ய விரும்பி, தாம் உரைக்கப்போகும் கருத்தையே, இறைவணக்கச் சீலோகத்தில் அமைத்துக் கூறுகிறார்.

येनात्मना विलीयन्ते उद्भवन्ति च वृत्तयः ।

नित्यावगतये तस्मै नमो धीप्रत्ययात्मने ॥

பொருள் :— எந்த ஆத்மாவினால், ஆபாஸசைதன்யத்துடன் கூடிய சித்த வ்ருத்திகள், நனவிலும், கனவிலும் உண்டாகின்றனவோ, அந்த வ்ருத்திகள் எந்த ஆத்மாவில் உறக்கத்தின்போது ஒடுங்குகின்றனவோ, அத்தகையதும், புத்தி வ்ருத்திகளுக்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாய் இருப்பதும், அழிவற்ற அறிவாக விளங்குவதுமான முழுமுதற்கடவுளுக்கு நமஸ்காரம்.

2

இப்போது குருவிற்கு வணக்கம் செய்கிறார்.

प्रमथ्य वज्रोपमयुक्तिसंभृतैः श्रुतेररातीन् शतशो वचोसिभिः ।

ररक्ष वेदार्थ-निधिं विशालधीः नमो यतीन्द्राय गुरोर्गरीयसे ॥

பொருள் :— துறவிகளுள் மிகச்சிறந்தவரும், மிகப்பெருமைவாய்ந்தவரும், மிகமிகப்பரந்த அறிவையுடையவருமாகிய நம்முடைய குருவானவர், வஜ்ரம் போன்ற யுக்திகளால் நிறைந்த, வேத வாக்கியங்களாகிய கத்திகளால், பேதவாதிகளான பகைவர்களை அழித்து, வேதங்களின் உண்மைப்பொருளாகிய பெருஞ்செல்வத்தைப் பாதுகாத்தார். அத்தகைய சான்றோருக்கு வணக்கம்.

விளக்கம் :—இங்கு “ ஒன்றான ப்ரஹ்மதத்வமே வேதத்தின் பொருள்; அப்பொருளே யுத்திக்கும் பொருத்தமானது. பேதத்தைக் கூறுவது வேதங்களின் நோக்கமன்று ” என்ற கருத்து உருவக அணியின் மூலம் விளக்கப்பட்டது.

3

குருவணக்கத்திற்குப் பிறகு, “தத் த்வமஸி முதலிய மஹாவாக்யங்களாலேயே அபரோக்ஷமான மெய்யறிவு ஏற்படுகிறது” என்று கூறுகிறார்.

नित्यमुक्तः सदेवास्मीत्येवं चैन्नभवेन्मतिः ।

किमर्थं श्रावयत्यैव मातृवत् श्रुतिरादरात् ॥

பொருள் :—“ நான் எப்போதும் விடுதலை பெற்றுள்ள ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன் ” என்ற அபரோக்ஷ அறிவு வேதாந்த வாக்கியங்களால் ஏற்படாது என்றால், வேதங்கள் மிகுந்த அன்பு கொண்டு தாயைப்போல, ‘நீ அதுவாகிருய்’ என்பன போன்றவாக்கியங்களை எதன் பொருட்டு உரைக்கின்றன?

விளக்கம் :—தாய் தன் மகனிடம் அன்பு கொண்டிருப்பாள்; கருணை கொண்டிருப்பாள்; அவனுக்கு நல்லவற்றையே சொல்லுவாள் அதுபோலவே வேதமும் மக்களிடம் அன்பும் கருணையும் கொண்டுள்ளது. மக்கள் பிறவித்துன்பத்திலிருந்து நீங்க வேண்டும் என்று எண்ணி அந்த வேதம் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவத்தை அறிவுறுத்துகிறது. அதை அறியாததால் பிறவித்துன்பம் ஏற்பட்டது. அதை அறிந்தால் பிறவித்துன்பம் நீங்கிவிடும். ஆகையாலேயே வேதம் “ தத் த்வமஸி ” முதலிய மஹாவாக்யங்களைக் கூறுகிறது. இந்த மஹாவாக்யங்களால் மெய்யறிவு ஏற்படும் என்று வேதம் உறுதியாக எண்ணுகிறது. இந்த வாக்கியங்களின் மூலம் மெய்யறிவு ஏற்படாவிடின், தாய்போன்ற வேதம் இந்த மஹா வாக்யங்களைக் கூறியிராது.

4

மேற்கூறிய மெய்யறிவால், மயக்கம் காரணமாக ஏற்படும் துன்பங்கள் நீங்கும். இதுவே பயன் என்று கூறுகிறார்.

सिद्धादेवाहमित्यस्मात् युष्मद्दमो निषिध्यते ।

रज्ज्वामिवाहिधीयुक्त्वा तस्यमित्यादिशासनैः ॥

பொருள் :—கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு என்ற எண்ணம் கயிற்றை நன்கறிந்துவிட்டால் நீங்கிவிடும். அதுபோல, எப்போதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவில் தோன்றும் புற உலகத்தோற்

றம், ஆத்ம அறிவால் நீங்கிவிடும். அந்த ஆத்ம அறிவு “தத் த்வம்” என்ற வேத வாக்க்யத்தால்தான் ஏற்படும்.

விளக்கம் :—கயிற்றைப் பாம்பு என்று மயக்கம் கொண்டு அச்ச மடைகின்றவனிடம் இது பாம்பன்று; கயிறே என்பதை மற்றொருவன் அறிவுறுத்திவிட்டால் பாம்பால் ஏற்பட்ட அச்சம் போய்விடும். மயக்கமும் நீங்கிவிடும். அதுபோல், அஸம்ஸாரியான ஆத்மாவை ஸம்ஸாரி என்றெண்ணி மயங்கும் அறிவற்றவனை நோக்கி, வேதம் “நீ அஸம்ஸாரியான பரமாத்மாவே” என்று கூறுகிறது. அதை அனுபவித்து உணர்ந்தவனிடம் மயக்கமும் விலகுகிறது. ஸம்ஸாரபய மும்விலகுகிறது. இங்கு அஹம் என்பது ஆத்மாவையும், யஷ்மத் என்பது பிறபொருளையும் காட்டும்.

5

வேதங்களாலேற்படும் மெய்யுணர்வால், அநாத்மப்பொருளில், உண்மை என்ற தோற்றம் விலகும் என்பதை, எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகிறார்.

शास्त्रप्रामाण्यतो ज्ञेया धर्मादेरस्तिता यथा ।

विषयोहो यथा ध्यानात् ह्युतिः स्यात् पाप्मनस्तथा ॥

பொருள் :—சாஸ்த்ர ப்ரமாணத்தால், தர்மங்களை அறிகிறோம். அதுபோல மஹாவாக்க்யங்களால் மெய்யான ஆத்மாவை அறிகிறோம். கருட மந்த்ரம் முதலியவற்றையானம் செய்வதால் பாம்பின் விஷம் நீங்குகிறது. அதுபோல, மெய்யுணர்வால், அறியாமை முதலிய எல்லாப்பாபங்களும் நீங்குகின்றன.

விளக்கம் :—தர்மங்கள் உண்டு என்பதையும், தர்மங்களால் மேலுலகம் உண்டு என்பதையும் வேதங்களின் மூலமே அறிதல் கூடும். அதுபோல் ஆத்மா, ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளது. என்பதை வேதங்கள் மூலம் அறிகிறோம். “अनेन जीवेन आत्मना अनु-प्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि” “तस्वमसि” முதலியவேதவாக்க்யங்கள் ப்ரஹ்மமே ஆத்மாவாக உள்ளது என்பதை விளக்குகின்றன. ஆத்மாவை உள்ளபடி உணர்வதே மெய்யறிவு எனப்படும். இதைப்பெற்றவனிடம் பொய்யறிவான ஸம்ஸாரம் முதலியவை இருக்கமாட்டா.

6

மகாவாக்க்யத்தால் “நான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன்” என்ற அறிவு ஏற்படுகிறது. “நான் செயல்புரிபவனாக இருக்கிறேன்” என்பது, அனுபவத்தால் தோன்றுகிறது. இந்த இருவகை அறிவு

களுள் மஹாவாக்யத்தால் ஏற்படும் அறிவு, “நான் செய்பவன்” என்ற அனுபவ அறிவை விலக்குகிறது என்பதற்கு யாது காரணமெனில் :—

सद्ब्रह्माहं करोमीति प्रत्ययावात्मसाक्षिकौ ।

तयोरज्ञानजस्यैव त्यागो युक्ततरो मतः ॥

பொருள் :—நான் ப்ரஹ்மம் என்ற அறிவும், நான் செய்பவன் என்ற அறிவும் ஆத்மாவினிடம், அறிந்த நிலையிலும், அறியாத நிலையிலும் தோன்றுகின்றன. இந்த அறிவுகளுள் எது அறியாமையால் ஏற்படும் அறிவோ, அது விலக்குகிறது. என்பதே பொருந்திய முடிவாகும்.

விளக்கம் :—உலகில் அறியாமை இருந்த காலத்தில், நாம் மேற்கொண்டிருந்த செயல்களை அறிவு வந்தவுடன் விட்டுவிடுகிறோம். இது உலக வழக்கம். அதுபோலவே நான் கர்த்தா என்ற அறிவு, ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவதற்கு முன்பு ஏற்பட்டது. நான் ப்ரஹ்மமென்பது ஆத்மாவை அறிந்த பின் ஏற்பட்ட அறிவு. ஆகையால் அறிந்த கால அறிவு, அறியாதகால அறிவை விலக்கும் என்பது பொருத்தம்.

7

மேற்கூறிய இரண்டு அறிவுகளில் எது ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுவது? என்பதை விளக்குகிறார்.

सदस्मीति प्रमाणोत्था धीरन्या तन्निभोद्भवा ।

प्रत्यक्षादिनिभा वापि बाध्यते दिग्भ्रमादिवत् ॥

பொருள் :—முதலில் திசைமயக்கம் கொண்டவன், பிறகு விசாரித்து, உண்மையான திசையை அறிந்து, முன் உண்டான மயக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறான். அதுபோல, நான் செய்பவன் என்ற அறிவு, அவிவேகநிலையில் போலியான ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும். அது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஏற்பட்டது போல் காணப்படினும், விவேக நிலையில் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று உண்மைப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் அறிவால், திசைமயக்கம் போல் விலக்கப்படும்.

8

“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு போல “நான் செய்பவன்; அனுபவிப்பவன்” என்ற அறிவும் வேதத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

‘सत्यं वद धर्मं चर’ என்றுவேதம் கூறுவதால் ஆத்மா கர்த்தா என்பதையும் அறியலாமல்லவா? எனில்,

कुरु भोक्तेति यच्छास्त्रं लोकबुद्ध्यनुवादि तत् ।

सदस्मीति श्रुतेर्जाता बाध्यतेऽन्यैतयैव धीः ॥

பொருள் :—“செய், அநுபவி” என்று கூறும் வேதம், உலகில் எல்லா மக்களின் மனத்திலும் உள்ள செயல்புரிதலாகிய எண்ணத்தை அனுவாதம் செய்கிறது. தெரியாததைச் சொல்வதில்லை. “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற எண்ணமோ வேதத்தால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது. வேறு யாதொன்றாலும் அது ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால் வேதத்தால் மட்டும் ஏற்படும் ஆத்ம அறிவால், வேறான “நான் கர்த்தா” என்ற அறிவு விலக்கப்படுகிறது.

விளக்கம் :—“நான் வேறு; ப்ரஹ்மம்வேறு;” “நான் செய்பவன்; பயனை நுகர்பவன்” என்ற அறிவு மக்கள் யாவருக்கும் இயல்பாகவே உண்டு. அது வேதம் சொல்லித் தெரிந்து கொள்வதன்று. அறியாமையால் தன்னைக்கர்த்தா என எண்ணிக் கொண்டிருப்பவன், நல்லதைச் செய்யட்டும்; என்று எண்ணும் வேதம் “உண்மை பேசு”, “தர்மம் செய்” என்று கட்டளையிடுகிறது. அது, அறியாத பொருளைச் சொல்ல வரவில்லை. கர்த்தருதவம் என்பது தனக்கு உண்டு என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். மக்கள் தீயவற்றைப் பேசவேண்டாம்; தீயவற்றைச் செய்யவேண்டாம்; என்று கருதிய வேதம், உண்மையைப்பேச என்கிறது; தர்மத்தையே செய் என்கிறது.

“நான் ப்ரஹ்மமாவேன்” என்பதோ, யாவரும் தெரிந்து கொள்ளாத ஒன்று. தெரிந்து கொள்ளாத ஒன்றைத் தெரியவைப்பதே வேதத்தின் நோக்கம். வேதவாக்யப் பொருளை அறிந்தபின் ஏற்படும் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு, அதை அறிவதற்குமுன்பு ஏற்பட்டுள்ள “நான் கர்த்தா” என்ற அறிவை விலக்கும். “யாகம் செய்தால் ஸ்வர்க்க இன்பம் பெறலாம்” என்பது அறியாத பொருளே யாகும். அதை வேதம் செய்யும்படி கட்டளையிடுகிறது. ஆகையால் தெரியாததையே வேதம் தெரிவிக்கிறது. “நான் கர்த்தா” என்பது மக்களுக்குத் தெரியாததன்று. அதை வேதம் விதிக்கவில்லை. முன்பே ஸரித்தமான செயல்புரியும் தன்மையை அனுவாதம் செய்து, வேதம் தர்மங்களைச் செய்யும்படி கட்டளையிடுகிறது.

இனி 10 ச்லோகங்களால் “ப்ரஸங்க்யானம்” இன்றியமையாதது என்று கூறும் பிறமதத்தவரின் கொள்கை விளக்கப்படுகிறது.

सदेव त्वमसीत्युक्ते नात्मनो युक्तता शिरा ।
प्रवर्तते प्रसंचक्षां अतो युक्त्याऽनुचिन्तयेत् ॥

பொருள் :—“நீ ப்ரஹ்மமாகிருய்” என்று சொல்லப்பட்ட வுடனே, அதைக்கேட்ட ஒருவன் நிலையான முக்தியை அடைவதில்லை. ஆகையால் கேட்டபின்பு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற சொல்தொடரை மீண்டும் சொல்லி தியானம் செய்தல் வேண்டும். யுக்தியுடன் அந்த வாக்கியப் பொருளை நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

10

सकृदुक्तं न गृह्णाति वाक्यार्थज्ञोऽपि यो भवेत् ।
अपेक्षतेऽत एवान्यत् अवोचाम द्वयं हि तत् ॥

பொருள் :—எவன், வாக்கியங்களின் பொருளை அறியும் திறமை பெற்றிருந்தாலும், ஒரு முறை “தத் த்வமஸி” என்று உரைத்தவுடன் அதன் பொருளை நன்கு உணரவில்லையோ, அவன் அக்காரணத்தாலேயே அதை உணர வேறு உதவிகளை எதிர்பார்க்கிருன். அந்த உதவிகள், மீண்டும் சொல்லுதல், யுக்தியுடன் பொருளையறிதல் என இரண்டாகும் என்று முன் ச்லோகத்தில் கூறினோம்.

11

“தத் த்வமஸி” என்ற வாக்கியத்தில் கட்டளை காணப்படவில்லை. மேலும், ஆத்மா ஏற்கனவே ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளது; ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனுக்கு விதியும் பொருந்தாது; என்றால்,

नियोगोऽप्रतिपन्नत्वात् कर्मणां स यथा भवेत् ।
अविरुद्धो भवेत्तावत् यावत् संवेद्यताऽदृढा ॥

பொருள் :—மஹாவாக்க்யத்தைக் கேட்டும் தன்னை ப்ரஹ்மமென்று கண்கூடாக அறியாததால், எதுவரை “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு உறுதிப்படவில்லையோ, அதுவரை அவன் விஷயத்தில் விதியானது விரோதமாகாது. வேதவாக்கியங்களை அறிந்தவர்களும் பயனையடைவதன் பொருட்டு, கர்மவைச் செய்கிறார்கள். அதுபோல “தத்த்வமஸி” வாக்கியத்தை அறிந்தவர்களும் ப்ரஸங்க்யானம் செய்வதற்குரியவர்களேயாவர்.

12

“மேலும் விதியின்றியே மெய்யுணர்வு ஏற்பட்டுவிட்டால் அப்போது யமம் நியமம் முதலிய ஸாதனங்கள் பயனின்றிப்போகும்” என்று கூறல்,

चेष्टितं च तथा मिथ्या स्वच्छन्दः प्रतिपद्यते ।

प्रसंख्यानमतः कार्यं यावदात्मानुभूयते ॥

பொருள் :—விதியில்லாமல் தானாகவே ஒருவன் மெய்யறிவைப் பெறுவானேயானால், யமம், நியமம் முதலியவற்றைச் செய்வது வீணாகிவிடும். ஆகையால் ஆத்மானுபவம் ஏற்படும் வரையில் ப்ரஸங்க்யானம் மிக இன்றியமையாதது.

விளக்கம் :—இன்னா செய்யாமை, உண்மை, கவராமை, புலனடக்கம், இரவச்சம் ஆகிய இவற்றிற்கு யமம் என்று பெயர். தூய்மை, மகிழ்வு, தவம், வேதங்களை ஒதுதல், கடவுள் வணக்கம் முதலியவற்றிற்கு நியமம் என்று பெயர்.

13

सदस्मीति च विज्ञानं अक्षजो बाधते ध्रुवं ।

शब्दोत्थं दृढसंस्कारः दोषैश्चाकृष्यते बहिः ॥

பொருள் :—நான் கர்த்தா என்ற கண்கூடான அறிவு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவை விலக்குவது உறுதி. ஏனெனில் நான் கர்த்தா என்ற அறிவு, முன்பே மனத்தில் நன்றாகப் பதிந்து இருக்கிறது. நான் ப்ரஹ்மம் என்பதோ வாக்யத்தால் ஏற்படுவது. மேலும் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்பதைக் கேட்டறிந்தாலும், அவன் மனத்திலுள்ள கெட்ட வாஸனைகளால் வெளியில் ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபட்டுவிடுவான். ஆகையால் அதைப் போக்குவதற்காக ப்ரஸங்க்யானம் செய்தல் வேண்டும்.

14

श्रुतानुमानजन्मानौ सामान्यविषयौ यतः ।

प्रत्ययावश्वजोऽवश्यं विशेषार्थो निवारयेत् ॥

பொருள் :—கேட்பதாலும், அனுமானம் செய்வதாலும் ஏற்படும் அறிவுகள் பொதுவாகவே இருக்கும்; சிறப்பாக இரா. கண்கூடாக ஏற்படும் அறிவோ, சிறப்பான தன்மை வாய்ந்தது. ஆகையால் அது, இன்றியமையாமல் கேள்வியறிவை விலக்கும்.

விளக்கம் :—இங்கு ஒருபொருளை நேரில் காண்பவன், அதன் சிறப்புக்களை எல்லாம் அறிகிறான். அதைப்பற்றிப் பிறர் சொல்லக் கேட்பவன் நன்றாக அதனைப்பற்றிய செய்திகளையறியான்; என்ற உலக நடப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இது கூறப்பட்டது.

15, 16

மஹா வாக்க்யப்பொருளை அறிந்ததாலேயே மோக்ஷமடைந்த
வர் ஒருவரும் இல்லை. அத்தகையவரை யாம்காணவில்லை எனல்:

वाक्यार्थप्रत्ययी कश्चित् निर्दुःखो नोपलभ्यते ।
यदिवा दृश्यते कश्चित् वाक्यार्थश्रुतिमात्रतः ॥
निर्दुःखोऽतदेहेषु कृतभावोऽनुमीयते ।
चर्या नोऽशास्त्रसंवेद्या स्यादनिष्टं तथासति ॥

பொருள் :—“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற வாக்க்யத்தின் பொருளைக்
கேட்ட எவனும், துன்பமற்று இருந்ததாகக் காணப்படவில்லை. வாம
தேவர் போன்ற யாராவது ஒருவர் வாக்க்யப் பொருளைக் கேட்டதால்
மட்டும் அவ்வாறு துன்பமற்று இன்பமாக ஆனார் என்றால், அவரும்
சென்ற பிறவிகளில் ப்ரஸங்க்யானம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று
அனுமானிப்பதே முறையாகும். மேலும், ஒருதடவை அதை அறிந்து
இருப்பவருக்கு விதிகள் வேண்டா என்றால், துறவிகளுக்குரிய செயல்
கள், சாஸ்த்ர ப்ரமாணமற்றவையாகிவிடும். அவ்வாறு ஏற்றுக்
கொள்வது யாவருக்கும் விருப்பமானதன்று.

17

ப்ரஸங்க்யானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் தத் த்வமஸி முதலிய
வாக்க்யங்களுக்கு எவ்வாறு பொருள் கொள்வது? என்றால்,

सदसीति फलं चोक्त्वा विधेयं साधनं यतः ।
न तदन्यत्प्रसंख्यानात् प्रसिद्धार्थमिहेष्यते ॥

“நீ ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” என்பது பயனைக்கூறும் வாக்க்யம்.
பயனைக் கூறியபிறகு அதைப் பெறுவதற்குரிய ஸாதனத்தை விதிக்க
வேண்டும். அந்த ஸாதனமும் ப்ரஸங்க்யானம் என்பதைக் காட்டி
லும் வேறு யாதும் இல்லை இந்த வேதாந்தத்தில், அதுவே அப்பயனை
யடைவதற்கேற்ற பொருளையுடைய ஸாதனமாக விரும்பப்படுகிறது.

விளக்கம் :—“நான் ப்ரஹ்மாக இருக்கிறேன்” என்பதை
அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு, அதன்பொருளை நினைத்துக் கொண்
டிருக்கும் செயலாலேயே ஜீவன் ப்ரஹ்மபாவத்தை அடைகிறான்
என்பது, மஹாவாக்க்யத்தின் பொருள்; என்று பூர்வபக்ஷீ கூறுகிறான்.

18

तस्मादनुभवायैव प्रसञ्जक्षीत यत्नतः ।
त्यजन् साधनतत्साध्यविरुद्धं शमनादिमान् ॥

பொருள் :—ஆகையால் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அனுபவம் ஏற்படுவதன் பொருட்டு முயற்சியுடன் ப்ரஸங்க்யானம் செய்யவேண்டும். சமம் முதலிய குணங்களுடன் கூடிய ஒருவன் ப்ரஸங்க்யானத்திற்கும், அதனால் ஏற்படும் ஆத்ம அறிவுக்கும் விரோதமான செயல்களை விடல்வேண்டும்.

19

கீழே 10 ச்லோகங்களால் கூறிய கருத்துக்குப் பதில் கூறப்படுகிறது.

नैतदेवं रहस्यानां नेति नेत्यत्रसानतः ।

क्रियासाध्यं पुरा श्राव्यं न मोक्षो नित्यसिद्धतः ॥

பொருள் :—மேலே கூறிய கருத்து, சரியன்று. வேதாந்தங்கள் “இஃதன்று, இஃதன்று” என்று காண்பனவற்றை எல்லாம் விலக்கி ஆத்ம வடிவைக் காட்டுவதிலேயே முடிவடைகின்றன. மோக்ஷம் என்பது ப்ரஸங்க்யானம் என்ற செயலால் ஏற்படுமானால், அதை முன்பே கர்ம காண்டத்தில் சொல்லியிருத்தல் வேண்டும். இங்கே கூறப்படும் மோக்ஷம் எப்போதுமுள்ளது; ஆகையால் அதுப்ரஸங்க்யானத்தால் ஏற்படுவது அன்று,

விளக்கம் :—வேதாந்தங்கள் ப்ரஸங்க்யானம் வேண்டுமென்று நேராக விதிக்கவில்லை. பிறபொருள்களை விலக்குவதன் மூலம் ஆத்ம வடிவைத் தெரிவிப்பதுடன் முடிவடைகின்றன. ஆத்மவை அறிவித்துவிட்டு அவை ப்ரஸங்க்யானத்தை விதிக்கவில்லை. நாமாக அதைக்கல்பித்துக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அவ்வாறு கல்பனை செய்து ப்ரஸங்க்யானச் செயலால்தான் மெய்யறிவு ஏற்படும் என்று கூறுவது ஏற்றதன்று. கர்மாவினால் ஏற்படும் பயன்களும், கர்மங்களும் கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்படவேண்டும். ஜ்ஞான காண்டத்திலல்ல. மேலும் மோக்ஷமென்பது தன்ஸ்வரூபத்தில் நிலையாயிருத்தல் ஆகும். அது கர்மாவினால் புதிதாக ஏற்படுவதன்று; எப்போதுமே உள்ளது.

இங்கு பகவத் பாதர் மெய்யறிவு பெற்றவருக்கும் ப்ரஸங்க்யானம் வேண்டும் என்பதையே மறுக்கிறார். மெய்யறிவு சிலருக்கு ஒரு தடவை கேட்டாலேயே உண்டாகிவிடும். சிலருக்குப் பலமுறை கேட்டாலும் ஏற்படாது. யாருக்கு அனுபவ அறிவு ஏற்படவில்லையோ அவர்களின் மனம் மாசு படிந்துள்ளது. அந்த மாசுகளைப்போக்க ப்ரஸங்க்யானம் பயன்படும். அனுபவ அறிவு பெற்றுவிட்டபின் அவித்யை அழிந்து விடுவதால், அங்கு ப்ரஸங்க்யானத்திற்கு இடமே இல்லை. எல்லோருக்கும் ப்ரஸங்க்யானம் வேண்டுமென்பது தவறு. வேதம் அவ்வாறு கூறவில்லை. சிலருக்கு ஒரு செய்யுளை மனப்பாடம்

செய்ய 100 தடவை அதைச் சொல்லவேண்டிய நிலை ஏற்படும். வேறுசிலர் 5 தடவை சொல்லுவதாலும்-ஏன்? ஒரே தடவை சொல்வதாலும் அது மனப்பாடமாகிவிடும். அங்கு இத்தனை தடவை சொல்லவேண்டுமென்ற விதிக்கு இடமில்லை. ஒரு முறை கேட்டவுடனேயே ஒருவருக்கு மெய்யறிவு விளங்கிவிடலாம். அந்த அளவிற்கு அவர் மனம் பாபவாஸனை அற்று இருக்கலாம். வாமதேவர் அத்தகைய வராயிருந்தார். முன் பிறப்பில் அவர் மேற்கொண்ட செயல்களால் மனம் மாசற்று இருந்தது. ஒரு முறை கேட்டதாலேயே மெய்யுணர்வு விளங்கிவிட்டது. நல்ல சொற்களை வாயால் சொல்வதும், த்யானம் செய்வதும் மனமாசுகளை நீக்குவதன் மூலம் மெய்யறிவுக்குக் காரணமாகின்றன. அவை தன்னிலையாகிய மெய்யறிவை உண்டாக்க மாட்டா. மெய்யறிவு எப்போதுமுள்ளது. எல்லாவகையான நற்செயல்களும் த்யானங்களும் மனத்தைத் தூய்மை செய்வதோடு முடிந்து விடுகின்றன. ஆகையால் ப்ரஸங்க்யான விதி மஹாவாக்ய உபதேசத்திற்குப்பின் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதில்லை.

20

“மஹா வாக்யங்கள், அபரோகஷமான ஆத்ம அறிவைத் தருவதன் மூலம். ஆத்மவைப்பற்றிய அறியாமையையும், ஆத்மாவில் ஏற்றிக் கூறப்படும் இன்ப துன்பவடிவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி விடுகின்றன” என்பதை விளக்கவந்த பகவத்பாதர் முதலில் “துன்பம் முதலியவை அறியாமையாலேயே ஏற்படுகின்றன” என்று கூறுகிறார்.

पुत्रदुःखं यथाऽयस्तं पित्राऽदुःखे स्व आत्मनि ।

अहंकर्ता तथाऽयस्तः नित्यादुःखे स्व आत्मनि ॥

பொருள்:—ஒரு தந்தை தன் புதல்வனுக்கு வந்த துன்பத்தை, துன்பமற்ற தன்னிடத்தில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு துன்பறுகிறான். அதுபோலவே ஒருவனால் எப்போதும் துன்பமேயில்லாத தன் ஆத்மாவில், துன்பம் முதலிய தர்மங்களைக்கொண்ட அந்தக்கரணம் ஆரோபிக்கப்படுகிறது

விளக்கம்:—ஆத்மா எப்போதும் அஸங்கமாக உள்ளது. துன்பம் முதலிய தர்மங்கள் அதற்கில்லை. அந்தக்கரணத்திற்கே துன்பம் முதலிய தர்மங்களுண்டு. அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவுடன் ஒன்றுபடுத்தியுள்ள அறியாமையால் துன்பங்கள் ஆத்மவிடம் உள்ளனபோல் விளங்குகின்றன. துன்பம் ஆத்மாவின் தர்மமாயிருந்தால் உறக்கத்திலும் அது அறியப்படல் வேண்டும். அது அந்தக்கரணத்தின் தர்மமாக இருப்பதால் அந்தக்கரணம் ஒடுங்கும்போது அதுவும் ஒடுங்குகிறது. அந்தக்கரணம் ஒடுங்காமலிருக்கும் நனவுகனவு நிலைகளில் அது காணப்படுகிறது.

21

இஃதன்று இஃதன்று என்ற வேதமொழிகளாலும், தத் த்வ மஸி போன்ற மஹா வாக்கியங்களாலும் அறியாமையால் தோன்றிய ஸம்ஸாரத் தோற்றம் நீங்கிவிடுகிறது. அப்போது மெய்யுணர்ந்தவன் செய்வன செய்தவனாகிறான். உறக்கத்தில் போல் அவனிடம் ஸம்ஸாரபீஜம் இருப்பதில்லை. ஆகையால் ப்ரஸங்க்யானவிதிக்கு இடமே யில்லை என்கிறார்.

सोऽध्यासो नेतिनेतीति प्राप्तवत्प्रतिषिध्यते ।

भूयोऽध्यासविधिः कश्चित् कुतश्चिन्नोपपद्यते ॥

பொருள் ;—ஆத்மாவிடம் உள்ளதுபோல் காணப்படும் இந்த அத்யாஸப்பொருள் “இஃதன்று இஃதன்று” முதலிய வாக்கியங்களால் விலக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு அநாத்மப் பொருள்கள் விலக்கப் பட்ட பின்பு, மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு எக்காரணத்தாலும், அத்யாஸத் தால் ஏற்படும் ப்ரஸங்க்யானவிதி ஒன்றும் மறுபடி ஏற்படாது.

22

ஆத்மா, பொறிகளுக்குப் புலனாகாதது; நமக்கு எதிரிலிருக்கும் பொருளுமன்று. எனவே அதில் எங்ஙனம் அத்யாஸம் பொருந்தும்? கிளிஞ்சல் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது; முன்னிலையிலிருக்கிறது. ஆகையால் அதில் வெள்ளி என்ற மயக்கம் தோன்றலாம். ஆத்மாவில் எங்ஙனம் மயக்கம் தோன்றுதல் கூடும்? என்றால்,

आत्मनीह यथाध्यासः प्रतिषेधस्तथैव च ।

मलाध्यासनिषेधौ खे क्रियेते च यथाऽबुधैः ॥

பொருள் :—ஆத்மானிடம், உடலினது மூப்பு மரணம் முதலிய தர்மங்கள் மயக்கத்தால் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. பிறகு அறிவினால் விலக்கப்படுகின்றன. பொறிகளுக்கு விஷயமாகாத வானில் நீலநிறமும் வளைந்தவடிவமும் மயக்கத்தால் ஏற்றிக் கூறப் படுகின்றன; பிறகு தள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாறே பொறிகளுக்குத் தெரியாத ஆத்மாவில் சோகம் மோஹம் முதலிய அந்தக்கரண தர்மங் கள் மயக்கமுள்ளவர்களால் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. அறிவுள்ள வர்களால் அவை விலக்கப்படுகின்றன.

விளக்கம் :—மேற்கூறிய உதாஹரணத்தால், ஒன்றில் மற்ற ருன்றை ஏற்றிக் கூறுவதற்கு, அந்த ஒன்று எதிரில் இருத்தல் வேண் டும் என்ற விதியும், பொறிகளுக்குத் தெரிதல் வேண்டும் என்ற விதியும் வேண்டா. அதிஷ்டான வடிவாயிருத்தல் என்ற ஒன்றே

அத்யாஸம் செய்வதற்குப் போதுமானது என்பதையறியலாம். ஆகையால் ஆத்மாவிடம் அத்யாஸம் பொருந்தும்.

23

21 ஆம் ச்லோகத்தில் ஆத்மாவிடம் பிறபொருள் உள்ளது போல் காணப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது. அது இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

प्राप्तयेत् प्रतिष्येत मोक्षोऽनित्यो भवेत् ध्रुवम् ।
अतोऽप्राप्तनिषेधोऽयं दिव्यमिचयनादिवत् ॥

பொருள் :—ஸம்ஸார தர்மங்கள் உண்மையில் ஆத்மாவிடம் கலந்து பிறகு விலக்கப்படுமேயானால் அதனாலேற்படும் மோஷம் புதிதாய் ஏற்பட்டமையால் நிலையற்றதாகிவிடும். இது உறுதி. ஆகையால், “வானில் தீ வளர்த்தல் தகாது” என்பது போல் ஆத்மாவில் ஸம்ஸார தர்ம விலக்கும், அடையாததை விலக்கல் ஆகும்.

விளக்கம் :—ஸம்ஸாரமென்பது ப்ரமாணத்தாலேற்பட்ட ஒன்று. அது அறியாமையின்தோற்றம். யாருக்கு ஸம்ஸாரம் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதனுடைய பொய்த்தன்மை விளங்கும். உண்மையில் இல்லாத அது, ஆத்மாவிடம் இல்லை என்று கூறுவது அப்ராப்த நிஷேதம் எனப்படும். அதையே அடையாததை விலக்கல் என்று கூறலாம். இவ்வாறு அப்ராப்த நிஷேதம் செய்வது பெரும் பாலும் தவறாகவே கருதப்படும். சிலவிடங்களில் அது பெரியோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ‘नान्तरिक्षे न दिवि अग्निः चेतव्यः’ என்று வேதம், கர்மகாண்டத்தில் கூறுகிறது. வானிலும், தேவ லோகத்திலும் தீ வளர்த்து ஹோமம் செய்தல் தகாது என்பது இதன் பொருள். இங்கு அப்ராப்த நிஷேதம் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது போலவே ஸம்ஸாரமும் ஆத்மாவிலில்லை என்ற விலக்கையறிதல் வேண்டும்.

உண்மையாகவே ஆத்மாவை அடைந்த ஸம்ஸாரம், உண்மையாகவே விலகினால், ஆத்மா வேறு வேறு நிலையையடையும். அதனால் அதற்கு விகாரமும் அழிவும் நேரும். மேலும் அநாதியான ஸம்ஸாரம் உண்மையானால், அது அழியாது. எது பிறப்பற்றதோ அது உண்மையில் இறப்புமற்றது. ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆதி உண்டென்றால், ஆத்மாவால் உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட அது, தானழியும் போது தன்னைப்போன்ற மற்றொன்றை உண்டாகும்படி செய்துவிட்டு அழியலாம். உண்டாக்குவதற்கு ஆத்மா இருக்கிறது. ஆகையால் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்து ஆத்மாவிடம் இருந்துகொண்டே இருக்கும். ஆகையால், ஸம்ஸார பந்தம் என்பது அவிவேகத்தால் தோன்றுவது

என்றும், அதற்கு உண்மைத் தன்மை இல்லை என்றும் முடிவு கொள்ளுதல் வேண்டும். அது உண்மையறிவாலேயே விலகும். ஆகையால் அது விலகியபின் ப்ரஸங்க்யானம் வேண்டா.

24

ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார பந்தமுண்டு என்று கூறுவதற்கு யாதொரு ப்ரமாணமும் இல்லை. ஆகையாலும் ஆத்மாவிடம் பந்தம் உண்மையன்று என்று கூறுகிறார்.

सम्भाव्यो मोचरे शब्दः प्रत्ययो वा न चान्यथा ।

न सम्भाव्यौ तदात्मत्वात् अहंकर्तृस्यैव च ॥

பொருள் :— சப்தமானது, ஜாதி, குணம், செயல், ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை உடைய பொருள்களையே காட்டும். ப்ரத்யக்ஷம்முதலிய ப்ரமாணங்கள், ரூபம் முதலியவற்றைக் கொண்ட பொருள்களையே குறிக்கும். இவ்வாறில்லாவிடில் சொல்லும், ப்ரமாணங்களும் பொருளைக் குறிக்கமாட்டா. ஆத்மாவிடம் ஜாதி, ரூபம் முதலியவை இல்லை. ஆகையால் சொல்லும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களும் ஆத்மாவினிடம் செல்லா. மேலும் சொல், மனம், பொறி இவற்றிற்கும், இவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டு பொருள்களை அறியும் ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணத்திற்கும் ப்ரஹ்மமே ஆத்மாவாக இருக்கிறது. ஆகையால் சொல்லோ, பொறிகளோ, மனமோ ஆகிய இவற்றிற்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குதல் முடியாது. எனவே ஆத்மாவிடம் பந்தமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை.

விளக்கம் :—ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத் தொடர்புண்டு என்பதையறிய ஒரு ப்ரமாணமும் உபயோகப்படாது. சொல்லைக்கொண்டு ஆத்மாவை அறிதல் முடியாது. ஆத்மாவினிடம் ஜாதியும், குணமும், செயலும், உடைமை என்ற ஸம்பந்தமும் இல்லை. ஆகையால் ஒரு சொல்லால் அதைக் குறிப்பிடுதல் இயலாது. எனவே ஆத்மா ஸம்ஸாரீ என்ற அறிவு, சொல்லால் ஏற்படாது.

ஆத்மா பொறிகளுக்கு எட்டாதது. ஏனெனில் அதற்குக் குணங்களில்லை. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தால் அதை அறிதல் முடியாது. ஆத்மவடிவுடன் தொடர்புகொண்ட லிங்கமாகிய ஹேது இல்லாமையால் அதை அனுமானப்ரமாணத்தாலும் அறிதல் முடியாது. அர்த்தாபத்திப்ரமாணத்தாலும் அதை அறிதல் முடியாது. ஏனெனில் ஆத்மாவுடன் தொடர்புகொண்ட லிங்கமில்லை. ஆத்மாவுக்கு அவயவமில்லை; ஆகையால் உபமானப்ரமாணத்தாலும் அதை அறிதல் முடியாது. ஆத்மா பாவரூபமாயுள்ளதாகையால் அனுபலப்தி ப்ரமாணமும் அதை அறியப் பயன்படாது. எனவே ஆத்மா ஸம்

ஸாரத்தொடர்பு கொண்டது என்பதை அறிவிக்க ஒரு ப்ரமாணமும் பயன்படாது. மேலும், சொல், பொறிகள், மனம் முதலியவை, ஆத்மாவின் இருப்பினால் இருப்பையும், ஆத்மாவினால் விளக்கத்தையும் பெறுகின்றன. ஆகையால் இவைகளைக்கொண்டு ஆத்மாவின் தன்மையை நிரூபிக்கவே இயலாது. எனவே ஆத்மவிடம் தோன்றும் ஸம்ஸாரபந்தம் ப்ரமாணமற்ற பொய்த்தோற்றமாகும்.

25

ஆகையால், ஆத்மாவினிடம் ஏற்றிக் கூறப்படும் பொருள்களை விலக்குவதே, இப்போது சொல்லவேண்டிய பொருள் என்று கூறுகிறார்.

अहंकारात्मनि न्यस्तं चैतन्ये कर्तृतादि यत् ।
नेति नेतीति तत्सर्वं साहंकारा निषिध्यते ॥

பொருள் :—அறிவு வடிவான ஆத்மாவில், ஆபாஸ ஒளியுடன் கூடிய அந்தக்கரணத்தினால், அறியாமை காரணமாக ஏற்றிவைக்கப்பட்ட செயலாற்றல் முதலியவைகளை “இஃதன்று இஃதன்று” என்று கூறும் வேதம், அந்த அந்தக்கரணத்துடன் கூட விலக்குகிறது.

விளக்கம் :—வேதம், ஆத்மாவில் ஏற்றப்பட்டுள்ள பிறதர்மங்களையும், அந்தக்கரணத்தையும் விலக்கி, குணங்களே இல்லாத அறிவு வடிவான ப்ரஹ்மத்தை ஸமர்ப்பணம் செய்கிறது என்பது கருத்து.

26

வேதம், அறியாமையால் ஏற்றிக்கூறப்படும் தர்மங்களைமட்டும் விலக்குமானால், ஆத்மாவின் ஸ்வரூப அறிவு எங்ஙனம் ஏற்படும்? என்றால்,

उपलब्धिः स्वयं ज्योतिः दृशिः प्रत्यक् सक्रियः ।

साक्षात्सर्वान्तरः साक्षी चेता नित्योऽगुणोऽद्वयः ॥

பொருள் :—“ஆத்மா தானே ஒளிதரும் அறிவாகும்; அஃது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உள்ளிருக்கும் ஒளி; அழியாதது; செயலற்றது; உள்ளிருந்தும் ப்ரத்யக்ஷமாய் விளங்குவது; எல்லாவற்றுக்கும் ஸாக்ஷியாயிருப்பது; நிலையானது; குணமற்ற அறிவாக உள்ளது; இரண்டற்றது” என்று வேதம் கூறுகிறது. இவற்றால் ஆத்மஸ்வரூப அறிவைப் பெறுதல் பொருந்தும்.

விளக்கம் :—வேதம் பிறபொருள்களை விலக்குவதோடு ஆத்மாவின் ஸ்வரூப லக்ஷணங்களையும் கூறுகிறது. இவற்றைத் துணையாகக் கொண்டு ஸ்வரூபநிலையை அடைதல் கூடும் என்பது கருத்து.

27

நான், எனது என்ற அறிவுகள் யாவருக்கும் புதியனவாக உண்டாகின்றன. ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவுகளே அவைகளாகும். அங்ஙனமிருக்க, ஆத்ம அறிவு பிறவற்றின் துணையின்றித்தானே விளங்குகிறது என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றால்,

सन्निधौ सर्वदा तस्य स्यात्तदाभौऽभिमानकृत् ।

आत्मात्मीयं इयं चातः स्यादहं-मम-गोचरः ॥

பொருள் :—நான், எனது என்ற அபிமானங்களைச் செய்கின்ற அந்தக்காரணம், அந்த ஆத்மாவின் முன்னிலையில் எப்போதும் இருந்துகொண்டு, அதன் ஆபாஸ ஒளியைப் பெற்று, ஆத்மாவைப் போல விளங்குகிறது. இந்தக்காரணத்தால் நான் என்ற எண்ணத்திற்கும், எனது என்ற எண்ணத்திற்கும் விஷயமாய், இரண்டுவகையாகப் பிரிந்த தோற்றங்கள் ஆத்மாவினிடம் ஏற்படுகின்றன.

விளக்கம் :—ஆத்மா பிறவொன்றினால்ன்றித்தானே விளங்குவது ஆகும். அது அந்தக்காரணவருத்தியாகிய உபாதியால், நான் என்றும், என்னுடையது என்றும், இருவகையாகத் தோன்றும் அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அது “அஹம், மம” என்ற ப்ரத்யயங்களுக்குக் கோசரமன்று.

28

இவ்வாறு, ஆத்மாவானது எந்த ப்ரமாண அறிவுக்கும் விஷயமாகாது என்று விளக்கப்பட்டது. இப்போது சொற்களினால் அதை விளக்குதல் முடியாது என்றும், சொற்கள் ஆத்மாவினிடம் செல்ல மாட்டா என்றும் விளக்குகிறார்.

जातिकर्मादिमत्त्वाद्भि तस्मिन् शब्दास्त्वहंकृति ।

न कश्चित् वर्तते शब्दः तदभावात् स्व आत्मनि ॥

பொருள் :—ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்காரணத்தை சொற்கள் கூறும். ஏனெனில் அதற்கு ஜாதியும் குணமும் செயலுமுண்டு. அவைகள் ஆத்மாவினிடம் இல்லை; ஆகையால் ஆத்மாவை, சொற்களின் பொருளாகக் கூறல் முடியாது.

விளக்கம் :—ஒரு சொல் ஒருபொருளைக் கூறவேண்டுமானால், அதற்குப் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் என்ற ஒன்று வேண்டும். அப்பொருளிலுள்ள ஜாதி, குணம், செயல் முதலியவற்றை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் என்று பெரியோர் கூறுவர். ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமின்றி எந்தச்

சொல்லும் எந்தப் பொருளையும் கூறுது. ஆத்மாவை ஒரு சொல்லின் பொருளாகக் கூற வேண்டுமானால், அதனிடம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களான ஜாதி, குணம் முதலியவை வேண்டும். அவைகளில் ஒன்றும் ஆத்மாவிடம் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா ஒரு சொல்லால் கூறப்படுவதன்று. ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணம் ஜாதி முதலிய ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களையுடையது. ஆதலால் அது சொல்லால் கூறப்படும். இதனால் ஆத்மா தானாகவே விளங்குவது என அறியலாம்.

29

ஆத்மா சொல்லுக்கு எட்டாதது என்றால் வேதாந்த மொழிகளால் அது எவ்வாறு விளக்கப்படும்? எனில்,

आभासो यत्र तत्रैव शब्दाः प्रत्यक्षिं स्थिताः ।

लक्ष्येयुर्न साक्षात् अभिदध्युः कथंचन ॥

பொருள் :—ஆபாஸ சைதன்யம் எந்த அந்தக்கரணத்தில் உண்டோ அந்த அந்தக்கரணத்தையே ஆத்மா என்பது போன்ற சொற்கள் கூறும். அந்தச்சொற்கள் தனியொளியுடனிருக்கும் ப்ரத்யகாத்மாவைக் குறிப்பாலேயே காட்டும். நேராகச் சொல்லமாட்டா.

விளக்கம் ;—வேதாந்தத்திலுள்ள மொழிகள் ஆத்மாவை வாச்யமாகக் காட்டமாட்டா; லக்ஷணையின் மூலமாகவே காட்டும். எனவே ஆத்ம சப்தத்தின் நேர்பொருள் அந்தக்கரணதர்மத்துடன் கூடிய சைதன்யமாகும். லக்ஷ்யப்பொருள் கேவல சைதன்யமாகும். இவ்வாறு இருப்பதால், “வேதமொழிகள் ஆத்மாவை விளக்குகின்றன” என்பது பொருத்தமேயாகும்.

30

வேதமொழிகள் நேராக ஆத்மாவை ஏன் குறிப்பதில்லை? என்றால் :-

नव्यजात्यादिमान कश्चित् अर्थः शब्दैर्निरूप्यते ।

பொருள் :—ஜாதி முதலியவை இல்லாத ஒருபொருள், சொற்களால் கூறப்படாது. (இது பாதி ச்லோகமாகவே காணப்படுகிறது.)

31

ஆத்மா முதலிய சொற்கள் லக்ஷணாமூறையில், தனியான ஆத்ம வடிவில் கருத்துக் கொண்டிருக்குமானால், அந்தப்ரத்யகாத்மாவே அந்தச்சொற்களின் பொருளாகும். அப்படியிருக்க, ஆத்மா

முதலிய சொற்களை மக்கள் அஹங்காரம் என்ற பொருளில் ஏன் வழங்குகிறார்கள்? என்றால்,

आत्माभासो यथाहंकृत् आत्मशब्दैस्तथोच्यते ।

उल्लुकादौ यथाग्न्यर्थाः परार्थत्वात् न चाज्ञप्ता ॥

பொருள் :—‘கொள்ளிக்கட்டடை எரிக்கிறது’ ‘இரும்பு எரிக்கிறது’ என்று மக்கள் வழங்குகின்றனர். எனினும் எரித்தல் என்ற சொல் கொள்ளிக்கட்டடைக்கும், இரும்புக்கும் நேரில் பொருந்தாது. உபசாரமாகவே பொருந்தும். அக்னிக்குத்தான் நேரில் பொருந்தும். அது போல ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளியுடன் கூடிய அஹங்காரம் ஆத்மா முதலிய சொற்களால் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது.

விளக்கம் :—ஆத்மா என்ற சொல், லக்ஷண முறையால் தனியான ஆத்மாவையே காட்டும். அச்சொல் அஹங்காரம் என்ற பொருளில் உபசாரமாகக் கூறப்படுகிறது. நெருப்பு எரிக்கிறது என்பதுதான் பொருத்தமானது. இரும்பு எரிக்கிறது என்பது உபசார வழக்கு. ஆத்மா என்ற சொல் முடிவில் தனியான ஆத்மாவையே கருத்தாகத் தெரிவிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. அது உபசார வழக்காக அந்தக் கரணத்தில் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

32

29 ஆம் ச்லோகத்தில் ஆபாஸன் என்ற ஒரு பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. அது உண்மையான பொருளா? தோற்றமாத் திரமாக விளங்கும் உண்மையற்ற பொருளா? என்று ஐயம் தோன்ற, அது அநிர்வசனீயமாக விளங்கும் பொருள் என்பதை எடுத்துக் காட்டின் மூலம் விளக்குகிறார்.

मुखादन्यो मुखाभासो यथा दर्शानुकारतः ।

आभासान्मुखमप्येवं आदर्शाननुवर्तनात् ॥

பொருள் :—கண்ணாடியில் தோன்றும் முகப் பிரதிபிம்பம், கண்ணாடியின் இருப்பைத் துணைகொண்டு இருக்கிறது. ஆகையால் அது கண்ணாடியை நோக்க உண்மை முகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. உண்மையான முகமும்,ப்ரதிபிம்ப முகத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது; ஏனெனில் அதன் இருப்புக்குக் கண்ணாடியின் துணைவேண்டிவ தில்லை.

விளக்கம் :—நமது கழுத்துக்கு மேலிருக்கும் முகமே கண்ணாடியில் தோன்றுகிறது. அந்தப்ரதிபிம்பம் கண்ணாடியின் தர்மங்களுடன் கூடி விளங்குகிறது. உண்மையில் ப்ரதிபிம்பத் திற்கு பிம்பத்தைக்காட்டிலும் தனியிருப்பு இல்லை. ஏனெனில்

முகத்தைவிட்டுப் பிரிந்த கண்ணாடியில், ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுவதில்லை. இதை இல்லாதது என்றும் கூறல் தகாது. ஏனெனில் கண்ணிற்கு நேராய் விளங்குகிறது. இவ்வாறு ப்ரதிபிம்பத்தை உள்ளபொருள் என்றோ, இல்லாத பொருளென்றோ குறித்தல் முடிவதில்லை. ஆகையால் அது அநிர்வசனீயமான பொருளாகும்.

33

அதுபோல

अहंकृत्यात्मनिर्भासः सुखाभासवदिव्यते ।

मुखवत् स्मृत आत्मान्योऽविविक्तौ तौ तथैव च ॥

பொருள் :— அஹங்காரமான அந்தக்கரணத்தில், ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பம் உள்ளது. அது முகப்ரதிபிம்பம்போல, பிம்பமான ஆத்மாவின்னும் வேறுபட்டது. பிம்பமாகிய முகம் அதன் ப்ரதிபிம்பத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அதுபோல ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது. உண்மையில் பிம்பமும் ப்ரதிபிம்பமும் வேறுபட்டவையல்ல. அதுபோலவே ஆத்மாவும், ஆபாஸனும் வேறல்ல. மேலும் ஆபாஸனுக்கு இடமாயிருக்கும் அந்தக்கரணமும் ஆத்மாவின் வேறன்று.

விளக்கம் :— கண்ணாடியில் முகத்தின் நிழல் விழுவதுபோல அந்தக்கரணத்தில் சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுகிறது. அதற்கு ஆபாஸன் என்பது பெயர். அந்த ஆபாஸனுக்குத் தனியிருப்பு என்பதில்லை. அந்தக்கரணம் இல்லையானால் ஆபாஸனுமில்லை. ஆபாஸன், இல்லாத ஒருபொருள் என்று சொல்லுதலும் தகாது. அது தோன்றுகிறது. ஆபாஸன் என்றபொருள் கண்ணாடி போன்ற அந்தக் கரணத்தின் துணைகொண்டு இருப்பையடைகிறது. ஆத்மாவோ அங்ஙனமின்றி ஒன்றின் துணையையும் வேண்டாமல் விளங்குகிறது. ஆகையால் ஆபாஸனைக் காட்டிலும் ஆத்மாவேறு. அது நித்யமானது. ஆபாஸனே “இல்லை, உண்டு” என்று கூற முடியாத அநிர்வசனீயப்பொருள். முகம், அதன் ப்ரதிபிம்பம், ப்ரதிபிம்பத்திற்கு இடமாகிய கண்ணாடி இவை பேதமுள்ளவை போல் தோன்றுகின்றன. உண்மையில் பிம்பத்திற்கும் ப்ரதிபிம்பத்திற்கும் வேறுபாடில்லை அதுபோல ஆத்மா, ஆபாஸன், ஆபாஸனுக்கிடமான அந்தக்கரணம் ஆகிய இவை தோற்றத்தினாலேயே பேத முள்ளவை ஆகும். உண்மையில், ஆத்மாவைத்தவிர வேறு பொருளில்லாததால் இவற்றிற்கு உண்மையான வேறுபாடுகளில்லை.

34

இவ்வாறு ஆபாஸன் என்பது அநிர்வசனீயம் என்று கூறிய பிறகு, அதை உறுதிப்படுத்த வேறுசிலரின்கொள்கைகளைக் கூறுகிறார்.

संसारी च स इत्येके आभासो यस्त्वहंकृति ।
वस्तु च्छाया स्मृतेरन्यत् माधुर्यादि च कारणम् ॥

பொருள் :—சிலர், அஹங்காரத்தில் தோன்றும் ஆபாஸ சைதன்யத்தை, ஸம்ஸாரமுள்ளவன் என்றும், அந்த ஆபாஸன் ஆத்மாவின் நிழலானதால், அது உண்மைப் பொருளே; என்றும் கூறுகின்றனர். “நிழல் ஒருபொருளே என்பதற்கு ஸம்ருதிகள் ப்ரமாணம். மேலும் நிழல் இன்பம் தருவதால் அது ஒருபொருளே: இல்லாததன்று” என்று அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

விளக்கம் :—“குருவின் நிழலையும், தேவர்கள், யாகம்செய்பவர்ப் அரசர், பிறர் மனைவி முதலியவர்களின் நிழலையும் தாண்டுதல் தகாது” என்று ஸம்ருதி நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் நிழல் என்பது, ஒருபொருள் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

35

त्रैकदेशो विकारो वा तदाऽभासाश्रयः परे ।
अहंकर्तैव संसारी स्वतन्त्र इति केचन ॥

பொருள் :—ஸம்ஸாரியாகிய ஜீவன், பரமாத்மாவின் ஒரு பாகமென்றும் அவன் பரமாத்மாவின் திரிபு என்றும், ஆபாஸனுடன் கூடிய அஹங்காரமே அந்த ஜீவன் என்றும், அவன் ஸ்வதந்த்ரன் என்றும், பலர் பலவாறு கூறுகின்றனர்.

36

अहङ्कारादिसन्तानः संसारी नान्वयी क्वचित् ।
इत्येवं सौगता आहुः तत्र न्यायो विचार्यताम् ॥

பொருள் :—கூணிக விஜ்ஞானத்தின் தொடர்பே, ஸம்ஸாரி. அதைக்காட்டிலும் வேருன்-எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையுள்ள ஒருவன் எங்குமில்லை என்று பௌத்தர்கள் கூறுகின்றனர். இக் கொள்கைகளில், ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது எது? என்பதை ஆராய் தல் வேண்டும்.

37

தற்போது ஆபாஸன் என்றபொருளை விளக்கிக் கூறுகிறார்.

संसारिणां कथा त्वास्तां प्रकृतं त्वधुनोच्यते ।
धुस्वाभासो य आदर्शो धर्मो नान्यतरस्य सः ।
द्वयोरेकस्य चेद्धर्मः वियुक्तोऽन्यतरे भवेत् ॥

பொருள் :—ஸம்ஸாரியைப்பற்றிய ஆராய்வு இருக்கட்டும். இப்போது எடுத்துக்கொண்ட பொருளான ஆபாஸனைப்பற்றிக் கூறுவோம்.

கண்ணாடியில் தோன்றும் முகத்தின் தோற்றம், பிம்பமான முகத்தின் தர்மமன்று; அது கண்ணாடியின் தர்மமன்று. ஏனெனில்; முகத்தின் தர்மமானால் கண்ணாடி அப்புறப்படுத்தப்பட்டபோதும் அது தோன்ற வேண்டும். கண்ணாடியின் தர்மமானால் முகம் மறைந்தாலும் கண்ணாடியில் அது தோன்ற வேண்டும். அவ்வாறு தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் ப்ரதிபிம்பம், இவ்விரண்டினுள் யாதொன்றின் தர்மமன்று.

(இந்த ச்லோகம் $1\frac{1}{2}$ ச்லோகமாக உள்ளது. 30 ஆம் ச்லோகம் $\frac{1}{2}$ ஆக உள்ளது)

38

मुखे न व्यपदेशात्सः मुखस्यैवेति चेन्मतम् ।
नादर्शानुविधानाच्च मुखे सत्यविभावतः ॥

பொருள் :—கண்ணாடியில் தோன்றுவதும் முகமென்றே கூறப்படுகிறது. ஆகையால் அது முகத்தின் தர்மமாகவே இருக்கவேண்டும்; எனில்:— அது தவறு. ப்ரதிபிம்ப முகம் கண்ணாடிக்குத் தகுந்தவாறு வடிவமுள்ளதாகத்தோன்றுகிறது; மேலும் முகமிருக்கும்போது கண்ணாடி நீங்கிவிட்டால் அது தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் அதுமுகத்தின் தர்மமன்று.

39

द्वयोरेवेति चेत् तन्न द्वयोरेवाप्यदर्शनात् ।
अदृश्यस्य सतो दृष्टिः स्यात् राहोः चन्द्रसूर्ययोः ॥

பொருள் :—முகத்தின் பிரதிபிம்பம், முகம் கண்ணாடி ஆகிய இவ்விரண்டு பொருள்களின் தர்மமே என்றால், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனில் கண்ணாடியின் பின்புறத்துடன் முகம் சேருமானால் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றுது. ஆகையால் இரண்டின் தர்மமே ப்ரதிபிம்பம் என்று வரையறைசெய்தல் முடியாது.

“அப்படியானால் ப்ரதிபிம்பத்தை ஒருபொருளின் தர்மமாகக் கூறவேண்டாம். அதுவே தனியான ஒருபொருள்; அது முதலில் காணப்படுதில்லை; பிறகு கண்ணாடியாகிய உபாதியை அடைந்தவுடன் அது காணப்படுகிறது. ராஹு தனிமே காணப்படுவதில்லை; ஆனால் அது க்ரஹணகாலங்களில் ஸூர்யனையும் சந்த்ரனையும் அடைந்து,

காணப்படுகிறது. அதைப்போன்றதே ப்ரதிபிம்பமும் ஒருபொருளாகும்” என்று பூர்வபக்ஷீ கூறினான்:—

40

அதற்கு விடைவருமாறு:—

राहोः प्रागेव वस्तुत्वं सिद्धं शास्त्रप्रमाणतः ।

छायापक्षे त्ववस्तुत्वं तस्य स्यात् पूर्वयुक्तितः ॥

பொருள் :—ராஹு உண்மையான ஒரு பொருள் என்பது, ஜ்யோதிச்சாஸ்த்ரப்ரமாணத்தால் முன்பே நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவ்வாறில்லை. ப்ரதிபிம்பம் என்று ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்பதை எந்த ப்ரமாண நூலும் நிலைநாட்டவில்லை. ஆகையால் ராஹுவை எடுத்துக்காட்டுதல் பொருத்தமற்ற உதாஹரணமாகும்.

மேலும் “பூமியின்நிழலை ராஹு ஆகும்” என்று அறிஞர் கூறுவர். அதை ஏற்றுக்கொண்டால் “அது உண்மைப்பொருளன்று” என்பது முன் சொன்ன யுக்திகளால் விளங்கிவிடும்.

41

நிழல் ஒருபொருளென்பதற்கு ஸ்ம்ருதிப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. அதற்கு விடை கூறுகிறார்:—

छायाक्रान्तेः निषेधोऽयं न तु वस्तुत्वसाधकः ।

न ह्यर्थान्तरनिष्ठं सत् वाक्यमर्थान्तरं वदेत् ॥

பொருள் :—குரு, முதலியவர்களின் நிழலை மிதித்துத்தாண்டக் கூடாது என்ற ஸ்ம்ருதி வாக்கியம், “நிழல் என்பது ஒருபொருள்” என்பதைக் கூறவரவில்லை. நிழலை மிதித்துத்தாண்டுதலையே அது மறுக்கவந்தது. அந்த வாக்கியம், நிழல் ஒருபொருள் என்பதையும் கூறவந்தது என்று நாம் பொருள் கொள்ளல் தகாது. ஒருபொருளில் கருத்தைக் கொண்ட ஒரு வாக்கியம், மற்றொரு பொருளையும் கூறுவதில் கருத்துக் கொண்டதாகாது.

விளக்கம் :—நிழலை மிதித்துத்தாண்டக் கூடாது என்று சொல்லும் வாக்கியம், “நிழல் மெய்ப்பொருள்” என்று சொல்வதாகவும், பொருள் கொண்டோமேயானால் வாக்கியபேதம் என்ற குற்றம் வரும்.

42

மகிழ்வைத்தருவதால் நிழல் ஒருபொருளாகும் என்று கூறியதை மறுக்கிறார்:—

माधुर्यादि च यत्कार्यं उष्णद्रव्याद्यसेवनात् ।

छायाया नत्वदृष्टत्वात् अपामेव च दर्शनात् ॥

பொருள் :—மரநிழலில் நுகரும் இன்பம், நிழலால் ஏற்பட்ட தன்று. பகலவனின் சூடான கிரணங்களை அனுபவிக்காமையால் ஏற்பட்டது. வெயிலால் கொதிக்கும் இரும்புத்தகடுபோன்றவற்றின் நிழலில் யாதொரு இன்பமும் ஏற்படுவதில்லை. மேலும் குளிர்ச்சியை நீரின் தர்மமாகவே கண்டிருக்கிறோம்.

விளக்கம் :—மரநிழலில் இருப்பவன் அங்குள்ள நீரணுக்களின் குளிர்ச்சியை நுகர்ந்து கொண்டு, அது நிழலால் ஏற்படுகிறது என்று மயக்கவெண்ணம் கொள்கிறான். குளிர்ச்சி நீரின் தர்மமே; நிழலின் தர்மமன்று.

43

முகமும், அதன் கண்ணாடித் தோற்றமும் வேறு பட்டவை போலுள்ளன. அதுபோல ஆத்மாவும், ஆபாஸனும் வேறுபட்டவைபோல் விளங்குகின்றன என்பதை விளக்குகிறார்.

आत्माभासाश्रयाश्चैवं मुखाभासाश्रया यथा ।

गम्यन्ते शास्त्रयुक्तिभ्यां आभासासत्वमेव च ॥

பொருள் :—முகமும் அதன் ப்ரதி பிம்பமும், கண்ணாடியும் எவ்வாறு வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே, ஆத்மாவும், ஆபாஸனும், அந்தக்கரணமும் பேதமுள்ளவையாக வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டும், யுக்திகளைக்கொண்டும் ஆராய்ந்தால், ஆபாஸனும் அந்தக்கரணமும் உண்மையற்ற பொருள் என்பது தெரியவரும். ஆத்மாவே உண்மைப்பொருள் என்பதும் தெரியவரும்.

விளக்கம் :—“ எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஒருவனே, தன் வடிவத்தைப் பலவாறு செய்கிறான் ” என்பது போன்ற வேதாந்தவாக்யங்களால் “ ஆத்மாவே உண்மையானது ” என்றும் “ ஆபாஸன் உண்மையற்றபொருள் ” என்றும் அறியலாம்.

“ அந்தக்கரணம் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது; அது அறியப்படுகிறது; அது அழியாத ஸாக்ஷியான ஆத்மாவில் அத்யாஸம் செய்யப்பட்டுள்ளது; ஆத்மாவினாலேயே இருப்பையும் விளக்கத்தையும் பெறுகிறது; ஆகையால் அது உண்மையற்ற பொருள்; அதில் விளங்கும் ஆபாஸனும் உண்மையற்றபொருள். ” என்று யுக்தியால் ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். இவ்வாறு அறிவதால் ஆத்மாவே உண்மைப்பொருள் என்பது நன்கு விளங்கும்.

44

“ ஆபாஸன் உண்மையற்ற பொருளெனில் இன்பதுன்பங்களை நுகரும் ஸம்ஸாரியே இல்லாமற்போவான் ” என்று ஆக்ஷேபிக்கப்படுகிறது.

न दृशैरविकारित्वात् आभासस्याप्यवस्तुतः ।
नाचितित्वात् अहङ्कर्तुः कस्य संसारिता भवेत् ॥

பொருள் :—அறிவுவடிவான ஆத்மா விகாரமற்றிருப்பதால், அதற்கு ஸம்ஸாரம் இல்லை. ஆபாஸனோ உண்மைப்பொருளாகா மையால், அவனுக்கும் ஸம்ஸாரம் இல்லை. அந்தக்கரணமோ ஜடப் பொருளானதால், அதற்கும் ஸம்ஸாரமில்லை. பின் யாருக்கு இன்ப துன்ப நுகர்வு வடிவான ஸம்ஸாரம் உண்டு? யாருக்கு அதிலிருந்து விடுதலையாகிய மோக்ஷ முண்டு?

45

பதில் கூறுகிறார்.

अविद्यामात्र एवातः संसारोऽस्त्वविवेकतः ।
कूटस्थेनात्मना नित्यं आत्मवानात्मनीव सः ॥

பொருள் :—ஸம்ஸாரம், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நாம் அறியாததால் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆகையால் அது மயக்க அறிவின் பயனேயாகும். உண்மையாக இல்லாத அது, விகாரமற்ற ஆத்மாவின் இடை இருப்பையடைந்து, எப்போதும் ஆத்மாவில் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

விளக்கம் :—ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, ஸம்ஸாரமென்பது அறியாமையால் தோன்றும் பொய்ப்பொருளென்பது விளங்கும். அது உண்மையற்றது ஆகையால், அதிலிருந்து விடுதலையும் உண்மையற்றது. பந்தமிருந்தால்தானே முக்தி இருக்கும்! பந்தமில்லையென்றால் முக்தியுமில்லை. பந்தமில்லாத ஆத்மா தன்னை பந்தமுள்ள வனாக நினைக்கிறான். அதிலிருந்து விடுதலை பெறுவதாக நினைக்கிறான். இது அவிவேகத்தின் விளைவு. உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமுமில்லை; முக்தியுமில்லை. ஆத்மா எப்போதும் முக்தனாகவே இருக்கிறான். அந்தக்கரணத்தையும், சைதன்யத்தையும் ஒன்றாக்கிப் பார்ப்பது அவிவேகம். அதை உடையவனுக்கு, ஸம்ஸாரம், ஆத்ம தர்மம்போல விளங்குகிறது. அவற்றைப்பிரித்து நன்கறிவது விவேகம். அதை உடையவனுக்கு ஸம்ஸாரம் ஆத்ம தர்மமன்று என்பது விளங்கும். அவிவேகத்தின் விளைவான ஸம்ஸாரம், ஆத்மாவை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டு, அதனால் இருப்பையும் விளக்கத்தையும் பெற்றுப் போலியாகத் தோன்றுகிறது.

46

மேற்கூறிய பொருளை எடுத்துக்காட்டின் மூலம் விளக்குகிறார்.

रज्जुसर्पौ यथा रज्ज्वा सात्मकः प्राक् विवेकतः ।

अवस्तुसन्नपि ह्येषः कूटस्थेनात्मना तथा ॥

பொருள் : — கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு உண்மையில் இல்லை. கயிற்றை அறிவதற்குமுன் பாம்பு கயிற்றினாலேயே இருப்பையடைந்து விளங்குகிறது. அதுபோலவே ஸம்ஸாரம் ஆத்மாவில் தோன்றுகிறது. அது உண்மையில் பொருளாயில்லை. ஆத்மாவை அறிவதற்குமுன், அந்த விகாரமற்ற ஆத்மவினால் இருப்பையும் விளக்கத்தையும் பெற்றுத் தோன்றுகிறது.

47

வேறு மதத்தினரின் கொள்கை கூறப்படுகிறது.

आत्माभासाश्रयश्चात्मा प्रत्ययैः स्वैः विकारवान् ।

सुखी दुःखी च संसारी नित्य एवेति केचन ॥

பொருள் : — ஆத்மாவின் ஆபாஸத்திற்கு இடமென்று நீங்கள் கருதும் அந்தக்கரணமே, ஆத்மாவாக இருக்கலாம். “இந்த அந்தக்கரணம் தன் வருத்திகளாகிய அறிவுகளால், மாறுதலையடைகிறது. இந்த அந்தக்கரணமே இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவிக்கும் ஸம்ஸாரி. ஆனாலும் நிலையானது” என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

விளக்கம் : — “கடல், அலை முதலிய வடிவமாக மாறிய போதிலும் நிலையாய் இருக்கிறது. அதுபோல அந்தக்கரணமாகிய ஆத்மா மாறியபோதிலும் நிலையாய் இருப்பதாகும். ஆத்மா, அந்தக்கரணம், ஆபாஸன், என்று இம்முன்றை ஏற்றுக்கொள்வதைக்காட்டிலும், அந்தக்கரணமே ஆத்மா என்று ஒரே பொருளை ஏற்றுக்கொள்வதில் எளிமையிருக்கிறது” என்பது அவர்களின் நோக்கம்.

48

“மேற்கூறிய கொள்கை ப்ரமாணமற்றது,” என்கிறார்.

आत्माभासापरिज्ञानात् याथात्म्येन विमोहिताः ।

अहं-कर्तार-मात्मेति मन्यन्ते ते निरागमाः ॥

பொருள் : — விகாரமற்ற ஆத்மாவையும், அந்தக்கரணத்தில் தோன்றும் ஆபாஸசைதன்யத்தையும் உண்மையாகப் பிரித்தறியா

மல் மயக்கமுற்ற மக்கள், அஹங்காரத்தையே ஆத்மாவென்று எண்ணுகின்றனர். அவர்கள் வேதாந்தக்கருத்தை உணராதவர்கள்.

விளக்கம் :—ஆத்மாவையும் ஆபாஸையும் பிரித்தறிதலாவது: ஆத்மா உண்மையான பொருள்; ஆபாஸன் உண்மையற்ற பொருள் என அறிதல். வேதங்கள் ஆத்மாவை விகாரமற்றவன் என்றும், குணங்களற்றவன் என்றும், ஸாக்ஷி என்றும் கூறி, ஆத்மாவின் தூய்மையை விளக்குகின்றன. ஆத்மாவிடம் ஸம்ஸாரத்தோற்றம் அவித்யையால் உண்டானதே என்பதைக் கூறும் பல வேதவாக்யங்கள் உள்ளன. இவற்றையறியாமல் தாமாகவே கற்பனை செய்துகொண்டு கூறும் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று. மேலும் முன்பே ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத்தொடர்புண்டு என்பதற்கு யாதொரு ப்ரமாணமுமில்லை என்பதை பகவத்பாதர் **सम्भाव्यो गोचरे शब्दः** என்ற 24 ஆம் ச்லோகத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

ஆகையால் எளிமை இருக்கிறது என்பதற்காக, ப்ரமாணமற்ற கொள்கையைக் கூறல், ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதன்று.

49

மேலே கூறிய கொள்கையால் மோக்ஷமே நேராதது என்கிறார்.

संसारो वस्तुसंस्तेषां कर्तृभोक्त्वत्वलक्षणः ।

आत्माभासाश्रयाज्ञानात् संसरन्त्यविवेकतः ॥

பொருள் :—அவர்களுடைய கொள்கையில் ஸம்ஸாரமென்பது உண்மையான பொருளாய் இருக்கும். நான் கர்த்தா போக்தா என்ற எண்ணங்களைக் கொண்டது ஸம்ஸாரமாகும். அது நீங்காமையால் மோக்ஷமே ஏற்படாது. மோக்ஷம் ஏற்படுவதன் பொருட்டு, அவர்கள் 'ஸம்ஸாரம் உண்மைப் பொருளன்று' என்று கூறினால், அது நாம் சொல்வது போன்றதே. அதாவது: "ஆத்மா, ஆபாஸன், அந்தக்கரணம் இவற்றைப்பற்றி உண்மையாக அறியாமையாலேயே ஸம்ஸாரதர்மங்களை மக்கள் அனுபவிக்கிறார்கள்" என்று நாம் கூறுவது போலவே அவர்களும் கூறவேண்டி வரும்.

விளக்கம் :—அவர்கள் ஆத்மாவை மாறும் பொருள் என்கின்றனர். ஆத்மா மாறுமானால் அதனிடம் எப்போதும் ஸம்ஸாரதர்மங்கள் இருந்துகொண்டே இருக்கும். மோக்ஷநிலையே ஏற்படாது. மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை உண்மையற்ற பொய்ப்பொருள் என்று கூறுவார்களானால், அவர் கூறுவது நமது கொள்கையே ஆகும். அப்போது ஸம்ஸாரத்திற்கு அதிஷ்டான்

மாகிய ஆத்மா விகாரகுணங்களற்றது என நாம் சொல்வதையே அவர்களும் கூறுதல் நேரும். அப்போது அவர்கள் நமக்கு மாறுபட்ட கொள்கை கொண்டவராகார்.

50

ஆபாஸன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதால் ஏற்படும் லாபத்தைக் கூறுகிறார்.

चैतन्याभासता बुद्धेः आत्मनस्तत्स्वरूपता ।

स्याच्चेत्तं ज्ञानशब्दैश्च वेदः शास्तीति युज्यते ॥

பொருள் :—“ அந்தக்கரணம், ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் விளங்குகிறது ” என்றும், ஆத்மா சைதன்யவடிவாகவே உள்ளது என்றும் ஏற்றுக் கொள்வதால்தான், “வேதம், ஞானம் முதலிய சொற்களால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறது” என்பது பொருத்தமானது ஆகும்.

விளக்கம் :—உலகவழக்கில் அந்தக்கரணத்தில் தோன்றும் ஆபாஸசைதன்யத்தாலேயே குடம் ஆடை முதலியவற்றின் அறிவு ஏற்படுகிறது. இந்த ஆபாஸசைதன்யமே ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லால் உரைக்கப்படுகிறது. இந்த அறிவுகளுக்குக் காரணமான பிம்பமாகிய ஆத்மசைதன்யத்தை, வேதம், ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லால் லக்ஷணமுறையில் குறிக்கிறது. இவ்வாறு ஆபாஸசைதன்யத்தை ஏற்றுக்கொண்டால்தான், அதைக்கூறும் ஜ்ஞானம் முதலிய சொற்களைக் கொண்டு, ஆத்மாவை வேதம், லக்ஷணமாகக் குறித்தல் முடியும். ஆபாஸசைதன்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், ஜ்ஞானம் என்ற சொல் ஆத்மாவைக் குறிக்காது. ஏனெனில் ஆத்மாவின் அறிவு ஜாதி, ரூபம் முதலிய சப்தப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களில்லை. எனவே வேதச்சொற்களால் ஆத்மாவை அறிய முடியாத நிலை ஏற்படும். ஆபாஸனோடு கூடிய அந்தக்கரணம், ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லின் நேர்பொருள், கூடஸ்தனாகிய ஆத்மா, ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லின் லக்ஷணப் பொருள். நேர் பொருளுடன் இயைபு கொண்ட பொருளே லக்ஷணப் பொருளாக விளங்கும். வாச்யமான பொருளின் இரூக்கும் ஒரு சொல், லக்ஷணமாக ஒரு பொருளைக்காட்டாது. ஆகையால் ஜ்ஞான சப்தத்தின் வாச்யப்பொருளாக அந்தக்கரண ஆபாஸன் இருந்தால்தான், அச்சொல் லக்ஷணமுறையில் விகாரமற்ற ஆத்மாவைக் குறிக்கும், என்று கூறுதல் முடியும். எனவே வேதம், ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லால் லக்ஷணமாக ஆத்மாவைக் காட்ட வேண்டுமானால், அச்சொல்லுக்கு நேர்பொருளான ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாதது ஆகும்.

ஆபாஸனை ஒப்புக்கொண்டாலும், அதில் 'ஜாஸாதி' என்ற வழக்குப் பொருந்தாது, என்று பூர்வபக்ஷீ கூறுகிறான். ஜாஸாதி என்பதற்கு அறிகிறான் என்பது பொருள்.

प्रकृतिप्रत्ययार्थौ यौ भिन्नावेकाश्रयौ यथा ।
करोति गच्छतीत्यादौ दृष्टौ लोकप्रसिद्धितः ॥

பொருள் :—வினைச் சொல்லில் ப்ரக்ருதியின் பொருளும், ப்ரத்யயத்தின் பொருளும் வேறுபட்டிருப்பினும் ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டும். செய்கிறான், போகிறான் என்ற இடங்களில் அவ்வாறு தான் உள்ளது. அதுபோல அறிகிறான் என்ற இடத்திலும் இருத்தல் வேண்டும்.

விளக்கம் :— ஸம்ஸ்க்ருத லக்ஷணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இது முதல் சில ச்லோகங்களில் ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஒரு வினைச் சொல்லில் ப்ரக்ருதியின் பொருள் செயலாகும். விக்ருதியின்பொருள் கர்த்ருத்வம் ஆகும். அவ்விரண்டும் ஒரு வனையே இடமாகக் கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் ராமன் போகிறான், செய்கிறான் என்ற ப்ரயோகம் ஏற்படும். ராமன் போகிறான் என்பதில் ப்ரக்ருதிப் பொருளான போதல் என்ற செயலும் ப்ரத்யயப் பொருளான கர்த்ருத்வம் என்பதும் ராமனையே இடமாகப் பெற்றுள்ளன. ஆகையால் ராமன் போகிறான் என்று வழங்குதல் பொருத்தமானது. இங்கு ப்ரக்ருதிப் பொருள் ஒருவனிடமும், ப்ரத்யயப் பொருள் மற்றொருவனிடமும் இருந்தால், ராமன் போகிறான் என்று வழங்குதல் முடியாது. அதுபோல அவன் அறிகிறான் என்று கூறும்போது ப்ரக்ருதியின் பொருள் அறிதல் தொழிலாகும். அது அந்தக்கரணத்தினிடம் உள்ளது. ப்ரத்யயத்தின் பொருளாகிய கர்த்ருத்வம் என்பது ஆத்மாவினிடம் உள்ளது. ஆகையால் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பொருள்கள் ஒரே இடத்திலில்லை. இரண்டு இடங்களில் உள்ளன. ஆகையால் 'ஜாஸாதி' என்று சொல்லை வழங்குதல் பொருந்தாது என்பது ஆக்ஷேபணை செய்பவனின் கருத்து.

ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களின் பொருள்கள் இரண்டு இடங்களில் ஏன் இருத்தல் கூடாது? என்றால்,

नानयोः आश्रयत्वं च लोके ह्यं स्मृतौ तथा ।
जानात्यर्थेषु को हेतुः आश्रयत्वे निगद्यतां ॥

பொருள் :— உலகத்திலோ, வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்திலோ, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பொருள்கள் வேறுவேறு இடங்களில் இருப்பதாகக் கண்டதில்லை. ஜானாதி என்ற இடத்தில், அவற்றின் பொருள்கள் வேறுவேறிடங்களில் இருப்பனவாகக்கூற யாது காரணம்? சொல்லுங்கள். அறிதல் தொழில் புத்தியிலும், கர்த்ருத்வம் ஆத்மா விலும் இருப்பது ஏன்?

53

அவிவேக நிலையில் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பொருள்கள் ஒரே இடத்தில்தான் உள்ளன என்கிறார். இது ஸமாதானம்.

आत्माभासस्तु तिङ्वाच्यः धात्वर्थश्च धियः क्रिया ।
उभयं चाविवेकेन जानातीत्युच्यते मृषा ॥

பொருள் :— அந்தக் காரணத்திலிருக்கும் ஆபாஸன், ஜானாதி என்ற வினைமுற்றிலுள்ள ப்ரத்யயத்தின் பொருளாவான். ப்ரக்ருதியின் பொருள் அந்தக்காரணத்தின் வருத்திருபமான செயல். ஆபாஸன் புத்தி இந்த இரண்டும், உண்மையான ஆத்மாவே என்ற அறியாமை எண்ணம் உள்ளது. அந்த அறியாமையால், ஜானாதி என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது. ஆத்மா அறிகிறது என்பது உண்மை வழக்கன்று.

விளக்கம் :— புத்தியும் ஆபாஸனும் ஆகிய இரண்டும், ஆத்மாவில் அத்யாஸம் செய்யப்பட்டுள்ளன. புத்தி வருத்தி ப்ரக்ருதியின் பொருளாகிய செயல். ஆபாஸன் ப்ரத்யயத்தின் பொருள். இவ்விரண்டும் ஒரே ஆத்மாவில் ஆரோபத்தை அடைகின்றன, ஆகையால், உண்மையான ஆத்மாவுக்கும் இவற்றிற்கும் வேறுபாடு தோன்றுவதில்லை. இவை இரண்டும் ஒரே ஆத்மப் பொருளாக இருப்பதால் ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயப் பொருள்கள் ஒரே இடத்தில் உள்ளன என்று கூறுதல் பொருந்தும்; ஆதலால் ஜானாதி என்ற வழக்கும் பொருத்தமானதே. ஆபாஸனோடுகூடிய வருத்திகளைக் கொண்ட புத்தியும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்ற மயக்கத்தால் 'ஆத்மா ஜானாதி' என்று வழங்கப்படுகிறது என்பது கருத்து. முதல் நிலை, கடை நிலைகளாகிய ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பொருள்கள், அவிவேக நிலையில் ஓரிடம் பெறுதல் பொருத்தமானதே.

விவேக நிலையில் இவ்வாறு கூறுதல் இயலாது என்கிறார்.

न बुद्धेरवबोधोऽस्ति नात्मनो विद्यते क्रिया ।

अतो नान्यतरस्यापि जानातीति च युज्यते ॥

பொருள் :—உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், அந்தக் காரணத்திற்கு அறிவு இல்லை. ஆத்மாவுக்கு செயலில்லை. ஆகையால் அறிகிறான் என்ற சொல்வழக்கு ஆத்மாவிற்கோ, புத்திக்கோ பொருத்தமற்றது.

விளக்கம் :— உலகில் 'அவனறிகிறான்' என்று வழங்குதல் இருக்கிறது. அதற்குப் பொருந்தும் தன்மையைக் கூறவேண்டுமானால், அத்யாஸத்தை அடிப்படையாக வைத்தே கூறல் வேண்டும். உலக வ்யவஹாரங்கள் யாவும் அத்யாஸத்தை மூலமாகக் கொண்டவைகளே; ஆகையால், ஜானாதி என்று வழங்குதல் வ்யாகரண விரோதமுமன்று, உலகநடைமுறை விரோதமுமன்று. ஜீவன் என்ற ஒருவன், தனியே இருப்பதாக உலகவழக்கில் காணப்படுகிறான்.

ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லை வ்யுத்பத்தி செய்து பார்த்தால், அது ஆத்மாவை நேர் பொருளாகக் காட்டிவிடும். அப்படியிருக்க ஏன் அதை லக்ஷணையாகச் சொல்ல வேண்டும்? என்றால்:-

नाप्यतो भावशब्देन ज्ञप्तिरित्यपि युज्यते ।

न ह्यात्मा विक्रियामात्रः नित्य आत्मेति शासनात् ॥

பொருள் :—“ ஐசி: ஜ்ஞான ” என்று பாவ வ்யுத்பத்தி செய்தால் ஜ்ஞானம் என்ற சொல்லிற்கு அறிதலாகிய செயல் என்று பொருள் வரும். அப்பொருளில் உள்ள ஜ்ஞான சப்தத்தை, ஆத்மவாசகமாகக் கொள்ளல் தகாது; ஏனெனில் ஆத்மா அறிதலாகிய செயல் மாத்திரமாக இருக்குமானால், அழியும். 'ஆத்மா அழியாதது' என்று வேதம் கூறுகிறது.

விளக்கம் :—ஒரு சொல்லுக்குப் பலவகையாக வ்யுத்பத்திகள் சொல்லப்படும். அவை கர்த்ரு வ்யுத்பத்தி, பாவ வ்யுத்பத்தி, கரண வ்யுத்பத்தி, கர்மவ்யுத்பத்தி முதலியன. இன்ன காரணத்தால், இந்தச் சொல், இந்தப் பொருளைக்காட்டும், என்பதை விளக்கும் முறையே வ்யுத்பத்தி எனப்படும். பறப்பதால் பறவை என்று

பெயர் வந்தது என்று கூறுவது கர்த்ருவ்யுத்பத்தி எனப்படும், எழுதப் படுதலின் எழுத்து என்று பெயர்வந்தது என்பது கர்மவ்யுத்பத்தி எனப்படும். இவ்வாறு ஏற்ற இடங்களில் ஏற்றபடி வ்யுத்பத்தி செய்து கொள்வது அறிஞரின் வழக்கம்.

‘जानाति इति ज्ञः’ என்று கர்த்ருவ்யுத்பத்தி செய்து ஜ; என்ற பெயரால் ஆத்மாவைக்காட்டமுடியாது. புத்திக்கும், ஆத்மாவுக்கும் தனித் தனியே அறிபவன் என்ற பொருள் பொருந்தாது. ஜ; என்பதற்கு அறிகிறவன் என்பது பொருள். ஆத்மா நிலையானது; ஆகையால் ஜसिः ज्ञानं என்ற பாவவ்யுத்பத்தியும் சொல்ல இயலாது.

56

இப்போது ज्ञायते अनेन इति ज्ञानं என்ற கரணவ்யுத்பத்தியாலும், ज्ञायते इति ज्ञानं என்ற கர்ம வ்யுத்பத்தியாலும், ஆத்மாவினிடம் ஜ்ஞானசப்தம் பொருந்தாது என்று கூறுகிறார்.

न बुद्धेर्बुद्धिवाच्यत्वं कारणं नल्यकर्तृकं ।

नापि ज्ञायत इत्येवं कर्मशब्दैः निरूप्यते ॥

பொருள் :—“எதைக் கொண்டு பொருளை அறியலாமோ அது ஜ்ஞானம்” என்பது கரண வ்யுத்பத்தியால் போந்த பொருளாகும். இந்த முறையிலும் ஆத்மாவினிடம் ஜ்ஞானசப்தம் பொருந்தாது. அந்தக்கரணத்தில்தான் ஜ்ஞானசப்தம் பொருந்தும். கரண வ்யுத்பத்தியால் ஜ்ஞானம் என்பதற்கு ஆத்மாவைப் பொருளாகக் கொண்டால், ஆத்மா கரணமாகும். அங்ஙனமானால் அதைக் கருவியாகக் கொண்டு அறிகின்றவன் வேண்டும். அறிகின்ற வேறொருவன் இல்லை. கரணம் என்பது கர்த்தாவின் துணையற்று இருக்காது. எனவே கரண வ்யுத்பத்தியாலும் ஜ்ஞான சப்தம் ஆத்மாவைக் காட்டாது. அந்தக்கரணத்தையே காட்டும். அதுவே கருவியாயிருக்கும் பொருள்.

“அறியப்படுவது; ஆகையால் ஜ்ஞானம்” என்று கர்மவ்யுத்பத்தியால் ஜ்ஞானசப்தம் ஆத்மாவைக்காட்டாது. ज्ञायते इति ज्ञानं என்பது கர்மவ்யுத்பத்தி ஆகும். ஆத்மா அறியப்படும் பொருளானால், வேறு அறிபவன் இருத்தல் வேண்டும். வேறாக அறிபவனில்லை, தன்னைத்தானே அறிதலும் இயலாது.

விளக்கம் :—ஜ்ஞான சப்தத்தின் நேர் பொருளாக ஆத்மா எவ்விதத்திலும் ஆகாது. ஆத்மாவை ஜ்ஞானம் என்கிற செயலா

கவோ, அல்லது செயலை ஆற்றுகின்ற பொருளாகவோ, அல்லது செயலுக்குக் கருவியாகவோ, அல்லது அறியப்படுகின்ற பொருளாகவோ கூறல் முடியாது. ஆகையால் ஜ்ஞானம் முதலிய சொற்கள் லக்ஷண வ்ருத்தியால்தான் ஆத்மாவைக் குறிப்பிடும். முக்யமான வாச்ய வ்ருத்தியால் ஆத்மாவைக் குறிப்பிடா. ஆகையால் இவ்வாறு லக்ஷண வ்ருத்தியால் குறிப்பிட, ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

57

न येषां एक एवात्मा निर्दुःखोऽविक्रियः सदा ।

तेषां स्यात् शब्दवाच्यत्वं ज्ञेयत्वं चात्मनः सदा ॥

பொருள் :—எவர்களின் கொள்கையில் ஆத்மா ஒன்றேயென்றும் துன்பமற்றதென்றும், எப்போதும் திரிபற்றது என்றும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறதோ, அந்தக் கொள்கையில் ஆத்மா அறியப்படும் பொருளாகவும், சொல்லால் கூறப்படும் பொருளாகவும் ஆகாது,

விளக்கம் :—பல ஆத்மாக்கள் உண்டு என்று கூறும் கொள்கையில் ஆத்மா சொல்லின் நேர்பொருளாகும். அறியப்படும் பொருளுமாகும். ஏனெனில் அவ்வாறு கூறுபவர்கள் புத்தியையே ஆத்மா வென்று கூறுகிறார்கள். ஆத்மா அறியப்பட்டால்தான், அதிலுள்ள பன்மை புலனாகும். ஆத்மா ஒன்றே என்பதன் பொருள் “ஆத்மா இரண்டற்றது” என்று அறிதல் வேண்டும்.

58

சொல்லுக்கு முக்கியப்பொருளாக இருப்பதன் பொருட்டு, ஆத்மாவுக்கு விகாரம் உண்டு; அதுபுத்தியே; என்று ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன? எனில்,

यदाहं कर्तुरात्मत्वं तदा शब्दार्थमुरव्यता ।

नाशनायादिमन्वात्तु श्रुतौ तस्यात्मतेष्यते ॥

பொருள் :—அகங்காரமாகிய அந்தக்கரணத்தை, ஆத்மாவாக ஏற்றுக்கொண்டால், அப்போது, அது சொற்களின் முக்யப் பொருளாகும். அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வது, வேதப்ரமாணத்திற்கு ஏலாது. வேதம் “ஆத்மா பசி முதலிய தர்மங்களற்றது” என்று கூறுகிறது. அந்தக்கரணம் பசி முதலிய தர்மங்களை உடையது. ஆகையால் அந்தக்கரணம் ஆத்மாவாகாது.

விளக்கம் :—அஹங்காரம் ஆத்மாவன்று. ஆகையால் ஜ்ஞானம் முதலிய சொற்கள் ஆத்மாவை நேர் பொருளாகக் காட்டமாட்டா; ஆபாஸத்தின் மூலம், லக்ஷணையாகவே அவை ஆத்மாவைக் குறிக்கும் என்பது கருத்து.

59

பூர்வபக்ஷீ கூறுகிறான்.

हन्त तर्हि न मुख्यार्थः नापि गौणः कथंचन ।

जानातीत्यादिशब्दस्य गतिर्वाच्या तथापि तु ॥

பொருள் :— “அறிகிறான்” முதலிய சொற்களுக்கு முக்யப் பொருளாக யாதொன்றும் இருத்தல் முடியாது என்றால், உபசாரமாக அச்சொற்களை வழங்குவதும் எவ்விதத்திலும் பொருத்தமன்று. ஆகையால் உலக வழக்கிலுள்ள ஜானாதி முதலிய சொற்களுக்கு ஒரு வழி சொல்லவேண்டும்.

விளக்கம் :—கீழே 31 ஆவதாகிய आत्माभासो என்ற ச்லோகத்தில் “ஆத்மா, ஜானாதி, ஜ்ஞானம் முதலிய சொற்கள் லக்ஷணவ்ருத்தியால் தனியான ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றன. அவற்றை உபசார வழக்காக அந்தக்கரணத்தைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்” என்று கூறி, அதற்கு “இரும்பு எரிக்கிறது” என்ற ப்ரயோகம் போல; என்ற உதாஹரணமும் காட்டப்பட்டது. அதை நினைவில்கொண்டு பூர்வபக்ஷீ இங்கு வினவுகிறான். முக்யார்த்தம் இல்லாத சொல், உபசார வழக்கிலும் வராது. “இந்த மாணவன் ஸிஹ்மம்” என்ற இடத்தில் ஸிஹ்மம் என்பது உபசார வழக்கு. அச்சொல் காட்டிலுள்ள ஸிஹ்மத்தை முக்யப் பொருளாகக் காட்டுகிறது. “வேறு எங்கேயும் முக்யப் பொருளைக் காட்டாத ஒரு சொல், உபசாரமாக வழங்கப்படுவதற்கு உரியதன்று” என்பது பூர்வபக்ஷியின் கருத்து. ஆத்மா முதலிய சொற்கள் முக்ய வ்ருத்தியால் எப்பொருளையும் காட்டவில்லை, ஆகையால் அதை உபசாரமாகவும் வழங்குதல் தகாது என்று அவன் கருதுகிறான்.

60

முக்யப்பொருள் இல்லாமையால், கௌணமான பொருளும் இருத்தல் வேண்டாம். எதற்காக அச்சொற்களுக்கு வழி சொல்ல வேண்டும்? கருத்துப் பொருளற்றவைகளாகவே அச்சொற்கள் இருக்கட்டும்; என்றால்:-

शब्दानां अयथार्थत्वे वेदस्याप्यप्रमाणता ।

सा च नेष्टा ततो ग्राह्या गतिरस्य प्रसिद्धितः ॥

பொருள் :—சொற்களுக்குத்தாம் அறிவிக்கும் பொருளில் கருத்தில்லை என்றால், வேதம் ப்ரமாணமற்றதாகி விடும். அதுவும் நமக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையால் அந்தச் சொற்களுக்கு ஒரு வழி கூற வேண்டும். அவை உலகில் வழங்கப்படுகின்றன. ஆகையாலே வழி கூறல் வேண்டும்.

விளக்கம் :—வேதம் உலக வழக்குச் சொற்களைக் கொண்டே பலவற்றைத் தெரிவிக்கிறது. அந்தச் சொற்களுக்கு முக்யமான கருத்துப்பொருள் ஒன்றைக் கூறல் வேண்டும். கூருவிடில் ‘வேதம் பொருளில் முக்ய தாத்பர்யமற்ற சொற்களைக் கூறுகிறது’ என்றேற்படும். ஆதலால் அது தன் ப்ரமாணத்தை இழக்கும். வேதப்ரமாணத்தை நிலையாக்க, அச்சொற்களுக்கு முக்யப்பொருளைச் சொல்லியே ஆகவேண்டும். (வழி கூறவேண்டுமென்ற தொடர், “முக்யப்பொருளைக் கூற வேண்டும்” என்பதை உணர்த்தும்).

61

உலக வழக்கை வைத்துக்கொண்டு அச்சொற்களுக்குப் பொருள் கூறலாமே என்றால், அறியாத மக்களின் வழக்கைவைத்துக் கொண்டு சொல்வதா? அறிஞர்களின் வழக்கை வைத்துக்கொண்டு பொருள் சொல்வதா? இரண்டும் பொருந்தா என்பது கீழ் வரும் இரண்டுச் லோகங்களில் கூறப்படுகிறது.

प्रसिद्धिः मूढलोकस्य यदि ग्राह्या निरात्मता ।

लोकாயतिकसिद्धान्तः सा चानिष्टा प्रसज्यते ॥

பொருள் :—அறியாதமக்களின் வழக்கைப் பின்பற்றி அச்சொற்களுக்குப் பொருள் கூறினால், உடலைத்தவிர ஆத்மா வேறு இல்லை என்ற லோகாயதிகர்களின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ள நேரும். அது நமக்கு விருப்பமன்று.

விளக்கம் :—அறியாதமக்கள், ஆத்மா, ஜ்ஞானம், ஜானாதி முதலிய சொற்களுக்கு முக்யப்பொருளாக உடலைக் கூறுகின்றனர். “உடலே ஆத்மா; வேறில்லை” என்பது அவர்களின் கொள்கை. ஆகையால் அது மேற்கொள்ளத்தக்கதன்று.

62

अभियुक्तप्रसिद्धिश्चेत् पूर्ववत् द्विवेकता ।
 गतिशून्यं न वेदोऽयं प्रमाणं संवदत्युत ॥

பொருள் :— அறிஞர்களின் வழக்கைப்பின்பற்றி ஜாததி முதலிய சொற்களுக்குப் பொருள் கூறினால், அப்போதும் அது பொருந்தாது. முன் உரைத்தபடி, புத்திக்கோ, ஆத்மாவிற்றுகோ அறிதல் என்ற சொல் பொருந்தும் என்று நிலைநிறுத்தல் இயலாது. ப்ரமாணமாயுள்ள வேதம், பொருள் பொருந்தாத சொற்களை உரைக்காதல்லவா?

63

ஸித்தாந்தீ மேலே கூறிய வற்றிற்குப் பதில் அளிக்கிறான்.

आदर्शं सुखसामान्यं सुखस्येष्टं हि मानवैः ।
 सुखस्य प्रतिबिम्बो हि सुखाकारेण दृश्यते ॥

பொருள் :— பிம்பமாகிய முகத்திற்கு, கண்ணாடியில் காணப்படும் ப்ரதிபிம்ப முகம், வேறுபட்டதன்று என்பது மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில் முகத்தின் ப்ரதிபிம்பமே முகவடிவாகக் காணப்படுகிறது.

விளக்கம் :— கண்ணாடிக்குள் புதிய முகம் உண்டாக முடியாது; என்பதாலும், 'ப்ரதிபிம்பத்தை' இது எனது முகம் என்று அறிவதாலும், பிம்பத்தைக் காட்டிலும் ப்ரதிபிம்பம் வேருகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் ஒரே முகம்தான் உண்டு என்று மக்கள் நினைத்து அதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

64

கல்பிதமான ப்ரதிபிம்ப முகத்தை உண்மையான முகத்துடன் அவிவேகத்தால் ஒன்றுபடுத்தி, என்முகம் அழுக்குள்ளது; சிறிதாயிருக்கிறது; கோணலாய் இருக்கிறது என்று மக்கள் கூறுகின்றனர், அதுபோல உபாதியின் தொடர்பால் ஆத்மாவினிடத்தில் அறிதல் முதலிய வ்யவஹாரங்கள் பொருத்தமானவையே; என்று கூறுகிறார்.

यत्र यस्यावभासस्तु तयोरेवाविवेकतः ।
 जानातीति क्रियां सर्वः लोको वक्ति स्वभावतः ॥

பொருள் :—எந்த அந்தக்கரணத்தில் ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்ப சைதன்யம் காணப்படுகின்றதோ, அதற்கும், பிம்பமான ஆத்மாவிற்கும் வேறுபாட்டை அறிந்து கொள்ளாமையால், எல்லாமக்களும், அறிகிறான் என்ற செயலை இயல்பாகவே ஆத்மாவினிடம் கூறுகிறார்கள்.

65

बुद्धेः कर्तृत्वं अध्यस्य जानातीति इ उच्यते ।
तथा चैतन्यमध्यस्य ज्ञत्वं बुद्धेरिहोच्यते ॥

பொருள் :—புத்தியின் செயலை ஆத்மாவினிடம் அத்யாஸம் செய்து, ஆத்மா அறிகிறது என்று கூறுகிறார்கள். அவ்வாறே புத்தியினிடத்தில் ஆத்ம சைதன்யத்தை அத்யாஸம் செய்து நானறிகிறேன் என்று கூறுகின்றனர். அதாவது புத்திக்கு அறியும் தன்மையைக் கூறுகிறார்கள்.

விளக்கம் :—தனித்த முறையில் புத்தி அறியாது; அது ஜடம். எனினும் ஆத்மசைதன்ய அத்யாஸத்தால் 'அது அறிகிறது' என்று வழங்குகிறார்கள். தனியான ஆத்மா அறியாது; அதற்குச் செயலில்லை, எனினும், புத்தியின் செயலை ஆரோபம் செய்வதால், ஆத்மா அறிகிறது என்று வழங்குகிறார்கள். ஜானாதி என்ற சொல்லை வழங்க வேண்டுமானால், ப்ரக்ருதிப் பொருளாகிய செயலும் விக்ருதிப் பொருளாகிய கர்த்ருத்வமும் ஒரே பொருளினிடம் இருக்கவேண்டும் என்று முன்பு கூறப்பட்டது. ஆத்மாவையும் புத்தியையும் ஒன்றாக அத்யாஸம் செய்வதால் ஒன்றின் தர்மம் மற்றொன்றிடம் தோன்றுகிறது. எனவே அத்யாஸநிலையில், ஆத்மா அறிகிறது என்றும் நானறிகிறேன் என்றும் வழங்குதல் பொருந்தும் (நானறிகிறேன் என்ற விடத்தில் நானென்பது புத்தியைக்காட்டும்.)

66

ஆத்ம சைதன்யம் புத்தியில் அத்யாஸம் செய்யப்படுகிறது என்பது ஏன்? புத்தியால் ஆத்மாவினிடம் அறிவு உண்டாகிறது என்றால் என்னதவறு? எனின்,

स्वरूपं चात्मनो ज्ञानं नित्यं ज्योतिः श्रुतेर्यतः ।

न बुद्ध्या क्रियते तस्मात् नात्मनाऽन्येन वा सदा ॥

பொருள் :—அறிவு வடிவே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம். வேதம் "ஆத்மா அழியாத ஒளிவடிவம்" என்று கூறுகிறது. ஆகையால் அறிவு என்பது புத்தியாலோ ஆத்மாவினாலோ வேறு எதனாலோ புதிதாய் ஒருபோதும் உண்டாக்கப்படுவதில்லை.

விளக்கம் :— ஆத்மாவினிடம் புத்தியால், அறிவு உண்டாகிறது என்பது வேதப்ரமாணத்திற்கு ஏலாது.

67

புத்தியையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாக அத்யாஸம் செய்வதாலேயே ஜானாதிமுதலிய வ்யவஹாரங்களுண்டாகின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டினால் விளக்குகிறார்.

देहेऽहंप्रत्ययो यद्वत् जानातीति च लौकिकाः ।

वदन्ति ज्ञानकर्तृत्वं तद्वत् बुद्धेस्तथात्मनः ॥

பொருள் :— உலகமக்கள் ஜடமான உடலை ஆத்மா என்றெண்ணி, நான் மனிதன் என்று கூறுகிறார்கள். அதுபோலவே ஜடமான புத்தியில் அறிவை ஏற்றிவைத்து நான் அறிகிறேன் என்கின்றனர். மேலும், அதுபோலவே ஆத்மாவிலும், அந்தக்கரண விகாரத்தை ஆரோபித்து, ஆத்மா விகாரமுள்ளது என்று கூறுகிறார்கள்.

விளக்கம் :— மக்கள் அறிவற்ற - ஜடமான புத்திக்கு, அறிவை உண்டாக்கும் ஆற்றலை ஏற்றிக் கூறுகிறார்கள். மாறுதலற்ற ஆத்மாவுக்கு, விகாரத்தையும், அறிவிற்கு இடமாயிருக்கும் தன்மையையும், ஏற்றிக் கூறுகின்றனர். ஆத்மா - புத்தி இவற்றின் அந்யோன்ய அத்யாஸத்தால் இவ்வாறு கூறுகின்றனர். இதனாலேயே நான் மனிதன்; நான் இளைத்தவன்; நான் மாறிவிட்டேன்; நான் அறிவாளி என்றெல்லாம் வழங்குகின்றனர்.

68

தர்க்கமறிந்த சிலர், அறிவு என்பது, தோன்றி அழியும் பொருள் என்றும், அது ஆத்மாவினால் உண்டாக்கப்படுகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். அதுதவறு என்பதை விளக்குகிறார்.

बौद्धैस्तु प्रत्ययैरेवं क्रियमाणैश्च चिन्मैः ।

मोहिताः क्रियते ज्ञानं इत्याहुस्तार्किका जनाः ॥

பொருள் :— புத்தியினிடம் உண்டாகும் வருத்திகள், ஆத்ம சைதன்யத்தோடு கூடி, அறிவு வடிவம் கொண்டவை போல விளங்குகின்றன. அந்த புத்திவருத்திகள், புத்தியால் ஆக்கப்படுகின்றன. அவற்றால் மோஹத்தை அடைந்த தர்க்கிக்கர்கள் அறிவு உண்டாக்கப்படுகிறது என்கின்றனர்.

விளக்கம் :— புத்திவிருத்திகள் ஜடமானவை. அவை சைதன்ய ஒளியோடு கூடியுள்ளன. அவை பொறிகளின் வாயிலாக வெளிவந்து பொருள்களின் வடிவமாக மாறுகின்றன. அவற்றிலுள்ள சைதன்ய

ஒளியால் பொருள் விளங்குகிறது. புத்தி வருத்தி வேறொரு பொருளையடையும்போது, அந்த சைதன்ய ஒளியால் வேறொரு பொருள் விளங்குகிறது. இங்கு சைதன்ய ஒளிமாறுவதில்லை. புத்திவருத்தி தான் மாறுகிறது. புத்திவிருத்தி குடவடிவாக இருக்கும்போது குடமென்ற அறிவும், ஆடைவடிவாக இருக்கும்போது ஆடை என்ற அறிவும், தோன்றுவன போலுள்ளன. புத்திவிருத்திக்கேற்றபடி, விசேஷ அறிவு உள்ளபடியால், தார்க்கிகள் அறிவு தோன்றி அழிகிறது என்கின்றனர்; அது உண்டாக்கப்படுகிறது என்கின்றனர்; ஆத்ம ஒளி, புத்திவருத்தி இவற்றின் விவேக அறிவைப் பெருததால் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்.

69

இவ்வாறு ஆராய்ந்தால், “ஆத்மா விகாரமுள்ளது என்பதற்குப் ப்ரமாணமே இல்லை. அறிவு ஆத்ம வடிவமே. அது யாராலும் செய்யப்படுவதில்லை. புத்தியின் தொடர்பாலேயே ஆத்மாவுக்கு அறிதலைப்புரிதல் பொருந்தும். தூக்கத்தில் ஆத்மா அறிவதில்லை. அறிவுவடிவாகவே உள்ளது. புத்தியும் ஆத்மாவின் தொடர்பாலேயே அறிதலைச்செய்யும். ஆத்மா, புத்தி, ஆபாஸன் ஆகியவற்றைப் பிரித்தறியாமல், ஆபாஸனுடன்கூடிய புத்தியையும், ஆத்மாவையும் ஒன்றாக்கிக்கொள்வதால், அறிகிறான் என்ற சொல், வழங்கப்படுகிறது. உண்மையாக நோக்கும்போது இந்த ‘அறிகிறான்’ என்ற வ்யவஹாரத்திற்கு அத்யாஸத்தைத்தவிர வேறு காரணம் இருத்தல் முடியாது” என்பனபோன்ற முடிவுகள் தெரியவரும், என்று உபதேசித்து, முடிவாகக் கூறுகிறார்.

तस्मात् ज्ञाभासबुद्धीनां अविवेकात् प्रवर्तिताः ।

जानातीत्यादिशब्दश्च प्रत्ययो या च तस्मृतिः ॥

பொருள் :— ஆகையால், அறிகிறான் என்ற சொல்வழக்கும், நானறிகிறேன் என்ற எண்ணமும், அதன் நினைவும் ஆகிய இந்த மூன்றும், ஆத்மாவையும், புத்தியையும், ஆபாஸனையும் பிரித்து அறிந்து கொள்ளாமையால் ஏற்படுகின்றன.

70

எல்லா வ்யவஹாரங்களும், ஆத்மா, புத்தி, ஆபாஸன் இவற்றைப் பிரித்தறியாமையால் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் அவை உண்மையல்ல என்கிறார்.

आदर्शानुविधायित्वं छायाया अस्यते मुखे ।

बुद्धिधर्मानुकारित्वं ज्ञाभासस्य तथेष्यते ॥

பொருள் :—கண்ணாடியில் தோன்றும் முகநிழல், கண்ணாடியை அனுசரித்து இருப்பதாகும். அதனிடம் தோன்றும் தர்மங்களை, உண்மையான முகத்தில் ஏற்றிக் கூறுகிறோம். இது அவிவேகத்தின் விளைவு. அதுபோல, புத்தியில் தோன்றும் ஆத்மாவின் ஆபாசம் புத்தியை அனுசரித்து இருக்கின்றது. அதனிடம் தோன்றும் தர்மங்களை ஆத்மாவினிடம் ஏற்றிக்கூறுகிறோம்.

71

புத்தி சிதாபாஸனுடன் கூடியிருப்பதால், புத்திவ்ருத்திகள் மாறுபாட்டினை அடையும்போது, அவை பொருளை அறிவனபோல் காணப்படுகின்றன என்கிறார்.

बुद्धेस्तु प्रत्ययास्तस्मात् आत्माभासेन दीपिताः ।

ग्राहिका इव भासन्ते दहन्तीवीर्यमुक्तादयः ॥

பொருள்:—ஆகையால், கட்டை, இரும்பு முதலியவை நெருப்புடன் சேர்ந்திருப்பதால், அவை எரிப்பனபோல் தோன்றுகின்றன. அதுபோல, ஆத்மாபாஸசைதன்யத்தால் ஒளிபெற்ற புத்திவ்ருத்திகள், பொருள்களை அறிவனபோல் தோன்றுகின்றன.

72

பௌத்தர்கள், விஜ்ஞானமே உண்டாகி உண்டாகி, அழிகிறது. இந்த விஜ்ஞானங்களை விளக்கும் நிலையான ஒரு ஸாக்ஷி இல்லை என்கின்றனர். அக்கொள்கையைத் தவறு என்று கூறத் தொடங்குகிறார். முதலில் அவர்களின் கொள்கை கூறப்படுகிறது.

स्वयमेवावभास्यन्ते ग्राहकाः स्वयमेव च ।

इत्येवं ग्राहकास्तित्वं प्रतिपिद्यन्ति सौमताः ॥

பொருள் :— “ சித்த வ்ருத்திகளாகிய க்ஷணிகவிஜ்ஞானங்கள் தாமாகவே விளங்குகின்றன; அவை தம்மைத் தாமே விளக்கிக்கொள்கின்றன; அவைகளை அறியும் வேறு ஸாக்ஷி இல்லை.” என்று கூறும் புத்தர்கள் க்ஷணிகவிஜ்ஞானங்களை அறியும் வேறொரு பொருளின் இருப்பை ஒப்பாமல் தள்ளிவிடுகின்றனர்.

73

ஒருவர் ஸித்தாந்தியை நோக்கிக் கேட்கிறார்.

यद्येवं नान्यदृश्यास्ते किं तद्वारणं उच्यतां ।

भावाभावौ हि तेषां यौ नान्यग्राह्यौ सता यदि ॥

பொருள்:—கூணிக வுத்திவ்ருத்திகள், வேருென்றால் அறியத் தகாதவை என்று அவர் கூறும் கொள்கையை எவ்வாறு மறுப்பது கூடும்? சொல்லுங்கள், “ அவர்கள் கூறும் வ்ருத்தி ஜ்ஞானங்களின் தோற்றத்தையும் அழிவையும் வேருன நித்யமாயுள்ள ஸாக்ஷி ஒரு வன் அறிகிறுன்?” என்று நீங்கள் விடையளித்தாலும், நீங்கள் ஆபாஸனை ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? ஆபாஸன் இல்லை.

74

ஸித்தாந்தீ கூறுகிறார்.

अन्वयी ग्राहकस्तेषां इत्येतदपि तत्समं ।

अचितित्वस्य तुल्यत्वात् अन्यस्मिन् ग्राहके सति ॥

பொருள் :—கூணிக வ்ருத்திகளையெல்லாம் தொடர்ந்து அறியும் ஸாக்ஷி ஒன்றை ஏற்றுக் கொண்டாலும், பயனில்லை. ஏனெனில் அந்த ஸாக்ஷி ஜடப் பொருளாயிருக்குமானால், கூணிக வ்ருத்திகளைப் போலவே ஒளியற்று இருக்கும். ஏனெனில் ஸாக்ஷியும் அறிவற்றது. கூணிகவிருத்தியும் அறிவற்றது. எனவே ஜடமான ஸாக்ஷியை விளங்கச் செய்யும் வேருரு பொருளை ஏற்க வேண்டும். அந்த வேருரு பொருள் இருக்கும்போது ஸாக்ஷி அறியப் படுபொருளாதலால், ஜடமான அந்த ஸாக்ஷி கூணிக ஜ்ஞானங்களை எவ்வாறு விளக்குவான்?

விளக்கம் :—பெளத்தர் கூறும் கூணிக அறிவுகளை க்ரஹிக்கும் ஒரு ஸாக்ஷியை ஏற்றுக்கொண்டாலும் பயனில்லை. எங்ஙனமெனில், அந்த ஸாக்ஷி ஒளியுள்ளவனா? ஒளியற்றவனா? ஒளியற்றவனாயிருந்தால் அவனும் ஜடமே. ஒளியற்ற அவன் கூணிக வ்ருத்திகளை எங்ஙனம் விளக்குவான்? ஸாக்ஷியை விளங்கச் செய்யும் மற்றுரு அறிவுப் பொருளை அதற்காக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், ஒளிபெருத ஸாக்ஷி கூணிக வ்ருத்திகளை அறிகிறுன் என்பது பொருந்தாது.

अध्यक्षस्य समीपे तु सिद्धिः स्यादिति चेन्मतं ।
नाध्यक्षेऽनुपकारित्वात् अन्यत्रापि प्रसङ्गतः ॥

பொருள் :—“ஸாக்ஷி ஜடமில்லை; அது தன்னொளியுள்ளது; அதன் முன்னிலையில் க்ஷணிகவ்ருத்திகளின் தோற்றமும், அழிவும் விளங்குகின்றன” என்று நீ கூறினால் அது சரியன்று. நீ கூறும் ஸாக்ஷி விகாரமற்றதாகையால், அது தன்முன்னொலிருக்கும் க்ஷணிக வ்ருத்திகளுக்கு ஒளியளிக்கும் செயலைப்பூரியாது. முன்னிலையால் க்ஷணிக வ்ருத்திகள் ஒளிபெறுகின்றன என்றால், வேறு பொருளான குடம் சுவர் முதலியவற்றிலும் க்ஷணிக விருத்திகளில் போல, அறிவொளியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

விளக்கம் :—ஸாக்ஷி தன்னொளியுள்ளது. அதன் முன்னிலையில் க்ஷணிக வ்ருத்திகள் அறிவொளியைப் பெறுகின்றன. அவை பொருளை விளக்குகின்றன என்று ஏற்றுக் கொண்டால், ஆபாஸன் என்ற பொருளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம் என்பது ஆக்ஷேபிப்பவரின் கருத்து. அது தவறு. ஸாக்ஷியின் முன்னிலையிலுள்ள க்ஷணிக வ்ருத்திகள் அறிவொளியைப் பெறுமானால், அதன் முன்னிலையிலுள்ள பிற பொருள்களும் அறிவொளியைப் பெறுதல் வேண்டும். ஸாக்ஷி எங்குமுள்ளதாதலின் அதன் முன்னிலையில் உள்ள, சுவர், குடம் முதலியவற்றிலும் அறிவொளி தோன்ற வேண்டும். அவ்வாறில்லை. ஆதலால் ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆபாஸன் அந்தக்கரணத்தில் மட்டுமே தோன்றும் தன்மை உடையவன். ஏனெனில் அந்தக்கரண வ்ருத்தி ஸத்வகுணத்தின் கார்யம். அது ஆபாஸனை ப்ரதிபிம்பமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது. சுவர், குடம் முதலியவை தமோகுண கார்யங்களாதலின் அவற்றில் அறிவொளியின் ப்ரதிபிம்பமாகிய ஆபாஸன் இருத்தல் இயலாது. அப்பொருள்கள் ஆபாஸ ஒளியை ப்ரதிபிம்பமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெறவில்லை. எனவே ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொண்டால் தான், க்ஷணிகவ்ருத்திகள் அதை உடையனவாய்ப் பிறபொருளை விளக்குகின்றன என்று கூறுதல் பொருந்தும்,

76

ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில், பந்த-மோக்ஷ வழக்குகளும் ஏற்படா என்கிறார்.

अर्थी दुःखीच यः श्रोता सत्वध्यक्षोऽथवेतरः ।
अध्यक्षस्य च दुःखित्वं अर्थित्वं च न ते मतं ॥

பொருள் :—துன்ப முறுகிறவனும், அதை நீக்க மோகூ மடைய விரும்புகிறவனும், அதற்காக உண்மைப் பொருளைக் குருவி னிடம் கேட்கிறவனுமாக, எவன் இருக்கிறானோ, அவன் தான் ஸாஹி என்கிறாயா? அல்லது வேறொருவன் ஸாஹி என்கிறாயா? குருவினிடம் உபதேசம் பெற விரும்புகிறவன் தான், ஸாஹி என்றால், அவனிடம் துன்பமும், விருப்பமும் இருக்கும். ஸாஹியாயிருப்பவனி டம் துன்பம், விருப்பம் முதலியவைகள் இருத்தல் தகாது என்பது உன் கொள்கை.

விளக்கம் :—ஸாஹியாயிருப்பவனுக்கு விகாரமில்லை; விருப்பமு மில்லை. ஆகையால் மோகூமடைய விரும்புகிறவன் ஸாஹியாகான். அவனே ஆபாஸன். ஆபாஸனை ஏற்காவிட்டால், பந்த மோகூ வ்யவஹாரங்கள் யாருக்கு? எனவே பந்த மோகூங்கள் பொருந்து வதற்காக ஸாஹியைத்தவிர வேறான ஆபாஸனை ஒப்புக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

77

உபதேசம் பெறும் முமுக்ஷுவைக் காட்டிலும் வேறானவனே ஸாஹி என்றால்

कर्ताऽध्यक्षः सदस्मीति नैव सद्ग्रहमर्हति ।

सदेवासीति मिथ्योक्तिः श्रुतेरपि न युज्यते ॥

பொருள் .—மோகூத்தை விரும்பும் கர்த்தா வேறு, ஸாஹி வேறு என்று கூறினால், கர்த்தா விகாரமுள்ளவனாகையால், ஸாஹி சைதன்யத்தால் விளக்கப்படும் ஜடப்பொருளாகிவிடுவான். அப் போது “நான் ஸத்தாகிய ஸாஹியாக உள்ளேன்” என்று ப்ரஹ்ம மாய்த் தன்னை அறிதல் இயலாது. அப்போது “நீ ஸத்ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறாய்” என்ற வேதவாக்யம் பொய்த்து ப்ரமாணமற்றதாகி விடும். அவ்வாறு கூறுவது தவறு. ஆகையால் ஆபாஸனை ஒப்புக் கொள்ளல் வேண்டும்.

78

ஆபாஸனை ஒப்புக் கொண்டால் பந்த-மோகூ வ்யவஹாரங் கள் பொருந்தும் என்கிறார்.

अविविच्योभयं वक्ति श्रुतिश्चेत् स्याद्ग्रहस्तथा ।

अस्मदस्तु विविच्यैव त्वमेवेति वदेद्यदि ।

प्रत्ययान्वयिनिष्ठत्वं उक्तदोषः प्रसज्यते ॥

பொருள் :—ஆத்மா - அஹங்காரம் இந்த இரண்டையும், பிரித்து அறிந்து கொள்ளாமல், அஹங்காரத்தில் தோன்றும் ஆபாஸனை நான் என்று மயக்கத்தால் எண்ணுகின்ற முழுக்ஷுவை நோக்கி, வேதம் “நீ ப்ரஹ்மம்” என்று உபதேசிக்குமேயானால், அந்த வசனம் ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஸாக்ஷிக்கு முற்றிலும் வேறாயும், ஆபாஸசைதன்யம் கலக்காததாயும் உள்ள அஹங்காரத்தை “நீ ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் கூறுமேயானால் முன்சொன்ன குற்றம்வரும்.

விளக்கம் :—அந்தக் கரணத்தில் ஆபாஸன் தோன்றியவுடன், அந்தக்கரணதர்மங்களை ஆபாஸன் தன்னிடமுள்ளனவாக அத்யாஸம் செய்து கொள்கிறான். அந்தக்கரணத்துடன் ஒன்றான ஆபாஸன், துன்பத்திலிருந்து விடுதலையைப்பெற விரும்புகிறான். அந்தக் கரணதர்மங்களுடன் கூடிய ஆபாஸனே, ஜீவன் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறான். அவன் தனது உண்மையான அஸம்ஸாரி வடிவை உணராமல், தன்னை ஸம்ஸாரி என்றும் செய்பவன் என்றும் அனுபவிப்பவன் என்றும் நினைக்கிறான். அத்தகைய அறிவற்ற ஆபாஸனை நோக்கி, வேதம் “நீ ப்ரஹ்மமமே” என்று அவனது உண்மை வடிவைக்காட்டுகிறது. வேதம், நீ என்ற சொல்லால் ஆபாஸனை அந்தக்கரணதர்மங்களுடன் சேராத ஸாக்ஷியாக லக்ஷணவ்ருத்தியால் காட்டுகிறது. ப்ரஹ்மம் என்ற சொல்லால், உலக தர்மங்களுடன் சேராத சைதன்யத்தை லக்ஷணவ்ருத்தியால் காட்டி, அவை இயல்பாகவே ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையை, இருக்கிறாய் என்று கூறி வெளிப்படுத்துகிறது. அதற்காக அது “தத் த்வம் அஸி” என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு கூறுவது ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொண்டால்தான் பொருந்தும்.

ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் போனால், ஆபாஸசைதன்யமற்ற ஜடமான அந்தக் கரணத்தை நோக்கி “நீ ப்ரஹ்மமாகிருய்” என்று வேதம் சொல்லுகிறது என்று கூறவேண்டும். அப்போது நீ என்பது, ஜடமான - ஆபாஸனுடன் கலக்காத அஹங்காரத்தையே காட்டும். “ஜடமான அஹங்காரமே ப்ரஹ்மமாகும்” என்று வேதம் தவறான பொருளைக் கூறுவதன் மூலம் ப்ரமாணமற்றதாகும். ஜடப் பொருள் எப்படி சேதனமாதல் கூடும்? வேதம் ஜடமாகிய அஹங்காரத்தை அறிவுவடிவான ப்ரஹ்மமாகக் கூறுவது பொய்யுரையாகும்.

அங்ஙனமின்றி அஹங்காரத்தில் தோன்றும் சிதாபாஸனை “நீ ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் கூறுமேயானால், ஆபாஸன் தன்னிடமுள்ள அஹங்காரம் முதலிய ஜட உபாதிகளை விலக்கி, தனக்கு ஆதாரமான - சித்வடிவமான ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றாவது பொருந்தும். ஆகையால் ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாதது.

(त्वमेवेति प्रत्ययान्वयि निष्ठत्वं यदिवदेत् என்று சொற்களைச் சேர்த்து, “ நீ தான், என்ற சொல்லின் பொருள், அஹங்காரத்தில் இருக்கும் தன்மையை, வேதம் கூறுமானால் ” என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். प्रत्ययान्वयी என்பதற்கு அஹங்காரம் என்பது பொருள்)

79

நீ என்பதற்கு அஹங்காரமே நேர்பொருள். அச்சொல் ஸாக்ஷியை லக்ஷணையால் காட்டுகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால் என்ன? எனில்,

त्वमित्यध्यक्षनिष्ठश्चेत् अहमध्यक्षयोःकथं ।

संबन्धो वाच्य एवात्र येन त्वमिति लक्षयेत् ॥

பொருள் :—“ நீ என்ற சொல், ஸாக்ஷியாகிய ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷணையால் காட்டுகிறது. அதன் நேர் பொருள் அஹங்காரம் ” என்று கொள்வதுதவறு.

அப்படிக்கூறினால் அஹங்காரத்திற்கும் ஸாக்ஷி சைதன்யத்திற்கும் ஸம்பந்தம் எவ்வாறு பொருந்தும்? ஏதாவது ஒரு ஸம்பந்தமிருந்தால்தான் அஹங்காரத்தைக் குறிக்கும் நீ என்ற சொல் லக்ஷணவ்ருத்தியால் ஸாக்ஷியைக் குறிக்கும்.

விளக்கம் :—ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருந்தால் “நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்ற விடத்தில் நீ என்பது ஜடமான அந்தக் கரணத்தைக் குறிக்கும். அதுவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றாகா. ஆகையால் வேதம் ப்ரமாணமற்றதாகும் என்று முன்பு கூறப்பட்டது. அதற்கு பூர்வபக்ஷி இவ்வாறு கூறுகிறான். நீ என்ற சொல் லக்ஷணவ்ருத்தியால் ஸாக்ஷியை உணர்த்துகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால், அப்போது இந்தக் குற்றம் வராது அல்லவா? ஸாக்ஷியும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்று உபதேசிக்கும் வேதம் ப்ரமாணமாகி விடும். ஆகையால் ஆபாஸன் வேண்டாமே என்பது அவன் கருத்து. அதுவும் பொருந்தாது. வாச்யப் பொருளுக்கும், லக்ஷணப்பொருளுக்கும், தொடர்பிருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் ஒரு சொல் லக்ஷணவ்ருத்தியால் வேறு ஒரு பொருளைக் காட்டாது. இங்கு நீ என்பதற்கு வாச்யப்பொருள் அஹங்காரம். லக்ஷணப்பொருள் ஸாக்ஷி. அஹங்காரத்திற்கும் ஸாக்ஷிக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லை. ஆகையால் லக்ஷணவ்ருத்தி வராது.

ஸம்பந்தம் உள்ளது என்ற ஐயத்தைப் போக்குகிறார்.

द्रष्टृ-दृश्यत्व-संबन्धः यद्यध्यक्षेऽक्रिये कथं ॥

பொருள் :—பார்க்கப்படும் அஹங்காரத்திற்கும், பார்க்கும் ஸாக்ஷிக்கும், பார்த்தல் பார்க்கப்படுதலாகிய ஸம்பந்தம் உள்ளது என்று கூறுவாயானால், இந்த ஸம்பந்தத்தை அறிவது எது? செயலே இல்லாத ஸாக்ஷிக்கு எப்படி ஸம்பந்தத்தின் அறிவு ஏற்படும்?

விளக்கம் :—அஹங்காரம் ஜடமானதால் அதற்கு ஸம்பந்தத்தை அறியும் தன்மை பொருந்தாது. ஆபாஸனையே ஸம்பந்தத்தை அறிபவனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் ஆபாஸனின் துணையின்றி, நீ என்ற சொல் லக்ஷணைவருத்தியால் ஸாக்ஷியைக் காட்டாது.

81

வேதம் கூறுகிறது; ஆகையால் ஸம்பந்தத்தின் அறிவே வேண்டாம். அஹங்காரமும் ஸாக்ஷியும் ஒன்றே என்ற உபதேசம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது; எனில்:—அது தவறு என்கிறார்.

अक्रियत्वेऽपि तादात्म्यं अध्यक्षस्य बोधदि ।

आत्माध्यक्षो ममास्तीति संबन्धाग्रहणे न धीः ॥

பொருள் :—ஸாக்ஷி செயலற்றதாயிருப்பினும், ஸம்பந்தத்தின் அறிவு இல்லாமலேயே, அஹங்காரத்திற்கு ஸாக்ஷியுடன் ஐக்ய அறிவு தோன்றிவிடலாம் எனில், அது தவறு. அங்ஙனம் தோன்றவேண்டுமானால், எனது ஆத்மா அத்யக்ஷனாக இருக்கிறான் என்ற ஸம்பந்த அறிவு வேண்டும். அஃது இல்லாமலிருக்கும்போது ஐக்ய அறிவு ஏற்படாது.

விளக்கம் :—குடத்தினது வெண்மை என்ற ஸம்பந்த அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டே, வெண்குடம் என்று ஐக்ய அறிவு உண்டாகிறது. அஃது இல்லையானால், வெண்குடம் என்று கூறுவது தவறு. அதுபோல எனது ஆத்மா ஸாக்ஷி என்ற ஸம்பந்த அறிவு இல்லையானால், அஹங்காரத்திற்கும் ஸாக்ஷிக்கும் ஐக்ய அறிவு ஏற்படாது.

संबन्धग्रहणं शास्त्रात् इति चेन्मन्यसे नहि ।

पूर्वोक्ताः स्युः त्रिधा दोषाः ग्रहो वा स्यात् ममेति च ॥

பொருள்:—“உனது ஆத்மா ப்ரஹ்மம்” என்று சாஸ்த்ரம் கூறுவதால், ஸம்பந்தத்தின் அறிவு, சாஸ்த்ரத்தாலேயே ஏற்படுகிறது என்று எண்ணுவாயானால், அது பொருந்தாது. அங்ஙனமாயின் முன் கூறிய மூன்று குற்றங்களும் வரும். ஒருகால் எனது ஸாக்ஷீ என்ற அறிவு எப்படியோ ஏற்பட்டாலும், நானே ஸாக்ஷீ என்ற அறிவு ஒரு நாளும் ஏற்படாது. அத்யாஸத்தால்தான் அவ்வாறு ஏற்பட வேண்டும்.

விளக்கம்:— அஹங்காரத்திற்கும், ஸாக்ஷிக்கும் ஐக்ய அறிவு ஏற்படவேண்டுமானால் எனது ஸாக்ஷீ என்ற ஸம்பந்த அறிவு வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அந்த ஸம்பந்த அறிவு சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்படுகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளல் பொருந்தாது. ஏனெனில் அஹங்காரம் ஜடமானது. அது ஸம்பந்தத்தை அறியாது என்பது முதல் தோஷம். ஸாக்ஷி விகாரமற்றது. அது ஸம்பந்தத்தை அறியாது என்பது இரண்டாம் தோஷம். ஜடமான அஹங்காரத்தைக் குறித்து “நீ அறிவாகிய ப்ரஹ்மம்” என்று வேதம் கூறுவது பொருத்தமற்றது இது மூன்றாம் தோஷம். இம்மூன்று தோஷங்களும் முன்பு கூறப்பட்டன. எப்படியோ ஒரு வகையில் “எனது ஸாக்ஷி” என்ற அறிவு ஏற்பட்டாலும், நானே ஸாக்ஷீ என்ற ஐக்ய அறிவு ஏற்படாது. அஹங்காரத்தை ஸாக்ஷியாக நினைக்க வேண்டுமானால், அது அத்யாஸத்தால் ஏற்படும் மயக்க அறிவேயாகும். அத்யாஸத்தையோ பூர்வபக்ஷீ ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மேலும் அஹங்காரம் ஜடமாயிருப்பதால் எனது ஸாக்ஷி என்ற அறிவும் ஏற்படாது. ஆகையால் “நீ ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” என்ற இடத்தில் நீ என்பதற்கு ஸாக்ஷி என்ற பொருளை லக்ஷணவ்ருத்தியால் சொல்லுதல் இயலாது.

ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொண்டால் நீ என்பதற்கு நேர் பொருளாக அவன் ஆகி விடுவான், லக்ஷ்யப் பொருளாக ஸாக்ஷீ ஆவான். ஸாக்ஷிக்கும் ஆபாஸனுக்கும் ஒளபாதிக ஸம்பந்தம் உண்டு. எனவே நீ என்பதற்கு லக்ஷ்யப்பொருளான ஸாக்ஷியும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்று வேதம் உபதேசிப்பது பொருத்தமானது. ஆபாஸன் ஜடப் பொருளல்லன். ஸாக்ஷியும் ஜடமன்று. இரண்டிற்கும் ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தமுண்டு.

இவ்வாறு பிறர் மதத்தில் ஏற்படும் தோஷங்களைக் கூறி, அத்
வைத மதத்தில் அவ்வாறு குற்றங்களில்லை என்று காட்டுகின்றார்.

अहशिः दृशिरूपेण भाति बुद्धिः यदा तदा ।

प्रत्यया अपि तस्याः स्युः तप्पायोविस्फुलिङ्गवत् ॥

பொருள்:—ஜடமான புத்தி, ஆத்மாவின் அபாஸசைதன்யத்
தால், அறிவு வடிவாக விளங்குகிறது என்று எப்போது ஒப்புக்
கொள்கிறோமோ, அப்போது அதன் வருத்திகளும், தீப்பொறி, காய்ச்
சிய இரும்பு, இவற்றைப் போல அறிவு வடிவாக விளங்குகின்றன
என்று ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

புத்தியும், அதன் விருத்திகளும் ஆபாஸசைதன்யத்துடன்
விளங்குகின்றன என்ற கொள்கையால், லௌகிக வழக்குகளும்,
வேதவழக்குகளும் பொருந்துவனவாகும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

आभासस्तदभावश्च दृशेः सीम्नो न चान्यथा ।

लोकस्य युक्तिः स्यातां तद्ग्रहश्च तथासति ॥

பொருள்:—உலகப்பொருள் விளங்குவதும், விளங்காமலிருப்
பதும், எல்லாவற்றிற்கும் எல்லையான அறிவாகிய ப்ரஹ்மத்தை அடிப்
படையாகக் கொண்டுள்ளன. சித்தவ்ருத்திகளின் இருப்பும் இன்மை
யும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஆத்
மாவின் ஆபாஸசைதன்யத்தால், சித்தவ்ருத்திகளும், உலகப்பொருள்
களும் விளங்குகின்றன என்று ஏற்றுக் கொள்வதே, யுத்திக்குப்
பொருத்தமாகும். இவ்வாறு ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொண்டாலேயே,
“நான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்ற அறிவு அந்தக்கரணத்திற்குப்
பொருந்தும்.

விளக்கம்:—ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில் உலகப்
பொருளும் விளங்காது. சித்தவ்ருத்தியும் விளங்காது. ஆத்மா, ஆபாஸ
னின் மூலமாகவே, தான் ஸாக்ஷியாயிருந்துகொண்டு, உலகத்தையும்
சித்தவ்ருத்தியையும் விளங்கச் செய்கிறது. ஆபாஸனின் தொடர்பு
இல்லாத சித்தவ்ருத்தி ஜடப் பொருளாகையால், அது உலகப்
பொருளை விளக்காது. தன்னையும் விளக்காது. விகாரமற்ற ப்ரஹ்ம
சைதன்யம், நேராக சித்தவ்ருத்தியையும், உலகப்பொருளையும் அறி
யாது. ஏனெனில் அது கூடஸ்தனாக இருக்கிறது. ஸாக்ஷியாக

மட்டுமே இருப்பது. அதுவே எல்லாப்பொருள்களையும் அறிகிறது என்றால், அது எங்குமுள்ளதாகையால் எல்லாப்பொருள்களையும் ஒரே காலத்தில் அறிதல் வேண்டும். ஒரே சமயத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும் அறியும் அனுபவம் மக்களுக்கில்லை. ஆத்மா ஸாக்ஷியாக இருந்து கொண்டு, அந்தக்கரண ஆபாஸனின் மூலம் உலகப்பொருளை விளக்குகிறது. சித்தவ்ருத்தியையும் விளக்குகிறது. ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளிபெற்ற சித்தம், “இது குடம் இது மாடு” என்று பலவற்றை அறிகிறது. பொருளைப்பற்றிய சிறப்பறிவு தோன்ற வேண்டுமானால், அது ஆபாஸனுடன் கலந்த சித்தவ்ருத்தியால்தான் ஏற்படும். ஆபாஸனுடன் கலக்காத சித்த வ்ருத்தியால் ஏற்படாது. ஏனெனில் அது ஜடம். இவ்வாறு சொல்வதே யுத்திக்குப் பொருத்தமானது.

மேலும், ஆபாஸனுடன் கூடிய புத்திக்கே “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு பொருந்தும். வெறும் ஜடமான புத்தி ப்ரஹ்மமாகாது. “தத் த்வமஸி” என்ற இடத்தில் த்வம் என்பது அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸனைக்காட்டும். பிறகு விட்டலக்ஷணையின் மூலம் ஆபாஸனுடைய உபாதிகள் நீக்கப்பட்டவுடன், அது ஸாக்ஷியாகிவிடுகிறது. ஸாக்ஷி, அந்தக்கரணமாகிய உபாதியாலேயே ஆபாஸனாய் இருக்கும் தன்மையைப்பெற்றுள்ளது. உபாதியை நீக்கி ஆபாஸனின் உண்மை வடிவை அறிவிக்கவே “தத்த்வமஸி” முதலிய வாக்கியங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆபாஸனின் மூலமாக ஆத்மாவுக்கு புத்தியுடன் தொடர்பை ஏற்றாலேயே, ஆத்மாவுக்கு ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தும்.

85

அப்படியானால், “ஆத்மாவின் அறிவு புத்தியுடன் சேர்வதால் அது விகாரமடையும். இரும்பு உருண்டையுடன் சேர்ந்த நெருப்பு விகாரமடைவதைப்போல” என்றால்: — அஃது இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.

नन्वेवं दृशिसंक्रान्तिः अयःपिण्डेऽग्निवत् भवेत् ।

मुखाभासवदित्येतत् आदर्शे तन्निराकृतं ॥

பொருள்:—இரும்புருண்டையில் உள்ள அக்னி விகாரத்தை யடைந்து இருப்பது போல புத்தியிலுள்ள ஆத்ம அறிவு விகாரத்தை யடையுமென்றால், அது தவறு. கண்ணாடியில் தோன்றி அதனுடன் இருக்கும் முகம் எவ்வாறு உண்மையற்றதோ, அவ்வாறே புத்தியில் தோன்றி அஃதுடன் விளங்கும் ஆபாஸ அறிவும் உண்மையற்றதே என்று முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது.

விளக்கம்:—கண்ணாடியிலுள்ள ப்ரதிபிம்பத்திற்குக் காரணமான பிம்பமுகம் விகாரமற்றிருப்பதுபோல, ஆபாஸத்திற்கு ஆதாரமான ஸாக்ஷியும் விகாரமடைவதில்லை.

86

அங்ஙனமாயின் காய்ச்சிய இரும்பும், நெருப்புப் பொறியும் ஆபாஸனுக்கு எப்படி உதாஹரணமாகப்பொருந்தும்? என்றால்:—

कृणायो लोहिताभासं इत्येतद्दृष्टमुच्यते ।

दृष्टदार्ष्टान्ततुल्यत्वं न तु सर्वात्मना क्वचित् ॥

பொருள்:—கரிய இரும்பு சிவந்த ஒளியுடையதாகிறது. அது போல ஜடமான புத்தி, சைதன்யத்துடன் கூடி விளங்குகிறது என்பதை விளக்குவதற்காக மட்டும், காய்ச்சிய இரும்பு எடுத்துக்காட்டாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. உபமானமும், உபமேயமும் எல்லா தர்மங்களிலும் ஒத்து இருக்க வேண்டும் என்பது எவ்விடத்திலும் இல்லை.

87

तथैव चैतनाभासं चित्तं चैतन्यवत् भवेत् ।

मुखामासौ यथादर्श आभासभेदितो मृषा ॥

பொருள்:—அக்னியுள்ள இரும்பு அக்னிபோல் எரிக்கிறது. அதுபோல சித்தம், ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளியை உடையதாய் சைதன்யமுடையது போல் ஆகிறது. கண்ணாடியில் தோன்றும் முகத்தின் ப்ரதிபிம்பம், விகாரமற்ற பிம்பமாகிய முகமேயாகும். அதுபோல அந்தக்கரணத்திலுள்ள ஆபாஸனும் ஸாக்ஷியே. உபாதிப்பொருளுடன் சேர்த்துப்பார்க்கும்போது, ஆபாஸன் உண்மையற்ற பொருள் என்பது முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது.

88

சித்தம், ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளியின் துணையைக்கொண்டு தான் விளங்கவேண்டுமா? அதற்குத்தன்னொளி உண்டு என்றால் என்ன? எனில்,

चित्तं चैतनमित्येतत् शास्त्रयुक्तिविवर्जितं ।

देहस्यापि प्रसङ्गः स्यात् चक्षुरादेस्तथैव च ॥

பொருள்:—சித்தம் என்பது, தோன்றியழியும் பொருள். அது பார்க்கப்படும் பொருள். அதற்குத் தன்னொளியுண்டு என்ற கொள்கைக்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமும் இல்லை; யுக்தி ப்ரமாணமும் இல்லை.

அதற்குத் தன்னொளியை ஏற்றால், உடலுக்கும் கண் முதலியவற்றுக்கும், தன்னொளி உண்டு என்ற கொள்கையை ஏற்கவேண்டுதல் நேரும்.

விளக்கம்:—சித்தம், உடல், பொறிகள் இந்த மூன்றும், தோன்றி அழிபவை. பார்க்கப்படுபவை. இவற்றுள் சித்தத்திற்கு மட்டும் தன்னொளியை ஏற்றால், மற்றவற்றிற்கும் அவ்வாறே ஏற்கவேண்டிய நிலை வரும். மேலும் அது ப்ரமாணமற்ற கொள்கை.

89

உடல், பொறி, சித்தம் மூன்றுக்கும் அறிவுத்தன்மை உண்டு எனலாமே! எனின்:—

तदप्यस्त्विति चेत्तन्न लोकாயतिकसंगतेः ।

न च धीः दृशिरस्मीति यद्याभासो न चेतसि ॥

பொருள்:—உடல், பொறி, சித்தம் மூன்றுக்கும் அறிவுத்தன்மையை ஏற்றால் லோகாயதிகர்களுடைய முடிவு ஏற்படும். மேலும் சித்தத்தில் ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில், “நான் பிரஹ்மம்” என்ற அறிவு ஜடமான சித்தத்திற்கு ஏற்படாது.

90

“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு வேண்டாமே, என்றால்:—

सदस्मीति धियोऽभावे व्यर्थं स्यात् तत्त्वमस्यपि ।

युष्मदस्मद्विभागज्ञे स्यादर्थवदिदं वचः ॥

பொருள்:—“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு ஏற்படாது என்றால் “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்ற வேத வாக்கியம் ப்ரமாணமற்று விடும். ப்ரமாணமற்றுப் போகட்டுமே என்று எண்ணுதல் தகாது. ஏனெனில், ஆத்மாவையும், பிறவற்றையும் பிரித்தறியும், விவேக அறிவு உள்ளவனுக்கு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற வேத வாக்கியம் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கிறது.

விளக்கம்:—தத் த்வமஸி என்ற வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன் எல்லாருக்கும் மெய்யுணர்வு உண்டாவதில்லையாகையால், அந்த வாக்கியம் ப்ரமாணமற்றுப்போனால் போகட்டும் என்பது ஆக்ஷேபக்கருத்து. அது விவேக முள்ளவனுக்கு, மெய்யறிவாகிய பயனையளிப்பதால் வீணாதல் தகாது. எனவே நித்யாநித்யவஸ்து விவேகமுள்ளவனே, மஹாவாக்ய உபதேசத்திற்குத்தகுதியுள்ளவன் என்பது பெறப்படும்.

91

மேலே கூறிய, ஆத்மா, அநாத்மா, இவற்றின் வேறுபாட்டினை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

ममेदं प्रत्ययौ ज्ञेयौ युष्मद्येव न संशयः ।

अहमित्यस्मदीष्टः स्य त् अयमस्मीति चोमयोः ॥

பொருள் :—இது என்ற அறிவும், இது என்னுடையது என்ற அறிவும், ஆத்மாவின் வேறான பொருள்களைப்பற்றிய அறிவுகளாகும். இதில் ஐயமில்லை. நான் என்ற அறிவு வ்யவஹார ஆத்மாவாகிய அந்தக்கரணத்தைப்பற்றிய அறிவாகும். “இது உடல்” “நான் இருக்கிறேன்” என்ற அறிவுகள், முறையே அநாத்ம அறிவும், ஆத்ம அறிவுமாகும்.

92

மேலே கூறிய அறிவுகளுக்கு ஆத்மாவும், பிறவும் விஷயங்களாயுள்ளன. இவற்றில், எது முக்யமானது, எது முக்யமல்லாதது என்பதை அறிதல் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

अन्योन्यापेक्षया तेषां प्रधानगुणतेष्यते ।

विशेषणविशेष्यत्वं तथाग्राह्यं हि युक्तितः ॥

பொருள் :—மேலே கூறிய அறிவுக்கு விஷயமாயுள்ள பொருள்களில், ஒன்றை நோக்க மற்றொன்று முக்யமானது என்பதையும், முக்யமல்லாதது என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். இதை யுக்தியால் ஆராய்ந்து கொள்ளவேண்டும். எது முக்யமோ அதை விசேஷ்யம் என்றும், எது முக்யமற்றதோ அதை விசேஷணமென்றும் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

93

எது முக்யம்? எது முக்யமில்லை? என்பதை விளக்குகிறார்.

ममेदं द्वयमप्येतत् मध्यमस्य विशेषणं ।

धनी गोमान् यथा तद्वत् देहोऽहंकर्तुरेव च ॥

பொருள் :—நான் செல்வமுள்ளவன், நான் பசுவை உடையவன் என்ற சொல் வழக்குகளில், செல்வமும், பசு என்பதும், நான் என்ற அஹங்காரத்திற்கு விசேஷணம். அதுபோல இது என்ற பொருளும், எனது என்ற பொருளும் மேலே 91 ஆம் ச்லோகத்தின்

நடுவில் கூறப்பட்ட, நான் என்கிற அஹங்காரத்திற்கு விசேஷணம். அதுபோலவே பருஉடலும், அஹங்காரத்திற்கு விசேஷணம். “அந்த நான் அறிபவனாயிருக்கிறேன்” என்ற இடத்தில், அறிபவனான அஹங்காரம் ஆத்மாவுக்கு விசேஷணம்.

விளக்கம் :—இங்கு விசேஷணம் என்பது முக்யமல்லாதது என்று பொருள்படும். விசேஷ்யம் என்பதற்கு முக்யம் என்பது பொருள். விளக்கப்படும் பொருள்கள் விளக்கும் பொருள்களைக் காட்டிலும் முக்யமற்றவை. விளக்கும் பொருள் முக்யமானது. பொதுவாக எல்லாப் புறப்பொருள்களையும் ஆபாஸனுடன் கூடிய சித்தம் விளக்குகிறது. புறப்பொருள்கள் யாவும், இது என்ற அறிவுக்கும் என்னுடையது என்ற அறிவுக்கும் விஷயமாக உள்ளன. அப்பொருள்களை, இது பசு, இதுகுடம் என்று அறிவது ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணமாகும். “அப்பொருள்கள் என்னுடையன” என்று அறிவதும் அந்தக்கரணமே. அறியப்படுவனவாய் இருப்பன புறப்பொருள்களாகும். அவற்றை நோக்க அஹங்காரமாகிய அந்தக்கரணம் முக்யமானது. அந்தக்கரணத்தை நோக்க அப்பொருள்கள் முக்யமானவையல்ல. எனவே அப்பொருள்கள் விசேஷணம், அஹங்காரம் விசேஷ்யம்.

நான் செல்வமுள்ளவன்; நான் பசுவை உடையவன்; என்ற இடத்தில், இது என்ற அறிவுக்கு, செல்வமும், பசுவும் விஷயம். நமக்கு அவை உரியவை என்ற கருத்தில் “செல்வமும், பசுவும் என்னுடையவை” என்ற அறிவுக்கு விஷயமாகின்றன. ஆகவே செல்வமும், பசுவும் நான் என்ற அஹங்காரத்தை நோக்க விசேஷணங்கள். அவற்றை நோக்க அஹங்காரம் விசேஷ்யம். அதுபோலவே, ஸ்தூல உடலும் அஹங்காரத்திற்கு விசேஷணம். இவை எல்லாமும் ஆத்மாவை நோக்க விசேஷணங்கள். ஆத்மா விசேஷ்யம். ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களையும், அஹங்காரம் உள்பட, ஸாக்ஷியாக இருந்து கொண்டு விளக்குவதால் அதுவே முக்யமான பொருள். மற்றவை முக்யமற்ற பொருள்களாகும். விளக்கும் பொருள் ஆத்மாவாகும். விளக்கப்படும் பொருள் அநாத்மாவாகும். இவ்வாறு ஆத்ம-அநாத்மப் பொருள்களைப் பிரித்தல் வேண்டும்.

94

“இந்த உலகம் முழுவதும், இருப்பையும், ஒளியையும், ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தாலேயே பெறுகின்றது; அந்த சைதன்யத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டு, அதற்கு விசேஷணமாக உள்ளது. ஆனாலும் சைதன்யத்திற்கும் உலகப்பொருளுக்கும் உண்மைத் தொடர்பில்லை. எனவே உலக தர்மம் சைதன்யத்திற்கு வராது. சைதன்யம் பிறபொருளின்

உதவியில்லாமல் தானே விளங்குவது. அது தூயதான ஆத்மாவாகும்” என்ற அறிவு விவேகிகளுக்கு வேத வாக்கியத்தால் ஏற்படும். ஆகவே ஆத்ம-அநாத்மப் பொருள்களைப் பிரித்தறியும் விவேக அறிவுள்ளவனுக்கு மிகுந்த பயனை வேதவாக்கியம் தருவதால், அது பயனற்றதன்று; ப்ரமாணமற்றதன்று;” என்று கருதிக் கூறுகிறார்.

बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं साहंकरता च साक्षिणः ।

तस्मात् सर्वावभासो ज्ञः किञ्चिदप्यस्पृशन् सदा ॥

பொருள் :— புத்திவ்ருத்தியில் ஏறிய உடலும், புறப்பொருள்களும், ஸாக்ஷியால் விளங்குவதால் அவை ஸாக்ஷிக்கு விசேஷணம். ஸாக்ஷியை நோக்க, இவை முக்யமற்ற பொருள்களாகும். அப்படியே அஹங்காரத்துடன் கூடிய ஸகிஷ்ம உடலும் ஸாக்ஷியை நோக்க விசேஷணமாகும். ஆகையால், தனது ஆபாஸ ஒளியால் எல்லாவற்றையும் விளக்கும் ஸாக்ஷி, யாதொன்றுடனும் தொடர்பை அடையாமல் எப்போதும் அறிவாக உள்ளான் என்று அறிதல்வேண்டும்.

95

“மேலே கூறியபடி விவேகிகள் அறிவர். அவிவேகிகளோ, இதற்கு நேர்மாறாக அறிவர். அவர்களின் பொருட்டே இந்த விசேஷண விசேஷ்ய பாவமுறை கூறப்பட்டது” என்கிறார்.

प्रतिलोममिदं सर्वं यथोक्तं लोकबुद्धितः ।

अविवेकधियामस्ति नास्ति सर्वं विवेकिनां ॥

பொருள் :— விவேக அறிவற்ற உலகமக்களின் புத்தியை நோக்க, முன் கூறப்பட்ட எல்லாப் புறப்பொருள்களும் ஸாக்ஷிக்கு விசேஷணங்களாக அமைந்துள்ளன. விவேகிகளுக்கோ, ஸாக்ஷிக்கு விசேஷணமாகக் கூறப்பட்ட புறப்பொருள்கள் யாவும் இல்லவே இல்லை.

விளக்கம் :— அறிவற்றவர்கள் புறப்பொருள்களை முக்யமாக எண்ணுவர். உடல் முதலியவற்றுக்கு ஆத்மாவை விசேஷணமாகக் கூறுவர். “ஆத்மா உடலை நோக்க முக்யப்பொருளன்று” என்பர். அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு அவர்கள் கூறுவதை அனுஸரித்து, உலகப்பொருள்களை இருப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டு, “அவை ஆத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக உள்ளன. ஆத்மா விசேஷ்யமாக உள்ளது” என்று கூறப்பட்டது. அவிவேகிகளின் புத்தியை ஸாக்ஷியினிடம் செலுத்துவதற்கு உபாயமாக, விசேஷண விசேஷ்ய வடிவான சாஸ்த்ர முறை கூறப்பட்டது. அத்யாரோபம் செய்தபின் அபவாதம் செய்யும் வழக்கம், பெரியோர்கள் பின்பற்றும்

முறையாகும். இந்த முறைப்படி விசேஷணங்களான புறப்பொருள் களை, ஆத்மாவின் ஆரோபம் செய்து, பிறகு அவற்றை முக்யமல்ல என விலக்கி, ஆத்மா குணமற்றுத் தூய்மையுடன் விளங்கும் தனிப் பொருள் என்று காட்ட, விசேஷண, விசேஷ்ய முறையை சாஸ்த்ரம் மேற்கொண்டது. விவேகிகளான மெய்யுணர்ந்தோரின் நோக்கில் விசேஷணமாக விளங்கும் புறப்பொருள்களே இல்லை.

96

அன்வய வ்யதிரேகத்தாலேயே, பிற பொருள்களிலிருந்து பிரித்து, தூய்மையான ஸாக்ஷிவடிவை அறிய முடியும். ஆகையால் மஹாவாக்யம் எதற்கு? எனில்:-

अन्वयव्यतिरेकौहि पदार्थस्य पदस्य च ।

स्यादेतत् अहमित्यत्र युक्तिरेवावधारणे ॥

பொருள் :—சொல்லின் அன்வய வ்யதிரேகங்களும், சொற் பொருளின் அன்வய வ்யதிரேகங்களும், ஆத்மாவின் தூயவடிவத்தை நிச்சயிப்பதற்கு உபாயமாக மட்டும் ஆகும்; மஹாவாக்யத்தின் பொருளை உணர்த்தும் ஆற்றல் உடையவையல்ல.

விளக்கம் :—சொற்பொருளின் அன்வய வ்யதிரேகமாவது:- “ஆத்மாவாகிய ஸாக்ஷி ஒருபோதும் பார்க்கப்படும் பொருளாகாது; எப்போதும் பார்க்கும் ஒளிப் பொருளாகவே உள்ளது; பிறவற்றின் துணையின்றி த்தன்னிருப்போடுள்ளது; எந்தப் பொருளுக்கும் விசேஷணமாகாதது. அஹங்காரம் முதலியவைகளோ, பார்க்கப்படுபவை; தன்னொளியற்றவை; பிறபொருளின் துணை கொண்டு விளங்குபவை; ஆகையால் நிலையற்ற ஒளிகொண்டவை; எப்போதும் விசேஷணத்தன்மையுடன் கூடியவை; தோன்றிமறைபவை.” என்று ஆராய்ந்து, அஹங்காரம் முதலிய புறப் பொருள்களிலிருந்து, அழிவற்ற அறிவான ஆத்மாவைப் பிரித்தறிதல் ஆகும்.

சொல்லினுடைய அன்வய வ்யதிரேகமாவது:-

“ஆத்மா, சைதன்யம், ப்ரஹ்மம், ஸத் முதலிய சொற்கள், மாசற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றன. விசேஷணத்துடன் கூடிய ஆத்மாவைக் கூறு. செய்பவன், புசிப்பவன், பார்ப்பவன், கேட்பவன் முதலிய சொற்களோ, சுத்த ஆத்மாவைக் குறிப்பிடவில்லை, அநாத்மப்பொருள்களின் கூட்டுறவால் உண்டாகும் செயல்களுடன் கூடிய ஆத்மாவையே குறிக்கின்றன.” இவ்வாறு ஆராய்ந்து சுத்த ஆத்மாவைக் குறிக்கும் பதங்களை, உபாதிகளுடன் கூடிய ஆத்மாவைக் குறிக்கும் பதங்களிலிருந்து பிரித்தறிதல் ஆகும்.

மேலே கூறிய அன்வய வ்யதிரேகங்களால், ஆத்மாவை உடலிலிருந்து வேறுபட்டதாக அறியலாம். உடலினும் வேறுபட்ட ஆத்மா யார்? என்ற வினாவுக்கு விடையை இவை தரவில்லை. உடலினும் வேறுபட்ட ஆத்மாவாகிய நான் யார்? என்று அறிய விரும்புகிறவனுக்கு, வேதம் தன் வாக்கியத்தின் மூலம் “நீ தான் ப்ரஹ்மம்” என்று விடையளிக்கிறது. எனவே, இந்த ஐக்ய அறிவை மேலே கூறிய அன்வய வ்யதிரேகங்கள் தரமாட்டா; மகா வாக்க்யமே தரும். ஆகையால் மகாவாக்கியத்தின் துணை இன்றியமையாதது.

97

மூன்று நிலைகளையும் விளக்கிக்காட்டி, அவற்றில் ஆத்மா தொடர்ந்துள்ளது என்று விளக்குவதன் மூலமும், ஆத்ம-அநாத்ம விவேகத்தை விவரிக்கிறார்.

नाद्राक्षमहमित्यस्मिन् सुषुप्तेऽन्यन्मनागपि ।

न वारयति दृष्टिं स्वाम् प्रत्ययं तु निषेधति ॥

பொருள் :—உறங்கி எழுந்த மனிதன், இந்த உறக்கத்தில், “நான் என்னிடத்தில் யாதொரு பொருளையும் சிறிதும் காணவில்லை” என்று எண்ணுகிறான். அவன் அறிவுவடிவமான தன்னை இல்லை என்று அறிவதில்லை. அறிபவன், அறிதல், அறியப்படுபொருள் ஆகிய இம்மூன்றுமுள்ள விசேஷ அறிவையே இல்லை என்கிறான்.

விளக்கம் :—உறக்கத்தில் ஆத்மாவாகிய தன்வடிவம் இருக்கிறது. கனவிலும் நனவிலும் ஏற்பட்ட அறிவுகளும், பொருள்களும் இல்லை. ஆகையால் உறக்கத்திலும், பார்ப்பவனாகிய ஸாக்ஷி இருக்கிறான். பிறபொருள்கள் இல்லை. என அறிந்து, ஆத்மா அழிவற்ற அறிவுவடிவாக உள்ளது என்ற முடிவிற்கு வரவேண்டும்.

98

மேலே கூறிய உண்மைகள் சாஸ்த்ரப்ரமாணமுள்ளவை என்கிறார்.

स्वयं ज्योतिः न हि द्रष्टुः इत्येवं संविदोऽस्तितां ।

कौटस्थ्यं च तथा तस्याः प्रत्ययस्य तु लुप्ततां ।

स्वयमेवाब्रवीत् शास्त्रं प्रत्ययावगती पृथक् ॥

பொருள் :—“ஆத்மா தன்னொளியுள்ளது” என்றும் “ஆத்மா வின் அறிவுக்கு அழிவில்லை” என்றும், வேதம் கூறுகிறது. இவ்வாறு கூறும் அது, அறிவு வடிவாக ஆத்மா இருப்பதையும், அதன் விகாரமற்றதன்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இதுபோலவே த்ரிபுல

ருபமான வருத்தி - ஜ்ஞானம் நிலையற்றது என்றும் கூறுகிறது. வேதம் இவ்வாறு தானே, அறிவு வடிவான ஆத்மாவையும், சித்த வருத்தி அறிவுகளையும் தனித்தனியே பிரித்துக்காட்டுகிறது.

விளக்கம் :—இங்கே கீழ்வரும் வேதவாக்யங்கள் மேற்கூறிய கருத்துக்குப் பரமாணமானவை.

“अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिः” “न हि द्रष्टुः दृष्टेः विपरिलोपो विद्यते” “नतु तद्वितीयमस्ति ततोऽन्यत् विभक्तं”

99

“ பொருள்களின் நிலைமாறுபாடுகளை அறிந்தவனிடம் மஹா வாக்யம், பெரும் பயனைத்தரும் மெய்யறிவை உண்டாக்குகிறது ” என்கிறார்.

एवं विज्ञातवाक्यार्थे श्रुतिलोकप्रसिद्धितः ।
श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह श्रोतुर्माहापनुत्तये ॥

பொருள் :—இவ்வாறு, வேதத்தைக் கொண்டும், உலகவழக் கிளைக் கொண்டும், அவாந்தர வாக்யப் பொருள்களை அறிந்தவனிடம் உள்ள மோஹத்தைப் போக்குவதன் பொருட்டு, வேதம் “ நீ அதாக இருக்கிறாய் ” என்னும் மஹாவாக்யத்தை உபதேசிக்கின்றது.

விளக்கம் :—“ தத் த்வமஸி ” “ அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ” “ ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம ” “ அயமாத்மா ப்ரஹ்ம ” என்ற நான்கும் மஹா வாக்யங்களாகும். இவற்றைத் தவிர வேருள் மெய்யறிவைக்காட்டும் வாக்யங்களுக்கு அவாந்தர வாக்யங்கள் என்றுபெயர். மஹாவாக்ய உணர்வால் மோஹம் நீங்குகிறது. அதுவே பெரும் பயனாகும்.

100

“ மஹாவாக்யத்தின் பொருளைக் கேட்டவுடன் மோஹம் விலகும் ” என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டினைக் கூறுகிறார்.

ब्रह्मा दाशरथेः यद्वत् उत्तयैवापानुदत्तमः ।
तस्य विष्णुत्वसंबोधे न यत्नान्तरमूचिवान् ॥

பொருள் :—ப்ரஹ்மா, ராமனுடைய மயக்கத்தைப்போக்க “ நீ விஷ்ணுவாயிருக்கிறாய் ” என்ற சொல்லைமட்டும் கூறினார். அந்த ராமனுக்குத்தன் விஷ்ணுவடிவைத் தெரிவிக்க வேறுயாதொரு செயலையும் விதிக்கவில்லை.

அதுபோல்,

अहं-शब्दस्य निष्ठा या ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि ।

सैवोक्ता सदसित्येवं फलं तत्र विमुक्तता ॥

பொருள் :—நான் என்கிற சொல்லின் பொருள், தன்னொளியுள்ளதும், ப்ரத்யகாத்மாவாய் இருப்பதும் ஆகிய எந்தப் பொருளினிடம் நிலைபெறுகிறதோ, அந்த “ ஆத்மப் பொருளாகிய நீயே ஸத்தாகிய ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய் ” என்று மஹாவாக்யம் உபதேசத்தை மட்டும் செய்கிறது; செயலொன்றையும் விதிக்கவில்லை. இந்த உபதேசத்தை அறிவதன் பயன் மோக்ஷமாகும்.

விளக்கம் ;—ராமன் பெருமைகொண்ட மஹாபுருஷன்; அவனுக்கு உபதேசம் மட்டும் போதும்; செயல் வேண்டாம். பிறருக்கு எப்படி உபதேசம் மட்டும் போதும்? என்ற வினாவுக்கு இங்கே விடையளிக்கப்படுகிறது என்றும் கொள்ளலாம். “ நீ என்ற சொல்லின் பொருளை நன்கு ஆராய்ந்து தெரிந்து கொண்டவனுக்கு உபதேசம் மட்டும் போதும் ” என்பது விடையாகும்.

‘மஹாவாக்யத்தாலேயே ஸம்ஸாரம் அடியோடுவிலகுகிறது’ என்று முடிவு ஏற்பட்டிருக்கும்போது, கர்மகாண்டத்திற்கு ப்ராமான்யம் ஏற்படுவதன் பொருட்டு, செயல் புரிதல் வேண்டும் என்று பிடிவாதம் கொள்வது சரியன்று. கர்மகாண்டம் அவிவேகநிலையில் பயன்பட்டுவிடும் என்று கருதிக்கூறுகிறார்.

श्रुतमात्रेण चेन्न स्यात् कार्यं तत्र भवेत् ध्रुवं ।

व्यवहारात् पुरापीष्टः सद्भावः स्वयमात्मनः ॥

பொருள் :—மஹாவாக்யத்தின் பொருளைக் கேட்டமாத்திரத்தால், அபரோக்ஷ அறிவு கைகூடாவிட்டால் அப்போது செயல்விதிகள் இன்றியமையாதவையாகும். அங்ஙனமில்லை. “ நான் ப்ரஹ்மம் ” என்ற வேதத்தின் போதனைக்குமுன்பே, ஆத்மா ப்ரஹ்மமாய் அமைந்திருப்பதால், அந்த ப்ரஹ்மவடிவையே வேதம் போதிக் கின்றது.

விளக்கம் :—ஆத்மஸ்வரூபம் ஏற்கனவே உள்ளது. அது அறியாமை காரணமாக அறியப்படவில்லை. வேதம் “நீ தான் அது” என்றவுடன் அந்தஸ்வரூப அறிவு வந்து விடுகிறது. அதுதான் மோக்ஷம். எனவே உபதேசத்திற்குப்பின் கர்மவிதி என்பது தேவை

யற்றது. ஏற்கனவே இருக்கும் ஆத்மவடிவையே வேதம் கூறுகிறது. புதிதாக ஒன்றைக்கூறவில்லை. இது மெய்யுணர்ந்தோரின் அனுபவம்.

103

“ மஹாவாக்ய அறிவால் பயன் ஏற்படாது என்பது, அனுபவத்திற்கு ஏற்றதன்று ” என்று கூறுகிறார்.

अशनायादिनिर्मुक्त्यै तत्काला जायते प्रमा ।

तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थे त्रिषु कालेऽप्यसंशयः ॥

பொருள் :—எப்போது மஹாவாக்யத்தின் பொருளுணர்வு ஏற்படுகிறதோ, அப்போது மெய்யறிவு ஏற்பட, பசிதாகம் முதலிய ஸம்ஸாரதர்மங்கள் விலகுகின்றன. “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்ற வாக்யத்தின் பொருளில், முக்காலங்களிலும் ஐயம் தோன்றும் வாய்ப்பே இல்லை. (त्रिषुकालेषु என்று வைத்துப் பொருள்கொள்க)

104

“ மஹாவாக்ய அறிவால் மெய்யறிவு உண்டாகாது என்பதும் அனுபவத்திற்கு ஏற்றதன்று ” என்று கூறுகிறார்.

प्रतिबन्धविहीनत्वात् स्वयं चानुभवात्मनः ।

जायेतैव प्रमा तत्र स्वात्मन्येव न संशयः ॥

பொருள் :—மஹாவாக்யத்தைக் கேட்டவுடனே ஆத்மாவைப் பற்றிய அபரோகி அறிவு உண்டாகிவிடும். இதில் ஐயமில்லை. எங்ஙனமெனில், ஆத்மா, தன் உண்மைவடிவாய் இருக்கிறது. மஹாவாக்யத்தின் பொருளை நன்கு அறிவதற்கு யாதொரு தடையும் இல்லை. ஆகையால் மெய்யறிவு உடனேயே உண்டாகிவிடும்.

விளக்கம் :—தத், த்வம் என்ற சொற்களின் பொருளை ஏற்கனவே ஆராய்ந்தறியாமலிருந்தால், அந்த அறியாமை மெய்யுணர்வுக்குத் தடையாகும். அச்சொற்களின் பொருள்களை நன்குணர்ந்தவனுக்கு யாதொரு தடையுமிராது. மேலும் ஆத்மா, தன் ஸ்வரூபமாகவே உள்ளதால், அதனறிவு உடனேயே ஏற்பட்டுவிடும். தன்னைத்தான் மறுத்தல் இயலாது. ஆகாச மலர் போல, ஆத்மா, அனுபவத்திற்குத் தகுதியற்றதாகாது. ஆகையால் மெய்யறிவு தோன்றக் காரணமாயுள்ள மஹாவாக்யம் ப்ரமாணமுள்ளதே ஆகும்.

105

மஹாவாக்யத்தால் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய பொருள் யாது? என்பதை விவரிக்கத் தொடங்குகிறார்.

किं सदेवाहमस्मीति किंवान्यत्प्रतिपद्यते ।

सदेव चेदहं-शब्दः सता मुख्यार्थ इष्यतां ॥

பொருள் :— மஹாவாக்யத்தைக் கேட்டபிறகு, ஒருவன் “நான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்பதை அறிகிறானா? அல்லது நான் ப்ரஹ்மத்துடன் தொடர்பு கொண்டவன் என்பதை அறிகிறானா? என்று ஆலோசிக்கும்போது “தானும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றே அறிகிறான் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அப்போது நான், நான் என்ற சொல், ப்ரஹ்ம என்ற சொல்லுடன் முக்கியார்த்தத்தில் சேர, ஐக்ய அறிவு தோன்றும்.

விளக்கம் :— அஹம் என்ற சொல், உபாதியற்ற ஆத்ம சைதன்யத்தையே முக்யமாகக் குறிப்பிடுகிறது. ப்ரஹ்ம என்ற சொல்லும் உபாதியற்ற சைதன்யத்தையே முக்யமாக அறிவிக்கிறது. இவை இரண்டும் ஒன்று என்பது முக்யப் பொருளாக அமைகிறது. இவ்விடத்தில் ஐக்யம், எதை முன்னிட்டும் உபசாரமாகக் கூறப்படுவதில்லை. முக்யமாகவே அது கூறப்படுகிறது. அரசனின் பக்கத்திலிருப்பதால், இவனும் அரசனும் ஒருவரே என்பது போன்ற உபசாரமான ஐக்யம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை.

106

“ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறாக இருக்க, உபசாரமாக ஒன்றாகக் கூறப்படுகிறது” என்பது பொருந்தாது என்று கூறுகிறார்.

अन्यच्चेत्सदहं-ग्राह-प्रतिपत्तिर्भूषैव सा ।

तस्मान्मुख्यग्रहे नास्ति वारणावगतेरिह ॥

பொருள் :— ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஸத்தாகிய ப்ரஹ்மம் வேறாக இருந்தால், தன்னை ப்ரஹ்மமாகக் கூறும் மஹாவாக்யப் பொருளறிவு பொய்யாகும். ஆகையால் மெய்யறிவு தோன்றாது. மஹாவாக்யத்திற்கு முக்யப் பொருளைக் கொண்டாலேயே, அதனே லேற்படும் அபரோக்ஷ அறிவுக்கு இங்கு யாதொரு தடையும் இராது. அது உடனேயே ஏற்படும்.

விளக்கம் :— ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் வேறானால், அப்போது அவ்விரண்டிற்கும் ஐக்யத்தை உபசாரமாகவே சொல்ல வேண்டும். அது ஸாளக்ராமத்தை விஷ்ணுவாக த்யானிக்கவேண்டும் என்பது போன்ற உபாஸனையாக இருக்கும். ஸாளக்ராமமும் விஷ்ணுவும் ஒன்று என்பது எவ்வாறு ப்ரமாணமற்ற வாக்யமோ, அது போல “தத் த்வமஸி” என்பதும் ப்ரமாணமற்றதாகும். ஆகையால் முக்யமான ஐக்யப் பொருளை ஏற்றுக் கொள்வதே சரியானது. முக்யப்

பொருளான ஐக்யத்தை மஹாவாக்யத்தின் பொருளாகக் கொண்டால், அதனால் ஏற்படும் மெய்யறிவுக்கு யாதும் தடையில்லை. அது மஹாவாக்யத்தால் ஏற்படும் பயன்தரும் மெய்யறிவாகும்.

107

“ஆத்மா விகாரமற்று உள்ளது. எனவே அது, மஹாவாக்யத்தின் பொருளை அறிவதால் ஏற்படும் பயனை அடையும்” எனல் பொருந்தாது என்றால்,

प्रत्ययी प्रत्ययश्चैव यदाभासौ तदर्थता ।

तयोरचितिमत्वाच्च चैतन्ये कल्प्यते फलं ॥

பொருள் :—அந்தக்கரணமும் அதன் வருத்திகளும் ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளியை உடையவை. அவைகள், ஆத்மாவின் பொருட்டேயுள்ளன. அதாவது ஆத்மாவுக்கு சேஷமாக உள்ளன. அந்தக்கரணமும், அதன் வருத்திகளும் ஜடமானவை. அவற்றிற்கு மோக்ஷமாகிய பயனைச் சொல்லல் முடியாது. ஆகையால் மோக்ஷமாகிய பயன், ஆபாஸனின் மூலம் ஆத்மாவில் கல்பிக்கப்படுகிறது.

விளக்கம் :—மஹாவாக்யத்தின் பொருளை அறிவது அந்தக்கரணம். அது ஆபாஸனுடன் கூடியுள்ளது. ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணம், மஹாவாக்யப் பொருளையுணர்கிறது. அதனால் பயன் பெறுபவன் ஆபாஸன். ஆபாஸனுக்கு ஆத்மாவினும் வேறு இருப்பு இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பது கூறப்படுகிறது. ஆபாஸன், மஹா வாக்யத்தால் உபாதிகளை நீக்கி, தன் ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறுகிறான் என்பது கருத்து.

108

ஆத்மா செயலற்றதாயினும், பயனுடன் தொடர்புகொண்டது என்பதை ஒருவாறு கூறலாம். எங்ஙனமெனில்,

कूटस्थेऽपि फलं योग्यं राजनीव जयादिकं ।

तदनात्मत्वहेतुभ्यां क्रियायाः प्रत्ययस्य च ॥

பொருள் :—செயல்புரியாத அரசனுக்கு வெற்றியின் தொடர்பு இருக்கிறது. அதுபோல விகாரமற்ற ஆத்மாவுக்கும் பயனுடன் தொடர்பு ஏற்றது ஆகும். மேலும் அந்தக்கரணமும், அதன் வருத்தியும் ஜடமாயிருப்பதால், அனுபவவடிவான மோக்ஷமாகிய பயனின் ஸ்வரூபமாகவோ, அல்லது அதன் உபாதான காரணமாகவோ இருக்

கமாட்டா. ஆகையால் அவற்றிற்கு, பயனாகிய மோக்ஷத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லை.

விளக்கம் :— அரசனுக்கும் வேலைக்காரனுக்கும், தலைமை - கீழ்ப்படிதலாகிய தொடர்பு உண்டு. ஆகையால் வேலைக்காரனின் செயலால் ஏற்படும் வெற்றி, வேலைசெய்யாத அரசனிடம் பொருந்தும். இங்கு எவ்வாறு அதை உதாஹரணமாகக் காட்டலாம் எனில்:— இங்கும், ஸ்வ - ஸ்வாமி ஸம்பந்தம்போல, அதிஷ்டான - அதிஷ்டேய ஸம்பந்தம் ஆத்மாவுக்கும், அந்தக்கரணத்திற்குமுண்டு. அந்தக்கரணவருத்தியின் செயல்களால் ஏற்படும் மோக்ஷப்பயன், ஆத்மாவில் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. இங்கு அதிஷ்டானம் ஆத்மா. அதிஷ்டேயம் அந்தக்கரணம். அந்தக்கரணத்திற்கே, தன்செயலின் பயனான மோக்ஷம் இருக்கட்டுமே என்றால், அது பொருந்தாது. மோக்ஷம் ஆத்மானுபவ வடிவமாயிருப்பது. அந்தக்கரணம் ஜடமானதால் ஆத்மானுபவம் ஏற்படுவதற்கு வழியில்லை. ஆபாஸன் ஆத்மவடிவாக மாறும் தன்மை கொண்டவன். அவன் ஆத்மஸ்வரூபமாகிய மோக்ஷத்திற்கு உபாதான காரணமாவான் என்று கூறலாம். அந்தக்கரணம் ஜடமாதலின் அது ஆத்மஸ்வரூபமாகிய மோக்ஷத்திற்கு உபாதான காரணமாகாது. ஜடமான அந்தக்கரணம் சைதன்யமாக மாருது. ஆகையால் அந்தக்கரணத்திற்கு, பயனாகிய மோக்ஷத் தொடர்பு இல்லை. அதன் செயலால் ஏற்படும் பயன் அதன் அதிஷ்டானமாகிய விகாரமற்ற ஆத்மாவில் பொருந்துவதாகும்.

109

விகாரமற்ற ஆத்மாவுக்கு, ஆபாஸனின் மூலம், பயனுடன் தொடர்பு கூறுவது பொருந்தும் என்கிறார்.

आदर्शस्तु यदाभासः सुखाकारः स एव सः ।

यथैवं प्रत्ययादर्शः यदाभासस्तथा ह्यहं ॥

பொருள் :— கண்ணாடியில் விளங்கும் முகவடிவம், கழுத்துக்கு மேலிருக்கும் பிம்பமுகமேயாகும். பிம்பத்தைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதன்று. அவ்வாறே அஹங்காரத்தில் விளங்கும் ஆபாஸ சைதன்யமும், ஆத்மசைதன்யமே ஆகும். அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. இவ்வாறு இருப்பதால், “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவும் அதன் பயனாகிய மோக்ஷமும், ஆபாஸனின் மூலம் ஆத்மாவிற்கு உண்டு என்று கூறுவது பொருத்தமாகும். எனவே ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சிதாபாஸனை ஏற்றுக்கொள்வதே நல்லது என்கிறார்.

इत्येवं प्रतिपत्तिः स्यात् सदस्मीति च नान्यथा ।
तत्त्वमित्युपदेशोऽपि द्वाराभावादनर्थकः ॥

பொருள் :—இவ்விதம் சிதாபாஸனை ஏற்றுக் கொண்டால், அதன்மூலம் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற வாக்யத்தின் பொருளை அறிந்து கொள்ளலாம். வேறு எந்தவகையிலும் அந்த வாக்யத்தின் பொருளை அறிதல் இயலாது. சிதாபாஸனை ஏற்காவிடில், “தத் த்வம் அஸி” என்ற உபதேசமும் வேறு வழியின்றிப் பொருளற்றதாகிவிடும்.

விளக்கம் :—ஆபாஸன் இல்லையென்றால் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவே ஏற்படாது. ஏனெனில் ஆத்மா விகாரமற்றதாகையால் அது அறியாது. அந்தக் கரணம் ஜடமானதால் அதுவும் அறியாது. மேலும் “தத் த்வம் அஸி” என்ற உபதேசமும் வீணாகும். எங்ஙனமெனில் “நீ அதாகிருய்” என்ற அந்த உபதேசத்தில் நீ என்ற சொல்லின் பொருளை அனுவாதம் செய்வதன் மூலம், அதற்கு, அது என்ற சொல்லின் பொருளாயிருக்கும் தன்மை போதிக்கப்படுகிறது. அங்கு அனுவாதம் செய்யப்படும் நீ என்ற சொல்லின் பொருளாகிய ஆபாஸன் இல்லையானால், அது என்ற சொல்லின் பொருள், பற்றுக்கோடற்றுப் பொருளற்றதாகும். அதாவது அதாகிருய் என்ற இடத்திற்கு வேண்டிய எழுவாய்ப் பொருளில்லாமல் போய்விடும். அதுவாக இருக்கிறாய் என்று சொல்வதற்குரியவன் இல்லாமல்போவான். ஆகையால் உபதேசம் வீணாகும். நீ என்பதற்கு அந்தக்கரணத்தைப் பொருளாகக் கூறுதல் தகாது. ஜடமும் சைதன்யமும் ஒன்றல்ல. உபதேசத்தின் நோக்கமும் ஜட-சைதன்யங்களுக்கு ஐக்யம் கூறுவதில்லை. எனவே ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

श्रोतुः स्यादुपदेशश्चेत् अर्थवत्त्वं तथा भवेत् ।
अव्यक्षस्य न चेदिष्टं श्रोतृत्वं कस्य तत् भवेत् ? ॥

பொருள் :—ஆபாஸவடிவனாகிய ஸாக்ஷிக்கு, உபதேசம் கூறப்படுமேயானால், அந்த உபதேசம் பொருளுள்ளதாகும். கேட்பது என்பது ஸாக்ஷியாகிய ஆபாஸனுக்கு உண்டு என்பதை நாம் விரும்பாவிடில், பின் அந்தக்கேட்பது என்பது யாருக்கு உண்டு?

விளக்கம் :—கேட்பவன் இருந்தாலேயே உபதேசம் ஏற்படும். வேதம் உபதேசிக்கிறது. கேட்பவன்யார்? கேவல ஸாஷிக்குக் கேட்குந்தன்மை இல்லை. அது விகாரமற்றது. கேவல அந்தக் காரணம் கேட்காது. அது ஜடம். எனவே கேட்பவன் ஆபாஸனே. அவன் இல்லையானால், உபதேசம் யாருக்குமில்லை என்றாகிவிடும். ஆபாஸனே ஸாஷியாகையால், ஆபாஸனைக்குறிக்க “அத்யக்ஷ” என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பட்டது.

112

“புத்திக்கே உபதேசமிருக்கட்டும். அவனே கேட்பவன். ஸாஷியின் அருகில் இருப்பதால் அவனுக்குக் கேட்கும் தன்மை ஏற்பட்டுவிடும்” என்றால்:—

அது தவறு என்கிறார்.

अध्यक्ष्य समीपे स्यात् बुद्धेरेवेति चेन्मतं ।

न तत्कृतीपकारोऽस्ति फाष्ठात् यद्वत् न कल्प्यते ॥

பொருள்:—கேவல ஸாஷியின் அருகில் இருக்கும் புத்திக்குக் கேட்கும் தன்மை பொருந்தும்; ஆகையால் புத்திக்கே உபதேசம் இருக்கட்டும் என்ற கொள்கை உனக்கிருப்பின், அது தவறு. ஸாஷியின் அருகில் இருப்பதால் மட்டும் புத்திக்கு; கேட்கும் தன்மை வராது. புத்தியினிடம், அருகிலிருக்கும் ஸாஷி செய்யும் உதவி யாதொன்று மில்லை. நெருப்பினது அருகிலிருக்கும் விறகிலிருந்து எந்த விதமான அதிசய சக்தியும் உண்டாவதில்லை.

விளக்கம்:—நெருப்பு இருக்கிறது. அருகில் விறகு இருக்கிறது. நெருப்பு விறகைப் பற்றினால் தான் விறகில் ஒளி உண்டாகும். நெருப்பு உதாஸீன இருப்பு மாத்ரமாய் இருந்தால் விறகில் ஒளி உண்டாகாது. அதுபோல், ஸாஷி இருப்புமாத்ரமாய் இருப்பதால் அதன் அருகிலிருக்கும் ஜடமான புத்திக்குக் கேட்கும் தன்மை என்பது வந்து விடாது.

113

கேவல ஸாஷி உதவிசெய்கிறது; அதனால் புத்தி கேட்கும் திறனைப் பெறுகிறது. என்றால்:—

बुद्धौ चेत् तत्कृतः कश्चित् नन्वेवं परिणामिता ।

आभासेऽपि च को दोषः सति श्रुत्याद्यनुग्रहे ॥

பொருள்:—ஸாஷியினால் செய்யப்படும் உதவி புத்திக்கு உண்டு என்றால், அந்த ஸாஷி மாறுதலையடைவது இன்றியமை

யாததாகிவிடும். மேலும் வேதம், ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது, அந்த ஆபாஸனை நீ ஏற்றுக் கொள்வதில் என்ன தவறு இருத்தல் முடியும்?

விளக்கம்: — ஆபாஸன் உண்டு என்பதற்கு வேதம் முதலியவை ப்ரமாணமாகும். “ஒவ்வொரு வடிவிலும் தனி உருவமாய் ப்ரஹ்மம் விளங்குகிறது.” “அந்த சைதன்யம் நீரில் தோன்றும் மதியைப்போல ஒன்றாகவும் பலவாகவும் உள்ளது” என்று வேதமும் ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுகின்றன.

114

ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்வதால் ஸாஷிக்கு மாறுதல் என்பது வராது என்று கூறுகிறார்.

आभासे परिणामश्च न रज्ज्वादिनिभत्ववत् ।

सर्पादेश्च तथाऽत्रोचं आदर्शे च मुखत्ववत् ॥

பொருள்:—ஆபாஸனை ஏற்றுக் கொண்டால் ஸாஷிக்கு மாறுதல் ஏற்படும் எனில்:— அது தவறு. கயிறு முதலியவற்றின் அறியாமையால், தோன்றும் பாம்பு முதலியவை, கயிறு முதலியவற்றின் வடிவம் போலவே காட்சி தருகின்றன. அவற்றுல் உண்மையான கயிறு முதலியவற்றுக்கு மாறுதலில்லை. அவ்வாறே கண்ணாடியில் தோன்றும் ஆபாஸ முகம், உண்மைமுகம் போல் தோன்றுவதால், உண்மை முகத்துக்கு யாதொரு மாறுதலுமில்லை, என்று முன்பே கூறியுள்ளோம்.

விளக்கம்: — கயிற்றில் பாம்பு போலும், சிப்பியில் வெள்ளி போலும், சைதன்யத்தில் ஆபாஸபுத்தியுள்ளது. அது உண்மையன்று. அதனால் ஸாஷிக்கு மாறுதலில்லை.

115

அஹங்காரமே ஆத்மா என்ற கொள்கையுடன், பூர்வபக்ஷீ ஆக்ஷேபிக்கிறான்.

नात्माभासत्वसिद्धिश्चेत् आत्मनो ग्रहणात् पृथक् ।

सुरादेश्च पृथक् सिद्धिः इह त्वन्योन्यसंश्रयः ॥

பொருள்:—ஆத்மாவை ஆபாஸ - சைதன்யத்தினிடமிருந்து தனித்து அறிவோமேயானால், அந்த ஆபாஸன், ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பம்” என்று கூறுவது பொருந்தும். கண்ணாடியில் தோன்றும் முகத்தினும் தனியாக பிம்பமுகத்தை அறிகிறோம். அங்கு ஆபாஸ

முகம், உண்மை முகத்தின் ப்ரதிபிம்பம் என்று கூறுகிறோம். இங்கு ஆத்மாவையும், ஆபாஸனையும் தனித்தனி அறிவதில்லை. ஆகையால் ஆபாஸனை நிரூபிக்கும் முறையில் அந்யோந்யாச்ரய தோஷம் வரும்.

விளக்கம்:—புத்தியில் தோன்றும் அறிவைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாவை யாரும் அறிவதில்லை. ஆகையால் அறிவு புத்தியின் இயல்பே ஆகும் என்பது ஆக்ஷேபிப்பவனின் கருத்து. போலி முகமும், உண்மை முகமும் தனித்தனியே விளங்குகின்றன. அது போல ஆபாஸ சைதன்யமும், உண்மையான சைதன்யமும் தனித்தனியே விளங்குவதில்லை. ஆகையால் அவற்றை எப்படி பிம்ப-ப்ரதிபிம்பங்களாகக் கூறமுடியும்? என்பது ஆக்ஷேபணையாகும்.

116

ஒன்றை யொன்று பற்றியிருத்தல் என்னும் அந்யோந்யாச்ரய தோஷம் எங்ஙனம் வரும் என்பது விளக்கப்படுகிறது.

अध्यक्षस्य पृथक् सिद्धौ आभासस्य तदीयता ।

आभासस्य तदीयत्वे ह्यध्यक्षव्यतिरिक्तता ॥

பொருள்:—“ஸாக்ஷி, தனியாய் அறியப்பட்டால்தான், புத்தியில் தோன்றும் ஆபாஸன் அதன் ப்ரதிபிம்பமாகும்” என்று கூறலாம். ஆபாஸன், ஸாக்ஷியின் ப்ரதிபிம்பமே என்ற முடிவு ஏற்பட்டால்தான், ஸாக்ஷி வேறுபட்டதென்று கூறலாம்.

விளக்கம்:—ஸாக்ஷி தனியாக இருக்கிறான் என்ற முடிவுக்குப் பின்பே, ஆபாஸன் அவனுடைய ப்ரதிபிம்பம் என்ற முடிவு வரும். ஆபாஸன் ஸாக்ஷியின் ப்ரதிபிம்பம் என்ற முடிவுக்குப்பின்பே ஸாக்ஷி தனியாக இருக்கிறான் என்ற முடிவு ஏற்படும், ஆகையால் அந்யோந்யாச்ரயதோஷம் வரும்.

117

கனவில் ஆபாஸனைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மா உள்ளதை அறியலாம் என்கிறார்.

नैवं स्वप्ने पृथक् सिद्धेः प्रत्ययस्य दृशेस्तथा ।

स्थादेस्तत्र शून्यत्वात् प्रत्ययस्यात्मना ग्रहः ॥

பொருள்:—நீ சொல்வது தவறு. கனவில் ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணமும், ஆத்மாவும் தனித்து விளங்குகின்றன. அங்கு நனவில் காணப்படும் ரதங்கள் இல்லை. ரதம் முதலிய பொருள்களின் வடிவத்தை அடைந்த சித்தவ்ருத்திகளே தன்னொளியுள்ள ஆத்மாவால் அறியப்படுகின்றன.

விளக்கம் :—கனவில் தோன்றும் எல்லா த்ரிபுடி அறிவுகளும் ஆத்மாவினால் விளங்குகின்றன. கனவில் தோன்றும் பொருள்கள் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களே. அங்கு த்ரிபுடி அறிவு, முன்பின் இன்றி ஒரேசமயத்தில் தோன்றுகிறது. விளங்குகின்ற கனவுப் பொருள்களை அறியும் ஆத்மா, அங்கே தனியாக உள்ளான். கனவில் ஆத்மா, வருத்திகளுடன் கலக்காமல் தன்னொளிகொண்டு, பொருள் வடிவாக மாறும் சித்தவ்ருத்திகளுக்கு ஸாக்ஷியாக உள்ளான் என்று முடிவு கொள்வது பொருந்தும். இவ்வாறு புத்தியினும் வேருக ஸாக்ஷியின் இருப்பு கனவில் விளங்குவதால் அந்நியோன்யாச்சர்யம் என்ற தோஷம் வராது. புத்தியில் காணப்படும் அறிவு, அதன் தர்மம் என்பதும் பொருந்தாது. நனவில் வெளிப் பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைக்காண்பது புத்தியே என்று பிறர் சொல்லிவிடலாம். கனவிலோ ஆபாஸ சித்த வ்ருத்திகளே காணப்படுகின்றன. அவற்றைக்காண்பவன் ஒருவன் வேண்டும். அவனே ஆத்மாவாகிய ஸாக்ஷி. ஆகையால் ஸாக்ஷி தனியாக இருக்கிறான் என்ற முடிவு நல்லது.

118

நனவிலும், எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்குபவன் ஸாக்ஷியே என்கிறார்.

अवगत्या हि संव्याप्तः प्रत्ययो विषयाकृतिः ।

जायते स यदाकारः स बाह्यो विषयो मतः ॥

பொருள் :—ஆத்ம சைதன்யத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ள சித்தம், பொருள்வடிவத்தை அடைகிறது. இத்தகைய சித்தம் எந்தவடிவத்தை அடைகிறதோ அதை வெளிப்பொருள் என்று கூறுகிறார்கள்.

விளக்கம் :—நனவிலும் பொருள்வடிவம் பெற்ற சித்தவ்ருத்திகளை ஆத்மசைதன்ய ஒளியே விளக்குகிறது.

119

“வெளிப்பொருள் விரும்பப்படுவதால் அது, செயப்படு பொருளாகிறது. அதைப்பெற விரும்புகிறவன் கர்த்தாவாகிறான். அவன் “இதைச் செய்” “அதைச் செய்யாதே” என்ற கட்டளைக்குள்ளாகிறான். வெளிப்பொருளாகப் பரிணமித்த சித்தம், அந்த வெளிப்பொருளின் விளக்கத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது” என்கிறார்.

कर्मेप्सिततमत्वात्सः तद्वान् कार्ये नियुज्यते ।

आकारो यत्र चाप्येत करणं तदिहोच्यते ॥

பொருள்:—புத்தி பரிணாமமடையும்போது எப்பொருள் வடிவாக மாறுகிறதோ, அப்பொருள் கர்மகாரகப்பொருள்; அதாவது செயப்படுபொருள் எனப்படும். ஏனெனில் அப்பொருள் கர்த்தாவால் விரும்பப்படுகிறது. அந்த விருப்பத்தைக் கொண்டவன் செயலில் ஏவப்படுகிறான். அவன் கர்த்தாப்பொருளாவான். பொருளை வெளிப்படுத்த சித்த வ்ருத்தி துணைபுரிவதால் அது கருவிப்பொருளென்று கூறப்படுகிறது.

விளக்கம்:—இவ்வாறு பொருள் விளக்கத்திற்கு புத்தி கருவியாயிருப்பதால் அது அறியக்கூடிய கர்த்தாவாக ஆதல் இல்லை. புத்தியே அறிகிறது என்ற கொள்கை தவறு. அறிபவன் வேறொருவன் உண்டு.

120

यदाभासेन संव्याप्तः संज्ञातेति निगद्यते ।

लयमेतत् विविच्यात्र यो जानाति स आत्मवित् ॥

பொருள்:—ஆபாஸ சைதன்ய ஒளியால் வ்யாபிக்கப்பட்டே அந்தக்கரணம் மாறுகிறது. அந்த ஆபாஸ சைதன்யம் அறிபவன் என்று கூறப்படுகிறது. அறிபவன், அறியப்படுபொருள், அறிவு இந்த மூன்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து, இவற்றுள் தொடர்ந்திருக்கும் மாருத பொருளாகிய ஸாக்ஷியை அறிந்தவன், நீ என்ற சொல்லின் லக்ஷயப்பொருளான ஆத்மாவை அறிந்தவனாவான்.

விளக்கம்:—அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள் இந்த மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று துணையாகக்கொண்டுள்ளன. அறிபவன் இருந்தால்தான், பொருள் அறியப்படும். பொருள் இருந்தால்தான் அறிபவன் இருத்தல் முடியும். இவ்விரண்டுமிருந்தால்தான், அறிவு ஏற்படும். இந்த மூன்றும் சேர்ந்த த்ரிபுடி அறிவு மாறிக்கொண்டே இருக்கும். இந்த மூன்றிலும் மாருமல் தொடர்ந்து இருப்பது ஸாக்ஷியறிவேயாகும். அதை அறிந்தவன் ஆத்ம அறிவைப் பெற்றவனாவான்.

121

தொடர்ந்து நிற்பது ஸாக்ஷி அறிவே என்பதை விளக்குகிறார்.

सम्यक् - संशय - मिथ्योक्ताः प्रत्यथा व्यभिचारिणः ।

एकैवावगतिस्तेषु भेदस्तु प्रत्ययापितः ॥

பொருளைப்பற்றிய அறிவுகள், உண்மையானவை, ஐயத்தோடு கூடியவை, பொய்யானவை என்று பலவகைப்படும். இவை சித்த வ்ருத்தி அறிவுகளாகும். இவை மாறிக்கொண்டே இருக்கின்

றன. இவற்றை விளக்கும் ஸாஹி அறிவு, இவற்றில் தொடர்ந்து அநியாமல் இருக்கிறது. வருத்தி அறிவுகளில் தோன்றும் வேறு பாடு, அந்தக்கரணமாறுதலால் ஏற்படுவதாகும்.

விளக்கம்:—விசேஷ அறிவுகளில் பொது அறிவு தொடர்ந்து இருக்கும். குட அறிவு, ஆடை அறிவு முதலியவை விசேஷ அறிவுகள்; இவற்றில் குடமும், ஆடையும் வேறுபட்டவை. அறிவு பொதுவானது. வேறுபட்டுள்ள இருபொருள்களால் அறிவும் வேறுபட்டது போல் தோன்றுகிறது. உண்மையறிவு, ஐய அறிவு, பொய்யறிவு இவை விசேஷ அறிவுகள். இவற்றில் பொதுவான அறிவு என்பது தொடர்ந்து நிற்கிறது. அதுவே ஸாஹியாகும், ஐயமும், பொய்யும், உண்மையும் அந்தக்கரண மாறுபாடுகளால் ஏற்படுகின்றன. விசேஷ அறிவை அறிபவனாக ஆபாஸனே இருத்தல் வேண்டும். அந்தக்கரணம் ஜடமாதலால் அது அநியாது. ஆகையால் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸனால் விசேஷ அறிவு உண்டாகிறது. ஆபாஸன் இல்லாவிடில் அது உண்டாகாது. ஆகையால் ஆபாஸனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆபாஸனின் உண்மை வடிவமே ஸாஹிசைதன்யம். ஆகையால் ஸாஹி அறிவு எல்லா விசேஷ அறிவுகளிலும் தொடர்ந்துள்ளது என்பதை அநியலாம்.

122

அறிவின் வேறுபாட்டிற்கு அந்தக்கரணமே காரணம் என்பதை எடுத்துக்காட்டினால் விளக்குகிறார்.

आधिभेदात् यथा भेदो मणोरवगतेस्तथा ।

अशुद्धिः परिणामश्च सर्वं प्रत्ययसंश्रयात् ॥

பொருள் :—தூய்மை வாய்ந்த ஸ்படிகமணி, உபாதிகளின் வேற்றுமையால் பல நிறங்களுடன் கூடியதுபோல் விளங்குகிறது. அதுபோல, தூய அறிவாகிய ஸாஹிக்கு ஆபாஸனுடன்கூடிய அந்தக்கரணத்தின் சேர்க்கையால், மாசும், மாறுதலும் ஆகிய எல்லாமும் தோன்றுகின்றன.

123

தரிபுடியான அறிவைக்காட்டிலும், ஆத்மாவேறு என்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? என்றால்:—

प्रथमं ग्रहणं सिद्धिः प्रत्ययानामिहान्यतः ।

आपरोक्ष्यात् तदेवोक्तं अनुमानं प्रदीपवत् ॥

பொருள் :—கனவிலும் நனவிலும், பொருள்வடிவான வருத்திகளின், விளக்கம், வ்யவஹாரம், இருப்பு ஆகிய இவைகள், வ்யவ

ஹார நிலையில், வேருன ஸாக்கிசைதன்யத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன. இந்த முடிவுக்கு 'தீபம் போல' என்ற அனுமானமே ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விளக்கம் :—கனவிலும் நனவிலும் பல சித்த வ்ருத்தி அறிவுகள் தோன்றுகின்றன. அவைகள் ஸாக்கியினாலேயே விளக்கம் பெறுகின்றன. அவைகள் தோன்றி அழிவதால் ஜடமானவை. அவை விளக்கைப்போன்ற ஜடத்தன்மை பொருந்தியவை. இங்கு இவ்வாறு அனுமானம் செய்யலாம்:—

“வ்ருத்தி ஜ்ஞானங்கள், தம்மினும் வேருன பொருளினால், விளக்கத்தையும், வ்யவஹாரத்தையும், இருப்பையும் பெறுகின்றன. ஜடமாக இருப்பதால்; தீபம் போல” என்ற இந்த அனுமானம் வ்ருத்தி அறிவுக்கு வேருக ஸாக்கி உண்டு என்பதற்குப் ப்ரமாணம். வேதப் ப்ரமாணத்தால், ஸாக்கியின் இருப்பு பலவிடங்களில் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அதற்குத் துணையாக இந்த அனுமானப் ப்ரமாணத்தையும் கொள்ளலாம்.

“தீபத்தின் எதிரில் பொருள்கள் விளங்குகின்றன. தீபம் பொருள்களை விளக்குகிறது” என்ற வ்யவஹாரம் ஆத்ம அறிவு இன்றி ஏற்படாது. பொருளை விளக்கும் தீபத்தின் தோற்றவிளக்கமும், வ்யவஹாரமும், இருப்பும் ஆத்மவினாலேயே உண்டாகின்றன. தீபம் பொருளை விளக்குகிறது என்பதை அறிவால்தான் உணர வேண்டும். தீபம் போன்றதுதான் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸம். அந்த ஆபாஸ ஒளி, பொருளை விளங்கச் செய்கிறது என்ற வ்யவஹாரம், மற்றொரு ஸாக்கியால்தான் ஏற்படவேண்டும். இந்த ஆபாஸ ஒளி தோன்றியழிவது. ஆகையால் ஜடமெனப் படுகிறது. வ்யவஹாரநிலையில், இது குடம், இது ஆடை என்ற அறிவு ஆபாஸனால் ஏற்படுகிறது. அந்த விசேஷ அறிவு, ஸாக்கியினால் விளக்கம் பெறுகிறது. தீபத்தைப் போன்றது ஆபாஸ ஒளியுடன் கூடிய அந்தக்கரணம். அது ஸாக்கியின் அறிவொளியைக் கொண்டே வ்யவஹாரிக்கப்படும் தன்மையை அடைகிறது அந்தக்கரண ஆபாஸனுடைய வ்யவஹாரங்கள் ஸாக்கியறிவின் துணையாலேயே நடைபெறுகின்றன என்பது கருத்து.

இவ்வாறு விதிமுகமான ப்ரமாணத்தால் ஸாக்கியின் இருப்பு கூறப்பட்டது. சிலர் “நிஷேதமுகமான ப்ரமாணத்தாலேயே ஸாக்கியின் இருப்பு, நிலை நிறுத்தப்படும்” என்கின்றனர். அவர்களின் கொள்கையை மறுக்கத் தொடங்குகிறார்.

किमन्यत् ग्राहयेत् कश्चित् प्रमाणेन तु केनचित् ।
विनैव तु प्रमाणेन निवृत्त्यान्यस्य शेषतः ॥

பொருள் :—ஒருவன் உடல் முதலியவற்றிற்கு வேருன ஆத்மாவை, ஏதாவதொரு ப்ரமாணத்தால் அறிவானா? அல்லது யாதொரு ப்ரமாணமுமின்றி உடல் முதலியவற்றை விலக்குவதன் மூலம் மிச்சப்படுத்துவதனால் ஆத்மாவை அறிவானா?

விளக்கம் :—விதிமுகமான ப்ரமாணத்தால் அறிதல் பொருத்தமானது. பிறப்ரமாணத்தால் மட்டும் அறிவது, பொருத்தமற்றது என்பது உள்கருத்து.

125

பிறவற்றை விலக்குவதால் மட்டுமே ஆத்மாவை அறிதல் முடியாது என்கிறார்.

शब्देनैव प्रमाणेन निवृत्तिश्चेदिहोच्यते ।
अध्यक्षस्याप्रसिद्धत्वात् शून्यतैव प्रसज्यते ॥

பொருள் :—வேதப்ரமாணத்தால், பிறபொருள்களை விலக்குவதன் மூலமே ஆத்மாவை அறியமுடியும் என்றால்:— அது தவறு. ஏனெனில், ஸாக்கியின் இருப்பு ஏற்கனவே உள்ளதாக அறியப்படவில்லை. ஆகையால் அநாத்மப்பொருள்களை விலக்கினால் சூன்யமே மிஞ்சும்.

விளக்கம் :—ஸாக்கியின் உண்மை, பிறபொருளோடு கலந்திருக்கும் போதும் புலனாகிறது என்றால், அந்தப் பிறபொருளை விலக்குவதன் மூலம் ஸாக்கியை அறியலாம். ஆனால் ஸாக்கியின் உண்மையோ ஒருப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமாகாதது. ஆகையால் பிறபொருள்களை விலக்கினால் சூன்யமே மிஞ்சும் ஆகையால் வேதம் பிறபொருள்களை விலக்குவதன் மூலமாகவே, ஆத்மாவை போதிக் கிறது எனல் கூடாது. வேதம், விதிமுகத்தாலும் நிஷேதமுகத்தாலும் ஆத்மாவைக் காட்டுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். நிஷேதமுகத்தால் மட்டுமே காட்டுகிறது என்பதுதான் இங்கு மறுக்கப்படுகிறது.

126

சேதனாகிய ஆத்மாவும், ஜடமாகிய உடலும் வெவ்வேருன இயல்பு கொண்டவை; உடலை விலக்குவதனாலேயே, சேதனமான ஆத்மா மிச்சப்படும்; சூன்யம் ஏற்படாது எனில் :—

चेतनस्त्वं कथं देह इति चेन्नाप्रसिद्धितः ।

चेतनस्यान्यतः सिद्धौ एवं स्यादन्यहानतः ॥

பொருள் :—சேதனமான ஆத்மா எப்படி ஜடமான தேகமாகும்? என்று வினவி ஆராய்ந்து உடல் ஆத்மாவன்று என்று உடலை விலக்கினால் ஆத்மா மிஞ்சும்; சூன்யம் ஏற்படாது என்றால், அதுதவறு. சேதனமான ஆத்மாவின் உண்மை வேறுப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டிருக்குமானால், வேறான உடலை விலக்குவதன் மூலம் ஆத்மா மிஞ்சும். அங்ஙனம் வேறு ப்ரமாணத்தால் ஆத்மாவின் உண்மை ஸித்திக்கவில்லை. ஆகையால் சூன்யமே மிஞ்சும்.

ஆத்மா தன்னிருப்புடையது. அது முழுவதும் அப்ரஸித்தமன்று என்றால்:—

127

अध्यक्षः स्वयमस्त्येव चेतनस्यापरोक्षतः ।

तुल्य एवं प्रबोधः स्यात् अन्यस्यासत्ववादिना ॥

பொருள் :—சேதனனுக்கு அப்ரோக்ஷமாக விளங்குவதால், ஸாக்ஷி தன்னிருப்புடன் கூடியதே என்றால், அதுதவறு. அவ்வாறு நீ கூறினால் தன்னிருப்புடன் கூடிய அந்த அறிவாகிய ஸாக்ஷி, “வேறு உண்மையில்லை” என்று கூறும் சூன்யவாதியால் சொல்லப்படும் தத்வத்திற்கு ஸமமாகும்.

விளக்கம் :—ஸாக்ஷி தன்னிருப்புள்ளது. அது வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸித்திப்பதில்லை என்று நீ கூறுகிறாய். சூன்யவாதியும், ப்ரமாணமின்றியே சூன்யம் தானாகவே ஸித்திக்கிறது என்கிறான். அதனால், சூன்யமும், ஆத்மாவும் வேறு அறிவால் ஸித்திப்பதில்லை என்ற வகையில் ஸமமாகும் என்பது கருத்து.

128

இப்போது பூர்வபக்ஷீ ஸம்ருதிபலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸாக்ஷி தன்னிருப்புடையவன் என்கிறான் (ஸம்ருதி-ஞாபகம்)

अहमज्ञासिपं चेदं इति लोकस्मृतेरिह ।

करणं कर्म कर्ता च सिद्धास्त्वेकक्षणे किल ॥

பொருள் :—நான் இதை அறிந்தேன் என்ற பேச்சு வழக்கினால், மக்களுக்கு நினைவு தோன்றும் தன்மை, உள்ளது என அறியலாம். ஆகையால், அந்த நினைவின் மூலம் அறிபவன், அறிபொருள், அறிவு இம்மூன்றும் ஒரே காலத்தில் ஸித்திக்கின்றன அல்லவா?

விளக்கம்:—மனிதன் நான் இதை அறிந்தேன் என்று நினைத்துப்பார்க்கிறான். அந்தநினைவில் ஒரேக்ஷணத்தில், கர்த்தா, கர்மா, கரணம் இம்மூன்றும் விளங்குகின்றன. அனுபவமின்றி நினைவு வராது. ஆகையால் இம்மூன்றும் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இம்மூன்றையும் முன்பு கண்டவன் யாரோ அவன் தான் ஸாக்ஷி. அவன் பிறவொன்றால் அறிந்த தானே இருப்பவன் என்பது கருத்து.

129

மேற்கூறியதை மறுக்கிறார்:

प्रामाण्येऽपि स्मृतेः शैघ्र्यात् योगपक्षं विभाव्यते ।
क्रमेण ग्रहणं पूर्वं स्मृतेः पश्चात् तथैवच ॥

பொருள்:—நினைவு, முன் அனுபவத்தை அறிவிக்கும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமுள்ளது; எனினும், ஒரேக்ஷணத்தில், அறிபவன், அறிபொருள், அறிதல் ஆகிய இம்மூன்றும் விளங்குகின்றன என்பதற்கு அது ப்ரமாணமன்று. அம்மூன்றும் அடுத்தடுத்து விரைவாக விளங்குவதால் ஒரேக்ஷணத்தில் விளங்குவனபோல் காணப்படுகின்றன. முன்பு அனுபவிக்கும்போது அம்மூன்றின் விளக்கமும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகவே ஏற்பட்டது. பிறகு நினைவிலும் அம்மூன்றும் அடுத்தடுத்தே விளங்குகின்றன.

விளக்கம்:—“நான் இதை அறிகிறேன்” என்ற அனுபவத்திலோ, அல்லது நினைவிலோ, அறிபொருள் விளங்கும்போது, அறிபவனும், அறிதலும் விளங்குவதில்லை. அவ்விதமே அறிபவன் விளங்கும்போது, வெளியிலுள்ள அறிபொருள் விளங்குவதில்லை. ஏனெனினில், சித்தத்தில் ஓர் உருவம் விளங்கும் போது மற்ற உருவங்களும் அதே காலத்தில் விளங்குவதில்லை. அவை ஒரே காலத்தில் அங்கு விளங்குமானால், எந்த வடிவத்தின் அறிவும் தெளிவாக உண்டாகாது. ஆகையால் மூன்று பொருள்களின் அறிவும் ஒரேக்ஷணத்தில் ஏற்படாது.

இங்கு ஆத்மா “அறியாதவனை நோக்க தன்னிருப்புடைய தன்று” என்று பகவத்பாதர் கூறுகிறார். அறியாதவன், ஆத்மாவை தன்னிருப்புடையதென்று அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கும் போது, அவனிடம் நிஷேதமுகமான சொற்களால் ஆத்மாவை உணர்த்த முடியாது. பிறவற்றை விலக்குவதால் சூன்யமே அவன் விஷயத்தில் மிஞ்சும். அவன் விஷயத்தில் ஆத்மா ஏற்கனவே ஸித்திக்கவில்லை. அவன் அதை வேறு ப்ரமாணத்தால் அறியவில்லை. நினைவு கொள்ளாதல் என்ற பிரமாணத்தால் அவன் ஆத்மாவை “உண்டு” என அறிதல் முடியாது. நினைவு கொள்ளாதலால் முன் அனுபவத்தை அறி

தல் பொருந்துமே தவிர, அந்தப்ரமாணம், “ஒரே சமயத்தில் மூன்று அறிவும் ஏற்படுகிறது” என்பதையும், அதனால் ஸாக்ஷீ ஸித்திக்கிரூன் என்பதையும், நிலைநிறுத்துவதற்கு ஏற்றதன்று. ஆகையால், ஆத்மா தன்னிருப்புடையது என்பது அறியாதவன் விஷயத்தில் இல்லை; ஏனெனில் அவன் அதை அறியான். ஆகையால் நிஷேத முகமான ப்ரமாணம் ஏற்றதன்று.

130

“நினைவில் மூன்று அறிவுகளும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்படா” என்பதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது.

अज्ञासिपं इदं मांचेत्यपेक्षा जायते ध्रुवं ।
विशेषोऽपेक्ष्यते यत्र तत्र नैवैककालता ॥

பொருள்:—“நான் இதை அறிந்தேன்” என்று நினைக்கும் போது, இது என்ற அறிவு, நான் என்ற அறிவின் துணைகொண்டு உண்டாகின்றது. நான் என்ற அறிவு, இது என்ற அறிவைத் துணையாகக்கொண்டு உண்டாகிறது. எங்கு ஓர் அறிவு மற்றொரு அறிவின் துணையைக்கொண்டு ஏற்படுகிறதோ, அங்கு அந்த இரண்டு அறிவுகளும், ஒரே காலத்திலுண்டாக மாட்டா.

131

மேலும்

आत्मनो ग्रहणे चापि त्रयाणामिह संभवात् ।
आत्मन्यासक्तकर्तृत्वं न स्यात् करणकर्मणोः ॥

பொருள்:—பொருளை அறியும்போது, கர்த்தா, கரணம், கர்மா இந்த மூன்றின் துணையும் வேண்டும். அதுபோல கர்த்தாவை அறியும்போதும், மற்றொரு கர்த்தாவின் துணை வேண்டும். கர்த்தாவை அறிவதில் ஈடுபட்டுள்ள ஓர் அறிவு, அதேகாலத்தில் கரணம், விஷயம் ஆகிய இவற்றை அறிவதில் ஈடுபட முடியாது. ஆகையால் ஒரே காலத்தில் கர்த்தா, கரணம், கர்மா இம்மூன்றும் விளங்குவது இல்லை.

132

“கர்த்தா முதலிய மூன்றின் அறிவும் ஒரே சமயத்தில் உண்டாவது, வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒவ்வாதது” என்கிறார்.

व्याप्तुमिष्टं च यत्कर्तुः क्रियया कर्म तत्स्मृतं ।
अतो हि कर्तृतन्त्रत्वं तस्येष्टं नान्यतन्त्रता ॥

பொருள்:—“கர்த்தா தன் செயலால் எதை அடைய விரும்புகிறானோ, அது கர்மா ஆகும்” என்று பாணினி ஸூத்ரம் கூறுகிறது.

ஆகையால் அந்தக் கர்மா, கர்த்தா ஏற்பட்ட பிறகு, அவனுக்கு அதீனமாக ஏற்படவேண்டும். வேறு பொருளுக்கு அதீனமாக கர்மா ஏற்படாது.

விளக்கம்:—இங்கு, கர்த்தா செய்பவனாவான். கர்மா செய்ப்படு பொருளாகும். பாணினி “कर्तुरीप्सिततमं कर्म” என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு ‘கர்த்தாவினால் அடைய விரும்பப்படுவது கர்மா’ என்று பொருள். எனவே கர்த்தா முதலில் ஏற்பட்டபின் கர்மா ஏற்படவேண்டும். அவைகள் ஒரே சமயத்தில் விளங்கா என்பதற்கு இதுவும் சான்றாகும்.

133

“ஆகையால் விதி ரூபமான ப்ரமாணத்தாலேயே ஸாஷி ஸித்திக்கும். நிஷேத முகப்ரமாணத்தால் அன்று” என்று கூறுகிறார்.

शब्दादानुमितेर्वापि प्रमाणाद्वा ततोऽन्यतः ।

सिद्धिः सर्वपदार्थानां स्यादज्ञं प्रति नान्यथा ॥

பொருள்:—சப்தத்தாலோ, அனுமானத்தாலோ, அல்லது அவற்றினும் வேறான ப்ரமாணத்தாலோ, அறியாதவனுக்கு எல்லாப் பொருள்களின் அறிவும் ஏற்படும். வேறுவகையில் பிறபொருள்களை விலக்குவதால் மட்டும் ஏற்படாது.

விளக்கம்:—“ஸாஷியை அறிய நிஷேதமுகப்ரமாணமே ஏற்றது. விதிமுகப்ரமாணம் ஏற்றதன்று” என்ற கொள்கை அறியாத பாமரர் விஷயத்தில் தவறாகும்.

134

அறியாதவர்களுக்கு ஸாஷி, ப்ரமாணத்தால் அறியப்படட்டும். அறிந்தவர்க்கு, தானே ஸித்திப்பதாக இருக்கட்டும் என்ற ஐயம் நீக்கப்படுகிறது. இங்கு அறிந்தவர் என்பவர் சிறிது சாஸ்த்ரப்பயிற்சியுடையவர்கள்.

अव्यक्षस्यापि सिद्धिः स्यात् प्रमाणेन विनैव वा ।

विना स्वस्य प्रसिद्धिस्तु नाज्ञं प्रत्युपयुज्यते ॥

பொருள்:—ஸாஷி இருக்கிறான் என்பது, ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகிறதா? ப்ரமாணமில்லாமலே ஏற்படுகிறதா? ஸாஷியின் வடிவம் தன்னொளி கொண்டுள்ளதால், அது தன்னிருப்புடன் கூடியது என்றலும், அறியாதவன், ப்ரமாணம் யாதொன்றுமின்றி, அதை அறிவதற்கு, அதன் ஸ்வப்ரகாசத்தன்மை பயன்படாது.

விளக்கம்:—“ஸாஹி தானாகவே விளங்குகிறது; அது பிறவொன்றின் உதவியால் விளங்குவதில்லை; ஆகையால் அது தன்னொளி கொண்டது.” என்ற இந்த விஷயத்தை அறியாதவன், ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு அறிகிறானா? ப்ரமாணமில்லாமல் அறிகிறானா? என்றால், ப்ரமாணத்தைக் கொண்டுதான் அறிகிறான் என்பது பதில். அவன் ப்ரமாணமின்றி அறிவதற்கு ஸாஹியின் ஸ்வப்ரகாசத்தன்மை பயன்படாது. சிறிது சாஸ்த்ரப்பயிற்சியுடையவர்களும் ப்ரமாணத்தின் மூலமே, ஸாஹியின் தன்னொளி கொண்ட தன்மையை அறிதல் முடியும். ஸாஹியின் ஒளியும் இருப்பும் ஸ்வதஸ்ஸித்தம்; அவை மற்றொன்றால் ஏற்படா. ஸ்வதஸ்ஸித்த ஒளியுடனும் இருப்புடனும் கூடிய ஸாஹியை அறிய ப்ரமாணம் வேண்டும். அதுவும் விதிமுக ப்ரமாணமாக இருக்கவேண்டும். நிஷேதமுகப்ரமாணம் மட்டுமிருந்தால், பிறபொருளை விலக்கியப்பின், ஸாஹி இருக்கிறான் என்ற அறிவு ஏற்படாமையால் சூன்யமே மிஞ்சும்.

135

ஸாஹியின் வடிவம், ப்ரமாணத்தை முன்னிட்டே அறியப்படும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

तस्यैवाज्ञत्वमिष्टं चेत् ज्ञानत्वेऽन्या मतिर्भवेत् ।

अन्यस्यैवाज्ञतायां च तद्विज्ञाने ध्रुवा भवेत् ॥

பொருள்:—ஸாஹிக்கே அறியாமை உண்டு என்று அங்கீகரித்தாலும், அவனையறிய ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் வேறு அறிவு தேவையாகும். அஹங்காரத்திற்கே அறியாமை உண்டு என்று ஏற்றுக் கொண்டாலும், அது ஸாஹியை அறிய, ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் வேறு அறிவு, அதற்குத் தேவையாகும்.

விளக்கம்:—ஸாஹி அறியாதவனா? அறிவுள்ளவனா? ஸாஹி அறிவுள்ளவனாயிருந்தாலும், அவனது அறிவு, தெரியாத மக்களுக்குப் பயன்படாமையால், அவனையறிய அந்தமக்களுக்குப் ப்ரமாணம் வேண்டும். ஸாஹியை அறிவற்றவனாக ஏற்றுக் கொண்டாலும், அப்போதும் அறிவற்ற அப்பொருளையறிய வேறு ப்ரமாண அறிவு வேண்டும். அறிவற்ற குடம் முதலியவற்றையறிய ப்ரமாண அறிவு தேவைப்படுகிறது. ஸாஹி அறிவு வடிவமாய் இருப்பவன். அஹங்காரமே அறியாமை உள்ளது என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும், அந்த அஹங்காரத்திற்கு ஸாஹியை அறிய வேறு ப்ரமாண அறிவு வேண்டும். அந்த ப்ரமாண அறிவு விதிமுகமாக இருந்தால்தான் ஸாஹி அறியப்படுவான்.

136

“ஸாக்ஷி முன்பே ஸித்தித்து இருப்பதால், ப்ரமாணம் அவ னிடம் பொருந்தாது” என்ற ஐயத்தைப் போக்குகிறார்.

ज्ञातता स्वात्मलाभोवा सिद्धिः स्यात् अन्यदेववा ।

ज्ञातत्वेऽनन्तरोक्तौ त्वं पक्षौ संस्मर्तुमर्हसि ॥

பொருள்:—ஸித்தி என்ற சொல், அறிவு என்ற பொருளைத் தருகிறதா? அல்லது “தானிருப்படைதல்” என்ற பொருளைத் தரு கிறதா? அல்லது வேறு ஏதேனும் அதன் பொருளா? அறிவு என்பது அதன் பொருள் என்றால், முந்தின ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட வகை களை நினைத்துப்பார்க்க.

விளக்கம்:—சென்ற ச்லோகத்தில் ஸாக்ஷீ அறிவுள்ளவனா யினும், அறிவுள்ளவனாகாவிடினும் அவனையறிய ப்ரமாணமான வேறு புத்தி வேண்டும் எனப்பட்டது. ஸாக்ஷியின் ஸித்தி என்றால் ஸாக்ஷியின் அறிவு என்பது பொருள். ஸாக்ஷீ அறிவு வடிவமாய், தன்னொளியுற்றவனாய்ப் பிற வொன்றை அபேக்ஷிக்காத ப்ரகாச முடையவனாயிருந்தாலும், அவனையறிய ப்ரமாணம் வேண்டும். ஆகையால் “ஸாக்ஷியின் ஸித்தி ஏற்படுகிறது” என்ற இடத்தில் ஸித்தி என்பதற்கு அறிவு என்ற பொருள் பொருந்தாது. ஸித்தி என்பதற்கு “அறியப்படும் தன்மை” என்ற பொருளே ஏற்றது. ஸாக்ஷியின் ஸித்தி, ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகிறது என்றால், ப்ரமாணத் தால் ஸாக்ஷீ அறியப்படும் தன்மையைப் பெறுகிறான் என்பது கருத்து.

137

ஸித்தி என்ற சொல், தானிருப்பையடைதல் என்ற பொருளி லும் பொருந்தாது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

सिद्धिः स्यात् स्वात्मलाभश्चेत् यतः तत्र निरर्थकः ॥

सर्वलोकप्रसिद्धत्वात् स्वहेतुभ्यस्तु वस्तुनः ॥

பொருள்:—ஸித்தி என்ற சொல் “தானிருப்பையடைதல்” என்ற பொருளில் வருமானால், அறிபவனின் முயற்சி பயனற்றுப் போகும். ஏனெனில் எந்தப்பொருளின் இருப்பும் அந்தப்பொரு ளின் காரணங்களாலேயே ஏற்படுகிறது என்பது, எல்லா மக்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தச் சொல்லுக்கு அப்பொருள் பொருந்தாது.

விளக்கம்:—பகுத்து அறிவதனால், ஸாக்ஷியின் ஸித்தி ஏற்படு கிறது என்ற இடத்தில் ஸித்தி என்பதற்கு, இருப்பு என்று பொருள் கொண்டால், அதற்காகப் பகுத்தறிதல் முதலிய முயற்சி தேவைய யில்லை. பிறர் முயற்சியால் ஸாக்ஷிக்கு இருப்பு ஏற்படுவதில்லை. அத

னுடைய இருப்புக்கு அதுவேதான் காரணம். மற்றவை, காரணங்களாகா. உலகில் குடம் இருக்கிறது என்கிறோம். அதனுடைய இருப்புக்குக் குடம்தான் காரணம். குடமில்லாவிட்டால் குடத்தின் இருப்பில்லை. குடம் போய்விட்டபின் அதன் இருப்பை யாரால் தோற்றுவிக்கமுடியும்? ஆகையால் ஒவ்வொரு பொருளின் இருப்புக்கும் அப்பொருளே காரணம். பிறவல்ல. தேவதத்தன் போய் விட்டால் அவனது இருப்பும் போய் விடும். தனது இருப்புக்கு தேவதத்தனே காரணம். அது போல, ஸாக்ஷியின் இருப்புக்கு ஸாக்ஷியே காரணம். ஸித்தி என்பதற்கு இருப்பு என்று பொருள் கொண்டால் ச்ரவணம், மனனம் முதலியவற்றால் ஸாக்ஷியின் ஸித்தி உள்ளது என்று சொல்லமுடியாமல்போகும். ஆகையால் ஸித்தி என்பதற்கு, தன்னிருப்பு என்பது பொருளன்று; அறியப்படும் தன்மை என்பதே பொருத்தமான பொருளாகும்.

138

ஸித்தி என்பதற்கு “ அறியப்படுதல் ” என்ற பொருளே பொருந்தும் என்கிறார்.

ज्ञानज्ञेयादिवादेऽतः सिद्धिः ज्ञातत्वमुच्यते ।

अध्यक्ष्याध्यक्षयोः सिद्धिः ज्ञेयत्वं नात्मलाभता ॥

பொருள் :—ஆகையால், அறிபவன், அறிபொருள், அறிதல் என்பவை இன்றியமையாதவை என்று கூறுகின்றவர்களின் கொள்கையில், ஸித்தி என்பதற்கு அறியப்படும் தன்மை என்பதே பொருளாகும். ஸாக்ஷியின் ஸித்தி என்றவிடத்திலும், ஸாக்ஷியால் விளங்கும் பொருளின் ஸித்தி என்ற விடத்திலும், ஸித்தி என்ற சொல், அறியப்படும் தன்மையையே குறிக்கும். இருப்பு என்பது அதன் பொருளன்று.

139

ஸித்தி என்ற சொல்லுக்கு, “ தெளிவாய் விளங்குதல் ” என்று பொருள் கொள்ளலாம் என்பதை மறுக்கிறார்.

स्पष्टत्वं कर्मकर्त्रादेः सिद्धिता यदि कल्प्यते ।

स्पष्टताऽस्पष्टते स्यातां अन्यस्यैव न चात्मनः ॥

பொருள் :—“ அறிபவன், அறிபொருள் முதலியவை, தெளிவாய் விளங்குதல் ” என்ற பொருள், ஸித்தி என்ற சொல்லுக்குக் கூறப்படுமானால், அது பொருந்தாது. கர்த்தா, புறப்பொருள் ஆகியவற்றிற்குத் தெளிவாய் விளங்குதல் என்பது பொருந்தாது. ஏனெனில் அவை ஜடமானவை. அவற்றைக்காட்டிலும் வேருள ஸாக்ஷிக்கே

தெளிவாக விளங்குதல், தெளிவாக விளங்காமை என்ற இரண்டும் பொருந்தும்.

விளக்கம் :—ஸாக்ஷியின் நிர்விசேஷ சைதன்யவடிவம் தெளிவாய் விளங்காது. ஆனால் ஸாக்ஷியின் ஆபாஸவடிவம் தெளிவாய் விளங்கும். இந்தக்கருத்தில் தான் ஸாக்ஷிக்குத் தெளிவாக விளங்குதலும், விளங்காமையும் உண்டு என்று கூறப்பட்டது.

140

தெளிவாக விளங்குதல் என்பது, ஸித்தி என்ற சொல்லின் பொருளாகாது என்பதை வேறுவகையாக விளக்குகிறார்.

अदृष्टः नैव चान्धस्य स्पष्टिभावो घटस्य तु ।
कर्त्रादिः स्पष्टरेष्टा चेत् द्रष्टृताऽध्यक्षकर्तृका ॥

பொருள் :—அறியும் திறமையற்ற ஜடமான குடத்திற்கு “தெளிவாய் விளங்குதல்” என்பது பொருந்தாது. கர்த்தா முதலிய வற்றிற்குத் “தெளிவாய் விளங்குதல்” என்பதுண்டு என்று நீ ஏற்றுக்கொண்டால், அந்தத் தெளிவுவிளக்கம், ஸாக்ஷியால் ஏற்பட்டது என்பதை நீ அறியவேண்டும்.

விளக்கம் :—ஜடமாகிய குடமோ, கர்த்தா, கர்மா முதலியவைகளோ தெளிவாய் விளங்குமேயானால், அவ்விளக்கம் ஸாக்ஷியால் தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் குடம் முதலியவை தன்னொளியற்றவை; பிற ஒளிகளின் துணையை நாடுபவை. ஆகையால் தெளிவான விளக்கம், ஸித்தி என்பதன் பொருளன்று. கர்த்தா ஸித்திக்கிறான், குடம் ஸித்திக்கிறது என்ற இடங்களில் கர்த்தா அறியப்படுகிறான். குடம் அறியப்படுகிறது என்ற கருத்தையே கொள்ளல் வேண்டும்.

இதுவரையில் செய்த நீண்ட விசாரத்தின் முடிவாவது:— “அறிவு வடிவான ஸாக்ஷியை, ப்ரமாணத்தின் மூலம், ஆபாஸனைக் கொண்டு விதி முகமாகத்தான் அறிதல் வேண்டும்” என்பதாகும்.

141

இப்பொழுது “விஜ்ஞானம் ஒன்றே தன்னொளியுடன் விளங்குகிறது; அதற்கு வேருகக் கர்த்தாவோ, விஷயமோ இல்லை” என்று உரைக்கும் விஜ்ஞான வாதீ, தன்கொள்கையை விவரிக்கத் தொடங்குகிறான்.

अनुभूतेः किमन्यस्मिन् स्यात्तवापेक्षया वद ।
अनुभवितरीष्टा स्यात् सोऽप्यनुभूतिरेव नः ॥

பொருள் :—விஜ்ஞானத்திற்கு வேறாக ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்வதால் யாதுபயன்? கூறுவாய். அனுபவிப்பவனிடம் அனுபவமாகிய விஜ்ஞானம் இருத்தல் வேண்டும் என்றால், அனுபவிப்பவனும் அந்த விஜ்ஞானமே ஆவான்.

விளக்கம் :— விஜ்ஞானம் தன்னொளி கொண்டது. ஆகையால் அதைத் தவிர வேறானபொருளின் தேவையே இல்லை; ஆகையால் “விஜ்ஞானம் ஒன்றே உண்மை” என்று பௌத்தன் கூறுகிறான். அனுபூதி என்பது விஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கும். ‘அனுபவிப்பவன் இருந்தால்தானே அனுபூதி இருக்கும்’ எனல் வேண்டாம். அனுபவமே அனுபவிப்பவன் வடிவாயுள்ளது; தனியாக இல்லை என்பது ஆக்ஷேபிப்பவரின் கருத்து.

(சீலோக லக்ஷணம் மூன்று நான்கு பாதங்களில் பொருத்தமற்றிருப்பதை, ஆர்ஷத்வாத் ஸாது என்று கொள்க)

142

அப்படியானால், அனுபவம், அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள் இந்த மூன்றும், வேறுபட்டிருப்பது எங்ஙனம்? என்ற வினாவுக்கு பௌத்தன் விடை கூறுகிறான்.

अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा विपर्ययितदर्शनैः ।

ग्राह्य-ग्राहक-संविद्धि-भेदवानिव लक्ष्यते ॥

பொருள் :—விஜ்ஞானத்தின் வடிவம் ஒன்றாக இருந்தாலும், மயக்கம் கொண்டவர்களுக்கு, அது அறிபவனாகவும், அறிபொருளாகவும், அறிவாகவும் வேறுபட்டதுபோல் தோன்றுகிறது.

143

மேலும்

भूतियेषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते ।

सत्त्वं नाशित्वं अस्याश्चेत् सकर्तृत्वं तथेष्यतां ॥

பொருள் :—“எங்கள் மதத்தில், அனுபவமாகிய விஜ்ஞானமே, செயல்; அதுவே கர்த்தா” என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தீ வினவுகிறார் :— நீ உன் அனுபவத்தைக் கொண்டு விஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பையும் அழிவையும் ஏற்றுக் கொள்கிறாய். அங்ஙனமானால் அந்த விஜ்ஞானத்திற்கு, கர்த்தாவையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

விளக்கம் :—எதுதோன்றி அழிகிறதோ, அது கர்த்தாவை உடையது என்பது மக்களின் அனுபவம். ஆகையால் தோன்றி மறையும் விஜ்ஞானத்திற்குத் தன்னிருப்பு இல்லை என்பது ஸித்தாந்தியின் கருத்து.

144

மேலும் ஸிந்தாந்தீ கூறுகிறார்

न कश्चिच्चेप्यते धर्मः इतिचेत् पक्षहानता ।

न त्वस्ति-वादयो धर्माः नास्तित्वादिनिवृत्तयः ।

न भूतेस्तर्हिनाशित्वं स्वालक्ष्यं मतं हि ते ॥

பொருள் :—“ஒரு கூணத்தில் மாத்திரம் இருப்பது” என்பது விஜ்ஞானத்தின் தர்மமன்று, என்று நீ கூறுவாயானால், அப்போது “விஜ்ஞானம் கூணிகம்” என்ற உனது கொள்கையை விடல் வேண்டும்.

பௌத்தன் கூறுகிறான் :— இருப்பு, கூணிகத்தன்மை இவைகள் விஜ்ஞானத்தின் தர்மங்களல்ல. இவை, இருப்பின்மையை விலக்கல், கூணிகத்தன்மையின் இன்மையை விலக்குதல் ஆகிய இவற்றைக் காட்ட வந்தன.

ஸித்தாந்தி கூறுகிறார் :— அப்படியானால் விஜ்ஞானத்திற்கு நாசமில்லை. ஏனெனில் நீ அனுபவ ரூபமாயுள்ள விஜ்ஞானத்தைத் தன்னொளியுடையதாகக் கூறுகிறாய். அதாவது “நிர்விகல்பம் அது” என்று கூறுகிறாய்.

விளக்கம் :—பௌத்தர், அனுபவரூபமான விஜ்ஞானத்தை நிர்விகல்பம் என்று கூறுகின்றனர். இப்போது அந்த அறிவு, இருப்பின்மையின் இன்மை, கூணிகத்தன்மையின் இன்மையின் இன்மை, இவற்றை உடையதாக இருப்பதால், ஸவிகல்பக அறிவாகும். ஸவிகல்பக அறிவு அழியும் தன்மையது. அதற்கு அடிப்படையான நிர்விகல்பக அறிவு அழியாதது. பௌத்தரோ தமது அறிவை நிர்விகல்பம் என்று கூறுகின்றனர். ஆகையால் பௌத்தரின் விஜ்ஞானத்திற்கு அழிவு இல்லை. எனவே அது கூணிகமன்று என்பது ஸித்தாந்தியின் கருத்து.

145

மேற்கூறியதையே விளக்குகிறார்.

स्वलक्षणावधिर्नाशः नाशोऽनाशनिवृत्तिता ।

अगोरसत्त्वं गोत्वं ते नतु तत् गोत्वलक्षणम् ॥

பொருள் :— எப்பொருளின் நாசமும், முடிவில் தன்னிருப்புடன் கூடிய மற்றொரு பொருளை எல்லையாகக் கொண்டிருக்கும். அழிவு என்பது அழிவின்மையின் இன்மை என்று கூறுவது பொருந்தாது. பசுத்தன்மை அற்ற பொருள்களின் அபாவமே பசுவின்

தன்மை என்பதும் உனக்குப் பொருந்தாது. அது பசுவின் லக்ஷணமாகாது.

விளக்கம் :—ஒரு பொருள் அழியுமானால், அது மற்றொரு பொருளை எல்லையாகக் கொண்டே அழியும். 'இது இங்கு அழிந்தது' என்று கூறும்போது, அழிந்ததை அறியும் ஒருபொருள் அங்குண்டு. அது அழிவற்ற நிலையான பொருளென்று கூறவேண்டும். அதை நீ ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆகையால் விஜ்ஞானத்தின் இருப்பும், அழிவுமே ஸித்திக்காமல் போகும். விஜ்ஞானத்தின் இருப்பையும் அழிவையும் அறிகின்ற ஒருபொருள் பௌத்தமதத்தில் இல்லை.

மேலும் நீ, அழிவு என்பது அழிவின்மையின் இன்மை என்கிறாய். அது பொருத்தமற்றது. ஏனெனில் அழிவு இருந்தால்தான் அழிவின் இன்மை ஸித்திக்கும். அழிவின்மை ஸித்தித்தாலேயே அதனது இன்மை வடிவமான அழிவு ஸித்திக்கும். இவ்விதம் அந்யோந்யாச்ய தோஷம் உன் கொள்கையில் ஏற்படும்.

நீ பசுத்தன்மை அற்றவைகளின் அபாவமே பசுவின் தன்மை என்றுரைக்கிறாய். இது பசுவின் லக்ஷணமாகாது. பசுத்தன்மையற்றது, குதிரை; குதிரையின் அபாவம் பசு; என்று ஏற்படும். அவ்வாறே குதிரைக்கு லக்ஷணம் கூறும்போது, குதிரையல்லாத பசுவின் இன்மை குதிரை என்று கூறவேண்டும். பசு இருந்தால்தான் அதன் இன்மையாகிய குதிரை ஏற்படும். அதுபோல் குதிரையிருந்தால்தான், அதன் அபாவமாகிய பசு ஏற்படும். இவ்வாறு மீண்டும் "ஒன்றையொன்று பற்றல்" என்ற குற்றம் வருகிறது.

146

மேலும் மற்றொரு குற்றத்தைக் கூறுகிறார்.

क्षणवाच्योऽपि योऽर्थःस्यात् सोऽप्यन्याभावएव ते ॥

பொருள் :—நீ சொல்லும் ஷ்ணிகப்பொருள், நிலையான பொருளின் இன்மையே ஆகும். அப்போது நிலையான பொருளுண்டு என்று ஏற்படுகிறது. அது இருந்தால்தான் அதன் அபாவம் ஸித்திக்கும், அப்போது எல்லாம் ஷ்ணிகமென்ற உன் கொள்கை தவறாகும்.

147

மீண்டும் பௌத்தன் கூறுகிறார். அதை ஸித்தாந்தீ மறுக்கிறார்

भेदाभावेऽप्यभावस्य भेदो नामभिरिष्यते ।

नामभेदैरनेकत्वं एकस्य स्यात् कथं तव ॥

பொருள் :—“அபாவம் என்பது உள்ளபொருளின் நீக்கமன்று. அது வேறுபாடல்லாதது. அபாவத்தினிடம் வேறுபாடு இல்லாவிட்டாலும், பெயர் மாத்திரத்தால் வேறுபாட்டை ஏற்றுக்கொள் கிறோம்.

அதனால், பசுவின் இன்மை குதிரை. குதிரையின் இன்மை பசு என்று பெயரளவில் கூறுகிறோம்” என்றால், அது தவறு.

யாதொரு இயல்புமற்ற—ஒன்றான அபாவத்திற்குப் பொருளற்ற பல பெயர்ச் சொற்களால், வேறுபாடு எங்ஙனம் உனது கொள்கையில் பொருந்தும்?

148

अपोहो यदिभिन्नानां वृत्तिस्तस्य कथं गवि ।
नाभावा भेदकास्सर्वे विशेषा वा कथञ्चन ॥

பொருள் :—வேறான பொருள்களின் அபாவமே பசுவின் இலக்கணம் என்று நீ கூறினால், அந்த அபாவம் பசுவை எவ்வாறு காட்டும்? எல்லா அபாவங்களும், எல்லாப் பொருள்களும், தங்களுக்கு வேறுபடாத பொருள்களை எவ்வகையிலும் பிரித்துக்காட்டா.

விளக்கம் :—ஒரு பொருளின் லக்ஷணத்தை, அதற்கு வேறு பட்டபொருளின் அபாவமாக நீ கூறுவாயானால், அந்த லக்ஷணத்தால் எப்பொருளையும் குறித்தல் முடியாது. பசுவின் லக்ஷணம், பசவினும் வேறான எல்லாப் பொருள்களினுடைய அபாவம் என்றால் பசவிற்கு வேறான எல்லாப்பொருள்களையும் அறிவது முடியாத செயல். எனவே அவற்றின் அபாவமாகிய பசுவை அறிவதும் முடியாமல்போகும்

பசுத் தன்மையைக் காட்டும் பிறவற்றின் அபாவங்கள் வேறு பட்டவையல்ல, என்று கூறுவாயானால் அதுவும் தவறு. ஏனெனில், அபாவங்களோ, பாவப்பொருள்களோ, தமக்கு வேறுபடாத பொருளைப் பிரித்துக்காட்டா. அபாவங்கள், பசு, ஆடு, குதிரை முதலிய வடிவங்களாக உள்ளன. இந்த எல்லா அபாவங்களும் வேறுபாடில்லாதவை என்றால், அவை வடிவமாக இருக்கும் பசு ஆடு, குதிரை முதலியனவும் வேறுபாடற்றவையாகிவிடும். இங்கு “வேறுபாடுள்ள அபாவங்கள் ஒரு பொருளின் லக்ஷணமா? வேறுபாடில்லாத அபாவங்கள் பொருளின் லக்ஷணமா? என்ற வினாவைக் கேட்கவேண்டும், வேறுபாடுள்ள அபாவங்கள் என்றால், அந்த அபாவங்களுக்குரிய எல்லாப் பொருளையும் அறிதல் முடியாதகாரியம். வேறுபாடற்ற அபாவங்கள் என்றால், அந்த அபாவங்களே, குதிரை, பசு, யானை இவற்றின் லக்ஷணங்களாக அமைகின்றன. குதிரையும், பசுவும், யானையும் பிறபொருள்களின் அபாவ வடிவங்கள். அந்த அபாவங்களோ பேதமற்றவை என்றால், பசு, யானை குதிரை முதலியவைகளின் பேதத்தை அறிய, அந்த அபாவங்கள் பயன்படா.

149

नामजात्यादयो यद्दत् संविदस्तैऽविशेषतः ॥

பொருள் :—உன் கொள்கையில் விஜ்ஞானம், விசேஷ குணங்களற்றது; ஆதலால் அதற்குப் பெயர், ஜாதி முதலியவைகள் இல்லை. அதுபோல பசுவிற்குப் பசுவற்றவைகளின் அபாவம் விசேஷணமாகாது.

விளக்கம் :—பௌத்தர்கள் விஜ்ஞானத்தை நிர்விகல்பகம் என்கின்றனர். ஆகையால் அதற்கு விசேஷணமாக எப்பொருளுமாகாது. விஜ்ஞானமே பொருளாகத் தோன்றுகிறது என்பது அவர்மதம். எனவே அப்பொருளுக்கும் விசேஷணம் முதலியவை இல்லாமல் போகும். எனவே நீல ஆடை, இதுபசு, என்பது போன்ற வழக்குகளை இல்லையாகும். பசுவிற்கு பசுவற்றபொருளின் அபாவரூபமான விசேஷணமும் பொருந்தாது. விசேஷண விசேஷ்யரூபமான வ்யவஹாரங்கள் தாம், மனித வாழ்வில் முக்ய இடம் பெறுகின்றன. அவை இல்லாமற் போவதால் வாழ்வே இல்லாதுபோகும்.

150

பௌத்தர் ஏற்கும் ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானம் ஆகிய இந்த இரு ப்ரமாணங்களுக்கும், க்ஷணிக விஜ்ஞானக் கொள்கை பொருந்தாது என்கிறார்.

प्रत्यक्षमनुमानं वा व्यवहारे यदीच्छसि ।

क्रिया-कारक-भेदैस्तत् अभ्युपेयं ध्रुवं भवेत् ॥

பொருள் :—உலகவழக்கில் நீ, ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் இவற்றை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்வாயானால், க்ரியை காரகம் முதலியவற்றின் வேற்றுமைகளை இன்றியமையாது ஏற்கவேண்டும்.

விளக்கம் :—கீழே மூதி யீஷா என்ற 143 ஆம் ச்லோகத்தில் க்ஷணிக அறிவே க்ரியையாகவும், காரகமாகவும், கர்த்தாவாகவும் உள்ளது என்ற கருத்து கூறப்பட்டது. அது இங்கு மறுக்கப்படுகிறது கர்த்தாவும், கார்யமும், கருவியும் தனித்தனியாக இருந்தால்தான் ப்ரத்யக்ஷமும், அனுமானமும் ஏற்படும்.

151

तस्मात् नीलं तथा पीतं घटादिर्वा विशेषणम् ।

संविदस्तदुपेयं स्यात् येन चाप्यनुभूयते ॥

பொருள் :—ஆகையால், நீலம், மஞ்சள், முதலியவற்றையும், குடம் முதலிய விஷயங்களையும் விஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேராக ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும். மேலும் எவனால் இவை அறியப்படுகின்றனவோ, அந்த அறிபவனையும் விஜ்ஞானத்துக்கு வேராக ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும்.

விளக்கம் :— அனுபவ ரூபமான விஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும், வேறாக, அறிபவன், அறிபொருள், அறிதல் ஆகியவை இல்லை என்ற கொள்கையின் மறுப்பு இஃதுடன் முடிவடைகிறது.

152

“விஜ்ஞானத்தை அறியும் ஸாக்ஷியுள்ளான்” என்பதை அனுமானத்தால் அறிக என்கிறார்.

रूपादीनां यथान्यः स्यात् ग्राह्यत्वात् ग्राहकस्तथा ।

प्रत्ययः तत्तथान्यः स्यात् व्यञ्जकत्वात् प्रदीपवत् ॥

பொருள் :— ரூபம் முதலியவைகள் அறியப்படுகின்றன. ஆகையால் அவற்றை அறிபவன் ரூபங்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவன். அதுபோலவே, வருத்தி அறிவு உணரப்படுகிறது. ஆகையால் அதை உணரும் ஸாக்ஷி, அதனினும் வேருணவன். தீபத்தின் ஒளி, விளக்கப்படும் பொருளின் வேருணது. அதுபோல், விளக்குகின்ற ஸாக்ஷிசைதன்யம், விளக்கப்படும் வருத்தி அறிவுகளினும் வேறுபட்டது.

153

ஸாக்ஷிக்கும் வருத்திக்கும் என்ன ஸம்பந்தம் உண்டு? என்றால்,

अध्यक्षस्य दृशेः कीदृक् संबन्धः संभविष्यति ।

अध्यक्षेण तु दृश्येन मुक्त्वान्यो द्रष्टृदृश्यताम् ॥

பொருள் :— அறிவுவடிவான ஸாக்ஷிக்கும், அதனால் விளங்கும் பொருளுக்கும், காணல், காணப்படுதல் என்ற இயைபினைத்தவிர வேறு என்ன இயைபு பொருந்தும்? ஒன்றுமில்லை.

154

பொருளை விளக்கும்போது ஸாக்ஷி மாறுவதில்லை என்கிறார்.

अध्यक्षेण कृता दृष्टिः दृश्यं व्याप्नोत्यथापि वा ।

नित्याध्यक्षकृतः कश्चित् उपकारो भवेद्वियाम् ॥

பொருள் :— ஸாக்ஷியினால் உண்டாக்கப்படும் விளக்கம், காணப்படும் பொருளைச் சூழ்ந்து கொள்கிறதா? இல்லையா? ஆம்; சூழ்ந்து கொள்கிறது. அழிவற்ற ஸாக்ஷியால் செய்யப்பட்ட ஓர் ஆபாஸனாகிய உபகாரம் புத்திக்கு உண்டு.

விளக்கம் :— ஸாக்ஷிக்கும், புறப் பொருளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் உண்மையான ஸம்பந்தமா? உண்மையற்ற ஸம்பந்தமா? என ஆராய்ந்தால் அது உண்மையற்ற ஸம்பந்தம் என்று தெரியவரும்.

உண்மையான ஸம்பந்தமாயிருந்தால், அப்போது ஸாஹி மாறுதலையடைந்து தன்னொளியால் புறப்பொருளைச் சூழ்ந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போது ஸாஹிக்கு அழிவும், அவயவமுடைமையும் ஏற்படும். ஸாஹியை அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வது தகாது ஆகையால் ஸாஹி அழியாத—மாறுபடாத அறிவொளி வடிவமாயிருக்க, அதன் முன்னிலையில் புத்தியினிடம் ஆபாஸசைதன்யம் தோன்றுகிறது. அந்த ஆபாஸ சைதன்யத்தின் மூலமே புறப்பொருளுக்கும் ஸாஹிக்கும், பார்த்தல் பார்க்கப்படுதலாகிய ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. எனவே அந்த ஸம்பந்தம் உண்மையாகாத ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தமாகும். இங்கு உபகாரம் என்பது ஆபாஸனைக்குறிக்கும்.

155

ஸாஹியால் ஏற்படும் உபகாரம் புத்திக்கு உள்ளது என்று முந்தின ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டது. அந்த உபகாரம் என்ன என்பதை விளக்குகிறார்.

स चोक्तः तन्निभत्वं प्राक् संव्यासिश्च घटादिषु ।
यथालोकादिसंव्यासिः व्यञ्जकत्वात् धियस्तथा ॥

பொருள் :—ஸாஹியால் புத்தி விருத்திக்கு ஏற்படும் உபகாரம் என்னவெனில், அந்த புத்தி, ஸாஹிபோல் ஆபாஸசைதன்யத்துடன் விளங்குவதேயாகும். இதை முன்பே கூறியுள்ளோம். ஞாயிற்றின் ஒளி, விளக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. அதனால் அது, குடம் முதலிய வற்றை வ்யாபித்து அவைகளை விளக்குகிறது. அதுபோல, புத்தியின் ஆபாஸசைதன்யம் புறப் பொருள்களின் மீது வ்யாபித்து அவற்றை விளக்குகிறது.

156

आलोकस्थो घटो यद्वत् बुद्ध्यारूढो भवेत्तदा ।
धीव्यासिःस्यात् घटारोहो धियो व्याप्तौ क्रमो भवेत् ॥

பொருள் :—ஞாயிற்றின் ஒளியில் இருக்கும் குடம், அந்த ஒளியால் சூழப்பட்டு விளக்கப்படுகிறது. அதுபோல ஆபாஸ ஒளியுடன் கூடிய அந்தக்கரணம் குடத்தின்மீது ஏறி அதை விளக்குகிறது. புத்தி குடத்தின் மீது ஏறுவது என்பது, புத்தி குடத்தை வ்யாபிப்பதாகும். புத்தி பொருள்களை விளக்கும் போது, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விளக்குகிறது.

157

புறப்பொருள்களை விளக்குவதில் புத்திக்கு மட்டுமே “ஒன்றன் பின் ஒன்று” என்ற முறை உண்டு. ஆத்மாவுக்கில்லை என்பதை விளக்குகிறார்.

पूर्व स्यात् प्रत्ययव्याप्तिः ततोऽनुग्रह आत्मनः ।

कृत्स्नाध्यक्षस्य नो युक्तः कालाकाशादिवत् क्रमः ॥

பொருள்: —முதலில் புத்தி தன் வருத்தியால் வெளிப்பொருளை வ்யாபிக்கிறது. பிறகு புத்தியிடமுள்ள, ஆத்மாவின் அனுக்ரஹ மாகிய ஆபாஸ சைதன்யம், அப்பொருளில் வ்யாபிக்க, அப்பொருள் மட்டும் விளங்குகிறது. எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவுக்கு இந்த முறை இல்லை. காலம் ஆகாசம் முதலியவற்றைப்போல, ஆத்மா எல்லா வற்றையும் வ்யாபித்துத்தன் இருப்பு மாத்ரத்தால் எல்லாவற்றையும் விளக்குகிறது.

விளக்கம்:—ஆபாஸ ஒளியில்லாமல் புத்தி வருத்தி இருக்காது. அது, முதலில் எந்தப் பொருளை வ்யாபித்து அதன் வடிவாகிறதோ, அந்தப் பொருளை உடனே ஆபாஸ ஒளி விளக்குகிறது. இவ்விதமே மற்றொரு பொருளை புத்தி வ்யாபித்து அதன் வடிவாக மாறும்போது ஆபாஸ ஒளி அதை விளக்குகிறது. இவ்வாறு புத்தி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆபாஸனின் துணையால் பொருள் விளங்கக் காரணமாய் இருக்கிறது. ஸாக்ஷியோ எங்குமுள்ளது. அதன் அறிவொளி எங்கும் நிறைந்தது. ஆகையால் அதற்கு க்ரமம் என்பதில்லை. காலமும், ஆகாசமும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பொருளைச் சூழ்வ தில்லை. அதுபோல எங்குமுள்ள ஆத்மாவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருளைச் சூழ்வதில்லை. ஆபாஸ ஒளி புத்தியின் வழியாகப் பொருளை விளக்குவதால் அதற்கு க்ரமம் உண்டு.

158

ஸாக்ஷீ புறவிஷயங்களை ப்ரகாசப்படுத்துவதால் அதற்கும் மாறுதல் வரலாமே என்றால்.—

विषयग्रहणं यस्य कारणापेक्षया भवेत् ।

सत्येव ग्राह्यशेषे च परिणामी स चित्तवत् ॥

பொருள்:—எது, கருவிகளின் துணையால் வெளிப்பொருள் களை அறிகிறதோ, எது ஒரு பொழுதில் ஒரு பொருளையே அறிந்து பிறவற்றை அறியாமலிருக்கிறதோ, அது மாறுதலடையும். சித்தம் அவ்வாறிருப்பதால் மாறுதலை அடைகிறது. ஆத்மா சித்தம் போல் இல்லை.

விளக்கம்:— ஸாக்ஷிஒளியோ, எந்தக் கருவிகளின் துணைய மின்றி, தன்னுடைய இருப்பால், தன்னிடம் கல்பிக்கப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குகிறது. அதன் முன்னிலையில் எல்லாமும்

ஒரே நேரத்தில் விளங்குகின்றன. ஆகையால் அது மாறுதலுடன் கூடியதன்று.

159

ஸாஹி, சித்தம் போல் புறப்பொருள் வடிவாக மாறாது; எனினும் அது ப்ரஹ்ம சைதன்யமாக மாறுகிறது என்று ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். “நான் ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்” என்ற அறிவு அதற்குப் புதிதாகவே ஏற்படுகிறது. என்றால்:—

अध्यक्षोहमितिज्ञानं बुद्धेरेव विनिश्चयः ।

नाध्यक्षस्याविशेषत्वात् न तस्यास्ति परो यतः ॥

பொருள்:—“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற புதிய அறிவு புத்தியின் ஒரு நிலை மாறுபாடே ஆகும். ஸாஹியினது மாறுதல் அன்று. ஏனெனில் ஸாஹி மாறாதவன். ஸாஹியினிடம் மாறுதல் ஏற்படுமே யானால் அதை அறிவதற்கு வேறொரு ஸாஹி வேண்டும்; வேறொரு ஸாஹி இல்லை.

விளக்கம்:—ஸாதன சதுஷ்டயங்களுடன் கூடிய முமுக்ஷு வின், தூய சித்தத்தில் ஆராய்வுக்குப்பிறகு “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அகண்டாகார விருத்தி அறிவு தோன்றுகிறது. அது சித்தத்தின் ஒரு மாறுநிலை. வெளியில் பொருள் வடிவமாக மாறும் அந்தக் கரணம், உள்முகமாகி ஸாஹியின் வடிவாக மாறுகிறது. அப்போது அந்தக்கரணத்திலுள்ள ஆபாஸ சைதன்யம், ஸாஹி சைதன்யத்துடன் கலந்து விடுகிறது. அப்போது “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவு தோன்றுகிறது. அதற்குத்தான் அகண்டாகார வ்ருத்தி ஜ்ஞானம் என்று பெயர். இந்த அறிவு அந்தக் கரணத்திற்கே ஏற்படுகிறது. அந்தக்கரணமே ஸாஹி வடிவாக மாறியுள்ளது. இங்கு மாறுதல் ஸாஹிக்கு இல்லை. ஸாஹிக்கு இந்த அகண்டாகார அறிவும் ஏற்படுவதில்லை. அது எப்போதும் போல் அஸங்க சைதன்யமாய் உள்ளது. இது ஏற்பட்டவுடன் அவித்யை நீங்குகிறது. அதனுடன் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற வ்ருத்தி அறிவும் அழிகிறது. உடனே தான் தானாகவே விளங்கும் ஸ்வரூப நிலை ஏற்படுகிறது. இதுவே மோக்ஷ நிலை. இங்கு ஸாஹி சைதன்யத்திற்கு எந்த மாறுதலுமில்லை.

ஸாஹிக்கு மாறுதலை ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த மாறுதலை விளக்க மற்றொரு ஸாஹியையும், அந்த ஸாஹியின் மாறுதலை விளக்க வேறொரு ஸாஹியையும் கொள்ள நேரும். இவ்வாறு கொள்வதால் அநவஸ்தை என்ற குற்றம் வரும். ஆகையால் ஸாஹிக்கு என்றும் மாறுதல் இல்லை.

160

“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவுவடிவமாறுதல், அந்தக் கரணத்திற்கே உண்டு; எனினும் அந்த அறிவின் பயனாகிய மோக்ஷம், அந்தக்கரணத்திற்குப் பொருந்தாது என்று காட்டுகிறார்.

कर्ता चेदहमित्येवं अनुभूयेत मुक्तता ।
सुख-दुःख-विनिर्माकः नाहं कर्तरि युज्यते ॥

பொருள்:—ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணமாகிய கர்த்தா, மோக்ஷ இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான் என்பது பொருத்த மற்றது; ஏனெனில், இன்பதுன்பங்களுடன் கூடிய கர்த்தாவாகிய அந்தக்கரணத்திற்கு அவற்றிலிருந்து விடுதலை என்பது பொருந்தாது.

விளக்கம்:—கர்த்தாவாகிய அந்தக்கரணம், மோக்ஷநிலையில் தன்செயல்களுடன் அழிந்துபோவதால், அதற்கு மோக்ஷத்தொடர்பு பொருந்தாது என்பது கருத்து.

161

விகாரமில்லாத ஆத்மாவிடமிருந்து மோக்ஷம் என்றபயனின் ஸம்பந்தம் எவ்விதம் பொருந்தும்? என்றால்,

बाध्यते प्रत्ययेनेह विवेकेनाविवेकवान् ।
देहादावभिमानोत्थो दुःखीति प्रत्ययो ध्रुवम् ।
कुण्डलीप्रत्ययो यद्वत् प्रत्यगात्माभिमानिना ॥

பொருள்:—ஒருவனுக்குக்காதணியால் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்கள், அக்காதணி எனது என்ற அபிமானம் அவனிடமிருந்து விலகுமேயானால் விலகி விடுகின்றன. அதுபோல, விவேகமின்மையால், உடல் முதலியவைகளை நான் என்று அபிமானிப்பதால், ஏற்படும் “நான் துன்பமுள்ளவன்” என்ற எண்ணம், “நான் அழிவற்ற பரமாத்மா” என்ற உண்மையறிவால் விலகிவிடும். இது உறுதி.

விளக்கம்:—மெய்யறிவு தோன்றியவுடன், ஆத்மாவினிடம் கல்பிக்கப்பட்ட எல்லாப் புறப் பொருள்களும் விலகிவிடுகின்றன. புறப்பொருள்களின் விலகுதலை மோக்ஷபலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது ஆத்மாவுக்கு உண்டு என்று கூறுவது உபசாரவழக்கு.

162

“விவேக அறிவு, அவிவேக அறிவை விலக்குகிறது” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அவிவேக அறிவுதான் விவேக அறிவை விலக்கட்டுமே? என்றால்:-

विपर्यासेऽसदन्तं स्यात् प्रमाणस्याप्रमाणतः ॥

பொருள் :—மாருக, அவிவேக அறிவு விவேக அறிவை விலக் குமானால், ப்ரமாண அறிவும் அப்ரமாணமாகும். சூன்யமே மிஞ்சும்.

விளக்கம் :—அவிவேக அறிவால் தோன்றுபவை எல்லாம், மறையும். ஆகையால் அவை உண்மையற்றவை. நல்ல ப்ரமாணங் களைக் கொண்டு ஏற்படும் மெய்யறிவு நிலையாக இருப்பது; அது உண்மையானது. அதை அவிவேக அறிவு விலக்கி விட்டால், எஞ்சி நிற்பது ஒன்றுமில்லாத சூன்யமேயாகும். விலக்கப்படுவதால் ப்ர மாண அறிவும் அப்ரமாணமாகும். அவிவேக அறிவும் அழிவதால், இறுதியில் எஞ்சி நிற்பது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால், விவேக அறி வால் அவிவேக அறிவு விலக்கப்படுகிறது என்று கூறுவதே, அனு பவத்திற்கு ஏற்றதாகும்.

163

“விவேக அறிவு அவிவேக அறிவைப்போக்கும்” என்பதைக் கூறுகிறார்.

दाहच्छेदविनाशेषु दुःखित्वं नान्यथात्मनः ।

नैव ह्यन्यस्य दाहादावन्यो दुःखी भवेत् क्वचित् ॥

பொருள் :—உடலுக்கு, தாபமோ, வெட்டுக்காயமோ, நாசமோ ஏற்படும்போது, துன்பத்தை நாம் நுகர்கிறோம். அந்தத்துன்பம் உடலபிமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டன்றி, வேறு வகையில் வருவதில்லை. ஒரு பொருளுக்கு ஏற்பட்ட எரித்தல், வெட்டு முதலிய வற்றால், மற்றொரு பொருள் எங்கும் துன்பமடைவதில்லை.

விளக்கம் :—உடலில் காயம் ஏற்படும் போது, நாம்துன்பத்தை நுகர்கிறோம். உடலில் நான் என்று கொண்டிருக்கும் அபிமானத் தாலேயே இந்தத்துன்பம் நமக்கு வருகிறது. உடலில் அபிமானம் இல்லாத நிலையாகிய உறக்கத்தில் யாரும் துன்பம் நுகர்வது இல்லை. எனவே துன்பத்திற்கு அபிமானமே காரணம் ஆகும். ஆத்மாவோ உடலினும் வேருனது என்பது நல்லப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்ட அறி வாகும். ஆகையால் உடலுக்கு ஏற்படும் காயங்களால், ஆத்மாவிற் குத் துன்பம் ஏற்படுவதுதகாது. ஒரு பொருளுக்குவந்த காயத்தால் மற்றொரு பொருள் துன்பமடையாது. எனவே “நானே உடல்” என்ற அறியாமையால் ஏற்படும் துன்பம், “நான் உடலுக்கு முற்றி லும் வேருனவன்” என்ற நல்ல அறிவால் விலகிவிடும்.

164

ஆத்மாவுக்கு, எரிதல், வெட்டுதல் முதலியவற்றுடன் தொடர்பில்லை என்பதற்கு அனுபவப்ரமாணம் காட்டப்படுகிறது.

अस्पर्शत्वात् अदेहत्वात् नाहं दाह्यो यतः सदा ।
तस्मात् मिथ्याभिमानोत्थं मृते पुत्रे मृतिर्यथा ॥

பொருள் :—நான் யாதொன்றுடனும் ஒட்டாதவன்; உடல் தொடர்பு அற்றவன்; ஆகையால் நான் எக்காலத்திலும் எரிதல் முதலியவற்றை அடையாதவன்; என்னிடம் தோன்றும் துன்பங்கள் மயக்கத்தால் ஏற்பட்டவை. ஒருவன், தனக்கு வேருன புதல்வன் இறந்தால், தானே இறந்ததாக எண்ணி வருந்துகிறான். அதுபோல வேருன உடல் துன்பமுற்றால், தான் துன்பமுறுகிறான். இது பொய்யான அபிமானத்தின் விளைவேயாகும்.

165

कुण्डल्यहमिति ह्येतत् बाध्येतैव विवेकिना ।
दुःखीति प्रत्ययः तद्रत् केवलाहंघिया सह ॥

பொருள் :—“நான் குண்டலத்துடன் கூடியவன்” என்ற அபிமானத்தால் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்கள் “குண்டலத்திற்கு நான் வேறுபட்டவன்” என்ற விவேக அறிவால் விலகுகின்றன. அதுபோல, “நான் துக்கமுள்ளவன்” என்ற மயக்க அறிவும், “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற விவேக அறிவால் விலகுகிறது.

166

“ஆத்மாவினிடம் துன்பமில்லையானால், அதற்கு மோகூதத்தை உபதேசிப்பது பொருந்தாது. ஆகையால் ஆத்மாவினிடம் துன்பம் உண்மையாக இருத்தல் வேண்டும். மயக்க அறிவால் துன்பம் ஏற்படுவதில்லை. உறக்கத்திலும் ஆத்மாவினிடம், துன்பம் மறைந்து சக்தி வடிவமாய் இருக்கிறது.” என்றால் :—

सिद्धे दुःखित्व इष्टं स्यात् तच्छक्तिः छन्दसाऽऽत्मनः ।
मिथ्याभिमानतो दुःखी तेनार्थापादनक्षमः ॥

பொருள் :—எந்தநிலையிலாவது, கேவல ஆத்மாவினிடம் துன்பம் காணப்படுமேயானால், நாம், நம் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு துன்பத்தின் சக்தி ஆத்மாவினிடம் உள்ளது என்று ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அவ்வாறு நாம் கண்டதில்லை. உடல் முதலியவற்றில் நான் என்ற பொய் அபிமானம் கொள்வதாலேயே, துன்பமேற்படுவதைக்

காண்கிறோம். ‘ துன்பநுகர்வு பொய் அபிமானத்தைக் காரணமாகக் கொண்டது’ என்பதை அன்வயவ்யதிரேகங்களால் நாம் அறியலாம்.

விளக்கம் : — ‘நான், எனது’ என்ற அபிமானத்திற்கு உரிய பொருள் அழிந்தால் வருந்துகிறோம். பிறருடைய பொருளிலும், உடலிலும் நமக்கு அபிமானமில்லை. அவற்றிற்குக் கேடுவந்தால் நாம் வருந்துவதில்லை. ஆகையால் அபிமானமே துன்பத்திற்குக் காரணமாகும் என்பதை உறுதியாக அறியலாம். இவ்வாறிருக்க உடல் தொடர்பும், அபிமானத் தொடர்பும் இல்லாத ஆத்மாவினிடம் துன்பமும் துன்பத்தின் சக்தியும் உண்டென்பது பொருத்தமற்றகொள்கை.

167

ஆத்மாவினிடம் துன்பத்தின் தோற்றம் போலியானது என்கிறார்.

अस्पर्शोऽपि यथास्पर्शं अचलश्चलनादि च ।
अविवेकात् तथा दुःखं मानसं चात्मनीक्षते ॥

பொருள் :—உடல் மற்றொன்றைத் தொடும் போது, நான் தொடுகிறேன் என்றும், உடல் அசையும்போது நான் அசைகிறேன் என்றும் அனுபவம் உண்டாகிறது. இந்த அனுபவம் அறியாமையால், ஆத்மாவினிடம் உள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. இது போலவே மனம் துன்பத்தை அடையும்போது, அத்துன்பம் அறியாமையால், ஆத்மாவினிடம் காணப்படுகிறது.

168

‘ அறியாமையாலேயே ஆத்மாவினிடம் துன்பம் காணப்படுகிறது’ என்கிறார்.

विवेकात्मधिया दुःखं नुद्यते चलनादिवत् ।
अविवेकस्वभावेन मनो गच्छत्यनिच्छतः ॥

பொருள் :—ஸ்தூல உடலிலிருந்து ஆத்மாவைப்பிரித்து அறிவதால், அசைதல் முதலியவை ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்பதை அறிகிறோம். அப்படியே லிங்க உடலிலிருந்து ஆத்மாவைப்பிரித்து அறிவதால், லிங்க உடலுக்குரிய துன்பம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்று அறிதல் வேண்டும். நாம் விரும்பாமலேயே, மனம் தனது அவிவேகத் தன்மையால் பொருள்களில் செல்லுகின்றது.

169

तदानुदृश्यते दुःखं नैश्वल्ये नैव तस्य तत् ।
प्रत्यगात्मनि तस्मात् तत् दुःखं नैवोपपद्यते ॥

பொருள்:—புத்தி பொருள்களின்மேல் செல்லும்போது துன்பம் காணப்படுகிறது. புத்தி அசையாமலிருக்கும் போது ஆத்மா வினிடம் துன்பம் காணப்படுவதில்லை. ஆகையால், ஆத்மாவிற்குத் துன்பம் இயல்பன்று; புத்திக்கே துன்பம் இயல்பு.

170

இவ்வாறு யுக்தியால் ஆத்மா துன்பமற்றது என்று காட்டி, மஹாவாக்யத்தாலேயே “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அபரோகூடி அறிவு உண்டாகிறது என்கிறார்.

त्वं सतोः तुल्यनीडत्वात् नीलाश्वदिदं भवेत् ।

பொருள்:—நீலமான குதிரை என்ற வழக்கில், நீலம், குதிரை என்ற இவ்விரண்டு சொற்களின் கருத்துக்களும், ஒரேபொருளை அடைந்து இருக்கின்றன. அதுபோல “நீ ஸத்தாக இருக்கிறாய்” என்ற வாக்யத்திலுள்ள நீ, ஸத் என்ற இரண்டு சொற்களின் கருத்துக்களும், ஒரே பொருளை அடைந்து இருக்கின்றன.

விளக்கம்:—நீலம் என்பது குணத்தையும், குதிரை என்பது, பொருளையும் குறிக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் அவை, ஒரேபொருளையே அடைந்திருக்கின்றன. இதுபோல “நீ, ஸத்” என்ற சொற்களும், குண குணி பாவ ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றுள்ளன என்று உவமைக்குப் பொருள் கூறுதல் தகாது. “இரு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் காட்டுகின்றன” என்பதை மட்டும் காட்டுவதற்கு, உவமை வந்தது என்று கொள்ள வேண்டும்.

171

निर्दुःखवाचिना योगात् त्वंशब्दस्य तदर्थता ।

प्रत्यगात्माभिधानेन तच्छब्दस्य युतेस्तथा ॥

பொருள்:—துன்பமற்ற சைதன்யத்தைக் கூறும் “ஸத்” என்ற சொல்லுடன், சேர்த்துக் கூறப்படுவதால், நீ என்ற சொல்லுக்கு “ஸத் பொருள்” என்று அர்த்தம். அவ்வாறே ப்ரத்யகாத் மாவைக்கூறும் நீ என்ற சொல்லுடன் சேர்த்துக் கூறப்படுவதால், “ஸத்” என்ற சொல்லுக்கு, ப்ரத்யகாத்மா என்று பொருள்.

விளக்கம்:—இங்கு, நீ என்ற சொல்லும், ஸத் என்ற சொல்லும், ஸாமானாதி கரண்யத்தை அடைந்து, “ப்ரத்யகாத்மாவே, ஸத்தாக உள்ளது. ஸத்தே ப்ரத்யகாத்மாவாக உள்ளது” என்ற ஒரே பொருளின் உண்மையைக் காட்டுகின்றன.

172

“இந்த இரு சொற்களும் அபரோக்ஷமான ஒரே சைதன்யத்தை விளக்குகின்றன” என்பதை எடுத்துக்காட்டினால் கூறுகிறார்,

दशमस्त्वमसीत्येवं वाक्यं स्यात् प्रत्यगात्मनि ।

பொருள் :— “நீ பத்தாமவனாய்” என்ற வாக்யம், “அபரோக்ஷமாய் விளங்கும் தானே அந்தப்பத்தாமவன்” என்ற பொருளை எவ்வாறு உண்டுபண்ணுகிறதோ, அவ்வாறே “நீ ப்ரஹ்மம்” என்ற வாக்கியம், அபரோக்ஷமாய் விளங்கும் ப்ரத்யகாத்மாவே, அஸம்ஸாரி பரமாத்மா என்ற அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது.

173

“தத் த்வம் அஸி” என்ற மஹாவாக்யத்தில், நீ, அது என்ற இரு சொற்களும் ஒரு பொருளைத்தரும் பலமொழிகள்; ஆகையால், “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்று அவ்விரு சொற்களையும் சேர்த்து எப்படி வழங்கலாம்? என்ற ஐயத்தை நீக்குகிறார்.

நீ என்ற சொல்லும், அது என்ற சொல்லும் வேறு வேறு பொருள்களைக் குறிக்குமானால், அவற்றை ஒன்றக்கிக் கூறுதல் பொருந்தும். வேறான இரு பொருள்களுக்கு ஐக்யத்தைக்கூறுவது பொருந்தாமே தவிர, வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே இருக்கும் பொருளுக்கு எவ்வாறு ஐக்யத்தைக் கூறமுடியும்? என்பது ஐயம்.

स्वार्थस्य ह्यप्रहाणेन विशिष्टार्थसमर्पकौ ।

प्रत्यगात्मावगत्यन्तौ नान्योऽर्थोऽर्थाद्विरोध्यतः ॥

பொருள் :— நீ, அது என்ற இரு சொற்களும், தமது நேர் பொருளை விடாமல், பலதர்மங்களுடன் கூடிய ஜீவன், ஈச்வரன் ஆகிய இரு பொருள்களையும் வெளியிடுகின்றன. அவைகள், மெய்யறிவை உண்டுபண்ணுவதை முடிவான நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. “ஐக்யத்தை அவை உணர்த்துகின்றன” என்ற பொருளைத் தவிர வேறு பொருளைக் கூறுவது அந்த மஹா வாக்யத்திற்குப் பொருந்தாது.

விளக்கம் :— “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்பது மஹாவாக்யம். அதில் உள்ள நீ என்ற சொல்லின் நேர்பொருள், ஸம்ஸாரியான ஜீவன். அது என்ற சொல்லின் நேர்பொருள், அஸம்ஸாரியான உலகினை உண்டாக்கிய ஈச்வரன். இவை வாச்யப்பொருள் என்று கூறப்படும். “நீ அதுவாக இருக்கிறாய்” என்ற வாக்யத்தை வழங்கும்போது நீ, அது என்ற இரண்டு சொற்களும் தம்முடைய வாச்யப்

பொருளை விடுவதில்லை. அந்த வாச்யப் பொருள்கள் வேற்றுமையுள்ளவைகளே. அந்த வேறு வேருன பொருள்களை, நீ, அது என்ற சொற்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆகையால் நீ, அது என்று தனியாக அவை வழங்கப்படுகின்றன. “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்று அவ்விரண்டு பொருள்களுக்கும் ஐக்யத்தைக்கூறும்போது, வாச்யப் பொருள்களாகிய அவை ஒன்றாகாமையால், அச்சொற்களின் லக்ஷணைப் பொருளைக் கொள்ளல் வேண்டும். அந்த லக்ஷணைக்கு விட்டுவிடாலைக்ஷணை என்பது பெயர். எனவே “நீ” என்பது லக்ஷணைவருத்தியால் ஸம்ஸாரம் முதலிய தர்மங்களற்ற ஆத்மாவைக் காட்டும். அது என்ற சொல்லும், எல்லாதர்மங்களும் நீங்கிய கேவல சைதன்யத்தை லக்ஷணையால் காட்டும். இவ்விரு பொருளும் ஒன்று என்பதை அஸி என்ற சொல்காட்டும். எனவே மஹாவாக்யத்தின் கருத்து, ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை உபதேசிப்பதுதான். மஹாவாக்யத்தின்மூலம் மெய்யறிவு உண்டாகிவிடுகிறது. ஆத்மாவின் உண்மை ஸ்வரூபம் விளங்குகிறது. இந்த ஐக்யப் பொருளைத்தவிர வேறுபொருள், மஹாவாக்யத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத பொருளாகும். அப்பொருளுக்கு வேதப்ரமாணமில்லை.

எனவே நீ, அது என்ற இரு சொற்களும் வாச்யார்த்தத்தினால் வேறுபட்டவை; ஆகையால் அவைகளைச் சேர்த்து மஹாவாக்யத்தில் வழங்கியிருத்தல் பொருத்தமானதே.

174

மெய்யுணர்வினால் மட்டுமே பயன் ஏற்பட்டுவிடும்; வேறு செயல்கள் வேண்டா என்பதை விளக்குகிறார்.

नवबुद्ध्यपहाराद्धि स्वात्मानं दशपूरणं ।

अपश्यन् ज्ञातुमेवेच्छेत् स्वमात्मानं जनस्तथा ॥

பொருள் :— ஒன்பதின்மரே உள்ளர் என்ற மயக்க அறிவால், விவேகத்தை இழந்தவன், பத்தாம் எண்ணப்பூர்த்தி செய்யும் தனது வடிவை அறிவதில்லை. அப்போது அவன் நண்பனுடைய மொழியால் பத்தாமவனை அறியவே விரும்புவான்; யாதொரு செயலையும் விரும்பமாட்டான். அதுபோல மோக்ஷத்தை விரும்பும் மனிதன், மறந்த தன் உண்மை வடிவத்தை மட்டும் அறிய விரும்புவானேயன்றி, யாதொரு செயலையும் செய்ய விரும்பமாட்டான்.

விளக்கம் :— ஜ்ஞானம் ஒன்றே அறியாமையைப்போக்கும்; ஆதலால் செயலால் யாதொருபயனுமில்லை என்பது கருத்து. ஜ்ஞானத்தைப்போல செயல் நேராக மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகாது.

175

பத்தாமவன் என்ற எடுத்துக்காட்டில், அக்கூட்டத்தார் பத்தாம வனை ஆறு அடித்துச்சென்று விட்டது என எண்ணினார். அதனால் வருந்தினார். அதுபோல இங்கு ஆத்மாவை 'யார் அடித்துச் சென்றார்?' என்று வருத்தம் ஏற்படும்? எனில் :-

अविद्याबद्धक्षुद्र्वात् कामापहतधीः सदा ।
विविक्तं दृशिमात्मानं नेक्षते दशमं यथा ॥

பொருள் :— ஜீவன் அவித்யையால் மறைபட்ட விவேகத்தை உடையவனாக இருப்பதால், அவன்புத்தி வெளிப்பொருள்களில் செல்கிறது. அதனால் அவன் வெளிப்பொருள்களுடன் தொடர்பில்லாத, தன் கேவல சைதன்ய வடிவத்தை, தசமன் தன்னை அறியாததுபோல் அறிவதில்லை.

விளக்கம்:— அவித்யை, தன் ஆவரணசக்தியால் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை மறைக்கிறது. விக்ஷேபசக்தியால் அதனிடம் வேறு பொருளைத் தோற்றுவிக்கிறது. ஆகையால் ஜீவன், தன்னை உண்மையாக அறியாமல், அபிமானமுள்ள வேறு பொருளாக எண்ணி, ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டு துன்புறுகிறான். எனவே ஆத்மாவை அவித்யையே அடித்துச் சென்றது என்று ஒருவாறு ஒப்புமைக்காகக் கூறலாம். அவித்யையால் துன்பமேற்படுகிறது.

176

அவித்யையால் மறைபட்ட ஆத்மாவை ஜீவன் எங்ஙனம் மறிகிறான்? என்றால்

दशमस्त्वमसीत्येवं तत्त्वमस्यादिवाक्यतः ।
स्वमात्मानं विजानाति कृत्स्नान्तःकरणेक्षणं ॥

பொருள் :— “நீயே பத்தாமவன்” என்று நண்பன் மொழிந்தவுடன், பத்தாமவன் தன்னை அறிந்து துன்பத்தை விடுகிறான். அதுபோல “நீயே ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” என்ற வேதத்தின் உபதேசத்தைக் கேட்டதும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஜீவன், எல்லா அந்தக்கரணங்களுக்கும் ஸாக்ஷியான தனது உண்மை வடிவை அறிகிறான்.

177

“தத் த்வம் அஸி” என்ற வாக்யத்தில், தத் என்பது முதலில் இருப்பதால் உத்தேச்யம் எனப்படும். த்வம் என்ற சொல் பிறகு இருப்பதால் அது விதேயமாகும் ஆகையால், “தத் பதப்

பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்திற்கு த்வம் பதப்பொருளாகிய ஜீவத்தன்மையை இந்த வாக்கியம் விதிக்கிறது; ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தன்மையை இந்த வாக்கியம் விதிக்கவில்லை” என்ற ஐயத்தைப் போக்குகிறார்.

“தத் த்வ மஸி” என்பதற்கு ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகிறது என்று தான் பொருள். ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகிறது என்ற பொருளில்லை” என்பது ஐயம்.

इदं पूर्वं इदं पश्चात् पदं वाक्यं भवेदिति ।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां ततो वाक्यार्थबोधनं ॥

பொருள் :— யாவருமறிந்த பொருளைக்கூறும் த்வம் என்ற சொல்லை முன்னும், யாவரும் அறியாத பொருளைக்கூறும் தத் பதத்தைப்பின்பும் அமைத்தாலேயே வாக்கியம் பொருத்தமாகும். பிறகு, அன்வய வ்யதிரேகங்களால், அந்த இரு சொற்களின் கருத்தை அறிவதன் மூலம், வாக்கியத்தின் பொருளை நன்கு அறிதல் கூடும்.

விளக்கம் :— பாடக்ரமத்தைவிட அர்த்தக்ரமமே முதன்மை யாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது. “प्रसिद्धमुद्दिश्य अप्रसिद्धो विधीयते” என்பது ஒரு ந்யாயம், “எது யாவருமறிந்ததோ, அதைப்பின்பற்றி யாவரு மறியாத ஒன்றை விதிப்பது முறை” என்பது அந்தந்யாயத்தின் பொருள். இந்தமுறையில், யாவரும் அறிந்தது ஜீவாத்மா. யாவருமறியாதது பரமாத்மா. ஜீவனுக்குப்பரமாத்மத்தன்மையைக் கூறுவதே பொருள் பொருத்தம் கொண்டமுறை. ஆதலால் த்வம் பதத்தை முன்பும் தத்பதத்தைப்பின்பும் வைத்து அன்வயம் சொல்ல வேண்டும். த்வம், தத் ஆகிய இருசொற்களுக்கும், பொருள்கள் யாவை? என்பதை உடன்பாட்டு முறையிலும், எதிர்மறை முறையிலும் உறுதியாக அறிந்து கொண்டால், அவ்விரண்டும் ஒன்றே என்ற உண்மையறிவு பிறகு வாக்கியத்தால் ஏற்படும்.

178

பாடக்ரமத்தைக் காட்டிலும் அர்த்தக்ரமம் முக்யமானது என்பதை விளக்குகிறார்.

वाक्ये हि श्रूयमाणानां पदानां अर्थसंस्मृतिः ।

नियमो नैव वेदेऽस्ति पदसांगत्यमर्थतः ॥

பொருள் :— “ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள சொற்களுக்கு, அங்கு அமைந்த முறையிலேயே பொருள் கூறவேண்டும்” என்ற விதி வேதத்திற்கு இல்லை. எவ்வாறு சொற்களை அமைத்தால் வாக்கியத்தின் பொருள், பொருத்தமுறுமோ, அந்த வரிசைமுறையில் அவற்றை நாம் அமைத்தல் வேண்டும்.

179

ஓர் ஆசிரியர் மாணவனை நோக்கி “நீ ப்ரஹ்ம மாவாய்” என்று கூறியவுடன் அவன் “நான் எப்படி ப்ரஹ்மமாவேன்” என்று வினவுகிறான். ஆகையால் “மஹாவாக்யம் உடனேயே அபரோக்ஷ அறிவை உண்டாக்காது.” என்றால் :—

यदा नित्येषु वाक्येषु पदार्थस्तु विविच्यते ।

वाक्यार्थज्ञानसंक्रान्त्यै तदा प्रश्नो न युज्यते ॥

பொருள் :— நிலையான கருத்துள்ள மஹாவாக்யங்களில் உள்ள சொற்களின் பொருள், நன்கு ஆராய்ந்து அறியப்படுமே யானால், அந்த வாக்யங்களின் பொருளறிவு தடங்கலின்றி உறுதியாக ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது “வாக்யங்களால் எப்படி அறிவேற்படும்” என்ற வினாவே தோன்றாது.

180

மஹா வாக்யத்திலுள்ள சொற்களின் பொருளை நன்கு அறியாதவனே “நான் எப்படி ப்ரஹ்மமாவேன்” என்று வினவுவான் என்கிறார்.

अन्वयव्यतिरेकोक्तिः पदार्थस्मरणाय तु ।

स्मृत्यभावे न वाक्यार्थः ज्ञातुं शक्यो हि केनचित् ॥

பொருள் — அன்வய வ்யதிரேக முறையால் புறப்பொருளி லிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்தறியும் முறை வேதத்தில் கூறப்பட்டுள் ளது. மஹாவாக்யத்தின் சொற்பொருளை அறிவதன் பொருட்டே அங்ஙனம் கூறப்பட்டுள்ளது. சொற்களின் கருத்தை அறியாவிட் டால் வாக்யத்தின் கருத்தை யாராலும் அறிதல் இயலாது.

181

तत्त्वमस्यादिवाक्येषु त्वपदार्थाविवेकतः ।

व्यज्यते नैव वाक्यार्थः नित्यशुक्तोऽहमित्यतः ॥

பொருள் :— “நீ அதாக இருக்கிறாய்” முதலிய மஹாவாக்யங் களில் நீ என்ற சொல்லின் பொருளினே நன்கு பிரித்து அறியாமையாலேயே அவ்வாக்யங்களின் கருத்தாகிய “நான் என்றும் ஸம்ஸார தர்மங்களிலிருந்து விடுபட்டவன்” என்பது மக்களுக்கு விளங்கு வதில்லை.

விளக்கம் :— தத் என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்வதை விட, த்வம் என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்வதில் அதிக முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து.

182—183

இவ்வாறு ஆராய்வதின் பயன் மறுபடியும் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

अन्वयव्यतिरेकोक्तिः तद्विवेकाय नान्यथा ।
 त्वं-पदार्थ-विवेके हि पाणावर्षितविल्ववत् ॥
 वाक्यार्थो व्यज्यते चैवं केवलोऽहंपदार्थतः ।
 दुःखीत्येतदपोहेन प्रत्यगात्मविनिश्चयात् ॥

பொருள் :— வேதம் அந்வய வ்யதிரேகங்களை உரைப்பது, த்வம் என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந்தறிவதன் பொருட்டே ஆகும். வேறு எதற்காகவுமன்று. த்வம் என்ற சொல்லின் பொருளைப் பிரித்து நன்கறிந்து விட்டால், வாக்கியத்தின் பொருளாகிய அகண்ட அறிவுவடிவம் உள்ளங்கையிலுள்ள வில்வப்பழம் போல, நன்கு விளங்கிவிடும். ஆகையால், நான் என்னும் ஜீவனிடத்தினின்றும், துன்பம் முதலிய ஸம்ஸாரதர்மங்கள் விலக்கப்படுமேயானால், “நான் தூய அறிவு வடிவான ஸாக்ஷீ” என்ற நிச்சயம் ஏற்படும். ஆகையால், த்வம் என்ற சொல்லின் பொருளை முதலில் நன்கறிதல் வேண்டும்.

184

तत्रैवं सम्भवत्यर्थे श्रुतहानाश्रुतार्थधीः ।
 नैव कल्पयितुं युक्ता पदवाक्यार्थकोविदैः ॥

பொருள் :— இவ்வாறு, அபரோக்ஷமான ஆத்ம அறிவு, மஹாவாக்யத்தின் பொருளாகப் பொருந்தும் போது, சொற்பொருளை அறிந்த பெரியோர்கள் சிலர், வேதப் பொருளைப்புறக்கணித்துவிட்டுக் கூறப்படாத பொருளைக் கல்பனை செய்வது பொருத்தமன்று.

185

மஹாவாக்யத்தின் கருத்து, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஏற்படும் அறிவுக்குப் பொருந்தாமல் இருக்கிறது. ஆகையால் அதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ளலாம்? என்றால் :—

प्रत्यक्षादीनि बाधेरन् कृष्णलादिषु पाकवत् ।
 अक्षजादिनिभैरैतैः कथं स्यात् वाक्यबाधनं ॥

பொருள் :— “மஹாவாக்யத்தின் கருத்து, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஏற்படும் அறிவுக்கு முரண்பட்டது. ஆகையால் அக்கருத்தை ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் விலக்குகின்றன. “தங்கமணிகளால் சமையல் செய்யவேண்டும்” என்று ஓரிடத்தில் வேதம் கூறுகிறது. அது ப்ரத்யக்ஷத்துக்குப் பொருந்தாது. அதனால் அது விலக்கப்படுகிறது. அதுபோல மஹாவாக்யத்தின் கருத்தும் விலக்கப்படும்.” என்று கூறுவது தவறு. வாக்யத்தின் கருத்து உண்மையான ப்ரத்யக்ஷ அறிவுக்கு முரணானால் அது விலக்கப்படலாம். ஆனால் போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவினால் மஹாவாக்யத்தின் கருத்து எவ்விதம் விலக்கப்படும்?

விளக்கம் :— நான் ஸம்ஸாரீ என்ற அறிவு, போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவாகும். எங்ஙனமெனில் நான் யார்? என்பதை நன்கு ஆராய்ந்தால், நான் ஸம்ஸாரீ அல்லன் என்பதும், நான் தூய பரமாத்மாவே என்பதும் விளங்கிவிடும். எனவே போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவு வேதமொழியாலேற்படும் மெய்யறிவை விலக்காது. தங்கமணிகளைச் சமையல் செய்வது என்பது இயலாத செயல். ஆகையால் அந்த வாக்யத்திற்கு வேறு பொருள் தான் கொள்ள வேண்டும். தங்கமணிகளை நீரில் கொதிக்கவைப்பதால், அவைகளுக்கு ஒரு ஸம்ஸ்காரம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு ஸம்ஸ்காரம் பெற்ற தங்கமணிகளுக்கு ப்ரயாஜை என்ற இஷ்டியில் உபயோகம் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே தங்கமணிகளைச் சமைக்க வேண்டும் என்பதில் வேதத்திற்குக் கருத்தில்லை; ஸம்ஸ்காரம் அளிப்பதில் தான் கருத்து. அதுபோல மஹாவாக்யப் பொருளைக்கொள்ளல் தகாது. “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று உபாஸனை செய்வதால் ஆத்மாவிற் கு ஸம்ஸ்காரம் ஏற்படுகிறது என்று கல்பனை செய்வது பொருத்தமின்று.

“நீ ப்ரஹ்மம்” என்பது உடனேயே அபரோக்ஷமான மெய்யறிவை உண்டாக்கிவிடுகிறது. மெய்யறிவு ஏற்படவில்லை என்றால் அதற்குக்காரணம், மஹாவாக்யச் சொற்பொருளை நன்கறியாமலிருப்பதேயாகும். எனவே நான் துன்பமுடையவன் என்ற போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவு, “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற மஹாவாக்ய மெய்யறிவை விலக்காது.

186

“மஹாவாக்ய மெய்யறிவை ப்ரத்யக்ஷ அறிவு விலக்காது என்பது சரி; ஆனால் நான் துன்பமுள்ளவன் என்ற அனுபவம் இருக்கும்போது, “நான் துன்பமற்ற ப்ரஹ்மம்” என்ற மெய்யறிவு ஏற்படாது.” என்றால் :—அது தவறு என்கிறார்.

दुःखस्मीति सति ज्ञाने निर्दुःखीति न जायते ।

प्रत्यक्षादिनिभत्वेऽपि वाक्यान्न व्यभिचारतः ॥

பொருள் :— “நான் துன்பமுள்ளவன் என்ற அறிவு போலி யானாலும், அது முதலில் ஏற்பட்டதால் வலிமை கொண்டது. அது இருக்கும்போது நான் துன்பமற்றவன் என்ற மஹாவாக்ய அறிவு உண்டாகாது.” என்பது தவறு. இதற்கு விலக்கு உண்டு.

விளக்கம் :— முன்னாலேற்படும் அறிவுக்கு வலிமை அதிகம்; ஆகையால் பின்னாலே ஏற்படும் பலமற்ற அறிவு அதைப்போக்காது. “நான் ஸம்ஸாரி” என்ற அறிவு முன்னால் ஏற்பட்டது. “நான் அஸம்ஸாரி” என்பது பின்னாலே ஏற்பட்டது. ஆகையால் முன்னால் ஏற்பட்டதுதான் பின்னாலே ஏற்பட்டதை விலக்கும் என்பது ஆக்ஷேபணையின் கருத்து. முன்னால் ஏற்பட்டது போலி அறிவாகையால், அதைப்பின்னாலே ஏற்பட்ட மெய்யறிவு விலக்கும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

187

स्वप्ने दुःखसमभ्यासं दाहच्छेदादिहेतुतः ।

तत्कालमाविभिर्वाक्यैः न बाधः क्रियते यदि ॥

பொருள் :— கனவில் எரித்தல், வெட்டல் முதலிய காரணங்களால் உண்டாகும், துன்பமயக்கம், பிறகு நனவில் ஏற்படும் உணர்வால் விலக்கப்படுவதைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் பொய்யறிவு முன்பு ஏற்பட்டாலும், அதைப் பின்பு ஏற்படும் மெய்யறிவு விலக்கும். “கனவுகாணும் காலத்தில், கேட்ட வாக்யங்களால் துன்பஉணர்வு அழிக்கப்படுவதில்லையே! எழுந்தபிறகல்லவா அழிக்கப்படுகிறது? எனின் :—

188

அது தவறு; கேள்.

समाप्तेस्तर्हि दुःखस्य प्राक्च तद्बाध इष्यताम् ।

नहि दुःखस्य संतानः भ्रान्तेर्वा दृश्यते क्वचित् ॥

பொருள் :— கனவு நிலையில் துன்பம் விலக்கப்படாவிடிலும், அத்துன்பம், உண்டாவதற்கு முன்பும், அழிந்ததற்குப் பின்பும், இல்லை; ஆகையால் அது விலக்கப்பட்டதே ஆகும். துன்பமோ, மயக்க அறிவோ எதுவாயினும் தொடர்ந்து எந்நாளும் எவ்விடத்திலும் இருந்ததில்லை.

விளக்கம் :— ஆத்மா எந்நாளும் மிருக்க, துன்பம் நடுவில் தோன்றி மறைகிறது. அது ஆத்மாவின் தர்மமன்று. வந்து போகும் அது, ஆத்மாவின் அருமை ஆரோபிக்கப்பட்ட அனுபவம். அது பொய்யனுபவம். அதைப் ப்ரமாண அறிவு போக்கும். வெள்ளி என்ற மயக்கத்தை “கிளிஞ்சல்தான்” என்ற வாக்கியத்தால் ஏற்படும் உண்மை அறிவு அழித்துவிடுகிறது. எனவே ப்ரமாணமுள்ள மஹா வாக்கிய அறிவு, “நான் ஸம்ஸாரீ” என்ற மயக்க அறிவை அழித்துக் கொண்டே மெய்யறிவையும் தோற்றுவிக்கிறது. ஆகையால் மஹா வாக்கியம், துன்பத்தைப் போக்கும் திறமுடையதே ஆகும்.

189

“வாக்கிய அறிவு, ப்ரத்யக்ஷத்தினும் வலிமையுடையது” என்பதை வேறுவகையில் கூறுகிறார்.

प्रत्यगात्मन आत्मत्वं दुःखस्मीत्यस्य बाधया ।
दशमं नवमस्येव वेद चेदविरुद्धता ॥

பொருள் :— “நான் பத்தாமவன்” என்று பின்னால் நண்பனின் மொழிகளால் ஏற்பட்ட உண்மையறிவு, “ஒன்பது பேர்களே உள்ளனர்” என்று முன்னால் ஏற்பட்ட போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவை அழித்துவிட்டே ஏற்படுகிறது. அதுபோலவே “நான் அஸங்கனான ப்ரமாத்மா” என்ற மெய்யறிவு, பின்னால் வாக்கியத்தால் ஏற்படுகிறது. “நான் துன்பமுள்ளவன்” என்ற போலியறிவு முன்னால் ஏற்படுகிறது. பின்னால் ஏற்பட்ட மெய்யறிவு முன்னாலேற்பட்ட பொய்யறிவை விலக்குகிறது. இவ்வாறு அறிந்தால் யாதொரு முரண்பாடும் ஏற்படாது.

190—191

“வாக்கிய அறிவு, ப்ரத்யக்ஷ அறிவினும் பலமுள்ளது” என்பது சுருக்கமாக மறுபடி வற்புறுத்தப்படுகிறது.

नित्य-सुक्तत्व-विज्ञानं वाक्याद्भवति नान्यतः ।
वाक्यार्थस्यापि विज्ञानं पदार्थस्मृतिपूर्वकम् ॥
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थः स्मर्यते ध्रुवम् ।
एवं निर्दुःखमात्मानं अक्रियं प्रतिपद्यते ॥

பொருள் :— “நான் எந்நாளும் விடுபட்டவன்” என்ற அறிவு வாக்கியத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது; வெறொன்றினாலுமன்று. வாக்கியப் பொருளின் அறிவு, பதப்பொருள்களின் அறிவை முன்னிட்டே ஏற்படுகிறது. பதப்பொருள்களின் அறிவு, அந்வய வ்யதிரேகத்தால்

உறுதியாக ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு, துன்பமற்றதும், செயலற்றதும் ஆகிய ஆத்ம அறிவு, வாக்கத்தால் அடையப்படுகிறது.

192

सदेवेत्यादिवाक्येभ्यः प्रमा स्फुटतरा भवेत् ।
दशमस्त्वमसीत्यस्मात् यथैवं प्रत्यगात्मनि ॥

பொருள் :—“நீ பத்தாமவன்” என்ற வாக்கத்தால், தன்னைப் பற்றிய அறிவு எவ்வாறு ஏற்படுகிறதோ, அவ்வாறே “நீ ஸத்தாக இருக்கிறாய்” என்பவை போன்ற வாக்கங்களால், தூய ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு, தெளிவாக ஏற்படுதல் கூடும்.

193

प्रबोधेन यथा स्वप्नं सर्वदुःखं निवर्तते ।
प्रत्यगात्मधिया तद्वत् दुःखित्वं सर्वदाऽऽत्मनः ॥

பொருள் :— கனவில் தோன்றிய எல்லாத் துன்பங்களும் விழித்துக் கொள்வதால் விலகுகின்றன. அதுபோல “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அறிவால் தன்னிடத்தில் காணப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் அறவே விலகுகின்றன.

194

कृणालादौ प्रमाऽजन्म तदन्यार्थाऽमृदुत्वतः ।
तत्त्वमस्यादिवाक्येषु नत्वेवं अविरोधतः ॥

பொருள் :— “பொன் மணிகளைச் சமைக்க வேண்டும்” என்ற வாக்கம், அதன் நேர்பொருளின் அறிவை உண்டுபண்ணுவதில்லை. ஏனெனில் மணிகளை அரிசியைப்போல் மென்மையாகும்படி சமைத்தல் இயலாது. ஆகையால் அந்த வாக்கம் வேறு பொருளைக்கொண்டது ஆகும். தத் த்வம் அஸி முதலிய வாக்கங்களுக்கு அவ்வாறு வேறு பொருள் கொள்ளல்தகாது. ஏனெனில், “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்ற பொருள், முரண்பாடு இல்லாமல் அனுபவத்துக்கு ஏற்றதாய் உள்ளது.

195

“மஹாவாக்க்யம் மெய்யறிவை உண்டாக்குவதில் முரண்பாடு இல்லை” என்பதை விளக்குகிறார்.

वाक्ये तत्त्वमसीत्यस्मिन् ज्ञातार्थं तदसिद्धयम् ।
त्वमर्थेऽसत्यसाहाय्यात् वाक्यं नोत्पादयेत् प्रमाप् ॥

பொருள் :— “தத் த்வம் அஸி” என்ற வாக்கத்தில், தத் என்ற சொல்லுக்கும், அஸி என்ற சொல்லுக்கும் உரிய பொருள்கள்

நன்கு அறியப்பட்டுள்ளன. ஆனால் த்வம் என்ற சொல்லின் பொருள் நன்கு அறியப்படவில்லை. அங்ஙனமிருக்க அதன் உதவியின்றி, அந்த மஹாவாக்யம் மெய்யறிவை உண்டாக்குவதில்லை.

விளக்கம் :— நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்று கேட்டவுடன் மெய்யறிவு உண்டாவதில்லை என்று ஐயம் கொள்வது தகாது. நீ என்ற சொல்லின் பொருளை நன்கறியாமையாலேயே மெய்யறிவு உண்டாவதில்லை. நீ என்ற சொல்லின் பொருளை அறிந்துவிட்டால் அந்த வாக்யம், தன்பொருளை நேராக அறிவிப்பதில் யாதொரு முரண்பாடும் இல்லை. “பொன்மணிகளைச் சமைக்கவேண்டும்” என்ற வாக்யம் நேர்பொருளைத்தராது. ஏனெனில் முரண்பாடு ஏற்படும். எனவே அதற்கு வேறு பொருளையே சொல்ல வேண்டும். மஹாவாக்யத்திற்குப் பொருள் கொள்வதில் முரண்பாடு இல்லை. மஹாவாக்யத்தால் உடனே மெய்யறிவு ஏற்பட்டுவிடும். ஏற்படவில்லை என்றால் அதற்குக்காரணம், நீ என்ற சொல்லின் பொருளை நன்கு அறியாமையே ஆகும். ஆகையால், நீ என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்ந்து அறிவதில் அதிகமான முயற்சியைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

196

அளி என்ற சொல்லின் உபயோகத்தைக் கூறுகிறார்.

तत्त्वमोः तुल्यनीडार्थं असीत्येतत्पदं भवेत् ॥

பொருள் :— நீ, அது என்ற சொற்களால் குறிக்கப்படும் பொருள் ஒன்றே என்பதை அளி பதம் காட்டுகிறது.

விளக்கம் :— நீ உன்னை ப்ரஹ்மமாய் த்யானம் செய்ய வேண்டும் என்பது மஹாவாக்யத்தின் பொருளன்று. “ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்பதே மஹாவாக்யத்தின் பொருளாகும்,

197

தத், த்வம் என்ற சொற்கள், ஒரே பொருளைக்காட்டுவதால் ஏற்படும் லாபம், யாதெனில் :—

तच्छब्दः प्रत्यगात्मार्थः तच्छब्दार्थः त्वमस्तथा ।

दुःखित्वाप्रत्यगात्मत्वं वारयेताद्युभावपि ॥

பொருள் :— அது என்ற சொல், நீ என்ற சொல்லுடன் ஒன்று படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளதால் “அது” என்ற அந்தச்சொல் ப்ரத்யகாத்மாவையே கூறும். அவ்விதமே நீ என்ற சொல், அது என்கிற சொல்லுடன் ஒன்று படுத்திக் கூறப்பட்டிருப்பதால், அந்த ‘நீ’ என்ற சொல், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே கூறும். இவ்வாறு கூறப்படுவதால், இந்த இருசொற்களும், ஜீவனது துன்பமுறும் தன்மையையும், ப்ரஹ்மத்தினது பரோக்ஷத்தன்மையையும் விலக்குகின்றன.

198

एवं च नेति नेत्यर्थं गमयेतां परस्परम् ॥

பொருள் :— இவ்வாறு “நீ, அது” என்ற சொற்கள், ஒன்றை யொன்று தழுவிருந்துகொண்டு “இஃதன்று இஃதன்று” என்கிற வேதவாக்யங்களால் கூறப்படும் - இரண்டற்ற - தூய - ஆத்மஸ்வ ரூபத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

199

एवं तत्त्वमसीत्यस्य गम्यमाने फले कथम् ।

अप्रमाणत्वमस्योक्तं क्रियापेक्षत्वमुच्यते ॥

பொருள் :— இவ்வாறு “நீ அதாக இருக்கிறாய்” என்ற மஹா வாக்யத்திற்குப் பயன் அறியப்படும் பொழுது, அந்த வாக்யத்தை ப்ரமாணமற்றதாகவோ, அல்லது செயலைப்போதிப்பதாகவோ எவ்வாறு கூறுதல் முடியும்?

200

இவ்வாறு மஹாவாக்யத்தின் பொருளை ஆராய்ந்தால், “செயல்புரியவேண்டும்” என்பதற்கு இடமில்லை என்று கூறுகிறார்.

तस्मादाद्यन्तमध्येषु कुर्वित्येतत् विरोध्यतः ।

न करपामोऽश्रुतत्वाच्च श्रुत्यागोऽप्यनर्थकः ॥

பொருள் :— மஹாவாக்யத்தின் முதலுபதேச காலத்திலும், விசாரிக்கும் இடைக்காலத்திலும் அபரோகூ அனுபவ முடிவு காலத்திலும், செயல்புரிதல் என்பது வாக்யப்பொருளின் அறிவுக்கு முரண்பட்டதாகும். ஆகையால் செயல்புரிவதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. மேலும் வேதம் அந்த நிலைகளில் யாதொரு செயலையும் கூறவில்லை. வேதம் கூறிய உண்மைப் பொருளை விடுவது பயனற்றதாகும்.

விளக்கம் :—தன்ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்க, வேதம், தத் த்வமஸி என்று உபதேசம் செய்கிறது. அந்த நிலையிலும் அது செயலைக்கூற வில்லை. பிறகு, சொற்பொருளை அந்வய வ்யதிரேகங்களால் உறுதியாக ஆராய்ந்தறியும் போதும், செயல்புரிதல் என்பது ஏற்படாது. பிறகு ஐயமின்றி உண்மையை உணர்ந்தகாலத்திலும், செயல்புரிவது என்பது நிகழ்வதற்கு இடமில்லை. வேதம் “நீயே ப்ரஹ்மம்” என்று ஒருவனுடைய உண்மையான வடிவை அறிவுறுத்துவதன் பொருட்டுக் கூறும்போது, உன்னை ப்ரஹ்மமாய் பாவனை செய்ய

வேண்டும் என்று பொருள் கொள்வது விபரீத அறிவாகும். விபரீத அறிவால் அவித்யை விலகவே விலகாது.

201

பூர்வபக்ஷ ஐயம் கொள்கிறான்.

यथानुभूयते तृप्तिः भुजेर्वाक्यान् गम्यते ।

वाक्यस्य विधृतिस्तद्वत् गोशकृत्पायसीक्रिया ॥

பொருள், — உணவை உண்ணுவதால்தான் ஆநந்தம் ஏற்படுகிறது. உணவு என்ற சொல்லைக் கேட்பதனால் ஏற்படுவதில்லை. அதுபோல மஹாவாக்யத்தின் பொருளைக்கேட்பதால் மோக்ஷம் ஏற்படாது. செயலாலேயே ஏற்படும். எனவே நீங்கள் சொல்லும் அறிவு, பசுவின் சாணத்தை வைத்துக்கொண்டு பாயஸம் செய்வதைப் போன்றதாகும்.

202

பெரும்பாலும் வாக்யம், பரோக்ஷமான அறிவையே உண்டாக்கும் என்றாலும், இங்கு அதற்கு விலக்கு உண்டு என்கிறார்.

सत्यमेवमनात्मार्थवाक्यात् पारोक्ष्यबोधनम् ।

प्रत्यगात्मनि नत्वेवं संख्याप्राप्तिवद्भ्रुवम् ॥

பொருள் :— நீ கூறுவது உண்மை; ஆத்மாவல்லாத பொருள் களைப்பற்றிய வாக்யங்களால் பரோக்ஷ அறிவே உண்டாகும். ஆனால் ப்ரத்யகாத்மவிஷயத்தில் அவ்விதமன்று. “நீயே பத்தாமவன்” என்ற வாக்யத்தால், தன்னைப்பற்றிய அபரோக்ஷ அறிவு ஏற்படுகிறது. அதனால் துன்பம் விலகுகிறது. அதுபோலவே மஹாவாக்யத்தால் அபரோக்ஷ அறிவு ஏற்படும். ஸம்ஸாரத்துன்பம் விலகும்.

203

ப்ரத்யகாத்மவிஷயத்தில், வாக்யத்தாலேயே, மெய்யறிவின் அனுபவம் ஏற்படும் என்பது எதனால்? என்றால் :—

स्वयं वेद्यत्वपर्यायः स्वप्रमाणक इष्यताम् ।

निवृत्तावहमः सिद्धः स्वात्मनोऽनुभवश्च नः ॥

பொருள் :— “ஆத்மா தன்னிருப்புக்குத் தன்னையே ப்ரமாணமாகக்கொண்டது. அது தன்னொளிபுள்ளது” என்று நாம் அறிதல் வேண்டும். மஹாவாக்யத்தின் பொருளறிவால் அஹங்காரம் விலகியவுடன், தன்னொளிகொண்ட ஆத்மாவின் அனுபவம் எங்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

விளக்கம் : — என்றுமே அழியாமல் அபரோக்ஷமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்ம ஒளியை மறைக்கும் அஹங்காரம் முதலிய வற்றை, மஹாவாக்யத்தின் பொருளறிவு விலக்குவதால், தன்னொளியுடன் ஆத்மா தடையின்றி விளங்குகின்றது. ஆகையால் மஹாவாக்யம், அபரோக்ஷ அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது என்று உபசாரமாகக் கூறுகிறோம். மஹாவாக்ய அறிவு, உண்மையில் செய்யும் காரியம், அவித்யையின் விலக்கமே அன்றி வேறன்று.

204

“ஆத்மாவுக்கு, துன்பத்தின் அனுபவம் உண்டு என்ற ஐயம் வேண்டா. துன்பமென்பது ஆத்மாவின் தர்மமன்று; அது அநாத்மாவின் தர்மம்” என்று கூறுகிறார்.

बुद्धीनां विषयो दुःखं नो यस्य विषया मताः ।

कुतोऽस्य दुःखसंबन्धः हरोः स्यात् प्रत्यगात्मनः ॥

பொருள் :— நான் துன்பமுள்ளவன் என்ற அனுபவம், அஹங்காரத்தினது தர்மம். அந்த துக்கம், சித்தவ்ருத்தி அறிவுக்கே விஷயமாகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் ஸாக்ஷியும், அறிவு வடிவாய் இருப்பதுமான ப்ரஹ்மத்துக்கு, துன்பத்தொடர்பு எங்ஙனம் ஏற்படக் கூடும்?

205

“ஆத்மா எல்லாவகையான தர்மங்களும்ற்றது” என்றால், எங்ஙனம் அதற்கு அனுபவம் என்பது பொருந்தும்? என்றால் :—

हशिरेवानुभूयेत स्वेनैवानुभवात्मना ।

तदाभासतया जन्म धियोऽस्यानुभवः स्मृतः ॥

பொருள் :— அறிவுவடிவான ஆத்மா, அனுபவரூபமான தன்னாலேயே அனுபவிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவின் ஆபாஸசைதன்யத்துடன் கூடிய புத்தியில், அகண்டாகாரவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அந்த புத்திவ்ருத்தியுடன் கூடிய ஆத்மசைதன்ய விளக்கமே, ஆத்மாவின் விசேஷ அனுபவம் என்று அறிஞர்களால் கருதப்படுகிறது.

விளக்கம் : ஆபாஸனுடன்கூடிய புத்திவிருத்தி, வெளிப் பொருளைச் சூழ்ந்து அதனைத்தனக்கு விஷயமாக்கி அனுபவிக்கிறது. அங்கு, புத்திவிருத்தி பொருள்வடிவமாகமாற, ஆபாஸசைதன்யம், பொருளை விளங்கச்செய்கிறது. இதைப்புத்திவ்ருத்தியின் விஷயானுபவம் என்கிறோம். ஆத்மாவின் விஷயத்தில், வெளிநோக்குள்ள புத்தி உள்முகமாகி, ஆத்மரூபமாகப்பரிணாமத்தை அடைகிறது. இதை அகண்டாகாரவ்ருத்தி என்கிறோம். இப்போது

ஆபாஸன், வெளிப்பொருளை விளக்குவதுபோல ஆத்மாவை விளக்குவதில்லை. ஆத்மசைதன்ய ஒளியுடன் ஒன்றுபட்டுவிடுகிறான். இதை அகண்டாகாரவ்ருத்தி அறிவு என்கிறோம். இந்த முறையில் ஆத்மா, சித்தவ்ருத்திக்கு அனுபவ விஷயமாகிறது. பிறபொருள்களில் போல் இங்கு வ்ருத்திவ்யாப்தி பலவ்யாப்தி இரண்டுமில்லை. வ்ருத்திவ்யாப்தி மட்டுமே உண்டு. அகண்டாகாரவ்ருத்தியறிவும் அழிந்தபின், ஆத்மா, தான் தானாகவே இருப்பதால், அதை ஸ்வரூபானுபவம் என்பார்கள். இந்த அனுபவத்தில் தரிபுடி என்பது இல்லை.

206

“மஹாவாக்யப் பொருளை உணர்ந்தபின் அடிக்கடி, த்யானித்தலாகிய ப்ரஸங்க்யானம் வேண்டா” என்பதைக் கூறுகிறார்.

अशनायादिनिर्मुक्तः सिद्धो मोक्षस्त्वमेव सः ।

श्रोतव्यादि तवेत्येतत् विरुद्धं कथमुच्यते ॥

பொருள் :— “பசி முதலியவை இல்லாத, நித்ய ஸித்தமான மோக்ஷமாகிய ப்ரஹ்மமே நீ” என்ற உபதேசம் பெற்றபிறகு, அதற்கு நேர் முரண்பாடுள்ள “ச்ரவணம் ப்ரஸங்க்யானம் முதலியவை உனக்குண்டு” என்று எங்ஙனம் நீ சொல்லுதல் கூடும்?

விளக்கம் :— “செயலற்ற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நான்” என்ற நிந்தபிறகு, நான் ப்ரஸங்க்யானம் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்பது பொருந்தாது. செயலற்றவனுக்குச் செய்கை எங்ஙனம் பொருந்தும்?

207

सेत्स्यतीत्येव चेत् तत्स्यात् श्रवणादि तदा भवेत् ।

मोक्षस्यानित्यतैवं स्यात् विरोधे नान्यथा वचः ॥

பொருள் :— செயலற்ற ப்ரஹ்ம வடிவம் எனக்கு இனிமேல் ஏற்படப்போகிறது என்று நீ சொல்வாயானால், அப்போது கேட்டல் முதலிய செயல்கள் பொருந்தும். அச்செயலால்தான் மோக்ஷம் ஏற்படும் என்றால், அந்த மோக்ஷம் நிலையற்றதாகிவிடும். ஆகையால் “நீ ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” என்ற வாக்யத்திற்கு, நீ ப்ரஹ்மமாக ஆகப்போகிறாய் என்று மாற்றிப் பொருள் கொண்டாலும் முரண்பாடு ஏற்படும். அவ்வாறு மாற்றிப்பொருள் கொள்ளல் தகாது.

விளக்கம் :— அறியாதவனும் ப்ரஹ்ம வடிவமாகவேதான் உள்ளான். அறிந்தவனும் ப்ரஹ்மவடிவமாகவேதான் உள்ளான். அறியாதவன், தனது நிலையை அறியவில்லை. அறிந்தவன் தனது நிலையை அறிந்துள்ளான். இந்த வேற்றுமையை த்தவிர ப்ரஹ்மவடிவ

நிலையில் எந்த வேற்றுமையும் இல்லை. ஒருவனுக்கு ப்ரஹ்மவடிவ நிலை, இனிமேல் வரக்கூடியதாகிய ஒன்றன்று. அவன் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறான், ப்ரஹ்மவடிவம் அடையப்படாமலிருந்து பிறகு அடையப்படுவதில்லை. அது ச்ரவணம் முதலிய செயல்களால் ஏற்படுவதில்லை. ஏற்கனவே உள்ளது. ச்ரவணம் முதலியவை அறியாமையை நீக்குவதோடு தம்பயனை முடித்துக்கொள்ளும். மஹாவாக்ய உபதேசம் கிட்டியவுடன் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற மெய்யறிவு விளங்கும்போது, அங்கு, செயல்களுக்கு இடமே இல்லை. “நீ ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய்” என்பதுதான் உபதேசம். அந்த உபதேசம் தனது அழியாத உண்மை நிலையை வெளியிடுகிறதே அன்றி, உண்டாக்குவதில்லை. ஆகையால் அந்த வாக்யத்திற்கு “நீ ப்ரஹ்மமாக ஆகப் போகிறாய்” என்று பொருள்கூறலும் முரணாகும்.

208

ப்ரஸங்க்யானம் பொருத்தமற்றது என்பதற்கு மற்றொரு காரணம் கூறப்படுகிறது.

श्रौतश्रोतव्ययोः भेदः यदीष्टः स्यात् भवेदिदम् ।

इष्टार्थकोप एवं स्यात् न युक्तं सर्वथा वचः ॥

பொருள் :— “கேட்பவன் வேறு; கேட்கப்படும் பொருள் வேறு” என்று வேறுபாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டால், ப்ரஸங்க்யானம் பொருந்தும். வேறுபாட்டினை ஏற்கிறோம் என்று நீ கூறினால், மஹாவாக்யம், தான் சொல்ல விரும்பிய பொருளுக்கு முரண்டுபாடு ஏற்படும். ஆகையால் மஹாவாக்யமும் ப்ரமாணத்தை இழந்துவிடும்.

விளக்கம் :—மஹாவாக்யம் சொல்ல விரும்பிய பொருள், “ஜீவனே ப்ரஹ்மமாகிறான்” என்பதாகும். அவ்விருவருக்கும், வேற்றுமையுண்டு என்றால், ஒருபொருளுக்கு மற்றொரு பொருளாகும் தன்மை என்றுமேயில்லையாகையால், ஜீவன் ப்ரஹ்மமாக முடியாது. எனவே மஹாவாக்யம் தான் விரும்பிய பொருளைக் கூறாமல் போகும். அதனால் அது, தன் ப்ரமாணத்தை இழக்கும். ஐக்யமாகிய கருத்து, மஹாவாக்யத்திற்குப் பொருந்தாமல் போகும்.

209

सिद्धो मोक्षोऽहमित्येव ज्ञात्वात्मानं भवेद्यदि ।

चिकीर्षुः यः स मूढात्मा शास्त्रं चोद्घाटयत्यपि ॥

பொருள் :— “நான் அழியாது விளங்கும் மோக்சவடிவான ஆத்மாவாய் இருக்கிறேன்” என்று தன்னையறிந்த பிறகு, எவனொருவன் செயல் புரிய விரும்புகிறானோ, அவன் மோஹமுள்ளவனே. அவன் சாஸ்த்ரத்தின் பொருளைக் கெடுப்பவனாவான்.

விளக்கம் :— அகர்த்தாவாக இருப்பவன், கர்த்தாவாக இருத்தல் முடியாது. அஸம்ஸாரியாயிருப்பவன் ஸம்ஸாரியாயிருத்தல் முடியாது. மெய்யறிவு கொண்டவன் பொய்யறிவுள்ளவனாய் ஆதல் முடியாது. இவையெல்லாம் முடியும் என்று எண்ணுவது மயக்கமே யாகும். ஆகையால் ப்ரஸங்க்யானம் முதலிய செயலுக்கு மெய்யறிவில் இடமில்லை.

210

नहि सिद्धस्य कर्तव्यं सकार्यस्य न सिद्धता ।

उभयालम्बनं कुर्वन् आत्मानं वञ्चयत्यपि ॥

பொருள்:—மெய்யுணர்ந்தவனுக்குச் செயல் இல்லை. செயலைப் புரிபவனுக்கு மெய்யுணர்வு இல்லை. தன்னை மெய்யுணர்வுள்ளவனாகவும், செயல்புரிபவனாகவும் நினைப்பவன் தன்னையே, ஏமாற்றிக் கொள்கிறான்.

211

பூர்வவாதீ மறுபடியும் ஐயமுறுகிறான்

सिद्धो मोक्षः त्वमित्येतत् वस्तुमात्रं प्रदर्श्यते ।

श्रोतुस्तथात्वविज्ञाने प्रवृत्तिः स्यात् कथं त्विति ॥

பொருள்:—“மோக்ஷமாகிய ப்ரஹ்மம் என்றுமுள்ளது. நீயே அந்த ப்ரஹ்மம்” என்ற உபதேசம் பரம்பொருளை மட்டும் காட்டுகிறது. கேட்பவன் அப்பொருளை அவ்விதம் அறிந்து கொள்ள, செயல்புரிய வேண்டும் என்பதே அதன் பொருள். ஆகையால் செயல் புரிபவன் எப்படி முடனாவான்?

212

மேலும்,

कर्ता दुख्यहमस्मीति प्रत्यक्षेणानुभूयते ।

कर्ता दुःखी च मा भूवं इति यत्नो भवेत्ततः ॥

பொருள் :— நான் செய்பவன் என்பதும், துன்பமுள்ளவன் என்பதும் ப்ரத்யக்ஷமாக உணரப்படுகின்றன. அதனால் “இனி நான் செய்பவனாகவும் துன்பமுள்ளவனாகவும் ஆதல் கூடாது என்று கருதி, அதற்கேற்றவாறு முயலவேண்டும்” என்பதை அறியச் செய்வதே வேதத்தின் நோக்கம்.

213

तद्विज्ञानाय युक्त्यादि कर्तव्यं श्रुतिरब्रवीत् ।

कर्तृत्वाद्यनुवादेन सिद्धत्वानुभवाय तु ॥

பொருள் :— வேதம் எதையறிந்தால் துன்பம் போகுமோ, அதையறிய, மனனம் முதலியவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு வேதம் மனிதனிடமுள்ள செயலாற்றும் தன்மையை அனுவாதம் செய்து, மோக்ஷானுபவம் ஏற்படுவதற்குச் சர்வணம், மனனம் முதலியவற்றைக் கூறியுள்ளது. ‘தத் த்வம் அஸி’ என்பதற்கு “நீ ப்ரஹ்ம ரூபமாயிருக்கிறாய்; அந்த அறிவை அடைய முயல்க” என்பதே கருத்து.

214

“மேற்கூறியவை தவறு” என்கிறார்.

निर्दुःखो निष्क्रियोऽकामः सिद्धो मोक्षोऽहमित्यपि ।
गृहीत्वैव विरुद्धार्थं आध्यात् कथमेव सः ॥

பொருள் :— “நான் துன்பமற்றவன்; செயலற்றவன்; ஆசையற்றவன்; என்றுமுள்ளவன்; மோக்ஷமாகிய ப்ரஹ்மவடிவமானவன்” என்றெல்லாம் நன்கு அறிந்துகொண்டவன், எவ்வாறு அதற்கு நேர் முரணான செயலைப் புரிதல் கூடும் ?

215

வாக்யத்தினால் ஆத்மானுபவம் வரும் என்றால், அதற்கு எதிரிடையான அனுபவமும் ஏன் உண்டாகிறது ? எனின் :—

सकामः सक्रियोऽसिद्धः इति मेऽनुभवः कथम् ।
अतो मे विपरीतस्य तद्भवान् वक्तुमर्हति ॥

பொருள் :— “நான் ஆசைகொண்டவன்; செயலையுடையவன்; முன்பு இல்லாதவன்” என்ற அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்படுகின்றன. உண்மையில் துன்பமற்ற ப்ரஹ்மமான எனக்கு இந்த அனுபவங்கள் ஏன் ஏற்படுகின்றன ? அதைத்தாங்கள் சொல்லவேண்டும்.

விளக்கம் :— தங்களின் கொள்கைப்படி நான் ப்ரஹ்மமாயிருந்தால், ஏன் எனக்கு ஸம்ஸார அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன ? என்பது வினாவின் கருத்து.

216

இந்தவினா ஆத்மானுபவ அறிவற்றவனிடம் பொருந்தும். ‘நானேப்ரஹ்மம்’ என்று அனுபவ அறிவுள்ளவனிடம் பொருந்தாது என்று கூறுகிறார்.

इहैव घटते प्रश्नः न मुक्त्वानुभूतये ।
प्रमाणेन विरोधी यः सोऽत्रार्थः प्रश्नमर्हति ॥

பொருள் :— வேதவாக்யத்தை ஒருமுறை கேட்டு, அதன் உண்மையை உணர்ப்புகும் போதுதான் இந்த வினா பொருந்தும். “நான் விடுதலை பெற்றவன்” என்ற உறுதியான அனுபவமுள்ளவனுக்கு இந்த வினா பொருந்தாது. எந்தக் கருத்து ப்ரமாணத்திற்கு முரண்பட்டதோ, அந்தக்கருத்தின் விஷயத்தில் இந்தவினா பொருந்தும்.

விளக்கம் :— எனக்கு ஏன் துன்ப அனுபவம் ஏற்படுகிறது? என்பது வினா. இந்த வினா அவித்யை நீங்காத நிலையில் ஏற்படும். ஏனெனில், அப்போது உடலை நானென்று எண்ணும் மயக்க அறிவு உள்ளது. ஆகையால், அதன் காரணமாக துன்பத்தோற்றம் உண்டாகலாம். நான் விடுதலை பெற்றவன் என்ற அனுபவ அறிவு ஏற்பட்டுவிட்டால் அவித்யை முழுவதும் அழிந்துவிடுகிறது. அப்போது, நான் துன்பமுடையவன் என்ற தோற்றமே இல்லையாகையால் “ஏன் துன்ப அனுபவம் ஏற்படுகிறது?” என்ற வினாவே எழாது. நான், கர்த்தா; போக்தா; ஸம்ஸாரீ என்ற கருத்து, பிரமாணத்திற்கு முரண்பட்டது. அந்தக்கருத்து இருக்கும்போது “ஏன் துன்பம் ஏற்படுகிறது?” என்ற வினா எழலாம். நான் கர்த்தாவும்ல்லன்; போக்தாவும்ல்லன்; ஸம்ஸாரியும்ல்லன். என்ற அழியாத ப்ரமாண அறிவு இருக்கும்போது இந்த வினா எழாது. ஏனெனில், துன்ப அனுபவமே அங்கு இல்லை. வேதங்களும் “நீ நித்யமுக்க்தன்” என்கின்றன பெரியோர்களுடைய அனுபவமும் “நான் அஸம்ஸாரி” என்றுதான் உள்ளது. இது ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்ட மறுக்கப்படாத அறிவு. இந்த அறிவில் துன்பநுகர்வே இல்லை.

217

வேதம், தெரியாததை அறிவிக்கிறது; அது அபூர்வமான கருத்தை உபதேசிக்கிறது; இவ்வாறு இருக்கும்போது, அக்கருத்துக்கு விரோதமான முறையில், போலிப்ரமாணத்தால் உண்டாகும் அனுபவத்தில் தான் இந்த வினா பொருந்தும். என்று மறுபடி விளக்குகிறார்.

अहं निर्मुक्त इत्येव सदसित्यन्यमानजः ।

प्रत्यक्षाभासजन्यत्वात् दुःखित्वं प्रथमर्हति ॥

பொருள் :— “நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்” என்ற வேதவாக்ய ப்ரமாணத்தால், “நான் விடுதலைபெற்றவன்” என்ற மெய்யறிவு ஏற்படுகிறது. நான் துன்பமுள்ளவன் என்ற அனுபவ அறிவோ, போலியான ப்ரத்யக்ஷ அறிவால் உண்டாகிறது. ஆகையால் மயக்கத்தால் ஏற்பட்ட துன்ப அனுபவ விஷயத்திலேயே, “எப்படி எனக்குத் துன்பநுகர்வு ஏற்படும்?” என்ற வினா எழும்.

218

“இப்போது மாணவனின் விருப்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினாலும் செயலுக்கு இங்கு இடமில்லை” என்கிறார்.

पृष्टमाकाङ्क्षितं वाच्यं दुःखाभावमभीष्टितम् ॥

பொருள்:—எதை மாணவன் விரும்பிக் கேட்கிறானோ, அதற்கே ஏற்ற விடைதரல் வேண்டும். மாணவன் விரும்புவது துன்பமற்ற நிலையே ஆகும்.

219

இவ்விதம் அவித்யா நிலையில் வினா எழுகிறது. அந்த வினாவுக்கு விடையை மாணவன் அறிய விரும்புகிறான். அதற்கேற்றபடி விடையைத்தரல் வேண்டும். அதற்காகவே மஹாவாக்ய உபதேசம். என்பதை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

कथं हीदं निवर्तेत दुःखं सर्वात्मना मम ।

इति प्रश्नानुरूपं यत् वाच्यं दुःखनिवर्तकम् ॥

பொருள்:—இந்தத்துன்பம் முழுவதும் என்னிடமிருந்து எப்படி விலகும்? என்று வினாவும் மாணவனின் கேள்விக்கு ஏற்றபடி விடைகூறல் வேண்டும். அந்த விடை துன்பத்தைப் போக்க வழிகாட்டுவதாக இருத்தல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—துன்பத்தைப் போக்கும் ஸ்வரூப அறிவை ஊட்டுவதே வேதத்தின் நோக்கம்; செயலில் தூண்டுவதன்று.

220

“கேட்ட வினாவுக்கே வேதம் விடை கூறுகிறது. “ப்ரஸங்க்யானத்தின் மூலமே துன்பம் போகும்” என்பதுதான் வேதம் கூறும் விடையாகும்.” என்பது தவறு என்கிறார்.

श्रुतेः स्वात्मनि नाशङ्का प्रामाण्ये सति विद्यते ।

तस्मादात्मविमुक्तत्वं प्रत्याययति तद्वचः ।

वक्तव्यं तत्तथार्थं स्यात् विरोधेऽसति केनचित् ॥

பொருள்:—வேதத்திற்குத்தான் விளக்கும் பொருளில் ஸ்வத: ப்ராமாண்யம் உண்டு. வேதப்பொருளில் நாம் ஐயம் கொள்ளல் தகாது. வேதவாக்யம், ஆத்மாவின் அழிவற்ற விடுதலைத்தன்மையை நமக்கு அறிவிக்கிறது. வேதம் கூறும் இந்தப்பொருள், வேறு எந்த ப்ரமாணத்திற்கும் முரண்பட்டதன்று. ஆகையால் வேதம் கூறும் பொருள் உண்மையானது என்பதை நாம் ஏற்க வேண்டும்.

விளக்கம்:—வேதம், தன்னையறிவதே துன்பநீக்கத்திற்கு வழி என்று கூறுகிறது. அது பிற ப்ரமாணங்களால் விலக்கப்படவில்லை. எனவே “துன்பநீக்கம்” எப்படி ஏற்படும்? என்ற வினாவுக்கு “தன்னையறிவதுதான் அதற்கு வழி” என்று வேதம் கூறும் விடையே பொருத்தமான உண்மை விடையாகும். இங்கு ப்ரஸங்க்யானத்தை வேதம் கூறவில்லை.

221

“மஹா வாக்க்யத்திற்கு, தன்ஸ்வரூப அறிவை விளக்குவதே உண்மைப் பொருளாகும். வேறுபொருள் கூறுவது அனுபவத்திற்குப் பொருத்தமன்று” என்கிறார்.

इतोऽन्योऽनुभवः कश्चित् आत्मनो नोपपद्यते ।
अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातामिति श्रुतेः ॥

பொருள்:— ஐக்ய அறிவுக்கு வேறான முறையில் உள்ள ஆத்மானுபவம் என்ற ஒரு பொருள், அந்த மஹாவாக்க்யத்திற்குப் பொருந்தாது. வேதம் “அறிந்தோம் என்று கூறும் மக்களுக்கு இது அறியப்படாமலேயே இருக்கும்.” “அறிகிறவனை வேறு யார் அறிதல் முடியும்” என்று கூறுகிறது.

விளக்கம்:— மஹாவாக்க்யம், ப்ரஹ்மசைதன்யமும் ஜீவசைதன்யமும் ஒன்றே என்ற ஐக்ய அறிவையே விளக்குகிறது. அஃதன்றி “ஜீவனிலும் வேறான ப்ரஹ்மத்தை அது கூறி, பின்பு அதனை உபாஸிக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறது” என்று மஹாவாக்க்யத்திற்குப் பொருள் கூறுவது தவறு. ஏனெனில், அவ்வாறு கூறுவதை, “அறிந்தோம் என்பவர்க்கு அது அறியப்படாதது” என்ற வேத வாக்க்யப் பொருள் மறுத்துவிடும். ப்ரஹ்மம் யாராலும் ப்ரமாண அறிவால் குடம் முதலியவற்றைப்போல அறியமுடியாதது. அங்ஙனம் அறிந்தோமென்று சொல்பவர்கள் அதை அறியாதவர்களே. எனவே ப்ரஹ்மம் ஜீவனிலும் உண்மையில் வேறுபாடுகொண்டதாய், உபாஸிக்கத் தக்கதாய் உள்ளது என்ற கருத்து தவருனது. ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்று என்ற அறிவு, எதனாலும் மறுக்கப்படாததாக உள்ளது. எனவே மறுக்கப்படாத உண்மையைக்கூறுவதே மஹாவாக்க்யத்தின் நோக்கம். எனவே ப்ரஹ்மத்தை மனம் முதலியவற்றுக்கு எட்டாத ப்ரத்யகாத்ம வடிவாய் அறிதல் வேண்டும்.

222

இந்தப்ரகாணத்தில் 16-ஆவது ச்லோகத்தில் “விதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில் ஸந்யாஸத்தை விதிக்கும் சாஸ்த்ரம்

ப்ரமாணமற்றதாகும்” என்று பூர்வ பகநீ கூறியதற்கு இங்கு விடையளிக்கிறார்.

त्वंपदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणाम् ।

साधनत्वं ब्रजत्येव शान्तो दान्तानुशासनात् ॥

பொருள் :— நீ என்ற சொல்லின் பொருளை நன்கு அறிவதன் பொருட்டு, எல்லாச் செயல்களையும் விடுவது நல்லது. வேதம், “மனமடங்கியவனாயும், பொறிகள் அடங்கியவனாயும், ஸந்யாஸத்துடன் கூடியவனாயும் உள்ளவன் ஆத்மாவை அறிகிறான்” என்று கூறுகிறது. ஆகையால் செயல்களை விடுவது, நீ என்ற சொல்லின் பொருளைப் பிரித்தறிவதற்கு ஸாதனமாயுள்ளது.

விளக்கம்:—மஹாவாக்யத்தின் பொருளையறிய, அதனிடமுள்ள சொற்களின் பொருளை அறிதல் வேண்டும். சொற்பொருளையறிய ஸந்யாஸ தர்மங்களை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். ஆகையால் ஸந்யாஸத்தை விதிக்கும் சாஸ்த்ரம் வீணாகாது. மஹாவாக்யச்சொற்பொருளையறியும் வரை, ஸந்யாஸ தர்மங்கள் மேற்கொள்ளத்தக்கவை. அதற்குப்பிறகு, அதாவது-மஹாவாக்யப்பொருளை நன்குணர்ந்த அறிவாளியிடம் விதிகளின் செயல் இல்லை. ஆனால் ஸாதகநிலையில் பயிலப்பட்ட ஸந்யாஸவிதிகள், மெய்யறிவு பெற்றவனிடமும் காணப்படலாம். ஸந்யாஸ தர்மத்திற்கும், மெய்யறிவு நிலைக்கும் முரண்பாடில்லை. எனவே ஜ்ஞானியிடம் காணப்படும் ஸந்யாஸம், விதியினால் பூண்ட ஸந்யாஸமன்று. ஸாதகநிலையில் காணப்படும் ஸந்யாஸமே விதியினால் பூண்ட ஸந்யாஸமாகும்.

223

மேலே கூறிய கருத்தையே விரிவாகக்கூறி, மஹாவாக்யப்பொருளறிவு ஏற்படும் முறையைக் கூறுகிறார்.

त्वमर्थं प्रत्यात्मानं पश्येदात्मानमात्मनि ।

वाक्यार्थं तत आत्मानं सर्वं पश्यति केवलम् ॥

பொருள் :—மனவடக்கம் முதலியவற்றைப் பெற்றவன், தன் உடலிலேயே நீ என்ற சொல்லின் பொருளாகிய-ப்ரத்யகாத்ம வடிவாகிய-அறிவொளியை அறிதல் வேண்டும். அறிந்த பிறகு, அவன், தான் இவ்வாறு அறிந்த ஆத்மாவை, மஹாவாக்யத்தின் கருத்தாய் இருப்பதும், எங்கும் நிறைந்திருப்பதும், எல்லாமுமாய் இருப்பதுமான ஒன்றான ப்ரஹ்ம வடிவாய் அறிந்து விடுகிறான்.

விளக்கம்:— ஸந்யாஸீ “முதலில் நீ என்ற சொல்லின் பொருளையுணர்ந்து, பிறகு அது என்ற சொல்லின் பொருளையு

முணர்ந்து, ஸ்வரூபநிலையாகிய மோக்ஷத்தை அடைகிறான்” என்பது கருத்து.

224

“இவ்வாறு அறிவுபெற்றவன் விதிகளுக்கு இலக்காவதில்லை” என்கிறார்.

सर्वमात्मेति वाक्यार्थे विज्ञातेऽस्य प्रमाणतः ।

असत्त्वे ह्यन्यमानस्य विधिस्तं योजयेत् कथम् ॥

பொருள்:—“எல்லாம் என் ஆத்மாவே” என்ற மஹா வாக்யப் பொருளறிவு ப்ரமாணமூலம் ஏற்பட்டபிறகு, ஒருவனுக்கு, வேறு ப்ரமாணமே இல்லை. ஆகையால் விதிவாக்யம் அவனை எங்ஙனம் செயலில் ஏவும்?

விளக்கம்:—மெய்யறிவு பெற்றவனிடம் வேதமும் பொய்த் தோற்றமுள்ளதாயிருக்கும் என்பது கருத்து.

225

“மெய்யறிவு தோன்றுவதற்கு முன்பேதான் எல்லாவிதிகளும் பொருந்தும்; பிறகல்ல” என்கிறார்.

तस्मात् वाक्यार्थविज्ञानात् नोर्ध्वं कर्मविधिः भवेत् ।

नहि ब्रह्मास्मि कर्तेति विरुद्धे भवतो धियौ ॥

பொருள்:— ஆகையால் மஹாவாக்யப் பொருளறிவுக்குப் பிறகு, செயல்புரிதல் என்பது இல்லை. ‘நான் செயலற்ற ப்ரஹ்மம்’ என்றும் “நான் செயல்புரிபவன்” என்றும் முரணான இரண்டு எண்ணங்கள் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து இருக்கா.

விளக்கம்:— மெய்யறிவு தோன்றுவதற்கு முன்புதான் எல்லா விதிகளும் பொருந்தும், என்பது கருத்து.

226

பேத அறிவு விலக்கப்படுவானேன்? அபேத அறிவுதான் விலக்கப்பட்டுமே! என்றால்:—

ब्रह्मास्मीति च विद्येयं नैव कर्तेति वाच्यते ।

सकामो बद्ध इत्येवं प्रमाणाभासजातया ॥

பொருள்:— “நான் ப்ரஹ்மம்” என்பது உண்மையான ப்ரமாணத்தால் ஏற்படும் அபேத அறிவாகும். அது வித்யை ஆகும். நான் செய்பவன்; ஆசையுள்ளவன்; ஸம்ஸாரீ என்ற பேத அறிவு, போலியான ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டது. ஆகையால் அவித்யை எனப்படும். அவித்யை, வித்யையை விலக்காது.

227

மேலே கூறிய கருத்தை எடுத்துக்காட்டினால் விளக்குகிறார்:

शास्त्रात् ब्रह्मास्मि नान्योऽहं इति बुद्धिर्भवेत् इहा ।

यदाऽयुक्ता तदैवंधीः यथा देहात्मधीरिति ॥

பொருள் :— சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மா வேறாக உண்டு என்று அறிந்தவனிடம், “உடலே நான்” என்ற அறிவு எவ்வாறு ஏற்படாதோ, அவ்வாறு வேதங்களால் “நானே ப்ரஹ்மம் வேறன்று” என்ற அறிவு உறுதியாய் ஏற்படுமேயானால், அப்போது “நான் கர்த்தா” என்ற அறிவு ஏற்படாது.

228

“மெய்யறிவுடையோனிடம், செயல், ஆசை முதலியவை இடம் பெற” என்று விளக்குகிறார்.

सभयादभयं प्राप्तः तदर्थं यतते च यः ।

स पुनः सभयं गन्तुं स्वतन्त्रश्चेत् न हीच्छति ॥

பொருள் :—எவன், பயமுள்ள நிலையிலிருந்து பயமற்ற நிலையை அடைய முயல்கிறானோ, அல்லது முயற்சியால் அந்த அபய நிலையை அடைந்துவிட்டானோ, அவன் ஸ்வதந்த்ரன் ஆவான். அவன் அத்தகையவனாய் இருப்பதாலேயே மீண்டும் பயநிலையை அடையவிரும்பமாட்டான். அதுபோலவே மெய்யறிவுள்ளவன் ஆசை, செயல் முதலியவற்றை மேற்கொள்ளும் நிலையை அடையமாட்டான்.

229

“மெய்யுணர்ந்தவனிடம் விதிகள் செல்லா எனில், அவன் இஷ்டம்போல் ஒழுகுவானே!” என்றால் :—

यथेष्टाचरणप्राप्तिः सन्यासादिविधौ कुतः ।

पदार्थाऽऽज्ञानबुद्धस्य वाक्यार्थानुभवार्थिनः ॥

பொருள் :— ஒருதுறவி, சாஸ்த்ரத்தின்படி துறவறவிதிகளில் முயன்றுகொண்டிருப்பான்; மஹாவாக்யச் சொற்களின் பொருளை நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருப்பான்; மஹாவாக்யக் கருத்தான ஆத்மானுபவத்தை விரும்பி அதிலேயே ஈடுபட்டிருப்பான்; அத்தகையவனுக்கு “இஷ்டம்போல் ஒழுகுதல்” என்பது எங்ஙனமேற்படும்?

விளக்கம் : மேலே கூறிய துறவி, விவிதிஷா ஸன்யாஸியாவான். அவனுக்கே வரம்பு மீறிய ஒழுக்கம் பொருந்தாது. என்றால்

வித்வத்ஸந்யாஸியான முற்று முணர்ந்தோனுக்கு அது எந்த வகையிலும் பொருந்தாது.

230

अतः सर्वमिदं सिद्धं यत् प्रागस्माभिरीरितम् ॥

பொருள் :— ஆகையால் முன்பு எம்மால் கூறப்பட்ட எல்லாக்கருத்துக்களும் பொருந்தும்.

விளக்கம் :— முன்பு சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களாவன் :—

“மெய்யறிவு வேதத்தாலேயே உண்டாகும். மெய்யறிவில் செயலுக்கு இடமில்லை. மஹாவாக்யம் மெய்யறிவையே போதிக் கிறது. மெய்யறிவாலேயே துன்பம் நீங்கும். மஹாவாக்யத்திற்கு உபாஸனையைக் கூறுவதில் கருத்தன்று. மோக்ஷம் என்பது ஆத்மானுபவ நிலைதான். அது புதிதாக உண்டாவதில்லை. மெய்யுணர்ந்தவன் வரம்புமீறி ஒழுகான்” என்பன போன்ற கருத்துக்கள்.

231

“மோக்ஷத்தைப் பெற விரும்புகிறவனிடமும் வரம்புமீறிய ஒழுக்கம் ஏற்படாது” என்கிறார்.

यो हि यस्मात् विरक्तः स्यात् नासौ तस्मै प्रवर्तते ।
लोकत्रयात् विरक्तत्वात् सुमुक्षुः किमितीहते ॥

பொருள் — எவன் எப்பொருளில் வைராக்யம் அடைந்துள்ளானோ, அவன் அதையடைய முயலான். மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவன் மூன்று உலகங்களிலும் ஆசையற்றவன்; ஆகையால் அவன் எதை விரும்பிச்செயல் புரிவான்?

விளக்கம் :— “முழுக்ஷுவுக்கே வரம்பற்றசெயல் இல்லை யெனில், முக்தனுக்கு அது இல்லை என்பதுபற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்” என்பது கருத்து.

232

ஜ்ஞாணி, பிசைஷ எடுப்பதுபோல், பிறசெயல்களிலும் ஈடுபடலாமல்லவா? எனில் :—

क्षुधया पीडयमानोऽपि न विषं ह्यत्तुमिच्छति ।

मृष्टान्ध्वस्ततृड् जानन् नामूढः तत् जिघत्सति ॥

பொருள் :— பசியால் வருந்தும் மூடனும், விஷத்தை உண்ண விரும்பமாட்டான். அப்படியிருக்க, விவேகத்தை இழக்காதவன்,

உயர்ந்த உணவால் பசி நீங்கியபிறகு, விஷம் என அறிந்துகொண்டு அதை உண்ண விரும்பவேமாட்டான்.

அதுபோல, விவேகமுள்ள ஜ்ஞானி ப்ரஹ்மானந்தத்தால் த்ருப்தி அடைந்தபிறகு, பல துன்பங்களைத்தரும் விஷய போகங்களில் ஈடுபடமாட்டான்.

விளக்கம் :— மெய்யுணர்ந்தவன், முன்பே, துன்பம்தரும் என்ற எண்ணத்தால் போகங்களை விட்டவன். அவை மறுபடியும் அவனிடம் தோன்றாது. பிணை எடுத்துண்ணுவது ஜ்ஞானநிலைக்கு விரோதமாகாதது. அது, ஜீவன் முக்தனின் உடல் நிற்பதற்குத் தேவையானது. ஆசையினால் அச்செயல் மேற்கொள்ளப்பட்டது அன்று. எனவே, அதுபோன்ற செயல் மெய்யுணர்வு நிலைக்குமுரண்பட்டதன்று.

233

இறுதியில் குருவணக்கம் செய்கிறார் :—

वेदान्तवाक्यपुष्पेभ्यःज्ञानामृतमधूत्तमम् ।

उज्जहारालिवद्यो नः तस्मै सद्गुरवे नमः ॥

பொருள் :— எந்த குருவானவர், எங்களுக்கு வேதாந்த வாக்கியங்களாகிய மலர்களில் இருந்து, மெய்யறிவாகிய உயர்ந்ததேனை வண்டினைப்போல எடுத்து அளித்தாரோ, அத்தகைய நல்ல குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

इति अष्टादश-तन्वमसिप्रकरणम् ।

“ஜீவனாகிய நீ ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறாய்” என்ற மஹாவாக்யத்தின் பொருளை விரிவாகக்கூறும் பகுதியாகிய பதினெட்டாம்

ப்ரகரணம் முற்றும்.

आत्ममनःसंवादप्रकरणम् ॥ १९ ॥

ஆத்மா-மனம் ஆகிய இவற்றின் உரையாடலை விளக்கும் பகுதி:

1

இவ்வாறு சென்ற பகுதியில் மஹாவாக்யத்தின் கருத்து விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அழியாததும், தூய்மை வாய்ந்ததுமாயுள்ள ஆத்மாவினிடம், வேற்றுமை, மாறுபாடு முதலியவை தோன்றுவதற்குக் காரணம் அந்தக்கரணமே என்றும் விளக்கப்பட்டது. ‘ஆத்மா

வினிடம் மனத்தின் தர்மங்களை அத்யாஸம் செய்வதால் ஸம்ஸாரத் துன்பங்கள் உண்டாகின்றன; ஆதலால் மனத்தின் வடிவினையும், அதன் செயல்களையும் நன்கறிந்து, அதை அடக்க முயலவேண்டும்.” என்பதை இப்போது விரிவாக வெளியிடவிரும்பிய பகவத்பாதர், அதன் பொருட்டு, மனமும் ஆத்மாவும் உரையாடுவது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறும் இந்தப் பகுதியைத் தொடங்குகிறார். இது போன்ற பகுதி ஒன்று “8ஆம் ப்ரகரணமாக” முன்பு இந்த நூலில் அமைந்துள்ளது. அங்கே தொகுத்துக் கூறியவற்றை இங்கு விரித்துரைக்கின்றார்.

प्रयुज्य तृणाञ्जर-नाश-कारणम्
चिकित्सितं ज्ञानविराग-भेषजम् ।
न याति कामञ्जर-संनिपातजां
शरीरमालां शतयोगदुःखिताम् ॥

பொருள்:— மெய்யறிவும், பற்றின்மையுமே, ஆசையாகிய காய்ச்சலை அழிக்கும் மருந்துகளாகும். ஒருவன் இந்த மருந்துகளை மேற்கொள்வானாயின், காமமாகிய காய்ச்சலால் உண்டாகும் அவிவேகமயக்கத்தால் ஏற்படுவதும், நூற்றுக்கணக்கான துன்பத்தொடர்புகளுடன் கூடியதும் ஆகிய உடல்களின் பிறப்புக்களை அடையமாட்டான்.

விளக்கம்:— “அறிவும், பற்றின்மையுமே பிறவிப்பிணிக்கு மருந்து. அவற்றை அடைந்தவர் மறுபிறவியை அடையார்” என்பது கருத்து.

2

பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய அவற்றை உபயோகிக்கும் முறையை, உரையாடலின் மூலம் தெளிவாக்கத் தொடங்குகிறார்.

अहं ममेति त्वमनर्थं ईहसे
परार्थमिच्छन्ति तवान्य ईहितम् ।
न तेऽर्थबोधो नहि मेऽस्ति चार्थिता
ततश्च युक्तः शम एव ते मनः ॥

பொருள்:— ஓ மனமே! “நான், எனது” என்று அபிமானம் கொண்டு, நீ வீணாகச் செயலில் ஈடுபடுகின்றாய். ஸாங்க்யமதத்தினர் “நீ பிறர்க்காகவே செயல் புரிகிறாய்” என்பார்கள். நாங்கள் அவ்வாறு கருதவில்லை. ஏனெனில் நீ ஜடமானதால் பொருளை அறியும்

ஆற்றல் உனக்கு இல்லை. நான் பற்றற்றவன் ஆகையால் எனக்கும் பொருள்களில் விருப்பமில்லை. ஆகையால் நீ அடங்கியிருப்பதே உனக்கு ஏற்றதாகும்.

விளக்கம்:— ஸாங்க்யர்கள் ‘ப்ரதானம் என்ற ஒரு ஜடப் பொருள், புருஷர்களின் போகத்தின் பொருட்டு மாறுதலையடை கிறது’ என்கின்றனர். அது தவறு; ஏனெனில், ஜடமாகிய ப்ரதானம் தானே மாறுது; அது புருஷனுக்கு இன்ன போகங்களைத்தர வேண்டும் என்றும் அறியாது; மேலும் அது தரும் போகங்களை அடையும் ஆசை புருஷனுக்குமில்லை. ஆகையால் ‘புருஷனின் போகத்தின் பொருட்டு ப்ரதானம் செயல்புகிறது’ என்ற கொள்கை, தவறு. இங்கு ப்ரதானம் என்பது மனமாகும். புருஷன் என்பவன் ப்ரத்யகாத்மா ஆவான்.

3

‘ஆத்மா போக விருப்பமற்றது’ என்பதைக் கூறுகிறார்.

यतो न चान्यः परमात् सनातनात्
सदैव तृप्तोऽहमतो न मेऽर्थिता ।
सदैव तृप्तश्च न कामये हितं
यतस्व चेतः प्रशमाय ते हितम् ॥

பொருள் : நான், எப்போதும், முழு ஆனந்த வடிவமான பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லன். ஆகையால், நான் எக்காலத்திலும் த்ருப்தியுடன் இருப்பவன். எனக்கு விருப்பமென்பது இல்லை. எப்போதும் த்ருப்தியடைந்துள்ள நான், எனக்கு நன்மைதரும் என்று எதையும் விரும்புவதில்லை. ஓமனமே! நீ அடங்கியிருப்பதற்கு முயல்க; அதுவே உனக்கு நல்லது.

4

ஜீவனுக்கு, பரமாத்மாவுடனுள்ள வேற்றுமையின்மை விளக்கப்படுகிறது.

पद्मिन्मालाभ्यतिवृत्त एव यः
स एव चात्मा जगतश्च नः श्रुतेः ।
प्रमाणतश्चापि मया प्रवेद्यते
सुधैव तस्माच्च मनस्तवेहितम् ॥

பொருள் :— பசி-தாஹம், சோகம்-மோஹம், மூப்பு-மரணம் ஆகிய, ஸம்ஸார அலைகளின் வரிசைகளை, எந்த ப்ரஹ்மம் தாண்டி அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு விளங்குகிறதோ, அந்த ப்ரஹ்மமே,

என் ஆத்மா; உலகினுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே ஆத்மா. இவ்வாறு வேதங்களும், ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுகின்றன. நான் இந்த உண்மையை நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். ஆகையால், ஓ மனமே! உன்செயல்களெல்லாம் பயனற்றவை.

5

“ஜீவனும் பரமாத்மாவும் வேறு” என்ற தோற்றம் போலியானது என்கிறார்.

त्वयि प्रशान्ते न हि चास्ति भेदधीः

यतो जगन्मोहमुपैति मायया ।

ग्रहो हि मायाप्रभवस्य कारणं

ग्रहाद्रिमोके न हि सास्ति कस्य चित् ॥

பொருள்:— ஓ மனமே! நீ அடங்கியிருக்கும்போது வேற்றுமை எண்ணமே இல்லை. உலகம், உன்மாயையாலேயே மோஹத்தை அடைகின்றது. த்வைதப் பொருளை அறிவதே, பொய் வ்யவஹாரங்களுக்குக் காரணம். நீ அடங்கினால் த்வைதம் இல்லை. த்வைத அறிவினின்றும் ஒருவன் விடுபடுவானால், அவனுக்கு மயக்கமும் இல்லை; பொய்வ்யவஹாரங்களும் இல்லை.

விளக்கம்:— மனம் அடங்கியிருக்கும் உறக்கத்தில், த்வைத அறிவு இல்லை; ஆகையால் பொய்யான வ்யவஹாரங்களும் இல்லை.

6

न मेऽस्ति मोहस्तव चेष्टितेन हि

प्रबुद्धतत्त्वस्त्वसितो ह्यविक्रियः ।

न पूर्वतत्त्वोत्तरभेदताहि नो

वृथैव तस्माच्च मनस्तवेहितम् ॥

பொருள்:— உன் செயலால் எனக்கு யாதொரு மோஹமும் ஏற்படாது. ஏனெனில், நான் உண்மையை உணர்ந்தவன்; எந்நாளும் தாயவன்; மாறுதல் அற்றவன்; நான் மெய்யறிவு பெறுவதற்கு முன்னும், பின்னும், எனது நிலையில் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லை. ஆதலால், ஓ மனமே! உன்னுடைய செயல்கள் யாவும் வீணானவை.

7

“ஆத்மா எல்லாப் புறப்பொருள்களையும் கடந்திருப்பவனாகையால், அவனிடம் புதிய வேறுபாடு தோன்றுவதற்கிடமில்லை” என்கிறார்.

यतश्च नित्योऽहमतो न चान्यथा
 विकारयोगे हि भवेदनित्यता ।
 सदा प्रभातोऽहमतो हि चाद्वयः
 विकल्पितं चाप्यसदित्यवस्थितम् ॥

பொருள்:—நான் நிலையாயிருப்பவன்: ஒரு பொருளினிடம், செயலோ, மாறுதலோ, ஏற்படக்கூடுமானால், அப்பொருள் நிலையற்றதாகும். நான் செயலும், மாறுதலும் இல்லாதவன்; எனவே நிலையுள்ளவன்; நான் எந்நாளும் ஒளி வடிவினன்; என்னிடம் கல்பிக்கப்பட்ட த்வைதப் பொருள்கள் யாவும் தோன்றி மறைபவை; ஆகையால், அவை உண்மையற்றவை என நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளன; நான் இரண்டற்றவன்.

8

உண்மையில் ஆத்மா ஒன்றே; மனத்தினாலேயே அது இரண்டுபோல் விளங்குகிறது என்கிறார்.

अभावरूपं त्वमसीह हे मनः
 निरीक्ष्यमाणे न हि युक्तितोऽस्ति ।
 सतो ह्यनाशात् असतोऽप्यजन्मतो
 द्वयं च चेतस्त्व नास्तितेष्यते ॥

பொருள்:—ஓ மனமே! யுக்தியால் ஆராய்ந்து பார்த்தால் உனக்கு இருப்பே இல்லை. நீ இருப்பற்றவடிவினான் இங்கிருக்கிறாய். ஏனெனில், உள்ள பொருள் ஒருநாளும்பிறியாது. இல்லாத பொருள் என்றும் பிறப்படையாது. உனக்கோ, பிறப்பு அழிவு ஆகிய இரண்டுமுள்ளன. ஆகையால் நீ உண்மையில் இருப்புடன் கூடியவனாயில்லை. எனவே, உண்மையற்ற உன்னால் ஆத்மா இரண்டு போல் விளங்குகிறது.

9

மனமில்லாமையால், 'ஆத்மா ஒன்றே' என்கிறார்.

द्रष्टा च दृश्यं च तथा च दर्शनं
 भ्रमस्तु सर्वस्तव कल्पितो हि सः ।
 दृशेश्च भिन्नं नहि दृश्यमीक्ष्यते
 स्वप्न प्रबोधेन तथा न भिद्यते ॥

பொருள்:—பார்ப்பவன், பார்க்கப்படுபவை, பார்த்தல் ஆகிய இவை எல்லாம் மயக்கமே. ஏனெனில், இவை உன்னால் கல்பிக்கப்பட்டவை; அறிவுக்கு வேறாக அறிபவை இல்லை. அறியப்படுபவை ஜடமாதலால், விளக்கமற்ற அவற்றிற்கு இருப்பில்லை. தூக்க நிலையிலும் விழிப்பு நிலையிலும் ஒன்றான ஆத்மாவினிடம் வேறுபாடு இல்லை.

விளக்கம்:—உறக்க நிலையில் புறப்பொருள்கள் விளங்கவில்லை அங்கு சித்த வருத்திகள் இல்லை. கனவிலும் நனவிலும் புறப்பொருள்கள் விளங்குகின்றன; அங்கு சித்த வருத்திகள் உள்ளன. சித்த வருத்திகளே புறப்பொருள் வடிவமாகத் தோன்றுகின்றன.. சித்த வருத்திகள் மயக்கத்தின் கார்யங்கள்; அவை இல்லாத போதும், அல்லது இருக்கும்போதும் ஆத்மா இரண்டற்றதாகவேயுள்ளது.

10

“காணப்படும் பொருள், காணும் அறிவினும் வேறாக இல்லை யெனினும், மனம் என்ற ஒன்று இருப்பதனால், அத்வைதம் என்பது பொருந்தாது” எனில்:-

विकल्पना वापि तथाऽद्वया भवेत्

अवस्तुयोगात् तदलातचक्रवत् ।

न शक्तिभेदोऽस्ति यतो न चात्मनां

ततोऽद्वयत्वं श्रुतितोऽवसीयते ॥

பொருள்:—காணப்படும் பொருள்கள், காணும் ஆத்மாவின்னும் வேறில்லாதவைகளாய் உள்ளன. அதுபோலவே, சித்த வருத்திகளும் ஆத்மாவின்னும் வேறான இருப்பற்றவையாகும். சுழற்றப்படும் போது, கொள்ளிக்கட்டை, வட்டவடிவமாய்க் காணப்படுகிறது அந்த வட்டவடிவம் கொள்ளிக் கட்டையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளன்று அவ்வாறு புறப்பொருள் வடிவங்களாக, சித்த வருத்திகள் காணப்பட்ட போதிலும், ஆத்ம சைதன்யத்திற்கு வேறாய் அவற்றிற்கு இருப்பு இல்லை. ஆகையால், ஆத்மா இரண்டற்றதாகும். “வேறு வேறு உடல்களில் விளங்கும் ஆத்மாக்களுக்கு, வேறு வேறு வகையான ஆற்றல்கள் இருக்கின்றன; ஆகையால் ஆத்மாக்கள் பலவுண்டு” என்ற கருத்தும் தவறாகும். ஏனெனில் அவர்களிடம் காணப்படும் வேறு வேறான ஆற்றல்கள், உபாதிபேதங்களால் ஏற்பட்டவை. வேதமும் இவ்வாறே கூறுகிறது. ஆகையால் ஆத்மாவின் அத்வைதத்தன்மையில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. அத்வைதம் என்பது உறுதியான முடிந்த கொள்கை.

விளக்கம் :— ஒரே ஆத்மாவிற்குப் பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகளால் தனக்குள் பிரிவு இருப்பதும், உபாதிகளால் ஏற்பட்ட பிரிவே ஆகும். எனவே ஆத்மா, ஸஜாதீய-விஜாதீய-ஸ்வகத பேதமற்ற அத்வைதப்பொருளாகும்.

11

“ஆத்மாக்கள் பலவுண்டு” என்ற கொள்கை தவறு என்பதை விளக்குகிறார்.

मिथश्च भिन्ना यदि ते हि चेतनाः

क्षयस्तु तेषां परिमाणयोगतः ।

ध्रुवो भवेत् भेदवतां हि दृष्टः

जगत्क्षयश्चापि समस्तमोक्षतः ॥

பொருள் :— சேதனர்களான ஜீவர்கள் ஒருவரோடொருவர் வேறுபட்டவராக இருப்பார்களானால், அவர்கள் வரம்புக்குட்பட்ட வராவார்கள். இக்காரணத்தாலேயே, அவர்கள் அழியும் இயல்பையும் பெறுவார்கள். மேலும் அளவுக்குட்பட்ட ஜீவர்களில், ஒவ்வொரு ஜீவன் ஒவ்வொரு கல்பத்தில் மோக்ஷத்தை அடைந்திருந்தாலும், சென்ற எண்ண முடியாத கல்பங்களில் எல்லா ஜீவர்களும் முக்தி பெற்றிருப்பார்கள். அவ்வாறாயின், அவர்களின் போகப்பொருளான உலகமே நாசமடைந்திருக்கும்.

விளக்கம் :— உலகம் அழிவுருமலிருப்பதால் ஜீவர்கள் அளவுக்குட்பட்டவர்கள் அல்லர். அளவுக்குட்படாமையால் பலர் அல்லர். பலவாயும் விபுவாயும் உள்ள பொருள்கள் இல்லை. ஆகாசம், காலம் முதலியவைகளும் ஆத்மாவை நோக்க விபுவல்ல.

12

அத்வைதக் கொள்கையிலும், உலகம், ஜீவன், ஈசுவரன் ஆகிய பொருள்கள், வேற்றுமை கொண்டவைகளாய் உள்ளன. ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு இரண்டற்றதன்மை எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றால் :—

नमेऽस्ति कश्चित् न च सोऽस्मि कस्यचित्

यतोऽद्वयोऽहं न हि चास्ति कल्पितं ।

अकल्पितश्चास्मि पुरा प्रसिद्धितो

विकल्पनाया द्वयमेव कल्पितम् ॥

பொருள் :— என்னைச்சார்ந்த எப்பொருளமில்லை; நான் சார்ந்திருக்கும் மற்றொரு பொருளும் இல்லை. ஏனெனில் நான்

இரண்டற்றவன்; கல்பிக்கப்பட்ட இந்த உலகம் உண்மையில் இல்லை. நான் கல்பிக்கப்படாதவன். ஏனெனில், உலகம் கல்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பே அதற்கு அதிஷ்டானமாக நானிருக்கிறேன். த்வைதப் பொருள்களே கல்பிக்கப்பட்ட பொருள்களாகும்.

விளக்கம் :— ஜீவன், ஈசுவரன், உலகம் ஆகியவற்றின் பேதங்கள், ஒன்றான ஆத்மசைதன்யத்தில் கல்பிக்கப்பட்டுள்ளன. கல்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் உண்மையாக இல்லாதவை. ஆனால் கல்பிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு அதிஷ்டானமாயிருக்கும் பொருள் என்றும் நிலைபெற்ற உண்மைப் பொருளாகும். அப்பொருளாலேயே, கல்பிக்கப்பட்டவை இருப்பையும் விளக்கத்தையும் பெறுகின்றன. கல்பிக்கப்பட்டவை அழிவுறும்போது, அதிஷ்டானம் எஞ்சிநிற்கிறது. அதுவொன்றே உண்மையான பொருள்; அழியாத பொருள்; எனவே, ஆத்மாவுக்கு இரண்டற்ற தன்மை என்பது பொருந்தாவதாகும்.

13

ஆத்மா என்றுமே கல்பிக்கப்படாத பொருள் என்பதை விளக்குகிறார்.

विकल्पना चाप्यभवे न विद्यते
सदन्यदित्येवमतो न नास्तित्वा ।
यतः प्रवृत्ता तव चापि कल्पना
पुरा प्रसिद्धेः नच तद्विकल्पितं ॥

பொருள் :— தோற்றமில்லாத சைதன்யத்தினிடம், ஸத் என்ற கல்பனையோ, அஸத் என்ற கல்பனையோ இல்லை. ஆகையால் அதற்கு இருப்பின்மை என்பது இல்லை. மேலும், ஓ மனமே! உலகம் முழுவதையும் கல்பிக்கும் உன் கல்பனைக்கு முன்பே நான் இருப்பதால், என்னிடமிருந்தே நீ தோன்றி இருக்கிறாய். உனது உற்பத்திக்கு முன்னால் இருக்கும் சைதன்யமாகிய நான், கல்பிக்கப்பட்டவனாக மாட்டேன்.

விளக்கம் :— கயிற்றினிடம் பாம்பைக்கல்பிக்கிறோம். அப்பாம்பை இருப்பது என்றும் கூறமுடியவில்லை; அழிந்துவிடுகிறது. இல்லையென்றும் கூறமுடியவில்லை; தோன்றுகிறது. அதுபோல சைதன்யத்தை வேறொரு அதிஷ்டானத்தில் கல்பிக்க முடியாது. ஆகையால், அது என்றும் உள்ள பொருள்; பாம்பு போல அநிர்வசனீயப்பொருளன்று. எல்லாவகையான கல்பனைப்பொருள்களுக்கும் ஆத்மா அதிஷ்டானமாக விளங்குவதால் அது கல்பிப்பதற்குரிய பொருளன்று.

14

“எது காணப்படுகிறதோ அது உள்ளது. எது காணப்படவில்லையோ அது இல்லை”. இவ்வாறு கூறுவது பொதுவான வழக்கு. “த்வைதம் காணப்படுகிறது; ஆகையால் அது உள்ள பொருள். அத்வைதம் காணப்படவில்லை; ஆகையால் அது இல்லாத பொருள்” என்ற கருத்து, பொருத்தமற்றது என்கிறார்.

असत् द्वयं तेषां हि यद्यदीक्ष्यते

न दृष्टमित्येव न चैव नास्तित्वा ।

यतः प्रवृत्ता सदसद्विकल्पना

विचारवद्वापि तथाऽद्वयं च सत् ॥

பொருள் :— ஓமனமே ! உன்னை எந்த எந்தப் பொருள்கள் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த அந்தப் பொருள்கள் யாவும் த்வைதப் பொருள்களாகும்; அவைகள் உண்மையில் இல்லாதவை. உன்னை காணப்படாதவை எவையோ, அவை காணப்படாத காரணத்தால் இல்லாதவை என்று கூறல் தகாது. எந்த அதிஷ்டானப்பொருளிலிருந்து, இருக்கிறது-இல்லை என்று கூறுவதற்குரிய பொருள்களின் கல்பனை தோன்றுமோ, அந்த அதிஷ்டானப்பொருள், என்றும் உள்ள பொருளே ஆகும். எவ்வித விசாரணையும், ஒரு பொருளின் நிச்சயத்தில் முடியும். எனவே கல்பிக்கப்பட்ட உலகத்தின் விசாரணை, இரண்டற்ற ஒரு பொருளில் தான் முடிவு பெறும். ஆகையால் இரண்டற்ற ஸத் என்ற பொருள் உண்மையாக உண்டு.

விளக்கம்:—உலகில், “நாம் காணும் பொருள்யாவும் உள்ளவை” என்று கூறுதல் தகாது. கனவுப்பொருள்களைக் காண்கிறோம். அவை இல்லை. அதுபோல், நாம் காணாதபொருள் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வருதலும் தகாது. காற்று நம் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் உள்ளது. காணப்படாத சில பொருள்கள் எப்போதுமே இல்லாமலிருக்கலாம். அவை முயல் கொம்பு போன்றவை. எனினும் எல்லாப் பொருள்களும் அப்படிப்பட்டவையல்ல. நாம் காணும் பொருள்கள் ஆராயும் காலையில், இருக்கின்றன—இல்லை என்ற வ்யவஹாரத்திற்கு உரியனவாக உள்ளன. கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு, ஆராய்ந்தால் இல்லை. தோன்றுவதால் இருக்கிறது. எனவே அதை அநிர்வசனீயம் என்று பெரியோர் கூறுவர். உலகமும் அநிர்வசனீயமே. அது சைதன்யத்தினிடம் கல்பிதமாக விளங்குகிறது. சைதன்யம் அதிஷ்டானமாகையால், அது கல்பனைக்கு விஷயமாகாது; அது என்றுமுள்ள பொருள். இருக்கிறது—இல்லை என்று கூறுவதற்குரிய கல்பனைப்பொருள்களுக்கு ஆதாரமாய் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அஃதில்லாமல் கல்பனைகள் தோன்ற. உலகமாகிய

கல்பணைப்பொருள், சைதன்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது. ஆதாரமான சைதன்யமின்றி உலகக்கல்பணை இல்லை.

மேலும், உலகினை ஆராய்ந்தால், அது சைதன்யத்தில் தான் முடியும். கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு, மாலை, நீர்க்கோடு முதலிய வற்றை ஆராய்ந்தால், தோன்றும் யாவையும் நீங்க, கயிறே மிஞ்சும். அதுபோல, உலகப்பொருளினை ஆராய்ந்தால், அவை எல்லாமும் விலக, சைதன்யம் மட்டுமே இறுதியில் மிஞ்சும். அதை இல்லை என்று கூறல் தகாது. ஆகையால், “அத்வைதம் என்பது உள்ள பொருள். த்வைதம் என்பவை இல்லாத பொருள்கள்” என்பது கருத்து.

15

ஆராய்ந்து பார்த்தால், இரண்டற்ற ஒரு பொருளே உண்மையாக மிஞ்சும் என்று கூறுகிறார்.

सदभ्युपेतं भवतोपकल्पितं

विचारहेतोः यदि तस्य नास्तित्ता ।

विचारहानाच्च तथैव संस्थितं

न चेत्तदिष्टं नितरां सदिष्यते ॥

பொருள் :—ஓ மனமே ! நீ விசாரம் செய்வதன் பொருட்டு, ஒரு பொருளை மேற்கொள்ளவேண்டும். அதைப்பற்றி நன்கு விசாரித்துப் பார்த்தால் முடிவில், ஸத் என்ற உண்மைப் பொருள் உண்டு என்பது உன்றால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிடும். “ஸத் பொருள் இல்லை” எனில், நீ விசாரணையை ஏற்காதநிலையில், எல்லாப்பொருளும் நிர்ணயம் செய்யப்படாமலேயே இருக்கும். விசாரம் செய்யாமையை நீ விரும்பாவிடில் அதாவது:-விசாரிப்பதை நீ விரும்பினால், அதன் முடிவில் ஸத் என்ற ஒரு பொருள் எஞ்சியிருப்பதை நீ ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும்.

விளக்கம் :—பூர்வவாதீ ஸத் என்ற பொருள் இல்லை என்கிறான். அவனிடம் “நீ உன் கொள்கையை நிலைநாட்ட ஆராய்வை ஏற்கிறாயா? இல்லையா?” என வினவுகிறோம். ஆராய்ந்து முடிவு கொள்வதை நீ ஏற்றால், உன் ஆராய்ச்சிக்கு விஷயமாக ஒரு பொருளைவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அது த்வைதப் பொருளாயிருந்தால், அது ஆராய, ஆராய இல்லாமற்போகும். முடிவில் த்வைதப் பொருள்களின் இன்மைக்கு எல்லையாக அத்வைதமான ஒருபொருள் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும். ஆராய்வின் முடிவு இவ்வாறுதான் இருத்தல் முடியும்.

ஆராய்ச்சியை நீ ஏற்காவிட்டால், அப்போது ஒருபொருளையும், இப்படித்தான் என்று நிலைநிறுத்துதல் முடியாது. எல்லாப்பொருள்களும் நிச்சயம் செய்யப்படாமலேயே இருக்கும். அந்த நிலைமையில் “ஸத் என்ற பொருள் இல்லை” என்ற முடிவுக்கு எவ்வாறு வருதல்

முடியும்? ஆராய்வை ஏற்காமையால் ஸத் பொருள் உண்டு என்று எவ்வாறு நிலைநாட்ட முடியாதோ, அவ்வாறே அது இல்லை என்பதையும் நிலைநாட்ட முடியாது. எனவே ஒருபொருளை நிலைநாட்டுவதற்குரிய ஆராய்வு கைவிடப்படுமானால், எப்பொருளின் உண்மையையும் நாம் அறிதல் முடியாது. அதன் பயனாக இம்மை மறுமை இன்பங்களுக்காக எவரும் முயலுதல் இல்லாமல்போகும்.

ஆராய்ந்து முடிவு கட்டப்பெறாத உண்மையை, நீ விரும்பவில்லை என்றால், அப்போது ஆராய்வும், நிர்ணயம் செய்வதும் ஸத் பொருளாகிய அத்வைதத்தில் வந்து முடியும். வேறுவகையில் அவை முடிவு பெறமாட்டா. ஆகையால் ஸத் என்ற பொருள் உண்டு; த்வைதப் பொருள் இல்லை.

நன்கு விசாரித்துப்பார்த்தால் த்வைதப்பொருளின் இல்லாமையும், அத்வைதப் பொருளின் உண்மையும் புலனாகும் என்பது கருத்து.

16

“ஸத் என்ற பொருள், உலகவழக்கில் ஏதாவது பயனைத்தருகிறதா? இல்லையா? பயனைத்தருகிறது என்றால், குடம் முதலியவை போல அழியும், பயனைத்தரவில்லை என்றால் முயல் கொம்பைப்போல வீணாகும்.” என்றால் :-அது தவறு என்கிறார்

असत्समं चैव सदित्यपीति चेत्

अनर्थवत्त्वात् नर-शृङ्ग-तुल्यतः ।

अनर्थवत्त्वं त्वसति ह्यकारणं

न चैव तस्मात् न विपर्ययेऽन्यथा ॥

பொருள் :— ஸத் என்ற பொருள் உலகவழக்கில் பயன்படாததால், மனிதக்கொம்பைப் போல, இல்லாததே என்று கூறல் தவறு. உலகவழக்கில் பயன்படாமை, ஒரு பொருளின் இன்மைக்குக் காரணமாகாது. உலகவழக்கில் பயன்படுவதும், ஒரு பொருளின் உண்மைக்குக்காரணமாகாது. எனவே பயன்படாமல் போனாலும், பொருள் உண்டு என்று கூறலாம். பொருள் இல்லை என்று கூறல் தகாது.

விளக்கம் :— எந்தப் பொருளும் முதலில் இருப்பைப் பெறுகிறது; பிறகு அது பயன்படுகிறது. உலகில் பயன்படுகிறது என்பதாலேயே ஒரு பொருளின் இருப்பை நிச்சயம் செய்யமுடியாது. முட்களின் இல்லாமை தடங்கலின்றி நடக்கும் தொழிலைப்பிரிய உதவியாய் உள்ளது. முட்களின் இன்மை என்பது ஒரு பொருளன்று. பயன்படாமையால் ஒரு பொருள் இல்லை என்று முடிவுகொள்ளலும் தவறு; பயன்படுதல் என்ற செயல் உண்டாவதற்கு முன்பே அந்தப்

பொருள் உதாஸீனமாக உள்ளதாகும். பொருள் இருந்து கொண்டு தான், பயன்பட்டோ பயன்படாமலோ இருக்கிறது. பயன்படுவதற்கு முன்னால் பொருள் இருக்கிறது. அப்போது அது பயன்படாமல் தான் உள்ளது; அதைஇல்லை என்று கூறல் யுக்திக்குப் பொருத்தமில்லை.

17

மேலும் :—

असिद्धतश्चापि विचारकारणात्

द्वयं च तस्मात् प्रसृतं च भाषया ।

श्रुतेः स्मृतेश्चापि तथाहि युक्तिः

प्रसिद्धयतीर्थं नतु युज्यतेऽन्यथा ॥

பொருள் :— உலகவழக்கில் பயன்படவில்லை என்பதை, ஆத்மாவின் விஷயமாகக் கூறல் முடியாது. அதாவது “ஆத்மா உலகவழக்கில் பயன்படாது” என்று கூறல் முடியாது. ஏனெனில் ஆத்மா, விசாரணைபுரிவதற்கு, விஷயமாய் இருக்கிறது. பொய்யான த்வைதப்பொருள்கள், அதனினின்றும் தோன்றியுள்ளன. மாயையால் ஆத்மா எங்கும் வேறு பொருளாகப் பரவியிருக்கிறது. வேதங்களும், ஸ்ம்ருதிகளும் இவ்வாறே கூறுகின்றன. யுக்தியாலும் இவ்வாறு ஆத்மா ஸித்திக்கின்றது. இவ்வாறு ஆத்மா உலகவழக்கில் பயன்படுகிறது. இதற்கு மாருக, வேறுவகையில் உலகவழக்குக்கு ஆத்மா காரணமாகாது; மாயிகமான உலகவழக்குக்கு அது காரணமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் :— “ஆத்மா உலகவழக்கில் பயன்படுவது இல்லை” என்பது தவறு. அது, உலகில் உண்மை விசாரணைக்குக் காரணமாயுள்ளது. அஃது இல்லாவிட்டால் எதைப்பற்றி விசாரணை செய்வது? த்வைதப் பொருள்களெல்லாம் தோன்றுவதற்கு அது காரணமாயுள்ளது; மாயையால் தோன்றும் உலக வ்யவஹாரத்திற்கு அது காரணமாய் உள்ளது. அஃது இல்லாவிட்டால் உலகத்திற்கு இருப்பும் விளக்கமுமே இருக்கமாட்டா. மேலும், கார்யமாகிய உலகிற்குக் காரணமாகிய ஆத்மாவைக்காட்டிலும் தனித்ததன்மையில்லை. இவ்வாறான முறைகளில் ஆத்மா உலகவழக்கில் பயன்படுகிறது. இதற்கு மாறுபட்ட முறைகளில் ஆத்மா “குடம், ஆடை” முதலியவற்றைப்போல் பயன்படுவதில்லை. அதனால் யாதும் குறைவில்லை. ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வொரு வகையில் பயன்படுவது போல, ஆத்மாவும் தனக்குரிய முறையில் பயன்படுகிறது. ஆத்மாவினிடமிருந்து மெய்யான உலகம் தோன்றுது. மெய்யான உலக

வழக்கில் ஆத்மா பயன்படாது மாயிகமான உலக வ்யவஹாரத் திற்கே ஆத்மா பயன்படும்.

18

எல்லாப்பொருள்களும், ஆத்மாவில் கல்பிக்கப்படுகின்றன வெனில், எல்லாப்பொருள்களின் தர்மங்களும் ஆத்மாவினிடம் இருத் தல் கூடும் எனின் :-

विकल्पनाच्चापि विधर्मकं श्रुतेः
पुरा प्रसिद्धश्च विकल्पतोऽद्वयः ।
न चेति नेतीति यथा विकल्पितं
निषिद्धयतेऽत्राप्यवशेषसिद्धये ॥

பொருள் :— வேத ப்ரமாணத்தால், “ப்ரஹ்மம் புறப்பொருள் களுக்கு மாருனது” என்பதை அறியலாம். அது தன்னிடம் ஆரோபிக் கப்படும் எல்லா விகல்பப்பொருள்களுக்கும், முன்னதாக நிலை பெற்றுள்ளது. ஆகையால் அது உலகதர்மங்களுக்கு அப்பாற் பட்டது; இரண்டற்றது. “இஃதன்று இஃதன்று” என்று புறப் பொருள்களை விலக்குவது, முடிவில் மிஞ்சக்கூடிய ப்ரஹ்மத்தை அறி வதன் பொருட்டேயாகும். புறப்பொருளை விலக்குவது போல ப்ரஹ் மத்தை விலக்கல் இயலாது.

19

“வேதப்ரமாணத்திற்கு முரண்பாடாகச்சிலர் ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் வேதப்பொருளை நன்குணர்வதில்லை. அதனால் அவர்கள் தீமையை அடைகிறார்கள்” என்கிறார்.

अकल्पितेऽप्येवमजेऽद्वयेऽक्षरे
विकल्पयन्तः सदसच्च जन्मभिः ।
स्वचित्तमायाप्रभवं च ते भवं
जरां च मृत्युं च निशान्ति सन्ततम् ॥

பொருள் :— இவ்வாறு, ஆத்மா, எல்லாக் கல்பனைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாயும், பிறப்பற்றதாயும், இரண்டற்றதாயும், அழிவற்ற தாயும் இருக்க, சிலர் “அது இருக்கிறது-இல்லை-கர்த்தா-குண முள்ளது-குணமற்றது” என்றெல்லாம் பலவாறு, தம்மனத்தினிட முள்ள அறியாமைக்கு ஏற்றபடி கல்பனை செய்கிறார்கள். அவர்கள், மறுபிறப்பையும், மூப்பையும், இறப்பையும் இடைவிடாமல் அடை கிறார்கள்.

‘பரமாத்மா விகாரமற்றது’ என்பதையும், ‘த்வைதப்பொருள்கள் இருப்பற்றவை’ என்பதையும் யுக்திப்ரமாணத்தால் கூறுகிறார்.

भवाभवत्वं तु नचेदवस्थितिः

न चास्यचान्यस्थितिजन्म नान्यथा ।

सतो ह्यसत्त्वादसत्तश्च सत्वतो

न च क्रियाकारकमित्यतोऽप्यजम् ॥

பொருள் :- த்வைதப் பொருளுக்கு, தோன்றுதலும், தோன்றாமையும் இல்லையெனில், அது நிலைநாட்டமுடியாத பொருளாகவே இருக்கும். த்வைதப்பொருள், ஸத்தான பொருளிடமிருந்தும் தோன்றாது; அஸத்தான பொருளினிடமிருந்தும் தோன்றாது. ஏனெனில் ஸத் வடிவம் அதற்குக் காரணமாய் இருக்குமானால், அக்காரணம் அஸத் வடிவமாகும். த்வைதத்திற்கு அஸத் காரணமானால், அந்த அஸத் ஸத்தாகிவிடும். ஆகையால், உற்பத்தி என்ற செயலும், அதைச்செய்யும் காரணங்களும், த்வைதப் பொருளுக்குப் பொருந்தா. எனவே அத்வைதமே உண்மையானது; விகாரமற்றது.

விளக்கம் :- த்வைதப் பொருள்கள் உண்டானவையா? உண்டாகாதவைகளா? “உண்டானவை” என்றால் கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளிபோல் பொய்யாகும். உண்டாகாதவையானால் அழிவற்ற நித்யங்களாகும். ஆனால் த்வைதப் பொருள்கள் அழிவற்றவையல்ல; அவற்றின் அழிவைக்காண்கின்றோம். த்வைதப்பொருள்கள், உண்டாதல் உண்டாகாமை என்ற இருவகையான தன்மைகளையும் கொண்டவையல்ல. ஏனெனில் அவ்விரண்டு தன்மைகளும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டவை.

எனவே “த்வைதப் பொருள்கள் உண்டானவையுமல்ல; உண்டாகாதவையுமல்ல” என்று கூறினால் அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனில் உண்டாதல், உண்டாகாமை என்ற இருவகை இயல்புகளும் ஒரு பொருளை நாம் கண்டதில்லை.

மேலும், த்வைதப் பொருள்களுக்கு உற்பத்தியை ஏற்றுக் கொள்வோம் எனில், அதன் காரணம் ஸத் பொருளா? அஸத் பொருளா? காரணப்பொருள் ஸத்தாக இருக்குமானால், ஸத் என்பது மாறாதது; அதனிடமிருந்து த்வைதப் பொருள்கள் உண்டாகா. காரணப்பொருள் அஸத்தாகவிருந்தால், அதனிடமிருந்தும் த்வைதப் பொருள் உண்டாகாது. ஏனெனில் சூன்யம் எப்பொருளுக்கும் உபாதான காரணமாக இருப்பதைக் கண்டதில்லை.

மேலும், ஸத் வடிவமான ஒரு காரணத்திலிருந்து த்வைதம் உண்டாகுமானால், அந்த ஸத் வஸ்து, மாறுவதால் அஸத்தாகிவிடும். அஸத்திலிருந்து த்வைதம் உண்டாகுமானால், காரணமாகிய அந்த அஸத், காரணமாயுள்ளதால், ஸத்தாகிவிடும்.

மேலும், அஸத்தாகிய சூன்யத்திலிருந்து த்வைதப் பொருள்கள் உண்டாகியிருந்தால், அப்பொருள்கள் யாவும் அஸத்துடன் கூடியே இருக்கும். அவ்வாறில்லை. த்வைதப் பொருள்களெல்லாம், “யானே இருக்கிறது—பானே இருக்கிறது” என்ற வகையிலேயே வழங்கப்படுகின்றன. எனவே த்வைதப் பொருள்களின் தோற்றத்தையும் நிலைநிறுத்துதல் முடியாது. அவற்றின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் இருப்பவைகளையும் நிலைநிறுத்துதல் இயலாது. அவை உண்மையில் இல்லை. பொய்யாகத்தோன்றுகின்றன என்ற முடிவே யுத்திக்கும் பொருத்தமானது.

21

“த்வைதப் பொருளுக்குத் தோற்றமுமில்லை; அது தோன்றுவதற்குக்காரணமும் இல்லை” என்பதை விளக்குகிறார்.

अकुर्वदिष्टं यदिवास्य कारकं

न किञ्चिदन्यन्ननु नास्त्यकारकम् ।

सतोऽविशेषादसत्तश्च सच्च्युतौ

तुलान्तयोर्यद्वदनिश्चयान्निहि ॥

பொருள் :—இந்த த்வைதப்பொருளின் காரணமாயிருப்பது, செயலற்றதா? செயலுடன் கூடியதா? செயலற்றதாயிருப்பின், ஒரு பொருளுக்குக் காரணமாகாத பொருளே இருக்காது; எல்லாம் எல்லாப்பொருளுக்கும் காரணமாகும். ஸத்திற்கும், அஸத்திற்கும் விசேஷத்தன்மையில்லாததால், அவற்றிற்குச் செயலுடைமை இல்லை. அவை மாறி கார்யத்தை உண்டாக்குமானால், தராசின் இருமுனைகளைப்போல கார்யகாரண ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போகும். ஆகையால், பரமாத்மாவிற்கும் த்வைதப்பொருளுக்கும் கார்யகாரணத்தன்மை இல்லை.

விளக்கம் :— “த்வைதப் பொருள் இருக்கிறது” என்பவன், அதற்குரிய காரணப் பொருளை ஏற்கவேண்டும். த்வைதப் பொருளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு பொருள் செயலற்றதா? செயலுடன் கூடியதா? இருபக்கங்களும் பொருந்தா. எங்ஙனமெனில் :—

காரணப்பொருள் செயலற்றதாக இருக்குமானால், எல்லாப் பொருளுக்கும் எல்லாப் பொருளும் காரணமாகும். இது தவறு. குறித்த ஒரு பொருளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள்தான் காரணமாகும். பிறபொருள் காரணமாகாது. ஏனெனில் காரணப் பொருளில் கார்யத்தை உண்டுபண்ணும் சிறப்பான செயல் இருக்கிறது. குடத்திற்குக்காரணம் நூலில்லை. ஆடைக்குக் காரணம் மண்ணில்லை. ஏனெனில் நூலில் குடத்தை ஆரம்பிக்கும் செயலில்லை. மண்ணில் ஆடையை ஆரம்பிக்கும் செயலில்லை. நூலில் ஆடைக்கு வேண்டிய செயலும், மண்ணில் குடத்துக்கு வேண்டிய செயலும் உண்டு, காரணப்பொருள் யாவும் செயலற்றவை என்றால், எல்லாப் பொருள்களும், எல்லாக்கார்யங்களுக்கும் காரணமாகிவிடும். இது பொருத்தமற்றது.

காரணப்பொருள்கள் செயலுடன் கூடியே கார்யங்களைத் தொடங்குகின்றன என்றால், அக்காரணப்பொருளில் உள்ள செயல் நித்யமா? அநித்யமா? நித்யமாகுமானால் எப்போதும் அதனிடமிருந்து கார்யம் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். செயல் அநித்யமானால், காரணப்பொருளிடம் அநித்யமான செயலை உண்டாக்க மற்றொரு செயலுடன் கூடிய பொருளை ஏற்கவேண்டும். பிறகு அப்பொருளையுண்டாக்க மற்றொரு பொருள் வேண்டும். அதற்கு மற்றொன்று என இவ்வாறு அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும்.

மேலும் காரணப்பொருள் ஸத்தாயிருந்து கொண்டு செயலுடன் கூடியுள்ளதா? அல்லது அஸத்தாயிருந்து கொண்டு செயலுடன் கூடியதா? ஸத்-அஸத் இவை இரண்டும் விசேஷத்தன்மையற்றவை; ஆகையால் செயலாகிய விசேஷணத்துடன் கூடியிருத்தல் அவற்றிற்குப் பொருந்தாது.

மேலும் அவ்விரண்டும் செயலுடன் உள்ளன என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாலும், அப்போது, ஸத்தும் அஸத்தும் செயலுடன் கூடி, கார்யத்தை உண்டாக்க, முன் நிலையிலிருந்து மாறவேண்டும்; அவ்வாறு மாறிக்கார்யத்தை உண்டாக்கும்போது, காரண மாறுதலும், கார்யத்தோற்றமும் ஒரே ஸமயத்தில் ஏற்படுகின்றனவா? அல்லது முன்பின்கை ஏற்படுகின்றனவா? ஒரே ஸமயத்தில் ஏற்படுகின்றன என்றால், அவற்றிற்குக் கார்யகாரணத்தன்மை பொருந்தாது. தராசின் ஒருமுனை உயர்வதும், மற்றொருமுனை தாழ்வதும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்படுவதால் அவைகளுக்குக் கார்யகாரணத்தன்மை இல்லை. அது போலவே இங்கும், காரணமாறுதலும், கார்யத்தோற்றமும் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாகுமானால் அவற்றிற்குக் காரணகார்யத்தன்மை பொருந்தாது.

முதலில் காரணமாறுதல் ஏற்படுகிறது; பிறகு கார்யம் தோன்றுகிறது என்றால், முதலில் காரணப்பொருளில் மாற்றத்தை உண்டாக்கும் மற்றொரு பொருளை ஏற்கவேண்டும். பிறகு அதனிடம் மாறுதலை உண்டாக்க வேறு காரணப்பொருள் வேண்டுமென்ற இவ்விதமான அநவஸ்தை என்ற குற்றம் வரும். ஆகையால் காரண பரமாத்மாவிற்கும், கார்யமாகிய த்வைதப் பொருளுக்கும் எந்தவகையிலும் காரணகார்யத்தன்மை பொருந்தாது. விவர்த்தவாதமுறையில் தான், பரமாத்மாவுக்கும் த்வைதப் பொருளுக்கும் கார்யகாரணத்தன்மை பொருந்தும். அதுதான் வேதம் கூறும் உண்மையானதும்—நுட்பமானதும்—உயர்ந்ததுமாகிய முடிவாகும். விவர்த்தவாதத்தில், உலகப்பொருள் யாவும் கல்பிதம். அவற்றிற்கு உண்மையில் இருப்பில்லை. அவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாக விளங்கும் சைதன்யமொன்றே அழியாத உண்மைப்பொருளாகும்.

22

காரணமாகிய ஸத்பொருள், வேறு நிலையை அடைந்து, கார்யத்தை உண்டாக்குகிறது என்று ஏற்றுக்கொண்டு, முன்பு காரண கார்யத்தன்மை பொருந்தாது என்று கூறப்பட்டது. உண்மையில் பார்க்கும்போது, காரணமாகிய ஸத்தோ அஸத்தோ, வேறுநிலையையே அடைவதில்லை என்று கூறுகிறார்.

न चेत्स इष्टः सदसद्विपर्ययः

कथं भवः स्यात् सदसद्व्यवस्थितौ ।

विभक्तमेतत् द्वयमप्यवस्थितम्

न जन्म तस्माच्च मनोहि कस्यचित् ॥

பொருள் :— ஓ மனமே ! காரணமாகிய ஸத்தும், அஸத்தும் வேறுநிலையை அடைவதை நீ விரும்பாவிடின், அவை மாறாமல் இருக்கும்போது, அவற்றினிடமிருந்து த்வைதப் பொருள் எவ்வாறு தோன்றும் ? இந்த இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேராமல் தனித் தனியே இருப்பனவாகும். இவற்றிற்கு, தம்முள் முன்பின் தன்மை இல்லை. வேறு கார்யத்தை நோக்கவும் முன்பின் தன்மை இல்லை. ஆகையால், “யாதொரு பொருளுக்கும் உற்பத்தி இல்லை” என்பதை அறிந்துகொள்.

விளக்கம் :— ஸத்தும், அஸத்தும் மாறாமலிருந்தால் வேறு பொருளுண்டாகாது. மண்மாறாமலிருந்தால் குடமுண்டாகாது. உண்மையாகவே ஸத், அஸத் ஆகிய அவை இரண்டும் மாறுபாடற்றவை; பிறபொருளுடன் தொடர்பற்றவை; எவற்றை நோக்க

வும் முன்பின்னாயிருக்கும் தன்மையற்றவை. ஆகையால் மாறுதலும், உற்பத்தியும் அவற்றினிடமில்லை. எனவே கார்யத்தன்மையோ காரணத்தன்மையோ எப்பொருளுக்கும் பொருந்தாது. இங்கு இதுவரை அஸத் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு விளக்கம் செய்யப்பட்டது. உண்மையில் ஸத்தைத்தவிர அஸத் என்பதை யாரும் ஏற்பதில்லை. அது ஒரு பொருளன்று.

3

ஏதோ ஒருவகையில் பூர்வவாதீ மகிழ்வுறட்டும் என்று எண்ணி, த்வைதப் பொருளுக்கு, உண்டாகும் தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டாலும், அதனால் ப்ரஹ்மசைதன்யத்திற்கு யாதொரு கேடுமில்லை என்கிறார்.

अथाभ्युपेत्यापि भवं तवेच्छतः

ब्रवीमि नार्थः तव चेष्टितेन मे ।

न हानवृद्धी न यत्तः स्वतोऽसतः

भवोऽन्यतोऽपि यदि वास्तितता तयोः ॥

பொருள் :— ஓ மனமே! உனது விருப்பப்படி த்வைதப் பொருளுக்கு உற்பத்தியை ஏற்றுக்கொண்டாலும், ‘‘உனது செயலால் எனக்கு யாதொரு பயனுமில்லை’’ என்று கூறுகிறேன். ஏனெனில் ப்ரஹ்மவடிவான என்னிடம், இல்லாதவைகளான வளர்ச்சியும் தேய்வும், தானாகவோ வேறுகாரணத்தாலோ உண்டாகா. என்னிடம், வளர்ச்சியும் தேய்வும் இருப்பன என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஏ மனமே! உனது செயலால் யாதும் பயனில்லை. வளர்ச்சியும் தேய்வும் ஏற்கனவே என்னிடம் உள்ளன வாதலால் உன் செயலால் யாது முண்டாகிவிடாது.

24

ஆத்மா உண்மையில் தேய்வும் வளர்ச்சியும்ற்றது என்கிறார்.

ध्रुवा ह्यनित्याश्च न चान्ययोगिनः

मिथश्च कार्यं न च तेषु युज्यते ।

अतो न कस्यापि हि किञ्चिदिष्यते

स्वयं च तत्त्वं न निरुक्तिगोचरं ॥

பொருள் :— நித்யமான பொருள்களோ, அநித்யமான பொருள்களோ, மற்றொன்றுடன் ஸம்பந்தத்தை அடையா. அவை

தம்முள், ஒன்றுடன் மற்றொன்றும் ஸம்பந்தத்தை அடையா. ஆகையால், அவைகளிடமிருந்து எந்தக்காரியமும் உண்டாகாது. எந்தப் பொருளுடனும் எதுவும் உண்மையான ஸம்பந்தத்தை அடையாது. ஆத்மதத்வம் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது.

விளக்கம்:— அழியாத பொருள்கள், விகாரமில்லாதவையாகையால், பிறபொருளுடன் தொடர்பை அடையா. அழியும் பொருள்கள் கூடிணிகங்களாகையால் அவைகளும் பிறபொருள்களுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்வரை நிலைத்து நிற்கா. அழியாதனவும் அழிவனவும் தமக்குள்ளும் ஸம்பந்தத்தை அடையா. ஏனெனில் ஸம்பந்தம் ஏற்படும் வரை அழியும் பொருள்கள் நிலைத்து நிற்கா. ஆகையால் அவைகளினால் யாதொரு காரியமும் ஏற்படாது. உலகில் எந்தப் பொருளும் உண்மையாகப் பிறபொருளுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதன்று. உண்மையற்ற ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தம் பொருள்களிடையே இருக்கலாம். “வேதத்திற்கும், ஆத்மதத்வத்திற்கும் ப்ரமாணப்ரமேயஸம்பந்தம் இருக்கிறதே! ஆத்மா, வேதத்துடன் ஸம்பந்தமுள்ளதுதானே!” என்று ஐயம் கொள்ளவேண்டாம். ஆத்மதத்வம் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது. ஏனெனில் சொல்லால் குறிப்பிடும் வகையில் ஆத்மாவிடம் யாதொருதர்மமுமில்லை. ஜாதி, குணம், செயல் முதலியவைகளைக் கொண்ட பொருளையே சொல் கூறும். ஆத்மாவினிடம் அவை இல்லை. வேதாந்தவாக்யங்கள் லக்ஷணமுறையால் ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றனவே தவிர, நேர்பொருளாக அவை ஆத்மாவைக்குறிக்கவில்லை. ஆதலால் வேதத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் நேர் தொடர்பு இல்லை. எனவே ஆத்மா எப்பொருளுடனும் உண்மையான தொடர்பு கொள்ளாததால் அது விகாரமற்றதே யாகும்.

25

த்வைதத் தோற்றத்தை விலக்குவதால் ஏற்படும் பயனைக் கூறுகிறார்.

समं तु तस्मात् सततं विभातवत्

द्वयात् विमुक्तं सदसद्विकल्पितात् ।

निरीक्ष्य युक्त्या श्रुतितस्तु बुद्धिमान्

अशेषनिर्वाणमुपैति दीपवत् ॥

பொருள் :— இருக்கிறது-இல்லை என்ற விகல்ப வழக்கிற்குரிய த்வைதப் பொருள்களின் தோற்றங்களிலிருந்து விடுபட்டதும், எப்போதும் ஸமமாயிருப்பதும், தன்னொளி கொண்டிருப்பதும் ஆகிய

ப்ரஹ்மத்தை, வேதப்ரமாணத்தாலும், யுக்திப்ரமாணத்தாலும் நன்கு அறிந்த ஜ்ஞானீ, தீபத்தைப்போல், எல்லாத் துன்பங்களும் இல்லாத மோக்ஷ நிலையை அடைகிறான்.

விளக்கம்:— ஒரு தீபம் அணையுமானால், அதன் ஒளி தன் குறுகிய வடிவத்தை இழந்து, எங்கும் நிறைந்த ஸாமான்ய ஒளியுடன் ஒன்றாகிறது. அதுபோல ஜ்ஞானியும், தன்னுடைய எல்லாச் சிறப்பியல்புகளையும் இழந்து, எங்கும் நிறைந்த குணமற்ற ப்ரஹ்மமாகிறான். சைதன்யத்தை அறிவதும், மோக்ஷ நிலையையடைவதும் ஒரேசமயத்தில் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன. இரண்டிற்கும் இடைவெளியில்லை. ஆத்மவடிவாயிருப்பதுதான் மோக்ஷமாகும்.

26

ப்ரஹ்மத்தை அறிதல் என்பது, குடம் முதலியவற்றை அறிவது போன்றதன்று. அது விஷயமற்ற அறிவு என்பதை விளக்குகிறார்.

अवेद्यमेकं यदनन्यवेदिनां

कुतार्किकाणां च सुवेद्यमन्यथा ।

निरीक्ष्य चेत्थं त्वगुणग्रहोऽगुणं

न याति मोहं ग्रहदोषमुक्तितः ॥

பொருள்:— “ப்ரஹ்மம், என் ஆத்மாவின்னும் வேறன்று” என்று அறிந்தவர்களுக்கு “அந்த ப்ரஹ்மம், ஒருநாளும் அறிவுக்கு விஷயமாகாதது” என்று தெரியும். இதற்குமாறாக உள்ள தார்க்கிகர்களுக்கு அது அறியத்தகுந்த பொருளாக இருக்கும். எவன் குணமயமான விஷயங்களில் பற்றின்றி, குணமற்ற ப்ரஹ்மத்தை அபரோக்ஷமாக இவ்வாறு அறிகிறானோ, அவன் மீண்டும் மோஹ மடைவதில்லை. ஏனெனில் அவன் விஷயப்பற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்றவன் ஆகிவிட்டான்.

விளக்கம்:— ப்ரஹ்மம் தன்வடிவாகவே உள்ளது. ஆகையால் அது அறிவுக்கு விஷயமாகாது. அனுபவவடிவாக அது இருக்கிறது. தர்க்கம் செய்பவர்கள் ப்ரஹ்மம் தம்மினும் வேறு என்றெண்ணுகின்றனர். அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மம் அளவுக்குட்பட்டவகையில் அறிவுக்கு விஷயமாகும். அது உண்மையறிவன்று; மயக்க அறிவாகும். அவர்கள் தங்களுடைய புத்திபோகும் வழியில் கொள்கையை நிர்ணயம் செய்பவர்களாதலால், அவர்களுக்கு எளிதில் அது அறியப்பட்டதுபோலாகும். அபரோக்ஷ அனுபவம் என்பதே மெய்யறிவாகும்.

பிற எல்லாமும் மயக்க அறிவேயாகும். அபரோக்ஷ அனுபவமுள்ள ஜ்ஞானீ, விஷயங்களில் மோஹம் கொள்ளமாட்டான். அவனிடம் மோஹத்திற்குக் காரணமான அவித்யையே இல்லை.

27.

மிக மிக முயன்று அபரோக்ஷானுபவம் பெறவேண்டுமென்று ஏன் சொல்லப்படுகிறது? என்றால்,

अतोऽन्यथा न ग्रहनाश इष्यते

विमोहबुद्धेः ग्रह एव कारणं ।

ग्रहोऽप्यहेतुस्त्वनलस्त्वनिन्धनः

यथा प्रशान्तिं परमां तथात्रजेत् ॥

பொருள் :— ஆகையால், இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட முறையிலன்றி, வேறுமுறையில் அவிவேகத்தின் அழிவு ஏற்படாது. மோஹம் உண்டாவதற்கு மயக்க அறிவே காரணமாகும். இந்த மயக்கம் அஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டது. அந்த அஜ்ஞானம் “ப்ரஹ்மமே நான்” என்ற மெய்யறிவால் அழியும். விறகில்லாத நெருப்பு தானாகவே அழியும். அதுபோல் அஜ்ஞானம் நீங்கினால், எல்லாத்துன்பங்களும் தாமாகவே அழியும்.

விளக்கம் :— மனிதன் துன்பமடைவதற்குக்காரணம் உடல் தான். உடலின் பிறப்பு கர்மானிலால் ஏற்படும். கர்மா ஆசையால் உண்டாகும். ஆசை, “நான், எனது” என்ற அபிமானத்தால் உண்டாகும். அபிமானம் அவிவேகத்தால் உண்டாகும். அவிவேகம் என்பது மயக்க அறிவு. அவிவேகம் அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகும். எனவே எல்லாவகையான ஸம்ஸாரத்துன்பங்களுக்கும் காரணம் அஜ்ஞானமே. அந்த அஜ்ஞானம் என்பது தன்னையறியாமையே ஆகும். தன் உண்மைவடிவை அறிந்தால் அஜ்ஞானம் அழியும்.

“நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற அபரோக்ஷ அறிவே தன்னை அறிதலாகும். இந்த அபரோக்ஷ அறிவாலன்றி வேறெந்த உபாயத்தாலும் பிறவிப்பிணிகள் நீங்கா. ஆகையால் பிறவித்துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு மிகமிகமிக முயன்று ஆத்மாவின் அபரோக்ஷ அனுபவமாகிய மெய்யறிவைப் பெறல் வேண்டும்.

28

முடிவில் குருவணக்கம் செய்கிறார். இது மங்கல வாழ்த்து ஆகும்.

विमथ्य वेदीदधितः समुद्धृतं

सुरैः महाब्धेस्तु यथा महात्मभिः ।

तथाऽमृतं ज्ञानमिदं हि यैः पुरा

नमो गुरुभ्यः परमीक्षितं च यैः ॥

பொருள் :— தேவர்கள் பாற்கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை எடுத்தனர். அதுபோல என்னுடைய முன்னோர்களான ஆசார்யர்கள் வேதமாகிய கடலிலிருந்து நன்கு விசாரித்து மெய்யறிவாகிய அம்ருதத்தை எடுத்து வெளியிட்டனர். பெருமையுள்ளவர்களும், பெருஞ்சான்றோர்களும் ஆகிய அவர்கள் அந்த மெய்யறிவை அபரோக்ஷமாக அனுபவித்தனர்; அப்படிப்பட்ட குருமார்களுக்கு நமஸ்காரம்.

इति एकोनविंशतितमं आत्म-मनः-संवाद-प्रकरणम् ॥

ஆத்மா-மனம் இவற்றின் உரையாடலை விளக்கும் பகுதியாகிய பத்தொன்பதாம் பிரகரணம் முற்றும்.

इति श्रीमत्परमहंस-परिव्राजकाचार्य-

श्रीगोविन्द-भगवत्पूज्यपाद-शिष्यस्य

श्रीशङ्कर-भगवतः कृतिः सकल

वेदीपनिषत्सारीपदेशसाहस्री

समाप्ता ॥

शुभमस्तु ॥

ஸ்ரீ-சங்கர-பகவத்-பாதர் இயற்றியருளிய
உபதேசஸாஹஸ்ரீ முற்றும்.

संलोकानुक्रमिका अक्षरानुक्रमिका

अ	पङ्कलं	अ	पङ्कलं
अकल्पितेऽप्येवम्	415	अध्यक्षोऽहमिति ज्ञानं	372
अकार्यं शेषमात्मानं	165	अनवस्थान्तरत्वाच्च	233
अकालत्वाददेशत्वात्	172	अनादितोनिर्गुणतः	122
अकुर्वन्दिष्टं यदिवा	417	अनित्यासाऽविशुद्धेति	149
अकुर्वन् सर्वकृच्छ्रुद्धः	282	अनुभूतेः किमन्यस्मिन्	363
अक्रियत्वेऽपि तादात्म्यं	380	अनेकजन्मान्तरसंनितैः	239
अग्निष्टोमवत्	89	अन्यत्त्वेत् सदहं ग्राह	344
अचक्षुष्कादिशास्त्राच्च	149	अन्यदृष्टिः शरीरस्थ	271
अचक्षुष्कादिशास्त्रोक्तं	149	अन्यदृष्टिस्त्वविद्यास्यात्	244
अचक्षुष्ट्वान्नदृष्टिर्मे	146	अन्योन्यापेक्षयातेषां	336
अजोऽमरश्चैव तथा	119	अन्वयव्यतिरेकाभ्यां	386
अजोऽहं चामरो मृत्युः	273	अन्वयव्यतिरेकोक्तिः पदार्थ	382
अज्ञानं कल्पना मूलं	211	अन्वयव्यतिरेकोक्तिस्तत्	388
अज्ञानं तस्य मूलं स्यात्	82	अन्वयव्यतिरेकोहि	339
अज्ञासिषमिदं मां च	358	अन्वयी ग्राहकस्तेषां	325
अतः सर्वमिदं सिद्धं	402	अपायोद्भूतिर्होनाभिः	271
अतोऽन्यथा न ग्रहनाशः	423	अपि निन्दोपपत्तोश्च	237
अत्यरेचयदित्युक्तः	88	अपेक्षा यदि भिन्नेऽपि	217
अथाभ्युपेत्यापि भवं	420	अपोहो यदि भिन्नानां	367
अदृशिः दृशिरूपेण	332	अप्रकाशो यथादित्ये	221
अदृश्योऽपि यथाराहुः	261	अप्राणस्य न कर्मास्ति	146
अदृष्टं द्रष्टृविज्ञातं	197	अप्राणस्यामनस्कस्य	170
अद्रष्टुर्नैव चाधस्य	363	अप्राप्यैव निवर्तन्ते	194
अध्यक्षः स्वयमस्त्येव	356	अवद्वचक्षुषो नास्ति	259
अध्यक्षस्य दृशेः कीदृक्	369	अभावरूपं त्वमसि	407
अध्यक्षस्य पृथक् सिद्धौ	350	अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा	364
अध्यक्षस्य समीपे तु	326	अभियुक्तः प्रसिद्धिश्चेत्	320
अध्यक्षस्य समीपे स्यात्	348	अमनस्कस्य का चिन्ता	172
अध्यक्षस्यापि सिद्धिः	359	अमनस्कस्य शुद्धस्य	150
अध्यक्षेण कृता दृष्टिः	369	अमूर्तं मूर्तानि च कर्म	177

पङ्कम्		पङ्कम्	
अमृतं चाऽभयं नातं	134	अहं धीरिदमात्मोत्था	91
अमृतत्वं श्रुतं यस्मात्	88	अहं निर्मुक्त इत्येव	396
अर्थी दुःखीच यः श्रोता	326	अहं परं ब्रह्मविनि	124
अलुप्तात्वात्मनो दृष्टिः	143	अहं प्रत्यय बीजं यत्	96
अवगत्याहि संन्यासः	351	अहं ब्रह्मास्मि कर्ता च	130
अवस्थान्तरमप्येवं	237	अहं ब्रह्मास्मि सर्वोऽस्मि	151
अविकल्पं तदस्त्येव	210	अहं ममेति त्वमनर्थ	404
अविद्यया भावनया	123	अहं ममेत्येषण यत्न	174
अविद्या प्रभवं सर्वं	253	अहं ममैको न तदन्यत्	111
अविद्या बद्ध चक्षुष्ट्वात्	380	अहं शब्दस्य निष्ठायां	342
अविद्यामात्र एवातः	309	अहं अज्ञासिषं चेदं	356
अविचिन्त्योभयं वक्ति	327	अहमित्यात्मधीर्या च	168
अविवेकात्पराभायं	109	अहमेवच भूतेषु	278
अवेद्यमेकं यदन्य	422	अहमेव सदात्मज्ञः	280
अशनायादि निर्मुक्तः	392		
अशनायादि निर्मुक्त्यै	343	आ	
अशनायाद्यतिक्रान्तं	161	आत्मज्ञस्यापि यस्य	161
अशब्दादित्वतोनास्य	260	आत्मनीह तथाध्यासः	297
असत्समं सैव तदिति	413	आत्मनो ग्रहणे चापि	358
असदेतत्ततो युक्तं	248	आत्मनोऽन्यस्य चेद्धर्माः	94
असदेतत्त्रयं तस्मात्	247	आत्मप्रत्यायिकाहेषा	285
असत् द्वयं तेऽपि हि यत्	411	आत्मबुद्धिमनश्चक्षुरालोका	212
असमाधिं नपश्यामि	171	आत्मबुद्धिमनश्चक्षुर्विषया	196
असिद्धतश्चापि विचार	414	आत्मरूपविधेः कार्यं	268
अस्ति तावत् स्वयं नाम	219	आरभलाभः परोलाभ	224
अस्पर्शत्वाद्देहत्वात्	375	आत्मलाभात् परो नान्य	243
अस्पर्शत्वान्नमे स्पृष्टिः	147	आत्माग्नेरिन्धना बुद्धिः	189
अस्पर्शोऽपि यथा स्पर्शम्	376	आत्मा ज्ञेयः परो ह्यात्मा	241
अहं कर्ता ममेदं स्यात्	85	आत्मानं सर्वभूतस्थं	169
अहं कर्त्रोऽऽत्मनि न्यस्तं	300	आत्माभासस्तु तिष्ठवाच्य	314
अहङ्कारादि सन्तानः	305	आत्माभासापरिज्ञानात्	310
अहं कृत्यात्मनिर्भासः	304	आत्माभासाश्रयश्चात्मा	310
अहं क्रियाद्याहि सम	174	आत्माभासाश्रयाश्चैवं	308

	பக்கம்		பக்கம்
आत्माभासो यथाहं कृत्	303	ई	
आत्मार्थत्वाच्च सर्वस्य	224	ईक्षितृत्वं स्वतः सिद्धं	127
आत्मार्थोऽपि हि यो लाभः	243	ईश्वरत्वेन किं तस्य	168
आत्माह्यात्मीय इत्येषः	164	ईश्वरश्चेदनात्मास्यात्	93
आत्मैकः सर्वभूतेषु	183		
आदर्शस्तु यदाभासः	346	उ	
आदर्शानुविधायित्वं	323	उत्पाद्याप्यविकार्याणि	268
आदर्शं मुखसामान्यं	63	उपलब्धिः स्वयं ज्योतिः	300
आधारस्याप्यसत्त्वाच्च	216		
आधिभेदात् यथाभेदः	352	ए	
आपेयात् प्रतिबुद्धस्य	132	एतावद्धृद्यमृतत्वं न	127
आभासस्तदभावश्च	332	एतेनैवात्मनात्मानः	210
आभासे परिणामश्चेत्	349	एवं च नेतिनेत्यर्थं	389
आभासो यत्र तन्नैव	302	एवं तत्त्वमसीत्यस्य	389
आरब्धस्य फले हेते	97	एवं तर्हि न मोक्षोऽस्ति	234
आलोकस्थो घटो यद्वत्	370	एवं विज्ञातवाक्यार्थं	341
		एवं शास्त्रानुमानाभ्यां	145
		क	
इतरेतरहेतुत्वे	226	कथं हीदं निवर्तेत	397
इति प्रणुन्नाद्वयवाद	238	करणं कर्म कर्ता च	159
इतीदमुक्तं परमार्थं	126	कर्ता दुःखी अहमस्मीति	394
इतोऽन्योऽनुभवः कश्चित्	398	कर्ताऽध्यक्षः सदस्मीति	327
इत्येतत् यावदज्ञानं	151	कर्तृ कर्म फलाभावात्	163
इत्येवं प्रतिपत्तिः स्यात्	347	कर्तृत्वं कारकापेक्षं	144
इत्येवं सर्वदान्मानं	154	कर्त्रा चेदहमित्येवं	373
इदं तु सत्यं भवनास्ति	121	कर्म कार्यं स्वनित्यः स्यात्	245
इदं पूर्वमिदं पश्चात्	381	कर्मस्वात्मा स्वतन्त्रश्चेत्	183
इदं रहस्यं परमं	239	कर्माणि देह योगार्थं	81
इदं वनमतिक्रम्य	93	कर्मेप्सिततमत्वात्सः	351
इदमंशोऽहमित्यत्र	105	कल्पयोपाधिभिरेवैतत्	250
इहैव घटते प्रश्नः	395	कारकाण्युपमृदनाति	85
		किं सदेवाहमस्मीति	344
		किमन्यद् ग्राहयेत् कश्चित्	355

	பக்கம்
कुण्डल्यहमिति हेतत्	375
कुरु भोक्तेति यच्छास्त्रं	291
कूटस्थेऽपि फलं योग्यं	345
कृतकृत्यश्च सिद्धश्च	154
कृपणास्तेऽन्यथैघातः	280
कृष्णलादौ प्रमाऽजन्म	387
कृष्णायोलोहिताभासं	384
कृष्यादिवत् फलार्थत्वात्	89
केवलां मनसो वृत्ति	262
कोशादिव विनिष्कृष्टः	131
क्रियोत्पत्तौ विनाशित्वं	227
क्षणवाच्योऽपि योऽर्थः स्यात्	366
क्षणिकं हि तदत्यर्थं	214
क्षीरात् सर्पिः यथोद्धृत्य	274
श्रुधया पीड्यमानोऽपि	402
	ख
खमिवैकरसा क्षमिः	186
	ग
गन्तव्यं च तथा नैव	171
गुणानां समभावस्य	225
	घ
घटादिरूपं यदि ते	176
घ्राणादीनि तदर्थाश्च	204
	च
चक्षुर्युक्ता धियोवृत्तिः	262
चक्षुर्वैत् कर्मकर्तृत्वं	207
चित्तिस्वरूपे स्वत एव	110
चित्तं चैतनमित्येतत्	334
चित् ते ह्यादर्शवद्यस्मात्	254
चिन्मात्र ज्योतिषा सर्वाः	159
चिन्मात्र ज्योतिषो नित्यं	172

	பக்கம்
चेतनस्त्वं कथं वेहः	356
चेतनोऽचेतनोवापि	193
चेष्टितं च तथामिथ्या	293
चैतन्यं सर्वगं सर्व	79
चैतन्य प्रतिबिम्बेन	100
चैतन्य भास्यताहमः	101
चैतन्याभासता बुद्धेः	312
	छ
छायाक्रान्तेः निषेधोऽयं	307
छित्वा त्यक्तेन हस्तेन	102
	ज
जनिमत् ज्ञानविज्ञेयं	116
जन्ममृत्यु प्रवाहेषु	202
जाग्रतश्च यथा वेदः	251
जाग्रत्स्वप्नं तयोर्वीजम्	212
जाति कर्मादिमत्वाद्धि	301
जात्यादीन् संपरित्यज्य	183
जिघत्साद्या पिपासाद्या	147
जीवश्चेत् परमात्मानं	279
ज्योतिषो द्योतकत्वेऽपि	209
	झ
ज्ञातता स्वात्मलाभोवा	361
ज्ञाताऽथत्नोऽपि तद्वत् ज्ञः	201
ज्ञातुः ज्ञातिर्हि नित्योक्ता	117
ज्ञातुः ज्ञेयः परोद्यात्मा	163
ज्ञातैवात्मा सदा ग्राह्यः	104
ज्ञातैवाहमविज्ञेयः	143
ज्ञानं ज्ञेयं तथाज्ञाता	286
ज्ञानज्ञेयादिवादेऽतः	362
ज्ञानयत्नाद्यनेकत्वं	208
ज्ञानेनैव विशेषत्वात्	230

ज्ञानैकार्थं परत्वात्मम्	245
हैकदेशी विकारो वा	305
त	
तं च मूढं च यद्यन्यं	139
तच्छब्दः प्रत्यगात्मार्थः	388
ततः सर्वमिदं	98
तत्त्वमस्यादि वाक्येषु	382
तत्त्वमोस्तुल्य नीडार्थं	388
तत्रैवं सति बुद्धीर्षिः	191
तत्रैवं सम्भवत्यर्थे	383
तथा ध्रुवफलाविद्या	84
तथान्येन्द्रिययुक्तायाः	148
तथाऽन्येषां च भिन्नत्वात्	230
तथाऽविक्रियरूपत्वात्	222
तथैव चेतनाभासं	334
तदप्यस्त्विति चैतन्न	335
तदानु दृश्यते दुःखं	376
तदेवैकं त्रिधाज्ञेयं	256
तद्विज्ञानाय युक्त्यादि	395
तस्मात् ज्ञाभास बुद्धीर्णां	323
तस्मात् त्यक्तेन हस्तेन	103
तस्मात् अज्ञान हानाय	90
तस्मादनुभवायैव	294
तस्मादाद्यन्तमन्येषु	389
तस्मात् भ्रान्तिरतोऽन्याहि	237
तस्मात् वाक्यार्थं विज्ञानात्	400
तस्मान्नीलं तथा पीतं	368
तस्यैवाज्ञत्वमिष्टं चेत्	360
तापान्तत्वात् अनित्यत्वात्	269
तुल्यकाल समुद्भूत	218
त्वं कुरु त्वं तदेवेति	137
त्वं पदार्थं विवेकाय	399
त्वं सतोस्तुल्यनीडत्वात्	377

त्वमर्थं प्रत्यगात्मानं	399
त्वमित्यध्यक्षनिष्ठश्चेत्	329
त्वयि प्रशान्ते नहि च	406
द	
दक्षिणाक्षिप्रधानेषु	189
दग्धैवमुष्णः सत्तायां	200
ददत्तश्चात्मनो ज्ञानं	286
दशमस्त्वमसीत्येवं तत्	380
दशमस्त्वमसीत्येवं वाक्यं	378
दशमस्य नवात्मत्व	136
दशाहाशौचकार्याणां	267
दाहच्छेदविनाशेषु	374
दुःखी स्यात् दुःख्यहंमानात्	207
दुःख्यस्मीति सति ज्ञाने	385
दृशि रूपे सदानित्ये	141
दृशिरेवानुभूयेत	391
दृशिस्तु शुद्धोऽहं	119
दृशिस्वरूपं गगनोपमं	118
दृशि स्वरूपेण हि	175
दृशेच्छाया यदारूढा	139
दृश्यत्वादहमिच्छेषः	187
दृष्टं चापि यथा रूपं	248
दृष्टं जागरितं विद्यात्	255
दृष्टं हित्वा स्मृतिं तस्मिन्	195
दृष्टवच्चेत् प्ररोहः स्यात्	96
दृष्टिः श्रुतिः मतिः ज्ञातिः	167
दृष्टिः स्पृष्टिः श्रुतिः घ्रातिः	270
दृष्ट्वा बाधं निमील्याथ	272
देहलिङ्गात्मना कार्याः	133
देहात्मज्ञानवत् ज्ञानं	98
देहात्मबुद्ध्यपेक्षत्वात्	144
देहाद्यारम्भसामर्थ्यात्	97
देहाद्यैरविशेषेण	86

	पङ्कम्		पङ्कम्
देहाभिमानिनो दुःखं	138	नमेऽस्ति मोहस्तव	406
देहेऽहं प्रत्ययो यद्वत्	322	नमे हेयं नचादेयं	154
द्रष्टाच दृश्यं च तथा	407	न येषामेक एवात्मा	317
द्रष्टृश्चान्यत् भवेत् दृश्यं	182	नव बुद्धयपहाराद्धि	379
द्रष्टृ दृश्यत्व सम्बन्धः	330	न सच्चाहं न चासच्च	152
द्रष्टृ श्रोतृ तथा मन्तृ	164	न स्मरत्यात्मनो ह्यात्मा	162
द्वयोरेवेतिचेत् तन्न	306	न स्वयं स्वस्य नान्यश्च	285
		न हस्ती न तदारूढः	259
ध		नहि दीपान्तरापेक्षा	264
धर्माधर्मफलैः योगः	130	नहि सिद्धस्य कर्तव्यं	394
धर्माधर्म विनिर्मुक्तं	281	नहीह लाभोऽभ्यधिकोऽस्ति	240
धर्माधर्मौ ततोऽज्ञस्य	81	न ह्यजात्यादिमान् कश्चित्	302
धीरेवार्थस्वरूपाहि	157	नात्माभासत्वसिद्धिश्चेत्	349
ध्यायतीत्यविकारित्वं	262	नाद्राक्षमहमित्यस्मिन्	340
ध्रुवा ह्यनित्याश्च न च	420	नानयोर्बाधयत्वं च	314
		नान्यदन्यत् भवेद्यस्मात्	179
न		नान्येन ज्योतिषा कार्यं	198
न कश्चिच्चेप्यते धर्मः	365	नाप्यतो भाव शब्देन	315
नचास्ति शब्दादिः	173	नाम जात्यादयो यद्वत्	367
न चेतस इष्टः सदसत्	419	नामरूपक्रियाभ्योऽन्यः	129
न चेद्भूयः प्रसूयेत	87	नामादिभ्यः परे भूम्नि	276
न ततोऽमृतताशास्ति	134	नाहोरात्रे यथा सूर्ये	201
न तस्यैवान्यतोऽपेक्षा	198	नित्यमुक्तः सदेवास्मि	288
न दृशेरविकारित्वात्	309	नित्यमुक्तत्व विज्ञानं	386
न दृष्टिः लुप्यते द्रष्टुः	188	नित्य मुक्तस्य शुद्धस्य	147
ननु कर्म तथानित्यं	83	निमीलोन्मीलने स्थाने	213
ननु ध्रुवफला विद्या	84	नियोगोऽप्रतिपन्नत्वात्	292
नन्वेवं दृशि संक्रान्तिः	333	निर्गुणं निष्क्रियं नित्यं	283
न प्रकाश्यं यथोष्णत्वं	228	निर्दुःखवाचिना योगात्	377
न प्रियाप्रिय इत्युक्तेः	182	निर्दुःखोऽतीतदेहेषु	294
न बाह्यं मध्यतो वान्तः	278	निर्दुःखो निष्क्रियोऽकामः	395
न बुद्धेरवबोधोऽस्ति	315	निवृत्ता सा कथं भूयः	87
न बुद्धेः बुद्धिवाच्यत्वं	316	निश्चयार्था भवेद्बुद्धिः	205
न मेऽस्ति कश्चिद् न च सः	409		

नेति नेतीति देहादीन्	86
नेति नेत्यादि शास्त्रेभ्यः	279
नैककारकसाध्यत्वात्	89
नैतदेवं रहस्यानां	295
नैतद्देयमशान्ताय	285
नैयं स्वप्ने पृथक् सिद्धेः	350
नीस्थस्य प्रातिलोम्येन	100
प	
पदवाक्य प्रमाणैः	242
परलोकभयं यस्य	167
परस्य देहे न यथा	240
पारगस्तु यथा नद्याः	161
पार्थिवः कठिनो धातुः	204
पुत्रदुःखं यथाध्यस्तं	296
पूर्वं स्यात् प्रत्ययव्याप्तिः	371
पूर्वदेहपरित्यागे	266
पूर्वबुद्धिमवाधित्वा	92
पूर्वोक्तं यत्तमोबीजम्	274
पृष्टमाकांक्षितं वाच्यं	397
प्रकाशस्थं यथादेहं	135
प्रकृतिप्रत्ययार्थौ यौ	313
प्रज्ञा प्राणानुकार्यात्मा	170
प्रतिबन्धविहीनत्वात्	343
प्रतिलोममिदं सर्वं	338
प्रतिषिद्धेदमंशोऽज्ञः	141
प्रतिषेद्धुमशक्यत्वात्	91
प्रत्यक्षमनुमानं वा	368
प्रत्यक्षादीनि बाधेरन्	383
प्रत्यगात्मन आत्मत्वं	386
प्रत्ययी प्रत्ययश्चैव	345
प्रत्यवायस्तु तस्यैव	90
प्रथमं ग्रहणं सिद्धिः	352
प्रधानस्य च पाराशर्यं	227

प्रबोध रूपं मनसः	177
प्रबोधेन यथा स्वाप्नं	387
प्रमथ्य वज्रोपम युक्ति	287
प्रयुज्यतृणाज्वरनाश	404
प्रशान्तचित्ताय जिते	239
प्रसन्ने विमले व्योम्नि	169
प्रसिद्धिः मूढलोकस्य	319
प्रागेवैतद्विधेः कर्म	266
प्राणाद्येवं त्रिकं हित्वा	273
प्राप्तश्चेत् प्रतिषिध्येत	298
प्रामाण्येऽपि स्मृतेः शैश्यात्	357
फ	
फलान्तं चानुभूतं यत्	181
फलेच हेतो च जनः	112
ब	
बन्धं मोक्षं च सर्वम्	283
बाध्यते प्रत्ययेनेह	373
बाह्याकारत्वतो ज्ञप्तेः	215
विलात् सर्पस्य नियमिणे	200
बीजं चैकं यथाभिन्नं	258
बुद्धिस्थश्चलतीवात्मा	99
बुद्धीनां विषयो दुःखं	391
बुद्धेः कर्तृत्वमध्यस्य	321
बुद्धेस्तु प्रत्ययाः तस्मात्	324
बुद्धौ चेत् तत्कृतः कश्चित्	348
बुद्धौ दृश्यं भवेत् बुद्धौ	108
बुद्ध्याथान्याहुरेतानि	204
बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं	159
बुद्ध्यादौ सत्युपाधौ च	169
बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं दृश्यते	106
बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं साहं कर्ता	388
बुभुत्सोः यदि चान्यत्र	95
बोधस्यात्म स्वरूपत्वात्	235
बोधात्म ज्योतिषा दीप्ता	234

पङ्कम्

पङ्कम्

बौद्धैस्तु प्रत्ययै रेवं	322
ब्रह्मा दाशरथेः यद्वत्	341
ब्रह्माद्याःस्थावरान्ता ये	115
ब्रह्मास्मीतिच विधेयं	400
भ	
भवाभवत्वं तु न चेत्	416
भानोर्विम्बं यथा चोष्ण्यं	261
भारूपत्वात् यथाभानोः	277
भिक्षामटन् यथा स्वप्ने	156
भिद्यते हृदयग्रन्थिः	202
भूतदोषैः सदाऽस्पृष्टं	115
भूतिः येषां क्रिया सैव	364
भेदाभावेऽप्यभावस्य	366
भेदोऽभेदः तथाचैकः	154
म	
मच्चैतन्यावभासत्वात्	116
मणौ प्रकाश्यते यद्वत्	108
मदन्यः सर्वभूतेषु	152
मनसश्चेन्द्रियाणां च	255
मनो बुद्धीन्द्रियाणां याः	191
मनो वृत्तं मनश्चैव	128
ममात्मा स्वत आत्मेति	153
ममाहं चेत्यतो विद्या	267
ममाहङ्कार यत्नेच्छाः	165
ममाहमित्येतदपोह्य	203
ममेदं द्वयमप्येतत्	336
ममेदं प्रत्ययौ ज्ञेयो	336
ममेदमित्थं च तथा	124
महाराजादयो लोकाः	183
माधुर्यादिच यत्कार्यम्	307
मानसे तु गृहे व्यक्तः	190
मानस्यः तद्वदन्यस्य	148
माया हस्तिनमारुह्य	258

मिथश्चभिन्ना यदि ते	409
मिथ्याध्यास निषेधार्थं	94
मुखादन्यो मुखाभासः	301
मुखेन व्यपदेशात् सः	306
मूढया मूढ इत्येवं	149
मूत्राशङ्को यथोदङ्कः	99
मूषासिक्तं यथा ताम्रम्	157
मृषाऽध्यासस्तु यत्र स्यात्	219
मोक्षस्तन्नाश एव स्यात्	235
मोक्षोऽवस्थान्तरं यस्य	222
य	
य आत्मा नेतिनेतीति	160
यतश्च नित्योऽहमतः	407
यतो नचान्यः परमात्	405
यतो भूत्वा भवेद्यच्च	199
यत्कामस्तत्क्रतुर्भूत्वा	267
यत्र ग्रस्यावभासस्तु	320
यत्स्थस्तापो रवे हे	141
यथात्मबुद्धिचाराणां	107
यथानुभूयते तृप्तिः	390
यथान्यत्वेऽपि तादात्म्यं	166
यथा विद्या तथा कर्म	84
यथा विशुद्धं गगनं	177
यथा सर्वान्तरं व्योम	145
यथा ह्यन्य शरीरेषु	185
यथेष्टाचरणप्राप्तिः	401
यथोक्तं ब्रह्म योवेद	202
यदद्वयं ज्ञान मतीव	125
यदा नित्येषु वाक्येषु	382
यदा भासेन संब्याप्तः	352
यदाऽयं कल्पयेत् भेदं	252
यदाऽहंकर्तृरात्मत्वं	317
यदेव दृश्यतेलोके	186

यद्धर्मा यः पदार्थोऽन	209
यद्येवं नान्यदृश्यास्ते	324
यद्वाक् सूर्याशुसम्पात	242
यन्मनास्तन्मयोऽन्यत्वे	186
यस्मात् भीताः प्रवर्तन्ते	275
यस्मिन् देवाश्च वेदाश्च	173
यातु स्यात् मानसी वृत्तिः	148
यामहारजनाद्यास्ताः	131
यावान् स्यात् इदमंशोयः	105
युगपत् समवेतत्वं	229
येन वेत्ति स वेदः स्यात्	249
येन स्वप्नगतो वक्ति	250
येनात्मना विलीयन्ते	287
येनाधिगम्यते भावः	219
यो वेदालुप्तदृष्टित्वं	142
योऽहं कर्तारमात्मानं	166
यो हि यस्मात् विरक्तः स्यात्	402
र	
रज्जुसर्पो यथा रज्ज्वा	310
रहस्यं सर्ववेदानां	285
रागद्वेष क्षयाभावे	83
राजवत् साक्षिमात्रत्वात्	282
राहोः प्रागेव वस्तुत्वं	307
रूपवत्त्वाद्यसत्त्वान्न	117
रूपसंस्कारतुल्याधीः	185
रूपस्मृत्यन्धकारार्थाः	195
रूपादीनां यथान्यः स्यात्	369
व	
वाक्यार्थप्रत्ययी कश्चित्	294
वाक्यार्थो व्यज्यते चैवं	383
वाक्ये तत्त्वमसीत्यस्मिन्	387
वाक्ये हि श्रूयमाणानां	381
वाचारम्भणमाश्रत्वात्	277

वाचारम्भण शास्त्राच्च	221
वाच्य भेदात् तद्भेदः	246
वाग्वादीनां यथोत्पत्तेः	114
वासुदेवो यथाश्वत्थे	184
विकल्पना चाप्यभवे	410
विकल्पनाच्चापि विधर्मकं	415
विकल्पना वापि तथा	408
विकल्पोद्भवतोऽसत्त्वं	220
विकारित्वं मशुद्धत्वं	108
विक्षेपो नास्ति तस्मान्मे	150
विज्ञातुर्नैव विज्ञाता	142
विज्ञातेर्यस्तु विज्ञाता	140
विदिताविदिताभ्यां तत्	201
विद्यया तारिताः स्मो यैः	286
विद्यायाः प्रतिकूलं हि	85
विद्याविद्ये श्रुतिप्रोक्ते	253
विद्यैवाज्ञानहानाय	82
विपर्यासेऽसदन्तं स्यात्	374
विमथ्य वेदोदधितः	424
विमुच्य मायामय	110
विराट् वैश्वानरो बाह्यः	276
विरुद्धत्वात् अतः शक्यं	86
विविचयास्मात् स्वमात्मानं	196
विवेकात्मधियादुःखं	376
विशुद्धिश्चात एवास्य	221
विशेषणमिदं सर्वं	103
विशेषो मुक्तबद्धानां	226
विषय ग्रहणं यस्य	371
विषयत्वं विकारित्वं	265
विषया वासना वापि	191
वेदान्तवाक्यपुष्पेभ्यः	403
वेदार्थो निश्चितो ह्येषः	155
व्यक्तिः स्यादप्रकाशस्य	198

பக்கம்

பக்கம்

व्यञ्जकत्वं तदेवास्याः	158
व्यञ्जकस्तु यथाऽऽलोकः	206
व्यञ्जको वा यथा लोकः	157
व्यवधानाद्धि पारोक्ष्यं	264
व्यस्तं नाहं समस्तं वा	188
व्यापकं सर्वतो व्योम	194
व्याप्तुमिष्टं च यत्कर्तुः	358
व्योमवत् सर्वभूतस्थः	129
व्रणस्नायवोरभावेन	184

श

शक्यलोपात् सुषुप्ते ज्ञः	263
शब्दादीनां अभावश्च	150
शब्दाद्वा अनुमितेर्वापि	359
शब्दानामयथार्थत्वे	319
शब्देनैव प्रमाणेन	355
शरीर बुद्धीन्द्रियदुःख	121
शरीरबुद्धयोः यदि च	175
शरीरेन्द्रिय संघाते	206
शान्तं प्राज्ञं तथा मुक्तं	270
शान्तेश्चायत्नसिद्धत्वात्	216
शारीरादि तपः कुर्यात्	254
शारीरा पृथिवी तावत्	114
शास्त्रप्रामाण्यतो ज्ञेया	289
शास्त्रयुक्तिविहीनत्वात्	237
शास्त्रस्यानतिशङ्क्यत्वात्	278
शास्त्रात् ब्रह्मास्मि नान्योऽहं	401
शिरो दुःखादिनात्मानं	206
शून्यतापि न मुक्तं वै	210
श्रद्धाभक्ती पुरस्कृत्य	237
श्रुतमात्रेण चेन्नस्यात्	342
श्रुतानुमान जन्मानौ	293
श्रुतेः स्वात्मनि नाशङ्का	397

श्रोतुः स्यात् उपदेशश्चेत्	347
श्रोतु श्रोतव्ययोः भेदः	393
ष	
षड्मिमालाभ्यतिवृत्तः	405
स	
सङ्घातो वास्मि भूतानां	188
संयोगस्याप्यनित्यत्वात्	222
संवादमेतं यदिचिन्तयेत्	112
संसारिणां कथात्वास्तां	305
संसारीच स इत्येके	305
संसारो वस्तुसंस्तेषां	311
सकामः सक्रियोऽसिद्धः	395
सकृदुक्तं न गृह्णाति	292
स गुरुस्तारयेत् युक्तं	270
सङ्कल्पाध्यवासायौ तु	213
सचोक्तः तन्निभत्वं प्राक्	370
सत्तामाले प्रकाशस्य	199
सत्यं ज्ञानमनन्तं च	275
सत्यमेवमनात्मार्थ	390
सदभ्युपेतं भवतोपकल्पितं	412
सदसत् सदसच्चेति	220
सदसीति फलं चोक्त्वा	294
सदस्मीति च विज्ञानं	293
सदस्मीति धियोऽभावे	335
सदस्मीति प्रमाणोत्था	290
सदाच भूतेषु समोऽहमीश्वरः	123
सदाच भूतेषु समोऽस्मि	111
सदेरुपनिपूर्वस्य	90
सदेव त्वमसीत्युक्ते	292
सदेवेत्यादि वाक्येभ्यः	387
सत् ब्रह्माहं करोमीति	290
सन्निधौ सर्वदा तस्य	301

	பக்கம்		பக்கம்
स बाह्याभ्यन्तरे शुद्धे	160	सेतं सर्वव्यवस्थानां	281
स बाह्याभ्यन्तरोऽजीर्णः	265	सेत्स्यतीत्येव चेत्	392
सभयादभयं प्राप्तः	401	सोऽध्यासो नेतिनेतीति	297
समं तु तस्मात् सततं	421	सोपाधिश्चैवमात्मोक्तः	193
समस्तं सर्वगं शान्तं	196	स्थानावच्छेद दृष्टिः स्यात्	214
समाधिर्वाऽसमाधिर्वा	151	स्थावरं जङ्गमं चैव	165
समापद्य क्रियाः सर्वाः	80	स्थितो दीपो यथायत्नः	206
समाप्तेः तर्हि दुःखस्य	385	स्पष्टत्वं कर्म कत्रादिः	362
सम्बन्धग्रहणं शास्त्रात्	331	स्मरतो दृश्यते दृष्टं	180
सम्बन्धानुपपत्तेश्च	227	स्यान्मालाऽपरिहार्यातु	231
सम्भाव्यो गोचरे शब्दः	299	स्वप्नः सत्यो यथाऽऽबोध्यात्	129
सम्यक् संशय मिथ्योक्ताः	352	स्वप्नः स्मृत्योः घटादेर्हि	155
सर्वज्ञोऽप्यत एव स्यात्	192	स्वप्ने यद्वत् प्रबोधे यः	251
सर्वप्रत्ययसाक्षित्वात्	187	स्वप्ने दुःखहमध्यासं	385
सर्वप्रत्यय साक्षीज्ञः	196	स्वभाव शुद्धे गगने	178
सर्वमात्मेति वाक्यार्थे	400	स्वयं ज्योतिः नहि द्रष्ट	340
सर्वमूर्तिवियुक्तं	153	स्वयं लब्ध स्वभावत्वात्	243
सर्वस्यात्माहमेवेति	279	स्वयं वेद्यत्व पर्यायः	203
सर्वेषां मनसो वृत्तं	128	स्वयमेवावभास्यन्ते	324
साक्षाद्देवः सविज्ञेयः	260	स्वरूपं चात्मनो ज्ञानं	321
सादित्यं हि जगत्प्राणः	162	स्वरूपत्वान्नसर्वस्य	223
सिद्धादेवाहमित्यस्मात्	288	स्वरूपस्यानिमित्तत्वात्	223
सिद्धिः स्यात् स्वात्मलाभश्चैत्	361	स्वरूपाव्यवधानाभ्यां	197
सिद्धे दुःखित्व इष्टं स्यात्	375	स्वलक्षणावधिः नाशः	365
सिद्धो मोक्षोऽहमित्येव	393	स्वसाक्षिकं ज्ञानमतीव	238
सिद्धो मोक्षस्त्वमित्येतत्	394	स्वाकारान्यावभासं	215
सुखादेर्नात्मधर्मत्वं	231	स्वात्मबुद्धिमपेक्षयासौ	182
सुषुप्त जाग्रत् स्वपतः	120	स्वार्थस्य ह्यप्रहाणेन	378
सुषुप्तवत् जाग्रति यः	125		
सुषुप्त्याख्यं तमोऽज्ञानं	256	ह	
सूक्ष्मता व्यापिते ज्ञेये	113	हस्त तर्हि न मुख्यार्थः	318
सूक्ष्मैका गोचरेभ्यश्च	234	हित्वा जाल्यादिसम्बन्धान्	281
		ह्यन्ते तु हवीषीति	190

பிழையும் திருத்தமும்:

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	26	आचायः	आचार्यः
10	5	இதனின்று	இதனினின்று
14	27	பெறுவதால்	பெறுவதால்
27	14	அல்லவன்	அல்லன்
31	17	भेद विधत्ते	भेदं विधत्ते
33	6	தேவ லோகம்	தேவ லோகம்
41	9	வந்தடைதலாகிய	வந்தடைதலாகிய
93	23	प्रतिषेध	प्रतिषेध
110	1	मतिविलापन	मतिविलापन
137	27	நீ "ப்ரஹ்மமாய்	"நீ ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறாய்"
152	11	என்னைக்காட்டிலும்	என்னைக்காட்டிலும்
154	1	भेदो	भेदो
173	1	இவற்றைப்பற்றி	இவற்றைப்பற்றி
175	10	वियद्यथा	वियद्यथा
220	12	समत्वान्त	समत्वान्त
223	9	அன்று	அல்ல
249	13	விளக்குவதற்கு	விளக்குவதற்கு
256	20	என்பதைத்தெளிவாக்கி	என்பதைத்தெளிவாக்கி
277	32	ஒளியில்	ஒளியில்
287	8	பின்பு	பின்பு
294	5	ऽतीतदेहेषु	ऽतीतदेहेषु
304	25	ப்ரஹ்மாக	ப்ரஹ்மமாக
304	27	ப்ரதிபிம்பத்திற்கு	ப்ரதிபிம்பத்திற்கு
314	13	அந்தக்காரணத்தில்	அந்தக்காரணத்தில்
336	4	स्यत्	स्यात्
379	24	नवबुद्धयपहारादि	नवबुद्धयपहारादि
393	21	முரண்பாடு	முரண்பாடு
404	25	अहं मम	अहं मम